

SEN TANRI MISIN?

**Kendini Hissetme Duygusu
Muhtariyeti Tercih Gücü**

Yılmaz DÜNDAR

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ

Eüzü Billahi mineş şeytanir raciym
Bismillahir Rahmanir Rahiym

SEN TANRI MISIN?

Kendini Hissetme Duygusu
Muhtariyeti Tercih Gücü

Yılmaz DÜNDAR

SEN TANRI MISIN?

Yılmaz Dündar

ISBN: 978-605-88309-8-1

Altıncı Baskı

Kasım 2015
Ankara

İÇİNDEKİLER

Sunuş	7
19 Ramazan 1428 / 29 Eylül 2007	9
26 Ramazan 1428 / 06 Ekim 2007	37
30 Ramazan 1428 / 10 Ekim 2007	61
17 Şevval 1428 / 27 Ekim 2007	79
16 Zilkade 1428 / 24 Kasım 2007	103
28 Zilhicce 1428 / 05 Ocak 2008	133
28 Zilhicce 1428 / 05 Ocak 2008 (2)	155
10 Safer 1429 / 16 Şubat 2008	159
29 Rabiulahir 1429 / 04 Mayıs 2008	179
05 Cemaziyelevvel 1429 / 09 Mayıs 2008	207
28 Cemaziyelevvel 1429 / 01 Haziran 2008	231
11 Cemaziyelahir 1429 / 14 Haziran 2008	255
07 Ramazan 1429 / 06 Eylül 2008	283
14 Ramazan 1429 / 13 Eylül 2008	311
22 Ramazan 1429 / 21 Eylül 2008	317
25 Zilkade 1429 / 22 Kasım 2008	355
14 Muharrem 1430 / 09 Ocak 2009	387
13 Safer 1430 / 07 Şubat 2009	417
25 Rabiülevvel 1430 / 21 Mart 2009	453
16 Cemaziyelevvel 1430 / 10 Mayıs 2009	479
14 Cemaziyelahir 1430 / 06 Haziran 2009	509
22 Zilkade 1430 / 08 Kasım 2009	527
02 Safer 1431 / 16 Ocak 2010	559
05 Rabiulahir 1431 / 20 Mart 2010	595
02 Cemaziyelahir 1431 / 15 Mayıs 2010	633
15 Receb 1431 / 26 Haziran 2010	681
13 Muharrem 1432 / 18 Aralık 2010	717
18 Safer 1432 / 22 Ocak 2011	759

SUNUŞ

Hakikat Yolcusu Talip için, bu yolun ilmini üç basamakta incelemek mümkündür. Bu basamaklar; 1. “Tanrı” İlmi, 2. “B” İlmi, 3. “EhadüsSamed” İlmi diye isimlendirilebilir. Tanrı İlmi öğretisinin talipte, geri dönüşsüz özellikte bir hayat tarzı haline gelmesi, diğer basamakların anlaşılabilmesi ve yaşanabilmesi için olmazsa olmaz bir şarttır. “Vehmin Zulmeti şartlarında Nefsin Şerri program” gereği “Sözde Tanrılık İddiası” ile dünyadaki yaşantısına başlayan insan, hakikate talip ise, Tanrı İlmi onun en öncelikli meselesidir. Elinizdeki kitapçık bu amaçla, Tanrı İlmi’ni konu alan bir müfredat ile sunulmuştur.

Kitapçıktaki bölümlerin konuları birbirinin devamı niteliğinde olup; müfredatın yöntemi ise, bilgi vermenin yanı sıra, ikna etmeyi de içermektedir. Bu sebeptendir ki; konular okuyucunun gözüne bakarak, yüz yüze konuşma ile anlatılmaktadır. Bu amaçla düzenlenen Tefekkür Paylaşım Toplantıları’nın ses kayıtları çözümlenerek birebir metne çevrilmiştir. Hakikat Yolcusu Talib’in konuda ilerleyebilmesi, bu notları disiplinli bir şekilde, baştan itibaren anlamaya çalışarak ve sabırla okumasına sıkıca bağlıdır.

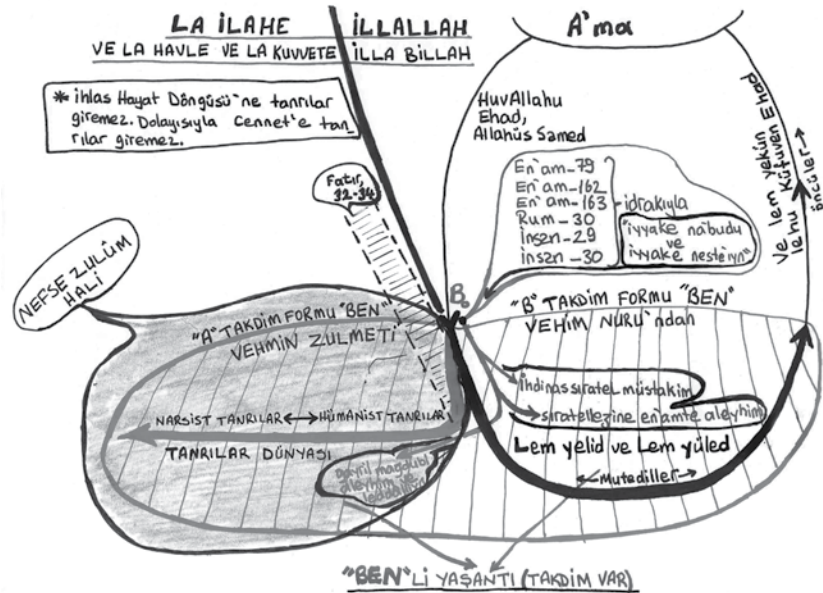
Allah’ım, bizlere merhamet ediver, bizleri bağışlayıver, affediver. Hidayet nasip ediver; hayrlı, geniş ve helal rızklar lutfediver. (Amin)

Yılmaz DÜNDAR

19 Ramazan 1428 / 29 Eylül 2007

Bütün tasavvuf kitaplarını bir yere yığsanız, hepsini okusanız sonunda ulaşacağınız tek bir cümledir. Tasavvuf ehlinin anlatmaya çalıştıkları, anlatırken anlattıklarından coştukları, anlattıklarını yaşarken duydukları cezbe ve sarhoşluk; onların hepsinin altında olan tek şeydir, tek gerçektir, tek bir cümledir. Bir cümle içindir yazılan tüm kitaplar, yaşanan tüm hayatlar, tüm veliler. O bir cümle; LA İLAHE İLLALLAH.

O bir cümleyi fark edip kabullendiğinizde, o bir cümlelinin kendinizde analizini yapıp onu ortaya koyduğunuzda çözülmeyecek bir konu ve aşılamayacak bir yol olmayacaktır. Yeter ki nasipte bulunsun. Ama o bir cümle! O cümle! Hep onu tekrar edeceğiz. Hep onu anlamaya çalışacağız.

Tefekkür Şeması (İhlas Hayat Döngüsü)

Allah, A'ma Hali'nde bu kâinatı yaratmayı diledi. Kainatı yaratmayı dilemesiyle yürüyen/çalışan bir prosedür var. O prosedürün basamaklarının isimleridir bunlar: Ehad/Ehadiyet, Vahid/Vahidiyet, Allah/Uluhiyet, Rahman/Rahmaniyet, Rab/Rububiyet, Hakk/Hakkaniyet. Böyle bir prosedürle bir yaratılış var. Çizimle de göstermeye çalıştığımız bu süreci şimdi bir iki cümleyle hızlı geçeceğiz, "anlaşılmıyor" gibi düşünmeyin, sonra detaylandıracağız. YARATILIŞ bir süreci içeriyor. Ama bize göre! "Allah kâinatı ve insanları yaratmayı diledi, sonra insanlar yaşamaya başladılar" şeklinde bir cümle bize göredir. Çünkü insan gözüyle bakıldığında dilemesi ve insanların yaşamaya başlaması diye bir süreç var. Allah İNDe öyle bir süreç yok: KÜN fe YEKÜN; OL dedi OLDU.

Önemli bir noktayı hatırlatalım: Bu konuları anlatırken, aynı cümle veya paragrafta hem Allah indi'nden hem de insan seviyesinden yaklaşımla konuyu anlatmaya kalkarsanız ikilem oluşur. Dolayısıyla, ya insan seviyesinden veya Allah İndi'nden açıklama ile ele almak lazım. Aksi halde, "Allah'ı Tanıma" konusuna yeni başlayanlarda "ama, fakat, ancak" gibi tereddütler gelişir. Yaratılış Prosedürü'nü açıklarken biz insan için var olan süreçle konuyu anlatmaya çalışacağız, yani insan gözüyle, insan seviyesinden anlatacağız. Neden insan seviyesinden anlatım? Bir insan diğer bir insana bir şey anlatırken insan seviyesinden konuşmak zorunda olduğu için! Karşında insanlar var, isimler var, sesleniyorsun, "Ahmed" diyorsun. Ben ona "Ahmed" dediğim sürece cümlenin veya anlatacağım konunun Allah İndi'nden olması mümkün değil. Eğer Allah İndi'nden anlatacaksam Ahmed'in olmaması lazım. Hele anlatanın hiç olmaması lazım! Bir anlatan bir de dinleyen varsa onu Allah İndi'nden bir ifadeyle, bir yorumla ortaya koyabilmek işin ruhuna terstir. Allah İndi'nden bir ifadeyle kurulan cümle anlaşılmaz. Ama idrakınız ve yaşantınız ilerleyip de her iki manayı da sindirdiğinizde konu insan seviyesinden dille de anlatılsa, Allah İndi'nden bakıyor gibi de söylense ne demek istendiğini anlarsınız. Ama o noktaya gelinceye kadar onlar size farklı gibi gözükür. Bu yüzden, başlangıçta insan seviyesinden dil kullanmak gerekiyor.

Allah A'ma'da ve diliyor... Dilemesiyle Ehadiyet'le başlayıp Hakkaniyet'e kadar gelen bir prosedür çalışıyor, Hakk olarak yaratılış gerçekleşiyor. Bize göre! Çünkü bize göre, dünyanın yaşına veya fosillere baktığımızda günümüze kadar uzanan 6-6,5 milyar yıllık bir süreç var. Bu süreç Allah indinde yok! O'nun İnd'i için bir süreç, bir zaman, bir mekân düşünemezsiniz. Dü-

şünemediğiniz için de çok önemli bilimsel bir kabulle, bir bakışla karşılaşırız; SÜBHANALLAH BAKIŞ AÇISI. “Sübhanallah” derken biz bu idrakı itiraf ediyoruz: “Bu süreç Allah İndi’nde değil, insan seviyesinden bakışta vardır ve Allah bunlardan münezzehtir” diyoruz. Bunu hiç unutmayalım.

Allah’ın yaratması “KÜN fe YEKÜN”dür; “OL der OLUR”. Aslında insanın da kendisi için “Kün fe Yekün”ü vardır, insan da kendisinde onu yapar. Mesela şu an hiç zihninizde yokken “kivi” desem hemen bir anda hayalinizde onu oluşturdunuz. Bu sizin imkânlarınızla bir Kün fe Yekün’dür! Düşünmenizle oldu. Kivi diye bir şeyin olmadığı an, “kivinin yokluğu” dönemi a’ma hali’dir. Yokken bir anda ilminizde kiviye resim haline getirdiniz ve hatta seyrettiniz. Zihnindeki kiviye bakıp seyrediyorsun, bilincinde var olanı resmediyorsun. Anlatmak istediğim şu ki; siz de sizdeki imkanlarla “Kün fe Yekün” yapıyorsunuz; “OL” diyorsunuz bir anda “oluyor”. Zihninizde düşündünüz kivi oluştu, anında! Bu da size göre “Kün fe Yekün”dür. Bu konuda tefekkür ederken yararlanılabilecek bir de ipucu verelim: Bir şeyi Allah’ın nasıl yaptığını merak ettiğinizde “onu ben nasıl yapıyorum?” diye düşünün. Böyle düşünmekle Allah’ın onu nasıl yaptığını hissedebilecek ipuçları yakalayabilirsiniz. Çünkü, sizin yapma yeteneğiniz kimin? Sizdeki özellikler hep kimin özelliği? Sizdeki özellik ve yeteneklere, siz “benim” diyorsunuz ama aslında onların hepsi Allah’ın özellikleri! Bir şeyi yapma yeteneğiniz ve tarzınız da! Allah’ın dışında olabilir mi? O’ndan gayrı değilsiniz ki. “Allah’ın dışı” diye bir şey olamaz ki! Allah’tan ayrı şeyler varsa siz başka bir varlık olursunuz!

Evet, Allah’ın bir şeyi yapışını merak ettik ve zihnimizde kiviye nasıl oluşturduğumuzu tefekkür ederek bir ipucu yakalamaya çalıştık. Onu oluşturduğunuz yer neresi, o kivi nerede? İlminizde! Sizin dışınızda mı? Hayır, ilminizde! Sizin zihniniz bir ilim deposu, orada oluşturuyorsunuz. Eğer kiviye hiç bilmiyor olsanız, size birisi “kivi” dese “o ne acaba?” dersiniz. Daha önceden bildiğiniz bir şey olduğu için onu ilminizde oluşturdunuz. İlminizde bir insan sureti de oluşturabilirsiniz; bir arkadaşınızı şekillendirebilir, ona istediğiniz hareketi yaptırabilirsiniz. Zihninizdeki hayal oluşturabilme yeteneğini, bir şekil, bir suret oluşturma özelliğinizi sonsuz ve sınırsızla çarpın. Çarpınca nasıl bir yetenek çıkar? O yeteneği sonsuz ve sınırsız bir katla çarpınca nasıl bir hayal yeteneğin olur? Biliyorsunuz, cennette ne düşünüyorsan o hemen olacak! Acaba cennette bu yeteneğin mi artıyor? Cennet öyle bir şey mi?

Anlatmak istediğimiz noktaya dönelim: Demek ki, “Kün fe Yekûn”u kavrayabilmek için, hissedebilmek için kendimizde bu özelliği kullanabiliriz. O yeteneği kullanarak Allah’ın nasıl yaptığını kavrayabilmek mümkündür.

Allah A’ma halinde (El an öyle!) diledi, bir süreç çalıştı vee insan! İnsana kadarki bu süreçte bir Ehadiyet Mertebesi var ki orada Allah’a EHAD deriz. Aslında Allah o an da şimdi de Ehad ve Samed’dir; zaten hep SAMED’dir. Biz insan gözüyle anlatırken “Allah orada Ehad ve Samed” diyoruz. El an geçerli olan o Ehadiyet halinde bir fikir yoktur. Fikir oluşmaya başladığında Vahidiyet Mertebesi var; oraya VAHİD diyoruz. Bunları ileride derinleştireceğiz. Sonra ULûhiyet; orada ALLAH diyoruz. Sonra Rahmaniyet; RAHMAN diyoruz. Sonra Rububiyet Mertebesi var; RAB diyoruz. Rahmaniyet’le Rububiyet arasındaki sınıra ARŞ diyoruz. Rububiyet’ten sonra Hakkaniyet Mertebesi var; ona da HAKK diyoruz: Hakk; yaratılmış olanların halen var oldukları mertebenin adıdır, o halin ismidir. Hallac-ı Mansur o yüzden “ENE-L HAKK” diyor; kendisinin Hakk Mertebesi’nde bulunduğunu, Hakk olarak yaratıldığını fark ettiği için, bu yaşantının öyle olduğunu bildiği için. Şu an bulunduğumuz pozisyonun ismi HAKK, yaratılan “Hakk” olarak yaratılmış! Yaratılmış olanların halen var oldukları halin adı Hakk. Hatırlatalım, bu süreçler insan içindir, insan gözüyledir.

Yaratılanların halen var olduğu Hakikat Mertebesi, “Hakikat” dediğimiz bu yapı nerede? Bu Hakikat Allah’ın İlmi’ndedir! Diledi, anlattığımız süreçlerle Hakikati ilminde yarattı. O yarattığı Hakk’tır, Hakikat Mertebesidir. Onu nerede yarattı? İlminde! Allah yarattıklarını ilminde yarattı! Biz de düşünerek ilmimizde, ilmimizce, yeteneklerimize göre benzerini yapıyoruz, bizdeki ilmi yetenek sınırları içinde. Allah’la kıyaslamak için söylemiyorum, O’nun özellikleriyle yaptığımızı anlatmaya çalışıyorum. Zaten, başka bir varlık ve ona ait özellik mi var ki oradan bir şey almak mümkün olsun? Her şey O’nun ilminde! Senin kendi ilminde hayal etme yeteneğinle yaptığın- dan anlamın gereken önce budur: Allah yarattıklarını ilminde yarattı.

Yaratılanlar Hakk olarak ilminde yaratıldığına göre “bir Allah, bir de dışında yarattıkları” yoktur. Allah etrafına baktı ve “şurası uzay olsun, yaratacaklarımı burada yaratayım; insanlar şöyle, şeytan böyle” gibi bir inanışla tanrı mefhumu oluşur, TANRI işte odur! Ama maalesef öyle sanılıyor, “Allah yarattı, şimdi de gözetliyor, yönetiyor” gibi inanılıyor. Öyle değil! O’nun dışı (Dûn’u) yok, “Dışı” diye bir şey yok. İlminde yarattı! Hatta, biz yaratılanı

“Hakikat” diye sembolleştirdik ama Hakikat diye bir sınır ve öyle bir alan da yok. Anlatabilmek için bir yöntem olarak çiziyoruz, gösteriyoruz.

Peki, sonra ne oluyor da biz bu Hakikat’i anlayamıyoruz? İçinde bulunduğumuz bu pozisyonu anlamakta neden zorluk çekiyoruz? Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemi OKU’masına geliyoruz, İKRA’ ile anlatılana geliyoruz. Anlaşılması gereken esas mesaj, esas söylemek istediğimiz odur: Efendimiz (SAV) neyi OKUdu? O’nu telaşlandıran, O’nun anlamaya çalıştığı şey neydi?

“Ne oluyor da biz Hakikat’i anlayamıyoruz?” şimdi onu açıklayalım. Sistem şöyle çalışıyor: Allah’ın ilminde, Hakikatin bizzat bünyesinde yaratılmış olan kişi kendisini düşünüyor ve “Ben Varım” diyor. “Ben Varım” demek kendine kimlik vermektir. “Ben varım” diyerek kendine bir kimlik veriyor. Sonra da “Ben Allah’tan müstakil bir varlığım. Müstakil düşüncem, müstakil iradem var, kararlarımı kendim veririm” diyor. İnanıyorsa “Allah var, ben de varım” diyor, inanmıyorsa “Varım” diyor. Böylece ikisi de MÜSTAKİL BİR KİMLİK oluşturuyor. İşte bütün mesele budur; “Ben de varım” demek, Allah’tan ayrı bir varlık, bir kimlik oluşturmak!

Lütfen dikkat edin, onun “ben de varım” diyerek oluşturduğu onun zannıdır, Allah’ın yarattığı Hakikat değildir, o zann Hakikatte değildir, onun Hakikat’te yeri yoktur. Burası çok önemli, lütfen çok, çok dikkat edin! Onun “Ben de Varım” diyerek oluşturduğu ZANN’ın Allah’ın Yarattığı Sistem’de yeri yoktur. Bu yüzden Fussilet-23 uyarır: “Bu sizin, Rabbiniz hakkında beslediğiniz zannınızdır. O sizi mahvetti de hüsrana uğrayanlardan oldunuz.” Kişi kendisine öyle ayrı sanal bir dünya oluşturdu. O sanal dünya yaratılan sistemde olmayan, yani Hakikat’in içerisinde olmayan onun ürettiği bir zann’dır. Tasavvufta “âlemlerin aslı hayaldir” cümlesini duyarsınız. O cümledeki hayal senin oluşturduğun bu hayal değildir, Allah’ın ilminde yarattığı âlemdir. Hayal, “Ben de Varım” diyenin oluşturduğu o zann değildir. Kiviye düşündüğünüzde o size göre bir hayaldir. İşte bu yaratılanlar da Allah’a göre hayaldir. Yaşadığımız âlem insana göre değil, Allah’a göre hayaldir! Bunda yanılırsanız tasavvufta çıkmaza düşer, işi çözemezsiniz.

-Çok sık duyduğum “vehim” kavramı var, bu durumda “vehim” nedir?

VEHİM kelimesini duyunca tasavvufla ilgilenenler korkarlar. Vehim’den hemen korkmayın, o hep tehlikeli değildir! Vehim’i iki türlü düşünmek lazım: Bir Rahmani, bir de Zulmani yanı vardır. Zulmani olan vehim tehlikelidir, çünkü o senin ürettiğin vehimdir, zannındır. Allah’ın yarattığı vehim

yanlış değildir. Mesela, sen benim karşımda bir vehimsin. Holografik sistemde Var Gibi gördüğüm şeyler hep VEHİM'dir. Vehim şöyle de tarif edilir: Allah'ı görmeyi engelleyen her şey! Bu tarifi duyanlar bazen şöyle düşünür: Vehim kalktığı zaman Allah'ı görür müyüm? Hayır, göremezsin. Çünkü o vehim kalkarsa sen de yok olursun ve gören olmaz! O vehim yüzünden varsın, o vehim olmasa kendine bir beden biçemezsin. Demek ki, Hakikat olan vehim bizleri var eden vehimdir. Diğer; Allah'ın vehimle var kıldığının kendi oluşturduğu vehimdir, zandır. Kişi Allah'ın yarattığı vehimden yararlanıp bir başka vehim kuruyor, zann oluşturuyor. O Zann'la oluşturduğu yeni dünya VEHİM değil VEHMİN ZULMETİ'dir. Fark ettiniz mi?

“Vehmin Zulmeti” denince hadisle öğretilen bir dua aklımıza geliyor. Efendimiz OKUduğı gerçeğı öğretiyor, bize “böyle dua edin” buyuruyor: “Allahümme ahricni min zulümâtil vehmi ve ekrimni bi nuril fehmi.” Buradaki “ZULUMAT” Vehmin Zulmeti'dir. Allahım, vehmin zulmetinden beni çıkar ve bana nurundan öyle bir anlayış ver (ki İhlâs Dairesi'nde olayım).

Hadislerle sığınmaya devam ediyoruz: Ya Mukallibel Kulub, sebbit kalbiy ala diynike; kalbimi İhlâslı Hayat'ta sabit kıl. Rabbena la tuziğ kulûbena ba'de iz hedeytena ve heblena min ledünke Rahmeh, inneke entel Vehhab; Rabbimiz, bir kere bizi gerçeğı eriştirdikten sonra saptırtma.

Efendimiz'in öğrettiğı dualar zulmetten kurtulmaya çalışan için bir sığındır. Ancak kişi bu duaları “Ben de varım” idrakıyla yapıyorsa, yani tanrılar dünyasında, tanrılık iddiasıyla yapıyorsa o boş iş. Hep bunu anlatmaya çalışacağız, konumuz hep bu; tanrılık ilanı çok tehlikelidir!

“Allahümme ahricni min zulümâtil vehmi ve ekrimni bi nuril fehmi” duasıyla ilgili Seher Vakti uygulayabileceğimiz bir şey paylaşalım. SEHER VAKTİ ayetlerde pijama gibi anlatılır. Uzaydan bakılınca veya bir uçakla uzun süre seyahat ederken de gecedен gündüze veya gündüzden karanlığa geçiş bir pijamanın giyilip çıkarılması gibi izlenir. Seher Vakti'nde çok enteresan bir mekanizma vardır. Ayetlerde mü'minler için denir ki; “onlar Seher Vakti'nde tövbe ederler, af dilerler, rükûdadırlar, secdededirler...” Böylece aslında mü'minin önemli bir özelliğı de ortaya konur. İşte o vakitle ilgili bir şeyi söylemeye gayret edeyim. Seher Vakti karanlık aydınlığa dönüyorken, tam o esnada sizin vücudunuzda da aynı şey oluyor, eğer o anda siz de o makinenin içindeyseniz! O anda; “Allahümme ahricni min zulümâtil vehmi ve ekrimni bi nuril fehmi” diyorsanız, tam o saatte dünya ile beraber vücut makineniz de “zararlı karanlık”larından aydınlığa çıkar. Bunu çok net izle-

dim Elhamdülillah. Dünya ile beraber o anda siz de karanlıktan aydınlığa çıkıyorsunuz. O yüzden; o anda, o bilinçle yaptığınız tövbeyle veri tabanınızı, sizdeki yazılımı, karakteri, duygu ve düşünceleri çamaşır suyuyla yıkar gibi ak paklaştırıyorsunuz. O anda Sistem'le beraber! O an müslüman için çok önemli; veri tabanının karanlıktan, zulmetten, yani tanrılar dünyasından kurtulması için önemli! O an çalışan o mekanizma, siz o anda o işle meşgulseniz sizi de onarıyor; beyninizi, idrakinizi, her şeyinizi o anda Sistem'le beraber onarıyor. "Allahümme ahricni" duası aslında Bakara-257'de verilen müjdeyi talep etmektir: "Allah inananların Veli'sidir, onları karanlığın zulmetinden alır, nura çıkarır." Ayet bir müjde veriyor, siz de o müjdeleneni talep ediyorsunuz. Bu yüzden, "Allahümme ahricni min zulümâtıl vehmi ve ekrimniy bi nuril fehmi" yakarışı Seher'de, o önemli anda vücudunuza bizzat yaşatabileceğiniz önemli bir duadır. Talibi için!

Talibi için Fatiha Suresi de çok önemlidir. Fatiha'dan maksimum yararlanabilmek gerekiyor. Fatiha Suresi'ni anlamak ve maksimum yararlanmak için onu da hep gündem yapacağız. Çünkü ASIL İŞİMİZ Fatiha'yı anlamak! Namazda, yani salât ikame ederken okuduğumuz Fatiha Suresi'nden maksimum yararlanabilmek için günlük yaşantının içerisine bir alışkanlığı monte etmemiz, adet haline getirmemiz gerekiyor: Diyelim ki bir yanlış yaptınız, yaptığınız iş, düşündüğünüz şey Allah İndi'nde yanlış, yanlış olduğunu biliyorsunuz. Hemen tövbe ettiniz, "estağfirullah" dediniz. O anda, o hisle bir de şöyle deyin öneririm: "İyyaKE na'budü VE iyyaKE nestayn, İhdinas sıratal müstakiym, Sıratelleziyne en'amte aleyhim, Ğayril mağdubi aleyhim ve laddaalliyin." Bu bir duadır, Fatiha'nın tamamını okumuyorsunuz. "iyyaKE na'budü VE iyyaKE nestayn" diyerek dua ediyorsunuz. Bunu derken ne demek istiyorsunuz ve nasıl bir halde olmak gerekiyor, inşaAllah bir paylaşımımızı yalnızca buna ayıralım. Ama siz önce; "iyyaKE na'budü VE iyyaKE nestayn, İhdinas sıratal müstakiym, Sıratelleziyne en'amte aleyhim, Ğayril mağdubi aleyhim ve laddaalliyin" duasını, her yanlış olan halle beraber yayabildiğiniz kadar günün içine yayın. Bir iş yaptınız, bir şey düşündünüz ve biliyorsunuz ki o yanlış. Düzeltmiyorsunuz, düzeltmeniz de mümkün değil zaten. Hemen bu duaya sarılın. Onu düzeltmenizin mümkün olmadığı gerçeğini fark ettiğinizde "Allahım ben bu yanlış bir daha yapmayacağım" diyemeyeceksiniz. İstedikçe kadar karar al, "yapmayacağım" de, Allah dilemedikçe mümkün değil! Ancak O dilerse! Dilemezse, senin karar almanla, "bir daha yapmayacağım" demenle mümkün değil! Aslında "Allahım bir daha yapmayacağım" demek şıktır, o cümle Allah indinde suçtur. O cümle

tanrılar dünyasına aittir! Kişi tanrılığını ilan etmiş, güç ve kuvvetinin olduğu bir dünya, bir zann oluşturmuş, onunla Allah'a sesleniyor; bir yanlış yaptım, bir daha yapmayacağım. Bunu söylerken "ben müstakil varlığım la karar verdim, o yanlış bir daha yapmayacağım" diyor. Olamaz! Senin "bir daha yapmayacağım" demenle olmaz. Ancak Allah yapmamani dilerse yapmazsin. Bu yüzden, Allah'tan isteyeceksin: "Allahım bana onu yapmayacağım bir rol ver. Bana öyle bir rol ver ki, ben o yanlış yapmayayım" diyeceksin. Onu isteme yolu "İyyaKE na'budü VE iyyaKE nestayn"dir. Orada; "Allahım, biliyorum ki sana teslimiz. Bu yüzden, sen o yanlış yapmayacağımız bir kader veriver bize" diyoruz. "İyyaKE na'budu VE iyyaKE nestayn"de çok önemli bir kader anlayışı ve o anlayışla isteme vardır. İstedğimiz hal İhdinas Sırat al Müstakiym'dir. "Senin razı olduğun bir yol var, onu Sen bilirsin, bize onu ver" diyoruz. Sonra da; "aman beni sapanlardan ve nankörlerden yapma Allahım" diye sığınıyoruz. Bu duayı günün içine yaymamız, bununla haşır neşir olmamız lazım. İşimiz Fatiha çünkü! Allah'a talib olanın hayatının en önemli işi, onun hayatının direği Salât'tır. Salât da Fatiha'dır! Bu yüzden işimiz Fatiha'dır. Fatiha'yı didik didik etmek gerekiyor. "İyyaKE na'budü VE iyyaKE nestayn, İhdinas sırat al müstakiym, sıratellezine en'amte aleyhim, ğayril mağdubi aleyhim ve laddaalliyn" duasını Seher Vakti'nde, namaz haricinde, secdeye giderek yapabilirsiniz. O önemli anda sistem karanlıktan aydınlığa geçiyor, sen de aydınlığa/nura girmek istiyorsun, secdeye gittin ve dua ediyorsun; "Allahümme ahricniy min Zulümâtil Vehmi ve ekrimniy Bi Nuril Fehmi." Hatta "ayetinin bilincindeyim Allahım" demek için o ayeti, başına "Allahümme" ekleyip dua gibi okuyorsun: "Allahümme, Allahu veliyyülleziyne amenü yuhricühüm minez zulumati ilen nur." Sonra da istiyorsun: "Allahümme ahricniy min Zulümâtil Vehmi ve ekrimniy Bi Nuril Fehmi." İstedğin şeyi de Fatiha'dan dua ile açıklıyorsun: "İyyaKE na'budü VE iyyaKE nestayn, İhdinas sırat al müstakiym, sıratellezine en'amte aleyhim, ğayril mağdubi aleyhim ve laddaalliyn." İstedğim bu Allahım...

Fatiha'yı namazda okunan bir evrak olmaktan çıkarp günlük yaşantıda kullandığımız sürekli bir dua haline getirmeliyiz. Sürekli buna devam ederseniz, zihniniz "İyyaKE na'budü VE iyyaKE nestayn" ile öyle bir bütünleşir ki, siz salât ikame ederken bunun en gerçek halini yaşar hale gelirsiniz, gün içindeki "İyyaKE na'budu"ler salât anındakinin antrenmanı olur. Bunu olimpiyat hazırlık ve antrenmanlarına benzetebiliriz. Gün içindekiler sizin için bir antrenmandı, salâtta olimpiyattasınız! O anda halteri kaldırırsın, yüksek atlamaysa atlarsın. Çünkü hayatta çok antrenman yaptın! Birisine yanlış bir şey yaptın, yapmaman lazımdı, hemen; "İyyaKE na'budü VE iyyaKE

nestayn...” Ne olursa, ne zaman olursa, her yanlışında hemen Fatiha’ya, bu duaya sarıl. Bu yolla istemek önemlidir, Fatiha’da öğretilen yol ile, “iyyaKE na’budü VE iyyaKE nestayn” ile istemek çok önemlidir. Buna alışınca gün içinde o kadar antrenman yapmış oluyorsunuz ki, seccadeye geldiğinizde salât ikame ederken bankamatığe gelmiş gibi oluyorsunuz; basıp, tıkır tıkır alıyorsunuz. Çünkü çok antrenman yaptınız. Bankamatığe nasıl gidilir, nasıl işlem yapılır, şimdi salâta onun gerçeğini yapıyorsunuz. Bu antrenman yapılmazsa ne olur? Fatiha’nın bittiğini “Amiin” deyince anlarsınız. Bu neye benzer? Size çok lazım malzemeler olan bir markette gözleriniz bağlı gezip çıkmaya benzer! “Marketi gezdin mi?” Gezdim, görevimi yaptım. “İçeride ne vardı?” Gözlerim kapalıydı, görmedim. “Bir şey aldın mı?” Bir şeye dokundurtmadılar ki alayım. Halin buna benzer. Ama gözleriniz açıksa “bana şu lazım, bu lazım” der sepeti doldurursunuz. Fatiha okurken gözleri açık olmak lazım. FATİHA o kadar önemli ki; insanın hayatının ondan önemli bir işi yok. Salâta okuduğun Fatiha’dan daha önemli bir işin yok. Kişinin bu dünyada, salâta okuduğu Fatiha’dan daha önemli bir işi yoktur. Bunu bilmek lazım. Sonsuz hayatında lazım olacak bundan daha önemli ve daha öncelikli bir iş yoktur; salatda Fatiha’yı gözü açık, yani bilerek okumak çok, çok önemlidir! Fatiha okurken göz zahiren de açık olmalıdır. Salâta, secde gözüünüzü yummayın, orada gözün açıklığı önemlidir. Özellikle tasavvufu meşgul olanlar “iyi konsantre olayım” diye gözlerini yumarlar. Salâtın her anında göz açık olacak. Mesela secdede gözün salâttan nasibini alması lazım! Özellikle secde halinde (alın-burun, iki el, iki diz, iki ayak ucu olmak üzere) yedi uzvun yere değmesine dikkat edilmezse, onlar “beni niye oraya değdirmedin” diye davacı olurlar. İşin önemini fark etmiş kişilere göre; bu, birinin bir şeyini çalmaktan daha önemli bir HIRSIZLIK’tır. Birinci secdeden kalkınca beklemeden ikinci secdeye giderseniz; “çaldınız” diyorlar. Düzgün rükû yapmadıysanız veya rükudan kalkınca tam doğrulmadan secdeye gittiyseniz; “çaldınız” diyorlar, bunları o ibadet alışverişi içerisinde hırsızlık kabul ediyorlar, salâttaki davranış biçimlerini bu kadar önemli görüyorlar.

Allah’ın ilminde yaratılan, Hakk olarak yaratılan, yani Hakikatin içinde olan kişi ne yapıyordu? Kendisine Allah hakikati dışında zannettiği bir dünyaya kurup “Ben de varım” diyordu. Çok dikkat edin; tanrılık budur, oluşturduğu o dünyanın tanrısı kendisidir. Fark etsin etmesin, o dünyanın tanrısı odur. Bu algıyla, bu zannla “Ben varım” demek KENDİNİ TANRI İLAN ETMEK’tir. “Ben müstakilim, ben de varım” dediğin an oluşturduğun bu sanal dünyada kendini tanrı ilan etmiş oldun. EFENDİMİZ (SAV) İN OKUDUĞU işte budur! Efendimiz “LA İLAHE İLLALLAH” ile bize bu tanrılık ilanını anla-

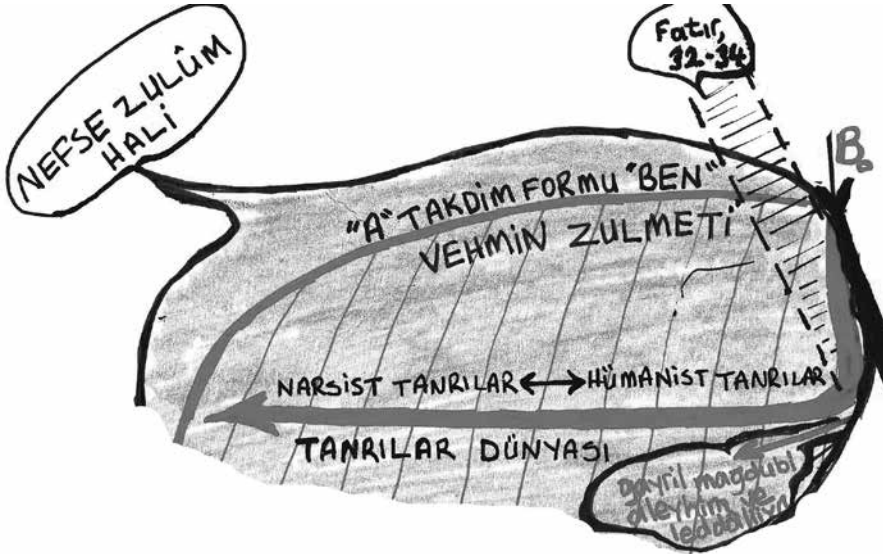
tıyor, ona “LA İLAHE” deyin diyor. Çünkü o cehennemliktir. Kendisini tanrı edinenlerin, kendisini tanrı ilan edenlerin yeridir CEHENNEM. Efendimiz böyle diyor. “Ben kendimi tanrı ilan etmiyorum, ben tanrıyım da demiyorum” dersiniz yanılırsınız. Kendini tanrı ilan etmek; “Allah dışında, Allah’tan başka ben de varım” demektir, “Ben de düşünebiliyorum, ben de karar verebiliyorum, benim de gücüm var” demektir. Hani sen “La havle ve la kuvvete illa Billâh” diyordun, ne oldu? “La havle ve la kuvvete illa Billâh” boşa gitti. Halbuki bize “La havle ve la kuvvete” idrakını öğretiyorlar: İlla Billâh! “Ben de müstakilen varım” iddiası tanrılık ilanıdır ve bu tanrılık ilanının çok farklı tipleri ve geniş bir skalası vardır. Bir ucundan başlayalım.

Bazıları hiç tanrı tanımaz, yani kendine hiç ortak istemez, “bu dünyanın tek tanrısı benim” der, başka ortak istemez. Bir kısmı inanmaya meyillidir, kendisine bir tanrı edinir. Ancak kendisi inandığı tanrıdan büyüktür, tanrısını bu yönetir. Diyelim ki tanrısına “Allah” adını verdi, Allah’ın neye kızıp kızmayacağına o karar verir: Allah bilmez o bilir, Allah ona kızmaz, Allah ona bir şey demez. Böyle düşünür ve kuralları da kendi oluşturur. Çok önemle belirtelim ki; bir kişi böyle inanmışsa İslamiyet’in kurallarını sıkı sıkı uyguluyor olması bir şeyi değiştirmez. Çünkü o, inanmaya meyilli olduğu için inanmak istiyor ama doğru bir inanışta değil! “Herkes inanıyor, ben de inanayım” diye düşündü. Sonra insanların zannlarıyla oluşturdukları varlığa/tanrıya “Allah” dediklerini gördü, o da “Allah” dedi. Çevresine baktı, inananların yaptıkları bir liste buldu, “onları da yapayım” dedi. Onun bu inanışla yaptıklarının bir önemi yoktur, çünkü CEHENNEMİN DÜNYASI’nda yaşıyor! Niye? Yanlış bir şeye inanıyor! Kur’an-ı Kerim’de açıklanan Allah’a, Efendimiz (SAV) in açıkladığı Allah’a yönelmiyor, kendi zannıyla uydurduğu ve “Allah” adını verdiği bir şeye tapıyor, kendince ona yaranmaya çalışıyor! TAPMAK yaranmaya çalışmaktır. Tapılacak bir şey yoktur! Onun yokluğunun öğrenileceği yer cehennemdir. “Sen dünyada şöyle diyordun, onun olmadığını burada öğren!” denilen yerin ismidir CEHENNEM.

Kişi cennette mi cehennemde mi olduğunu bu dünyada çok rahat anlayabilir. Başkasını bilemez ama kendisini bilir. Ayetler, diyor ki, cehennem herkesin güzergâhı üzerindedir. “Ben herkesin güzergâhında olan cehennemden kurtulabilecek miyim?” diye merak eden bunu kendi halinden anlayabilir. Ne kadar enteresandır, cehenneme gidileceği kesin. Ama cennet kesin değil, o bize göre bir ihtimal! Fakat biz, sistemde kesin olanı bırakmışız, ihtimalle uğraşıp duruyoruz. Cennete gittik ama neresindeyiz, hangi mevkideyiz, kime komşu olacağız? Boş iş bunlar! Cehennemden kurtulduk

mu ki? Efendimiz'in yanında sahabenin korkusu bu! Herkes cehennemden geçeceğine göre ne yapmam lazım diye telaştalar. Hadisleri okuyun, onların telaşı hep bu! Birisi sınava girecek de çalışmadıysa; "Sınavda ne yapacağım?" der durur, akıllı fikri o sınavdadır. Sahabenin de akılları fikirleri de cehennemde. Hep "Biz bu cehennemden nasıl kurtulacağız?" telaşını yaşıyorlar. Ama biz? Cennette mevki paylaşıyoruz. Yanlış! Önce cehennemden kurtulmanın yolunu çok iyi fark edip önemsemek gerekiyor. Sürekli cennet konuşmak insanı rehavete sürükler. "Nasıl olsa trendeyiz, ayakta da gitsek olur" algısı yanlıştır. Trene ne zaman bindin de ayakta da gitsek olur rehavetindesin? Garanti ve kesin olan cehennemi ne zaman geçtin? Bunun telaşına hele bir düş! Önce bu telaşa bir düşmek lazım. Bu telaş insanın yaşantısını alt üst etmelidir. Ama kimsede öyle bir telaş fark etmiyorum.

İnsanın cehennemde kalmasına yol açan tek şey; "Müstakilen varım" düşüncesidir, onu cehennemde tutan budur! Bu düşünce, hiç inanmayandan başlar, çeşitli yorumlarla inanan geniş bir yelpazeye yayılır. Çevrenizde bunları görebilirsiniz. Çok dikkatimi çekiyor, Allah'tan bahsederken hala "Yukarıdaki şahit" diyenler var! O kişi de "Allah'a inanıyorum" diyor. Hayır! O kendi zannına, kendi tanrısına "Allah" adını vermiş, onunla meşgul. Öyle bir Allah yoktur, onun inandığı gibi bir şey yoktur. Böyle inanan kişinin onun yokluğunu öğreneceği yer cehennemdir. Kaçınılmaz!

Tanrı skalasında ama inanmaya meyilli, kendisine sanal bir dünya oluşturmuş kişi İslamiyet'le biraz daha yakından ilgilenirse; "Ötede beride bir Allah'a inanıyordum, meğer O uzakta değilmiş, içimizdeymiş" demeye başlar. İnandığı Allah'ı dışarıdan alıp içine hapseder. Hala kendisi var, kendinden vazgeçemiyor; "Ben varım ve Allah bende. O ötede değilmiş. Allah bende, özümde, hakikatimde." Yani Allah var, ayrıca o da var! Cehennem ne olduğunu fark edin: AYRICA BEN DE VARIM!

Hatta bu kişi Esmâ'ül Hüsna'ları fark edince; "bende bir de Esmâ'ül Hüsna terkibi var" der, Esmâ terkiibini de içine koyar. İnandığı artık her şeyi ile ondadır. Bunun ilk hali nasıldı? Kendi uydurduğu zannla ötede bir Allah'a inanıyordu, şimdi onu esmalarıyla birlikte içine hapsetti. Bir ilerleme var ama her iki idrak ta cehennem, ikisi de nefse zulüm. NEFSE ZULÜM budur işte! Bu idraklar nefse zulmediyor, onun hakkını vermiyor. ZULÜM bir şeyin hakkını vermemektir. Hakkı vermeyen ZALİM'dir, yaptığı zulümdür. Bu iki düşünce de nefse hakkını vermeyerek zulmediyor. Niye? Allah'tan ayrı bir dünyada yaşadığını düşünüyor. Veya onu içine hapsediyor. Ancak; "Allah'tan ayrı bir dünya"da yaşadığını sanan kişi, kendine Allah'ın ilminde yaratılan Hakikat dışında bir dünya oluşturup gerçekten uzaklaşırken, Hakikati içine hapseden kişi gerçeğe biraz yaklaşıyor. İleride göreceğiz, bu şekilde düşünenin önemli bir farkı vardır. Fatır-32. ayette bu idrak için CENNET MÜJDESİ vardır. Efendimiz (SAV) Fatır Suresi 32. ayeti yorumlarken onları müjdeliyor: "Cehennem sürecinde, Allah rahmetiyle onların bu yanlışlarını telafi edip onları kurtaracaktır." Ama kendisine Allah ilminde yaratılan hakikat dışında bir dünya oluşturanlar bu müjde kapsamında değildir.

"Allah'ın dışı var" zannıyla bir dünya oluşturan idrak ASİ'dir. Bu asi idrakı, o yapıyı biz "A" olarak simgeleştirdik. Eğer özelliklerini iyi bilir de onunla mücadele ederseniz, tanrılık ilanında bulunan "A" yapı yavaş yavaş etkisini kaybeder. O ortadan kalkınca "A"sız hal görülür, "A"sı etkisini yitirmiş hal görülür. "A" dediğimiz, kendini müstakil sanarak "Ben varım" diyen yapı etkisini kaybedince kişi YOKSUL olur, FAKİR olur. Yoksulluk budur. FAKR "Ası" yapısı olmayan halin adıdır. Fakir "A"dan fakir olandır. "A"nın yokluğu ile tanımlanan yoksulluk FAKR halidir. O zaman "A" yapı görünmez hale gelir. Onu pastanelerde bazı ürünlerin üstünü streç filmle sarmalarına benzetiyorum. Şeffaf filmle kaplıyorlar, yalnızca kek görünüyor. Fakr hali olduğunda da kişinin zulmani benliği gözükmez olur. Sadece kekin gözükmesi gibi sadece Allah Hakikati gözükür. Yaratılan hakikati kaplayan, sarıp sar-

malayan zulmani benlik görünmez olunca o kişiden gözüken Allah'ın Hakikati olur. Onu ne örtüyordu, ÖRTÜ neydi? "Ben de varım, bende de güç var" iddiası! O örtü kalkınca hakikat gözüktür, içine sakladığı şey gözüktür. Daha doğrusu içine sakladığını "sandığı" şey gözüktür. İşte o zaman; onun söyleyen dili, tutan eli, gören gözü ve sairî O olur. Çünkü zaten O'dur, zaten O idi. O'nun örtüsü kalkmış oldu. "Ben varım, güç bende. Ben bilirim, ben hürüm" diye diye oluşan örtü kalktı. Hakikati ÖRTEN işte bu iddiadır: Allah bilir, ben de kendime göre bilirim. Bu asi haldir ve "A" hali bir örtüdür.

Örtü kalkınca hakikatini örtmeyen halin yaşantısı görülür ki, ona "B" hali diyoruz. Bu yaşantı İhlâs Hayat Döngüsü kapsamındadır. Şöyle ifade edelim: Allah'ın Hakikat olarak yarattığı "B" yapıdır. Bu yüzden, hakikatini örtmeyen bu hal "La havle ve La kuvvete İlla Billâh" halidir. Allah onu kendinde (ilminde) yarattığı için "B" yapı doğal olarak Allah'ta olan özellikleri taşır, o yapıyla sınırlı da olsa Allah'ın özellikleri onda da olur. Özelliklerini başka nereden alsın ki? Tamamıyla Allah'tan. Peki, insan "B" idrakına, "B" haline nasıl ulaşır? Bu ancak Allah'ın lütfuyla mümkündür. Kendisine Allah dışında sanal bir dünya oluşturan bu "A" idrakının nasibinde varsa, Allah lutfetmişse ona örten halden kurtulma yolu açılır. Nasib olur da kul "B" bilincine yönelirse şöyle sığınır: "Allahım, biliyorum müstakil bir varlık değilim, öyle bir hüviyetim yok. Bunu idrak ettirdin ama hala o "A"dan da kurtulamıyorum! Ondan kurtulmamı dilemen lazım, dile Ya Rabbi! Sen dilersen bu "A" halinden kurtulur "B" haline geçerim. Ancak Sen dilersen olur. Ancak o zaman "A" kılığından kurtulurum..." Onun yakarışı artık böyledir: "Allahım biliyorum ki, ben bundan kurtulacak bir iradeye, bir güce sahip değilim. Ancak Sen Asi yapıdan kurtulmuş kul rolü verirsen bu iş olur. Sana sığınıyorum; iyyaKE na'budu VE iyyaKE nesta'iyin, ihdinas sıratı müstakim... Bana indinde makbul olan hali ver." Bunları detaylarıyla ele alacağız. Kurtuluş böyle başlar! Kul "A"dan kurtulursa "B"nin hayatı başlar. "B" yapı Allah'ın ilminde yarattığı yapıdır. Bu yapı günümüzde Holografik Sistem ile açıklanmaya çalışılmaktadır. İşe holografik baktığınızda bir kesret âlemi var, kesret âleminin de bazı kuralları var. İster bu dünyada ister cennette olun, siz var olduğunuz sürece kesret/çokluk olacaktır ve onun da kendine göre kuralları olacaktır. Cennette de "Ben cennetteyim" diyen biri var, "Rabbimi görmek istiyorum" diyen biri var, siz varsınız. Demek ki bir kesret âlemi var.

Kesret âleminde yaşıyorsak o âlemin koşullarına göre düşünmemiz gerekiyor. Şöyle bir örnekle bunu anlamaya çalışalım: Elimdeki peçete karaci-

ğer olsun. Karaciğerin şu görünen haliyle yaptıklarını fark etmeniz “Allahu-ekber” dersiniz. Biraz detaya inip karaciğer hücresi içerisindeki organellere baksak parça bölük bir sürü yapı vardır. Mesela birisi mitokondridir, karaciğer hücresinde çok boldur, her bir hücresinde yaklaşık 800 tane bulunur, çok yüksek büyütmeyle elektron mikroskopla görebileceğiniz şeylerdir. O mitokondrilerin zarlarında öyle reaksiyonlar yürür ki. Mesela Trikarboksilik Asit Siklusu denen bir döngü vardır. Bu döngü mitokondri matriksinde yürür, reaksiyon oradan mitokondri zarındaki elektron transport sistemine geçer. Aldığınız bir glikoz molekülü su ve oksijene parçalanıp da size enerji sağlayıncaya kadar o küçücük zarda meydana gelen reaksiyonları yazsak dört beş tahta dolusu reaksiyon zinciri eder. Ama siz karaciğere baktığınız zaman bu detayı göremiyorsunuz. Bu detayı ve reaksiyonları göremiyor olsanız bile, görünen haliyle karaciğer sizin için gayet önemlidir, değil mi? Karaciğer hücrelerindeki detayı öğrenince siz karaciğeri daha farklı görür, daha farklı değerlendirirsiniz ama karaciğer aynı karaciğerdir. Detaylarını bilmeniz karaciğerin görünen yapısının önemini, görevlerini değiştirmez, ortadan da kaldırmaz. Daha ileri gidip karaciğere atom seviyesinde baksanız ne reaksiyon kalır, ne de başka bir şey. Ama karaciğer sizin için yok olur mu? Atom seviyesinde görüntülediğinizde karaciğer yok mu oldu? Yine var, görevleri de devam ediyor! Dolayısıyla evrenin, yaratılan yapının hologramla açıklanışını öğrendiğinizde, varlıklara Holografik Evren gözüyle baktığınızda da varlıklar ve insan yok olmaz. Sadece insanın nasıl görüldüğünü, görünümünün nasıl bir sistemle oluştuğunu, varlıkların nasıl var görüldüğünü detaylarıyla anlamış olursunuz. O detayları bilmeniz görüntüyü, insanın görünen varlığını ve insana ait sorumlulukları ortadan kaldırmaz!

-Bu fark edilince, eleştirirken faile değil de fiile mi tepki vermeye başlarız?

Fail'e hücum etmek kişinin zatına hücum etmektir. Onun Zatı Allah'ın Zatı'ndan gayri değilse sen kimi eleştirmiş, kiminle kavga etmiş oluyorsun? Ama ondan çıkan fiile “bu fiil yanlış” demen farklıdır.

-O durumda fiili eleştirmek de çok doğru değilmiş gibi geliyor?

O daha ileri basamaktır, bir ileri basamaktır. Bu yol basamak basamaktır. Kişi zata hücum ediyorsa önce zata hücum etmeyip fiillere yorum yapar. Sonra yorum yapmamayı, seyri öğrenir. Zat'a hücum etmekten kaçınmak gerekiyor ama zat'a hücum nedir? Şöyle açıklayalım: Bir kişi birine kızmıştır, o yüzden ilişkisini soğutmuştur. Eğer kişinin “A” yapısı kuvvetliyse diğeri ağzıyla kuş tutsa artık onu affetmez. İşte ZAT'A HÜCUM budur. Kızdığı kişi

yanlış fiili bıraksa bile affetmiyor; “Notunu verdim, ağzınla kuş tutsan artık benim için yoksun” diyor. Bu Zat’a Hücum’dur. Fiile buğz etmiş olsa, o kişiden o fiil kalktı mı onunla ilişkisi düzelir, kalkmadığı sürece düzelmez. Bir ileri idrak ile bakacak olursak şu gerçeği görürüz: Hangi fiil olursa olsun o Allah’ın emridir. Bunu bilir ve ilişkini ona göre belirlersin. Ama bazıları burada çok enteresan bir yanlış yaparlar, bu yanlışla çok karşılaşsınız. “Hoşgörülü davranıyorum” deyip cehennemlik ameller yapanlara hoşgörü gösterir. Oysa onun yarısı kadar hoşgörüğü inananlara göstermez. İnananların her şeyi gözüne batır ama cehennemlik amellerle meşgul olanlara hoşgörülü olacağım diye sıcak bakar. “Ne kadar önemli biri, ne ünlü biri! Ne kadar güzel giyiniyor, tangası şöyle, şunu böyle...” der, ondan hoşlanır! Ama inanana sürekli kızar: “Öyle söylenir mi, öyle yapılır mı, öyle giyinilir mi?” der, kızar. Bu tavır aslında gösteriyor ki, onun içinde Allah’a karşı bir kin var, o kinle inanana hücum ediyor. Ve yine gösteriyor ki, onda cehenneme bir özlem var. Bir serbest kalsa onlar gibi olacak. Ama yasaklanmış. O da öylelerine imrenerek, onlardan hoşlanarak yaşıyor ve buna “hoşgörü” deyip kendisini kandırıyor. Kimseyi kandıramazsınız, yani Allah’ı kandıramazsınız! Bu yüzden, “Allah’ın dostlarıyla dost, düşmanlarıyla düşman olmak” bakış açısı çok önemlidir. Yanlış işe, yanlış yere, yanlış kişiye hoşgörülü bakamayız. Bu şuna benzer: Arkadaşlarınla bir gruptasın, birisi kalktı annene küfretti. Durmadan da küfrediyor, hiç iyi şeyler söylemiyor. Sen hala; “Olsun” deyip onunla yemek yer misin? Annene küfredenle hemen ilişkini kesersin. “Anneme iyi bakmıyorsun ha, seninle bırak yemek yemeyi, aynı yerde bile durmam” deyip ilişkini kesiyorsun. Adam Allah’a küfrediyor, O’nun yoluyla ve O’na inananlarla alay ediyor, ama sen “Hoşgörülüyüm” diye yemek de yiyorsun, vaktini de onunla geçiriyorsun. Nasıl iş bu? Birisi sevdiğin birine iyi bakmadı diye ilişkini kesiyorsun. Ama adam Allah’a küfrediyor senin hiçbir şeyin değişmiyor, yine onunlasın, “Ben hoşgörülüyüm, onunla da yer, içer, gezerim!” havasındasın. Hep onlarlasın. Bunlar cennette cehennemde hiç ayrılmayacak mı? Bu nasıl hoşgörü? Bu “hoşgörülüyüm” hali yanlıştır, kandırmacıdır. Hoşgörü eğer düzgün kullanılmıyorsa insanın yanlışına kılıftır!

-Onlarla ilişkimiz nasıl olacak, ilişkiyi kesecek miyiz?

Söylemeye çalıştığım şey ilişki kesmek değil. Kafesinde bir aslan düşünün. Duydunuz ki çok susamış, susuzluktan yanıyor, hemen gider su bulur verirsiniz. Duydunuz ki hasta, gider bir veteriner hekim bulur ihtiyaçlarını görürsünüz, değil mi? Kafesine girer misiniz? Girerseniz sizi yer. O kişi de

kafesine girerseniz sizin nurunuzu mahveder. Kafesine girmeden ilişkinizi devam ettirin. Kafesine girerseniz yenemezsiniz, o sizi yener. Çünkü dünya cehennem için kolaylaştırılmıştır. Cehennemlik ameller süslenmiştir, caziptir, çok kolay görünür. Onların kafesine girmeden sularını verin.

“Kimlerle nasıl bir ilişki?” konusu önemli. Kendime “şu kişi beni çok seviyor da diğeri niye sevmiyor?” diye sorduğumda görüyorum ki, Allah için! Allah’ı seven beni seviyor, beni Allah’ı sevdiği için seviyor, Elhamdülillahi Rabbil Alemin. Allah’la arası iyi olmayanlar beni sevmiyor. Benimle ne kadar iyi, bakıyorum aslında Allah’la o kadar iyi. Benimle kötüyse bakıyorum, onun Allah’la, Allah’ın Sistemi’yle meselesi var. Bir de “ben bir kişiyi çok seviyorsam, niye?” diye bakıyorum. O zaman da görüyorum ki, o bana Allah’ı hatırlatıyor, benim Allah’ı hatırlayarak bir şeyler yapmama sebep oluyor. Diğerleri bana cazip gelmiyor, anneye küfür örneğindeki gibi. Bir yere gittiniz, bir pastane, bir cafe, bir spor salonu, neyse... Baktınız annenize küfretmiş birisi var, gidip “Merhaba, nasılsın?” demiyorsun. O var diye o tarafa gitmiyorsun, o oradaysa sen bu tarafa oturuyorsun. Ama Allah’a küfr eden birisi var, hiç umursamadan gidip yanına oturuyorsun. Onun hareketleri sana sempatik geliyor, ondan hoşlanıyorsun. Bu hal cehennem ateşini özlemek ve sevmektir, “Allahım beni bir serbest bıraksan o işleri ondan da iyi yapacağım” demektir. Bu ARADA KALMIŞLIK’tır. Arada kalmak çok kötü bir şeydir. Ya bu işi düzgün yapacaksın veya diğerini, arada olanların işi çok zor. Efendimiz bize bir sığınış öğretiyor: “Allahım beni arada bırakma, Allahım beni ara yerde bırakma.” Arada kalmışlardan olmak istemiyorsan kendine soracaksın; “Ben kimleri seviyorum? Bana kimler hoş gözüküyor?” Sordun gördün ki, cehennemlik ameller ve o amelleri yapanlar hoş gözüküyor. O zaman: Ya delicesine kurtulmaya çalışacaksın. Ya da “programım böyleymiş, yapacak bir şey yok” mazeretini uydurup yanlışa devam edeceksin.

Bazı arkadaşlar soruyor; sevgi bu anlattıklarınızın, bu işin neresinde? Sevgiyi çok önemli biçimde ele alacağız, ancak size bir şey söyleyeyim: “Sevgi” diye Mevlana Hazretleri’ni seven kimileri onu niye sever, biliyor musunuz? “Ne olursan ol gel” cümlesini yanlış yorumlamaktan hoşlandıkları için! “Nasıl yaşarsan yaşa cennet sana açık” gibi yorumladıkları için seviyorlar. Yoksa Mevlana’yı, onun bakış açısını ve yaşantısını tanıdıklarından, benimsediklerinden, ona talip olduklarından değil! Allah’ı sevdiklerinden değil! Sorsan yalnızca bu cümle: Ne olursan ol gel! Onlara göre Mevlana; “ne olursan ol gel” demektir. Bu cümle kime, niye sesleniyor, o önemli değil. Onlar Mevla-

na Hazretlerini “ne yaparsan yap cennet sana açık” bakışıyla yorumladıkları için seviyorlar. Çünkü o “A” yapıda olan yalnızca öyle dinler, öyle anlar...

SEVGİNİN İSLAMİ SİSTEM İÇERİSİNDEKİ YERİNİ çok iyi bilmek lazım, çünkü çok önemli. İslam’daki sevginin lezzeti hiçbir sevgide bulamayacağınız bir lezzettir. O diğer bütün sevgileri örter. Ama onu yanlış uygularsanız iş değişir, rehavete düşersiniz. O zaman kişi kurallara karşı çok duyarlı olmaz, vurdumduymaz hale gelir. Peki, İslamiyet’teki sevgi nasıldır? İslamiyet’te sevgi korkuyla birlikte. Ve bu çok önemlidir. Eğer korkuyla sevgi beraberse o doğru bir sevgidir, onun ismi HAŞYET’tir. Haşyet’te hem sevgi hem de korku vardır. Ama bu korku çok farklı bir korkudur. Bir kere ötede beride uzakta birinden korkma korkusu değildir. İnsani duygularla yaşadığınız korkulardan farklı bir korkudur. İnsanın Haşyet korkusunu anlayabilmesi için, o korkuya yaklaşabilmek için, başımıza gelecek olanlarla ilgili olarak uyarıldığımız gerçeklerden korkmak, onlara karşı tedbirli olmak gerekiyor. Şöyle bir örnek verelim: Allah muhafaza etsin, Ankara’da kolera salgını olsa ve suların çok dikkatli içilmesi gerekse. Her tarafta suların kaynatıldıktan sonra içilmesi için uyarılar yapılıyor. Doktorlar Tv’lerde durmadan koleranın belirtilerini ve tehlikesini anlatıyor, “Dikkat edin, sakın yanlış su içmeyin” diyorlar. Bilmediğiniz bir su var, suyun yanındasınız. Kimse yoksa “Şu suyu içeyim” der misiniz? Korkarsınız! Neden? Birisinden değil. Bir mekanizmadan korktunuz, kimse olmadığı halde o suyu içmediniz. İşte Allah korkusu önce böyle bir şeydir; “Kimse yok, kimse görmüyor yapalım” diyemeyeceğin bir korku gerekiyor. Korktun suyu içmedin! Demek ki, koleraya inandığın kadar cehenneme inanmıyorsun, cehennemden öyle korkmuyorsun. Oysa koleradan korktun, “beni öldürür” diye suyu içmedin. İMAN BİLGİSİ budur işte. “İman edin” denilen hal budur. Eğer cehenneme iman etmiş olsan, cehennemden gerçekten korksan, kimse yok, kimse görmüyor diye bir şey olabilir mi? “Kendimi ateşe atamam” dersin. Suyu içmediğin gibi! İşte, önce böyle bir korkunun başlaması gerekiyor. Kolera salgınında suyu içmeden bir tedbir alıyorsunuz, kaynatıyorsunuz, korunuyorsunuz. Buna Kur’an-ı Kerim MÜTTAKİ diyor: Korunan, muttaki olan. Ayetlerde onlara bir tehlike bildirildiğinde, “Dikkat edin, siz şu olaylarla karşılaşacaksınız” denildiğinde, o tehlikelere karşı tedbir alıyorlar. Çünkü onlar muttaki; onlar korunanlar! Tedbir alma ihtiyacını niye duyuyor? Korktuğu için! Korkmasa alır mı? Böyle bir korkunun başlaması lazım! Kişide bu korku yoksa geriye ne kalır? Yalnızca insanı rehavete sürükleyen bir sevgi. Bu sevginin sonucu ise, mutlaka cennete gideceğini zanneden bir yaşantıdır. Hangi mevki olduğu belli değil

ama cennete gidiyor. Hiç bir hazırlığı olmadan mutlaka cennete gidecekmiş rahatlığında bir yaşantı! Çok tehlikeli! Bu çok tehlikeli bir sevgidir ve İslam'da böyle bir sevgi yoktur. Ama insanlar bu sevgiyi arıyorlar. Neden? "Ben de varım" diyen o "A" yapıyı rahat yaşatmak için!

Çok önemli bir husus ta şudur: Özellikle çocukların yetişme dönemlerinde onların doğruyu yapmalarını sağlamaya çalışırken mümkün olduğunca şu üç kavramla yaklaşmamak lazım: Öyle yapma ayıp olur, öyle yapma günah olur, öyle yapmak yasaktır. Bu üçü nedeniyle bir şeyi yapmasını veya yapmamasını sağlamak faydalı bir insan psikolojisi oluşturmaz. Çünkü ayıp, günah ve yasakla oluşturduğunuz şartlar Rububiyet'inden gelen güçle onları yapmasını sağlar. Bu yüzden yasak caziptir, bir şeye "yasak" demek onu cazip kılar. Hz. Âdem'i cennetten dünyaya gönderen budur: Ona "şu meyve yasak" dendi, o yasağı işlesin diye! Çünkü kişideki rububiyet, nefsin Rab gücü hemen kendini kanıtlar. Bir şey için "bu yasak" dediniz mi, ondaki "Rab gücü" yasak dinlemez, doğru/eğri hiç önemli değil, gider onu yapar ve "ben Rabbim, yaparım" der, rububiyetini gösterir. Çünkü Rablığını kanıtlamak zorundadır, ona yasak olmaz. Ama dikkat edin, bizim sisteme karşı korunma hususunda bahsettiğimiz böyle bir yasak değildir. Bu o kadar ince bir çizgi ki! "Ayıp, yasak, günah" diye motive edince bozuk bir kişilik çıkar. Ama onları kaldırıncı ne olur? O zaman da başka bir kişilik çıkıyor. "Ayıp, yasak, günah" gibi bir şey koymadığınız zaman o da başka bir kişilik oluşturuyor! Öyleyse ne yapmalıyız, nasıl yaklaşmalıyız? Bunun cevabını şöyle bir örnekle anlatmaya çalışayım: Küçük çocuğunuzu düşünün, ateşler içerisinde, Allah muhafaza eylesin. Hemen doktora götürdünüz. "Mecburen antibiyotik vereceğim, altı saatte bir içireceksiniz, yoksa beyne sıçrar, menenjitte çevirir..." dedi. Ödünüz koptu, çocuğunuz menenjit olacak, Allah muhafaza etsin. Eve geldiniz. Altı saatte bir ilaç vaktini aman kaçırmayalım diye saatleri kurdunuz. Gece saat dörtte ilacın saati geldi, çocuğu zorla kaldırırsınız değil mi? Oraya döner, buraya döner, ama siz onu zorla kaldırır, ilacı içirirsiniz. Tam içeceği zaman ilaca vurdu falan, kızarsınız. Tam bu sırada birisi gelip size; "Çocuğa niye baskı yapıyorsun, niye zorla ilaç içiriyorsun" dese, ne düşünürsünüz? Birisi çıkıp böyle diyebilir mi? Ama çocuğu salâta kaldırırken, salât için uyandırmayı düşündüğünüzde bunu diyorlar! Bu nasıl iş? Diyelim ki çocuğu uyandırıp "Haydi sabah namazı kılalım" dediniz, onun ismi baskı oluyor, "Baskı yapma, zorlama" diyorlar. Ama zorla ilaç verirken kimse gelip "Niye çocuğa baskı yapıyorsun, bırak yatsın" demiyor. Menenjit tehlikesine karşı kimse size; "Yok canım, bir şey olmaz. Çocuğu kendi haline

bırak, zorla ilaç verip de bozuk bir psikoloji çıkarma” demiyor. Ama namaza kaldıracığın zaman “Baskı yapıyorsun, çocuğun psikolojisini bozuyorsun” oluyor. Hatta kişi kendisi öyle düşünüyor; zorlamayayım, baskı olmasın, şimdi uyandırmayayım diyor. Demek ki, o hastalık ve tedavisine inandığın kadar cehenneme inanmıyorsun ki, çocuğu salât için kaldırmıyorsun; “Henüz küçük, ona bir şey olmaz” diyorsun! Anlatmak istediğimin bir yanı da bu baskı anlayışıdır. Bu o kadar ince bir çizgidir ve o kadar zordur ki. Burada yatan gerçek şudur: Eğer siz bir işi “A”lara göre ele alırsanız farklı bir sosyolojik, psikolojik alan çıkıyor, “B”lere göre ele alır da yaklaşırsanız farklı...

-Mekanizmayı mı anlatalım, niye yasak onu mu açıklayalım, ne yapalım?

Küçük çocuğa mekanizmayı, “A”yı, “B”yi nasıl anlatacaksın? Eğer çocuğa “A”nın yokluğunu anlatırsanız kendisini ifade edemeyen, toplumda yer edinemeyen kişiliksiz biri olabilir. Peki, ne yapacağız? Bu yüzden, herkese uygun, hayatta uygulanabilir yöntemleri konuşmamız gerekiyor. Dinleyenin “Bunları anlayamıyorum, demek ki çok ileri bilgiler” dediği konuları konuşmanın bir anlamı yok! Bu doğru değil! Cümleleri öyle kurmalıyız ki, onları hayatın içinde nerededir, nedir bulabilmeliyiz. Onları tartışıp bulmamız lazım. Her yaşa, herkese uygun ve hayatta uygulanabilir cümle kurmak çok önemlidir! Aksi halde şu olur: Öyle bir öğreti ki yalnızca ileri yaştakiler okuyup anlayabiliyor! Çocukları ne yapacağız? Biz tasavvufu çocuğa nasıl anlatacağız? Bu kadar önemli bir şeyi çocuğa nasıl anlatacağız? Bunları öğrenmeden o yaşa geldiğinde bu konuların ona cazip gelip gelmeyeceğini bilebilir miyiz? Dünyaya kitabıyla, Tv’siyle, her türlü yayınıyla ona herşeyi veriyor ama sen veremiyorsun! Bu konuları çocuğa nasıl anlatırız, nasıl veririz, onu konuşmamız lazım. Çünkü çocuk, veri tabanı başka bir şeye hazır olarak dünyaya geliyor. Ve sen ona doğru olanı verememişsin! Sonra da yıllar ilerleyince onun dünyada kazandıklarıyla yarışmaya çalışıyorsun. Başaramazsın, mümkün değil! Öyleyse, ne yapmak lazım, nasıl bir yaşantı gerekiyor, bunları bilmek ve uygulamak önemlidir. Bir yaşantının içerisinde “yasaklama, ayıplama, günahlama” olmamalı. Bunlar olmamalı ama ne yapacağımızı da konuşmalıyız, bir an önce konuları oralara getirmeliyiz: Bu konular çocuklarla nasıl yaşanır? Dünyada “B” olarak nasıl yaşanır? Bahsettiğimiz “A” yapıdan kurtularak ama toplumdan silinmeden nasıl yaşanır? Toplumdan kopmadan, bu dünyadan yararlanarak, dünyayı da severek nasıl yaşanır? Bunları somut örneklerle açıklamak lazım ki uygulayabilelim. Aksi halde bir kısır döngü oluşur; anlaşılması zor cümleleri dinlemek, anlamadan ilerlemek önemli bir dini görev sanılır. Oysa Rasulullah Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem’le konuşanlar Mescid’den, Efendimizin

yanından çıktıkları zaman ne yapacaklarını biliyor; “Ben artık şöyle yapacağım” diyerek çıkıyor, çıkar çıkmaz da onu yapıyor, hayatına yeni bir şey ekliyor, Efendimizden öğrendikleriyle YENİ BİR HAYAT TARZI oluşturuyor. Biz de dışarıya çıkarken “artık şöyle yapacağız” diye çıkmalıyız. Hayat dışarıda...

-Konu dışı ama, karar alıyorum, uygulayamıyorum. Uyumayacağım diyorum, saatlerce uyuyorum. Yasaklıyorum yine yapıyorum, nasıl olacak?

Elbette öyle olur. Ama önce oraya geçmeyelim. Anlatmakta zorlandığım çok önemli hususa bakalım; TANRILIK: Bizim için en önemli öncelik ondan kurtulmaktır, o “A” yapıdan kurtulmaktır. Bu öncelik bilinmeden az yemek, bir şeyi az yapmak da sakıncalıdır. Kişi şunu azaltmayı başardım derse bu onu ilerletmiş olmaz ki! Çünkü o işi başaran “Asi” yapıdır. Böylece kişi başarıyla o yapıyı daha kuvvetli hale getirir. Az yediğinde “A” yapı kuvvetlenirse kişi “az yiyen “A” olur. Bu yüzden, çok yiyen/az yiyen veya çok uyuyan/az uyuyan olmak başlangıçta çok önemli değildir. Eğer kişinin yaptığı iş onun “A” dediğimiz zulmani kimliğini kuvvetlendiriyorsa faydalı bir şey değildir. Yaptığınla “A”dan kurtuluyorsan o sana faydalıdır, yaptığın şey seni “ben de varım” diyen yapıdan kurtarıyorsa faydalıdır. Mesela oruç seni “A”dan kurtarıyorsa önemli bir ibadettir. Hac kişiyi “A”dan kurtarıyorsa önemlidir. Bize önerilenlerin tümü önce “A”dan kurtulmamız içindir. Özellikle salât ikamesi “A”dan kurtulmak içindir. Hepsisi “A”dan kurtulmak için yapıldığında yararlı olur, değilse “A”yı kuvvetlendirirler. Bunun için de yaşarken “A”nın temel özelliklerini iyi bilmemiz gerekiyor. Sonra da yeteneklerimizi, duygu düşünce ve davranışlarımızı tek tek “A” ile ilişkilendirmemiz gerekiyor.

Örneğin merak etmek hepimizin veri tabanında vardır, merak etmek zorundayız. Ama bu yetenek niye var? Merak edip de Allah’ı bulalım diye! Çünkü merak etmezsen bulamazsın! Merak edip bulasın diye o sana verilmiş! Hz. İbrahim aleyhisselam örneğini hatırlayın. Merak ediyor ve sonra ne diyor: Ben öyle bir gözücü bir kaybolan şey istemem. Merakla, tefekkürle bir şeye ulaşmaya çalışıyor. Merakı biz “Allah’ı tanımak” için kullanmazsak, “A” yapı onu insanları merak etmede kullanıyor: “Şu ne yapıyor, bu ne yapıyor? Onun neyi eksik, bunun neyi fazla?” hayat bu meraklarla geçip gidiyor. Tanımaya talipseniz işte size “A” yapınız! Sizdeki cehennemlik yapı merak yeteneğini böyle kullanır ve YALAN, İFTİRA, GIYBET/DEDİKODU dediğimiz şeyler oluşur. Ve bunlar için denir ki; insanları merak etmek otuz altı zina’dan daha günahtır.

Eğer merak yeteneğini “A”dan kurtarabilirseniz onu “B” yapı kullanır. “B” onu Allah’ı merak ederek kullanır! O Allah’ı merak eder, sürekli. Allah’ı merak TEFEKKÜR denir ki çok sevaptır, bu merak ediş nafile ibadetten kat kat sevaptır. Ama bu çok kıymetli yeteneği “A” yapının eline verirseniz orada o cehennem için bir yakıt haline dönüşüyor. O zaman kişinin kendisinde yapacağı önemli tespitlerden birisi şu olmalıdır; ben merakı nasıl onarırım? Kendisine soracak; ben insanları mı merak ediyorum? Bundan kurtulmanın yolu nedir diye araştırarak. Bunu yapmak için önce önemsemek lazım! Çok önemsemedikçe hep insanı merak edersiniz, merak ettikçe o sizi cezbeder ve götürür. Neyle meşgulsen sana o kolaylaşır ve seni o götürür! Allah’ı merak edersen o yeni bir cezbe oluşturur, seni o tarafa çeker; tefekkür seni “A”dan kurtaran, Hakikat’e ulaştıran bir hale götürür. Ama merak “A”nın elindeyse o senin “A” yapını kuvvetlendirir, seni “A”ların dünyasına sabitler. “A”larla meşgul eder, cehennem amelleri işlettirir. Gördüğümüz gibi tefekkür de, gıybet de meraktır. Merak yeteneğini kullananın “kim” olduğu önemlidir. Ve “A” yapıyı sadece merakla ilgili değil, her bir yeteneğinizde, her bir anınızda böyle aramanız gerekiyor.

“A” yapı bölücüdür. Eğer bir kişi normal yaşantısında bölücüyse ne kadar ibadetle meşgul olursa olsun o “A”nın dünyasında yaşıyor demektir. Çünkü bölen, bölücü olan “A”dır! O bölücü olarak özellikle Hak yer! Kadın, erkek, çocuk, büyük... “Kadınlara, çocuklara vermeyin. Hele de yetimse hakkını hiç vermeyin” der sürekli böler. “A”nın dünyası bölerek kuvvetlenir. Bu yüzden “A”lar bölünmüşlerdir, onların dünyasında bölücü zihniyet vardır, Tevhid yoktur! İnsanları inceleyin, haberleri izleyin... İnsanı/kendinizi hep bölen, hep birilerini kınayan, hep beğenmeyen göreceksiniz. “A” bölücüdür, hak tanımaz! Kadın başörtülüyseniz okuma hakkı tanımıyor, yaşama hakkı tanımıyor, gezme hakkı tanımıyor, nefes alma hakkı tanımıyor. Bir zamanlar böyleydi. Veya İran’a gidelim. O da bölüyor, röportaja gelmiş yabancı gazeteciyi bile örtüye sokuyor. Aynı şey değil mi? Yıllar önce yaşadığım bir olayı anlatayım: Caddede yürüyorum, ileride de İmam Hatip okulu var, bir kızcağız da okula gidiyor. Üniversite kampüsünden çıktım geliyorum. Orada gördüğüm şey başörtülü olanların kampüse girmek için başlarını açmak zorunda bırakılmaları. Burada ise, bu kızcağız okula başı açık gidiyor, okula yaklaşıncı çantasından bir örtü çıkardı, girerken örttü. İkisi de yanlış! Ama olaya “B” gözüyle bakalım: Birisi zulme uğruyor; örtüsünü zorla açtırıyor. Ama diğerini münaфіk yapıyorsun; örtmek istemeyen birini zorla örttürerek münaфіk yapıyorsun. Sonuç olarak; “A” nerede olursa olsun bölücü-

dür. O halde, yaşantıda bölücü olmaktan kurtulmanın yolunu bulmalıyız. “Ben nasıl bölücü olmam?” deyip araştırmalı ve gereğini yapmalıyız. Çünkü Allah’ın Rahman ve Rahim isimlerini yaşamaya bölücü olmazsanız başlarsınız. Rahman ve Rahim isimlerini yaşamaya başlayınca BESMELE sizin yaşantınız haline gelmeye başlar. Çekilen, söylenen değil yaşanan olur! Hayatınız Besmele olur! Yaşantısı Besmele olan Rahman ve Rahim ALLAH ADINA yaşayan olur. Artık onun yaşantısı Besmele gibidir. Besmele onun söylediği bir sözden ziyade yaşantısıdır, yaşantısı öyledir...

“A” yalan söyler. “B” hali yalan söyleyemez. Bir kişinin hayatında yalan varsa, yalan onun yaşantısı haline gelmişse, hayatının döngüsünü yalan oluşturuyorsa o ne kadar oruçla, namazla meşgul olursa olsun “A”dır! Çünkü yalan “A”nın işidir. “B” yapısı yalan söyleyemez, çünkü o Hakem’dir; doğruyu söylemek zorundadır, Hakem olmak zorundadır. Görevi o, onu yapmadığı zaman korkar. Koleralı su örneğindeki gibi, o sudan korkar! “Allah’tan ayrı düşerim” diye korkar, “A”ların dünyasına düşerim” diye korkar, “A”ların dünyasına düşmeyeyim” diye telaşlanır. Bu yüzden siz ona “ne asosyal adam” diyebilirsiniz. Deyin durun, onun korkusu siz değilsiniz. O “A”ların dünyasına düşmekten korkuyor, ödü kopuyor. İnsanlar ona istediği kadar “asosyal, hayattan çok kopuk” desin dursun, onun umurunda değildir. “Keser döner....” denir ya, onlara da “çok kopuk” denilecek bir gün gelir...

“A”nın bir başka özelliği ÖFKE’dir. Öfke “A”ya aittir, “B”de öfke olmaz. Efendimiz (SAV) bir gün “Allah’la sohbet etmek ister misiniz?” buyuruyor. “Tabi Ya Rasulallah, öğret bize” diyorlar. Diyor ki; “Ne söyleyecekseniz güzel söylerseniz, ne yapıyorsanız güzel yaparsanız o an Allah’la sohbettesiniz.” Bu “B”nin ahlakıdır, Allah’la sohbette olmak “B” halinde olmak demektir!

“A” ve “B”yi hayatta, her işimizde arayıp yerine koymak lazım. Mesela insanın kendine bakması, bakımlı temiz olması, saçını taraması gibi işleri düşünelim. Bunları “A” da yapar “B” de. Ancak “A” kimin için süslenir, “B” kimin için? Ve senin tarayışın hangisi, sen kimin için süsleniyorsun? Allah’ı kandıramazsınız! “Ben kimin için süsleniyorum?” diye kendinize sorun. Eğer birisi “beni görsünler” diye ortalıkta geziyorsa o “A”dır. Çıplaksa “A”nın çıplaklığıdır! “B” de çıplak gezebilir... Çok farklı, çok! Kendinizi kandırmayın; o işleri yapan “A” mıdır, “B” mi bir bakın bakalım!

Bir başka gösterge beslenme tarzıdır. “A”nın da “B”nin de kendilerine has beslenme tarzları vardır. “A”nın beslenme biçiminde haramlar çok önemli

değildir, haramı önemsemez. Ama “B”nin haramdan ödü kopar. Yemeyi bırakın, haram gıdaya bakmaktan ödü kopar. Ama “A”nın beslenmesinde bir şeyin haram olup olmadığı çok önemli değildir. İnsanlar fark ederse önemsemeye çalışıyor gibi yapar ama önemsemez. Çok enteresan hallerle karşılaşsınız, basit bir örnek vereyim: Bir uçak seyahatinde hostes hanım küçücük torbalarda fındık dağıttı. Ben de kuruyemişi severim, fındığımızı aldık. Geldi soruyor; ne içersiniz? “Bir şey almam” deyince fındığı geri istiyor, onu içki içenlere verecekmiş. Sonra bana ters bakıyor. Baksın! Onun ters bakması da önemli. Muhyiddin-i Arabî’nin Şeytanın Hileleri diye küçük kitapçığında bir hadis var: Efendimiz (SAV), sahabenin içerisinde şeytana soruyor: Söyle bakalım, Ebubekr’i sever misin? “Hiç sevmem. Sana inanmadan önce de sevmezdim” diyor. Şeytan Hz. Ebubekr’e ters bakıyor, gördünüz mü? Baksın! Onun ters baktığına düz bakılan bir yer var. Bir örnek daha vereyim: Ailece bir yere gittiniz, görevli size salamlı sosisli pizza öneriyor. Siz titizlenip “kullandığınız salam kimin, markası ne?” diyorsunuz. Onu sormanızdan hoşlanmıyorlar. Sorduğunuz için size ters bakılıyor, hatta yanınızdakiler size “ne uyumsuz adam” diyorlar. Unutmayın, o korkunç günde çocuk, anne, baba kimse birbirini bilemeyecek. Nasıl çıplak geldiyseniz öyle gideceksiniz! Ne anne baba, ne kadın erkek, ne eş ve çocuklar, hiç biri yok! Biliyorum, Türkiye’de domuz etinden salam da sosis de var. Ankara’ya; haftada kaç kamyon kemiksiz, işlenmiş domuz eti gelir, sosis yapılır, üstünde yazısı olmadan ucuzca oraya buraya satılır. Domuz etinin Türkiye’de rahatlıkla satıldığını biliyorum. Ama “A” haramı önemsemiyor ki. Burada bir bardak su var ve içine “striknin” attık diyelim. Striknin çok zehirlidir, içtiğiniz zaman kısa süre içerisinde sizi öldürür, hatta mumyalanmış gibi yapar, bozulmazsınız. Diyelim ki, ben strikninin zehirli olduğuna inanmıyorum. Etkisine inanmıyorum diye bana tesir etmez mi? Bal gibi tesir eder! Haramlar da öyledir! İster inanın ister inanmayın, yediğiniz zaman tesir eder, içtiğiniz zaman tesir eder.

Bütün bu örnekleri “haşyet, sevgi ve korku” kapsamında verdik. “Haşyet duygusunun bir boyutu korku, bir boyutu sevgidir” demiştik. Ondan insani duygularınızla korkuyu çıkardığınızda ameliniz gevşer, insan özellikle namazı aksatır. Bazı gruplarda bu çok görülür. Öyle gruplarda, kişiler mesela internette gece sabaha kadar, gündüz akşama kadar tasavvufi yazı takip ederler. Ama ezan vaktini öyle takip etmezler. Bu o kişi için faydalı bir iş değildir. Önemli olan ezanı takip etmektir, namazı kaçırmayayım diyebilmektir. Allah sevgisi; internette yazı takip eder gibi ezan takip etmektir. O zaman Ezan sana o kadar farklı gelir ki, şaşar kalırsın.

Ezan bize bir haberi, bize korkuyu, Haşyetullah'ı haber veriyor. Ezan öncelikle budur; Allahuekber, Allahuekber: Korkacağınız bir Ekber var. "Allahuekber" aslında korkudur, ona bir müziğin bestelenmiş sözü gibi bakmayın. Bir korkuyu haber verir; Allah Ekber'dir, bunda romantiklik yoktur, sakın dalgınlığa düşmeyin, O'nun gazabı büyüktür der. "Eşhedü en la ilahe illallah:" Bilesiniz ki O'ndan başka da varlık yok! "Eşhedü enne Muhammeden Rasulullah:" Kulum ve Rasulüm Muhammed bu hakikati size haber verdi. "HayyeAla's Salâh:" İşte o haber yüzünden salâta koşun. "HayyeAlel felah:" Çünkü kurtuluşunuz salâtta! Kurtuluşunuz eşte dostta, internette, o kitapta şu toplantıda değil! Kurtuluş salâtta! "Allahuekber:" Korkacağın Ekber Allah'tır. "La ilahe illallah:" Allah'tan müstakil bir varlık yok, sen yoksun, İlla Allah! Ezan haber veriyor, böyle uyarıyor. Kaç defa, günde kaç defa...

"LA İLAHE"nin anlamı, geldiğimiz her bir idrakta nasıldır, lütfen dikkat edelim. "La ilahe illallah"ı bu geldiğimiz idrakta nasıl anlıyoruz? "La ilahe; ilahlar yok, illa Allah" Kelime-i Tevhidi'ni eğer "A" okursa şöyle anlar: İlahlar yok, Allah var. Ben böyle inanıyorum. Oysa "La ilahe" sen yoksun; senin ilan ettiğin tanrılık yok demektir. La ilahe (sen yoksun) İlla Allah! Bunu böyle anlamalıyız. Eğer "ben de varım" diyen birisi "La ilahe illallah" diyorsa "A" olarak inanıyor demektir. Allah var, ayrıca kendisi de var ve "La ilahe" diyor. İşte Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem'in "İKRA" ile "OKU"duğu budur: La ilahe (sen yoksun), illa Allah: İlan edilen TANRILIK YOKtur! Hani "ben başka ilah kabul etmiyorum" deyip sıyrılıyorsun ya, haydi şimdi bu mana ile düşününce de sıyrıl: La ilahe (sen yoksun, ilan ettiğin ilahlık yok), İlla Allah! Neden bu mana? Çünkü en önemli ilah kendisin. Dikkat edin, kimsenin oluşturduğu put kendisinden daha büyük değildir. Bu yüzden, en önemli ilah kişinin kendisidir, en önemli ilah kendisin. Diliyor bir put yapıyorsun, diliyor bir tanrı oluşturuyorsun, ona farklı isimler veriyorsun, ama her halükarda oluşturduğun kendinden büyük değil! Dünyanın en büyük ilahı kendisin. Bu yüzden Ezan durmadan sesleniyor: "Sen yoksun, İlla Allah. Sen yoksun, illa Allah. Ona göre tedbirini al" diyor. Bu manasıyla Ezan nasıl farklı oldu değil mi? Seslenişi nasıl da değişti: İddia ettiğin ilahlık yok, sen yoksun, İlla Allah. Kurtuluşun bu hakikate uygun yaşamakta. Kurtuluşun salâtta!

Ezanda duyurulan bu korku insanın normal yaşantısı içerisindeki korku değildir. Şöyle açmaya çalışalım: Elimdeki bardağı bırakamam. Düşer kırılır diye korkarım, çünkü yer çekimi var. Bir bilimsel kanun var ve ben o kanunu bildiğim için korkuyorum. Başka bir gezegende, mesela Ay'da olsa onu bırakıp tutabilirim. Altıda birlik yerçekiminde yetişebilirim. Ama burada ye-

tişemem, buradaki yer çekiminde düşer kırılır. Korktuğum şey bir ilim, bir bilgi. “Benim dediklerimi yapmadınız ha” diye bekleyen bir kızgın tanrıdan değil korkum. Bir bilgiden korkuyorum, bardağı bırakmıyorum. O bilgiye göre tedbir alıyorum. Şimdi düşünün, bize bildirilen bir CEHENNEM BİLGİSİ var. Bu bilgiye iman edenin ona göre bir tedbir alması gerekmiyor mu? Bardağı bırakmadığınız gibi bir tedbir almanız gerekiyor. İşte BÖYLE BİR KORKUnun başlaması lazım, önce! Bu sağlık alanında çok daha etkili fark edilir. Sağlıkla ilgili bir konuda doktor olan arkadaşlarımız bizi “aman şöyle yapmayın” diye sürekli uyarsa, biz de o uyarılara da kulak versek korunmuş oluruz değil mi? Korunup kurtulunca yepyeni bir şey başlar: Beni koruyacak yolu yöntemi gösterdi diye bir sevgi. Ona duyduğum bu sevgi faklı bir sevgidir, değil mi? İşte bu ilme başlamakla sizde de öyle bir sevgi başlar: Bana öğretti sevgisi! Korunmamı bana bu hayatta öğretilene bir sevgi başlar. Bir öğreten var. O kim? Rab. Öğreten O’dur. Rab öğreten demektir. Rabbim demek öğretmenim demektir. İşte şimdi O’na böyle bir sevgi başlamasın mı?

Sevgi denince biz romantik duygularla sevmek isteriz. Ama İslam’daki öyle bir sevgi değildir. Az önce bahsettiğim sevgidir. Bana cehennemden korunmayı ve kurtulmayı, cennet halini nasıl yaşayacağımı öğreten, bunun için beni uyarana duyulan sevgi! Rabbimi böyle sevmek... Rabbime başlayan bu yeni sevgi farklıdır. Bu sevgi şöyle bir zincirle devam eder: Bana o hakikati öğretirken Rasul’ü ile öğretti! O Rasulü sevmeyi de öğrenmeliyim. Düşünün, kişi çok önemli bir hastalıkta hiç tanımadığı bir doktorun operasyonu ile hayata kavuştu. O doktoru nasıl sever, ona nasıl duacı olur? O doktorun nasıl birisi olduğunu önemsemez bile! “Beni hayata o kavuşturdu” deyip ona hediyeler götürür, halini hatırlar çok içten sorar. Bu açıdan baktığınızda, sonsuz hayatınızla ilgili çok önemli bir bilgiyi size önceden haber veren bir Rasul var, sallallahu aleyhi vesellem. O’na duyulması gereken minnet ve sevgi asıl şimdi doğuyor; “Ya O’nu tanımasaydım” korkusu ve telaşıyla! Ya O’nu bilmeseydim, ya O’nu işitmemiş olsaydım, ya O’nun ümmeti olmasaydım, nasıl bir hayat olabilirdi telaşıyla bir sevgi başlıyor. Bu ilim, bu anlattıklarımız sevginin doğru başlangıçlarıdır, doğru sevginin başlangıçlarıdır. Yanlış başlangıçlar yeni sevgiler doğurmaz, hep geri gider. Sevginin doğru başlangıcı kartopu gibidir, gittikçe değişik bahanelerle hep büyür. Sevginin doğru başlangıcı ilimdir. Allah’a ve Rasul’e olan sevgi ilimle ilgilidir, onda ilimle ilgili bir başlangıç vardır, onu ancak DOĞRU İLİM başlatır.

Ve Rasul'e olan bu sevgiyle salâvat o kadar önemlidir ki; beyindeki "ayna nöronlar"ı çalıştırır. Böyle yapılan salâvatın şaşıracağınız faydalarını görür yaşarsınız. Size çok faydası dokunmuş, sizi çok büyük bir zorluktan kurtarmış biriyle karşılaştığınızda nasıl yürekten; "Allah senden razı olsun" diyor-sunuz. İşte onun gibi bir salâvat. Evrak sayar gibi değil! "Allah senden razı olsun, beni nasıl da sıkıntıdan kurtardın" der gibi bir salâvat. Bu tefekkürle kişi Rasul'ü hayalleyip; "Ya Rasulallah" dese ve şu salâvatı yapsa güzel olur: Cezallahu anna seyyidena Muhammeden ma Hüve ehlüh: Allahım, ben O'nu kavrayamam, ben O'nu anlayamam. Benim O'nu anlayacak, kavrayacak gücüm yok. Rasulünü hakkıyla Sen biliyorsun, çünkü O Senin Rasulün. O'na hakk ettiği mevkiyi ver." "Cezallahu anna seyyidena Muhammeden ma Hüve ehlüh" müthiş bir salâvattır. Siz O'ndan aldığınız feyz ve nurla, o ışıkla Allah'ı tanıdınız. Bunu düşündüğü zaman insan sarsılıyor: Ya O'nu tanımasaydım, ya O'nu duymasaydım ne olurdu? Nasıl bir felaket? İnsanın akli almıyor. Seni sonsuz felaketten Kurtaran Zat'a başlayan bir ilmi sevgi çok önemlidir.

Biz hayattaki küçücük şeyleri o kadar büyük teşekkürlerle önemli hale getiriyoruz ki. Ama Allah yoluna baktığımızda normal yaşantıdaki teşekkür ve sevgiye yaklaşan bir sevgiyi o yolda göremiyoruz, sevgi ve teşekkürü bu yola hakkıyla hiç getiremiyoruz. Oysa önce Allah'a ve Rasulü'ne bir sevginin başlaması lazım. Sevgiyi Allah yoluna taşımamız lazım. Bunun için önce o sevginin doğması, başlaması gerekiyor. O nasıl başlar? Allah sevgisini bir çiçek gibi düşünürsek onun mutlaka insanı titreten bir toprakta yetiştirilmesi gerekiyor. O ancak insanı titreten, insana "Allahuekber" dedirten bir korku toprağında yeşerir. "Ne olursan ol gel" davetini yanlış anlamakla oluşan sevgi değildir o. O sevgiyle insan titrer. Sevgi yanlışsa, o seni dini uygulamayan bir rehavete, boş vermişliğe götürür, onun sonucu ancak budur. Unutmayın, yüzme bilmiyorsanız, suya da düşmüşseniz boğulursunuz. "Suya bir girelim hallederiz" rehaveti çok tehlikelidir. Dolayısıyla, sevginin mutlaka ama mutlaka korku toprağında yeşermesi lazım. Çünkü bu saksının toprağı korku, bitkisi sevgidir, hepsinin birden adı ise HAŞYET'tir. Haşyet'te ikisi beraberdır; sevgi olmadan haşyet olmaz, korku olmadan da haşyet olmaz. O öyle bir duygudur ki; onda korku arttıkça sevgi, sevgi arttıkça korku artar. Bu Allah Korkusu sizi kendine öyle çeker ki, çok farklıdır. Oysa insanî korkular sizi korktuğunuz şeyden uzaklaştırır. Bu yüzden, Allah korkusunu tanımayanlar "korku" kelimesinden korkarlar. Haşyeti de beşeri korku gibi zannettikleri için, Haşyet'i bilmedikleri için; "korkutarak bu konular anlatılmaz, korku-

dan bahsetmeyin” der dururlar. Evet, korku yanıltır ve insanları korkutmak lazım. Ama sizin söylediğiniz korku “A”lara ait korkudur. Efendimiz’in önerdiği ve yaşadığı, insana “Allahuekber” dedirten, adı Haşyetullah olan Allah korkusu öyle değildir. Haşyetullah öyle bir korku ki seni kendine çeker, cezbeder. Niye? Çünkü hamurunda sevgi var. İşte hakikatindeki o sevgi korkuyu besliyor, oluşan korku da sevgiyi besliyor, böylece birbirlerini çoğaltıyorlar: Haşyet’in mekanizması budur. Bu yüzden Fatır-28. ayet diyor ki; gerçek haşyeti ancak âlimler duyar. Kişi âlim olacak ki korksun. Yani ancak bilince korkuyor. Çünkü korkunun da, sevginin de başlangıcı ilim’dir. Kişi bir ilimle o ilim yüzünden korkuyor, o ilim yüzünden seviyor. O ilimle gelen korku ve sevgi birbiriyle hamur olduğu için de gerçek haşyeti ancak âlimler duyabiliyor. Dikkat edin, “Allah’tan ancak zavallı olanlar korkar” denmiyor.

Zavallılık çok farklı bir şeydir. Belirtelim ki Allah’ı övmek haddimiz değildir. Ancak Kur’an ve hadislerde bize öğretilen hamd ve sena cümlelerini de hep söyleriz. Bir Hamd ve Sena beyan edilirken veya bir teslimiyet ifade edilirken öven, teslim olan kimdir? “A” mı yoksa “B” mi? Buna dikkat etmek gerekiyor! Teslim oluyorum derken günah işleyebiliriz. Bazen vaazlarda rastlıyoruz; “Biz çaresiz kullarız Allahım” diyorlar. Çaresiz, zavallı, sinmiş birileri var, bir de Allah! İşte bu bakışla oluşan korku seni zavallı yapar! Gerçek Allah korkusu kimseyi zavallı yapmaz. Doğru korkunun en önemli işareti şudur ki; gerçek Allah korkusu insanı daha cesaretli, daha güçlü, daha başarılı yapar. Eğer Allah’tan korktuğunuzda daha zavallı, daha başarısız, daha silik oluyorsanız o YANLIŞ KORKU’dur, o insani bir korkudur. “Allah sana yeter. Allah sana yetmiyor mu?” ayetlerini hatırlayın. “Allah” diyen nasıl korkak olur, dünyaya karşı nasıl başarısız olur? Demek ki, sana Allah yetmiyor! Sana Allah yetmiyor ki, başka şeyler arıyorsun. Allah korkusu, insanı daha güçlü, daha başarılı, daha sağlam yapar. Diğerleri zavallı yapar. Eğer Allah korkusu diye anlattıklarınız kişiyi zavallı yapıyorsa yanıltır, insanda KİŞİLİK BOZUKLUĞU yapacak olan odur. Kolera örneğini hatırlayın, “korunanlar” zavallı mı oldu? Çocuklara; “Yavrum kolera salgını var, sakın kaynamamış su içmeyin” dediğinizde o korku onları zavallı mı yapıyor? Demek ki bu korku zavallı yapmıyor, daha güçlü kılıyor. Bu yüzden, “biz çaresiz kullar” bakışı dua ederken de şükrederken de yanıltır. Şükrederken sanki ötede beride birisi bize bir şey verdi ve biz de ona teşekkür ediyormuşuz gibi bir bakışla şükür yanıltır. Dolayısıyla; Allah’a teslim olan, şükreden veya tövbe eden halimiz böyle bir ikilik içermemelidir. Ötede bir Allah ve bir de yanlış yapmış birisi var O’na tövbe ediyor. Ötede bir Allah ve şükreden birisi var,

ötedekine teşekkür ediyor. Bu bakıştaki ikilik yanlıştır. Yaptığınız şükürde, tövbede ve teslimiyette böyle bir ikilik varsa orada ŞİRK var demektir. Şirk yalnızca “A”nın işidir. O bir teslimiyetse de, şükürse de “A”nınadır.

Ayetlerde görürsünüz; “İnsanlar eşit yaratılmıştır, ancak takvaca birbirlerinden farklıdır” denir. “İnsanlar eşit yaratılmıştır” cümlesinin muhatapları arasında “A” yapı yoktur, o cümle “A”lar için değildir. İslamiyet’te bahsedilen eşitlik “A”larla ilgili değildir. “A”ların bir kere sistemde yeri yok, onlar sizin oluşturduğunuz zannlar. Sistem’de “A”ların yeri neresi? Cehennem! Cehennem “A”ların mekânının ismidir. Öyle olunca, onlar eşitmiş değilmiş gibi bir kavram da yoktur. Eşit yaratılanlar onlar değildir.

Ayetin bahsettiği “Takvaca birbirlerinden farklı olanlar” ise “B” yaşantısında olanlardır.

“Allah’a yakınlık-uzaklık” tabirleriyle de sık karşılaşıyoruz. Yakınlık, “B” hayatını yaşayan kişinin idrak ilerleyişlerini anlatmak için kullanılır. Allah’a yakınlık denince bir mesafe algılamamak lazım, öyle bir mesafe yoktur. Allah’a yakınlık “B” hayatı içerisinde geçerlidir.

Tüm bu söylediklerimiz dönüp dolaşıp aslında KADER konusuna geliyor. Bu dünyada halledilmesi gereken en önemli şey kader konusudur! Kader konusunu halledemeden ölmüş birisi bir daha düzeltemez. Bu yüzden, kişi kader konusunu mutlaka halletmelidir. Bu konuyu ileride detaylı olarak ele alacağız, açacağız inşaAllah.

EL-FATİHA

26 Ramazan 1428 / 06 Ekim 2007

Bu gecelerden birisi Kadir Gecesi olabilir. Ancak özellikle Kadir Gecesi'nin günümüzde anlatıldığı gibi, aşkla şevkle de uygulandığı gibi olmadığını bilmek lazım. Kadir Gecesi denilince; gecede ki o andan, dünyanın yalnızca karanlık kısmında olanların yararlandığı gibi bir algı dikkatinizi çekiyor mu? Kadir Gecesi o saatte, dünyada gece olmayan gündüzü yaşayan yerler var, onlar ne yapacak, nasıl olacak? Elhamdülillah, imanımız gerçekten kuvvetli ve büyük, din adına bir şey söylendiğinde basit sorgulamaları bile yapmadan kabul ederiz, düşünmeyiz. Mesela benzer şeylerden birisi kıyametin akşam ezanı vakti kopacağıdır. Akşam ezanı vaktini Türkiye boyutlarında düşünelim. Şimdi Ramazan'dayız, Kars'ta iftar edilirken İzmir'de iftar edilmiyor, İzmir'in iftar vaktinde Kars'ta yatsı vakti yaklaşmış oluyor. Kıyamet hangisinin akşam vaktinde kopacak? Yoksa her ilde sırayla mı? Böyle basit tefekkürleri bile yapmadan kabul eden bir imani bakışla yaklaşırken bazı şeylerden de perdeleniyoruz. Maalesef din görevlilerimiz de bazen bu perdelenmeye yardımcı olabiliyorlar.

Ramazan vesilesiyle sahur ve iftar programlarında konuşanları dinleyin, göreceksiniz, anlatılanların, dinleyenlerin coşup duyulandıkları şeylerin aslında İslamiyet'le çok ilgisi yok. Eğer sorgulayan bir yaklaşımla sahur ve iftar programı dinliyorsanız dinleyemiyorsunuz. Size hitap etmiyor, tesir etmiyor, sıkılıyorsunuz. Anlatılanları, izlediklerinizi biraz sorgularsanız hayattaki bilimsel, sosyolojik, teknolojik standartlarının çok gerisinde bir anlatımla karşılaşıyorsunuz. İçerik de size hitap etmiyor. Çünkü anlatılanların Efendimiz (SAV) in açıkladığı İslam'la çok ilişkisinin olmadığını görüyorsunuz.

Çok basit bir örnek vereyim; kandil geceleri! "Kandil" gecesi diye bir tabir yok. Ama Diyanet bile kandil gecesi diyor, Cuma namazlarında hoca efendiler minberden kandilimizi tebrik ediyorlar. Kandil/candle hristiyanların mumudur! İslamiyet'te "Önemli Geceler" vardır ama kandil yoktur. O gecelerin neden önemli gece olduğunu da incelemek, bilmek gerekiyor. O gecelerin farklı ve önemli bir döngüsü var. Şöyle ki, normal yaşantıda biz güneş takvimini kullanıyoruz. Bazıları Kamerî sisteme göre gün, ay, yıl hesaplıyor. İşte o gecelerin, o gecelerle ilgili olayın da kendine göre bir döngüsü var. İş

yalnızca güneşin bir günü değil! Bir kere uzaysal bir olay, bir kompozisyon var ve o geceler öyle bir olayla ilişkili. Bir dizilim var ve o dizilimin o döngüsü önemli. O dizilimin döngüsü bir olay meydana getirmiş, Rahiym'den bir şey çıkmış; Rahman ve Rahiym olan Allah'tan bir ürün meydana gelmiş, bir yaratma olmuş. O geceler Rahman ve Rahiym Allah'tan bir ürün meydana gelişinin, bir yaratmanın döngüleridir. Dolayısıyla, onlar bir kompozisyonun döngüsüyle ilişkilidirler, RahmanurRahiym'den bir oluşumun, bir kompozisyonun ortaya çıkışının döngüleridir.

Bu vesileyle şunu da tefekkür edin; kadında da Rahiym var ve ondan da bir hayat çıkıyor.

O geceler tek tek ele alınabilir ama Kadir Gecesi farklıdır, onun döngüsü farklıdır. Onun üzerinde biraz durmaya çalışalım. Kur'an-ı Kerim'in indiği gece olduğunu öğrendiğimiz Kadir Gecesi Rabbimiz indindeki bir başka döngünün gecesidir. Bizim ay yılı veya güneş yılı döngümüzün bir gecesi değildir. Kadir Gecesi kendine ait döngüde sabit döner. Dönerken güneş yılında veya ay yılında bir yerle çakışır, her zaman aynı yerle çakışmaz. Mesela Ramazan ayının yeri kameri yıl sisteminde sabittir ama güneş yılına göre yeri değişir, her sene güneş yılında çakıştığı yer değişir. Biz her iki döngüyü bildiğimiz için çakıştığı yeri görüyoruz, hesaplayabiliyoruz. Kadir gecesinin ait olduğu döngünün hesabını bilmiyoruz. O döngünün kendisine öğretildiği kişi, sizin takvime bakıp bilmeniz gibi bilir, "Bugün Kadir Gecesi'dir" der. Aksi halde, ağaca, buluta, şuna buna bakarak "Bu gece Kadir" demek doğru olmaz. Onlar hissiyatlardır, o yüzden çok farklıdır. Kadir gecesi bir seferinde bulutsuz bir geceye rastlamıştır, bir seferinde ağaçların bir haline rastlamıştır. Siz onları gösterge kabul ederek veya hepsini birleştirerek bir tarif yaparsanız doğru olmaz. Kendine ait döngüde Kadir Gecesi'nin yeri sabittir. Ama o güneş yılında bir yere, ay yılında bir yere geliyor. Her zaman Ramazan'a da rastlamaz. Efendimiz bize ipucu veriyor diyor ki: O dönerken kameri yılda çoğunlukla Ramazan'la çakışır. Ramazan'da da çoğu kere son on güne çakışır. Son on günde de çoğu kere tek günlere çakışır. Tek günlerde de istatistiksel olarak çoğu kere 27. geceye çakışır. Efendimiz (SAV) böyle söylüyor! Bize ihtimalleri söylüyor ki tedbirli davranalım. Garanti mi istiyorsun, her geceyi Kadir bil. Nasıl olsa biriyle çakışacak.

Kadir Gecesi bir de gecenin tamamından ziyade bir Kadir anı ile ilgilidir, bir ândır ve o ânı yakalamak önemlidir. Nasıl yakalayacaksın? Bütün gece beklemene rağmen yakalayıp yakalayamadığını bilmiyorsun. Diyelim yakaladın, ne olacak, sabah bir şey mi değişecek? Ufak bir sorgulama yaptır-

ğınızda Kadir anını size anlatılan halden çok farklı bulursunuz, bizzat kişinin kendi idrakıyla oluşturması gereken bir hal olduğunu anlarsınız.

Kadir normal konuşmalarımızda vardır, kadrini bilir, kadirşinas insan gibi kullanılır. Kadir kıymet bilmek işin farkında olmaktır, değerini, önemini biliyor olmaktır. Kadir anı, Kadir hali öyle önemli bir şey ki değeri biliniyor. O fark edilmesi gereken bir haldir. Öyle ki bir kişi seksen dört yıl yaşasa o hal onun tüm yaşantısından daha önemli ve hayırlıdır. “Bin aydan hayırlı” bir an. Ve o an sizin gece boyu beklemekle yakalayacağınız bir şey değildir. Halley Yıldızı gibi belirli zamanlarda geçen, beklersen göreceğin bir şey değildir. Kadir bir haldir, bizzat senin yaşamaman gereken bir haldir! Hadisleri incelediğinizde bunu çok iyi fark edeceksiniz. Efendimiz (SAV); “Kadr’i yılın her gecesinde arayın” buyurur. Allah onu gizlemiş de “Haydi bulun” demiyor. Allah’ın sakladığını kim bulabilir? Öyle bir şey olabilir mi? O zaman, yapılması gereken farklı bir şey olmalı! Bir kere bu insanlardan gizlenen bir “bulan kazanıyor yarışması” değil! Bir yarışma, bir sınav, bir imtihan değil! Kadir hali yılın her gecesi aranacak bir haldir. Onu aslında her gün, gece gündüz aramak gerekiyor. Ama Ramazan’da ve gece aramak özellikle önemlidir. Neden?

Ramazan Ayı layıkıyla değerlendirilebiliyorsa Kadir hali Ramazan Ayı’nın son on günü içerisinde daha kolay başarılabilir. Bir yıl boyunca araman gereken şeyi Ramazan Ayı’nın son on gününde başarabilirsin. Layıkıyla değerlendirmek nedir, ne yaparsak layıkıyla değerlendirmiş oluruz, farklı bir konu. Layıkıyla değerlendiriyorsan Ramazan Ayı’nın son on gününde neden başarabilirsin? Çünkü o kadar konsantre oldun, süzüldün ki, onu başarabilecek hale, kıvama gelebilirsin. Son on gün içerisinde o idrakı yaşayabilme ihtimali en fazla 27. Gece’dir. 19 da, 21 de, 23 de, 25 de olabilir ama 27. Gece o anı yaşama ihtimali daha kuvvetlidir. Elbette hepsinde de başarabilirsin ama önemli şart, bin aydan hayırlı o halin ne olduğunu bilersen. Kişi kader mevzuunu halletmemişse Kadir Hali’ni yaşayamaz. Kaderle ilgili ikilemleri varsa o hali yaşayamaz. Gerek kader mevzuunu, gerek Kadir halini yaşayabilmek için “La ilahe illallah”ın manasında hemfikir olmalıyız. Hemfikir miyiz?

La ilahe illallah’ın şimdi ulaştığımız manası şudur: İlahlar yok, illa Allah. Dikkat edin, “Allah var” demiyoruz; İlla Allah! “Var” kelimesi sınır getirdiği için onu kullanmıyoruz. Birisinin bir şeye “var” demesi onu gözlüyor, tarif ediyor ve sınırlıyor demektir. Bu yüzden ehlullah “Allah var” demez. Allah’a sınır koymamak için “İlla Allah” der. “La ilahe; bir şey yok, illa Allah.” Hatırlarsanız orayı Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem’in İKRA’ ile OKUduğu

noktaya getirdik: La ilahe illa Allah: Tanrılar yok, illa Allah! “Tanrı yok” demek çok kolaydır. Birçoğumuz zaten “Allah’tan başka bir şey kabul etmiyorum, hayatımda tanrı yok” diyoruz. Ama düşünülen yanlış nokta burasıdır ve bu nokta hem Kader konusuyla hem de Kadir haliyle çok ilişkilidir. Başka tanrı kabul etmedin ama esas kabul ettiğin, ilan ettiğin tanrı kendinsin. Kişi kendisi tanrı kabul etmeyen bir tanrıdır. Halinle “Benden başka tanrı yok” diyorsun, kendine ortak kabul etmiyorsun. İlan ettiğin ESAS TANRI kendinsin. “Ben de varım” iddiası işte o tanrıdır. Bir kişi bunu dediği anda tanrılığını ilan etmiş olur! “Ben varım” iddiası, “Ben şu kişiyim” diye kendinizi tarif etmeniz değildir. Bu yanlış anlaşılırsa kişi adını söylemekten bile korkar. Bizzat kendi isminle varsın, o ayrı bir şey. Öyleyse “Ben varım” nedir, yok edilmesi gereken “BEN” nedir? Bir giriş yapalım. Kişinin “BEN varım” derken kastettiği zulmani “BEN”dir. Önce onun yok olması lazım. O “BEN”i yok edebilmek için şu sorulara cevap bulmak gerekiyor: Onu nasıl yok ederim? “Ben varım” demeden yaşanabilir mi? Ne yaparsam “Ben de varım” dememiş olurum?

“La ilahe; sen yoksun, illa Allah.” Kelime-i Tevhid’i böyle düşünerek başlamak doğru bir başlangıçtır. Bu hakikatin Ezan’da duyuruluşundan çok kısa bahsetmiştik. Ezan aslında “Sen yoksun, illa Allah” hakikatinin seslenişidir, onu duyurur. Ezan seni “Ben de varım” idrakından ve onun yaşantısından kurtarmak üzere davettir. O iddiadan kurtuluşun adresini, yolunu gösterir.

Allah’tan başka tanrı kabul etmeyen bir kişi düşünün. Ama “ben varım” diyor. Onun o hali “benden başka tanrı yok” demekten başka bir şey değildir. Haliyle gizlice “Benden başka tanrı yok” diyor. O kişi “La ilahe; tanrı yok, illa Allah” diyor ama kendisi de var. İşte ESAS TANRI budur. Esas tanrı “Ben de varım” diyenin kendisidir. Bunu fark eden kişi “La ilahe” diye önce ona seslenir: Sen yoksun, illa Allah! Önce bu manada hemfikir olmalıyız. Bu manada hemfikir olmadan adım attığımız sürece ilerleyemeyiz, başaramayız. Bu anlamda buluşup hemfikir olmadan tasavvufta bir kişinin ilerlemesi mümkün olmaz. Şimdi bunu basamaklarıyla anlatmaya çalışacağım.

A’ma Hali’nden başlayan bir süreçten bahsettik: A’ma Hali; Ehadiyet, Vahidiyet, Ulûhiyet, Rahmaniyyet, Rububiyet ve Hakkaniyyet. Bu süreçte Hakkaniyyet mertebesiyle birlikte Hakk olarak yaratılan var. Biz o varlığı şimdi yaratılan bir insan kabul edelim. Unutmayın, anlatışımız insan gözüyle, insana göre. Allah İndi’nde böyle bir süreç yok. Allah A’ma Hali’nde, el’an öyle! A’ma Hali’nde dilediği bir süreç var, insana kadar uzanıyor. Bu sürecin sahibi kim? A’ma halinden Ehadiyet, Vahidiyet, Ulûhiyet, Rahmaniyyet, Rububiyet

ve Hakkaniyet'e bu süreç kime ait? Allah'a ait değil mi? Bu saydığım aşamalarda Allah'tan gayri bir şey var mı? En son Hakk olarak yaratılan insan. Allah'tan GAYRI BİR ŞEY yok. Ama insan ne yapıyor, ne yapıyoruz? Allah'tan gayri bir şey yok ama Allah'ın hakikatinde yaratılan insan kendini müstakil kabul edip "BEN" diyor. "Bu görünen benim ve BEN müstakilim" diyerek kendine bir kişilik kazandırıyor. Böylece Hakikatin üstüne kendine ait bir örtü örttü; ona "BEN" dedi. İşte TANRI budur! Allah'ın yarattığı Vehim'deki Rububiyet Gücü'ne sahip çıktım. Bu o kadar büyük bir sahtekârlıktır ki! Rab gücünü alıyorum, o güçle tanrılığımı ilan ediyorum; Ben varım! Bunu demekle Rab gücünü kendi adına kullanmış oluyorsun. "Allah Adına" değil, "Lillahi" değil, kendi adına kullanıyorsun: Ben varım! "Ben varım" demekle sen, esas süreçten Hakk olarak gelen ve kendisinde Rububiyet Nuru bulunan bu yapıyı kullanarak demek istiyorsun ki: "Ben varım ve müstakil bir iradeye, müstakil bir akla sahibim. Karar verebilirim, bilirim.." İşte tanrılık! Tanrı demek "Benim bana ait bir kişiliğim var, ben bu yapılarla varım ve bende güç var" demektir. Fark ettiniz mi? Efendimiz (SAV) işte bu yapıya "La ilahe" diyor! "La ilahe" bu yapı içindir, "La havle ve la kuvvete" bu yapıya söylenir: La havle ve la kuvvete; sende güç yok, illa Billâh! İşte bu manada hemfikir olmadan bu yolda yürümek, birlikte boşa yürümektir.

"Ben varım, Allah da var. Var olan bu yapımı Allah'ın yapısında yok ettim." Sık duyduğunuz bu cümle yanlış bir tasavvufi bilgidir. Kitaplar da okuyup göreceğiniz böyle bir hal, böyle bir bilgi yoktur, olamaz! Hatta Fenafillâh'ı da böyle tarif ederler: Allah var, ben de varım. Ben kendimi, varlığımı O'nda yok ettim. Fenafillâh bu değil! Yok edilmesi gereken şey "A" yapısıdır. Fenafillâh ile kastedileni şöyle anlatalım: Kişinin önce "A" yapısını yok etmesi gerekiyor. İşte o yapıyı fonksiyonsuz hale getirmek Fenafillah'tır. "A" yapıyı fonksiyonsuz hale getirdiğinde, kişi gerçek yaratılan yapısıyla, yani vehmiyle yaşar. Eğer bunu yok ederse esas fenafillah o zaman olur. Çok dikkat edin, "A" olarak sembolize ettiğimiz yapı yaratılan gerçek yapının vehminin üzerinde sanal bir kılıf gibidir. Bu kılıf sistemde muhatap alınmaz; "Ben varım, güç bendedir" diyeni Allah muhatap almaz!

Sık karşılaşılan bir idrakla devam edelim: "Benim gücüm var, ama seninki gibi değil Allahım. Gücünü kabul ettim, kesinlikle daha güçlüsün, ben zavalıyım." Allah da ona öğüt verir: "Zavallılığını anlayıp teslim olduysan, öyleyse gel Kur'an-ı Kerim'i uygula." İslamiyet'te böyle bir şey yoktur! Böyle inanıp ayetleri de uyguladığını sanan kişi Kur'an-ı Kerim'i anlayamaz, mümkün de-

ğil! Şuna çok dikkat edin, Kur'an-ı Kerim "SİZ" derken "B" yapıyı kasteder. Allah yarattığı varlığa seslenir. Senin vehmi suistimal ederek oluşturduğuna değil! Kur'an "bende de güç var" diyen "A" yapıya seslenmez, onu muhatap almaz!. O yapıyı Ezan da muhatap almaz. Ezan "A" yapıya seslenmez. Eğer Ezan'ı "A" yapı dinlerse rahatsız olabilir. Bazı toplantılarda görürüz, o anda Ezan okunur, Ezan'dan rahatsız olurlar. Ezan onun işini gücünü bozdu! Çünkü o Ezan'ı "Bende de güç var" diyen yapısıyla dinliyor. Ezan o yapıya değil Allah'ın yarattığı vehime, "B" yapıya sesleniyor. Ezan'ın kurtuluşa çağırıldığı "B" yapıdır. Ezan'ı ancak o anlar. Onlar birbirlerinin dilini anlarlar.

"Benim de gücüm var" diyen yapıların bir mekânı vardır; cehennem.

"Ben varım, güç bendedir" diyen o asi yapı günlük yaşantıda ve yaşantının ince detaylarında kendini gösterir. Zaten hayatımızda "A" yapıyı kuvvetlendirici o kadar çok nüans var ki. Bakın:

"Ben varım" diyen o yapı itaat ister; "Beni takdir edin, bana boyun eğin" der. Tam bir tanrı ki boyun eğilmesini istiyor. Aksi halde çok kızar: "Sözümü dinlemeyen çocuk, beni dinlemeyen koca, beni takdir etmeyen kadın" diyerek itaat ister, bulamazsa kızar. Neden? Tanrılık ilan ettiği için! Lütfen, bu özelliği kendinizde bulun ve ona "La ilahe; sen yoksun, İlla Allah" deyin.

Tanrılığını ilan eden bu kişi bir günah işlediğinde Allah'a seslenirken "Allahım bir daha yapmayacağım" der. Seslenişteki ayrıntıya dikkat edin; "Beni bağışla, bir daha yapmayacağım." Bu sesleniş cehennemlik bir iştir. Çünkü, yapma yeteneği olan, neyi yapıp neyi yapmayacağına karar veren biri var. Karar verdi bir daha yapmayacak! Çocuğun babasına gidip "Baba, bir daha bardak kırmayacağım" demesi gibi! O olabilir. Çünkü evde güç kuvvet sahibi bir baba var. Ona; "Sen kuvvetlisin, senden korkuyorum, bir daha yapmayacağım" diyebilir. Ama Allah'tan böyle bağışlanma dilenmez. Ama böyle tövbelere rastlarız, "Pişmanız, bir daha yapmayacağız, bizi bağışla" diyen tövbeleri duyuyoruz. Bu tanrının tövbesidir! Allah'ın gücünü kabul etmiş ona "Sen büyüksün, ben zayıf ve güçsüzüm. Bağışla, bir daha yapmayacağım" diyor. Gündemde kendisi var! "Bende de güç var" diyen "A" yapı yine gündemde! Peki, yaratılan "B" yapı nasıl tövbe eder? "Allahım bana bir daha yaptırtma, bana bunu yaptırtma, bana razı olacağın rol ver Allahım" der.

Allah "ind"inde doğru-yanlış diye bir şey yok. Ama hayatta doğru-yanlış da iyi-kötü de var. Tanrılığını ilan eden yapı YANLIŞ'tır ve Allah'a da inansa, sürekli seccadede de dursa onun cennetle ilişkisi yoktur. Cennet "B" yapının halidir, cehennem ise "A" yapının halidir. "A"nın ismi cehennem, "B"nin

ismi cennettir. Yaşantısı insanı “A” yapıya götürüyorsa ona YANLIŞ diyoruz, Hakk hale getiriyorsa ona DOĞRU diyoruz. Hedefi Allah rızası ve Allah olan için doğru ve yanlış budur: Kişiyi “ben varım” yapısına yaklaştıran her türlü hal hareket yanlıştır, “ben varım” yapısından uzaklaştıran ve “la havle ve la kuvvete illa Billâh”a getiren her türlü duygu, düşünce, arzu istek doğrudur.

Yanlış yapı olan “A” halinin paramparça edilmesi, fonksiyonsuz hale gelmesi lazım. “Ben varım, güç bendedir” diyen o yapıyı paramparça edecek şey Haşyet’tir, ancak Haşyet’tir. Korku kelimesinden korkup perdelenmeyin, Allah’a ait korku korkulacak bir korku değildir. Sizin korktuğunuz beşeri korkulardır, uydurduğunuz şeyler var da onlardan korkuyorsan KORKU odur. İnsan korku kelimesinden ürktüğü için, onu duymak istemediği için Allah korkusundan da perdelenirse olmaz. Allah’a ait korku korkulacak bir korku değildir. Bu anlaşılmazsa, kişi Kur’an okurken korkuyla ilgili ayetleri hızlıca geçer. Perdelenmeyin, insanın kurtulması gereken yapıyı paramparça edecek şey Haşyet adı altındaki Allah korkusudur. Bahsettiğim cehennemlik yapıyı o paramparça eder, o yok eder! Ve ortada HAKK yapı kalır.

Bir ayet çifti var ki, kaderi anlamada Anahtar Ayetler olarak çok sık kullanılacağız: İnsan Suresi 29 ve İnsan Suresi 30.

“Fe men şâet’tehaze ila Rabbihî sebebiyla: Dileyen Rabbine bir yol tutsun.” (İnsan-29)

“Ve mâ teşâune illa en yeşâ Allahu: Allah istemedikçe siz dileyemezsiniz.” (İnsan-30)

Bu ayetler Kaderi anlamak açısından da çok önemlidir. “Ben varım” iddiasındaki “A” yapı bu ayetleri şöyle anlar: “Benim müstakil bir iradem var, iyi ve kötü için karar verebilirim. Bu kararı verecek güç bende var.” Bunu diyen kişi Allah’a inanan, dinine bağlı, hatta bir cemaate gidip gelen birisi de olsa durum değişmez, İnsan-30. ayet bu iddianın yanına bile yaklaşmaz. Çünkü inanıyor ki; Allah ona hür irade ve akıl vermiş ve demiş ki; “Sana iyiyi kötüyü gösterdim, onları anlayacak akıl ve irade de verdim. İyiyi ve kötüyü kendin seç. İyiyi yaparsan mükâfat, kötüyü seçersen ceza görürsün.” Aslında çok büyük bir kitle böyle inanıyor ve bu bakış açısı “ben varım, güç bendedir” diyerek KENDİNİ TANRI İLAN EDENİN KADER ANLAYIŞI’dır. Efendimiz (SAV) in açıkladığı kader anlayışı bu değildir. Bu kişi Allah’ı, Rasul’ü, Kitab’ı hepsini kabul ediyor ama; “Allah doğruyu ve yanlış Kur’an’da belirtmiş, bize de akıl ve hür irade vermiştir” diye inanıyor. İnandığı için yanlış işler

yapmaktan korkuyor. Ama o korku haşyet değil! Çünkü “A” idrakında yaşıyor. “A” haşyet duymaz. Çok dikkat edin, “ben varım” diyen bu yapı haşyet duymaz, haşyetle yan yana duramaz. Duysa Haşyet onu paramparça eder! Oluşturduğu beşeri bir korkuyla yanlışlardan kaçmaya doğruları yapmaya çalışır, hatta siz onun kadar korkamıyor olabilirsiniz. Korkuyor ve doğruyu yapmaya kendisi karar veriyor. Gücüm ve müstakil iradem var, eğriyi ve doğruyu seçiyorum diyor. Böyle düşünen çok da mübarek birisiyle bu konuyu konuşurken dedim ki; her şeyini Allah adına dağıtıyorsun ama iradeni Allah’a veremiyorsun. “Onu vermem, o benim iradem” diyor. Tahmin edemeyeceğiniz derecede mal mülk dağıtıyor ama iradesini veremiyor. Onun etrafa dağıttığına Allah’ın ihtiyacı yok ki! Önce vermen gerekeni teslim et! Nedir o? Güç, Hüküm ve Mülk! Bunları sahibine teslim ederek yaşa. Çünkü Güç Allah’ındır, Hüküm Allah’ındır, Mülk Allah’ındır!

İnsan Suresi 30. ayete başlangıç meali olarak “siz dileyemezsiniz Allah dilemedikçe” yazılır. Bu meal Hakk yapı için başlangıçtır. Çok dikkat edin, “ben varım” diyen “A” yapı, “siz dileyemezsiniz Allah dilemedikçe” mealini bile kabul edemezken Hakk yapı için o başlangıçtır. O “dileyen ben değilim” diyerek bu yola başlar. Ama yolun bir yerinde anlar ki, bu meal de yeterli değil. Bu meal yeterli gelmezse ona şu mana açılır: Dileyen yok, illa Allah...

Konu buyken, inananlar arasında karşılaşılan üç temel Kader Anlayışı’nı, kader idrakının üç ana kolonunu verelim: Bir: “Benim müstakil iradem var, doğruyu eğriyi ayırır, seçer, uygulamam. Allah doğruyu, yanlış göstermiştir, ben karar verir yaparım” diyenler. İki: “Ben varım” yapısından kurtulmuş, “Allah diler. O diledikten sonra ben dilerim. O dilemedikçe dileyemem” diyen idrak. Henüz ikilik var; Allah diliyor sonra da o. Üç: Bu öyle bir hal ki, İnsan Suresi 30. ayet bu idrakta “Dileyen yok illa Allah” olarak yaşanıyor. Çünkü bu idrak için “La ilahe; sen yoksun, illa Allah” manası daimdir. “Dileyen” demek sen demektir: “Ve ma teşaune; sen yok, illa Allah.” Yani “La ilahe; sen yok, illa Allah.” Bu üç idrakı görünce yol netleşir. Çünkü yoldaki çok önemli tespit şudur: Eğer bu üç ana kader bakışı içerisinde üçüncüye yaklaşmamışsak, onu ikilemsiz yaşıyor değilsek Efendimiz (SAV) in açıklamış olduğu şekliyle kader konusunu anlamak ve hayat tarzı haline getirmek mümkün olmaz. “La ilahe illallah” Kelime-i Tevhid’inde “Sen yoksun, illa Allah” manasında buluşmadan olmaz. Üçüncü idrakta değilsek “La ilahe illallah”da buluşmamış oluyoruz. “Ma teşaune; dileyen/sen yok, illa en yeşa-Allah” ile “La ilahe; sen yok, illaAllah” aynı şey değil mi? Demek ki, İnsan-30 bakışında değilsek Kelime-i Tevhid’de buluşmamış oluyoruz. “Tanrı” sensen,

dileyen de sensen işte o yok! Dileyen yok, sen yok, illa Allah. Bu manayı kabul ettiysek artık tek yapacağımız şey “Güç Allah’ındır” a göre bir hayat kurmaktır. Çünkü “Güç Allah’ındır; La havle ve la kuvvete illa Billâh” dedikten sonra o manaya ters işler yapamazsın. Hem “Güç Allah’ındır” deyip hem de tersini yapmak, güce gizli gizli sahip çıkmak olmaz. “Allah’ındır” dedikten sonra “Ne güzel hallediyorum” demeyeceksin.

KADİR HALİ budur: “Ben de varım” diyen “A” halinden sıyrıldığınız an Kadir Anı’dır. O anın kadrini bilin, o an bin aydan hayırlıdır, bin aydan hayırlı hal odur. Onu ister bu gece yaşa, ister şu an yaşa, Kadir Hali odur! Sürekli de öyle yaşayabilirsin. O halin ne olduğunu bilmek istiyorsan onu Ramazan’da ara, zaten onun antrenmanını yapıyorsun, inşaAllah son on günde o hali gece yakalarsın. Tekrar gündüze, fecre, “A” yapıya dönersen o hal kaybolur. “A” yapıya dönünceye kadar yaşadığın o an SELAM ANI’dır.

-“A” haline, beşeriyete eninde sonunda ona dönülüyor mu?

Şimdi eninde sonunda dönülür. Çünkü dünyada olduğun sürece o hal-den kurtulman mümkün olmaz. Ama onun yüzdesi çok önemlidir. Öyle bir hale gelirsin ki, “A” senin için keki kaplanan film gibi olur, o hale dönmüş olsan bile gözükken kektir. Burada bulunduğun sürece o hal kaçınılmaz. Ama sen o hali suiistimal eder, Rububiyet gücüne sahip çıkar, “güç bende” dersin kendini tanrı ilan etmiş olursun, nefsine zulmetmiş olursun.

Nefs zulm! Bunu anlamak için önce Nefs’i tarif etmek lazım. Nefs denilen nedir? Allah A’ma’da ve bir süreçle bir yaratma var; Ehadiyet, Vahidiyet, Rahmaniyet, Rububiyet. Rububiyetten sonra Hakikati Muhammedi, yani Hakk olarak yaratılış. Ve insan. Nefs anlamak için Rububiyeti anlamak gerekiyor. Rububiyet Mertebesi bizim RAB diye seslendiğimizdir, Rububiyet Nuru’nun olduğu yerdir. Rab Gücü dediğimiz nur, bu süreçleri geçmeden Hakk olarak yaratılan yapıya doğrudan gelir; NEFS odur. Nefs; kişideki Rab yapısıdır. Rab nefstir! Kişi kendisinde onu bildiği zaman kendine gelen nuru, o nurun geldiği yeri bilmiş olur. Bu yüzden “nefsini bilen Rabbini bilir” denmiştir. Kişideki Rab Gücü Nefs’tir. Kişide bir şey yapan Bizzat onun Rabbi’dır, Rabb’in Bizzat Kendisi’dır. Kişideki yapma gücü bizzat Rabbin kendisidir, bizzat kendisidir. Ama kişi o güce sahip çıkıp; “ben varım, benim gücüm” diyor, böylece tanrılığını ilan ediyor. İşte Cehennem hali budur, Allah’tan ayrı düşmek budur! Allah’tan ayrı düşmek yani cehennem; Allah’a karşı güç ilan eden idrak ve yaşıntının adıdır. O halden sıyrıldığınız an ise KADİR ANI’dır!

Onun için “A” yapıdan kurtulmak gerekiyor. Ama “Gücü bıraktım, güç senin” demekle de hemen “A”dan kurtulunmuyor. “A”nın yokluğu bir hayat tarzıdır, o hayat tarzını oluşturmak gerekiyor. O nasıl oluşturulur? İşte aslında hep tartışılması gereken en önemli konu bu. Biz neden hemen tam olarak “A”sız yaşantıya gelemiyoruz? Bu sorulara kafa yormamız şart. Bunun için de Kelime-i Tevhid’in manasında hemfikir olmak gerekiyor. Kadir Hali’ni ve Kader’i anlayıp yaşayabilmek için de Kelime-i Tevhid’e yüklediğimiz manada hemfikir olmak gerekiyor. Hayatımızı onun üzerine bina edeceğiz. İdrak “La ilahe; sen yoksun, İllallah”a gelip oturmazsa bir şey bina edilemez. Bu yüzden, hep Kelime-i Tevhid’e yüklediğimiz manayı gündeme getireceğiz. Çünkü yeni bir idrak oluşturmaya çalışıyoruz, yaşantımız için.

-Bunu yaşamaya çalışıyoruz, ama sorunlar var. Mesela, dua ederken! Ötede birinden istemeye alışmışız. “Kurtulmuş yapı” nasıl dua eder?

Dile getirdiğiniz husus çok önemli, çünkü salâtınızı etkiler. Bu vesileyle soralım; sizde salât ikame eden kim? Bunu araştırın. “A” yapı namaz kılar, “B” yapı salât ikame eder, ikisi birbirinden farklıdır. Dikkat edin, salâtı dosdoğru ikame edin buyruluyor. Dosdoğru nasıl ikame edilir? Dosdoğru mu duracağım, ne yaparsam dosdoğru olur? Bir şey düşünmemek mi? Hiç birisi değil! Tanrı mı, yoksa “B” hakikati mi, buna bakacaksınız. Dosdoğru kılan “B” hakikatidir, o salâtı ikame eder. Dolayısıyla, salâta Fatiha’yı kimin okuduğuna da bakacaksınız; tanrılığını ilan eden mi, “B” hakikati mi? Eğer Fatiha’yı “A” yapı okuyorsa “iyyaKE na’budu VE iyyaKE nestayn” derken; “Allahım, yalnız senden korkarım, yalnız senden yardım isterim, başkasından istemem” diye düşünür. Yani bir Allah, bir de müstakil kendisi var ve karar vermiş; kimseden istemeyecek, kimseden korkmayacak, sadece Allah’tan. Kendisi karar alabilen biri var, o “iyyaKE na’budu VE iyyaKE nestayn” diyerek namazda Fatiha okuyor. Oysa, “B” hakikatiyle olan yapı “iyyaKE na’budu VE iyyaKE nestayn” derken çok farklı bir idraktır. Onun “iyyaKE na’budu VE iyyaKE nestayn” derkenki duruşu İnsan-30 Duruşu’dur: “Ve ma teşaune illa en yeşeallahu: Dileyen yok, illa Allah” O, salâta “dileyen yok, illa Allah” idrakıyla Fatiha okur. “Bağışla Allahım” derken de bu idraktır: Allahım, razı olmadığın rolden affımı dilerim. Beni asi yapan, tanrılığını ilan eden rolden beni bağışla Allahım der. Çünkü Allah dilemeden kimse “ben varım, güç bende” diyemez. İnsan-30’a iman bunu gerektirir. Böyle inanan kişi “iyyaKE na’budu VE iyyaKE nestayn” derken idrakı böyledir: Allahım beni tanrılığını ilan eden rolden al. Bana “B” hakikatiyle yaşayıp da sana ulaşacak yolu Sırat-ı Müstakim’i ver. “B” hakikatiyle yaşamak üzere bir rol ver. “iyyaKE na’budu

VE iyyaKE nestayn” teslimiyeti budur, ayet gerçek teslim oluşu ilan eder: Dileyen sensin Alahım, bunun bilincindeyim, bu bilinçle teslimim. Ve bu teslimiyetle istersin; “İhdinas sırat al müstakim: Bana doğru yol rolünü ver.”

Fatiha’da bu idrakla duruş çok önemlidir, zaten salâтта Fatiha bu yüzden önemlidir. Hayatındaki EN ÖNEMLİ İŞ budur, daha önemli bir işin yok! Bir insanın salâтта Fatiha okumaktan daha önemli bir işi yoktur. Fatiha’daki teslimiyet ve en önemli istek yeri ise bu ayetlerdir: “İyyaKE na’budu VE iyyaKE nestayn, ihdinas sırat al müstakiyim, sıratelleziyne en’amte aleyhim, gayril mağdubi aleyhim ve laddaalliy: Allahım, yalnızca kulluk eder, yalnızca yardım dilerim. Bana sapanların ve nankörlerin yolunu değil, lütufta bulunup hediyeler ve nimetler verdiklerinin yolu olan Sırat al Müstakim’i, hidayet yolunu ver. Bana o rolü ver Allahım, çünkü dileyen yok, sen dilersen olur. Dile ya Rabbi, dile ya Rabbi, merhamet ediver” Boyun bükme budur! Ve işte Haşyet bu idrakla başlar, böyle korkar kişi. Allah’tan başka bir şey ve bir çare yok! Bunu anlayınca haşyet başlar. Haşyet niye başlayamıyor? “Ben varım” dediğin için. Kendine güvendiğin için haşyet yok. “Ben varım, hallederim” diyor. “Dilemedikçe imkan yok” gerçeğini anlayınca insanın ödü kopuyor...

“Kader nedir?” dense, “La ilahe illallah”tır demek doğru olur mu?

O kadar. Hepsi Kelime-i Tevhid’de, tabi! Bütün mesele o. Hz. Ali ne diyor? “İlim bir noktaydı cahiller onu çoğalttı.” La ilahe illallah Kelime-i Tevhid’ini anladın mı tamam, o kadar! O yüzden Kelime-i Tevhid önemli! Hepsi onun içinde! Efendimiz bunu OKUmuş işte!

“Ya da; “kader, sadece Bismillahi’r Rahmani’r Rahiyim’dır” desek olur mu?

O da doğrudur, hepsi bir hayat tarzını ifade ediyor. Eğer, “iyyaKE na’budu VE iyyaKE nestayn”i bu duruşla söylersen, o; Kader Hali’nin senin hayatından dışarıya çıkış biçimi olur. Önceki bölümde bir tavsiyede bulunmuştuk; salâтта hakkıyla “iyyaKE na’budu VE iyyaKE nestayn” diyebilmek için çok antrenman yapmak lazım demiştik. Onu hatırlayalım: Gün içinde doğru olmadığına inandığınız bir şey olursa hemen “estağfirullah” deyip “iyyaKE na’budu VE iyyaKE nestayn” duasına sarılmalısınız. Bunu çok yapmalı, bu duayla haşır neşir olmalısınız. Niçin? “İyyaKE na’budu VE iyyaKE nestayn” duruşundaki o teslimiyet için!

Hadis kitaplarında bir sünnete rastlarsınız, Efendimiz (SAV) salâta başlarken şöyle söyler: “İnnî veccehtü vechiye lillezi fataras semavati vel arda hanîfen ve ma ene minel müşrikin. İne salâtî ve nüsükî ve mahyaye ve

mematî Lillahi Rabbil âlemin. Ve La şerike lehu ve bizalike umirtu ve ene evvelül müslimiyn.” (En’am; 79, 162, 163)

Efendimiz bu ayetlerden oluşturduğu duayı okuyarak başlıyor. Biraz inceleyelim: “İnni veccehtü vechiye lillezi fataras semavati vel arda hanîfen ve ma ene minel müşrikin: Yüzümü yüzüne Hanîf olarak döndüm. Ki; O, fataras Semavati vel Arz (semavat ve arzın fatırı)dir. Hanîfim ve müşriklerden de değilim.” Oradaki “lillezi” İngilizcedeki “that” gibidir, “ki o” demektir. Yüzümü Allah’a döndüm “Ki O” dedikten sonra özelliğini söylüyorsun: O; fataras semavati vel arz’dır. Sonra da vechini hangi idrakla döndüğünü deklare ediyorsun: Hanîfen döndüm. Yeri ve göğü Fatır olarak yarararak patlatacak yaratana yüzümü Hanîf olarak döndüm. Hanîfim ve müşriklerden de değilim. İşte bu idrak cümlesini “ben varım” diyen yapı hiç bir zaman söyleyemez. Yani o yüzünü dönemez, buna çok dikkat edin! O yapı “Yüzümü Allah’a dönüyorum” dese de mümkün değil olmaz. Neden? Allah ve bir de o tanrı! Tanrılığını ilan eden biri var ve o tanrı Allah’a yüzünü dönüyor, öyle bir şey olmaz! Gerçekten yüzünü dönen “B” sırrıyla olan hakikatinizdir: Kendiniz! Eğer sen hakikatine/kendine “güç bende” elbisesi giydirmesen, “yüz; idrak, bilinç” gibi isimlerle işaret edilen VECH O’nun yarattığı bir kompozisyon’dur; bir kul’dur. Vechini Yaradan’ına o kul dönebilir.

Çok basit bir şekilde düşünelim: Zihnimde bir insan oluşturdum ve zihnimdeki insan VECH’ini, tüm benliğini bana döndü. Yüzünü onu oluşturan bana döndü. İşte, “vechin Allah’a dönmesi” de öyle bir şeydir. Öyle döneceğiz. Senin zihninde oluşturduğun o yapı neyse, bir benzer olarak Allah’ın ilminde sen öyle bir yapısın. Zihninde oluşturduğun o yapı vechini sana nasıl dönüyor, nasıl teslim oluyor? Öteye beriye bir yere bakarak mı? Onun sana dönmesi gibi, sen de vechini seni İlminde Yaratmış Olan’a dönüyorsun.

“Vechinizi Diyn’e (Allah’a) hanîf olarak dönün.” (Rum-30)

Eğer kişi bu ayetin önerisini “ben varım” yapısıyla uygulamaya çalışırsa olmaz. Muhal, boş, yanlış bir uğraş olur! “Ben varım bir de Allah var” idrakı ötede beride bir şeye yöneliştir, ona göre Allah ötede beridedir. Vechini Allah’a ancak “B” sırrıyla yaratılmış olan, Hakk olarak yaratılmış olan, “B” hakikatiyle yaratılmış olan yapı döner. Öyle olunca, o yapının etrafına büründüğümüz “ben varım, güç bende” tanrısından kurtulmak çok büyük önem arz etmektedir. Bu kurtuluş süreci NEFS MERTEBELERİ olarak tarif edilmiştir, o süreçteki her bir idrak bir nefis mertebesidir. “Ben varım güç bendedir” tanrısının yaşayış biçimi NEFS-İ EMMARE’dır. Kendine ortak kabul etmeyen

tanrının yaşantısı nefis-i emmaredir. Bu tanrının rahatsız olduğu hal NEFS-i LEVVAME'dir. Nefs-i levvamenin bu aşamasında hala tanrılığını ilan etmiş varlık vardır, ama onda "acaba bilmediğim bir hakikat mi var?" rahatsızlığı başlamıştır. Bu rahatsızlıkla tanrılıktan sıyrılmaya çalışan bir hayat tarzı oluşturmaya çalışırsa "B" hakikatinin kokusunu almaya başlar ki, o kokular İLHAM'dır, o hal ise NEFS-i MÜLHİME'dir. Kul bu halden çok mutmanın olur da tanrılıktan geri dönüşsüz kurtulursa geri dönüşü olmayan hal olan NEFS-i MUTMAİNE ile tanışır. Ama bütün mesele hep önce tanrıdan kurtulmaktır. Tasavvufta anlatılmaya çalışılan tek şey bu tanrılıktan kurtulmaktır! Anlatılanlar, yapılanlar hep "tanrılıktan nasıl kurtulunur?"un yolıdır. Bizim de hedefimiz bu: Bu tanrıdan nasıl kurtuluruz, bu tanrıdan nasıl sıyrılırız ve "B" hakikatiyle nasıl hayat buluruz? Bu tanrılıktan kurtulmada Zikrullah'ın rolü nedir? Dua'nın rolü nedir? Tövbe'nin rolü nedir? Salâvatın rolü nedir? Araştıracamız ve o telaşla bunlara sarılacağız.

"Allahümme ahricni min zulümatil vehmi ve ekrimni bi nuril fehmi: Beni bu tanrı vehminden, bu zulmetten kurtar Allahım. Kurtulmak için bana indinden gelen bir nurla bir anlayış ver Allahım."

"Ya Mukallibel kulûb, sebbit kalbi ala diyenike: Ey kalbler iki parmağı arasında olan, o zulmetten kurtardıktan sonra Kalbimi Diyn'in üstüne sabit kıl; kalbimi "B" sırrı üzerine sabit kıl; Allahım beni "B" sırrıyla yaşayan hakikat üstüne sabit kıl." Buradaki kalb ve parmak, et kalb ve parmak değildir.

"Rabbîşrahliy sadriy ve yessirliy emriy: O yolda işimi kolay kıl, o hal için işimi kolaylaştır, basiretimi, göğsümü aç genişlet ve hazmını ver bana."

"Rabbi zidniy ilmen ve fehmen ve iymanen ve yakinen sadika..."

"Rabbena la tuziğ kulubena ba'de iz hedeytena ve heb lena min ledünke rahmeh, inneKE Entel Vehhab: Gerçeğe erdirdikten sonra Rabbim bir daha kalbimi saptırma. Beni tanrılıktan bir kere kurtardıktan sonra tekrar saptırma, kendimi tekrar tanrı ilan etmeyeyim."

Sığındığımız, sarıldığımız bu dualar hep tanrılık iddiasından kurtulma dualarıdır. Dikkat ederseniz bütün dualar hep bunun üzerinedir: Tanrılık iddiasından ve tanrılık iddia eden yaşantıdan nasıl kurtulurum?

İki tip sabitlenme vardır. Biz "Ya Mukallibel kulub, sebbit kalbi ala diyenike" duasıyla "B" yaşantısına sabitlenmeyi diliyoruz. Tersine sabitlenme de mümkündür, kişi "A" yaşantısına da sabitlenebilir. İnsanı "A" yaşantısına sa-

bit kılan şeyler iyi bilinmelidir. Onları hayatımızda fark etmeli ve yaşantıdan çıkarmalıyız ki, kurtulabilelim. Çok önemlilerinden birisi, hiç fark etmeden çok yaptığımız DEDİKODU'dur: Kişiyi "A" yaşantısına sabit kılan şey dedikodudur. "Ben varım güç bendedir" diyen tanrıyı tanrılığında sabit kılan önemli şeylerden birisidir o. Daha önce onu merakla ilişkilendirmiştik. "B" hakikati ile yaratılan yapıya tefekkür etsin de Yaratan'da yokluğunu anlasın diye verilen merak yeteneğini "A" yapı kullanırsa tanrılığını ilan ediyor. Rububiyet gücünden gelen yapma gücünü kendi ilan ettiği "ben varım" tanrısı için kullanıyor, veri tabanında var olan "merak yeteneğini" suiistimal ediyor. Oturup insanları merak ediyor. Bu neden çok günahtır? Tanrılığı kuvvetlendirdiği için, tanrılıkta sabit kıldığı için! Merakı "B" hakikati kullanırsa çok sevaptır. Çünkü Yaradanını aramada, tanımada, tefekkürde kullanıyor. İkisi de merak ürünü. "Ben varım" diyen kullanıyorsa çok günah; çünkü tanrılıkta sabit kılıyor. Allah yolunda olan kullanırsa çok sevap. Çünkü bu merakla tefekkür ediyor, onunla dua ediyor. Ve bu onu "Din'de sabit" kılıyor.

-Sistemi, bilimi merak da böyle bir merak mıdır?

Sistemi/bilimi ne için merak ettiğinize bağlı. Allah için merak ediyorsanız "B"nin merakıdır; tefekkür olur. Âsi yapıyla merak ediyorsanız tanrılığını kuvvetlendirir, dedikodu olur, boş iş olur. Bu yüzden, bilimde ilerledikçe tanrılığını ilan edenler çoktur. İlerledikçe Allah'ı idrak edenler de vardır. İleri ülkelerin âlimleri uç noktalara geldiklerinde gayret ve çalışmalarıyla "İlla Allah" diyorlar. Ama tanrılıkta ısrarcı olan ilimle meşgul olduğunda daha da tanrılaşıyor. İkisi de ilimle meşguliyet. Ne için meşgul olduğuna göre sonuç değişiyor. Lillahi olan, Allah için olan farklı oluyor.

Dedikodudan kurtulmak önemli. Tanrılıkta sabit kılan dedikodudan nasıl kurtulur da "B" sırrıyla yaşantıya geçeriz? Bu nasıl gerçekleşir? Eğer siz sürekli "A" ile yaşıyorsanız bu olmaz! Öyle yaşıyorsanız salât için seccadeye geldiğinizde "A"dan sıyrılamazsınız. "Şimdi ondan sıyrıldım" demekle "A"dan sıyrılmaz, "A"dan sıyrıldığını sanan "A" olursunuz. Gene "A" (Âsi yapı) var ve o namaz kılıyor. Siz yaşantınızda eğer "B" sırrıyla yaşamıyorsanız seccadeye "B" ile gelemesiniz. Yaşantıda "B" ileyseniz seccade de "B" ile olursunuz. Çünkü gerçek salât seccadede değil ki! HAYAT kendisi salâttır! "B" idrakı ve yaşantısında iseniz, nerede olursanız olun siz salâttasınız demektir.

Şimdi, yaşarken kişiyi tanrılığa en fazla sabitleyen şey olan dedikodudan kurtulmak için bir seyir yapacağız, bir ipucu vermeye çalışacağım: Farklı idraklara ait dedikodu tarifleriyle tanrılıktan "B" sırrına bir seyir yapalım.

Nefs-i emmarenin en önemli gündem konusu dedikodudur. Nefs-i emmarenin elbisesi, aksesuarı, mücevheri odur. O kadar dedikodu ile yaşar ve sever ki... Tanrılığını ilan etmiş olan o yapının önemli özelliği insanları merak etmektir. İnsanları inceler, insanları didikler, insanların ayıplarını bulur çıkarır veya örter. Örtten eğer "A" olarak örtüyorsa; Allah adına değil de "ben iyi insanım, başkalarının ayıplarını örterim" diye örtüyorsa o İYİ TANRI'dır. Bir güç ilan etti, insanların ayıplarını örtecek gücü var ve örtüyor. Güç ilan etmek tanrılıktır, mekânı da cehennemdir. Ve; ne kadar güç ilan etmişse o kadar zor ölüm'ü vardır.

Normal hayatta onun bu özelliğine çok rastlayacağınız bir olay yemektir, ona en fazla yemeklerde rastlarız, yemekler dedikodu bahanesi yapılır, adı yemektir. Yemek! "Birlikte yiyelim grubu"na bakın lütfen. Yemek mi yiyorlar, yoksa hadiste bahsedildiği gibi ölü kardeşlerinin etini mi çiğniyorlar? Kim iyi haber getiriyorsa onunla yemek yemek ne kadar güzeldir, o ne hoş sohbet biridir, masada o yoksa olmaz. Onun herkesten haberi vardır, o her şeyi bilir. O tür kişiler yakaladıkları popüler hali kaybetmemek için uydurmaya bile başlarlar. Dikkat edin: O tür kişileri seviyor olmak cehennemi seviyor olmak demektir, gayet net! Cehennemi sevenin de cennete gitmesi mümkün değildir! Dedikoduyu seven kişi telefonu alır, iki saniye iş konuşur, sonrası hep başkalarıdır. Arkadaşı olması şart değil, hala, dayı, amca, anne, baba, kardeş; sürekli birini didikler. Onun eğlencesi de dedikodudur, gezmesindeki gündem de. Gün oluştururlar, ana menü dedikodudur. Tanrılığı böylesine kuvvetlendiren ve sabitleyen en önemli şey budur, ama insanın rağbeti de onadır. Tanrılıkta öyle sabitliyor ki, otuz altı zinadan daha günah denmiştir. Günde otuz altı zina yapamaz, bir dedikoduyla işlediği günaha, aldığı mesafeye bakın. Seni tanrılıkta bu kadar kuvvetli tutuyor, bu kadar sabit kılıyor.

Dedikoduyu tarif edelim, dedikodu nedir? Onu bir olay üzerinden somutlaştırarak tarif edersek daha iyi anlaşılacağı için, öyle yaşayan birini ele alalım. Kişi bu halinden rahatsız oldu ve bu konuda nefs-i levvameye girdi. Nefs-i emmare'yi henüz görmedik. Şimdilik, bu işle meşgul olanın, bu işten rahatsız olanın haline Nefs-i Levvame diyelim. Bir nefis ki, yaşantısından rahatsız! Gerçi bu noktada o henüz tanrıdır, rahatsız olan tanrıdır ama olsun. Aslında nefis-i emmare tam tanrıdır. Nefs-i levvame rahatsızlığı başlayan tanrıdır, nefis-i levvamenin tanrılığı bir noktaya kadar devam eder.

Bir kişi var ki pişman oldu ve "dedikodu yapmama" kararı aldı. Ama dedikodu yapmayacak da ne yapacak? Şöyle bir karar alır: Ben artık birisi

hakkında aslı olmayan şeyleri konuşmayacağım. Eğer birisi hakkında konuşuyorsam o doğrudur. Aslı yoksa konuşmam. O, bu kararı alırken kendisine bir dedikodu tarifi getirdi, tarifi başkası değil kendisi yapıyor. Yaptığı tarifle tanrılığının derecesini düşürmeye başladı. Tanrılığını kendisi ilan etmişti, şimdi derecesini de kendisi düşürüyor. Bu tarifi yaptı ve tanrılığından bir derece indirdi. Kendine dedi ki: Bundan sonra sen birisinin hakkında konuşacaksan aslı olmayanı söyleme! Rahatsız oldu, karar verdi; aslı olmayan şeyleri söylemeyecek! O artık aslı olmayan şeyleri söylemeyen bir tanrıdır. Onun mücadelesi budur. Eğer aslı olmayan bir şey söylerse, “ne söz vermiştim, bu söylediğimin aslı yok” der, toparlanır ve düzeltmeye çalışır. Birisi hakkında konuşurken ona, “dedikodu yapma” deseniz, “bu söylediğim doğru, dedikodu değil” der. Onun sınırı burası, olmuş şeyleri dedikodu saymıyor. Kendi zihnindeki tanrılık sınırı, dedikodu sınırı bu: Aslı olan bir şeyi konuşmak dedikodu değildir. Ona göre bir şey dedikodu sınıfına ancak aslı yoksa giriyor.

Eğer aslı olmayan şeyleri söylememeyi başarırsa onda yeni bir rahatsızlık başlar, kendisine yeni bir dedikodu tarifi yapar. Bu tarif ilan ettiği tanrılığı bir derece daha zayıflatır. Der ki: Kimin hakkında konuşacaksam, duyduğunda kızacağı şeyleri söylemeyeyim. Üzülecekse, kızacaksa konuşmayayım. Olay gerçek bile olsa kızıp rahatsız olacağı şeyi söylemeyeyim. Tanrılığını bir derece daha zayıflattı. “Niye dedikodu yapıyorsun?” diye şimdi sorsanız, “dedikodu yapmıyorum, bunu duysa kızmaz, memnun bile olur” diyerek size yeni dedikodu/tanrılık sınırını belirtir. Onun dedikodu tarifi artık bu: Kızılıyorsa dedikodudur. Tanrılığı gittikçe zayıflıyor. Bu tarife göre yaşamayı da başarırsa tanrılığıyla ilgili yeni bir rahatsızlık oluşur, yeni bir nefis-i levvame başlar. Bu sefer, “duyduğunda memnun olsa da birisi hakkında konuşmayayım” der, dedikodu tarifini yeniler. Konu gerçek, kişi duyduğunda memnun olacak, ama hakkında konuşmuyor. Bu tarifi getirmekle tanrılığından çok önemli bir dereceyi daha düşürür. “Memnun olsa bile hakkında konuşmak” çok önemli bir noktadır! Belki seni takdir edecek, “iyi ki söyledin” diyecek ama konuşmuyorsun. Burası önemli bir KIRILMA NOKTASI’dır. Bu noktaya gelindiğinde hayat susar, sessizleşir... Ne söylesin, ne konuşsun? Aslı yok söyleme, kızıyor söyleme, kızmıyor söyleme. Ona; “Seninle ne konuşacağız arkadaş?” derler. Burası önemli bir kırılma noktasıdır. Ve o işte bu noktada kişi Esas Dedikodu ile tanışır. Bu noktaya gelmiş birisini bir serviste görebilirsiniz, bir doktoru muayene halinde görebilirsiniz, bir mühendisi proje çizerken görebilirsiniz; sessiz işiyle meşguldür. Onu uzaktan gördüğünüzde, “ne kadar sessiz, işiyle meşgul” dersiniz. Siz öyle tarif edersiniz, ama

hayır! O sessizlik içerisinde, şimdi o ESAS DEDİKODU'yla; zihnindeki, beynindeki dedikoduyla tanışır! Çorbasını yaparken zihninde bir dedikodu, yeri süpürürken, camı silerken, projesini çizerken bir dedikodu, düşünürken bir dedikodu... Esas dedikodu ile tanıştı. Serviste camdan dışarıyı seyrederek işine gidiyor, ama zihni dönüyor: Şu şunu dedi, bu bunu. O bana bunu yapmasaydı böyle olmazdı... Bakın hala tanrılık var, ama nereye gelmiş? Dilden çıkıp beyne gelmiş! O şimdi ZİHNİNDEKİ TANRI'yla, beynindeki tanrıyla karşılaşır ve o tanrıyla, zihnindeki dedikoduyla mücadele etmeye başlar... Onu da hallederse zihinden insan çıkar! ZİHNİNDEN İNSAN ÇIKAR'sa "B" sırrıyla hayat başlar. Ne diyor Rabbim: "Aynı yerde ikimiz olmayız; bir kalbte hem insan hem Ben olmaz!" Oradan insanı çıkardığın zaman "B" sırrıyla yaşayan olursun. Artık "B" hayatı başladı, çünkü zihninden insan çıktı. Dedikoduya ait ne kadar rütbe varsa hepsini düşürdün. Böylece zihninden hem kendi tanrılığın, hem o tanrının yargıladığı/düşündüğü başkaları çıktı! Artık senin zihninde insan yok! Neden? "Güç bende, ben yargılarım" düşüncesi kalmadığı için yok! "Beni takdir etmesi lazım" kalmadığı için yok! Didikle-yen, merak eden, fesatla, kıskançlıkla bakan, isteyen veya istemeyen bakış-larla irdeleyen o yapıyı yok ettin! O yapı kimi didikliyordu? Onun didiklediği aslında "B" hakikatiyle yaşayan ve tüm fiilleri Allah'ın emri olan bir kul değil mi? Evet. Bir kulu didikliyor. Buna nasıl tanrı demezsiniz o zaman? Allah bir varlık yaratmış, ona bir program vermiş ve siz onu didikliyorsunuz! Tam bir tanrı! Allah'ın yarattığı varlığı didikliyor; "neden yaptı, nasıl öyle yapar, o nasıl zengin olur, o nasıl öyle giyer, o niye oraya gider?" diye didikleyip duruyor. Kişileri/olayları beğenerek veya beğenmeyerek didikle-yen bir tanrı var! Zihnindeki bu tanrıyla karşılaşan kul o tanrıdan kurtulmayı da başarırSA SEYR'i öğrenir. Korktu, artık karışmıyor. O artık "Allah'ın işine karışmayan tanrı"dır. Bu noktada seyir böyledir, Allah'ın işine karışılmaz, ben karışmam der. Bu hali için o; "ben artık seyrediyorum" der. Aslında seyir bu değildir. Eğer yorum yapmamayı başarırSA seyri o zaman öğrenir. Şimdi o; "Allah'ın işine karışmıyorum" diyor ama karışıyor, sessiz yorumlar yapıyor. Sesli karışmıyor! Hatta bu aşamadakiler, insandan çok Allah'ın işlerine yorum yaparlar: "Şöyle yaratsaydı nasıl olurdu acaba?" gibi düşünürler... Anlatılır: Bir zat görevini devredecek, talebelerine soruyor; "Söyleyin, dünyayı siz yaratsaydınız nasıl yaratırdınız? "Ben olsaydım insanları şöyle, dünyayı böyle" diye herkes bir şey söylüyor, ama bir tanesinin bu sorudan ödü kopuyor; "Ne haddime" diyor: "Allah yaratılabilecek en güzel halle yaratmış. Takdir O'nun. Kul O'nu anlayamaz, yorum yapamaz!" Evladım, vazife senin diyor. Diğerleri yorum

yapıyor, demek ki Allah yanlış yaratmış! Benzer temennilere vaazlarda da rastlıyoruz, “Tüm insanlar inansa ne iyi olur.” gibi. Demek şimdiki yanlış! “Böyle olmasa ne iyi olur” dediğine göre, demek ki bu yanlış! Bu temenni ve yorumlar Allah’ı Hakkiyla tanıyamamaktan kaynaklanan bakış açılarıdır.

Zihinde insan yer almadığı zaman kişi, NEYANA DÖNERSE VE CHULLAH’ı görür, Allah’ın Vechi’ni görmeye başlar. Didiklerken başka şeyler görüyordu. Şimdi zihnindeki dedikodudan kurtulduğu için ne yana dönerse Allah’ın vechini görmeye başlar. O hali şu örnekle açıklamaya çalışalım. Bir ucu duvara bağlı bir lastiği parmağıma geçirsem ve gersem. O lastik parmağımdan kurtulunca vınnn diye gider duvara yapışır; nokta olur! “İlim bir nokta idi...” deyişindeki nokta odur. O noktayı ben cahilliğimle uzattım, üstünde bir sürü konu var, insan var. Kişi “A” halinden kurtulduğunda idrak hızla oraya yapışır, NOKTA olur; bir anda hakikatini bulur! O nokta KADİR ANI’dır.

- Peki, zalim birisi için; “şu zalimi başımızdan al” diye dua etmek yorum yapmak mıdır? Yoksa bize düşen dua görevini mi yapmış oluyoruz?

Bir zalim hakkında öyle dua edebilirsiniz, çünkü Allah’tan istiyorsun. Onu isterken sen “o zalimin niye var olduğunu”, sebeplerini, var olma hakikatlerini, onun o halinin sana ne tür faydaları olacağını ve onunla mücadele edersen ne kazanacağını biliyorsun. Ama onunla mücadele ederken de Allah’tan yardım istiyorsun. Bir imtihanın var, çalıştın. Girerken Allah’tan yardım istemez misin? Bir zalimle mücadele ediyorken de Allah’tan yardım istersin, aynı şey. O dedikodu ve yorum değildir. “B” hakikatiyle yaşayan fikirlerle ve sistemle meşgul olur, insanlarla uğraşmaz.

-Zihinden insanı çıkarmak için ne yapmalıyız?

Tehlikelerden bahsettiğimiz için, durum tespiti yaptığımız için henüz yöntemleri gündem yapmıyoruz. Yöntemini göreceğiz. Yapılması gereken çeşitli şeyler var. Çok önemli birisi Zikrullah’tır. Bu süreçte Zikrullah önemlidir. Zihinden insanı çıkarmak için merakı Allah’a yöneltmek şarttır. Onu insandan Allah’a yöneltmek, Allah’ı düşünmeyi ve unutmamayı hayat tarzı haline getirmek çok önemlidir! Bu yüzden Ehlullah günahı bir cümleyle tarif eder: “Bana Allah’ı unutturan her şey GÜNAH’tır. Ne bana Allah’ı unutturuyorsa o günah’tır.” Ehlullah’ın günah tarifi budur: Beni tanrılık ilanına ne götürüyorsa günah odur. Allah’ı unutmak da budur, günah da budur: Benim kendimi tanrı ilan etmeme yol açan! Adı ne olursa olsun o günah’tır. Mesela müzik. MÜZİK insanı “B” hakikatine götürebilir, “A”ya da yapıştıra-

bilir. Onunla “B” hakikatine gidebilirsiniz, gayet iyi tanrı da olabilirsiniz. Müzik bu konuda çok kuvvetli bir enstrümandır. Onu nerede kullanıyorsunuz? Bazıları yalnızca Allah’ı değil her şeyi unutmak için müzikle meşgul olur. İstirahata çekilmiş tanrı, görevlerini hatırlamak istemiyor, müzik dinleyerek unutmaya çalışıyor. Ama Ehlullah’ın bakışıyla bakarsanız, müzik size Allah’ı unutturuyorsa günahtır. Allah’ı unutturan her şeye “günah” dediğiniz zaman kendinize birçok günah ve sevap geliştirebilirsiniz...

-Fark etmeye başlayınca anlıyoruz ki tamamen tanrısal yapımıza yönelik bir düzen var. Kurulan organizasyonlar tamamen kişinin tanrısallığına yönelik! Mesela, FIFA’nın UEFA’nın organizasyonları tamamen insanları gütmeye adına. İster istemez o organizasyonlarda görev aldığımız oluyor. Bu noktada çok enteresan sınavlarla da karşı karşıyayız. Buralarda da görev alan insanlar bu ikilemi nasıl çözecekler?

Tesbitiniz kesinlikle doğru. Ama görev alabilirsiniz. İçinde olmakla onların bir parçası olmazsınız. Onlardan soyutlanarak, sıyrılarak ayrı yaşayarak bu işi başarmanız zaten mümkün değil. Onların arasında başarabilirsiniz. Onlara rağmen ama onlarla başarabilirsiniz, hayat böyle! Çünkü bu hayat tanrısal, tanrılık ilanı üstüne bina olmuş. Cazibe alanları da, takdir edişler de tanrılık üzerine. Düşünün ki, bin kişiden biri cennete gidecek. Cennete gidenler içerisinde bu anlattığımız şekilde yaşayarak gidenlerin yüzdesi de çok düşük. Yani öyle bir şeye talipsiniz ki, talib olduğunuz şeyin pazarı yok! Bir pazarlama firmasıyız, ürünümüzü dışarıdaki bin kişiden biri alacak, bu ürünü pazarlamaya kim talip olur? Bin kişide bir kişi gelecek, o da “alsam mı, almasam mı” diye bakacak. Alanlardan bazıları yolda düşürüp kıracak... Böyle bir ürün için pazarlamacı olur musunuz? “Kim satacak onu” dersiniz. Bu ürünün pazar analizini yaptıktan sonra pazarlama elemanlarına; “Ürünümüzü beğenen, alan yok, hiç cazip değil! Bin kişide bir kişi alacak, razıysanız satın” desek, ne derler? “Kime satacağız, bin kişi içinde o bir kişiyi nereden bulacağız? Böyle bir ürünü satamayız.” Anlattığımız konunun cazibesi ne kadar düşük, anlayın! Bu yüzden sakın şöyle sanmayın: Bu hakikati insanlar hemen fark edecek, özellikle benimseyecek, “bu doğruymuş niye bunu fark etmemişiz” diyecek ve koşuşacaklar! Öyle bir şey olmaz. Bu konuları merak eden, öğrenen ve uygulayan bulmak, öyle bir topluluk oluşturmak kolay değil. Binde birlik pazar alanına baktığınızda bu ürünü beğenmiş ve “alacağım” diyen insanları bir araya getirmek öyle kolay değil. Dışarıda binde dokuz yüz doksan dokuza cazip gelen ürünün alanı var, cazip olan o! Çoğunluk o ürün üzerine, cazibe onun üzerine, takdir onun üzerine... Öyle

olmasa kimse tanrılığını ilan etmez ki. Bu yüzden tanrılığı bir türlü bırakmıyor insanlar. İşte ZOR ÖLÜM de bununla ilişkilidir. Tam ölüm anında tanrı olmadığını anlıyor, “Rabbimiz anladık! Hakikat bu değilmiş, bizi geri gönder de, yapamadıklarımızı dünyada bıraktıklarımızla yapalım” diyor. O an anlıyor. İşte zor ölüm! Ve o son pişmanlık haliyle sesleniyor: Fırsat ver de kendimizi tanrı ilan etmeyelim, gücün Sende olduğu gerçeğiyle “B” sırrıyla yaşayalım! Verilen cevap çok acı: Asla mümkün değil! Bir arkadaş; “bin defa da gelseler yine aynı şey mi olur?” demişti. Evet, çünkü “Emir” öyle!

-Bu ürünü tebliğ eden Rasulullah; “bir elime Güneş’i, bir elime Ay’ı verseniz, Vallahi davamdan vazgeçmem” diyor. Açabilir misiniz?

O olayı doğru anlamak lazım. Tanrılığını ilan etmiş bir ağızla/idrakla anlatan onu şöyle dile getirir: “Rasulullah çok büyük fedakârlık yaptı, davasından vazgeçmedi. Davasını bırakması için O’na bulunduğu yörenin krallığını, kadınlarını, servetini teklif ettiler, ama bırakın onları almayı, “bir elime ayı bir elime güneşi koysanız ben bu davadan vallahi vazgeçmem” dedi. Görüyor musunuz sizin için neleri terk etti.” Böyle anlatılır. Ama iş onun anlattığı gibi değil. Böyle bir fedakârlık yok! Bu tamamen tanrı bakış açısıdır. Tanrılığını ilan etmiş birisine servetler veriliyor ve o da reddediyor. Rasulullah’ı da kendi gibi gördüğü için öyle sanıyor. Rasul’ü, kendisi gibi tanrılığını ilan etmiş sandığı için O’nun fedakârlık yaptığını sanıyor. Birinize “Bu gece rüyada üç limuzin, bir şato vereceğim” desem bu onun için ne mana ifade eder? Güler! Rüyada limuzini ne yapsın! Efendimiz (SAV) bu hayatın rüya olduğunu bizzat yaşıyor, onlar da ona rüyasında krallık teklif ediyorlar. Aynı şey değil mi? Arkadaşınızın benim bu teklifimi reddetmesi fedakârlık mı?

-Bir ara soyutlanmaktan bahsedildi. Soyutlanmayla neyi kastediyorsunuz? Eve kapanmak, dışarıyla alakayı kesmek anlamında mı ele alıyorsunuz?

Her türlü! SOYUTLANMA’ya önce şöyle bakmak lazım: Tanrılığını ilan etmeyeceksin, tanrılıktan soyutlanacaksın! “Güç Allah’tadır, Mülk Allah’ındır” idrakıyla yaşamaya çalışacaksın, soyutlanma önce budur! Ancak bu amaçla uyguladıkların seni bu dünyada zavallı yapmayacak. Zavallı, daha güçsüz ve başarısız oluyorsan yöntemin yanlış demektir. Doğru inanıyorken tanrılığını ilan etmiş olanlardan geride kalırsan olmaz. Tanrılık ilanından kurtulup da “İlla Allah” dediğinde daha güçlü olman lazım. Zavallı oluyorsan olmaz! “La ilahe İllallah” idrakı ve yaşantısı açıldıktan sonra daha başarılı, daha hevesli, daha umutlu olman gerekiyor. O zaman, yanlıştan soyutlanmış ama hayattan soyutlanmamış olursun. Yanlış soyutlanma’ya düşmeyin. “Allah

bu dünyayı boşa yaratmış, bu dünya inananlara göre değil” gibi düşünmek, öyle zannetmek yanlıştır. Dünyadan yararlanman gerekiyor! Dünyada senin arayıp bulman gereken ilimle ilgili birçok şey varken, onlar senin onları bulman için varken ilmi bırakman yanlış olur. Onlara ulaşmadan Allah’ı bulman mümkün değil. Yanlış soyutlanma ile yeniliğe açık olamazsın. Yeniliklere kapalı birisi bahsettiğimiz bu işleri hiç anlayamaz. YENİLİKLERE AÇIK OLMAK; her an yeni şanda olmaktır. “Her an yeni şanda” olabilmek yeniliklere açık olmakla mümkündür. Bu işleri anlamak için muhafazakâr/statükocu olmamak lazım. Çünkü statükocu olan tanrılığına ait bir şeyleri muhafaza derdindedir, bundan taviz vermem diyordur. “Taviz vermem” dediği şeyler, tanrılık ilan ettiği yerlerin statükolarıdır. Aslında o “Tanrılığımдан taviz vermem” demektedir. Yeniliğe açık olmayan Allah’ı anlayamaz. Yeniliğe açık olmak bilime açık olmaktır. İlimden ayrılarak bu yolda başarı olmaz.

Bu konuda dikkatimi çeken bir şeyi paylaşayım. Ramazanda Tv’lerde çok yanlış şeylere rastlıyorum. O kadar yanlış şeyler söylüyorlar ki. Mesela, birine soruldu: Günümüzde neden dine bu kadar sempati var? Açıklamaya dikkat edin lütfen: İnsanlar bilimle uğraşarak her şeyi bilimin çözemeyeceğini anladılar, dine yöneldiler. Ne kadar yanlış! Böyle bir şey olabilir mi? Bilim ve akılla her şeyin çözülemeyeceği, onların çare olmayacağı anlaşıldığı için insanlar dine yöneldiler. Bu İslamiyet için geçerli bir bakış değildir! Hristiyanlar için geçerli olabilir, çünkü bilim adamlarıyla kavga eden, mücadele eden onlar. İslamiyet’te bilim adamlarıyla bir kavga olmamıştır ki, hiç! Bilim adamlarıyla kavga hiç yoktur. Ama hristiyanlarda var! Onlar kavgadan vazgeçmiş de orijinal inanışlarına dönüyorlarsa olabilir. İslamiyet’te öyle bir kavga yok, çözülecek şeyler akıl ve imanla çözülür. Akıl hayata hâkim olmadan tanrılıktan kurtulmak mümkün değildir. “Ben varım güç bendedir” tanrısından tam kurtulmanın yolu AKIL+İMAN’dır. “Akıl+iman”ı ileride göreceğiz. Kendini tanrı ilan etmekten ancak akılla kurtulabilirsin. Akılla kurtulmak bilim verilerini kullanmaktır. İlim ve akıl nedir, onu da açıklarız inşaAllah. Ama bilmelisin ki; ilmi verilerden uzaklaşmak doğru bir soyutlanma değildir.

-Siz anlatırken dinliyor ve gerçekten hak veriyoruz. Fakat buradan çıkar çıkmaz ısrarla ve inatla yanlışa devam ediyoruz. Bunun sebebi imansızlık mıdır, kavrayamamak mıdır, nedir bunun sebebi?

Hayatın kendisi bu! Bu mücadele yapılacak işte! Hemen çıkınca bitmiyor.

-Bir doğruyu dinlediniz, kabul ettiniz; “bu yanlışı devam ettirmem olmaz” dediniz, artık onun bitmesi gerekmiyor mu? Ama neden bitmiyor?

Onun mücadelesini yapmak makbul, hemen bitirip veli olmak değil. Makbul olan o mücadele, çünkü dilediği seyir o. Ve bu mücadele GERÇEK CİHAD'dır. Yanlış işlere dalalım demiyorum. Karşınıza geldikçe mücadele makbul. O mücadele Allah'ı anmayı ve tefekkür etmeyi de getiriyor.

-Mücadele etmek gerektiğinin farkında değil. Dinliyor, "tamam doğru" diyor, ama yanlışla devam ediyor. Farkında olmama halinin sebebi nedir acaba?

Mücadele şart! Farkında olup olmamak ayrı bir şey. Allah farkındalığı ona dilemişse olur. Bu konuları önemseyip dinliyor olması mücadele edeceğinin belirtisidir. Ama karar verip, kendimi tanrı ilan etmeyeceğim hedefini koyup, onun mücadelesini öncelikli hayat tarzı olarak benimsemek şart.

-La ilahe illallah, diyen kişi daha başarılı olmalı değil mi?

"B" takdimiyle! O idrakla daha hevesli, daha güçlü, daha başarılı olmalısınız. Başarılı olması gereken kişi "A" takdimiyle "La ilahe" diyen değil.

-İnsanlar "B" yapısına "iyi insan" diyor, o "iyi insan" olarak mı tanımlanır?

Bu konuları bazen kişinin kendini tanrı ilan etmesi ile ilişkilendirmeden, tanrılıkta sabit kılan önemli bir faktör olduğunu vurgulamadan normal bir hayat tarzı gibi anlatıyorum. O zaman birisi çıkıp; "Sen bize iyi insan olmayı anlatıyorsun, İslamiyet'in hedefi iyi insan değil" diyor. Hayır, iyi insan olmayı anlatmıyorum, hedefim o değil, aslında anlattığım "B"nin hayatı. Kişi "B" halini yaşasa zaten kendiliğinden iyi insan oluyor, "B" halinin tabiatı, özü o! "B" kişisi iyi insan olmak için yaşamadığı halde, etraftakiler ona "iyi insan" diyebilir. Aynı şey "güç" için de öyledir. Bu yoldaki kişi yaptıklarını "güçlü olayım" diye yapmaz. Ama etraf onu "güçlü" diye tarif edebilir. Önemli değil...

"Güç" demişken şunu da söyleyelim: Güç yalnızca bazı varlıklara sahip olmak değildir. Hadisler, "B" haliyle yaşayan kişiye verilen farklı ikramlardan bahseder. Mesela o kişi bazılarına farklı gözüktür. Birisi ona bir şey yapacaktır, fakat halini, yapısını çok farklı görür; ondan ürker, korkar. Çünkü ona savaş açan Allah'a savaş açmıştır. Orada "B" hakikatine savaş açılıyor. "B" hakikatine savaş açanın savaşı Allah'ladır. İşte o yüzden Allah'ın gücüne dikkat!

Yaşantımız için şu analizi de yapalım: Veli olduğunu bildiğiniz birini ziyaret etmek ALLAH'I ZİYARET etmektir. Tanrılık iddiası olmayan birini ziyaret Bizzat Allah'ı ziyaretir. Tanrılığını ilan etmiş birini ziyaret tanrıyı ziyaretir. Yaşantıda bunlar test edilebilir; tanrıyı mı ziyarete gidiyorsunuz, Allah'ı mı? Bir tanrının rızası için mi yapıyorsunuz, Allah rızası için mi?

Hakk olarak yaratılan yapıda Rububiyet Mertebesi nuru vardır, o Nefs'tir. Rab nuru Nefs'tir. Nefsi tanıyıp, bilip yaşadığınızda Rububiyet Mertebesi'ni, Rabb'ı da bilmiş olursunuz. Biz ne yapıyoruz? Rububiyet Mertebesi'nden projekte olarak var oluşa "BEN" diyoruz. Bu bir iddiadır ve holografik evrende, Sünnetullah'ta yeri yoktur. Tanrılık İddiası dediğimiz budur!

-Bu iddiadan kurtulmada Fatiha çok önemli demiştiniz.

Fatiha tanrılıktan kurtulup Din üzere sabit olmayı isteme duasıdır. Salât bu işin matiği ise Fatiha onun kartı gibidir. Kartı takıp "iyyaKE na'budü VE iyyaKE nestayn"i kodluyorsunuz. "İhdinas Sıratı Müstakıym" dediğinizde sistem size "alın" diyor. Aynen. Bu yüzden bundan daha önemli bir şey yok. Tanrılık iddiasından kurtulmak için Fatiha'yı hayata monte etmeliyiz. Oradaki "iyyaKE na'budü VE iyyaKE nestayn" duruşu kurtuluş için önemlidir.

Şu notu da paylaşalım: "B" kapsamındaki bir kişinin "iyyaKE na'budü VE iyyaKE nestayn" duruşunu görüp onu zavallı sanan, ona zavallı muamelesi yapan yanar. Onun halini tanrı zavallılığı zannedip ona tanrısız bir hücumla yaklaşan yanar, Kahhar olan Allah onu yakar! "İyyaKE na'budü VE iyyaKE nestayn" teslimiyetiyle yaşayan kulu "sünepe, zavallı" sanan yanar. O kişi Allah'ın korumasındadır. Tanrı zavallılığı ayrıdır. Bu yüzden, kimsenin duruşuna karışma. Bilemezsin. Nedir, nerededir hiç bilemezsin.

-Kâbe İmamı'nı TV'de görmüştüm, "İyyaKE na'budu..."yü okurken hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlıyor, kelimeleri söyleyemiyor, nasıl bir hal?

O anda Kadir halini yaşıyor. İşte Kadir hali! O hal kadir halidir, o bir iş-tir. Günlük yaşantıda da öyle durur kalırsınız, yalnız salâтта değil! "İyyaKE na'budü VE iyyaKE nestayn" teslimiyeti Kadir halidir. O, o teslimiyettir.

-Teslimiyet zavallılık değilse kişiyi zavallı yapan şey nedir, nasıldır?

"B" yapısındaki kişi zavallı değildir. "B"nin ve "A"nın güç kriterleri farklıdır. Tanrı güç için ayak kabıya, avizeye, araba markasına bakar, güçlü mü değil mi oralardan anlar. Kaç sekreterden geçilerek ulaşıyor, ona bakar. Tanrının güç kriteri bu gibi şeylerdir. Bu yüzden yanılır. Allah'ın Kahhar ve Müntakim ismi onu bulur ki müthiş etkilidir. "İyyaKE na'budü VE iyyaKE nestayn" teslimiyetindeki masumiyetin intikamını Müntakim Allah alır, çok tehlikelidir.

"B" sırrıyla yaratılan yapıyı açığa çıkarmak için şey yapmanız gerekmiyor. Çünkü var olan zaten o. Siz yalnızca tanrılık ilanından kurtulmanın yolunu bulun ve uygulayın. İnşallah bir kurtulalım, zaten diğeri O. Ayetlere ve

hadislere bu gözle bakın, hepsi sizi “tanrı olmaktan kurtaracak, koruyacak” önerilerdir. Kesinlikle! Yeter ki, bu bakışla yaklaşalım. Bu gün ve bu geceler önemli. Bir tövbe duası ile bitirelim inşaAllah.

Allahümme eslemtü nefsi ileyke ve veccehtü vechî ileyke ve fevvedtu emri ileyke ve elce'tü zahriy ileyke, rağbeten ve rehbeten ileyke, la melcee ve la mencee minke illa ileyke, amentü bi kitabikelleziy enzelte ve nebiyyi-kelleziy erselte.

Allahümme ente rabbi, la ilahe illa ente halaktenî ve ene abdüke ve ene ala ahdike ve va'dike mesteta'tü, eüzü bike min şerri ma sana'tü ebûü leke bi nî'metike aleyye ve ebûü bi zenbi, fağfirliy zünubiy feinnehu la yağfiruz zünube illa ente, birahmetike ya Erhamer rahimin.

Sübhanallahi ve bihamdihi subhanallahil aziym estağfirullah ve etûbü ileyh. Estağfirullah el Aziym ve etûbü ileyh. Estağfirullahellezi la ilahe illa HU, el Hayyül Kayyûmu ve etûbü ileyh. Estağfirullah Ya Rabbel arşil azim, Estağfirullah Ya Rabbel arşil kerim, Estağfirullah Ya Rabbel âlemin.

Allahümme salli ala seyyidina Muhammedin biadedi ilmike..

Ya HU, Ya men HU, La ilahe illa HU! Elif, Lam, Mim... Allahu la ilahe illa Hüvel Hayyul Kayyum. Entel Hayyul Kayyum ve la şerike lek. Ve lekel mülkü ve lekel hamdü ve inneke ala külli şey'in Kadir. Ya Hannan, Ya Mennan, Ya Bedi'as Semavati vel Arz, Ya Zel Celal-i vel İkrâm. Eşhedü en la ilahe illallahul EhadüsSamedüllezi lem yelid ve lem yûled ve lem yekün lehu küfüven ehad.

İnni veccehtü vechiye lillezi fataras semavati vel arda hanîfen ve ma ene minel müşrikin. İnne salâtî ve nüsükî ve mahyaye ve mematî lillahi rabbil âlemin ve la şerike lehu ve bizalike ümirtü ve ene evvelül müslimin. Eslemtü vechiye lillahi, eslemtü li Rabbil âlemin. Velhamdülillahi Rabbilâlemin. Birahmetike ya erhamerrahimin. İyyake na'budu ve iyyake nestayn, ihdinas sıratal müstakıym, sıratellezine en'amte aleyhim, gayril mağdubi aleyhim ve led daalliyn. Âmin...

Ramazanınız ve geceleriniz hayrlı mübarek olsun. Bayramınız hayrlı ve mübarek olsun. Bayramdan sonra tekrar buluşmak üzere Allah'a emanet olun. Ev sahibine çok teşekkürler, şu an Rasulullah'ın evi olmuştur inşaAllah. Aynı olay devam ediyor. Bu toplantının yapıldığı tüm evler Rasulullah'ın evinin şubeleri. Kesinlikle öyle! Selamün aleyküm ve Rahmetullahi ve Berekatühu... El- FATİHA

30 Ramazan 1428 / 10 Ekim 2007

İslamiyet'te tek tespit, tek cümle var; La ilahe illallah. "Sen Tanrı Mısın?" notlarımıza da bu cümleyle başlamıştık. Hatta o cümle nihayet öyle bir yere geliyor ki; Nokta. Hz. Ali radiyallahu anh'ın buyurduğu gibi; ilim bir nokta. O nokta çoğaltılıp genişletilince bu cümle'ye dönüşüyor: La ilahe illallah. Bu cümle iyi fark edilmişse, her şey onunla çok ilişkili olduğu için, hayatı onun üstüne bina etmek kolaylaşır. Ama onu fark etmememişse, insan hep teferruatla uğraşır. Bu yüzden, hep o tek cümleyi tekrar etmeye çalışıyorum. O cümleyi fark etmeden bu hayattan gitmemiz dilense, mümkündü! Ama Rabbim fark etmemizi diledi. Aksi halde insan kendisini çok dindar zannedip hep teferruatla uğraşırdı. Bu yüzden o cümle, hep o cümle...

Bu paylaşımları okuyan ve dinleyenlerin çoğunun tasavvuf bilgisi çok yüksek. Bu nedenle ele aldığımız her konu hemen Vahidiyet noktasında görmek isteniyor, o seviyeden bir değerlendirme bekleniyor. Anlatılanlar sanki Vahidiyet Bilgisi'ne, Vahidiyet noktasındaki teklife uzak veya ters sınılinca sorular oluşuyor. Unutmamak lazım ki konuların hepsini Vahidiyet Bilimi'ni yansıtacak şekilde anlatmak mümkün değil! Eğer öyle olsaydı şu anki hayat olmazdı. Şu anki manzaraya baktığımızda manzara Vahidiyet Birliği'ni göstermiyor, kesreti gösteriyor. Bunu dikkate alarak anlatmak, dinlemek, okumak ve yazmak lazım ki zihin ikileme yol açacak soru üretmesin.

Bu müfretadatta anlatılacaklar üç kategoride toplanıyor; manzara, hikmeti ve yöntemler. Önce manzara, görünen hali tanımlamak önemlidir. Sanki dışarıdan seyredilen bir manzara var da o manzarayı anlamaya çalışacakmışız gibi bir yaklaşım. Gözlemleyen birisi gibi önce bu manzarayı analiz edeceğiz. Çünkü dışarıdan bakan manzaranın içinde olmadığı için Vahidiyet'i değil de gördüğü manzarayı ortaya koyar. İşte biz şimdi özellikle manzarayı ortaya koymaya çalışıyoruz. Manzara ortaya konulmaya çalışılırken işin hikmet düşünülürse Vahidiyet devreye girer ki, Vahidiyet'e vaktinden önce kapı açılmış olur ve "Acaba neden, nasıl böyle?" gibi sorular bizi esas konuyu kavramaktan uzaklaştırabilir. Bu yüzden önce manzarayı ortaya koyalım. Sonra "neden öyle?" deyip hikmetini tefekkür ederiz. Sonra

da işin yöntemlerini ele alırız. Manzarayı var olan hikmet çerçevesinde nasıl bir yöntemle değerlendiririz, onu anlamaya çalışacağız. Ama önce bu manzarayı net ve aynı pencereden bakar şekilde görebilmemiz lazım. O pencere Kelime-i Tevhid penceresidir. Manzaraya bu pencereden bakıyor hale geldikten sonra diğer konuları daha kolay paylaşacağımızı sanıyorum.

“Her şey aslında o bir cümle” demiştik. İşte o cümle çerçevesinde alınacak tedbirleri, konulacak hedefleri belirleyecek, kişiyi motive edip canlı tutacak önemli şey cehennem korkusudur. Bu yolda insanı motive edecek esas telaş budur. Bu işe başlarken, işe başlayabilmek için kişideki cehennem duygusu, korkusu ve telaşı çok önemlidir. Eğer bir kişide cehennem korkusu ve telaşı yoksa işi kolay başaramayacaktır, belki de hiç başaramayacaktır.

-Kişide cehennem korkusu yoksa “onun imanı yoktur” diyebilir miyiz?

“İmanı yok” demek çok kolay değil. Daha doğrusu onu birisi için söylemek kolay değil, büyük iddia olur. Evet ama, öyle söylemek çok kolay değil. Yani öyle olanlara “sizin imanınız zayıf” demek kolay değil. Ama insan bunu kendisine diyecekse olur, kendisine rahatlıkla diyebilir. Ki, ben kendime öyle söylüyorum. Bu zaten “Demek ki, cehenneme yeterince inanmıyorsun” diye sorgulayarak ulaştığım bir nokta. Ondan korkmak gerekiyor. Kur’an-ı Kerim’in bahsettiği Allah Korkusu’ndaki korkudan da korkmayın, hatta onu sevin, o korkuyu sevmek çok önemlidir. Ama bir noktaya gelebilmek için başlangıç cehennem korkusudur. Bunun için önce cehenneme iman etmek gerekiyor. O imandan sonra “ben cehennemin varlığına yeterince inanmıyorum muyum?” diye kendini sorgulayabilirsin. “Başıma geleceklere yeterince inanmıyorum muyum?” sorgusu ile; onun getireceği korku, o korkunun getireceği müttaki olma ve müttakilikte ileri gidilirse oluşacak mukarrebun olma yolu açılır. Başlangıç cehenneme imanla ilgilidir, bu imanın getireceği korkuyla ve o korkunun getireceği müttakilikle ilgilidir.

Şimdi insana biraz farklı bakmaya çalışacağız. İnsan Halifetullah’tır ve bir Esmâ’ül Hüsna kompozisyonudur. Halifetullah ve Esmâ’ül Hüsna kompozisyonu oluşu nedeniyle de bir özelliği vardır; onda bir Rab vardır. Rab gücü, Rab nuru vardır. Oadaki Esmâ’ül Hüsna kompozisyonunun patronu RAB’dır, o kompozisyonu hâkimiyeti altına almış şemsiye Rab şemsiyesidir. Evrenin yapısı nasıl, bir de evrene bakalım: Evrene, kâinata yani ef’al âlemine baktığınız zaman da tamamen Esmâ’ül Hüsna. Ve o Esmâ’ül Hüsna Rububiyet şemsiyesi altında, Rab yönetimi altında. İnsanda da aynı evrendeki gibi ama çok küçültülmüş, insanlara göre de miktarları değiştirilmiş bir

kompozisyon var. Çünkü farklı insanlar çıkacak. Böyle bir Esmâ'ül Hüsna kompozisyonu var ve onda o kişiye ait bir Rab var. Kişi kendisini tanımaya başladığında işte bu Rabb'ın özelliklerine sahip çıkıp "BEN" diyor. Burası çok önemli. Bir Esmâ'ül Hüsna kompozisyonu ve bir de onu şemsiyesi altında tutan Rab gücü var. Kişi bunu hissettiğinde "BEN" derken kendisini bu güce sahip çıkarak takdim ediyor: Ben görüyorum, ben duyuyorum, ben biliyorum. Böyle yapmakla hem o kompozisyona hem de oradaki Rab'ba sahip çıkıyor, kendindeki Rab Gücü'nü suiistimal ediyor. Terkibindeki Rab gücünü suiistimal TANRILIK İDDİASI'dır.

Kişi bu gücü hissedip de "BEN" dediğinde iki "BEN" vardır, bu iki "BEN"i karıştırmamak gerekiyor. Bu iki "BEN" karıştırılırsa işin içinden çıkmak kolay olmaz. Birinci "BEN" kişinin kendini anlatırken kendisinde bulunan Rab'ba sahip çıkması, ona "BEN" demesidir: BEN varım. Benim müstakil aklım, müstakil iradem ve kendime ait bir gücüm var. Bu, Rab gücüne sahip çıkarak tanrılığını ilan etmesidir ki; "La ilahe" denilen, reddedilmesi gereken tanrılık budur. Buraya çok dikkat edelim. Eğer kişi "La ilahe" derken, Esmâ'ül Hüsna kompozisyonuna ve onun Rabbı'na, yani kendindeki Rab gücüne sahip çıkan haliyle çevresine, dışındaki putlara "La ilahe" diyorsa bunun çok bir anlamı yoktur, bu marifet değildir. Bu belki başlangıçtır. Neden marifet değildir? Çünkü dışarıdaki putların tamamı, "BEN varım" diyerek Rab gücüne sahip çıkan esas tanrının oyuncaklarıdır. Kendisi asıl tanrı olarak ortadayken oyuncaklar olsa ne olur, olmasa ne olur? Kişinin koştığı en önemli eş ve ortak, Allah'ın özelliklerine sahip çıkan halidir; kendisidir. Biz buna "A" TAKDİMİ "BEN" demiştik. Bu yüzden, asıl tanrı kişinin kendisidir.

KENDİM derken kast edilen iki hal vardır. Birisi Rabb'a sahip çıkıp "BEN" diyen kendisi, "Ben de varım, benim de gücüm var" diyen ve onu suiistimal eden kendisi. Bu idrakın Allah'la ilişkisi nasıldır? Özellikle "Allah'la ilişkisi" dedim ki bizi de kapsasın. "Tanrıyla ilişkisi" desem tanrı ve tanrılık sanki bizden uzakmış gibi düşünüp kendimizi onun dışında tutabiliyoruz. Halbuki değiliz! Bu idrak gücünün yettiği şeyleri yaparken hiç Allah'ı hatırlamaz. Gücünün yetmediği, bunaldığı yerde Allah aklına gelir ve işi O'na havale eder. Fark ettiniz mi, ne kadar büyük bir suiistimal var. Demek ki gücü hep yetse hiç Allah'ı hatırlamayacak! Gücü yetmeyince aklına Allah ve yardım istemek geliyor. Nasıl istiyor? Sipariş vererek! Gücü neye yetmiyorsa onu tarif ederek sipariş veriyor. "Ben bu kadarını yaptım, sonrasına gücüm yetmiyor, onu senden istiyorum" diye tarif ediyor. Üst tanrı gördüğü Allah'tan o

konuda yardım istiyor ve buna da “Dua” diyor. Tanrılığını ilan eden yapıyı gördünüz mü, gücü yetse o siparişi vermeyeceğini fark ettiniz mi?

Lütuf ve mekr çok önemlidir. Bazı kişiler vardır, her işleri çok yolunda gider, inananlar onların sıhhatlerine, evlatlarına, varlıklarına hayran olurlar. Biz bu kadar meşgulken sıkıntıdan kurtulamıyoruz, adamın dinle diyanetle işi yok, tuttuğu altın oluyor derler. Çok yanlış! Yaşantın sana ya Lütufsa? O kişinin bu sağlık ve sıhhati, evlat, servet ve gücü ya ona Allah’ı unutturmuşsa? İmrendiğin o kişi her işini hallettiği için Allah’tan yardım bile istemiyorsa, yani Allah’ı hiç hatırlamıyorsa? O zaman hayatı boyunca Allah’tan perdeli kalır. İşte MEKR budur. Onun mekr olan bu haline bakıp da imrenme. Bu konu ileride dua bahsinde gelecek ama şunu anlatmak istedim: “Ben varım” diyerek kendisini takdim edenin Allah’la ilişkisi böyledir.

“Ben varım” diyerek kendi Esmâ’ül Hüsna kompozisyonuna ve onun Rabb’i’na sahip çıkanın bir veri tabanı vardır, onu o veri tabanı ayakta tutar. İşe hikmet gözüyle bakarsanız öyle olmak zorunda olduğunu görürsünüz, aksi halde bu hayat olmaz. Önce manzara, sonra da hikmet ve yöntemler dediğimiz için manzaranın hikmetine çok değinmiyoruz. Ama hikmetine hafif göz attığınızda, kulak verdiğinizde bu kişiyi “bir suç işliyor” gibi düşünemezsiniz, bu yaşantının gereği odur. Hazreti Âdem örneğini hatırlayın. Tanrılığını ilan edenin kendine ait bir veri tabanı var ve bu veri tabanı çok önemli. Çünkü mücadelemizi bu veri tabanına karşı yapacağız, mücadelemiz onunla! Bu veri tabanını yok edip yerine başka bir veri tabanı oluşturmak gerekiyor. O zaman da “yöntemler” önemli olur.

Esmâ’ül Hüsna kompozisyonuna ve onun patronu olan Rabb’a sahip çıkıp “bunlar benimdir” demek de bir vehimdir, ama kişinin oluşturduğu bir vehimdir ve gerçek vehmi suiistimal etmektir. Çünkü işin aslına doğru gittiğimizde göreceğiz ki, yaratılan birim bir vehimdir, yani siz bir vehimsiniz. İki tane vehim var: Esas yaratılanın, Esmâ’ül Hüsna kompozisyonunun bir birimmiş gibi gözükmesi VEHİM’dir. O gözükmeye Holografik Evren anlayışıyla ileride bakacağız. Bir de, bu gözükene sahip çıkıp “ben varım” deyip bağımsızlığını ilan ederek ona “BEN” diyen vehim var. Bu vehim VEHİMİN ZULMETİ’dir ve ilk vehmin suiistimal edilmesi ile oluşur. Kişi Allah’ın yarattığı vehimden yararlanarak hakikati/vehmi kavramaya gidecekken vehmi suiistimal ederek bağımsızlığını ilan edince vehmin karanlık yanı, vehmin zulmeti oluşuyor. Bu yolda, “bir yerde takıldım, şöyle bir dokunsalar hemen yol alacağım” noktasına gelmiş olanın arabasının tekerinden taşı çekecek,

hızla ilerletecek nokta işte budur: Bu iki vehmi fark etmek, birbirinden net olarak ayırmak ve gereğini yaşamak! Fark edilmesi o tanrının yok oluşu demektir. Fark edilirse Esmâ kompozisyonuna ve Rabb'a sahip çıkıp "BEN"lik ilanı yapan tanrı yok edilir. Zaten önce o yok edilmelidir. O yok edilmeden bütün kapılar kapalıdır. Mesela salâtta mirac kapalıdır. Tanrıya mirac olur mu? Kapıyı açacak şey özellikle Kur'an'dır. O tanrıdan kurtulmada önemli bir sure İnşirah'tır. Zelzele Suresi de öyledir. Biraz İnşirah Suresi'ne bakalım:

Euzü Billahi mineş şeytanir raciym, Bismillahi'r Rahmani'r Rahiym. "Elem neşrah leke sadrak; Ve vâda'na anke vizrak; Elleziy enkada zahrak; Ve rafeğ-na leke zikrak; Feinne meâl usri yüsra; İnne meâl usri yüsra; Feizâ ferağte fensab; Ve ilâ Rabbike ferğab." Sadakallahul aziym. "Senin için sadrını açmadık mı (basiretini genişletmedik mi)? Belini büken yükü üzerinden almadık mı? Nâmını yükseltmedik mi? Bundan ötürü o zorlukla beraber bir kolaylık vardır. Muhakkak ki, bu zorlukla beraber bir kolaylık vardır. Boş kaldın mı hemen başka işe koyul. Rabbine rağbet et." (İnşirah Suresi)

İnsanın BELİNİ BÜKEN YÜK'ün bahsettiğimiz tanrı olduğunu düşündüğünüzde sure daha doğru kavranabilir. "Sadrını açmadık mı?" ayetindeki SADR'IN AÇILMASI'nın bir manası da şudur: Tanrılık ilan ediyor oluşunu fark ettirmedik mi? Fark ettirip de belini büken yükü/tanrılığı almadık mı? Böylece namını yükseltmedik mi? NAM tanrılara ait dünyevi nam değildir. Sendeki tanrılık kalkarsa Allah'a ait namdan büyük bir nam olabilir mi? İnsanlar arasındaki mevkii ve itibarlar tanrılara ait veri tabanının itibarlarıdır. Hakikatini fark eden kişinin namı yükselmiş olur. Çünkü o zaman onun namı İhlâs Suresi'yle ilişkilidir. Yeri gelmişken Fetih Suresi ilk üç ayette fark etmemiz gereken bir hali de paylaşalım.

Euzü billahi mineş şeytanir racim, Bismillahi'r Rahmani'r Rahiym. "İnna fetahna leke fethan mübiylen; liyağfira lekellahü ma tekaddeme min zenbike ve ma teahhara ve yütimme ni'metehu aleyke ve yehdiyeke sıratan müstakiymen ve yensurakellahu nasran aziyza." (Fetih; 1-3)

Mealine ve fetihle ilgili bilgilere baktığınızda Feth'in zulmani ve nurani diye iki şekilde tanımlandığını göreceksiniz. Hem zulmani hem de nurani fethin fark edilmesi, öğrenilmesi gerekiyor. Ne olduğu bilinmeden onun yaşanması mümkün olmaz. Ama önce feth-i zulmanînin çok iyi bilinmesi lazım. Feth-i zulmanî nedir? Belki de onun içindeyiz ama fark etmiyoruz, ne dersiniz? "Feth-i zulmani ile işim yok" demek suretiyle onu öteleyerek perdeleniyor olabiliriz, dikkat edin! Bahsettiğimiz o tanrının tüm marifetle-

ri, tüm işleri FETH-İ ZULMANİ'dir. Eğer kişi kendisindeki Rab'ba sahip çıkıp "güç bendedir" diyorsa onun her türlü gücü zulmanidir. Hele de yetenekleri kuvvetlenirse yakaladığı o güç zulmanî bir güçtür. Ulaştığı güç ve yetenek bir fetihse feth-i zulmanidir. Kişi tasavvuf adına bile olsa kendisindeki o tanrıya bir güç kazandırmışsa ve bunu da marifet zannediyorsa o bir girdap yolundadır. Çünkü edindiği güç tanrıya aittir, kazanılan yetenek tanrıya kazandırılan yetenektir. Böylece o, kendisindeki Rab'bın yeteneklerini fark etmiş, onlara sahip çıkarak feth-i zulmanın bir modelini yaşamaktadır.

Efendimiz (SAV)'in öğrettiği bir dua var: "Allahümme e'dinî î mânen la yarteddü ve yakînen leyse bâdehû küfran: Allahım imanımı öyle artır ki sürekli yükselsin. Bir de öyle bir yakîn lutfet ki, sonu küfür olmasın."

Grafiklerde sürekli yukarı çıkan, kırığı olmayan çizgiler vardır, pik aşağı inmez, imanımı işte öyle artır, hep yükselsin. Bana gittikçe yükselen bir iman veriver Allahım. Ve bana öyle bir yakîn ver ki, sonu küfür olmasın. Bu yakîn ile hakikatini anlayabilme yeteneğimi öyle yap ki, o yetenekten sonra küfür gelmesin. Demek ki, yakîn elde etmek tehlikeli, çünkü sonu küfür olabilir. Eğer bahsettiğimiz tanrı o yakîne sahip çıkarsa bu küfürdür. Yakîn elde etme bilgisine tanrının sahip çıkması "sonu küfür olan bir yakîn"dir. Bu bilgileri edinirken bütün mesele; tanrıyı iyi tanımaktır, tanrıdan kurtulmaktır.

İnsan ilan ettiği tanrılıktan kurtulduğu zaman Kelime-i Tevhid'in manası daha anlaşılır hale gelir: La ilahe; tanrı yok, illa Allah! Kendime söylersem: La ilahe; kendini tanrı ilan etme, kendindeki Rab'ba "BEN" diyerek bir kişilik verme, öyle bir şey yok, illa Allah. Efendimiz (SAV) in "İKRA" ile yaptığı o çok önemli okuma budur: LA İLAHE; Rab'ba sahip çıkarak müstakillik verme, öyle bir şey yok, İLLA ALLAH. Kişi bu gerçeği fark etmeden çevresindekilere "La ilahe" derse, neticede "Allah" derken de çevresine bakar ve "Onları sildim, kabul etmiyorum, yalnızca Allah'ı kabul ediyorum" der. Onu kendinize dönük söylemelisiniz: La ilahe; ben, bende var olan Rabba tanrılık gücü vermiyorum. Bunu söyleyen "BEN" tanrılık iddiasında olmayan "BEN"dir ve bu yüzden bu idrakla "BEN" demenin sakıncası yoktur. Tanrı olan "BEN" tehlikedir. O tehlikeden kurtulma duasını da Efendimiz öğretmiştir: "Allahümme ahricni min zulûmatil vehmi ve ekrimni bi nuril fehmi. Bende var olan Rab'ba tanrılık gücü vermeyeyim Allahım, beni o suiistimalden kurtar."

Nefs mertebesindeki her yolun ve her aşamanın çok önemli bir anah-tarı "La ilahe illallah" zikridir. Özellikle talib için! Tanrılığın kurtulmak istiyorsan Kelime-i Tevhid zikri çok önemlidir. Hele ki bu idrakla düşündü-

günüzde. Bu zikir nasıl yapılır? Önce tanrıyı bulacaksın. Bu anlattıklarımızı tefekkür ettiğinde “BEN” derken ilan ettiğin o tanrıyı bulursun. Sonra da veri tabanından kurtulmak için ona; “La ilahe; sen yoksun, illa Allah” diyeceksin. Böyle diye diye, bu idrakla bu zikri yapa yapa...

Bu hali kuvvetlendirmek için, beyni buna alıştırmak için nefesinle kendine yardımcı olabilirsin, nefesinle o tanrıyı kovabilirsin. Nasıl? Nefes verirken; “La ilaheeee; sen yoksun” der onu yok edersin. Sonra, var olan hakikati düşünüp “İllallaaah” diyerek aldığın nefesi tüm hücrelerine çekersin. Var olan hakikat İlla Allah’tır, tanrılık iddiası ise yoktur; La ilahe. “La ilahe” onun yokluğunu ifade eder. Bu zikri bu şekilde, düşüncenin yoğunluğuna ve süresine göre bir iki kez, beş on kez söylemek bu yolun talipleri için çok önemli bir genel zikirdir. “La ilahe İllallah” bu yolun her aşamasında, o halin kendine ait düşünce tarzıyla söylenir, bütün aşamalarda önemlidir. Ama en önemlisi ilan edilen tanrının gönderilmesi için söylemektir, o tanrının yokluğunu sağlamaktır. İlan edilen tanrının yokluğu sağlanabilirse siz “Hiçliğimi yaşıyorum” diyebilirsiniz. Bu çok önemli bir detaydır. Bu tabir çok sık kullanılır ama “hiç” olmak çok başka bir şeydir! “Hiç” olan hiçliğini söyleyebilir mi? Nasıl söyleyecek? Hiçliği yaşamak, önce o tanrıyı yok etmektir. Tanrıyı yok etmediği halde “Hiçliğimi yaşıyorum” diyen, hiçlik yaşadığını sanan tanrıdır. Hiçlik sizdeki tanrılığı yok etmenizle mümkündür. Bunu neden vurguluyorum? Çünkü sık düşülen bir hata. Birisi var ve o var olan “Hiçliğimi yaşıyorum, ben yokum” diyor. Bu insanı ikileme düşürmez mi? Bu cümleyi kim söyleyebilir? Yaratılan Esmâ’ül Hüsna kompozisyonu. O “Ben hiçliğimi yaşıyorum” diyebilir. Çünkü o, yaratılan yapıya ve ondaki Rab gücüne tanrılık vermiyor. “Veccehtü vechiye” deyip teslim olmuş, kader sırrını kavramış, “La havle ve La kuvvete illa Billah”ı hayat tarzı haline getirmiş ve o haliyle “BEN” diyor. İşte ikinci “BEN” takdimi budur. Bu hiçliği yaşar! Çünkü tanrı olarak ilan ettiğini yok etmiştir, onda artık tanrılık iddiası yoktur. Hiçlik o iddianın yokluğudur. Bu hiçlik olmadan yol başlamaz, nefis mertebeleri başlamaz. Bu hiçlik yoksa neyle meşgul olursa olsun kişi nefis-i emmarededir, buna çok dikkat edin. O tanrı tasavvufa meşgul olabilir, başka bir şeyle de! İslamiyet’le veya Hristiyanlıkla da! Veya hiçbir şeye inanmamakla da! Fark etmez, nefis-i emmarededir. Meşgul olduğu şey farklı da olsa hali nefis-i emmaredir.

Kişi Nefs-i Levvame’den itibaren o tanrıdan kurtulmaya başlayacaktır. Nefs-i Levvame tanrı rahatsızlığıdır. Oradaki rahatsızlık iyi insan olmakla ilgili bir rahatsızlık değildir. Biz fiillerle ilişkilendirip onu “iyi insan” olamama

rahatsızlığına dönüştürüyoruz, yanılıyoruz. Niye? İyi insan olunca tanrılık-tan kurtulacağımızı düşündüğümüz için. İyi insan eğer tanrılığından kurtulmamışsa ücreti “aferin”dir. “Çok iyi, çok kibar, çok nazik insan” der teşekkür ederler, bu kadar. Elde ettiğin vasıf seni tanrılıktan kurtulma sonucuna götürmüyorsa boştur. Bütün mesele ondan kurtulmak...

Esmâ'ül Hüsna kompozisyonu olan BİRİM kendisini kendindeki Rab gücüyle tanımaya, ifade etmeye başladığında düşünür. Allah onu düşüncesinde yarattığı için aynı şeyi o da yapar, o da düşünür. Birimin, onu oluşturan esma terkibine ve ondaki Rab'ba sahip çıkmadan kendini düşündüğü hale “B” diyelim. Bismillahi'r Rahmani'r Rahim'in, Amentü Billahi'nin, Amentü Bilkaderi'nin “B”si olarak o hale “B” diyelim. Onun kendisini düşünürken, ifade ederken Allah'tan müstakil bir yapı olarak düşünmesine de “A” diyelim. Bu hal asi hal olduğu için bu yapıya da “A” diyoruz; “Asi” kelimesinin “A”sı! ASİ yapı; vehmi suiistimal ederek onun zulmetinden yararlanan yapıdır. Aslında sistemde “A” diye bir yapı yoktur ama manzara böyle. Biz manzarayı anlatıyoruz. “Neden böyle?” dersiniz o işin hikmetidir. “A” halinden nasıl kurtuluruz?” noktasında karşımıza yöntemler çıkar. Bizim, önce Manzara'yı çok iyi fark etmemiz ve ona aynı pencereden bakıyor olmamız gerekiyor.

Manzarada iki “BEN” budur: Birisi asi BEN, diğeri “B” hakikatiyle BEN. Asi yapı, “B” hakikatiyle yaratılan yapıdaki Rab gücüne sahip çıkar, “ben varım, gücüm var, müstakil aklım, iradem var” der ki, TANRILIK HALİ budur. Bunun başka bir ifade tarzı yoktur. Tanrılığını ilan ettiğinin farkında değilse bir üst tanrı idrakıyla “Allah” diyebilir. Bir kadere de inanıyor olabilir. Ama “A”dır. “A”nın kader inanışı Amentü Kaderi'dir, “B”ninki Amentü Bil Kaderi idrakıdır. “A” yapı “Amentü Allahe” der, “B” yapı “Amentü Billahi” der. İkisi birbirinden çok farklıdır. Efendimiz (SAV) tebliğini yaparken bu farkı yakalayan birisi diyor ki: Senin Rasul olduğuna inandım. Çünkü sen bize eskileri anlatmıyorsun. Eğer eskiyi tekrar etseydin Amentü Allahe derdin, sen Amentü Billahi diyorsun. Rasulullah'ı dinlerken bunu fark ediyor olması ne müthiş. Efendimiz'in ‘Amentü Allahe’ idrakını anlatmadığını fark ediyor.

İnsanda bazı temel inanış kalıpları görülür, insanla ilgili bu temel inanış kalıplarından bahsedelim: Kişi ateist olabilir. Eğer inanma ihtiyacı duymuyorsa, onun için emir öyleyse kişi oluşturduğu dünyanın tek tanrısıdır, kendinden başka tanrı kabul etmez. Kendi dünyasında gücü yettiği her alanda tanrı kendisidir. Çok korkunç! Böyleleriyle dost olmak, o dostluk çok korkunçtur, Allah muhafaza etsin. Bir diğeri: Kişi bir şeye inanma ihtiyacı

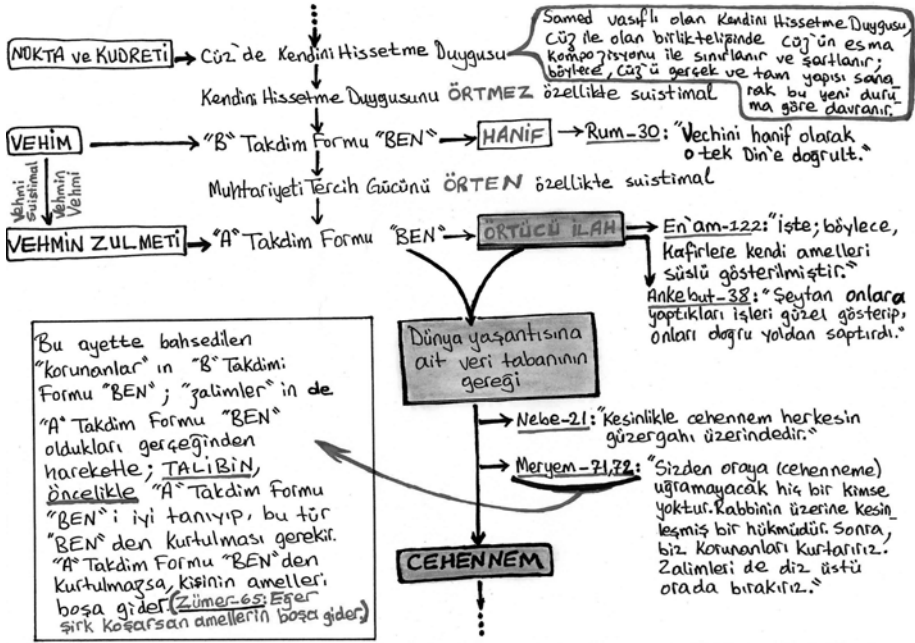
duyuyordur. İnanmaya meyilli ise, öyle bir ihtiyaç duyarsa bir şeye inanır. Kendi dünyasında kendi oluşturduğu kapasite içerisinde bir tanrı ilan eder, ona inanır. Ama onun o algı ile oluşturduğu dünyanın Allah'ın yarattığı hakikatte yeri yoktur. Onun inandığı şey hakikat değil, zihninde oluşturduğu tanrıdır. Ve bu kişi kendi dünyasında oluşturup inandığı o tanrıyı yönetir. Onu o yönetir; inandığı tanrının neye kızacağını, ne zaman kızacağını, ne yapacağını hep o belirler. İstedığı zaman yönelir, istediği zaman yönelmez. Bulunduğu toplumda ona ne isim verilmişse o ismi verebilir. "Allah" deniyorsa o da zihninde oluşturduğuna "Allah" der. Allah der ama onu kendi yönetir. Kur'an çeşitli sakındırmalar, günahlar, öneri ve helaller bildirir ama o; "şöyle olsa da olur" gibi yorumlar yapar. Bunu bastırarak söylüyorum ki, kendini tanrı ilan eden ve inanışını görelim. Allah'ı bile kendince o yönetir. Çok açıktır ki, CEHENNEM budur. Allah'a ait hakikatin yaşayacağı boyutun ismi CENNET'tir. Neyle meşgul olursa olsun tanrıların yeri cehennemdir. Kural bu: Ne kadar "A" o kadar cehennem. Bunun hiçbir kaçış yolu yoktur.

Bir de tasavvufa meşgul olan bir karakter olsun. Onun da tanrısı var, asi yan bunda da var ama tasavvufa meşgul. Öğrendi ki, ötede beride bir Allah'a inanmak ayıp oluyor, öyleyse "özümdeki, içimdeki, hakikatimdeki Allah'a inanayım" dedi. Onun "hakikat bende" dediği hali de tanrılıktır. Bir ileri aşamada kendisinin bir Esmâ kompozisyonu olduğunu öğrenir ve "ben bir Esmâ'ül Hüsna kompozisyonuyum" deyip o terkihi de içine alır. Şuna dikkat edin, hep biri var, yani o kendisi hep var! Kendisi, tanrılığı duruyor. "Dışarıda, ötede" demek ayıp olduğu için hakikat da, esmalar da artık onun içinde. Bu hallerin hepsi nefse zulümdür. İnşâAllah NEFS'i detaylı tanımlama fırsatımız olunca onun Rububiyet Mertebesinden doğrudan bir nur olduğunu göreceğiz. İşte o nura ve gücüne sahip çıkan "ben varım, gücüm var" idrakı NEFSE ZULÜM'dür. Nefse zulmetmek ona sahip çıkmaktır.

Fatır Suresi 32. ayet üç gruptan bahseder. Öncü, mukarrebun, sabikun olanlar Orta yolda mutedil, muktesid olanlar. Nefsine zulmedenler. O ayette; "Biz kitabı nefsine zulmedenlere, muktesid olanlara ve hayratta önde olanlara emanet ettik" denir. Efendimiz (SAV) bu ayeti yorumlarken "bu üç grup da cennete gidecektir" der, hepsinin cennete gideceğini buyurur. "Nefsine zulmedenlerin cennete gitmesi" alimlerce tartışılmıştır. Bir kısmı nefse zulmedenler cennete gitmeyecek derken, diğer bir kısmı Rasulullah dediye gidecektir der. Özellikle bu yolda olan âlimlerin farklı söylemleri bizim için önemli bir avantajdır ve her iki görüş de doğrudur. Ama kişi o farklı görüşlere göre bölünürse "A" haline düşer. Bölmek ve bölünmek "A"nın işi-

dir, farklardan yararlanıp tek hüküm çıkarmak "B"nin işidir. Birleştirmek/ Tevhid "B"nin işi, bölmek parçalamak "A"nın işi. Bu konuda her iki yorum da doğrudur. Nefse zulüm ve cennetle ilgili gerçek şudur: Fatır Suresi 32. ayetin muhatap aldığı nefse zulmedenler Efendimiz (SAV) in müjdeledikleridir ve onlar cennete gidecektir, bu doğru. Bunun dışında bir nefse zulüm daha vardır ki o grupta olanlar cennete giremez.

"Korkmak gerekiyor ve işe cehennem korkusuyla başlamak gerekiyor" demiştik. Tefekkür Şemamızda "Cehennem herkesin, her şeyin güzergâhı üzerindedir" ayeti var, onu inceleyin lütfen.

Tefekkür Şeması 7

Demek ki cehennemden geçiş kesin! Bu yüzden, ben zihnimden cennetle uğraşmayı sildim. Onunla uğraşmak cehennemi unutturuyor! Cehennem garanti ama diğeri ihtimal, ihtimalle niye uğraşayım? Bu yüzden onu bir kenara bıraktım. Cehennem güzergâhımızın üzerinde olduğuna göre beni saracak telaş "cehennemde ne yapacağım?" telaşı olmalıdır. Cehennemde ne yapacağım telaşı SAHABE TELAŞI'dır. Efendimiz (SAV) onlara anlatırken onlar aralarında cenneti parsellemiyorlar, hiç yok öyle bir şey. Ancak Efendimiz onlara; "ayak sesini duydum cennette, seni gördüm cennette" diye müjdel veriyor. Buna rağmen bir cennet paylaşımı içinde değiller. Tek telaşları var; biz cehennemden kurtulabilecek miyiz? Bu telaş önemlidir.

Fatır-32 ayetteki nefse zulmedenler grubu güzergâhtaki cehennemde bekleyecek. Çünkü tanrı bulunduğu sürece cennet mümkün değil. Neyle meşgul olursa olsun cennet tanrılara kapalıdır. Bu fark edilince, cehennemden kurtulma telaşı “tanrılığımдан nasıl kurtulacağım?” telaşına dönüşür. O telaştır ki sizi cehennemden kurtarır! Bu yüzden cehennem korkusu ve telaşı çok önemli. Eğer kişi cennet rehabetine düşerse cennete gideceğini sanan tanrı olarak cehennemde kalır. Cennet tanrıya kapalı! Cennet, İhlâs Hayat Döngüsü diye çizdiğimiz haldir. Hz. Âdem o haldeyken cennetteydi. Bir yasağı çiğneme gücünü kendinde bulduğu an kendisindeki Rab'ba sahip çıktı, “A” haline düştü. İşte o da cehennem, yani dünya hali! Tanrılığını ilan ettin mi cehennem, tanrılık yoksa cennet! Tek gerçek bu: Tanrılar cehennem, tanrı yoksa cennet! Tek cümle var demiştik: La ilahe; tanrılar yok, illallah!

Fatır-32’de bahsedilen “nefse zulmedenler” grubu cehennemde beklerken onları bir tasa kaplayacak: “Dünyadayken bu kadar uğraştık, sorulduğu zaman “O içimizde” dedik: Çektik, saydık, yattık, kalktık, aç kaldık, koşturduk, ama cehennemdeyiz?” Böyle bir tasa. Efendimiz bu grup için “Allah merhametiyle onların noksanını telafi edecek” diyor. Yani Allah rahmetiyle onların tanrılığını yok edecek. O kılıf kalkınca hal cennet haline dönecek. Efendimiz buyuruyor: “Fatır-34. ayetteki; ‘Hamd, bizden tasayı kaldıran Allah’a aittir’ diyenler onlardır.” O tasa kalkınca rahatlayacaklar, “Elhamdü lillah” diyecekler. Müjdelenen, muhatap alınan nefse zulmü görmüş olduk. Onlar tanrıdan kurtulmuşluk haline son nefeste de gelebilir. Bir insanın SON NEFES’i çok önemlidir. Biliyorsunuz, insan nasıl yaşarsa öyle ölür ve öyle de dirilir. Eğer kişi tanrıdan kurtulma gayretiyle yaşıyorsa son anında, son nefesinde ne olur bilemeyiz. O anki duygular, vücudun o anki fiziksel imkânları çok, çok farklıdır. Bir anda tanrıdan kurtulmuş olarak gidebilir, o yüzden çok önemli. Son nefes yaşantısının özetidir, nasıl yaşadığının kompozisyonudur, senin hayat romanının özetidir.

Hayatta karşılaşılan inanış alternatiflerinden sonuncusu, tanrılıktan sıyrılmış olmaktır. O zaman o Esma’ül Hüsna kompozisyonunun etrafını hiç görünmeyen bir “BEN” kaplar, o “BEN”in hiç bir iddiası yoktur, o yoktur, YOKSUL’dur. Tanrısı kalmadığı için yoksuldur. O halin diğer adı FAKR’dır. Onu, pastanelerde üstü ince bir filmle kaplanan ürünlere benzetmiştik. Kek ambalajda ama olduğu gibi gözüküyor, ambalajı yok gibi. Kekin üstünde sanki yok gibi olan “BEN”dir o. Kek o haliyle ambalajsızlığını; hiçliğini yaşar, ambalaj yokmuş gibi pırıl pırıl durur. Gözüken tamamıyla kektir, kekin her

türlü çıkıntısı, her hali gözüktür. Tanrılıktan kurtulmuş o “BEN”den gözükeni şu hadis bize öğretiyor: “Onun gören gözü, tutan eli, söyleyen dili “BEN” olurum.” Kekin gözükmesi gibi gözüken O’dur: “La havle ve La kuvvete illa Billâh” hali. Tanrılık iddiasındayken gören gözü kimdi? Yine O! Yine O, ama tanrı bırakmıyordu; “Ben görüyorum” diyordu. Bilen beyni yine O! Ama tanrı öyle kalın bir ambalaj ki, O gözükmüyordu, “Ben biliyorum” diyordu. İşte tanrı odur. Ondan kurtulduğunuz an cennet halidir.

FENAFİLLAH tabirini duyarsınız. Onu “A”dan kurtulmamış biri söylüyorsa olmaz, “A”ya Fenafillâh yaşatmak muhal! Bir yerde Allah, kişi “A” yapısını onda yok edecek. Öyle bir Fenafillâh yok. Aslında “Fenafillâh” tartışmalı bir tabirdir. Ama kabul edeceksek “B”ye ait bir manadır, “B”nin ulaşabileceği bir şeydir. Eğer kişi “ben Fenafillâh’a ulaşacağım” gibi düşünüp “A”ya Fenafillâh yaptırmaya çalışıyorsa onda tanrıya ait zulmani fetih halleri oluşur.

İki “BEN”in salâttaki hali nasıldır? “A” namaz kılar, namaz kılan mirac yaşayamaz. Mirac “B”ye aittir ve o salât ikame eder. “A” secde ederken der ki; “Allahım ben çaresiz olduğumu anladım, önünde eğiliyorum.” O zavallı, silahlarını terk etmiş bir tanrıdır! “Ben çaresizim, güçsüzüzüm, acizim, Allah büyük. O’ndan korkmam lazım” der, bu idrakla namaz kılar, önünde eğilir. Halbuki “B”nin salâtı ve secdesi farklıdır. O, bir üst tanrı önünde eğilmez, onun secdesi bir zavallılık eğilmesi değildir! “B”nin secdesi Fenafillâh ile kastedilendeki gibidir; o eğilmede “B” kalmaz, orada hakikat gözüktür. O yüzden onun secdesi YOKLUK SECDESİ’dir, bunu ileride açacağız. Salât ve secdedeki bu fark “A” yapının veri tabanından kaynaklanıyor. “Ben tanrıyım” diyen o yapının veri tabanı “B” yapıdan farklıdır. Detayıyla göreceğiz.

Şu ikisi hep mücadele halindedir: Akıl+iman ile vehmin zulmeti+şeytan. VEHMİN ZULMETİ+ŞEYTAN kişide tanrılık iddiasını, vehmin suiistimal edilmesini başlatan ve tanrı veri tabanının iyice kuvvetlenmesini sağlayan işbirliği yapısıdır. AKIL+İMAN ise kişiyi bir an önce tanrılıktan kurtarmak için mücadele eden işbirliğidir. Akıl+iman işbirliği insanda haşyet duygusunu doğurur. HAŞYET; akılla ve iman ettiğiniz bilgiyle sizde başlayacak olan bir tedirginliktir, önce. Bu haşyet, oluşturacağı korkuyla sizi tedbir almaya, korunmaya yönlendirir ve MÜTTAKİ olursunuz. Eğer deli gibi müttaki olursanız, telaşlanır da deli gibi korunursanız deli hızıyla öne geçer MUKARREBUN olursunuz. Bu akıl+imanla mümkündür. İnşaAllah göreceğiz.

Vehmin zulmeti+şeytan işbirliği haşyetten hoşlanmaz, haşyetin oluşmasını istemez, “korku” kelimesini duymak istemez, “İslamiyet korku dini değil,

ama hep korku anlatıyorlar” diye sızlanır. Dikkat edin, korkuyu yanlış anlatanlar olabilir, o ayrı bir iş. Gittiğiniz doktoru beğenmediniz diye tıbbı küser misiniz, tıpla ilişkimi kestim der misiniz? Tıp ayrı, doktorun yöntemi ayrı! Anlatan korkuyu yanlış anlatmış olabilir. Eğer perdelenir de olması gereken gerçek korkudan, Allah Korkusu’ndan korkarsanız Haşyet’i kesinlikle tanıyamaz. Bu yüzden Haşyetullah’a ait korkuyu tanımak çok önemlidir. O korku daha önce hiç yaşamadığınız, hiç tatmadığınız bir sevginin doğmasını sağlar. Haşyetteki o korku olmadan doğuracağı sevgiyle tanışmak mümkün değildir. Yaşantıda insanların “sevgi” dediği de, “korku” dediği de tamamen “A”ya aittir, “A” yapıya ait korku ve sevgidir. Kendini tanrı ilan eden “A” yapının veri tabanındaki korkulara göre Allah’tan korkanlar, ötede beride bir varlıktan korkarlar. Sevgileri de öyledir, duygusal bir yaklaşımdır. Oysa haşyet tamamen ilmîdir, ilmî bir korkudur. Haşyetteki korku duygusal olmadığı için çıkan sevgi de ilmi bir sevgidir. Kişide haşyet dediğimiz Allah korkusu oluşmamışsa esas sevgi bilinemez. Bilinmediği için, kişi Allah’ı sevdiğini sanar! Allah’ın nasıl sevilleceği ancak haşyet duygusuyla oluşur.

Haşyet duygusu ve ona ait korku yaşantıda test edilebilir mi? Evet, edilebilir. Asi yapının korkusu sinmedir, o korku sindirir. Zaten o sinme yüzünden İslamiyet’te korkudan bahsetmeniz istenmez. İnsanlar Allah’a karşı sinmek istemiyor, korkup Allah’tan uzak kalmak istemiyor. Haşyetteki korku öyle değil. O korku “B” hakikatiyle yaratılan yapının akıl+imanla yakalayacağı ilmî bir korkudur. O yaklaştırır, yakınlık ve yakın sağlar. Lütfen dikkat edin, “A”nın korkusunda korkulan şeye bir merteye sağlanır, korktuğu şey daha da mertebelenir, çünkü korkan sindi! Orada korkudan yararlanan, mertebelenen bir varlık var. Oysa haşyette insan korkuyor diye Allah mertebelenmez, Allah’ın öyle bir korkuya ihtiyacı yoktur. Korku O’nu yükseltmediği gibi korkmuyorsunuz diye değeri de düşmez. O korkunun hedefi şudur: Getireceği müttakilikle sizi idraken yaklaştırmak. O korku sizi tanrı olmaktan kurtarır, idraken yaklaşırsınız. İdraken yaklaşmak, tanrı olmaktan kurtulmak seni sindirmez, hatta “B” sırrıyla bahsedilen yapıya sokar. Bu yüzden, tanrının korktuğu en önemli şey haşyettir.

Vehmin zulmeti+şeytan işbirliği haşyeti sevmez. Onu önlemek istediği için Allah’tan korkmanızdan hoşlanmaz. Dikkat edin, Kur’an’da “Allah’ı sevin” diye tekrarlanan bir vurguya rastlamazsınız. Ama “Ancak Allah’tan ittika edin” ifadesini hep görürsünüz. İçinde zaten önemli bir sevgi olan o korkuyu yok edersen o sevgiden perdelenirsin. Vehmin zulmeti+şeytan işbirliği de zaten bunu istiyor: Allah’tan perdeli, uzak yaşayın!

Vehmin zulmeti+şeytan işbirliği, yaşantıda nasıl test edilir? Eğer Allah'ın sistemine karşı rehavetteysen, umursamazsan, önemsemezsen kesinlikle vehmin zulmeti+şeytan başarılı demektir. Akıl+iman etkili, başarılı olsa onun getireceği en önemli şey önce Haşyet'tir, ürpertidir. İnsanın aklından çıkması mümkün değil ki! Dünya ile ilgili bir endişeniz, sıkıntınız olduğunda unutmak, ondan biraz olsun kurtulmak için uyumak istersiniz, sıkıntıyı unutmak üzere uyursunuz. Ama uyanır uyanmaz aklınıza gelir, o korku ve endişe yüzünden düşünceleriniz çoğalır. Beşeri, insani değerlerle ilgili korkular hep aklınızdadır. İşte Haşyet zihinde öyle bir yer almalı ki, artık daima o haşyeti düşünmelisiniz. Sizde akıl+iman başarılı ise hep haşyeti düşünürsünüz! Uyandığınızda hemen Allah korkusu aklınıza gelir. Onu özellikle gece daha yoğun hissedersiniz! Onun için gece uyanınca önerilen zikirler vardır:

“La ilahe illallahu vahdehu La şerike leh, Lehül mülkü ve lehül hamdü yuhi ve yümit, Hüve Hayyün la yemut, ebeden bi yedihil hayr ve Hüve ala külli şeyin kadir.”

“Sübhānallāhi velhamdülillāhi ve la ilahe illallahu vallahu Ekber. Ve La havle ve La kuvvete illa Billāhil aliyyl aziym.”

Bu iki zikir gece uyanınca önerilir. Ama ezberlenip söylenen tarzda değil bir tefekkürle, bir hissedişle olmalı, onu size korku söyletmelidir, bir itiraf olmalıdır. O korkuyla yaptığınız bir itiraf! Haşyet sizi öyle kaplıyor ki, uyandığınızda hemen o aklınıza geliyor ve bu itirafı yapıyorsunuz. Haşyet korkusu gece daha yoğun aklınıza gelir. Bu zikirleri yapar, bu itirafta bulunursanız, bu öneriyi uygularsanız çok önemli ve çok sevaplı olduğunu görürsünüz...

Sık duyulan ama tam da bilinmeyen bir konu da İHLASLI OLMAKTIR. İhlâslı olun, ibadetinizi ihlâslı yapın, salâtlarınızı ihlâslı ikame edin cümlesini çok duyarız ama bir türlü onu yakalamak kolay olmaz. Genellikle “konsantre olmak, akla fikre bir şey getirmemek, samimi olmak gibi” tarif ederler. Ama hepsi “A”ya ait tarifler. Bahsettiğimiz tanrı kendi oluşturduğu bir üst tanrıya konsantre olmuşsa kendini “ihlaslı” sanar. Aklına fikrine bir şey getirmeden onu düşündüğünde kendisini ihlâslı ve samimi kabul eder; “ondan başka bir şey düşünmüyorum” der. Bunlar hep “A”nın işidir. Peki, ihlâs ve ihlâslı olmak nedir? İhlâsı kavrayabilmek için önce tanrıdan kurtulmak şarttır, kişide bir şirkin bulunmaması gerekir. Çünkü şirkle beraber ihlâs olmaz, şirkle birlikte ihsan olmaz. Efendimiz (SAV)’e İhsan Makamı sorulduğunda buyuruyor; Allah’ı görüyor gibi ibadet yapmaktır. İbadet’i de yalnızca İslamiyet’te önerilen bazı ameller gibi düşünmeyin. İBADET, onlar dâhil kulluğu yaşamaktır. Onu her anı içine alan bir tarif olarak düşünün.

İHSAN Allah'ı görüyor gibi yaşamaksa, görüyor gibi yaşamak nasıl bir hayattır? Hatta Efendimiz bu tanıma bir kolaylık da getiriyor: "Allah'ı görüyor gibi yaşamayı başaramıyorsanız O'nun sizi gördüğünü düşünerek yaşayın." "O beni görüyor"u hissederek yaşamak İhsan Makamı kapsamında sunuluyor. "Görmeyi başaramıyorum, ama O beni görüyor" hissiyle yaşamak, İhsan'a önemli bir kolaylık getiriyor. Ama İhsan da "A" varken mümkün değildir. Çünkü "A" çok önemli bir şirk. Ayete dikkat edin:

"Allah yanı sıra tanrı edinme" (Zariyat-51)

Sizdeki "A" yapı ALLAH YANI SIRA TANRI edinmiş haldir. Bu ayeti "A" yapı okursa ötelere, "ben Allah yanı sıra tanrı edinmiyorum" der. Oysa "biz-zat kendisi Allah yanı sıra tanrı edinmiş haldir.

TÖVBE'ye de bir giriş yapalım, sonra tek bir konu olarak inceleyeceğiz inşaAllah. "A" tövbe ederken "Allahım bir daha yapmayacağım" der. Böyle tövbe edenleri hemen küçümsemeyin. Bu da önemli bir başarıdır. Ama yetersiz, yüzlek bir tövbedir, esas tövbe değildir. O yüzden bu yolda kişiler daha sonra TÖVBESİNE TÖVBE eder. "A"nın bu tövbesi haşyet getirmez, beşeri korku getirir. Yanlış bir şey yapan çocuğun babasına "bir daha yapmayacağım" demesi gibidir. "Bir daha yapmayacağım" ifadesi Allah'a karşı söylenirse o tövbe olmaz. Bir tanrı var, karar veriyor ve üst tanrı kabul ettiğine "bir daha yapmayacağım" diyor. Gücü var, gücüne güvenerek bir daha yapmayacağına karar veriyor. İslam'da "Allahım bir daha yapmayacağım" diye bir tövbe yoktur, o tanrı tövbesidir. Peki, doğru tövbe nasıl yapılır? Hazreti Âdem'in tövbesi bu konuda bize örnektir. Ve o kadar önemlidir ki o tövbe! Allah'ın söyleyişinden anlıyoruz ki, Hz. Âdem yaptığına şaşıtı da kaldı. Hz. Adem o bir yanlış yüzünden tövbe ediyor, ama ben bir gün içerisinde o kadar çok Hz. Âdem oluyorum ki, o kadar çok... Oradan Efendimiz'in tövbesine gelmeye çalışıyorum, bir türlü Hz. Âdem'den ileri gidemiyorum. Bakın nasıl tövbe ediyor:

"Rabbena zalemna enfüsena ve in lem tağfirlena ve terhamna lenekü-nenne minel hasirin: Rabbimiz biz nefislerimize zulmettik! Eğer Sen bağış-lamazsan, merhamet etmezsen (mahvoluruz) hüsrana uğrarız." (A'raf-23)

Onun hali şu: Yasağı işledi ve "B" halinden "A"ya dönüştü. Bu değişikliğe şaşıtı da kaldı! Normalde böyle bir durumda bir kişi ne der? Bir daha yapmayacağım! Ama O Rabbine; "Allahım nasıl oldu bilmiyorum ama bir daha yapmayacağım" demiyor. Diyor ki: Rabbimiz biz nefislerimize zulmettik. Eğer bağışlamazsan, merhamet etmezsen mahvoluruz, hüsrana uğrarız.

Yakarışı bu, tövbesi bu. “Bir daha yapmayacağım” demiyor. Efendimiz (SAV) in öğrettiği tövbelere, Seyyidül İstiğfar’a ve diğerlerine bakın, hiçbirinde “Bir daha yapmayacağım” cümlesi yoktur. “Sana teslimim, sabah akşam sana verdiğim vaat üzereyim. Fağfirliyi/bağışla, estağfirullah/onları ört Allahım. Hep bunlar var, tövbedeki bu mantaliteyi yakalamak lazım. Bunu anlayan ne der biliyor musunuz? Türkçe yakarıyorsa; “Allahım bana merhamet et, Allahım bana merhamet et” der, yalnız bunu söyler...

Kendini “B” sırrıyla takdim edenin, “Amentü Billahi” diyenin “BENİ BAĞIŞLA” demesi; “beni bu görevden bağışla, bana böyle rol verme” demektir. Bir kişiyi görevlendirdiniz, gitti baktı ki görevi halledemiyor. Döner der ki; beni affet, beni bu görevden bağışla, bu görevi yapmayayım. “B”nin “beni bağışla” demesi de ona benzer. Bağışla Allahım; bana razı olacağın bir rol ver, verdiğin rol tanrılar dünyasına ait olmasın. Çünkü, tanrılar dünyasını oluşturan da Allah’ın verdiği roldür, onlar da kulluklarını işliyor. Bu yüzden, sığınyorsun: Bana öyle bir kulluk görevi verme, beni o kulluktan bağışla, tanrı olmaktan bağışla, bana “B” sırrıyla hayat bulacak bir anlayış ver.

“Allahümme ahricni min zulümatil vehmi ve ekrimni bi nuril fehmi: Bana öyle bir nur, öyle bir anlayış ver ki Allahım, “A”dan kurtulayım” duasını da “beni bağışla” anlamıyla yapıyor olmalıyız. Bir diğeri de “B” idrakıyla “iyyaKE na’budü VE iyyaKE nestayn”dir. Bu duruşta da aynı mana mevcuttur: Allahım, bana merhamet et ve beni bağışla. Ne isteyeceğin de öğretiliyor. “A”ların dünyasında isteyeceği şeyi o kendi tarif eder, sipariş verir! “B” yaşan-tısında sipariş verecek biri yoktur, neyi isteyeceğimizi Kendisi öğretir. “B”nin hakikati ne isteyeceğini ona öğretmiştir: İhdinas sıratul müstakiym...

“İyyaKE na’budü VE iyyaKE nestayn” duruşunun temelinde İnsan-30 idrakı vardır. Bu ayeti bir sonraki bölümde ele alacağız inşaAllah. “İyyaKE na’budü VE iyyaKE nestayn” duruşu “İnsan-30 idrakıyla veccehtü vecchiye duruşudur. “Veccehtü Vecchiye” duruşu herkesin yapabileceği bir şey değildir, hele de tanrılığını ilan eden “A” yapısı “veccehtü vecchiye”yi hiç yapamaz! Veccehtü Vecchiye’yi İhlâs Hayat Döngüsü’ndeki yaşar, onun hakikatine duruşudur, onun hakikatine yönelişidir. İşte o duruştaki idrak, İnsan-30 idrakıdır. Onun yeri “İyyaKE na’budü VE iyyaKE nestayn”dir. Bu sığınistaki idrak İnsan-30 idrakıdır. Sığıniş biçimi ise “veccehtü vecchiye lillezi fataras semavati vel arda hanîfen” ayetinde itiraf edilen haniyf hal’dir. HANİYF kendini tanrı ilan etmeyendir, tanrısı olmayandır, etrafa bakıp da “tanrılar yok” diyen değil! En önemli tanrı var ya, tanrıları tayin eden tanrı var ya, işte o olmayacak! O esas tanrı yoksa kişi Hanif’tir. Ve bu hanif hal, tövbede de,

teslimiyette de, şükürde de çok önemlidir. Şimdi tövbeye değiniyor olduğumuz için özellikle “İyyaKE na'budu” duruşu ile, bu hanif halle yapacağınız tövbe önemlidir. Böyle yapılan “Allahım bana merhamet et ve beni bağışla” duası tüm taleplerinizi karşılar. Allahım bana merhamet et ve beni bağışla...

Hız. Âdem'in bize önerilen tövbesi; “Rabbena zalemna enfusena ve in lem tağfirlena ve terhamna le nekunenne minel hasirin.” Önerilen bir diğer tövbe de Hız. Yunus'un tövbesidir; “La ilahe illa ENTE SubhâneKE inniy küntü minez zalimin.” Bir de Efendimiz (SAV) in duruşu var: “Sübhanallahi ve Bihamdihi sübhanallahil azim, estağfirullah ve etubü ileyh.” Bu Efendimiz'in duruşudur. Hiç birinde “bir daha yapmayacağım” ifadesi yok!

Hız. Âdem'in tövbesi bir BEKLEYİŞ'tir: Bir şey yaşadı, bekleyişte. Hız. Yunus'un tövbesi bir ARAYIŞ'tır. Efendimiz'in hali ise bir DURUŞ'tur. Doğruyu yaşadığını hissetmek bir duruştur, Efendimiz'in duruşudur. İnsan bu örnek tövbelerle hayatını kompoze edebilir. Bir olayın beklenişinde Hız. Âdem'in tövbesi, doğruyu arayışta Hız. Yunus'un tövbesi, doğruyu yaşadığınızı hissettiğiniz anda Efendimiz (SAV) in tövbesi. Efendimiz'in tövbesi “Sübhanallah” duruşudur, “Elhamdülillah duruşu”dur! Dolayısıyla: Hız. Âdem “Rabbena zalemna enfusena ve in lem tağfirlena ve terhamna le nekunenne minel hasirin” yakarışıyla umuyor. Hız. Yunus “La ilahe illa ente subhaneke inni küntü minez zalimin” diye diye arıyor: Bir hakikat var onu bulamadım, onun sıkıntısındaım deyip arıyor. “Balığın karnı”nı yorumlayanların dünya sıkıntısı dedikleri halde doğruyu arayış gayreti. Ve Efendimiz; “Sübhanallahi ve Bihamdihi sübhanallahil azim, estağfirullah ve etubü ileyh” ile bir duruş yaşıyor. Bu “B”nin duruşudur; Sübhanallah, Elhamdülillah, Allahuekber duruşudur ki, bize bir şeyi hatırlatır; Salât-ı Tesbih.

Salât-ı Tesbih; Sübhanallah, Elhamdülillah, Allahuekber duruşudur, o salâtın zikri budur: Sübhanallahi velhamdülillahi ve la ilahe illallahu vallahuekber. Ve la havle ve la kuvvete illa Billahil aliyyil azim. Bu salât, tanrıdan kurtulmak için çok önemli bir laboratuvarıdır. Salât-ı Tesbih'teki “Sübhanallahi velhamdülillahi ve La ilahe illallahu vallahuekber” zikri her şeyi kapsar...

SÜBHANALLAH: Allahım ne sanıyorsam öyle değilsin, ne düşünüyorsam, nasıl biliyorsam öyle değilsin, her şeyden münezzehsin. Hakikat suretsiz, seni sen bilirsin, sen Sübhan'sın. Sübhanallah sayfalarca yazılabilir... “Sübhanallah”ı herhangi bir dilde yazsanız hep daha yazmanız gerekir. Ama “Sübhanallah” dediğinizde o manaların hepsini bir seferde, bir duruş olarak ifade etmiş olursunuz: Allahım Sen münezzehsin... ELHAMDÜLİLLAH: Elhamdülillah bir itiraftır, La havle ve la kuvvete illa Billah'ı, Güç Allah'ındır'ı

itiraftır. Yaşantınızda tanrının veri tabanını incelediğinizde onun Rab gücüne sahip çıktığını görürsünüz; kendine verildiği kadarıyla “güç bendedir” der. Elhamdülillah idrakındaki hayat ise tamamen “la havle ve la kuvvete”dir! Güç ve kuvvet ancak Allah’ta! Onu meallendirirken “ikilik” içeren çevirmeler yanıltır. Ben dahil kimsede güç yok değil. Güç ve kuvvet ancak Allah’ta. Elhamdülillah bu manayı içerir. ALLAHUEKBER haşyet içerir. Bir Allahuekber korkusu vardır, korkmamız gereken bir “Ekber” vardır. En azından böyle bir tefekkürle Salât-ı Tesbih ikamesi, tanrıya ait veri tabanının yok edilmesinde, ruhi gelişim ve açılımların oluşmasında önemlidir. Kıyamda, rükûda, secdede sürekli bu tefekkür, bu zikrullah ile salât. Bu tefekkürle teslimiyet duamızı ve tövbemizi yapıp tamamlayalım inşaAllah:

Allahümme eslemtü nefsiy ileyke ve veccehtü vechiy ileyke ve fevvedtu emri ileyke ve elce’tü zahriy ileyke, rağbeten ve rehbeten ileyke, la melcee ve la mencee minke illa ileyke, amentü bi kitabikelleziy enzelte ve nebiyyikelleziy erselte.

Allahümme ente rabbîy, la ilahe illa ente halakteniy ve ene abdûke ve ene ala ahdike ve va’dike mesteta’tü, euzü bike min şerri ma sana’tü ebûü leke bi nî’metike aleyye ve ebûü bi zenbi, fağfirliy zünubi feinnehu la yağfiruz zünube illa ente, Birahmetike ya Erhamer rahimin.

Rabbena zalemna enfusena ve inlem tağfir lena ve terhamna le neku-nenne minel hâsirîn. La ilahe illa ente Subhâneke inniy küntü minez zalimin. Sübhanallahi ve Bihamdihi subhanallahil aziym estağfirullah ve etûbü ileyh.

Estağfirullah el Aziym ve etûbü ileyh. Estağfirullahelleziy la ilahe illa Hüvel Hayyül Kayyûmu ve etûbü ileyh. Estağfirullah Ya Rabbel arşil azîm, Estağfirullah Ya Rabbel arşil kerîm, Estağfirullah Ya Rabbel âlemiyn,

Allahümme salli ala seyyidina Muhammedin biadedi ilmike...

Ya HU, Ya men HU, La ilahe illa HU... Elif, Lâm, Mîm Allahu la ilahe illa Hüvel Hayyul Kayyum. Entel Hayyul Kayyum ve la şerike lek ve lekel mülkü ve lekel hamdü ve inneke ala külli şey’in Kadir.

Ya Hannân, Ya Mennân, Ya Bedî’as Semavati vel Arz, Ya Zel Celal-i vel ikrâm. Eşhedü en la ilahe illallahül Ehadüs Samedüllezî lem yelid ve lem yûled ve lem yekün lehu küfüven ehad.

İyyaKE na’budu VE iyyaKE nesta’iyn, İhdinas Sıratul müstakiym, Sıratellezine en’amte aleyhim, Ğayril mağdubi aleyhim ve laddaalliyn. Âmin.

EI-FATİHA

17 Şevval 1428 / 27 Ekim 2007

Talib olan için hızlı adım attırarak ikinci önemli şeyi paylaşacağız. Ama önce talib nedir, neye talibdir? İdrak etmek için tarif çok önemlidir. Bu yüzden talibi de iyi tarif ve tespit etmek lâzım. Biz neye talibiz? Bu konuda biraz yanılıyoruz. Çağın getirdiği yararlanılabilme imkânlarıyla tasavvufa yakından ilgi duyanlar, ilgilenenler hakikati anlayabilmeye taliptir. Hakikati anlayanın haline “Veli” dense, kişi bu hale talibdir. Veli olmaya değil, bu hale taliptir. Hakikati anlayan kişinin haline taliptir. Ama talipliğe bu noktadan başlamak doğru değildir. Peki neye talip olacağız? Tasavvuf kitaplarında, geçmişe ait büyüklerin yazdıklarında hep Talib’e seslenilir; “Bu iş talibin işidir, talibine anlatıyoruz” denir, ama Talib tarif edilmez. Çünkü kime sesleniyor? Arife! Seslenilen Arif olduğuna göre, Talib’in tarifini biliyordur diye tarif edilmez. Ama bize tarif lazım. O zaman, neye talib olmalıyız, önce bunu tarif ederek başlayalım. İşe böyle başlamak gerekiyor.

Önce cehennemden kurtulmaya talip olmak lazım. Gene Cehennem ve Korku! Ama Kur’an-ı Kerim hep öyle. İnceleyin lütfen, hep “Allah’tan korkun!” uyarısını bulacaksınız, hem de o kadar sık... Yanlış bir sevgi tuzağına düşmeyelim. Eğer yanlış sevgi yumağının peşinde koşuyorsak, inanın iş bozuluyor. Ve bilirsiniz ki, gördüğüm dışında bir şey anlatmıyorum. Anlattığım şeyi görmüşümdür, gördüğüm şeyi anlatırım. Şunu çok net gördüm ki; yanlış bir sevgi propagandasının peşinde koşanlar hakikati bilemiyor. Hakikati anlamak, bulmak için ayetler bize “Yalnızca Allah’tan korkun, hep Allah’tan korkun” diyor. Önce bir korkmak lazım. Bu korkuyla ilk talip olunacak şey de cehennemden kurtulmaktır. Cehennemden kurtuldun mu başka bir şeye gerek yok. Velayetle ilişkili sanılan; tayyi mekân yapmak, şunu bunu bilmek gibi şeyler tamamen boş işlerdir. Şu dünyada gerçekten talib olunması gereken bir şey var ki, cehennemden nasıl kurtulacağımız? Efendimiz (SAV) in yanında sahabeleri inceleyin, uçmak kaçmak gibi bir taleple oturmuyorlar. Tek telaşları var; biz cehennemden nasıl kurtulacağız? Ve şunu söyleyeyim, bu işi önemseyenler cehennemden kurtulma telaşı olanlardır, bu telâşla yaşayanlardır. İşin gereği böyle. Ondan kurtulmak için hakikat peşinde koşarsın, zorundasın başka şekilde kurtuluş yok. Ama hakikatin peşinde yanlış plânlarla koşulursa o hakikat insanı cehennemden kurtaran bir

bilgi olmuyor. Talibin çok önemli bir özelliği onda cehennem korkusu'nun olması. O "bu cehennemden nasıl kurtulacağım?" korkusu taşır. Talibin korkusu budur.

Yunus Emre'nin şiirler veya tasavvuf ehline ait yazılarda cehennem korkusu, cennet hevesi alt basamaklar gibi görülür. Doğrudur ama cehennemi halletmeden o basamağa gelinmez. "Bana Seni gerek Seni" cümlesini onlar cehennem korkusu ve cennet sevgisini yaşadktan sonra söylüyorlar. Hem "bana Seni gerek Seni" demiyorlar, başlarkenki korkuları bu. Meseleyi kavrayıp da cehennemden kurtulduktan sonra "Bana Seni gerek Seni" başlıyor. Dolayısıyla talibin ilk korkusu da cehennemi nasıl halledeceğim telaşıdır. Bu sıkıntının onu 24 saat meşgul eden bir husus olması gerekiyor. Bu telaştan sıyrıldığı zaman işten de koptu demektir. Seni diri tutacak olan, seni bu işle meşgul edecek olan telaş bu: Ya cehennemden kurtulamazsam? İstedığınız kadar bilgi dolu olun, kurtulamazsanız neye yarar? Dolayısıyla bütün mesele; ben bu cehennemden nasıl çıkarım? Cehennem herkesin güzergâhı üzerinde, kesin. Önümde cehennem, nasıl kurtulacağım? Bunu bir saplantı değil ama halledilmesi gereken bir mesele haline getirmek lâzım.

Şimdi, Hakikati farklı şekilde anlatabilmek için ev sahibinden bir Tv kumandası bir de poşet talep ediyorum. Hatırlarsanız "B" pozisyonu Hakikat'te "B" sırrı ile yaratılan varlığı temsil ediyordu. Kişinin oluşturduğu yanlış, sanal algıyı ise "Asi" kelimesinden yararlanarak "A" diye isimlendirmiştik. Talip için ilk önemli konu buydu. Bunu hep göreceğiz.

Hakikat'in bizzat yaratmış olduğu yapıyı kumandayla temsil edelim, bu bir insan olsun. Kendine ait yetenekleri, özellikleri, düğmeleri var. Dizayn edenin verdiği kadarıyla özelliklere sahip ve çalıştığı zaman bir şey yapıyor. İnsanın da öyle özellikleri var. Günümüzde hologramla açıklanmaya çalışılan yapı yaratılan bu yapıdır, onu bu kumanda gibi düşünün. Holografik evren anlayışıyla açıklanmaya çalışılan budur. Ama kumandanın üzerine geçirdiğim şu poşet kumandayla karıştırıldığı için kişiler tasavvufta işin içinden çıkamıyor. Poşeti kumandaya geçirdiğimde kumanda yine çalışır ama poşetli olarak. Yaşarken yapılan da budur, çok dikkat edin! Esas yaratılan yapı Allah'ın Ehadiyet ve Vahidiyet'ile ilişkisi olan yapıdır ve eğer Fenafillah varsa Fenafillâh'ı o yaşayabilir. Allah'ın yarattığı yapı bu yapı olmasına rağmen, kişi ona geçirdiği poşetle kumandanın özelliklerine sahip çıkıyor, ona müstakil bir kişilik kazandırıp "BEN" diyor. Hayatta yaşarken yapılan budur.

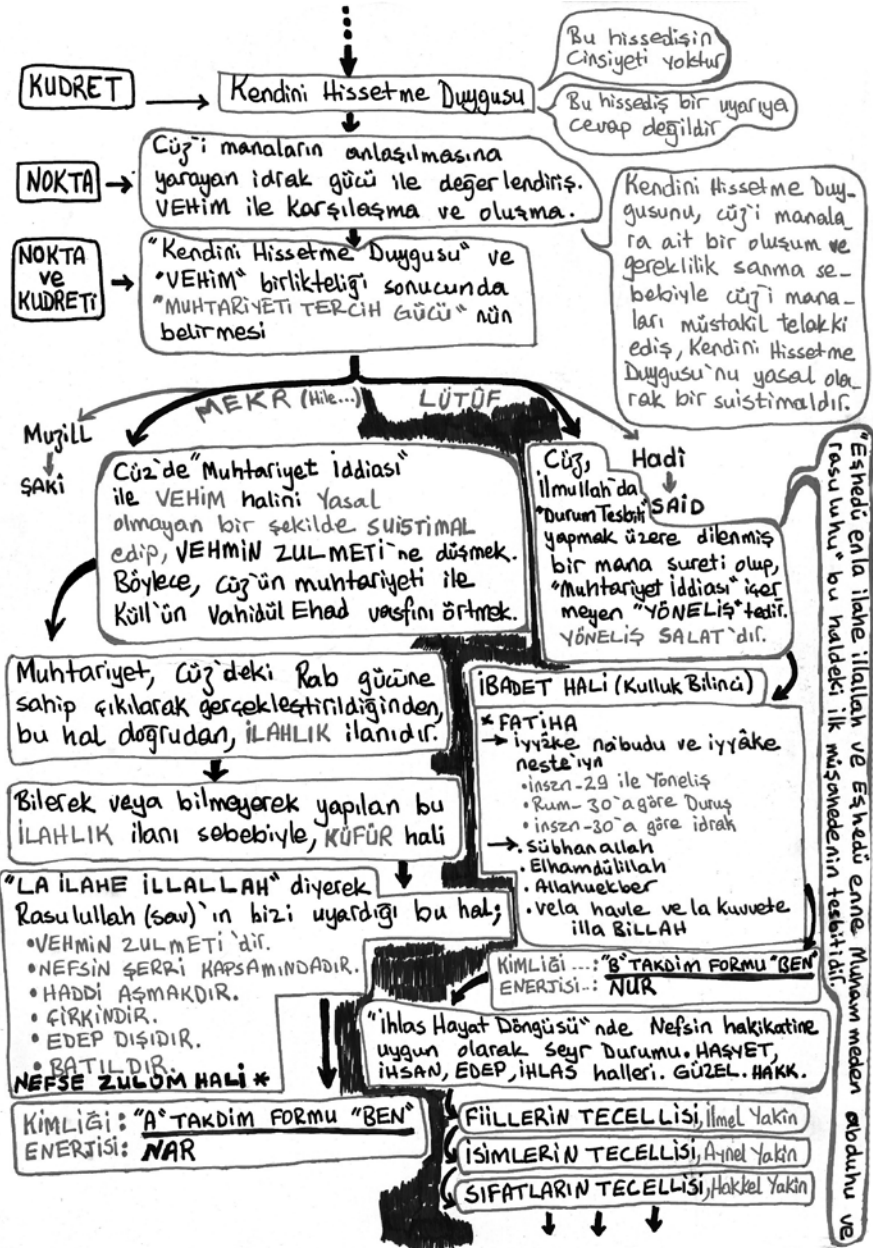
"BEN" konusuna daha önce de hafif girişler yaptık bıraktık. İstedim ki o konuda düşünceler oluşsun. Artık zihinlerde sorular başladı: Ben nasıl dua edeceğim? Ben "BEN" diyecek miyim? Ben hangi "BEN'im? Bu yüzden

“BEN” konusuna yine değinelim. Zaten hep bunları konuşacağız. Yaratılan “B” yapı da “BEN” diyor, ona geçirilen poşette “BEN” diyor. Ondaiki özelliklere sahip çıkarak, onu suiistimal ederek “BEN” diyor. O zaman “BEN” derken siz hangisisiniz? Eğer “BEN” diyen yaratılan yapıysa onun “BEN” demesinin tehlikesi yoktur, o zaten “BEN” demek zorundadır. Aksi halde Kulluk olmaz. Yaratılan bu yapının kulluk yapıp Ehadiyet idrakına doğru gitmesi, nihayet oraya ulaşması ve yok olması için “BEN” demesi gerekiyor. Yok olacak olan “BEN” bu yapının söylediği “BEN”dir. Diğeri zaten hiç olmadı ki, o zaten yok! Ama insan ne yapıyor? “BEN” diyen gerçek yapının üzerine bir sanal algı, bir kimlik, bir poşet geçiriyor ve hiç bir özelliği olmadığı halde o poşet kumandadaki özelliklere sahip çıkıyor. İnsanın yaşarken “BEN” diye kendisini takdim ettiği hal bu poşetli haldir. Dünyaya gelen insanın “BEN” derken takdim ettiği şey kumanda değildir. Başlarken size sordum; şimdi Fatiha’yı okuyan kim diye. Fark ettik ki, onu poşet okuyor. Namazdaki de o poşetse? Ya öyleyse? Sonra açarız inşaAllah.

“BEN” deyip kumandanın özelliklerine sahip çıkan tanrılığını ilân etmiş olur. Kumanda hakikatin bir YANSIMAsıdır. Yansıma’nın da yeri gelecek, açacağız. Hakikate giydirilen bu poşet, bu yansımaya müstakil bir kişilik vererek onun özellikleriyle tanrılığını ilân eder. Aslında bazı özelliklerle var olan yalnızca kumandadır, yaratılan yalnız odur. Kişinin idrakı bu haldeyken manzara illa Allah’tır, cennet halidir; cennet odur. Hz. Âdem öyleydi; illâ Allah Halî’ni yaşıyordu. Poşet devreye girdiğinde “illâ Allah” hali kalkar, çünkü artık tanrı var. Hayat böyle başlıyor. Böyle başladığı için şu insanı yanıltır; kumandanın yaptığı işlere poşetin sahip çıkıyor olduğunu fark etmez. Mesela, “La ilahe illâllah” diyen aslında kumandadır. Ama poşet onu sahiplenir.

Onların “Lâ ilahe illâllah” demeleri o kadar farklıdır ki, yaşadığınız zaman şaşar kalırsınız. Yaratılan yapının “Lâ ilahe illâllah” demesiyle hayretiniz sakinliğe, sakinliğiniz huzura, huzurunuz yokluğa dönüşür. O diyorsa manası şudur: La ilahe; sen yoksun, illâ Allah! Eğer poşet söylüyorsa şöyle der: “Ben varım Allah da var.” O’ndan başka ilah kabul etmiyor ama müstakil kendisi de var. Bilmez ama asıl tanrı kendisidir, en önemli ilah odur. Önce bu fark edilmeli, ona; “La ilahe; senin ilahlığın yok, illâ Allah” denmelidir. Çok somut söylüyorum, kumandanın yeteneklerine sahip çıkan bu poşetin yeri cehennemdir. O bir ilah ve ilahların gideceği yer cehennem! Kendilerini Allah’a rakip ilân ediyorlar, halleri nasıl cennet olabilir? Tamamının yok olması ve “illâ Allah” hükmünün yerine gelmesi lâzım ki, cennet olsun! Bu ise tanrıların tamamının kendi mekânlarına, cehenneme gitmesi ile olur. Tanrılıktan, o kılıftan kurtulmak için, işleri kimin yaptığını sıkı takip etmemiz gerekiyor. Duyarsınız, tarikatlarda bir şeyleri yapmayı keserler, “A”ya yaptırmamayı

öğretiyorlardır. Yaptığı o ibadet onu daha cehennemlik hale getirebilir. Ku-mandaya sahip çıkan hal kuvvetleniyorsa o ibadete Allah'ın ihtiyacı yoktur.

Lütuf ve Mekr'in mekanizmasını 3. Tefekkür Şeması'nda gösterdik. Bir şeyin lütuf mu, mekr mi olduğu çok önemlidir. Mekr ve lütuf nedir? Bir şey kumandadaki özelliklere sahip çıkış halini kuvvetlendiriyorsa o MEKR'dir. Mekr o poşetin arzu ve istekleridir. Şöyle bir yanılgıya düşmeyin, Allah'ın mekr verdiği birine bakıp "ne evlât, ne mal, ne mülk" demeyin. Onlar onun kumandaya sahip çıkan halini kuvvetlendirdiği için mekrdir. LÜTUF kumandanın arzu ve istekleridir, Allah'ın yaratılana verdikleridir. Para olabilir, sıkıntı olabilir, zevk olabilir, fark etmez neyse o lütuftur. Lütuf getirisinden anlaşılır; getirisi ihlâs Hayat Döngüsü'nü anlamaktır. Eğer kişi o hali anlıyor ve bu sanal kimlikten kurtuluyorsa o lütuftur. Ama ister ferahlık ve para, ister sıkıntı olsun sanal sahip çıkış halini kuvvetlendiriyorsa o mekrdir. Hayatımızda "A"ya ait ne varsa mekrdir, kurtulmak gerekiyor.

İnsanın beyinde sahip çıkan o yapıya ait bir veri tabanı var. Sahip çıkan poşetin, o sanal kimliğin yaşantı sırasında beyinde bir veri tabanı oluşur, işte esas ondan kurtulunmalıdır. Beyinde ona ait; onun duygusu, düşüncesi ve yaşantısı ile ilgili bir veri tabanı vardır, mücadele onunladır, ondan kurtulmak gerekiyor. "A"yı ortaya koyan, onun varlığını kuvvetlendiren o veri tabanı olmasa onun arzu ve istekleri olmaz.

Bu veri tabanından kurtulmanın yolları vardır. En önemlilerinden biri ZİKRULLAH'tır. Zikrullah bu sanal sahip çıkışı ve ondan nasıl kurtulacağını fark ettirir. Fark etmek ileri bir noktadır, nefs-i mülhimenin hallerinden; fark etmek ilham almaktır. "A" yapıdan kurtulduğunuz halleri fark etmek, onun "B" yapı ile ayırdını anlayıp o anlarda "B" halini yaşamak ilham almaktır, nefs-i mülhime sıçramalarıdır ve bu idrakın oluşumunda zikrullah önemlidir. Zikrullah'a devam her iki "BEN"liği fark etmeyi ve "A"dan kurtulmayı sağlar, nihayet "B" hali yaşanmaya başlar. "B" hali yaşanırkenki idrakda da Zikrullah'a devam "B"nin yok olmasını sağlar, siz ona Fenafillah dersiniz, o zaman küfür olmayan "BEN" de yok olur.

Lütfen dikkat edin: Holografik bakış açısını duyup öğrenmekle sahip çıkan yapıdan kurtulunmaz. Holografik yapıdan önce siz sizdeki "A" yapıyı fark etmek ve etkisiz hale getirmek zorundasınız. "A"nın veri tabanını fonksiyonsuz hale getirirmeden "B" kapsamındaki holografik yapınızı, küfür olmayan "BEN"inizi yok edemezsiniz. Önce "A" hali temizlenmelidir, mutlaka! Çünkü holografik evren denilen asıl yaratılan yapıda bu kılıfın, "A" yapının, tanrılığın yeri yoktur. O kılıf senin oluşturduğunuz ZANN'dır. Bu yüzden, poşetin yok edilme yöntemi ayrıdır, kumandayla anlatmaya çalıştığımız yaratılmış olanın yok olma yöntemi ayrıdır. Önce kılıfın yokluğunu anlayan

gerekiyor. Onu yok etmek için Tevhid gerekmiyor, “A” yapı Tevhid’le ilgili bir şey değildir, o zaten yoktur; çünkü tanrıdır. Ama yaratılan yapının yokluğunu anlamak için Tevhid’i anlamak gerekiyor! Ancak o zaman holografik evren izahlarından da yararlanarak Ehadiyet’e gidersin. Ama sen henüz vehmin zulmetinden kurtulmadan holografik evren bakışını vehmin zulmeti olan zanna uygularsan işin içinden çıkamazsın. Vehim ve Zulmeti tamamen farklıdır. “Öncelik cehennem korkusu ve cehennemden kurtulmak” dememizi şimdi daha iyi anladınız mı? Senin zannını temsil eden o poşetten kurtulmak cehennemden kurtulmaktır. O zann cehennemden ta kendisidir.

“Bu âlem bir hayaldir” denir. “Hayal” denilen bu poşet değildir. HAYAL olan yaratılan yapıdır. O kime göre hayal? Allah’a göre! Bu poşet senin zannındır. Allah’ın yarattığına sahip çıkıp tanrılığını ilân eden bu zann yapı “A” Takdim Formu’dur. “A” ve “B” formlarına ait farkları iyi tespit etmeliyiz. Tabi bu anlattıklarımızı insan gözüyle anlatıyoruz. Allah izin vermeden bu sanal sahip çıkışlar mümkün değil olmaz. Sistemi içerisinde öyle dilediği için böyle oluyor. Neden böyle? Hikmeti’ni ileride bu bilgiler iyice oturduğunda göreceğiz. Yaşarken poşetle mi, yaratılan yapıyla mı hareket ediyoruz bunu iyi fark ediyor hale geldiğimizde kurtulma yollarını, yöntemleri de paylaşacağız. O zaman kurtulmak Biiznillah çok kolaylaşır. Çünkü manzara biliniyor.

“A”nın veri tabanından kurtulmak için zikrullah önemlidir demiştik. Zikrullah’la uygulanabilecek bir yöntemi şimdi paylaşalım. Müstakilim algısıyla “BEN” diyen yapının veri tabanının beyinde silinmesinin bir yolu onu dağlamaktır, o hücrelerin dağlanmasıdır. Buna herhangi bir yerde bu kadar açık rastlamazsınız. Nasıl ki, beyinde görme merkezi var ve bir cerrah o görme merkezini dağlasa kişi göremez. Dağlandığı için hücreler ölmüş olur, göremez. Şimdi öyle bir dağlama sistemi tarif ediyorum ki, hücreler inaktif olacak ama ölmeyecek, dağlanacak ama yanmayacaklar. Çok mu benzedi cehennem ateşine? Yakacak ama onlar olduğu gibi duracak! İşte o hücreler cehennem ateşiyle bu dünyada dağlanırsa, yaratılan yapıya sahip çıkan “A” kişiliğine ait veri tabanları çalışmaz hale gelir. Çalışmayınca fonksiyon da göremez. Hayatiyetini sürdürmesini sağlayan veri tabanlarının dağlanması onun çalışmasını engeller ve kendiliğinden gerçek yaratılan yapı gözükür. Peki, o dağlama neyle yapılır, o dağlayıcı nedir? Sistemdeki Dağlayıcı cerrahın ismi KAHHAR’dır. Velilerin yaptığı zikrullahlarda Esmâ’ül Hüsna’lar arasında “Kahhar” ismini görürsünüz. Onunla bu hücreler dağlanır... Ama dikkat edin, hemen gidip o cerraha müracaat etmeyin. Henüz yavaş yavaş sistemi anlatmaya çalışıyoruz.

O dağlanma/yanma anında hücreler dağlanırken “A”nın ve “B”in onu yakan olaya bakışı farklıdır. Diyelim ki, birisi o hücrelerin dağlanmasına vesile kılındı, eğer tuzağa düşerseniz devreye “A” yapı girer ve dağlanmanıza vesile olan kişiye kızar durursunuz. Sonuçta poşet kuvvetlenir ve tanrıların, poşetlerin savaşı başlar. Karşıdakinin sahip çıkan kimliğiyle önüne bu fırsat çıkmış olanın savaşı başlar. Hücrelerini dizayn etme fırsatı varken kişi bundan yararlanamaz da kavgaya girişirse, bu kavga yüzünden tanrı yapısı kuvvetlenir. Bir kavganın dünyada çözüleceği yer dünyanın mahkemeleridir. Ama Talibseniz size farklı bir mahkeme var, ondan da bahsedeyim.

Talib’e hızlı adım attıracak önemli şeyi çok açık ve net söyleyeyim, fark eden için önemli bir açıklamadır bu: Talibin mahkemesi farklıdır. TALİBİN MAHKEMESİ’nin dünyadaki mahkemelerden çok önemli farkı orada “haklı haksız” olmamasıdır. Mahkemelerde farklı bölümler olduğu gibi, Allah’ın Mahkemesi’nde de pozisyonunuza göre bölümler vardır. Talibin Mahkemesi ayrıdır. Poşete “BEN” diyenler herhangi bir konuda tartışır da mahkemeye giderlerse mahkeme “kimin haklı kimin haksız” olduğuna karar verir. Ama talibin mahkemesinde “haklı haksız” yoktur. Çok dikkat edin, Allah’ın bu işi gördüğü Seri’ül Hısab olan o mahkemede haklı haksız yoktur. Sadece; “İtiraz mı ediyorsun?” seslenişi vardır. Fark eden için çok önemli bir noktaya geldik: İtiraz mı ediyorsun? Bunu senaryolandıralım. Kişi çok haklı ve talib mahkemesinde rabbine diyor ki: Allahım ben haklıyım, şu haksız! Sana sordular; haksız olandaki emr kimin? Cevapladın: Allah’ın, haklı, haksız tüm emirler O’nun. Böyleyse, sen itiraz eden pozisyonunda kaldın. Fark edin! Talib itiraz etmez! Bu çok önemli! Bu yüzden, ilah yapının haklı-haksız iddialarından oluşan dünyayla Talib’in ilişkisi yoktur. “B” halinin “haklı-haksız” tartışmalarıyla ilişkisi yoktur! Onun işi illâ Allah! Aksi halde “itiraz mı ediyorsun?” derler! Aynen böyle derler. Böyle diyorlar, beni duyduğunuz gibi duyuyorsunuz. Sen iyi bir şey alacağını sanıp koşup gidiyorsun; bir sürü dilekçe yazmışsın, hepsini alıp çöpe atıyorlar ve “itiraz mı ediyorsun?” diyorlar. Bitti! Tek bir cümle var; itiraz mı ediyorsun? İtirazla bu kapıdan giremezsin. “Ben haklıyım” dediğinde sana “poşetlerin mahkemesine git, orada poşetler bak-sın şikayetine” derler. Talibin mahkemesinde haklı-haksız yoktur, “itiraz mı ediyorsun?” vardır. Fark ettiniz mi? Kişi yaşantısında bunu fark ederse, her gün yeni bir şekilde bu zanna ait veri tabanının yanı sıra ilgili olayları tek tek fark etmeye başlar, yaşamaya başlar. O kadar enteresandır ki. Eğer onları “ben ilahım” diyen yapısıyla karşılaşırsa sıkıntıdan ağlar durur. Ama diğer yapı ile fark ederse düğün bayramdır, yandıkça hayretiniz artar. Ulaştığı yeni yapı nedeniyle o yanmalar ona doğum sancısı gibi gelir, yeni bir yapıya doğdu-

ğunu fark ettiğinden onu neşeli görürsünüz, o yanma ona neşe ve huzur verir. Bir anda yeni bir şey fark etmiştir, lutfedilen yeni bir hali bu dünyanın en somut işleri gibi yaşıyordur, zann olarak değil. Dünyada yaşadıklarınız kadar somut yaşıyor ve görüyordur. Düşünün ki bir cerrah operasyonda arkadaşınıza Biiznillah şifa veriyor, siz de kapıdasınız, “Allahım izin verme, kesmesin” der misiniz? Şifa dilersiniz, cerraha kızmak aklınıza bile gelmez. Normal hayatta da cerrahlık vazifesi görenlere kızmayın. Fark ettiniz mi bu ne kadar farklı bir hayat? Bir anda hayat nasıl farklılaşıyor, fark ettiniz mi?

“A”nın namazı ve secdesi ile “B”nin salâtı ve secdesi birbirinden farklıdır” demiş ve bırakmıştı. Oraya dönelim ve her ikisine ait secdedeki idrakı senaryolandıralım: Bir insan diğerini diz çöktürmek istiyor olsun. Yüz yüze savaşın olduğu filmlerde görürsünüz, nasıl el aman dedirtiliyor, kişiyi önünde çöktürerek ona üstünlüğünü kabul ettiriyor. Anlattığım bu tablo elbette poşetlerin işi, bir ilahlar savaşı tablosu ama burada secde ile ilgili önemli bir ipucu var. Üstünlüğünü kabul ettirmek isteyen ilah, zayıf gördüğü bir ilaha “İlahlığımı kabul et” demek için onu eğiyor. Diğer de eğiliyor. Bu tablo poşetle anlatmaya çalıştığımız tanrıların, sanal zannların üstünlük kavgasıdır. Bu durum anlatıyor ki dünyada yere eğilmek alçalmaktır. Peki, secde eğilmenize rağmen yükselme nasıl oluyor? Burada önemli olan idraktır. Kişi kendini Allah’ın önünde düşünüp zannıyla oluşturduğu yapıyı onun önünde eğiyorsa o secde şudur: Ben varım, tanrıyım ama senin Allah’lığını, yani büyüklüğünü kabul ettim. Sana gücüm yetmez, önünde eğiliyorum. Efendimiz (SAV) in açıkladığı, önerdiği, yaşadığı salât ve secde bu değildir. “Salâtınızı dosdoğru ikame edin” ayetinin kastettiği de bu değildir. “Allahım ben zayıf ve zavallıyım, senin önünde eğiliyorum” hali poşetin eğilmesidir. Bu, tanrılar kavgası içerisinde, tanrılığını ilân etmiş birinin gücünü kabul ettirmek için “yat önümde” demesiyle diğerinin yatarak o üstünlüğü kabul etmesi pozisyonudur. Böyle secde yapan gerçek secdeyi fark edemez. Peki, gerçek secde nasıldır, yaratılan yapı nasıl secde eder? Ve o secde ederse ne olur? O secde ederse YOK olur. Kendini yok ilân ettiğinde ortaya çıkan İlla Allah’tır. GERÇEK SECDE budur; İllâ Allah! Sizin gerçek yaratılan yapıyı yere yatırmanız, Allah’ın önünde eğilmek olmayıp sembolik olarak onu yok saymanızdır; illâ Allah’tır. Poşetle temsil ettiğimiz kimliğin yere yatması secde değildir, ben varım ama senin gücünü kabul ettim demektir. O secdede ortaya çıkan bir gerçek yoktur, sadece beşeri bir korku vardır. Gerçek secde korku yoktur, Ehadiyet hakikatini anlamış kişinin Ehadiyet’i hiç değilse sembolik yaşıyor olması vardır. Bu yüzden her rekatin ilk secdesi yokluk sec-

desidir. O secdeyi sahip çıkan bu sanal kimlik yapamaz. O yaratılan gerçek yapının yaşayabileceği bir haldir. O secde için tanrılığı fark etmek, ondan kurtulmak gerekiyor.

Neden bu tanrılıktan kurtulamıyoruz sorusu akla hemen öfkeyi getirir. Bizi tanrılıkta sabit tutan en önemli şey öfkedir, öfkelenmemeyi öğrenmek gerekiyor. Önce öfkeyi göstermemeyi, yutmayı sonra da öfkelenmemeyi öğrenmemiz şart. “Öfkeleniyorum ama belli etmiyorum” diyorsanız bu ilk basamaktır ama marifet değildir. Önemli olan, öfke halini hiç yaşamamaktır. Öfkeyi belli etmemek, henüz bu noktaya bile gelmemiş halle kıyaslayınca çok methedilecek bir haldir, ama talib için yeterli değildir. Öfke halinin tamamen kalkması gerekiyor. Çünkü öfkelenmek Allah’a “Yanlış yaptın” demektir. İster belli et ister etme, “Allahım yanlış yaptın” diyorsun.

-Öfkelenen o hücreleri dağılayıp inaktif hale getirmek mi gerekiyor?

Evet, onları dağılamak gerekiyor. Onları dağıladığınızda onu net yaşıyorsunuz. Hatta ilk yaşadığınızda şaşıyorsunuz; ben hemen kızardım, ne oldu bana? Ellerim, vücudum gevşek, kızgınlık hormonları niye salgılanmıyor? Onu salgılayan hücreler dağıldı! O hormonları salgılatan hücreler o zaman aktifti, bir emirle ilgili hormonları salgılatıyordu, vücudunuz da onun kimyasına giriyordu. O hücrelerin çalışmaması için dağılması gerekiyor...

İtiraz konusunu çok kısa geçtik. O kadar hayatın içine girmiştir ki, normal yaşantıda itirazdan uzak, ayrı kalmak mümkün değildir. O kadar o laboratuvarın içerisindesiniz ki, yirmidört saat o kadar karşınızda olan bir şey ki. İtiraz etmemeyi başarmanız halinde bir anda o poşetli halden kurtulursunuz, bir anda! Çünkü bu bir fiili zikir'dir.

Fiili zikir nedir? Kişi bazen beyinde bir yeni kapasite açıldığını görür, o konuda zikrullah da yapmadım, bu nasıl oldu diye düşünebilir. Zikrullah yapmıştır, fiille esas zikrullahı yapmıştır. Bir fiiliyle, bir davranışıyla zikrullah yapmış o kapasite açılmıştır. Aslında dille yapılan zikir fiili zikre giden bir yoldur, ona ulaşmak içindir. Dille, halle ve nihayet fiille zikir vardır. Halle zikir; vücudunuza o zikrin kimyasının gelmesidir. Esas olan ise fiilde zikirdir. Örneğin Alim isminin zikrini yapmışsınız ilim frekanslarınız açılmış, nihayet onunla ilgili kimyanız da tamamlanmış, haliniz öyle. Ama bir odada oturuyorsunuz. Hiç makbul değil. Allah'ın böyle bir hale ihtiyacı yoktur. O ilmi dağıtmak, yani o ilme göre davranmak gerekiyor. İlla anlatmanız gerekmiyor. En önemli ilim, ağzı hiç çalışmadığı halde o ilme göre yaşamak ve fiiller

koymaktır. Mesela bir şeye baktı, önce Allah'ı sonra baktığı şeyi görüyor olmasıdır. Bu bir fiili zikirdir, önemli ve esas Zikrullah budur, bu duruma ulaşmak gerekiyor. Halim ismini zikr etmişsiniz, Halim ile ilgili kapasiteniz açılmış, halde Halim olmuşsunuz; sinirle ilgili hormonlarınız salgılanmıyor ama odada kilitlisiniz. Allah'ın yarattıklarına Halim olmadıkça o hal neye yarar? Esas olan o halle davranmaktır, fiili zikir odur. Efendimiz (SAV) in tüm yaşantısının fiili zikir oluşu biraz anlaşılıyor mu? O'nun yirmidört saati Zikrullah'tır. İnsan, Allah'a idraken yakın olacağım, Allah'la dost olacağım diye kendini bir yere kapatırsa Allah'tan kaçmış olur. Neden? Allah insanlarla olduğu yerde. Ama sen onların fiillerinden, yani Allah'ın fiillerinden kaçıp saklanıyorsun, Allah'ın fiillerini görmek istemiyorsun. Hani Allah'la olacaktın? O'nunla olmak istiyorsan fiilleri var. Bir baba çocuklarına; "gidin, gözüme gözükmeyin, ben sizi düşünerek sizinle oluyorum" dese olur mu? Çocukların yanındayken onlardır. Çocukların fiilleri, hareketleri size onlarla olduğunuzu hissettiriyor. Dolayısıyla, dışarıda birisine Halim davranmak, birisine Alim davranmak, birisine Kâdir davranmak veya onların o davranışlarını görmek Allah'ın o FİİLLE TECELLİSİ'ni fark etmektir. Bir yerde kapalı olursanız sizde fiil tecellisi de esma tecellisi de olamaz. Dergâh bunun için çok önemlidir, insan bunu dergâhta öğrenir. Zamanımızın dergâhı neresidir biliyor musunuz? Evler! İnsanın evi dergâhtır. Başka dergâhlara gidenler kolaya kaçmak için gider. Evde zor. Çocukla olmuyor, hanımla olmuyor. Öyle olunca şeyhinin dizinin dibine gidip oturuyor, iş güç yok, otur dur. Esas pişeceğin yer bizzat evin. İtiraz etmeyeceksin demiştik ya, insan itiraz etmemeyi günümüzün dergâhı olan evinde öğrenir. Sen de evde öğreneceksin. İtiraz etmeden yaşamının en zor yeri evdir; eşlerin, çocukların arasındır. Çocuğunun bir hareketi karşısında, haydi Allah'a itiraz etme göreyim seni, eşinle ilgili haydi başar, "Ben haklıyım" demeden haydi yaşa. Onu dedin mi poşetler savaşı için ortamı hazırladın demektir. Eğer poşet olarak güçlü olmaya talipsen onların mahkemesinde haklılığını anlat dur. Ama Allah'a anlatmaya gidersen, sana; itiraz mı ediyorsun diyorlar. Aynen böyle diyorlar.

"Ben itiraz edenlerden değilim" diyenin duası şudur: Allahım merhamet, Allahım bağışlayıver ve merhamet ediver. İtiraz etmeyeninin duası tek bir şeydir. "A" yapısını "B" yapısını kavramış olanın "bağışla ve merhamet ediver" demesi şudur: Allahım bana senin yolunda bir rol ver, beni orada sabit kılacak bir rol ver. Allah'ım, razı olmadığın arzu ve isteklerden, heva ve heveslerden, fikir ve inanışlardan, hal hareket ve davranışlardan beni al kurtar. Razı olmadığın hal ve hareketleri yapacak rolü verme. Bana rızanı,

razı olduğun rolü ver. Bu rol sayfalarca yazılabilir. Ama Allah diyor ki, o kadar yazma. İhdinas sırat al müstakiyim, de. Tek cümleyle o rolü ifade imkanı lütfediyor: İhdinas sırat al müstakiyim. Talebini bu cümleyle ifade ettiğinde, bilmediklerin, unuttukların, yıllar sonra fark edilecek bilimsel doğrular, hepsi içindedir. Ama onu söylerken İnsan-30 idrakını unutma, önce o idrakla “iyyaKE na’budu VE iyyaKE nesta’iyn” de. Bu, “B” yapının duruş biçimidir. Salât ve salâtta “İyyaKE na’budu VE iyyaKE nesta’iyn” duruşu bu yüzden çok önemlidir. Salâtta o duruş aslında öyle bir duruştur ki, bakın:

Hız. Âdem, yani yaratılan yapı olan “B” yapı cennette. Ama dünyaya gitmesi lâzım, ona dünya yaşantısı lâzım. Dünya yaşantısında da “A” lâzım. Hız. Âdem’e lazım olan, insana lazım olan “A” hali ona nasıl gelecek? O halin gelebilmesi için Hız. Âdem’e “şu meyveye yaklaşma” diye bir yasak konuyor. Ki Hız. Âdem’in yapısındaki rab rablığını ispat etsin ve o yasağı yapsın. Yapmak zorundadır. Onu yaparak “ben Rabbım” diyecektir. Her birimde bir Rab var değil mi? Her birimde o yapıyla sınırlı bir rab var. Allah ise Rab-bül Âlemiyn’dır! Birimlerde var olan o rabba, o rabbın rablık gücüne yasak olmaz! Kendinize bir yasak koyun bozarsınız. Eğer talib bu tuzağa düşerse tövbelerle oynar durur; “Yapmayacağım” der yapar, tekrar tövbe eder... Çünkü Rab’ba o tövbe sökmez, Rab öyle tövbeyi çok sever! Neden? Bozmak için! “Önüme fırsat çıktı” der, gider o yasağı bozar, “ben rabbım” der. Bir çizgi film vardı; “He-Man; güç bende!” diye. Rab “Güç bende” diyendir. Ne gücü? Rabb gücü! O yasak konulunca Hız. Âdem’deki rab rablığını kanıtladı ve sanal zann yapı oluştu. Bu yapının oluşmasıyla DÜNYA HALİ başladı. Daha önce pozisyonu cennet iken bu yapıyla birlikte pozisyon değişti. Sanal zann yapının oluşma nedeni nedir? Rabba verilen müstakillikten yararlanılarak muhtariyet ilân edilmesi! Kişi “ben varım” diyor, ona sahip çıkıp ilahlığını ilân ediyor. Kendinde bulunan rab yapısını müstakil, muhtar, tek varlık gibi görmek işine geliyor. Müstakil kabul edip ona bir kimlik giydiriyor. Onun Ehadiyet’ini bilmiyor, görmüyor, onun müstakil olduğunu sanıyor. Bu sanış yalnızca Rab için mi? Hayır! Ha rab müstakil olmuş ha irade, ne fark eder? İradenin, aklın müstakil kabul edilmesiyle rabbın müstakil olmasının bir farkı yok. Onların hepsi Rab şemsiyesi altında. O yüzden oradaki müstakillğe “BEN” iddiasında bulunuyorsun, o yüzden bu yapıyı fark ettiğinde Rabbını bilmiş oluyorsun. O yapıyı tanımakla esas hakikati tanımış bilmiş oluyorsun. Hız. Âdem “A” haline düşünce şaşıtı da kaldı. Ayet öyle diyor; Âdem ne yaptığına şaşıtı da kaldı. Bu iş nasıl oldu; “Bu kadar hakikati biliyorsun, nasıl oldu?” diye kendi kendine düşünüyor. Şu oldu: Ondaki Rab

kendini kanıtladı. İnsani gözle bakarsanız, bunu anlayınca Hz. Adem'in ne demesi gerekir? Allahım bir daha yapmayacağım. Değil mi? Ama Hz. Âdem (AS) öyle demiyor. Buna çok dikkat edin ve Efendimiz (SAV) in öğrettiği tövbelere, dualara, Kur'an ayetleriyle bize önerilenlere bu gözle bakın, hiç birinde öyle bir cümle yok. Niye? "Bir daha yapmayacağım" diyecek olan bir varlık yok da ondan. Onu ancak tanrılığını ilân eden birisi beşerî bir korkuyla diyebilir. Hz. Âdem "bir daha yapmayacağım" demiyor. Onu diyecek bir varlık yok! Diyor ki: "Rabbena zâlemna enfusena ve inlem tağfirlena ve terhamna, leneküenne minel hasiriyn: Rabbimiz nefsimize zulmettik, eğer bağışlamazsan, bize merhamet etmezsen hüsrana uğrarız." Tövbe ederken; "Allahım yanlış yaptım, bir daha yapmayacağım" diyen, kendindeki Rabba yapması için bir hedef gösteriyor, "Bunu boz" diyor. Biz tövbe ederken "Bağışla ya Rabbi, merhamet ediver. Merhametinden başka bir şey yok" diyeceğiz. "Çaresizim" değil, "Merhamet etmezsen hüsrana uğrarız" diyoruz. İşte salâttaki duruş budur; merhamet ya Rabbi. "Ancak Allah'tan korkun" diye önerilen korku budur; merhamet ya Rabbi, bağışla ya Rabbi. Eğer bu hali yakalarsanız, merhamet ve bağışlamanın ne olduğunu hayret ederek görürsünüz, feleğiniz şaşar da görürsünüz. Yeter ki, "B" yapıyla ve o korkuyla; "iyyaKE na'budu VE iyyaKE nestaiyn; merhamet ya Rabbi, bağışla ya Rabbi" deyin. Sonra; "ihdinas sırat al müstakiym"i isteyin. Bu cümlelerde bir yorum yoktur, bir arzu yoktur, Allah'a bir tarif yoktur. Talib tarif etmez, itiraz da etmez. Duası budur: Bağışla ya Rabbi, merhamet ya Rabbi. İş yalnız budur.

Peki, "Bir daha yapmayacağım" diyenler ne olacak? Tövbeyle alt seviyeden bakıldığında; "yapmayacağım" deyip yapsanız da makbuldür, "Allahım merhamet et, bağışla" deseniz de makbuldür. "Kulum yine bana yöneldi" ifadeleri, öyle tövbe ve dua edenler için de teselli ve umut veren güzel bakış açıları içeriyor. Öyle de olsa bir başlamak gerekiyor. Ama konulara bu bilinçle talib oluyorsanız Allah'a; "bir daha yapmayacağım" diyemezsiniz. Onu diyen "ben varım" iddiasındaki yapıdır. Siz yaratılan yapınızla yaşamaya talipseniz onu diyemezsiniz. "Bağışla ya Rabbi, bana yolunda sabit kılınacağım bir rol ver, senin yoluna talib olayım. Beni cehenneminden kurtaracak bir rol ver. O rol nedir bilmem, Sen bilirsin. Bana 'ihdinas sırat al müstakiym' demeyi öğrettin, ben onu istiyorum" dersiniz. Rabbimiz böyle öğretiyor. Bu yüzden; salâta, Fatiha'da heyecanlanmak ve orayı çok önemsemek lâzım.

Fatiha'dan yararlanabilmek için paylaştığımız öneri önemlidir: Günlük yaşantıda bir şey oldu, yapmasanız, düşünmeseniz iyi olurdu ama oldu. Töv-

be edip peşine; “iyyaKE na’budu VE iyyaKE nestaiyn, ihdinas sırat al müstakiym, sıratelleziyne en’amte aleyhim, ğayril mağdubi aleyhim ve laddaalliyn” duasına sarılın. Yapılabildiğince bu duanın yapılması çok önemlidir ama bu anlattığım hale girerek. Bu dua tüm tövbeleri, tüm duaları içerir, üstelik de Allah’ın öğrettiği şekilde. “iyyaKE na’budu VE iyyaKE nestaiyn”den sonrasını dua haline getirmek ne yapar? Bu öyle bir antrenmandır ki, çok yapmakla salâta geldiğinizde nereye geldiğinizi biliyor olursunuz; “iyyaKE na’budu VE iyyaKE nestaiyn”e geldiniz. Zaten gün içerisinde hep onunla meşgulsünüz. Matik kartı gibi kullana kullana öğrendik; şifreyi giriyor, paramı alıyorum. Salâta “iyyaKE na’budu VE iyyaKE nestaiyn” derken de bir matiktесiniz. Taktınız, “iyyaKE na’budu VE iyyaKE nestaiyn”e parmak izinizi verip duruşunuzu gösterdiniz. Menüden “ihdinas sırat al müstakiym”i tıkladınız. Ekranda bağışlanmanızı çekiniz yazdı. O an bir nevi toplama anıdır. Bu kadar önemli! Kanaatimce, bir insanın hayatta bundan daha önemli ve öncelikli bir işi yok, bunu tehir ettirtecek hiçbir işi yok. İşimiz bu, daha önemli bir iş yok!

-Biraz farklı bir şey sorayım. Cehennemnin rahmet oluşunu nasıl anlamalıyız? Rahmet olduğu için mi bu poşeti yakmak gerekiyor?

Rahmet olmayan bir şey yok. Biz bu söylediklerimizi insan gözüyle, yani kesret haliyle anlatıyoruz. Eğer Tevhid haliyle yorumlayacak olsak poşeti başka, cehennemi başka yorumlarız, hepsi farklı olur. Manzarayı anlamaya çalıştığımız için görüntü üzerinden konuşuyoruz. Gerek bu dünyaya, gerekse cehennemnin fonksiyonuna “B” takdimiyle yaklaştığınızda onların birer rahmet olduğu görülür. Niçin? Bu dünyada veya orada o halleri yaşamının sonu cennet olduğu için onu rahmet olarak görürsün. RAHMET bir de şöyledir: Bütün yaratılanlara “Arş’ı istiva eden Rahman Allah” bakışıyla baktığında; Rahman’dan kaynaklanmayan ve Rahîm’den çıkmayan hiç bir şeyin olmaması da bir rahmettir. Böyle bakınca Rahmet daha farklı gözüktür. Biz; “Allah merhamet sahibidir” derken o rahmet ve merhamete duygusal yaklaşıyoruz, birbirimize duyduğumuz gibi bir merhamet bekliyoruz. Oysa rahmetin, merhametin işleyiş tarzı farklıdır. O Sünnetullah içerisindeki prosedürlerin ismidir. Bir duygusal davranıştan ziyade bir prosedürün ismidir.

-“Rahman arşa istiva etti” ayetini nasıl anlamak gerekiyor?

Arş’ı Vahhabi’ler veya bazı yorumlayanlar gibi yorumlamak çok doğru olmaz. O mantıkla bakınca bir an doğru gibi gelse o bakışı başka yerlere monte edince doğru olmuyor. Şöyle ki: Arş dendiği zaman gökyüzü ve gökyüzünün üstünde bir yer, Rahman da orayı istiva etmiş, kaplamış gibi dü-

şünülüyor. Böyle düşünürsek çok küçük bir Allah'a inanıyor olmaz mıyız? Yalnızca Samanyolu Galaksisi'ne baktığında bile senin gökyüzü dediğinin önemi kalmaz. Allah o gökyüzünün üstünü kaplamışsa küçücük bir şeye inanıyor olursun, fiziksel olarak bakınca bile böyledir. Hele de tüm uzayı düşündüğünüzde çok daha manasız hale gelir. Arş öyle bir şey değildir. Öyle olmadığını kavramak, görmek lâzım. ARŞ Allah'ın Rahmaniyeti ile Rububiyeti arasındaki soyut sınırdır, yani Rahman ismi ile Rab ismi arasındaki sınırın ismidir. Ve her şeyin Arş'ı vardır, her yapının bir "Arş"ı vardır. Senin düşünce sisteminin de bir Arş'ı var, aynı şey sende de vardır. Sende de Arş'ın üstünü aynı şey kaplamıştır. Biz Rahmaniyet mertebesine "Rahman", Rububiyet mertebesine de "Rab" diye sesleniriz. Arş, Allah'ın Rahmaniyeti ile Rububiyeti arasındaki, yani Rahmaniyet mertebesi ile Rububiyet mertebesi arasındaki soyut sınırdır. Bu iki mertebe arasındaki soyut sınır olan Arş aslında bir kavramdır. Yaratılışın bu aşaması şöyledir: Rububiyet mertebesinde sonra FİİL ALEMİ var, bizzat vücut bulmuş yapılar var. Bir yapı henüz vücut bulmamışken Rububiyet ve Rahmaniyet mertebesinin üstünde onun birçok alternatifi vardır. O alternatiflerden birisi Rahmaniyet, Arş ve Rububiyet süreçleri sonunda vücut buluyor. Bu nedenle bazı evliyaullah; eğer duanızdaki talep o olayın alternatifler arasındaki dönemine rastlamışsa tesiri farklı olur. O olayın vücut bulmuş haline, fiil haline rastlamışsa tesir farklı olur" demişlerdir. Duanız henüz vücut bulmamış hale, alternatifler arasındaki haline ulaşmışsa sonuç farklıdır, vücut bulmuş haline ulaşmışsa farklıdır. Bunu bir örnekle açmaya çalışalım. Sana bir kâğıt verip; "On çeşit otomobil düşün" desek, hemen zihninde on çeşit araba düşünürsün. "Bunlardan birisini çiz. Ama çiziceğin araç insana sevgiyi hatırlatan, hoş gözüken bir araç olsun" diye bir tanım getirsek ne yaparsın? Zihnindeki o on araçtan bir tanesini seçer o tanıma uygun çizersin. Değil mi? Senin zihnindekiler bir nevi Mana Aleminde'dir. Onları tarifimize göre bir süzgeçten geçirir çizersin somut hale getirirsin. Oraya sevgiyi hatırlatan bir mana koyduk diye Rahman süzgecinden geçirerek şekil verirsin, öyle çizersin. Onu çizip şekil verdiğin yer Rububiyet Mertebesi'dir. Şekil veren Rab'tır. Rububiyet Mertebesi şekillendirir, montaj yapar; fabrika gibidir, ne lâzımsa onları alır monte eder. Manalardan hangisi vücut bulacaksa, hangisinin vücut bulması dilenmişse Rab onun montajını yapar. Neye göre? O Rab şemsiyesi altındaki Esmâ'ül Hüsna imkânlarına göre. Sonra ona onun nasıl çalışacağını, prospektüsünü programlar, öğretir. Ondan nasıl bir kulluk istenmişse, onun prospektüsünü yükler, öğretir: Nasıl davranacağını, ne yapacağını programlayıp öğrettiği

için ona Rab deriz. Mürebbiye öğreten kişidir, Rab da öyle; öğretendir, öğretmendir, yaptırandır, tarif edendir. “Ya Rabbi” dediğinizde bu manaların hepsi onda mevcuttur. İşte oradan gelen bir özelliğinle sen de benzerini yapıyorsun; “On tane araba” düşündün, süzgeçten geçirip onlardan o talebe uygun birini seçtin, şimdi montaj yapıyorsun; çiziyorsun. Çizdin, vücut buldu. Gördün mü, sende de bir Mana âlemi, bir Arş ve bir Fiil Alemi varmış! Mananda düşündün. O düşünce senin Arş’ından geçti ve vücut buldu; fiile dönüştü. Bu işi yaparken sende de senin Arş’ın üstünü kaplayan bir mana var. Eğer Arş’ının üstünü Rahman değil de Celâl ismi kaplamışsa fiillerinin çıkışında o görülür. Birisi sana seslendiği zaman sert bakarsın. Arşının üstündeki mana fiil haline gelirken nasıl da sert çıkıyor. Allah’ın Arş’ının üstünü gazap kaplamış olsaydı, alternatiflerden hep azaplı fiiller ortaya çıkacaktı. Ama rahmeti/merhameti gazabını geçtiği için çıkan fiiller merhamet fiilleridir. Ama bu merhamet duygusal bir merhamet değildir. O öyle bir merhamettir ki, hücrelerin onunla bir arada durur. O merhamet yüzünden vücut bulursun. O merhamettendir ki, sen Allah’ın seni ne kadar sevdiğini bilmezsin. Bilmiş olsan hücrelerin dayanmaz, dayanamaz! Yine bir örnek-le bakalım. Bir arkadaşından çok hoşlandın, günlerdir onu düşünüyorsun, “keşke beni sevse, keşke beni sevse” deyip duruyorsun. Karşılaştınız, “seni sevdiğini” söyledi, onu hissettirdi. Hücrelerin ne olur bir anda? Darmadağın olur! Gözünden sevinç gözyaşları akar. Niye? Bir sevgi duydun diye. Seni sevdiğini hissettin. Allah seni nasıl sevdiğini sana belli etse dayanamazsın... Hissettirtmemesi bile merhamettir. Fark ediyor musun? Sana kendini arama imkânı tanınması da bir merhamettir. Bu merhamet bir kanundur.

Rahman isminin üstündekiler manalardır ve hepsi Vahidiyet’tedir. İleri-de detaylı ele alacağız. Şimdi “Arş’ı nasıl anlamalıyız?” sorusu ile işi sınırlamış olalım. Allah’ın sistemini anlamayı kolaylaştırmak için bir yöntemimiz vardı: “Allah bir işi nasıl yapar?” diye merak ettiğimizde “onu ben nasıl yaparım?” diye onun bir modelini bulmaya çalışmak bize bir ipucu verir. Çünkü; Cüz Küll’ün aynasıdır. Ayna iki şekilde düşünülebilir: Birisi; Cüz’de ne varsa hepsi Küll’e aittir. Diğeri; Cüz Küll’ün aynasıdır; yani Küll Cüz’de dilediği şeyi seyrediyordur. Küll o aynada kendine ait dileği seyrediyor...

-Verdiğiniz örnekteki o araba oluşumu Rahîm ile mi gerçekleşiyor?

Rahîm ismi “üreten, doğuran, ortaya çıkaran” kanun olarak da görülür. Böyle bakınca “Rahman ve Rahîm” dediğimizde Allah’ın Rahîm isminin nasıl bir fabrika, bir üretim yeri olduğunu görürüz. İnsanlarda Rahîm’e sahip

bir varlık var; bayanlar Rahîm özelliğine sahipler. Yeni bir hayat meydana geliyor, yeni bir birim ortaya çıkıyor. Rahiym evrende de ortaya çıkarandır. Ama Rahîm isminin tek manası bu değildir, o kadar mana içre mana var ki. Rahîm ismi öyle farklı ki, mesela bir manası şöyledir: Rahman çok adalet taşıyan bir isimdir, onda adalet vardır. Ama Rahîm isminde adalet yoktur. Rahim ismi tamamen nimettir. Bu manadan yararlanarak bakıldığında; iman nuru taşıyanlara Rahîm isminin ulaşması tamamen bir ikramdır; inanan için “yaptıklarınla şunu hak ettin, hakkın bu” şeklinde değil de tamamen lütuf, nimet, hediye olan bir veriş halidir. İman nuru taşıyanlara Rahîm ismi ile ikramda bulunulurken, iman nuru taşımayanlar Rahman isminden yararlanır. Rahman’daki adalet hak ettiğini verir, kişi zulüm görmez. Şöyle zulüm görmez: Ne hak etmişse verilir. Var olmanın hakkı neyse verilir. Ama iman nuru ile o yolda gayret edene muamele farklıdır.

Evrendeki Sünnetullah içerisinde Rahman ve Rahîm isimleri birer kanundur. Yerçekimi Kanunu gibi. Sünnetullah Yasaları olan bu kanunlar bazen o kadar kuvvetli fark edilmiştir ki, insanlar fark ettikleri kanunları tanrılaştırmışlardır. Eğer tanrılara inanılan dönemlerde “yerçekimi” iyi bilinseydi belki insanlar yerçekimini de tanrı kabul edeceklerdi, bir ihtimal. Eski Yunan tanrılarına bakın, Esmâ’ül Hüsna esintilerini görürsünüz. Fark ettikleri güçleri tanrılaştırmışlar. Vedûd ismini fark etmiş Venüs demiş, çeşitli tabii olaylar, fırtınalar hep bir tanrı ile ilişkilendirilmiş. Fark ettikleri Sünnetullah kanunlarını sembolleştirmişler, onların birer “Esmâ’ül Hüsna Kanunu” olduğunu anlayamayıp tanrılaştırmışlar. Aynısı şimdi yok mu? Kişi bilim dünyasında bir gözlem yapar, laboratuvara girerek bir şey bulur. O bulduğu şey aslında bir Esmâ’ül Hüsna tezahürüdür. Ama o bulduğu şeyle bir Esmâ’ül Hüsna’yı fark edemezse bulduğuna bir tanrı ismi verir. Hiçbir isim vermese “tesadüf” der. Bugün de aynısı devam ediyor. “Tesadüf” yaklaşımı günümüzde çok kullanılmıyor. Bizim lise dönemlerimizde o çok yaygın bir materyalist felsefeydi, evrenin tesadüfen meydana gelmiş olduğu tezi kuvvetle savunulurdu. Biz de veli zatların verdikleri örnekleri verip onlarla tartıştık. Lise dönemlerimizde çok tartıştık, yanlış yapardık, boş işti. Ama o zaman bilmiyorduk. Biz “Allah var” anlatırdık, onlar “Allah yok” anlatırdı, bayağı tartıştık. Ama normal arkadaşlarla. Bir kavga değil, saatlerce günlerce gruplar olur bunu tartıştık. Çok yanlış bir şeymiş. Bir hadis var: “Kim ilmi ünlü olmak için, birilerine galebe çalmak için, para kazanmak için, şöhet için yaparsa, böyle şeyler için ilim öğrenirse o ateştedir.” Niye? Çünkü bu amaçla ilim “B” yapıya geçirilen bir poşettir. Aslında ilim sadece Allah’ı tanımak için

öğrenilir. O irtibatı kurabilmek için öğrenilirse o ilim seni cennete götürür. Aksi halde ateştir. Çünkü o ilim senin “A” takdimini, zannını, poşetini öyle kuvvetlendirir ki, o senin için cehennem olur. Poşetlerin yeri neresi? Onları atıyorsunuz, yeri orası. İçindeki malzemeyi alıp onu atıyorsun. Sünnet’te “Allah” konusu inanmayanlarla tartışılacak, yarış yapılacak bir konu değildir. İnananlar aralarında bunları konuşarak imanlarını kuvvetlendirebilirler, ama “Allah var, Allah yok” tartışması sünnette yoktur. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem kimseye Allah’ın varlığını ispatlamamış, kimseyle böyle bir tartışmaya girmemiş. “La ilahe illallah” demiş. “Kabul ettik ya Rasulallah” diyenler gelip O’nunla beraber olmuşlar. Diğerleri çekip gitmiş...

“La ilahe illallah” ve “BEN” konusu hep çok önemli. Hatırda tutmak için sık tekrarlamak gerekiyor. Allah’ın yarattığı yapı da, ona sahip çıkan poşet te “BEN” diyor, ikisi de “BEN” diyor. Farkı şu: Sahip çıkan yapı “BEN” derken “ilahım” diyor. Diğer “BEN” derken “Amentü Billâhi” diyor. Amentü Billâhi ne demektir, onu iyi nasıl anlamalıyız? AMENTÜ BİLLAHİ; ben Allah hakikatini anlamaya talibim demektir. Ben “B” sırrıyla Allah’a inanıyorum. O sırrı anlamaya, kavramaya, öyle yaşamaya, o yolda fiiller koymaya talibim demektir. “Yapacağım” demiyorsun, “talibim” diyorsun. Dolayısıyla bir kişi bu idrakla rahatlıkla “BEN” diyebilir. Ama poşetin “ben ilahım” manasındaki “BEN”i çok tehlikelidir, çünkü bir tanrılık ilanı var. Bu tanrılık ilanı nasıldır, nasıl tanrı olunuyor? Ne yaparsan tanrı olursun? Ele alacağız inşaAllah.

Öncelik bu iki “BEN”i fark etmektir. O fark edilince, Allah’ın sevdiğini seven insanların sevme sebebinin onlardaki hakikat olduğu, yaratılan yapıları olduğu görülür. Allah’ın sevdiğini seven yapı sahip çıkan o yapı değildir. O yapı Allah’ı sevmez. Seven hakikat olan yapıdır. Ondaki Hakk yapının kişiye gerçeği hatırlatıyor olması o sevgiyi oluşturur. Onlarda sevgi sistemi böyle çalışır. Bu sevgi temelinde var olan korku ile çalışır. O hangi korku? “B” yapının korkusu! O korkunun benzeri anneyle çocuk arasındaki ilişkide de vardır. Anne çocuğa kızar, onu iter, hatta vurur. Çocuk yine gider annesine sarılır. Hem ağlar hem annesine sarılır. Fark ettiniz mi, ne kadar benzer bir korku gelmiş anne ve çocuk arasına yerleşmiş. Anneyle olan bu muhabbet şuna da örnek olabilir: Sahip çıkan zann yapının beyindeki veri tabanı dağlanırken oluşan duygu şöyle bir duygudur: Ya, annenizin sizi sevgisiyle kuvvetle kucaklayıp sıkışına benzer ki, o size çok tatlı bir sıkma gelir. Bir de güreşte bir pehlivanın sizi sıkması vardır. Aynı sıkmadır ama bu öyle tatlı gelmez. Bakış açınız işi bu kadar farklı yapar. Dağlanmaya bakışınız eğer “B” yapıyla olursa o sıkma size acıtma gibi gelmiyor, içinize büyük bir muhabbet

veriyor. O sıkma toprakta da vardır. Toprak, toprağa konanı çok kuvvetli bir sıkmayla sıkar ki, onun o çılgınlığını duysanız diyerek Efendimiz (SAV) o olayı bize anlatır. O sıkma gerçek müminlere “annenin çocuğunu sıkması gibi” tesir edermiş. Ona bir muhabbet sıkması gibi gelen muamele, diğerine onu kündeğe getiren pehlivan sıkması gibi geliyor.

-“A” dediğiniz o yapıdan kurtulmak için gün boyu kılıfsız mı yaşamalısınız?

Kesinlikle! Kesinlikle! Çünkü yaşamak önemlidir. Öyle bir çaba ve öyle bir gayretle “A”nın veri tabanını yok etmiş olursunuz, ancak.

-Beyinde yeni hat oluşumu, gün içindeki “A”sız yaşantı ölçüsünde midir?

Evet. İkisi birbiriyle ilişkilidir. Yeni hatlar açıldıkça siz öyle yaşarsınız, siz öyle yaşadıkça beyinde açılım gelişir ve sabitleşir; refleks halini alır.

-O zaman beyni “doğru” mu çalıştırmış oluyoruz?

“Hakikatine uygun çalıştırmış oluyoruz” diyelim. Öyle yaşadığın zaman sana verilene, sende olana zulmetmemiş olursun. Diğeri nefse zulüm’dür.

“İyyaKE na’budu VE iyyaKE nestaiyn” derkenki üç duruşu hatırlayalım ki ilerisi için hazırlık olsun. “İyyaKE na’budu VE iyyaKE nestaiyn” üç ana duruş ile söylenir. Çoğaltabiliriz ama üç ana kolon, üç duruş sembolü vardır. Neye göre üç duruş? İnsan-30 ayetine göre! İnsan Suresi 30. ayet imandır; bizim neye inanacağımızın temsilidir. Tekrarı ve çok konuşulması bu yüzden önemlidir. Çünkü iman kişide bir hayat tarzı oluşturacaktır, oluşturmalıdır! İkilemlerden mutlaka kurtulmuş ve artık öyle yaşıyor olmak elzemdir, çok önemlidir. İnsan Suresi 30. ayetin ilk meali “Allah dilemedikçe dileyemezsiniz” şeklinde yazılır. Hedefimizdeki manası bu değildir. Bu mana, üç ana duruş biçiminin ikincisidir. Ama bu manaya bile ulaşmakta, bu manayı bile yakalamakta zorlanılıyor. Bu ayetin meallerde yazılışı budur: “Siz dileyemezsiniz Allah dilemedikçe, siz isteyemezsiniz Allah istemedikçe.” Merak edip önemli kişilerin tefsirlerine baktım, es geçmişler, gerçek manayı yazamıyorlar. Çok enteresandır, tefsir yaparken yorumunu bile yazamıyor. Neden yazamıyor? Tespitim şu: Allah’ın bu ayette söylediği onun inanışına uymuyor! Bu yüzden coşkuyla ve şevkle yazamıyor. Ayet onun bildiğine ters düşüyor. Bazıları da çekinip yazamıyor. Belki de Mehmet Akif Ersoy rahmetli Kur’an-ı Kerim meali üzerinde çalışırken bu yüzden bıraktı. Rahmetli belki bu nedenle çekindi, “olmuyor” deyip bıraktı.

Üç ana kolonun ilkinin; “Allah insanları inanıp inanmamakta hür bırakmıştır, benim müstakil bir aklım var” diyenler oluşturur. Hürriyet kelimesinin

manası kavranamadığı için Allah'ın insanları hür bıraktığını söylerler, inanıp inanmamakta bile hür bırakıldığına inanırlar. Böyle sandığı için; İslamiyet akıl dinidir, benim de aklım, iradem ve gücüm var. Onları doğru kullanayım diye Allah iyiyi ve kötüyü göstermiş diyor. Bunları söyleyen hangi yapınız biliyor musunuz? Bunları “ben varım” diyen zann yapı, o poşet söylüyor.

Yaratılan gerçek yapıdaki özelliklere sahip çıkan o zann yapı da bir vehimdir. Ama vehim sisteminin zulmetidir, suiistimalidir, vehim sisteminin karanlık yanıdır. İşte biz bu suiistimali fark edince kurtulmak için duaya sarılıyoruz: “Allahümme ahricniy min zulümâtil vehmi ve ekrimniy binuril fehmi.” Bu dua ondan kurtulmak içindir. Efendimiz'in öğrettiği bu dua ile sığınıyoruz: Allahım, beni vehim sisteminin tehlikeli yanından, vehim sistemini suiistimal etmekten koru ve kurtar. Bana indinden öyle bir anlayış, öyle bir nur ulaştır ki onunla gerçeği fark edeyim. Bu duayı yapmakla Bakara Suresi 257. ayet kapsamına da girmek istiyoruz: Allah iman edenlerin velisidir. Onları zulmetten, vehmin karanlığından alır Nur'a çıkarır. Kurtulmaya çalıştığımız bu yapı vehmi suiistimal ederek tanrılığını ilân etmiş ama farkında olmayan bir yapıdır. Onun bakışı budur: Benim müstakil aklım ve iradem var. İyi şeyleri yaparım, kötülerini yapmam. İyi işleri yaparak cennete giderim. Kötü iş yapan sonucuna katlanır. Allah onlara cehennemî lâyük görmüştür. İlk kolon budur. Düşünün şimdi, böyle inanan birisi İnsan-30'u nasıl yorumlasın? “Siz dileyemezsiniz Allah dilemedikçe” mealî bile inanışına uymazken böyle inanan bir profesör meal yazarken bu ayeti nasıl yazar? Böyle düşünenin Fatihâ'da “iyyaKE na'budu VE iyyaKE nestayn” derkenki duruşu da şöyledir: Allahım, karar verdim esas istenecek sensin, seni seçtim ve senden istiyorum. Başka şeylerden değil yalnız senden korkuyorum. Karar verdim yalnızca sana ibadet ediyorum. Hep kendisi karar verir. Bu bilinç üç ana kolondan ilkiydi. Bir duruş daha var ki onu geçiyoruz: Evrak memurluğu. “Fatihâ bitti, sıra zammi sure evrakında, şimdi tesbihat, şimdi salâvatlar” diyen evrak memuru duruşu var ki, o idrakı geçiyoruz, o duruşu hiç kale almıyoruz. Üç ana duruşta hiç değilse bir bilinç var.

İlk bilinç İnsan Suresi 30. ayet mealine yaklaşamayan bu idrakı. “Dileyemezsiniz Allah dilemedikçe” kanununa yaklaşamayan bir idrak! Niye yaklaşamıyor? Çünkü tanrı! Tanrı veremez. “Ben” der, “benim” der veremez. “Tanrılığını terk et” dersin, o gider oyuncaklarını terk eder. Esas terk etmen gerekeni terk edeceksin. Esas terk etmen gereken kumandanın özelliklerine sahip çıkan poşettir, zann yapıdır. Onu vereceksin, o poşeti çöpe atacaksın! Sen oyuncaklarını vermeye çalışıyorsun, oysa tanrı duruyor. Onları veren

duruyor, onlarla oynayan duruyor. Vermen, terk etmen gereken o! Ama tanrı veremez: “Aklımı da irademi de vermem, benim onlar” der ve bir türlü veremez. Veremiyor... İşte ilk duruş budur ve bu “A” yapının duruşudur.

İkinci idrak; “Allah ötede uzakta değil içimizdeymiş” deyip O’nu içine hapseden duruştur. Esmâ’ül Hüsna kompozisyonu olan yapısını, Rabbini, ne varsa hepsini içine hapsediyor. Kendini de çaresiz ilân ediyor: Kulların elinde bir şey yokmuş, ne istesek boşmuş! “Biz ne istesek boşmuş” diyen kim? Gene o tanrı! Ama şimdi o zavallı! Tanrı tanrılığını zavallılaştırdı. Önceki “ben müstakilim” diyen tanrıydı. Bu çaresiz, zavallı tanrı. “Allah diler, sonra ben dilerim” diyor, dileme iznini O’na veriyor. Bu da bir “iyyaKE na’budu VE iyyaKE nesta’yn” duruşudur, adı da çaresiz duruştur. “İyyaKE na’budu VE iyyaKE nesta’yn” bir çaresizlik duruşu değildir ama bu idrak böyle. Bu idrak da yanlıştır ama diğerinden ileridir. Öncekinde ambalaj öyle kalın ki içi gözüküyor. Bu poşet hiç değilse şeffaf, içindeki kumanda gözüküyor!

Üçüncüsü “Dileyen YOK illa Allah” anlayışıdır. Birinci ve ikinci idraklarda bir ikilik var, Allah’tan ayrı zannettikleri bir sistem var. Bu duruşta “dileyen yok”tur. Bu yüzden bunun adı “La ilahe” Duruşu’dur. “La ilahe illa Allah, Ma teşaune illa en yeşaAllah, Ma tevfikî illa Billah” ifadelerinin hepsinin aynı şablon olduğu görülüyor değil mi? “İyyaKE na’budu VE iyyaKE nesta’yn” duruşunun üçüncüsü böyledir: Dileyen yok illa Allah.

Soruyoruz: İnsan-30. ayete, “dileyen YOK, illa ALLAH” manasıyla yaklaşan bir kişi “iyyaKE na’budu VE iyyaKE nesta’yn” derken hangi düşünce ve halle der? Hem “dileyen YOK, illa ALLAH” diyoruz, hem de “yalnız senden isterim” diyoruz. Dileyen yok, sen nasıl “yalnız senden isterim” dersin? “Yalnız senden isterim” demek bir talep değil mi? “Allahım yalnız senden diliyorum” dediğinde bir dilekte bulunmuş oluyorsun. Oysa sen İnsan-30’a “dileyen yok” manası verdin. “Dileyen yok” şudur: Öyle diyen yapını var sarıyordun, işte o yapın yok, onun YOK olduğunu gördün! O yapı vehmin zulmetiymiş. O vehmin suiistimal edilmesiymiş, ondan kurtuldun ve diyorsun ki; dileyen YOK illa ALLAH. Bu bilinçle de “İyyaKE na’budu VE iyyaKE nesta’yn”e sarılıyorsun: Öyle bir rol ver ki Allahım, ben şu an seni tanıma-ya çalışan halimi de yok edeyim. Bana onun Vahidiyetini Ehadiyetini yaşat. Öyle bir rol ver ki, o rolde yürürken yol oraya gitsin; İhdinas sırat al müstakiym! Nasıl isteyeceğimizi kendisi öğretiyor. Güzel değil mi? Elhamdülillah.

Özetlersek: İlk sütun “ben ilahım, özelliklerim var, gücüm var, ben yaparım” diyerek ilahlığını ilân etmiş duruş. İkincisi zavallı ilah. Gücünü kay-

betmiş tanrı, bu yüzden çaresiz. Boynunu büküp Allah'a teslim olmuş ilah. Üçüncü duruşta dileyen yoktur. O "La ilahe" duruşudur. Allah'a gerçek teslim olmuş haldir. Teslim olan bu yapı Allah'ın yarattığı yapıdır, çünkü ancak o teslim olabilir. Kur'an-ı Kerim ona seslenir. Kur'an'da Allah'ın hitap ettiği odur. Zann yapı tamamen sistem dışıdır, ona seslenilmez. İlk iki idrakta Allah'tan başka (ikili) bir sistem var. Ama üçüncü duruşta dileyen yok!

Bu idraklar "Ma tevfiği illa Billahı" ayetinde de fark edilir: "Başaran ben değilim Allah başartıyor. Allah diliyor ben başarıyorum" gibi yazılır. Bu mealler hep ikilik içerir. "Ma tevfiği illa Billah; başaran yok illa Allah" demektir. Ama bu gerçek herkesle nasıl paylaşılır ki? Ancak onu bilene söylenir, bil-meyene içinizden dersiniz, yani işinizi o idrakla yapar geçer gidersiniz. "Bu işi çok iyi başardın" derler, sen de "teşekkür ederim" dersin. Ama bu idrakla! "Başaran yok illa Billah"ı içinden yaşarsın. Sistem öyle çünkü.

Bu üç idrakın her birinin kendine göre bir "iyyaKE na'budu" duruşu olu-şundan hareketle, salât kader bakış açılarıyla ilişkilidir denebilir. Yani kadere bakış nasılsa salâti ikame ediş öyledir.

Tefekkür sırasında yaşanabilecek bir halden bahsedeyim. Kişi Amen-tü Billâhi hakikatına uygun "BEN" halindeyken "Allahım BEN sensin" veya "Sen BENSin Allahım" diyebilir. Hallac-ı Mansur'un bir anda "Ene'l Hakk" demesi gibi, onda da böyle düşünce açılımları oluşur. Ama "sen BENSin" demekle, "BEN Sensin" demek farklıdır. "BEN sensin" demek bir iddiadır; "BEN Allah'ım" demektir, yanıştır. Sistemi anlatırken de; "ben Allah'ım, ben O'yum" gibi cümleler yanıştır. "SEN bensen" ise bir bakış açıdır, bir yorumdur, Allah'la sohbet sırasındaki bir tarzıdır. Kişinin kendisinin yok olacağını, zaten yok olduğunu, varlığın bir nevi hayal olduğunu itiraf halini ifade eder.

-Allah' dünunda bir "ben"lik iddia edilemeyeceğine göre, meallerdeki "Al-lah yapıp edenlerin en hayırlısıdır" gibi cümleleri nasıl düşünmeliyiz?

Merhamet için de kullanılır; "Allah merhamet edenlerin en merhamet-lisidir" diye. Oralara "gerçek merhamet edendir" gibi bir mana ile bakmak daha güzel olur. Sanki "başka merhamet edenler var ama Allah'ın merha-meti daha büyük, en büyük" gibi bir bakış doğru olmaz. "Allahım en büyük sensin" der gibi bir yöneliş doğru olmaz. Ona "tercüme hatası" diyelim. Ama o zaman akla şu geliyor; bir Arab onu acaba nasıl anlıyor? Onun anladığın-dan farklıysa "tercüme hatası" denebilir. Aslında bu mana hatasıdır. Çünkü bir Arab da belki öyle anlıyor. Öyleyse o bir mana hatasıdır. Manayı, Tevhid'i

kavrayamamaktan kaynaklanan bakış hatasıdır. Tevhid'i kavrayan; kişi, öyle mana olamaz der. Öyle diyorsunuz. Çünkü o mana Tevhid anlayışınıza uymadı. Tevhid kavranmadığı için öyle yazılıyor. Bu kavrayamayışın ipuçları başka ayetlerde de görülür. Siz Tevhid'e uygun mana ile bakın inşaAllah.

-“İhdinas sıratı müstakiym” derken herkesin Sırat-ı Müstakiym’i farklı mı?

Şöyle düşünersek mutlaka farklıdır: Farklı olan hakikat değil, hakikate ulaşma yoludur. Bu manada yollar mutlaka farklıdır. “Her nefis kadar yol vardır”, hatta “her nefes kadar yol vardır” şeklinde yorumlayanlar vardır.

-İnsan dışındaki canlılar için de bu söz konusu mudur?

İnsan dışındaki canlılar kendi Sünnetullah'larına tabiler. Onların tabi olduğu Sünnetullah'ın seyri farklıdır. Onlar tabi oldukları sistem içerisinde bir görevle yaşayıp gidiyorlar. Ama insandaki Sünnetullah farklı, insanın tabi olduğu farklı, farklı bir seyir hali var. İnsanın dönüşü, dönüşümü farklı.

Neye, nasıl iman ediyoruz? İmanımızı kuvvetlendirmek için “neye iman ettiğimizi” iyi bilmeliyiz. İman konusunu akıl ve ilimle birleştirmek lâzım. Aksi halde imanı kuvvetlendirmeye çalışmak, insanın kendini gaza getirmesi olur. Neye iman ettiğini bilmiyor, ama onu kuvvetlendirmek için kendini gaza getiriyor. Bir ara azalıyor, sonra tekrar kendini gaza getiriyor. Bu faydalı mıdır? Doğru yolda olduğu için faydalıdır, bu yolda ilerlemiş olur. Ama istikrar olmaz. Yorulur. Bazen hızlı koşmaktan bazen durmaktan yorulur. Ama neye iman ettiğini ilim ve akılla birleştirerek yakalamaya çalışırsa iman ettiği şey onda yavaş yavaş sabitleşir, tereddütsüz, sabit ve hayatının önceliği haline gelir. Bu olmadığı için iman ettiğimiz şey hayatımızın önceliği olamıyor, başka şeyler bize öncelikli geliyor. Mesela salât önceliğimiz olamıyor. Daha öncelikli bir şeyin olmadığını fark ettiğinizdeyse geri dönüş yok. Onun ne kadar öncelikli olduğunu, geri dönüşü olmayan o noktaya gelmeden fark edelim.

“Neye iman edeceğiz?” dediğimizde karşımıza ilk çıkacak şey “cehennem” olmalıdır. Cehenneme iman etmek işe başlarken şarttır. Cehenneme iman edip ondan korkmakla başlamak şarttır. O iman bizi motive eder. O korkudur ki, önerileri yapmamızda bizi diri tutar. Şöyle benzetelim: Doğu illerimizde nöbet tutanlar kırk yıl önceki gibi mi tutuyor? Kırk yıl önce kim bilir ne kadar rahattı? Doğu batı fark etmiyordu. Ama şimdi, İzmir’de nöbet tutanla Hakkâri’de nöbet tutan aynı duyguda mı? Hakkâri’deki daha uyanık! Çünkü korkuyor. Saldırı olabilir diye bir korku var. Cehennemle ilgili de öyle

bir korku oluşmalı ki, bizi daima uyanık ve diri tutsun. Ancak o korku varsa siz hayatınızın her noktasını, her anını cehennemle ilişkilendirirsiniz.

“Rahman zikrini bırakanlara can yoldaşı (bir cin) bir şeytan veririz. Onlar nihayet yaptıklarını doğru zanneder.” (Zühruf; 36, 37)

Kişinin kendini doğru yolda sanması ne kadar korkunç ve tehlikelidir, ne büyük bir felâkettir. Nasıl düzelteceksin, nasıl? Doğru sanıyorsun! Bu sanış yüzünden insan önceliğinin de farkında değildir. Öncelik cehenneme iman ve ondan korkmaktır. Bu yüzden, yatarken kalkarken tehlikeyi hissedip korunma dualarını okumak, gündüz gece onları okumak çok önemlidir. Efendimiz (SAV) buyuruyor: “Sizden önceki hiçbir ümmete Felak ve Nas sureleri gibi bir hediye verilmemiştir.” Kimseye verilmemiş böyle şeyler var. Sadece bize verilmiş hediyelerden birisi de Rükû’dur. Elhamdülillah şanslıyız.

İman’a sistemin bilimsel argümanlarıyla bakabilmemiz lâzım ki, neye iman ettiğimizde şüphemiz olmasın ve imanda kuvvetli olalım. Bu önemli. Çünkü iman ettiğimiz şey hayatımızın önceliklerini belirliyor. Ona göre yaşıyoruz, o imana göre “önceliğim bu” diyoruz, o iman yüzünden önceliklerimizden taviz vermemeyi öğreniyoruz. Göreceğiz.

Bir tövbe ve dua ile bitirelim.

Mantalite olarak kabul edilmiş ve övülmüş tövbeler vardır. Hz. Âdem aleyhisselam’ın tövbesi, Hz. Yunus aleyhisselam’ın tövbesi, Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem’in vefatını hissettikten sonra yaptığı tövbe gibi. Duamıza Hz. Âdem aleyhisselam’dan başlayıp Efendimiz (SAV)’e gelelim. Sonra da Yaradan’ın “şöyle sığın” dediği şekilde sığınalım. Bu sığınmayı hem kullandığımız dilde hem de orijinal şekliyle yapalım:

Rabbimiz biz nefslerimize çok zulmettik. Eğer Sen bağışlamaz ve merhamet etmezsen biz hüsrana uğrarız. Biliyoruz ki; illâ Sen! Var olan Sen-sin ve Sen Sübhansın: Her şeyden münezzehsin; tanıdığımız bildiğimiz her şeyden münezzehsin; ne sanıyorsak, ne biliyorsak öyle değilsin. Biz o manaların hepsini ifade etmek için “Sübhanallah” diyoruz. İşte öylesin. Ama biz nefsine zulmedenleriz. Seni “Sübhanallah” diyerek ve “takdir, hüküm sana aittir” diyerek tesbih ediyoruz, Sen bizim tüm yanlışlarımızı ört. Bizim ulaşmamız da, dönüşümüz de Sana’dır. “Dileyen yok, illâ Allah” duruşuyla salâtlarımızda “iyyaKE na’budu VE iyyaKE nestayn” deriz, Senin belirttiğin Doğru Yol’u Senden isteriz, bizi oraya sabit kıl. En’amda bulundukların, ikramda bulundukların var ya, bizi işte onların yoluna sabitle. Bizi sapanlardan ve nankör olanlardan yapma Allahım...

Rabbena zâlemna enfusena ve inlem tağfirlena ve terhamna, lenekü-nenne minel hasiriyn.

La ilahe illa ENTE SubhâneKE, inniy küntü minez zalimin.

Sübhanallahi ve Bihamdihi Sübhanallahil aziym, estağfurullah ve etubü ileyh.

“İyyaKE na'budu VE iyyaKE nestaiyn, ihdinas sıratal müstakiym, sıratelle-zine en'amte aleyhim ğayril mağdubi aleyhim ve laddaalliyn”.

Âmin.

EL-FATİHA

16 Zilkade 1428 / 24 Kasım 2007

Duyacağınız yeni bilgilerin ve gelecek ilhamların Rahmani olması için, o doğrultuda hareket etmeniz için, şeytani yanılgılara düşmemeniz için bu tür konuları anlatanlar hakkında tereddüt etmek, istihare yapmak önemlidir. Bu tereddüt sorgulama için. Ve “Rabbi inniy messeniyeş şeytanü binusbin ve azab, Rabbi euzü Bike min hemezatiş şeyatıyni ve euzü Bike Rabbi en yahdurun, Ve hıfzan min külli şeytanin marid” ayetleri ile İhlas, Felak ve Nâs Surelerini sık okumak çok önemlidir. Yeni şeyler duymak, yeni bilgilerle karşılaşmak yeni bir mücadelenin de başlaması demektir. O mücadelede de korunma sure ve ayetleri çok önemlidir. Üç İhlâs, bir Felak, bir Nâs okuyalım. “Rabbi inni messeniyeş şeytanü” ayetlerini de okumanız faydalı olur.

Konunun başlangıç noktası da, gelişmesi de, sonucu da La ilahe illallah’tır. Bu yüzden hep Kelime-i Tevhid’in üstündeki idrak perdelerini açmaya gayret edeceğiz. İşimiz hep bu! Hayatımızın en önemli tek şeyi La ilahe illallah.

Öğrendik ki, La ilahe; tanrı yok illa Allah. Bu noktada “var” bile demedik, “var” demeyi ikilik gibi gördük. “Allah var” demekle Allah’a sınır koyuyor olmayalım istedik. “Var” kelimesi kullanılmadığında, zihninizde tesbit eden, bir sınır koyan, o anlatımı sunan ikilik de kalkmış oluyor. La ilahe; tanrı yok illa Allah! Uzun süre bunu gündem yaptık. Çok açık, çok çıplak, çok net açıkladık ve hep de konu yapacağız. “Tanrı yok”tan kastımız zannımızla oluşturduğumuz yapıdır. “Sen yoksun, illa Allah”ı ona diyoruz. Bu mana ile birlikte, Kelime-i Tevhid’in üstünden bir katman daha çekmiş olduk.

“La ilahe illallah; tanrı yok illa Allah” derken “tanrı”yı ötede beride tapınanlar sanıp “onlar yok, illa Allah” dersiniz esas tanrıdan perdelenirsiniz. Esas maksat, ilan ettiğin ilahın/tanrının yokluğudur. Yaratılmış yapıya, Esma’ül Hüsna kompozisyonuna ve oradaki Rab gücüne sahip çıkıp; “Ben varım, bu güçler de benim” denilerek ilan edilen ilahlık yok. İlla Allah! Hep ilerleterek ama bunu anlatmaya çalışıyoruz. Şimdi ondan bir örtü daha kaldıralım. Rastlarsınız, “cennetin kapısında La ilahe illallah yazılıdır” denir. Cennetin bir kapısı var, kapıda da böyle bir yazı var sanmayın. Öyle bir mana var. Nasıl bir şey bu? Havaalanları gibi yerlere girerken güvenlik geçitleri var-

dır, üstünüzde tehlikeli bir şeyle geçemezsiniz. İşte böyle bir mana var. Bir alan ki, Kelime-i Tevhid o alanın manasıdır, La ilahe illallah o alanın ismidir.

“Cennetin kapısında Kelime-i Tevhid yazılıdır”ın manasını size farklı ve hiç söylenmemiş bir örnekle anlatmaya çalışayım inşaAllah. Genç arkadaşlarımız heveslenip bir eğlence yerine gittiler. Tam girecekken bir yazı gördüler: Damsız Girilmez. Onu okuya okuya girebilirler mi? Bir şart var ve o şart yoksa “girilmez” diyor. Baktı ki dam yok, giremeyiz derler, yani o yazı oraya girip giremeyeceklerini anlatır, değil mi? O yazıyı göre göre girmeye kalkmazlar. İşte CENNETİN KAPISI denilen idrak sınırında yazan mana da budur: La ilahe illallah. O okuyarak geçeceğin, “tanrı yok illa Allah” deyip geçeceğin bir şey değil. Oradaki La ilahe illallah şudur: Tanrı giremez! İlla Allah. Bu manayı idrak ettiysen bir örtü daha kalkmış olur. Demek ki “La ilahe illallah” kelimesi, durmadan “damsız girilmez” der gibi söylemek için değilmiş. O sana bir şey söylüyor: Sende şöyle bir şey yoksa giremezsin. Cennetin kapısında yazan mana da budur: Buraya tanrı giremez, buradan tanrı geçemez, İlla Allah. Fark ettiniz mi? Ne kadar iyi insan olursanız olun, size ne kadar “aferin” denirse densin, eğer tanrıysanız geçemiyorsunuz.

Demek ki, “ben tanrı mıyım?” diye araştırmak lazım. Kişi tanrı olduğunu ne zaman anlar, o yapının ismi nereden itibaren ‘tanrı’dır, ona “sen tanrısın” muamelesi ne zaman başlar? Ölümü tattığı an! “A” yapının ismi o andan itibaren tanrıdır, göreceği muamele budur. “Tanrı” ismi dünyada dünya yaşantısı gereği birbirimize verdiğimiz “çeşitli isimler” ve o isimler altında ilan ettiğimiz “müstakil davranış biçimleri”yle örtülmüştür. “Bu tanrılıktır, ilahlık iddiasıdır” diye anlatmaya çalıştığımız budur. İş işten geçmeden fark edelim. Şimdiki isimlerin kalkıp da tanrılık kriterine göre muamelenin başladığı size tanrı olup olmadığınıza göre davranılacak yer ölüm sonrasıdır. Kişi tanrıysa o andan itibaren kabir onun için cehennemden bir çukur olur. Çünkü tanrıların mekânı cehennem. Cehennem tanrıların yaşadığı mekân. CEHENNEM La ilahe’dır. CENNET İlla Allah! Bu yüzden cennete tanrı giremez. “İlla Allah” ortamına “La ilahe” kapsamı giremez. Cennet mevhumunda tanrı yoktur, oraya giremez. Hiçbir şirk giremez! Şirk olan bir mana, şirk olan bir bakış açısı, bir hayat, şirk olan bir iddia cennet hali değildir. Cennet hali İlla Allah’tır, cehennem hali ilahlıktır. İlan edilmiş ilahların tümü bu kapsamdadır.

Ulaştığımız yeni mana bu: La ilahe; tanrı giremez, illa Allah. Öyleyse, ilahlığı yaşarken iyi fark etmek ve çok önemsemek gerekiyor ki, o kapsamdan kurtulabilelim. Eğer o fark edilmezse, bu bilgileri kişi hep ilan ettiği ilaha

öğretir, İslamiyet'i ilan ettiği ilaha yaşatmaya çalışır. Ama ilahın yaptığı işle-
rin bir önemi yok! La ilahe; tanrılık ilan etmiş halinle giremezsin, İlla Allah.

“O gün onları ve Dûnillah (Allah'ın dışı algısıyla müstakilen var zannedip
de) taptıkları şeyleri toplar ve “Bu kullarımı siz mi saptırdınız, yoksa kendi-
leri mi yoldan saptılar?” der.” (Furkan-17)

“Onlar: ‘(Hâşâ) Sübhaneke. Dunike (senin dışın var zannıyla müstakilen
var ve muhtar) dostlar edinmek bize yaraşmaz. Fakat Sen onlara ve babala-
rına nimetler verdin de sonunda Seni anmayı unuttular ve helaki hak eden
bir millet oldular’ derler.” (Furkan-18)

Demek ki, yeri gelecek, edinilen ilahlar; “Biz öyle bir iddiada bulunma-
dık” diyecekler. Ama ilahlığını ilan eden kurtulamayacak.

Önce hakikati görmek, sonra onu ne sandığımızı görmek çok önemlidir.
Hz. Ebu Bekr es-Sıddıyk radiyallahu anh; “Neye bakarsam önce Allah'ı sonra
baktığım şeyi görürüm” diyor. Herhangi bir şeye baktığında önce hakikati,
sonra da baktığı şeyin kendini ne sandığını veya bizim onu ne sandığımızı
görüyor. Bir insana baktığında ondaki hakikati görüyor, sonra da “o kendi-
sini Ayşe sanıyor” diyor. Çiçeğe bakınca ondaki hakikati görüyor, sonra onu
çiçek sanışımızı görüyor. Bu sıralama önemlidir. Neden? Genellikle tersini
yaptığımız için! Biz önce onun kendini ne sandığını veya bizim onu ne san-
dığımızı görürüz, sonra tefekkür edip “Aslında hakikati bu ama biz ona çiçek
diyoruz” deriz. Hz. Ebu Bekir radiyallahu anh'ın bakışındaki sıralama farklı!
Ben de öyle yapıyorum gibi düşünülse de öyle değil! Sendeki mekanizma
ters! Hz. Ebu Bekir efendimizin bu bakışını bir örnekle açalım. Beni bir süre-
dir tanıyorsunuz. Ben aynı zamanda bir tiyatrodaki gösteri yapıyor olsam, size
de bir oyunun davetiyesini getirmiş olsam. Geldiniz. Ben sahneye “A” rolün-
de çıktım. Siz beni mi, yoksa rolümü mü önce görürsünüz? Önce tanıdığınız
beni görürsünüz, sonra da rolümü: “A rolünde çıktı” dersiniz. Hiç tersi olur
mu, mümkün mü? Eskilerden meşhur bir artisti, Ayhan Işık'ı izliyorsunuz
diyelim. Seyredip seyredip, filmin sonuna doğru “bu Ayhan Işık'mış” der mi-
yiz? Daha çıkar çıkmaz Ayhan Işık deriz. Hz. Ebu Bekr'in söylediği bundan
farklı değil ki! Bu, bizim hayatta yapabildiğimiz bir şey zaten. Ama dikkat
edin; biz, Allah söz konusu olunca tersini yapıyoruz. Bir normal yaşantı bir
de Allah var gibi davrandığımız için Allah'ı normal yaşantının hep dışında
tutuyoruz. Yani, bazı insanların zaman zaman efkârlanmak istemesi gibi biz
de dindar olmak isteyince “Allah” diyoruz. Bir aktör söz konusu olduğun-
da mekanizmayı düzgün çalıştırıyorsun. Ama Allah için öyle değil. Hz. Ebu

Bekr onu Allah yolunda yapıyor; önce hakikatini, sonra rolünü görüyor. İki şey var: Birisi rolün. Diğeri, o rolün gücünden yararlanarak kendini ne sandığının. Hakikat açısından “rol” B diye anlattığımızdır. “B” yapıya ve özelliklerine sahip çıkıp “ben” diyen hal ise kendini ne sandığındır, yani A sandığındır. “A” yapı kendini ilah sanmaktır. O yüzden ona “La ilahe” denir.

Gerçekle tanışmamız şöyle başladı: Önce duyduk ki; tanrı yok illa Allah. Sonra “tanrı” kelimesinin açılımlarını yaşadıkça gördük ki; tanrı, yalnızca ötemizde berimizde edindiğimiz şeyler değilmiş. Oysa hayatımızda öyle şeyler yok sanıyorduk, rahattık. Tanrının ne olduğunu fark etmeye başlayınca Şirk-i Hafi ile karşılaştık. Şirk-i Hafi’nin ne olduğunu ve onun hayatımızdaki yerini araştırınca gördük ki; o bizim halimiz! “La ilahe; tanrı yok” derken kastedilen tanrının kendimizde ilan ettiğimiz hali Şirk-i Hafi’dir. Tanrı denilen; sizin Esma’ül Hüsna kompozisyonuna ve oradaki Rab gücüne sahip çıkışınızdır. İlahlık; “Ben de müstakilen varım” demektir. Bu idraka gelmişseniz, o zaman Kelime-i Tevhid’in manasına aynı pencereden bakmaya başlamış oluyoruz. Bu durumda, artık üzerinde anlaştığımız, hemfikir olduğumuz bir Kader anlayışımız var demektir. Bu anlayış olmadığı zaman bu cümlelerin anlatılabilmesi de anlaşılabilmesi de kolay ve mümkün olmuyor.

Kelime-i Tevhid bu şekilde anlaşılmazsa herşey farklı olur, duanız, salatınız her şeyiniz değişik olur. Mesela, tanrılar dünyasında işleri yolunda gittiği sürece kişinin aklına Allah gelmez, dua etmek gelmez. Yok mu böyleleri? Ömrünün tamamı böyle olmasa da uzun süre böyle yaşayanlar yok mu? Aklına Allah gelmiyor, dua etmek gelmiyor, yönelmek gelmiyor! Çünkü ilan ettiği tanrının gücüyle işleri yürütüyor. Ne zaman yapamayacağı bir işle karşılaştı, o zaman bir üst tanrı olarak Allah’a müracaat ediyor. Yaşadığı yerde Allah ismini duymuşsa ona Allah diyor, Allah’a müracaat ediyor: “Ey Allahım (ey üst makamım), gücüm yetmedi, bu işi sen yap” diyor. İş i tarif ediyor, yani sipariş veriyor. Tanrılığını ilan etti, gücünün yetmediği işleri üst tanrıya sipariş etti, bu iş e de DUA dedi. Yaklaşımı yanlış olmasına rağmen onun istekleri olur mu? Olur! Çünkü isteklerin oluyor olması duadan ayrı bir şeydir! Anlatmaya çalıştığımız şudur ki, sistem içerisinde böyle bir dua yoktur, dua bu değildir! Tanrılık iddiasında olanın isteklerinin yerine geliyor olmasının bir değeri yoktur. Kelime-i Tevhid’e “tanrı giremez, illa Allah” idrakiyla yaklaşıyorsanız, o kapıdan giremiyorsa, kişinin dünyaya ait tüm istedikleri olsa ne olur ki! Hedefiniz o kapıdan geçmek olduğu halde geçemiyorsanız diğer istediklerinizin olmasının ne önemi var? Cennetin güvenlik alanına tanrı giremiyor! O kapıda sana; “seni çok beğeniyorlardı, aferin diyorlardı ama tan-

rısın, giremezsin” denilecekse isteklerinin yerine gelmesinin ne önemi var! “Tanrı giremez” hükmü hep gündemimizde olması gereken çok önemli bir manadır: La ilahe; tanrı giremez, tanrıya kapalı, tanrıysan giremezsin, illa Allah. Bu hitapla karşılaşmamak için tedbiri şimdi almak gerekiyor. Bu tedbiri çok önceden almış olana ÖLMEDEN ÖNCE ÖLMÜŞ derler. O bu hali daha dünyadayken yaşamıştır. “Tanrı giremez illa Allah” mevhumunu bu dünyada yaşamaya başlayan ölmeden önce onu başarmış demektir. Çünkü ölümle birlikte “tanrılık” kriterine göre muamele başlar. İsimleri, güçleri bu dünyada farklı olsa da, onlara farklı isimler veriyor olsak da ölüm tadılınca genel muamele başlar. Tanrılar sınıfına yapılan muamelenin ismi CEHENNEM’dir. Tanrıysan cehennem! Çünkü tanrıların yaşadığı mekânın ismi cehennem!

Es Sıddıyk radiyallahu anh’ın cümlesine dönelim: “Ben bir şeye baktığım zaman önce onun hakikatini, sonra onun kendini ne sandığını, ne ilan ettiğini görürüm.” Bu bakışı uygulamaya talip olan bunun antrenmanına nasıl ve nereden başlamalıdır? Kendinden, kendine öyle bakarak başlamalıdır. Bu bakış önce “karşıya” değildir. İnsan önce kendisine öyle bakar, ilk bakış insanın kendisinedir, önce kendine bakıp o hakikati görmelidir. Bunu nasıl pratikleştirebiliriz, yaşarken bunu nasıl kolaylaştırırız? Lütfen kendinize “Ben neyim?” diye sorun. Ve şöyle düşünerek cevap verin: Ben Allah’ın düşüncesiyim, BEN Allah’ın ilminde O’nun düşüncesinin suretiyim. Bu antrenman yapılırsa o iş çok kolaylaşır inşaAllah. Ve bu idrakla “BEN” demekten korkmayın. Bu bakışla söylediğiniz “BEN” nefis mertebelerinin başlaması için gereken “BEN” tasavvurudur. Bu “BEN” nefis mertebelerinde ilerlerken yok edeceğiniz “BEN”dir. Bu idrak dışındaki “BEN” ise zulmani BEN olup nefis mertebelerine başlayabilmek için yok etmeniz gereken “BEN”dir. Böyle bir açıklamaya daha önce rastlamadınız! Birisi nefis terbiyesine başlayabilmek için yok etmeniz gereken BEN. Diğer nefis mertebelerine başlamak için gereken, orada ilerlerken yok edeceğiniz BEN. İlkini yok etmeden bu yol başlamaz. Çünkü o ilah. O yapı Allah’ın verdiklerini örtüyor, sahip çıkıyor. Onu yok ettiğinizde, o örtüyü kaldırdığınızda bir şey açığa çıkar: O! Zaten O’ydu, üstündeki ilah örtüsü kalktı. Örtüden kurtulan yapı “BEN” derken; “Ben Allah’ın düşüncesiyim, O’nun düşüncesindeki suretim” der. Artık bir iddianız yoktur! İşte nefis terbiyesinde bu “BEN”le yol alınır. Nefis terbiyesi yapacak bu “BEN”dir, ilerledikçe yok olacak olan da “BEN”dir.

Efendimiz (SAV) buyuruyor: “DünyaNızdan bana üç şey sevdirdi”. Neden “dünyaNızdan” diyor? Çünkü insan sahip çıkıyor, “dünyaM” diyor, öyle

sanıyor. Bu yüzden “dünyaNızdan” diyerek o idraka sesleniyor. Ay’dan birisi gelse, ona “Sizdeki yer çekimi bizimkinin altıda biri” dersiniz, değil mi? Burada anlatılmak istenen manayı kumanda-poşet benzetmesi ile de anlatmaya çalışayım. Neden kumanda? İşlevleri var, bir gücü var, bir şey yapıyor. Yaratılan insana benzetelim diye kumanda örneğini kullanıyoruz.

İnsan “B” sırrıyla yaratılan yapıdır. Yaratılan yapıyı iyi fark edersek Kur’an-ı Kerim meallerini anlamak kolaylaşır, “B sırrı”nı anlamamız kolaylaşır. Kişi “B sırrı”nı kendi ilah yapısı yüzünden anlayamaz, meali ilahıyla okuduğu için anlayamaz. Daha net söyleyelim: Okuyan ilah olduğu için ve ilahın Kur’an’a dokunması istenmediği için anlayamaz! Yani; “Ey ilah, Kur’an’a dokunma” dendiği için anlayamaz. Fark ettiniz mi? Çünkü: La ilahe; cennete tanrı giremez! İlahlık bu kadar tehlikeli bir şeydir. Ama hayat bu tehlikeyi örtecek bir cazibeyle kaplanmıştı, sistem sürekli örtmeye yöneliktir. Aksi halde bu hayat olmaz. Bu yaşantı için tanrılara ihtiyaç var. Bu hayat tanrılığını iddia edenlerle döner, dünya tanrılarla yürür. Anlattığımız konular, tanrılığını fark etmesi ve kurtulması dilenene cazip gelir. Ancak o bu tanrıdan kurtulmak için uğraşır. Diğerine cazip gelmez! Onlarla yarışmayın, ortada kalırsınız! Dünya sahnesinde vehmin zulmeti+şeytan işbirliği ile yarışmak kolay değildir. Dünya diye tarif ettiğimiz yaşantıda güç onlardır. Veli onlarla tartışmaz! Çünkü; biliyor ki, vehmin zulmeti+şeytan işbirliğinin cazibesini kuvvetlendirmeye yönelik bir sistem var.

Kumanda ve poşet! Kumanda ile anlatmaya çalıştığımız “B” sırrıyla yaratılan yapı kendini tanımaya başladığında bakar ki kendisinde bir güç var. O RAB GÜCÜ’dür. Başka bir güç olabilir mi? Esmâ Mertebesindeki yapma gücü Rab Gücü’dür, Rab o gücün ismidir. “Ya Rab” diye seslendiğimiz güç; Esmâ’ül Hüsnâ’nın tümünü, ef’al âlemindeki sistemi içine almış Rububiyet Mertebesi’nin gücüdür, Rab gücüdür! Yaratılan yapı, mesela insan, bir Esmâ’ül Hüsnâ kompozisyonu ve onun yapma gücü olan Rab’dan oluşur. Kişi işte bu gücü fark ettiğinde ona sahip çıkıyor, kumandadaki güce sahip çıkıyor ve ona bir örtü, bir poşet giydiriyor “benim gücüm” diyor. Buna “A” dedik. Sahip çıkınca o; “A”nın gücü, “A”nın özel iradesi, “A”nın akli” oluyor. Sahip çıkan bu kılıf; “ben görüyorum, ben duyuyorum, ben biliyorum, ben yürüyorum” diyerek onun tüm yeteneklerini sahipleniyor. Sahip çıktığı bu hali fark etmediği için hayatı boyunca, eğer her işi yolunda giderse, Allah’ı düşünmesi gerekmiyor. Ne diye düşünsün ki? Her iş tamam! Bu haldeki “A” yapıdır, işte bu yapı ilahıdır. Allah’ı örttüğü için ona ÖRTÜCÜ İLAH diyeceğiz. Bu “A” yapının bir dünyası var ve Efendimiz o dünyada yaşayana “dün-

ya Nızdan bana üç şey sevdirdi” diyor. O dünyada, yaratılan “B” yapıdaki tüm özelliklere sahip çıkan bir zann vardır. İlahlık ilan eden o zannın mekânı cehennemdir, cehennem onun ismidir. “B” yapının gideceği yer illa Allah’tır; cennet ortamıdır.

Nefs mertebeleri, nefis terbiyesi ve ilerleyiş basamaklarını duyar, okursunuz. Hatta onları okumak sizi motive eder, hoş gelir, oralardan kendinize bir ideal, bir hedef edinirsiniz. Ancak dikkat edin, eğer o işlere ilgi duyan ilahsa nefis mertebelerini o başaramaz: İlahsanız olmaz, size anlatan ilahsa da olmaz. Dinleyen ilahtan da, anlatan ilahtan da kurtulmak gerekiyor. Yani ikisinin de önce “A” yapıdan kurtulması lazım.

Nefs mertebeleri Allah’ı anlama ve tanımadaki idrak noktalarıdır. O idrak sıçramalarını yapacak olan ilah yapı değildir, o yol ona kapalıdır! Çünkü; La ilahe! Tanrı giremez, ona kapalı! Eğer salâtı “A” ikame etmeye kalkarsa olmaz, mirac ona kapalıdır. Mirac “B” sırrıyla yaratılan yapının işidir. İlah namaz kılarken Allah’ın önünde eğilir kalkar, “ancak senin önünde eğiliyorum, kimsenin önünde eğilmiyorum” der. Ama eğilen kalkan tanrıdır. “Namazda aklıma hiç bir şey gelmedi” der, aklına bir şey getirmeyen ilah olur. Zaman zaman aklına bir şey getiren ilah olur. Bir şey fark etmez, çünkü ilah! Bazen çok duygulanır, ağlar “hiç böyle namaz kılmamıştım” diye düşünür, ağlayan ilah olur. Hep o “A” yapı! Bu yüzden bu poşetten, bu ilahtan kurtulmak onu atmak gerekiyor, hayatta önce ondan kurtulmanın yöntemlerini öğrenmek gerekiyor. Çünkü bu yola çıkacak olan “A” değil, onunla yola çıkılamaz!

Eğer poşetten kurtulursan, onu sıyrırsan “B” sırrı denilen yapıyla karşılaşsın. “B” sırrı ile yaratılan yapı önemli bir hakikattir, ondaki tüm yetenekler, özellikler o hakikate aittir. Hakikatin her türlü sırrını, özelliğini taşıdığından ona sembol bir kelime kullanırsınız; NOKTA. Nokta çok ilmi bir kelimedir ve “B sırrı” diye bahsettiğimiz hakikati tümüyle içeren mananın ismidir. Biz o yapıya “B” sırrıyla yaratılan birim manasına nokta diyoruz. Yaratılan birim olan nokta kendini takdim ederken “BEN” der. Onun “BEN” derkenki kastı, ben Allah’ın düşüncesinin suretiyimdir. “BEN” kelimesini “A” yapı da kullanır. Onun “BEN” demesi CD’ye kaydedilmiş doğru bilgiye benzer. O kopyalanmış “BEN” olup tehlikelidir, çünkü ilahın “BEN” demesidir. “La ilahe” denilen bu “BEN”dir. Oysa noktada ortaya çıkan BEN “İllallah” kapsamındadır. Kumandaya benzettiğimiz o yapı yokluğunu fark edeceğiniz yapıdır. Holografik evreni okuyan kişinin yokluğunu fark edeceği yapı “A” değildir. Eğer onu sanarsanız işin içinden çıkamazsınız ve Kuantum Fiziği’yle uğraşan ilah

olursunuz. Kuantum Fiziği'nin deryaları neden Allah'ı bulamıyor? O bilgiyi ilah CD'sine, yani poşete yükledikleri için. Kumanda ile anlatmaya çalıştığımız nokta/birim, günümüzde holografik evren denilen sünnetullahı fark ettiği zaman hayreti artar. Her fark ettiği şeyde hayreti artar ve "Allah'ım hayretimi arttır" diye bir yakarışa bürünür: "Allah'ım hayretimi arttır ki; Sünnetullah'ı daha çok bileyim ve ona uygun yaşayayım" der. Çünkü öğrendikçe daha fazla yaşıyor. Neyi öğrendikçe? "B" yapının bile yokluğunu!

"Âlemlerin aslı hayaldir" cümlesini gördüğünüzde tanrılık ilanı olan "A" halinizi de o kapsamda bir hayal sanmayın, hayal o değildir. O zaten hiç yoktur, onu sen uyduruyorsun. Hayal Allah'a göre hayal olandır, "B" sırrıyla yaratılandır, kumandadır, birimdir, noktadır. Bu yapı Allah'a göre hayaldir. Sen poşete "BEN" demekten kurtulup da "B" yapıya "BEN" diyebilirsen, yani "ben Allah'ın düşüncesiyim" hali oluşursa idrak ilerlemelerine ancak o zaman başlayabilirsin. Diyelim ki başladın ve ilerledin, ilerledin... Sonra hayal olan yapının da yokluğunu yaşarsın inşaAllah. Hayal olan yapısını var sanan birisine veya kendine onu izah etmen gerektiğinde Hz. Ebu Bekr'i hatırla; o nasıl görüyordu? Önce hakikati sonra hakikatin düşündüğü sureti, yani rolünü görüyor. Kumandayla anlatmaya çalıştığımız yaratılan/nokta/birim/hakikatin rolüdür. Es Sıddık radiyallahu anh o rolü, yani ona ne dendiğini veya onun kendini ne sandığını sonra görüyor. Bu bakışın antrenmanına nasıl başlayacağımızı konuşacağız. Ama önce "bu bakış"tan istifadeyle Edeb'e gelmek istiyorum: Edeb ya HU denilen ve çok önemli olan Edeb! O nedir?

"Es Sıddık gibi" görebilmeye kişi önce kendinden başlamalıdır. Kendisine bakıp önce o hakikati görüp sonra da verilen rolü görmelidir. "Önce kılıfını, yani kendindeki "A" yapıyı gör" demiyorum, çünkü ondan kurtulmadan hakikatin rolünü görüş olmaz. Ancak ondan kurtulmuşsan esas hakikati görür hissedersin. Bu "görmek" gözle değil, idrak görmesidir. İşte eğer; O'nun düşündüğü sureti görüp o hakikate göre davranırsan EDEBLİ davranmış olursun. Bu yapının hakikatine göre davranan edebli olur. Hayata dönelim: İnsanlarla ilişkide kişi birisine baktığında önce o hakikati görür, bilir ve gördüğü o hakikate göre muamele yaparsa edebli davranmış olur. Eğer rolün üstüne geçirilen kılıfa göre davranırsa hakikate edepsizlik yapmış olur, EDEBSİZ diye ona denir. Kılıfın çok hoşuna gidecek davranışlar bile olsa hakikate uymayan davranışlarsa onlar edepsizliktir. Demek ki, edebe iki yönlü bakmak lazım. Bir; insanın kendisine davranırkenki edeb, kendisinden çıkacak fiillerdeki edeb. İki; bir başkasına davranacağı zamanki edeb, o kişinin hakikate göre davranmasındaki edeb. Her iki halde de bahsettiğim

hakikate göre fiiller sergileyen edebli davranmış olur. Hakikate uygun fiilleri seçen kişi artık hakikate geçirilen kılıfa göre fiil seçmez. Aksi halde sistem içerisinde edepsizlik yapmış olur. Bu yüzden, kendisine davranacağı zaman da, başkasına davranacağı zaman da sisteme uygun davranır, karşısındakinin haline göre değil. Karşıdaki kişi “A” halinde yaşıyor olsa bile edeblidir. Karşısındakinin davranış biçimi ve veri tabanı ilah sistemine göre olsa bile o ona onun hakikatine göre davranıyordur. Bu fark edilmezse Edeb karıştırılır ve edeb tanrılara göre, poşete göre tarif edilir, dünya hayatındaki edeb tarifi onlara göredir; “Ne edebli adam, beni görünce düğmesini ilikler” denir. Neden edebli dendiğini fark ettiniz mi? Tanrılığımıza saygı gösterdiği için. Beni görünce düğmelerini ilikliyor, ayağa kalkıyor, ne desek yapıyor, öl desek ölür. Bunları diyen ve bekleyen kim? İlan edilen tanrı! Demek ki, ilan edilen tanrılara göre, tanrı sistemine göre bir edeb tarifi var, tanrılığımıza hoş gelecek davranış biçimlerine edeb diyoruz. Ama cennetin kapısı onlara kapalı: La ilahe; tanrı giremez, tanrıya ait edeb de giremez. EDEB; Edeb ya HU denilen hakikate göre olan davranışlardır. O davranışları bilmek ve ortaya koymak için Edeb’i doğru tarif etmek ve iyi bilmek gerekiyor. Ki; “benim fiillerim tanrıya göre mi, hakikate göre mi?” diye bir irdelemeye girebilelim.

Doğru yola götüren yakın çok önemlidir. Bu yüzden, “ben Allah’ın düşüncesinin suretiyim” düşüncesi ve tefekkürü bu yolda düşülebilecek yanlışlardan korunmada önemlidir. Bu konularla meşgul olanların sık yanıldıkları noktalar vardır. Bir tanesi; “ben O’yum” demektir. Bu yolda açılımlar olduğunda çok yaşanan bir şeydir bu, kişi bizzat bunu söyler. Bunu idrakinde düzeltmezse, bu fikre sahip çıkarak işleri onun üzerine bina ederse yanlış yolda ilerler; o yakîn onu doğru yola götürmez. Bazen kişi tefekküründe öyle bir hal yaşar ki, bir anda her şeyinin değiştiğini hisseder. Bir anda! Bilim kurgu filmlerindeki gibi, sanki sizden farklı bir şey çıktı. O an, o kadar net görürsünüz ki, sizden farklı bir şey var, o an gören, duyan farklı bir şeydir. Hatta onun farklı olduğunu o an anlamıyorsunuz, o an geçtikten sonra anlıyorsunuz. Geçtikten sonra anlıyorsunuz ki, o farklı bir haldi. Eğer kişi “ben Allah’ın düşüncesinin suretiyim” diyerek düşünmesi gerektiğini bilmiyorsa o hali yaşarken “ben O’yum, ben Allah’ım” der. Yanlıştır. Bu hali Hallacı Mansur’un “Ene-l Hakk” deyişi ile de karıştırırlar. O “ben Allah’ım” demedi ki. Yanılmıyorsam Şah-ı Nakşibend Hazretleri anılarında “O hal iki kez başıma geldi” diyor. O halde aynen öyle söylersiniz “Ben Allah’ım” dersiniz. Ama onların da söylediği gibi yanlış bir bakış açısidir. Bundan yıllar önce böyle bir toplantıydık, bir şeyler yerken bir genç çatalını kaldırdı; “Yani

şimdi bu Allah mı?” dedi. O zaman bir cevap verdik, o da evet dedi ama, şimdi düşünüyorum da yeterli olmamıştır gibi geliyor. Bu süreç öyle bir şey ki, her yeni öğrenişle birlikte bir öncekine “yanlış veya yetersizmiş” dersiniz. Bir şey öğrenirsiniz, önceden doğru sandığınıza “yanlışmış, yetersizmiş” dersiniz. Bazen sorular gelebiliyor; “Biz O muyuz? Gördüğümüz şeyler Allah mı?” diye düşünülebilir. Bu gibi, “ben Allah’ım, Allah’a ait bir parçayım” gibi düşünceler yanlıştır, zihni doğru yola götürmez. Doğru bir yakine gitmek istiyorsak antrenmana; “ben Allah’ın düşüncesinde suretim” diyerek başlamalıyız! İnsan bir şeye mutlaka “BEN” diyecek. İlahlığını ilan etmemesi için yanlış olmayan bir “BEN”le başlamalıdır, ilahlığını ilan etmediği bir “BEN” kullanmalıdır. Bu da; “BEN Allah’ın düşüncesinin suretiyim” diyerek başlamaktır. Bu cümledeki “BEN”in müstakil bir gücü yoktur. Çünkü onun her hali Allah’ın düşüncesinin sureti! “BEN” dediği yapı Allah’ın düşüncesi! Allah’ın düşündüğü kompozisyona verdiği isme o “BEN” diyor. Bu, ileride kalkacak olan bir tesbittir, bu tanımlama ileride kalkacaktır. Diğer “BEN” iddiası olan, sahip çıkan, ilahlığını ilan eden bir “BEN”dir. Çok önemli nokta şudur: İlk “BEN”den kurtulmadan ikinci “BEN” yaşanmaz, bu bir mekanizmadır! “BEN”lerden ilkini atacaksın ki, VAR olan “BEN” çıksın. Bu yüzden “Ben Allah’ın düşüncesinin suretiyim” diyoruz. Bunun mütevazilikle, “BEN” dememe haliyle alakası yoktur. Ne atıp kurtulacağımız “BEN”in, ne de ortaya çıkacak “BEN”in mütevazilikle ilgisi yoktur.

Ölümle birlikte yeni bir isimlendirme, yeni bir muamele başlar ve tanrılığını ilan etmiş olanlara TANRI MUAMELESİ yapılır. Onlara ölümle birlikte yapılan bu muamele cehennemdir, cehennem o muamelenin adıdır. “Ben Allah’ın düşüncesinin suretiyim” tesbitini yapanların tabi tutulduğu muamelenin, o halin ismi ise HAKK’tır. “Ene-l Hakk” anlaşıldı mı? “Ene-l Hakk” demek şimdi kolay mı? “Suretleri Hakk üzere yarattık, yarattıklarımızı Hakk olarak yarattık” diyen ayetler o kadar çok ki... “Hakk” diye seslendiğin işte o yaratılan yapıdır; Hakk olarak yaratılmış olan Allah’ın düşündüğü surettir. O suretlerin âlemine EF’AL ALEMİ (fil alemi) diyoruz. Ef’al âlemi Allah’ın düşüncesinin suretidir, O’nun düşündüğü surettir. O surete “BEN” derken onun hakikatine uygun fiiller ortaya koyarsan, fiillerin onun hakikatine uygun olursa edebli davranmış olursun. O bir salâtsa o salât edebli olur. Diyelim ki, kişi; “Ben Allah’ın düşüncesinin suretiyim” dedi ve salât ikame ediyor. Bu anlatacağımı salâтта uyguladığınızda şaşacağınız şeyler hissedip yaşayacaksınız. Çünkü mesela Tekbir’i o zaman fark edersiniz. Tekbir genellikle şöyle anlatılır, ama değildir: “Allahuekber deyip dünyayı elimin tersiyle

ittim, her şeyi, tüm işleri geriye attım.” Tekbir bu değildir, bu tarif yanlıştır. Evlat, mallar, tüm işler o poşetin oyuncaklarıdır, çok dikkat edin. O namaza dururken Allahuekber’le demek istiyor ki; “ey üst tanrım, şu an oyuncakları düşünmüyorum, senin için onları bıraktım, işim bitince bakacağım.” Halbuki gerçekte Tekbir şöyledir: AllahuEkber; La ilahe; tanrıyı attım. Oyuncakları değil, bu güce sahip çıkan tanrıyı attım; tanrı değilim, tabi ki illa Allah!

Senin halin “İlla Allah” olunca bir ayet başlar: “Ve ma teşaune illa en yeşe-allahu: Dileyen yok illa Allah.” Artık sen “Dileyen yok” idrakıyla salâta durursun, o idrakla “iyyaKE na’budu VE iyyaKE nestayn” dersin; Allahım, “dileyen yok illa Allah” idrakıyla senden doğru yolu isterim, ihdinas sırat al müstakim. Bu duruşu yaşayan, bunu diyen “Ben Allah’ın düşüncesiyim” diyendir. O idrakta Allah’tan başka bir zat yoktur. Allah ve düşüncesindeki suret! Bu suretin salâtta duruşu onu Düşünen’edir. Suretin kendisini Düşünen’e durduğu bu hal; VECCEHTÜ VECHİYE Halî’dir. “Veccehtu vechiye lillezi fataras semavati vel arda hanifen” ayetindeki HANİF HAL’dir: Tanrılık iddiam yok, hanifim. Hanif olarak salâttayım, hanif olarak yaşıyorum! Düşünülen suret kendisini Düşünen’e duruyor. Biliyor ki, isteyecek müstakil bir varlık yok. İstek yapacak ve isteği de kabul olacak/olmayacak müstakil birisi yok. “Allahuekber” demekle onu attın, o zannı attın. “Allahuekber; La ilahe; tanrılar giremez” deyip tanrılığı attın. Sadece seni düşünen; İlla Allah! İşte O’na durdun, döndün, yöneldin. Bu idrakla salat önemli bir duruştur. Düşünülen suretin Düşünen’e Veccehtu Vechiye’sidir. Efendimiz’in salâta; “İnni veccehtu vechiye lillezi fataras semavati vel arda haniyfen ve ma ene minel müşrikin, inne salâtiy ve nusukiy ve mahyaye ve mematiy lillahi rabbil alemin ve la şerike lehu ve bizalike ümirtü ve ene evvelül müslimin” diyerek başladığını hadisten öğreniyoruz. Hanif duruşun seslenişidir Veccehtü Vechiye: Yüzümü, idrakimi, her şeyimi beni Düşünen’e döndürdüm, veccehtu vechiye yaptım. Şimdi o suret olarak “iyyaKE na’budu VE iyyaKE nestayn” diyorum ve O’nun öğrettiği şekilde istiyorum; ihdinas sırat al müstakim... Burada bir ikilik var mı? Yok! Çünkü Tekbir’le deklare ettik: Dileyen yok illa Allah.

-Bu hale mirac diyorsak, Efendimiz’in Mirac’ında düşünülen suretle Düşünen arasında bir ilişki, bir diyalog nasıl oluyor?

Neden şaşırıdın? Düşünülen suretle onu Düşünen rahatlıkla konuşabilir.

-Efendimiz sürekli o halde değil mi?

O daimi salat. Mirac farklı. Salâтта miracı yaşamak, Efendimiz'in yaşadığı miracı yaşamak değildir. Mirac, anlattığım mananın ismidir, Efendimiz'in yaşadığı olayları senin de yaşamaman değildir, O Efendimiz'e ait özel bir haldir.

-Peki, Efendimiz'in miracını bilmemiz neden istenmiş?

Efendimiz o hali çok sevmiş, bizim de yaşamamızı istemiş ve o hali yaşayabilmemiz için hediyeler getirmiş. Mirac hali için, mirac halinden getirdiği Üç Hediye var: İlki salât ikame etmek. Efendimiz o hali, mertebeyi bizlerin de yaşamasını istiyor, o zaman bize salât hediye ediliyor, o mertebe için. Bir de Kelime-i Tevhid'i bir kez söyleyebilenin cennete gireceğine dair müjde veriyor. Üçüncüsü ise "Amene'r Rasulü" ayetleridir.

-O zaman bu işin yolu salât mıdır? Yani, bu iş salâtlarla mı mümkündür?

Yolu salâttır, salâtlardır! Yalnızca salâtlarla! Yalnızca! Bütün öğrenilenler salâtı ikame etmek içindir! Önemli bilgiler öğreniyorum, salâtı sonra da hallederim yanılığına sakın düşmeyin. Ne öğreniyorsak salâtı dosdoğru ikame edebilmek için, "mukıymes salât" olmak için öğreniyoruz. Salâtı bir kenara bırakmak, bir şeyi onun yerine geçirmek için değil. Mümkün değil!

-Amener Rasulü ayetleri "hali yaşayın, öyle olun" anlamında mı?

Dua olarak kullanmak için. "Amener Rasulü" ayetleri çok önemli bir yakarıştır, af dilediğimiz bir sığınaştır, Takatimizin yetmeyeceği şeylerin yüklenmemesini istediğimiz bir yalvarıştır. Bir de; nelere iman edeceğimizi öğretir. "Ben şunlara inanıyorum, bu önerileri işittim ve uydum" der gibi güzel bir girişi vardır. Bu yönüyle Amener Rasulü bir nevi "iman ve duruş" itirafıdır.

-O ayetlerdeki "va'fuanna, vağfirlena, verhamna"yı iki secde arasında dua olarak okumak öneriliyor. Onlara "vehdina" da eklenebilir mi?

"Vehdina"yı ekleyebilirsin de, eklemeyebilirsin de. "Vehdina" kelimesi "ihdinas sıratul müstakim"deki "ihdina" yakarışıdır. Vehdina; hidayet nasib ediver. "Bağışla, merhamet et" dedin, arkasından da "hidayet veriver" diyor-sun. Salâтта iki secde arasındaki duaya ekleyebilirsiniz.

- Salatta iki secde arasında dua yapılıyor mu?

Birinci secdeden kalktınız, ikinci secdeye gitmeden dua yapılır ve makbuldür. İKİ SECDE ARASI çok önemlidir. Önce orada acele etmemeye dikkat etmeliyiz. Bu duayı yapmak acele etmeyi de engelliyor. Biliyorsunuz, duaların kabul olduğu çok özel haller ve yerler vardır. Kâbe'nin yanı gibi,

Mescid-i Nebevi gibi. Böyle birisi de iki secde arasındır. Şekerci Dede diye bilinen Seyyid Hüseyin Efendi, Allah rahmet eylesin, teksirleri vardı, gelenlere dağıtırdı. Duayı anlatan bir teksirinde bu bilgi vardı, duaların makbul olduğu yerlerden birisi olarak iki secde arası yazılmış. İki secde arasının duası Kâbe'nin yanındaki dua gibi makbuldür. Hâlbuki orayı biz hızla geçiyoruz. İki secde arasında bir de dik durmaya dikkat edelim. Beliniz, omurunuz anatomik pozisyonunda olmalı, S yapısını korumalıdır. Salât ikame ederken eğri duranları Efendimiz, "belinizi şöyle tutun" diye uyarıyor, düzeltiyor.

-Secdede yapılan dua da çok önemli değil mi?

Secdede yapılan dua da önemlidir ama namazın secdesinde değil! Namazdan sonra. Kıldınız, duanızı yaptınız, secdeye gidersiniz orada dua güzel olur. Namazın şeklini bozup onun secdesinde dua yaparsanız olmaz!

Bu paylaşımlarda konuştuğumuz bilgiler ve haller dışarıdaki çoğunluğa cazip gelecek şeyler değil, dünyadaki yaşantının takdir edeceği şeyler hiç değil. Bunları dinleyenler de, okuyanlar da çoğunluğun talip olduğu şeye talip değiller! Bu aslında zor bir işe talib olmak demektir, fark edin! Bu yüzden, bunları normal hayatla ilişkilendirdiğimizde; bazen "nasıl yapacağız?" gibi zorluklarla karşılaşırız. Çünkü hem idrakın hem de hayatın baştan sona değişmesi, taşınması gerekiyor! Bu ikilem ve zorluğu özellikle hayatımızın çok önemli bir parçası olan salat ve dua da yaşarız: Yıllar önce Afyon'da üniversite öğrencileri davet etmişlerdi, evlerine misafir olmuşum. Özellikle, salâta birisinin önünde eğilmemeleri gerektiğini konuşmuştuk. Zaman geçti, onlardan birisiyle bir caddede karşılaştım. Selamlaştık, yaklaştı: "O günden sonra namazımız bozuldu hocam, nasıl kılacağımızı şaşırdık. Ne eskisi gibi, ne de yeni bir şey yapabiliyoruz" dedi. Onlara "Allah'ın önünde eğiliyorsunuz" diye öğretilmiş. Önünde eğildiği bir varlık var gibi bir edeble işi yaptığı için o varlığı kaldırınca boşa çıktı. Bu durum dua ile ilgili de yaşanır.

İnsan-30 ayetini hep gündeme getireceğiz, çünkü çok önemli. Bu ayetle ilgili üç temel yaklaşım vardır ve o yaklaşımlar "iyyaKE na'budu VE iyyaKE nestayn" derken de önemlidir. Hatırlayalım ki iyice yerleşsin. İlk manayı geçiyoruz, çünkü o idrak bu ayete hiç yaklaşmıyor. İkinci idrak; siz dileyemezsiniz Allah dilemedikçe. Bir de Efendimiz (SAV) in açıkladığı bakış açısıyla mana var; dileyen YOK, illa Allah. Eğer bu manayı kabul etmişseniz "nasıl yöneleceğiz, nasıl dua edeceğiz?" gibi bir telaş olmaz. "Dualarımız, salâtlarımız bozuldu, nasıl yapacağımızı bilemiyoruz" diyorsanız ayetin bu manasını kabul etmiyorsunuz demektir. O zaman bir karar verin; hangi

bakışı kabul ediyorsunuz: “Allah dilemedikçe ben dileyemem” mi? Yoksa, “benim müstakil iradem var, iyiyi kötüyü ayıracak aklım var. Ben dilerim, Allah benim ne dileyeceğimi bilir ve yaratır” mı diyorsun? “Dilemelerimiz, dualarımız bozuldu, nasıl dua edeceğimizi bilemiyoruz” diyorsanız, bu idraklardan birini kabul ediyorsunuz demektir. Hele üçüncüsü öyle bir ekol ki, o bakışı çok bulursunuz. Siz İnsan-30’a talipseniz, “dileyen yok illa Allah” diyorsanız, yani dileyen yoksa, yani sen yoksan “nasıl dileyeceğimi şaşırdım” telaşı olabilir mi? O bu meale uymaz! Peki, bu meali kabul eden dua etmeyecek mi? Duasız olur mu, dua çok önemli. “Onları bizim için kıymetli kılan duaları” diyor. Furkan-77’de Rasulüne; “(Ey Rasulüm) söyle onlara, duaları olmasa neye yararlar” buyuruyor. Bunu, bizden sipariş bekleniyor gibi düşünmeyin. “Sipariş vermezlerse neye yararlar, bize onların siparişleri lazım” gibi bir mana değil! DUA teslimiyet manasını içerir. Eğer İnsan-30’a “dileyen yok illa Allah” diye yaklaşıyorsanız, bu ayetteki dua teslimiyet içerir! İnsan-30’u kabul Kelime-i Tevhid’i kabuldür; La ilahe; tanrı yok, illa Allah. Tanrı yok demek dileyen yok demektir. İnsan-30’daki “Ma teşaune” de “dileyen yok” demektir. Ma teşaune illa en yeşaAllah; Dileyen yok illa Allah! Bu manayı kabul etmekle teslimiyet başlar; “ben Allah’ın düşüncesinin suretiyim. Ne düşünmüşse o! Bu gerçeği fark ettim” demiş olursunuz. Bu itirafı yapmanın “BEN” deyişi, duası, salâtı, tüm işleri, her şeyi farklıdır. Holografik anlayış, görünenin aslında algılama oyunları olduğunu söyler. İşte o oyun içerisinde gözükene ve “BEN” diyen yapı; “ma teşaune illa en yeşeallahu, dileyen yok illa Allah” diyor. Düşünülen suret olan görüntünün duası bu idrakta artık şöyledir: Allah’ım merhamet, Allah’ım merhamet. Merhamet etmezsen...

Merhameti biraz anlayabilmek için zihninizde bir insan canlandırın. O insanı bir ateş çukuru yapıp oraya atın. Ne kadar kolay attınız değil mi? Atıp atmamak tamamen merhametinize kalmış bir şeydir. Onu istediniz ateşe attınız, istediniz güzel bir bahçeye koydunuz, kim hesap sorabilir? Size hesap sorabilecek bir varlık var mı? Zihninizdeki varlık size hesap sorabilir mi? Varlıklar tamamen sizin merhametinize tabidir, ancak merhametinize tabidirler. Siz ne derseniz zihninizdeki hayal odur, o olurlar. Onlar nasıl sizin düşündüğünüz suretlerse, siz de Allah’ın düşüncesinde birer suretsiniz! İşte bunu anlayan ilmi suret fark ediyor ki, her hali Allah’ın merhametine kalmıştır. Bunu fark ettiğinde ne dileyeceksin? Kim dileyecek? Gördün ki dileyecek ayrıca bir varlık yok. Yalnızca Dileyen’in dilediği suretler var. Bazen kitaplarda “Sen bir suretsin” denir, manası şudur: Sen Dileyen’in düşündüğünün suretisin. O zaman, seni Düşünen’in merhameti çok önemlidir, değil

mi? Bunu anlayınca diyorsun ki: Allahım bana merhamet et, bana merhamet et... Bu teslimiyet noktasını bulanın, bu ayeti böyle kabul edenin duası yalnızca budur: Allahım merhamet. Bu duada istenecek herşey var, bir tarif gerekmiyor. Allah bilmiyor mu ki? Zaten O düşünüyor! O'nun düşündüğü suretsin zaten. Öyleyse istenecek şey yalnızca merhamettir: "Allahım merhamet et. Merhamet et de seni anlayabilecek, seni tanıyabilecek şekilde düşün beni, vaad ettiğin cenneti kazanabilecek bir yapı düşün benim için. Bu kapıdan tanrı giremez diyorsun, girebilecek bir yapı düşün benim için."

Efendimiz (SAV), cennetlikler ve cehennemlikler belli oldu buyuruyor, hadis çok net. Demek ki, kapıdan giremeyecekler var. Ve Allah dilerse cennete, dilerse de cehenneme gidiliyor. Başka bir Dileyen yok. Bu hadisi duyunca, "işî gücü bırakalım mı?" diyenler oluyor. Bu yanlışa düşmeyin. Duyunca hemen Rabbimize yönelip "Allahım merhamet et, bağışla da giremeyenlerden olmayayım" diye yakarışa başlamak doğru davranıştır. Bağışla demek; beni tanrı rollerinden, tanrılık görevinden al. İlla Allah'ı anlayabilen, yaşayabilen, "B" sırrını kavrayabilen bir görev ver Allahım demektir. Bir arkadaşımız Hac'da birisinden dua istemiş, o da "Allah sana sıratı müstakim'i nasip etsin" demiş. Başka ne desin? "O kapıya geldiğinde girebileceklerden ol kardeşim, kapı kapalı olmasın, Allah senden tanrılık görevini alsın, girmesi serbest olanlardan ol" diyor. O hayat tarzını biz salatta "İhdinas sıratı müstakim" derken de istiyoruz. Bunu yaptığında ekrana hiç bilmediğin şeyler de gelir ki, sen İhdinas sıratı müstakim'i istediğin içindir. Yaradan sana "böyle söyle" diye öğretiyor. Salâtta "İyyaKE na'budu VE iyyaKE nestayn"deki duruşla onu istiyoruz. O duruş İnsan-30 ayetinin "dileyen yok" duruşudur, o duruş "veccehtu vecchiye" bakışıdır; Allah'ın düşüncesi olan "B" yapının onu Düşünen'e dönmesidir, "veccehtu vecchiye" halinin "dileyen yok" idrakıyla yaşanışıdır. Orada halinle diyorsun ki; Elhamdülillah bunu kavramamı dile-din ya Rabbi, bunu kavrayanlardan olmamı diledin.

Hz. Âdem aleyhisselam'ın tövbesine dönelim, yasak bir şeyi yapınca "Allahım bir daha yapmayacağım" demedi. Hz. Âdem o dua biçiminin yanlışı olduğunu bildiği için "Allahım bir daha yapmayacağım" demiyor. "Rabbimiz nefslerimize zulmettik, eğer sen bağışlamazsan, affetmezsen hüsrana uğrarız" yakarışı ile yöneliyor. Efendimiz (SAV) bir hadisinde buyurur ki; "Bil-diklerimi bilseniz yerinizde duramaz, yatağınızda yatamaz, dağlara koşar, "merhamet, merhamet" diye bağırırsınız." Çok enteresan değil mi? Merhamet istememizi öneren ayet ve hadisleri neden görmek istemiyoruz? Ger-

çeği görmekten niye korkuyoruz? Markette sepeti dolduruyorsunuz, kasayı görmek istemiyorsunuz! Neticede kasaya geleceksiniz, sepette ne varsa çıkaracaklar. Efendimiz (SAV); “Benim bildiklerimi bilerseniz gülemezsiniz bile. O kadar korkarsınız ki, işi gücü bırakır merhamet istersiniz, yatamazsınız bile. ‘Merhamet merhamet’ diye dağlara çıkarsınız” buyuruyor. Demek ki yapılacak dua bu: Allahım merhamet et, Allahım merhamet et. Yavrunuzla ilgili dua ediyorsunuz; Allahım yavruma merhamet. Hatta bir ileri idrakta “lem yelid velem yûled”i fark etmiş de sesleniyorsanız; “yavrum sandığıma merhamet” dersiniz. Beşer gibi “yavrum” deyin, ama onun için merhamet isteyin. Çünkü Rabbin merhamet ederse mesele bitti demektir. Senin bir şeyi tarif etmen gerekmiyor, “Şunu da söyleseydim, eksik mi oldu?” diye tartışılman gerekmiyor: Sadece merhamet! Diğerleri istenmez mi? Elbette istenebilir. Ama sen İnsan-30’un o mealini kabul etmişsen yaşama biçimin değişir, çok farklı bir hayat tarzı başlar. “Dileyen yok, illa Allah” hakikatini kabulle başlayan hayat, Efendimiz (SAV) in bizzat yaşadığı İslamiyet’tir! Kişilerin İslamiyet’ten anladıklarını kendilerine göre tarif ettikleri müslümanlık biçimleri değildir. O zaman bizzat Efendimiz’in anlattığı ve yaşadığı başlar! Bu ayeti fark ve kabul ettiysen böyle olur. Sonuç olarak Allah’a karşı “Bir daha yapmayacağım” dediğin zaman sendeki Rab gücüne yapması için bir hedef koymuş olursun. O zaman Rab Rabliğini kanıtlar ve ilan ettiğin tanrı tanrılığının cezasını bulur, bu dünyada ve devamında o cezayla karşılaşsın.

Dua noktasında en önemli şey MERHAMET İSTEMEK’tir. Bu yakarış neyi getirir? “Dileyen yok, illa Allah” idrakıyla “merhamet Allahım” diye dua etmek teslim olmayı, teslimiyeti getirir. Teslim olmuş olursun. Teslimiyet’i de doğru anlamak gerekir. Ayetlerde “Allah’a teslim olun” uyarısını sık görürsünüz. Hatta “Eslemtü li Rabbil Alemiyn; Alemlerin Rabbine teslimim” dememiz önerilir. Bunu duyunca “A” yapı “teslim oldum” diyorsa, o bir üst tanrıya teslim olur: “Anladım ki gücüm yokmuş, acizmişim, hep senin istediklerin oluyormuş, o zaman teslim oldum” der. Bir tanrının güçlü bir başka tanrıya teslimiyeti. Yaratılan “B” halinin teslimiyeti ise çok farklıdır; onun teslimiyeti Hasbiyallahu’dur. Bu teslimiyeti ilahlığını ilan eden BEN yapamaz. O ancak zavallılığını ilan eder, çaresizim, teslim oldum der. “B” yapı “Hasbiyallahu” der, “Eslemtü li Rabbil Alemiyn” der. Bu teslimiyet, onu Düşünen’in merhametine teslimiyettir. Böyle diyerek teslim olmayı bize Rabbimiz öğretiyor: Eslemtü vechiye lillahi: Yönümü, yüzümü, idrakimi Allah’a teslim ettim.

Tevbe-129. ayet; “Hasbiyallahu, La ilahe illa HU, aleyhi tevekkeltü ve HUve Rabbul Arşil Aziym” kullanabileceğiniz ve sonuçlarını hayretle izleye-

ceğiniz bir ayettir. Hasbiyallahu'yu deli gibi okursanız karşınıza öyle şeyler çıkarır ki... Mesela, önerilmediği halde sipariş türü bir dua yapmış ve olması için de Hasbiyallahu'yu kullanmışsanız o olur. Ve öyle lütuf yollu olur ki, olan sayesinde hakikate ulaşırsınız. Sipariş sizi başka bir yere götürür. Tasavvuf kitaplarındaki "Tövbenin Tövbesi" gibi olur, sen sipariştan siparişsizliğe gidersin. İşe siparişle başladınız ama siparişi elde etme yöntemi teslimiyet olduğu için, "Hasbiyallahu" olduğu için o gelen sizi siparişsiz bir hayata götürür. Bizzat yaşadığımı söylüyorum.

"Hasbiyallahu" ayeti gibi önerilen iki şey daha vardır: Birisi "Allahümme lekel hamd" tövbesi. Efendimiz yeminle söylüyor; "Sabah üç, akşam üç okuyan vallahi cennete gider." Sahih bir hadisin içerisindeki yemin bizim için çok önemli bir ipucudur. "Allahümme lekel hamd" la ilahe illa ente rabbiy ve ene abdüke amentü bike muhlisan leke fi diyni inni esbahtü ve emseytü ala ahdike ve va'dike mestetatü, etubu ileyke min seyyi'i ameli ve estağfiruke bi zunubilletiy la yağfiruha illa ente." Esbahtü/sabahladım ve emseytü/akşamladım kelimelerini beraber söyleyebilirsiniz. Ya da sabah "esbahtü", akşam "emseytü" diyebilirsiniz. "Esbahtü; Allahım ahdim üzere sabahladım, o hakikat üzere davranışlar sergileyerek sabahladım. Emseytü; o fiillerle akşamladım" diyorsunuz. Ve "Bağışlayacak sensin, bunun farkındayım, bana merhamet et" diyerek tövbeyi bitiriyorsunuz. Efendimiz diyor ki: "Vallahi de billahi de, her kim bu istiğfarı sabah akşam üçer kere okursa o mutlaka cennete gider." Tabi, istediğin gibi yaşa, sonra da bunları oku değil! "Bu iş kolaymış, bunu oku işi bitir" gibi anlamak yanlış olur. Ama çok enteresandır, birçok test yaptım, öyle yaşıyorsa kişi bunu okuyamıyor. Okumak için karar alıyor, okuyamıyor. Bir sürü işi yapıyor, üç satırı okuyamıyor. Çünkü o kararı "A" yapısı ile alıyor. Fakat yine de mücadeleyi elden bırakmamak lazım. Bu dört beş satırı üç defa okumak zor iş midir? Sabah ışığa başlarken üç kez, akşam karanlığa başlarken üç defa okusak. Kalkıp namaz kılamıyor, arzu ediyor ama henüz kalkamıyor olsa bile kişi buna gayret etmeli. Diyelim ki saat on birde kalktı, güne, ışığa o saatte başladı bunu okusa! Güneşle beraber yeni bir mekanizma başlıyor, o mekanizmaya karşı bunu okusa. Sonra karanlığa girerken de üç defa okusa. Yedi defa da "Hasbiyallahu" ayetini okusa. Bir de Seyyidül İstiğfar. Bu üçü önemli. Çocuğunuz; "Hepsi uzun oldu, ben yalnız birini okuyayım" derse, üçer defa "Allahümme lekel hamd" duasını okusun, mesela. Eğer devamlı okursa belli bir zaman sonra yaşantısı, hevesleri, arzuları, kalkma saatleri, planı programı değişir. Buradan şunu anlamayın lütfen: Sizin yaşantınız eskisi gibi devam edecek ama siz "tanrı giremez"

noktasına geldiğinizde “haydi geç, sen bunu üç defa okuyordun” diyecekler değil. Hani çok güzel bir dua vardır; “Allah seni Efendimiz’e komşu yapsın” diye! Diyelim ki birisine böyle dua edildi. O kişi rastgele yaşayacak, sonra o kapıya geldiğinde “senin için böyle dua ediyorlardı, mecburen Efendimiz’e komşu yapacağız” denilmez. Bir çocuğa; “inşaAllah iyi bir doktor ol” diye dua ettiniz, duanız da makbul oldu. Kabul olmuşsa, o çocuk üniversite sınavında tıp fakültesini tutturanacak, orada başarılı bir şekilde okuyacak, iyi bir doktor olsun diye dua ettiğimiz için hayrlı işlerle meşgul bir doktor olacak demektir. Sizin duanız nedeniyle ona, “senin için çok dua ediyorlardı, sana bir tıp diploması verelim” denmez. “Rasulullah’a komşu olursun inşaAllah” duasına mazhar olan kişiye de öyle bir yaşantı oluşturulur ki, yaşarken o öyle bir nur biriktirir ki, o nur ona Efendimiz’in yanında durabilecek bir güç verir. EFENDİMİZİN YANINDA DURABİLMEK için belli bir enerjiye sahip olmak lazım, aksi halde yanarsın, duramazsın! Sonraki hal normal hayattaki gibi değildir. Bir yerde durabilmen için durabilecek gücünün olması lazım, o güç yoksa orada duramazsın. O gücü önceden tedarik etmiş tedarikli beden orada durabilir. Dolayısıyla, kişinin öyle bir hayatı olur ki, yaşarken biriken nur ona Efendimiz’in yanında durabilecek bir pozisyon oluşturur. “Allahumme lekel hamdü” duasının da kabulüyle birlikte kişinin düşüncesi, planı programı, hevesleri değişmeye başlar, merhamet mekanizmasının içine girmeye başlar. Çünkü bu dualar Allah’tan merhamet isteyen dualardır. Bunlar hep; “Allahım bana merhamet et Allahım beni bağışla. Senden başka bağışlayacak yok, bana merhamet et, beni bağışla” dualarıdır.

Bunları bazen Türkçesiyle söylüyorum. Çünkü manasını bilerek okuduğunuzda beyninizden merhametle ilgili dalgaları daha hızlı çıkarmış olabilirsiniz. O mekanizmayı hızlandırmak ve manasını hızla yerleştirmek üzere Türkçesini de okuyoruz. Anladığınız dilde merhamet isteyen bir duyguyla beyninizden çıkaracağınız dalgalar, o mekanizmaların daha hızlı işlemlerini sağlar. Eğer kişi yaşantısında “Allahım bana merhamet et ve beni bağışla” demeyi alışkanlık edinir ve bunu bahsettiğim o teslimiyetle, o kıpırdamazlıkla söylerse hayret edeceği güzelliklerle karşılaşmaya başlar. Buna “Allahumme lekel hamdü..” duasının sabah akşam üçer defa okunmasını ve bir de “Hasbiyallahu...” ayetini sabah yedi akşam yedi kere okumayı ekleyebilirse Efendimiz’in hadislerinde önerilmiş bir işi yerine getirmiş olur. Bu tövbeyi sabah okuyanın akşama kadarki sürede, akşam okuyanın sabaha kadarki sürede ölümü halinde özellikle şehid muamelesi göreceği müjdeleri vardır.

“Hasbiyallahu” ayeti ise “bana Allah yeter” diyor, bize onu öğretiyor. Ayete inanmak lazım: Sana ALLAH YETER!

Geçenlerde biri ile merhabalaştık, “Ne iş yaparsın?” diye sordu, ben de ona “sen ne yaparsın?” dedim. “Şu işteyim, şöyle bir iş arayışındayım” deyince “hayırlısı, dua et inşaAllah” dedim. “Dua ediyoruz ama başka şeyler de lazım” dedi. “Duayı ama’sız yap” dedim, “dua ediyoruz ama şunlar da lazım” diyorsun ya, o “ama”lar olmadan dua et” dedim; “Ama”sız dua farklı bir dua biçimidir. Bunu bir anda fark etti, çocuğun, rengi gitti, bir suç işlemiş gibi o kadar üzüldü ki. O üzüntüsünü fark ettim, “Şu yakaladığın hal var ya, şu halle yeniden dua et, senin şu halin önemli. Çünkü şu halin tövbe hali” dedim. Birkaç gün sonra karşılaştık, işi olmuş, elhamdülillah. Ama’sız inanmak, ama’sız teslim olmak çok farklı bir şeydir. O, poşetin işi değildir.

Kişi bu ilim doğrultusunda hayata baktığında bir şeyi fark eder; tanrıların Allah’la mücadelesini görür. DÜNYADAKİ YAŞANTI budur; tanrıların Allah’la mücadelesi. Bu yüzden “La ilahe” çok önemli. La ilahe; tanrılar yok, İlla Allah. Şimdi yaşanan hayat bu; tanrılar ve İlla Allah! Bu yaşantıda tanrılar sistemi vehmin zulmeti+şeytan işbirliğiyle çalışıyor. Bu işbirliğini ileride detaylandıracağız. İlla Billah sistemi ise Akıl+İman ile çalışıyor. Hayatta bu iki sistemin mücadelesi vardır. Olaylar ya tanrılar kavgasıdır, tanrıların güç kavgasıdır, “sen önemlisin ben önemliyim” kavgasıdır. Veya vehmin zulmeti+şeytan işbirliği ile akıl+imanın tartışmasıdır. Bu tartışmadır, tanrıların kavgasıdır. Vehmin zulmeti+şeytan işbirliğinin yöntemi kavgadır. Çünkü üstünlüğünü kabul ettirme mücadelesi var. Ve biz bu hali normal görmeye o kadar alışmışız ki. Evlenen çiftlere bakın, nikâhta; bas bas, ayağına bas. Yani evin yönetimi hangi tanrıda olacak. Veya bir kız annesine; “evleniyorum bana ne öğüt verirsin” dese, adamı nasıl nakavt edeceğinin öğütlerini alır; sakın tuzağına düşme, o senin rakibin... Bu yüzden eşler birbirini rakip görür, onu nasıl alt ederim diye bakarlar. Dışarıda herkese kibardır, ama evde “bir düşman var, ona yenilmemeli” halini yaşarlar. Herkese eyvallah, ama evdekini mahvet. Niye? Tanrılar kavgası! O kavgayı hayatın her alanına sokmuşuz. Öğütlerde bile o vardır. Bu yüzden hayat vehmin zulmeti+şeytan işbirliğinin üstünlük kavgalarıyla doludur. Ve akıl+imanın tartışmaları vardır. Buna neden tartışma dedik? Tartışmada tartma var, iki fikir tartılır, birisi galip gelir. Fikrin galip gelmesi için yapılan şey TARTIŞMA’dır. Akıl+iman ortaya kavgaya değil fikir koyar. Diğer kavgaya arar, ama akıl+iman kavgaya etmez. Unutmayın, zemin daima vehmin zulmeti+şeytandan yanadır. Ve vehmin zulmeti+şeytan işbirliğini uygulayanın önemli bir silahı vardır, Allah cüm-

lemizi o silahtan korusun ve kurtarsın; terbiyesizlik! O terbiyesizlik yapar, onun o terbiyesizliğinden akıl+iman çekinir, teslimiyeti nedeniyle onu muhatap almaz. Vehmin zulmeti+şeytan da onu sindirdiğini zanneder, onun halini pasiflik sanıp terbiyesizliğini arttırır. Vehmin zulmeti+şeytan işbirliğinin verdiği güçle, o terbiyesiz davranışla hâkimiyet sağlamaya çalışır. Sistem böyle yürür, dünya böyle yürüyor. Akıl+iman galip gelse dünya yaşantısı böyle olmaz, o zaman Allah'ın bu seyretme sistemi olmaz. Bu hal, dilenen bu seyr sistemi için gereklidir. Sistemdeki seyr mekanizması böyle, böyle olması gerekiyor. Senin bu hallerden hangisine talip olduğun önemli. Bunları okuyor, dinliyor olmak akıl+iman'a talip olmak demektir, ben hayatımı akıl+iman üzerine bina etmek istiyorum demektir, akıl ve imanın rehberliğinde ilerlemek istiyorum demektir, vehmin zulmeti+şeytan işbirliğinden kurtulmak istiyorum demektir.

Vehmin zulmeti+şeytan işbirliğiyle mücadele eden kişi "Hasbiyallahu Kalkanı" altındadır. O kişinin ona selamet sağlayan ama dışarıdan bakana zor gözüken bir hali vardır. Akıl+İman'ı şiar edinmiş "B" yapısı kendini dünyada gurbette hisseder, dünya ona gurbet gelir. Bu yüzden ölüm ona hiç zor gelmez, ölümle memleketine gittiğini çok net hisseder. Bu yüzden, bazı büyükler ölümü düğün-bayram ilan etmiştir. Dünya ve dünyadaki yaşantı ona gurbetmiş gibi gelir, Efendimiz'in bir hadisinde bahsettiği "bir ağacın gölgesinde biraz dinlenmek" gibi gelir. Trenle bir yere gideceksiniz, istasyonda bankta oturuyorsunuz, biraz sonra tren gelecek. Birisi geldi; "Oturduğun bankı sana satayım mı?" diyor. "Şu büfe çok iyi kâr ediyor, sana satayım" diyor, istasyondan bir şeyler vermeye çalışıyor: Sana şuranın müdürlüğünü vereyim... Komik gelmez mi? Az sonra trene binip gideceksin, onların senin için ne önemi var? İşte böyle gurbette beklersin, tren gelsin de bineyim diye. "B" yapının böyle bir gurbet hali olur. Biletini almışsın, yerin belli, eşyaların valizinde paketlenmiş, bekliyorsun. Bir de aniden trene binenler vardır, yeri ve elinde bileti yok, bir anda bakar ki trende, hafızanallah. Kondüktör ona nasıl da canavar gibi gözükür. Herkes o trene binecek, kaçış yok!

Vehmin zulmeti+şeytan işbirliğiyle yaşayan "A" yapıdan kurtulmak için onun temel kriterlerini hep gündemde tutacağız. Onu ayakta tutan, o ilahın bizdeki varlığını gösteren, ortaya koyan bir veri tabanı vardır. O veri tabanını ve ona ait özellikleri farklı açılardan bakarak hep ele alacağız

İlki öfkedir, öfke tamamen ilaha aittir, ilahlık ilan eden "BEN" in işidir. "B" yapısı öfkelenmez. Peki, "B" yapı tepki vermez mi? Verir, "B" pozisyonunu

savunmak için tepki gösterir. Onun o hali savunması öfke değildir. “B” yapının “B” pozisyonunu muhafazası öfke değildir. O Celal’dir ve onun çok önemli belirtileri vardır. Celal’de takdir bekleme, birisini ezme, birinin üstünlüğünü yok etme, birisine üstünlük sağlama yoktur! “B” yapıyı muhafaza eden bekçinin kendisini göstermesi vardır. Efendimiz (SAV), Hakk yapıyı muhafaza eden bir celal olmazsa hoşgöründen maraz doğar buyurur. Bu bakış, İslamiyet’le gelen Hoşgörü’yü dünyanın hoşgörüsünden ayırır. Hoşgörüde “B” halini muhafaza edecek bir celal yoksa, o halim selim yapıdan, o hoşgöründen maraz doğar. Maraz doğar; yani oraya rehavet gelir, fiil çıkmaz. Öyle olunca da “B” yapıyı muhafaza edemezsin. Bu yüzden Celal gerekir. Ama Celal’i öfke sanmamak gerekir. Öfke tamamen “A” yapıya ait bir şeydir ve genellikle şunları içerir: Bir şeyi, bir yalanı örtüyordur, birisini ezmeye çalışıyordur, kendi üstünlüğünü kabul ettirmek için öfke silahı kullanılıyordur. Aslında öfke, ilahın ilahlığını ayakta tutacak, ilahın ilahlığını saygın kılacak hücumun ismidir. Ve ilahın veri tabanının gereğidir.

Merak bize verilmiş bir veri tabanıdır. Allah’ı merak etmek için verilmiştir. Ama Esmâ’ül Hüsna kompozisyonuna ve Rab gücüne sahip çıkan ilah merak yeteneğine de sahip çıkar, “benim merakım” der, böylece ona da zulmeder. Zulm ettiğini şuradan anlarız; insanları merak eder, onları didikler, böylece ölmüş kardeşinin etini yer. İlahın merak yeteneğini kullanma şekli budur. İlahtan kurtulmak için önce silahlarını yok etmek gerekir. Merak o silahlardan birisidir, merakı insanlar için kullanmamalısın. Bunu başarır-san ilah görevsiz kalır. Zaten bu yetenek Allah’ın düşüncesindeki surete, Düşünen’i merak etsin, Allah’ı tanısin diye verilmiştir. Ama o, bu yeteneği eğlence aracı yapar, diğer tanrıları didikler, merakı tanrılar arası bir eğlence aracı haline getirir. “A” yapıda merak, tanrılık mekanizmasının önemli bir veri tabanı haline gelir. “B” yapı onunla Allah’ı merak eder. Sonuçları o kadar farklıdır ki! Eğer merakı tanrı veri tabanı olarak kullanırsa şiddetli günahıdır, adı dedikodu olur, gıybet olur, iftira olur. Allah’ı merak etmek için kullanılırsa muazzam sevaptır, ona tefekkür denir. Merakla ulaşılan iki farklı sonuç: Ya Allah’ı merak edip yüksek sevap kazanıyor, nur üretiyorsun. Veya insanları merak edip nar üretiyorsun. Kullandığın şey aynı merak yeteneği.

İlah bölücüdür, “B” yapı birleştiricidir. “B” yapının en önemli hedefi evrensel sevgi ve barışı sağlamaktır, insanlar arasında yaşarken ona öyle misyon biçerler. Bakarlar ki o bir dünya vatandaşıdır, hedefi evrensel sevgi ve barışı sağlamaktır. Ayetlerde görürsünüz, müslümanın bir görevi vardır;

dünyayı “tek bir din” haline getirinceye kadar çalışmak. “Dünyayı tek bir din haline getirinceye kadar çalış” önerisini nasıl anlamalıyız? Allah indinde DİN nedir? İSLAM! İslam nedir? Evrensel sevgi ve barış! İslam; günah ve sevaplar listesi dayatmak değildir, evrensel sevgi ve barıştır. “B” halini yaşayan kişinin görünen misyonu budur. Esas misyonunun görünmesi onu rahatsız eder, esas misyonu fark edilirse orayı terk eder. Ama görünen misyonu, evrensel sevgi ve barış için çalışan bir dünya vatandaşı olmasıdır. “B” böyledir. İlah ise bölücüdür, bölücü olmak zorundadır; çünkü ilahlar bölücülük yüzünden vardır. “Senin ilahlığın, benim ilahlığım, onun ilahlığı” derken bölünme başlar. Bölünme hak dağıtırken hak yemeyi getirir, zulüm başlar. En önemli hak yeme, en önemli zulüm kendisindeki hakikatedir. Kendisindeki hakikate göre davranmaz, onun gücüne el koyar, hak yer. Ona/nefse zulm eder. Nefse zulm eden zalim bölücülüğe başlar. Kadın haklarını, çocuk haklarını, özellikle yetim haklarını yer, tabiatla ilgili hakları yer. Hak yemek ve bölücülük birbirini besler; “sizden olanlar bizden olanlar” diyerek daima bölmek için fırsat arar; hak yer, zulm eder. Kim? O ilah!

Sözde ilah daima şikâyet eder. Normal konuşmalarda bile fark etmeden çok yaptığımız bir şeydir o! Çok basit bir örnek vereyim. Bu Afyon’daki yaşıntımdan aklıma geldi. Kolay kolay evden çıkmadığım için evde ekmek biter, üşenip karşı bakkaldan gidip ekmek alamaz günlerce öyle dururdum. Yine evdeyim, bir arkadaşım gelip “sen pek çıkmıyorsun, manava gidiyorum, bir şey lazım mı?” dedi. Ben de “madem bana da bir karpuz al” dedim. Tam da su içecektim, karpuz gelsin de susuzluğumu karpuzla gidereyim diye içmedim. Getirdi, teşekkür ettim, gitti. Kestim ki karpuz kabak, su yok! Hemen kızarım; “Nasıl karpuz almış böyle” Kim o kızan? O ilah! Birisine kızacak, birisini suçlayacak mutlaka! Böyle olmasın, karpuzu ben almış olayım. Geldim kestim ki kabak. Bu sefer manava kızar; adam ne biçim karpuz vermiş! Az önce getirene kızmıştın, şimdi de manava. Kendine kızmaz. İlah mutlaka birisine kızar, ilah için mutlaka bir suçlu vardır. Suçlar, kızar, yani şikâyet eder. “Gücüne gitmesin ama” diyerek Allah adını verdiği üst tanrısına da kızar, “hiç aklım almıyor, bunları nasıl yarattın” der, sürekli kızar. Çok net ki, o ilahtır. Bu yüzden ona “La ilahe; tanrılar giremez, siz giremezsiniz” denir. Orada serbesttin şimdi kasadasın! Markette rahat gezdin, onu aldın bunu koydun, kasaya geldin. Şimdi sonuç cüzdana göre; tanrıysan geçemezsin; La ilahe! Tanrılar giremez, giremezsin!

-Herhangi bir kredimiz yok mu?

Hiçbir şeyiniz yok! Tanrılar giremez! Kıyamet Suresi 36. ayet çok açıktır: “İnsan kendini başıboş mu sanıyor?” İstedığımı rahatça yapıyorum hiç bir şey de olmuyor sanma! Unutma, yetmiş yıl da yaşasan o kapıya geleceksin ve ölümü tadınca dünya günlerin yedi sekiz saniye gibi, bir rüya gibi gelecek, “ne de çabuk” diyeceksin. Akşam ezanıyla birden havanın kararması gibi olduğunu göreceksin. “Bu kadar kısaymış” diyeceğin bir şeydir bu hayat! Nihayet Tanrı Giremez Kapısı’na geldiğinde tüm alışverişlerin ayan beyan olur, dökülür: Kızdın, beğenmedin, “Gücüne gitmesin ama” deyip Allah’a da kızdın. Kasada hepsi dökülecek. Sepet şikayet dolu! Tanrının işi zaten odur.

Şikâyet’le bağlantılı bir önemli şey var; itiraz. Dikkat edin, “Allahım bana merhamet et ve beni bağışla” diye dua eden kişiye itiraz yasaktır. Bu onun ilerlemesi için çok önemlidir. İtiraz yasak! İtiraz ederse; “bu bir rıza lokmasıdır, yiyemezsin demedik mi?” derler. Yaşarken sana haksızlık yapan birisini Allah’a şikâyet ettiğinde sana bunu derler, hem de en haklı olduğun yerde! Çok haklısın ve yakarıyorsun; “Allahım görüyorsun haklıyım! Bana yaptığı yanlışlara bak, gördüğüm zulme bak...” O zaman sana; “bu bir RIZA LOKMASI’dır, yiyemezsin demedik mi?” derler. “Merhamet Allahım” diye dua edenin itirazı olmaz. İnsan-30. ayete “dileyen yok illa Allah” mealı ile yaklaşan itiraz edemez, o mealin yanına itiraz gelemmez! İtiraz ettiğin an, aslında diyorsun ki; Allahım sen şu konuda haksızsın! Hz. Ebu Bekr radiyallahu anh’ın baktığı gibi bakar ve önce hakikati sonra onun ne sandığını görürsen kime nasıl itiraz edeceksin? Ama itiraz etmez de gördüğün hakikate göre davranırsan onun adı EDEB’dir. Kişi “haklı haksız” düşüncesine girdiğinde hakikate göre değil de ilahlığını ilan eden tanrıya göre, o tanrının davranışlarına göre “Haklı ya da haksız” diyor. Hakikate göre bakarsan, haksız olan kimin düşüncesinin sureti? Allah’ın! O zaman, “Allahım, niye böyle düşündün?” gibi bir mana çıkmaz mı? Bunu diyecek bir haddin olabilir mi? Bu yüzden orada itiraz olmaz! Ama tanrılar dünyasında olur! Tanrıların mahkemesine gider, “Şu bana haksızlık yaptı” dersin. Tanrıların hâkimi de bakar, “A tanrısı haklı, şu tanrı haksız” der, bir ayar yapar. Ama Esas Mahkeme’de bu yolun yolcusu için haklı haksız olmaz, itiraz edemezsin. “İtiraz edeceğim ama yasaklanmış” gibi bir şey mevzubahis değildir.

Yaşantıda cümlelerimize çok dikkat etmeliyiz, normal konuşmalarda bile; şikayet ve itiraz içeriyor mu? Tanrılar beğeniyor, onlara doğru geliyor diye konuştuklarını doğru sanmamalısın. Çok dikkat etmemiz lazım. Niye? Edeb’i fark edebilmek için! Edeb; tanrıların koyduğu kurallar değildir, onları

memnun eden kurallar listesi de değildir. EDEB; fiillerin esas hakikate göre çıkmasıdır. Fiiller esas hakikate göre çıkmaya başlayınca iş değişir.

İlahın veri tabanındaki bir kriterler de takdir'dir; anlaşılacak, takdir edilmek, övülmek, görülmek, bilinmek ister. Kesinlikle! Olmazsa rahatsız olur. Birisine iyi davranacaktır ama "O iyi davranıştan anlamaz" der, iyi davranmaz. Birisine güzel söz söyleyecektir, "o güzel sözlerden anlamaz" der vaz geçer. Çünkü işini tanrı rızası için yapıyor. Allah rızası için söyleyecekse anlar veya anlamaz diye bir şey olabilir mi? Görülüyor ki, takdir beklemek ve takdire yönelik davranışlar tamamen ilan edilen ilahın/tanrının davranışlarıdır. Takdir'le ilgili hadisler vardır. Eğer onlar "ilahlık" konusu fark edilmeden okunursa o hadislerde Efendimiz'in neden tepki gösterdiği anlaşılabilir. Ama ilah mevzuunu fark etmişseniz, kişinin ilahlığının kuvvetlenmesini istemediği için tepki gösterdiğini fark edersiniz. Aksi halde "bir kişi diğerini övmüş, ne var bunda?" diyebilirsiniz. O övgü, onun ilahlığını o kadar kuvvetlendiriyor ki Efendimiz (SAV); "Böyle yapmakla ona zarar verdin" diyor.

İddia edilen ilahlığın önemli bir özelliği de kandırmaktır, o ilah kandırır. Eğer iyi incelenir, iyi analiz yapılırsa işlerinin büyük çoğunluğunun kandırmaya dayalı olduğu görülür, basit şeylerde bile! Kandırmak hayatın içinde o kadar gizli yaşar ki, onu arayıp bulmak, fark etmek gerekiyor. Bir hadisten örnek vereyim, onu nerelerden bulup yok etmek lazım, göresiniz. Efendimiz buyuruyor: "Elinizde yem yokken bir hayvanı bile "gel bili bili" diye kandırmayın." Bir hayvanı bile! Elinizde ot yok, ama gelsin diye "gel gel" yapmayın, bunu bile yapmayın. Bir çocuğa "gel, sana ne vereceğim?" deyip kandırmak ilahın işidir, kandırmayın. Kandırma ilah veri tabanını, sendeki ilahlık yapısını kuvvetlendirir. Onun ana damarı kesilsin diye böyle bir öğüt var! İnceleyin ve kandırmanın hayatınıza nasıl işlemiş olduğunu görün. Özellikle en önemli kandırmayı fark edin. En önemlisi insanın kendisini kandırmasıdır; insan kendi "B" yapısını kandırır! Ki, vehmin zulmeti+şeytan işbirliği güçlü yaşasın, ilah yapı diri dursun. Peki, kandırmanın olmadığı bir hayat var mı, öyle bir hal yaşanabilir mi? Evet. Kandırma "B" yapıda tamamen kalkar.

Alma duygusuna da dikkat edin. İlahlık iddia eden sürekli "ne alabilirim?" diye düşünür. Amirse memurlarına; "bunlardan ne alabilirim, bana ne verebilirler" gözüyle bakar, sürekli onları suçlar; "yeterince vermiyorsunuz" der. Bir patronsa işçilerine öyle bakar; bunlardan ne alabilirim? Oysa Efendimiz (SAV) bize nasıl öğretiyor: "Bir toplumun efendisi o topluma hizmet edendir, o topluma verendir." Neden böyle? İlah yapıyı kuvvetlendirmemen

için! Bu yüzden Efendimiz buyurur: “Devenizde giderken kamçınız düşse bile istemeyin, inin alın.” Şu yanılgıya da düşmemek lazım: Birisinin kamçısı düştü ve sizden de istedi. Ona, “Rasulullah ne dedi? İstemeyeceksin, in al!” demeyin. Siz verin, hatta vermekte yarışın... O tabloyu görenlerin vermekte yarışması müthiş. Çünkü, Allah rızası için vermekte yarışan ancak “B” yapılarıdır. Bu yüzden, Efendimiz (SAV) buyurur; bir karşılık beklemeden yalnız Allah rızası için verin. Karşılık bekleyen kimdir? O ilahtır. O, hindi gelecek yerden tavuk esirgemez. “Onun yere düşenini vereyim, gün olur ben de bir şey isterim” düşüncesiyle veriş, vermek değildir. Yalnızca Allah’ın rızası umularak vermek farklıdır. Öyle veren kesinlikle “B”dir, o ancak öyle verir.

İlahı zayıflatmak ve yaşantıyı tanrı yapıdan kurtarmak için, onun yaşantımızdaki temel özelliklerini fark etmek gerekiyor. Tanrısal davranışlar bu ana özellikleri ile fark edilir. Ayetler ve hadisler hep bunun öğütleridir.

-İtiraz ve şikayeti anlamaya çalışırken kimi hallerde tereddüde düşüyoruz. Mesela bir zalimin zulmüyle karşılaşınca; “o da Allah’ın bir dileği” gibi düşünceler oluşuyor. “Zalimin fiili de Allah’ın düşüncesi” diye mi bakmalıyız, yoksa “zalimin yanında olmayın” önerilerine göre mi düşünmeliyiz? Zalime müdahale etmememiz gerektiğini çıkarabilir miyim bu söylediklerinizden?

Zalimle mücadele etmeyin demedik, öyle bir şey çıkaramazsın. Zalim zulmü “B” yapısıyla mı yapıyor? “A” yapısıyla yapıyor! Sen onunla mücadele ederken “A” olarak mı, yoksa “B” yapıyla mı mücadele edeceksin? O önemli. Zulme karşı “A” yapılarıyla mücadele edenler de var. Sen “B” halinle mücadele edeceksin, çünkü işini Allah rızası odaklı yapıyorsun. Diğeri o mücadeleyi topluma faydalı bir iş yapmış olmak için yapıyor. Onda sevap yok, ancak aferin alır. “B” yapısıyla yapan Allah adına yaptığı için büyük sevaptır. İkisi çok farklıdır. Bu yüzden “zalim”i tanımlamalısın? Asıl öncelikli zalim ilahlığını ilan eden yapıdır. İlahlık iddia etmese zalim olmaz, ilahın işi zalimlik. Hayat vehmin zulmeti+şeytan işbirliğine karşı akıl+iman mücadelesidir. Sen zalime karşı duruşunla bizzat akıl+iman mücadelesi yapmış oluyorsun. Ama onunla bir ilah olarak mücadele edersen, o mücadele tanrılar kavgası olur. Tanrılar kavgasında kahraman olabilirsin. Ama “B” yapısı Allah adına mücadele yapar. O fiilî olarak “La ilahe illallah” demektir. Fark ettiniz mi? İşte o yoldaki mücadelededir Şehid. “La ilahe illallah” mücadelesinde olandır, tanrılar kavgasındaki değil! Bir zalimle, bir ilahla “B”nin mücadelesi önemlidir ve farklıdır. Ama bilinmelidir ki; İslamiyet’te bütün mücadeleler

bir demokrasi anlayışı içerisinde yürür, herkes kafasına göre mücadele edemez. Mücadelenin sınırlarını İslamiyet'in demokrasi anlayışı çizer!

-İnsan-30. ayetinin idrakını, ona uygun imanı ve gereğini yaşantımızda görmek istiyoruz. Siz bize "O ayete iman eden kişi duada sadece "merhamet" ister" diyorsunuz. Ben hala liste halinde dua ediyorum, nasıl olacak?

Hiç bir sakıncası olmaz. Hasbiyallahu'da söyledim, yeter ki o mentaliteyle dua et. O zaman, sipariş sandığın listeler bile Allah'ın izniyle sana lütuf yollu ulaşır ve seni siparişsiz duaya götürür. Bu yüzden hiç sakıncası olmaz. Size söylediklerim dinleyip de hemen yapacağınız şeyler değil ki...

-Diğer duaları "merhamet" duasının genişlemiş hali gibi mi düşünelim?

Aynen söylediğin gibi inşaAllah.

-"Sabah namazı şahidlik edicidir" hadisindeki şahitliği açabilir misiniz?

Sabah ve akşam salâtı için öyle söylenir. O şahitliğin yapısı nasıldır, nedir çok net bilemiyoruz. Bir enerji sistemiyle ilişkili şeyler. O enerji sistemlerine de genel ismiyle MELEK deniyor. Ama meleklerin oradaki şahidlikleri nasıldır, o mekanizmalar çok açık, net bilinen şeyler değil, hep yorum. Şimdi benim söyleyeceğim de yorum ve his. Fakat bir enerjinin çalıştığı kesin. O enerji sistemi çalışırken o an sen de varsın, gezegenler gibi, güneş gibi sen de o mekanizmanın içerisinde, o sistemin içerisine dâhil oluyorsun.

- Her an o sistem çalışmıyor mu, neden "sabah ve akşam" için deniyor?

Güneşin doğuş ve batış zamanlarına yakın anlar biraz farklıdır, güneş yüzünden farklıdır. Hatta o anlar öyle farklı ki; doktor arkadaşlar onu daha iyi bilir, felçlerin %90'a yakını insanlara sabah o saatlerde gelir, adına da SABAH FELÇLERİ denir. Vücudu felce müsait olanlar, özellikle tam güneşin doğma anındaki o eğiklikte uykudalarsa felce yakalanırlar. Uykudaysa vücut onu kaldıramıyor. O anda uyanıksa, çalışıyorsa atlatabiliyor. Şuur yerinde değilse felce yakalanıyor. Batarken ve doğarken güneşin tesiri farklıdır. Hatta güneş batarken/batmasına yakın ve doğarken uyumanın sakıncalı olduğu hadislerde var. Efendimiz (SAV) bunu doğrudan akılla ilgilendiriyor, korkarım aklınız azalır diyor. Beynimizle ilgili nasıl bir tesirse o, güneşin o andaki açısının aklımızı olumsuz etkilediği hadislerde var. Bunları açıklarız ama, yıllarca literatürle desteklenmiş cümle kurmaya alıştık. Bu yüzden gözlemlerimizi söylemeye korkarız. Literatürle desteklenmiş bilimsel cümle olunca rahat oluyoruz, yıllarca makale yazmak öyle bir disiplin kazandırıyor. Bir yanışınız

tespit edilirse bilimde suç işlemiş oluyorsunuz, hatta bazen tüm akademik gayretlerinizi siliyorlar, Allah muhafaza etsin, öyle suçlar var. O korku nedeniyle, kesin olarak ortaya konulmamış şeyleri yorum gibi bile söylemekten korkarız. Çünkü insan yorumunda yanılabilir. Onun bilimsel metotlarla tekrarlanmış ve kesinleştirilmiş olması lazım. Ayet ve hadislerle imanla bakıp, onları literatür kabul ederek konuşmak, yazmak gerekiyor.

-O saatlerde kazaların da çok olduğu söylenir, doğru mudur?

O saatlerdeki kazalara sık rastlıyoruz, sürücü uyumuş deniyor... Evet o saatlere dikkat gerekiyor. O anlarda akıl ve zihin açık olmalı, uyanık olmak gerekiyor. O an akıl hele de zikrullahla meşgulse o çok farklı açılımlar yapıyor. O saatlerin şahitliği denilen mana belki de o bakımdan önemlidir.

-Salâtta sonra tam o anda çok uyku geliyor, nasıl yapmalı?

O kadar haklısınız ki! O ana kadar durursun, tam o anda uyku gelir, o an zor bir andır. Ama insan vücudunun "alışmak" gibi çok önemli bir özelliği var. Belli bir sisteme bağladığınız zaman vücut ona alışmaya başlıyor. Salâtı mümkün olduğunca güneşin doğmasına yakın yapabilirsiniz. Güneşin doğmasına yakın selam verirsiniz. Tesbihat yaparken beş on dakika geçer, doğma anında uyanık olursunuz, korunmuş olursunuz. Güneş doğarken, tepedeyken ve battığı an salât yasaktır. Takvimde güneş yazan yere bakar, o saatten bir iki dakika önce selamınızı verir bitirirseniz, sonra yavaş yavaş tesbihata geçerseniz, duanın tesbihatı beş on dakikanızı alır, sonra açılmazsanız da uyursunuz. Orayı hiç olmazsa o beş on dakikayı atlatırsanız uyursunuz. Ama yarım saat kadar uyumazsanız sizi işrak Vakti karşılar.

- Güneşin doğmasına bir iki dakika kala secdede olmak idrakı açar mı? Farzın son secdesini uzatıp o anda secdede olmak bu açıdan uygun mu?

O anda secde çok önemlidir. O an secdede bulunmakla fiziken beynin bazı önemli noktalarına kan ulaştırıyorsunuz. Secdede biraz uzun kalarak beyindeki bazı önemli hücreleri kanın oralara hücumuyla aktif hale getirirsiniz, Biiznillah. Hele de tefekkür halindeyseniz. O hücrelerin tefekkürle aktiflenmesini güneşin pozisyonuyla desteklerseniz önemli olur inşaAllah.

-Zamanını çok iyi ayarlamak lazım değil mi?

Kılıçla kesilmiş gibi değil. Ama ihmal de etmemek lazım. Bir iki dakika çok önemli değildir. Geçmişe baktığınızda saat yoktu. Ama, saat yoktu diye rehavete girip beş on dakika da geçmemek lazım.

-O saatte bir kıpırdanma oluyor tabiatla değil mi? Uyanıyorlar...

Bir şeyin telaşındalar. İşrakta kuvvetleniyor, orkestra gibi. Hayata başlıyorlar, güneşle ilgili bir hareket var, güneş ışınlarıyla hayata başlıyorlar.

-Ben biraz Alaska'da kalmıştım. Orada güneş yaz boyu insanın etrafında dönüp duruyor. Güneşin o açısıyla, insan orada 24 saat tehlikede mi?

Güneşin tesirinde eğiklik derecesi etkilidir. Oradaki derecesi ve eğikliği farklıdır. Güneş ışınlarının tesiri geldiği dereceyle ilişkilidir ama her halükarda tehlikede olan öncelikle "ilah yapı"dır, esas tehlikeli olan o ilahtır. İster Alaska'da olsun ister burada, eğer bir ilah varsa ona kapı kapalı; La ilahe!

-Hadiste İkinci salatının vaktinde ikamesi için uyarı var, neden ikinci için?

Daha erken kılınmalı demek istedin herhalde. İkindiden hemen sonra, akşam ezanına yarım saat kala güneşin batma dönemi girer. Orada yalnızca eğer zorda kalmışsanız, yetiştirememişseniz ikindinin farzı için izin vardır, ama mümkün olduğunca o hale bırakmamak gerekir. İkinci ile akşam arası çok kısa bir mesafe. Son kırkbeş dakikayı güneşin batmasına ayırırsanız, size ezan okunduktan hemen sonra o görevi yapmak kalır.

-Dua mekanizmasında bizi koruyan görevli varlıklar mı var?

Benzer şeyler yazılıyor. Mesela, mânâ âlemindeki düşünceler surete dönüşmeden dua etmişseniz, yani o alternatiflerden birisi vücut bulmadan dua yapmışsanız, duanızın o manalara tesir ettiği söylenir. Bütün bunlar hep bir mekanizma! Ama bu mekanizma nasıl bilmiyoruz. Bu konuda söylenenler, yazılanlar hep yorum. Efendimiz açıklamamışsa, diğerleri kişilerin hallerine göre oluşturdukları yorumlarıdır. Bu yorumlara bakılınca bir mekanizma var, hatta birbirinden farklı gibi anlatılan mekanizmalar var. Ama mekanizma ne olursa olsun önemli olan Allah'ın dilediğinin oluyor olmasıdır. Yalnızca O'nun merhametine bağlı olduğumuzu bilmek önemlidir. Me-sele budur. Bu yüzden, o mekanizmaları çok merak etmedim.

Tefekkür için yan yana gelmişken birlikte bir şeyler okuyabiliriz. Mesela bu duygularla yüz ihlâs okuyabiliriz. Sonraki tefekkür paylaşımında inşaAllah öyle zikir yapalım, yan yana olmaktan yararlanmaya gayret edelim. Bu tür konuşmaları bu kadar uzun yapmak yerine, belli bir konuyu birlikte sürekli tefekkür edip, sonra o yoğunlaşmış halimizle İhlas, Salâvat, Kelime-i Tevhid okumak çok güzel olur. Daha faydalı olur zannediyorum...

Bir sığınma ve tövbe duası ile tamamlayalım. Ama bunu yaparken mümkün olduğunca “Allah’ın düşündüğünün sureti” olduğumuzu düşünmeye, o düşünceye odaklanmaya çalışalım. Var olan halimizin, yani şu an “BEN” dediğimiz, “BEN” derken kastettiğimiz yapının aslında “Allah’ın düşündüğü halin sureti” olduğunu düşünelim. O halin bizdeki biçimine her birimiz kendimiz için “BEN” diyoruz değil mi? Bu bakış öyle önemli bir basamaktır ki, bu başarılabilirse sonra bu “BEN”lerin ayrı ayrı olmadığı yaşanır. Onların ayrı ayrı olmadığını anlamak üzere küçük bir antrenman yapıp duamıza geçelim. Diyelim ki, Hayy isminin bir olduğunu, ayrı ayrı Hayy’lar olmadığını yaşamak istiyoruz. İlahlığını ilan etmiş yapıyı kast ederek “benim bir Hayy yapım var” dersek, o yapıyı başkasının Hayy yapısıyla bir yapmaya çalışırsak o aldatmaca olur! Tanrılık ilan ve iddiasındaki kişiler bunu yapmaya gayret ederse, zorlar ama yapamazlar. Onu ancak “B” yapabilir, ancak onun Hayy’ı bir olabilir. “B” yapı “BEN” derken, önce müstakil Hayy’lar var sansa da sonra o Hayy’ların ayrı olmadığını, birimlere ait ayrı ruhların olmadığını, her bir birimde ayrı bir Hayy’ın olmadığını yaşar. Sonra da yaşar ki; onlar yok. İşte bu “B” yapıyla düşünüp desek ki; biz Allah’ın düşüncesinin suretiyiz. Bizden çıkan tüm davranışlar O’nun dilemeleridir, düşünmeleridir. Bu tefekkürle bizi Düşünen’e yönelsek, “Veccehtü Vechiye” yapsak. O zaman ne olur biliyor musunuz? Burada bulunanların her biri bir olur. Esas Cemaat odur: Her biri bir olanlar! Onların hiç ayrısı kalmaz; ayrı ayrı gözükenlerin birlik hali olur onlar. Biz o zaman bulunduğumuz toplulukta Tevhid’i yaşarız, o zaman cemaati hissederiz, fark ederiz, bulabiliriz. Çeşitli uzak doğu felsefeleriyle uğraşanlar “tanrıların birliğinde” meditasyon yapmayı başarıyor. Biz bu gayreti gösterirsek Esas Hakikat’in varlığında Tevhid’i niye başaramayalım? Eğer müstakillik ilanıyla değil de, “ben Allah’ın düşüncesinde suretim” teslimiyetiyle olursa niye olmasın? Kişi var olan bu yapıya sahip çıkınca “ben görüyorum, ben yaşıyorum” diyor. Ama “ben Allah’ın düşüncesinin suretiyim, görmeyi dileyen O” derse, o zaman varlığına ve fiillerine sahip çıkan o ilah yok olur! O zaman o olmaz! O kalkınca gerçek yapı ortaya çıkar. “Ben Allah’ın düşüncesiyim” diyen sahip çıkmayan yapı kalır. O zaman o yapı “Hasbiyallahu” der, “Veccehtü vechiye” der, “Eslemtü li rabbil alemiyn” der, kendisini Düşünen’e O’nun dilediği/istediği şekilde teslim olur. Ve O’na nasıl sesleneceğimizi öğreten Rasulullah’ın öğrettiği şekilde seslenir:

Allahümme eslemtü nefsiy ileyke ve veccehtü vechiy ileyke ve fevvedtü emriy ileyke ve elce’tü zahriy ileyke, rağbeten ve rehbeten ileyke. La melcee

ve la mencee minke illa ileyke. Amentü Bi Kitabikelleziy enzelte ve Nebiy-yikelleziy erselte.

Allahümme ente Rabbiy, la ilahe illa ente halakteniy ve ene abdüke ve ene ala ahdike ve va'dike mesteta'tü, euzü bike min şerri ma sana'tu ebûü leke bi nîmetike aleyye ve ebûü bizenbiy, fağfirliy zünubi, feinnehu la yağfiruz zünube illa ente, Birahmetike ya Erhamer rahimîn.

Rabbena zalemna enfusena ve inlem tağfirlena ve terhamna le neku-nenne minel hasiriyn. Rabbena zalemna enfüsena ve inlem tağfirlena ve terhamna le nekunenne minel hasiriyn. Rabbena zalemna enfüsena ve inlem tağfirlena ve terhamna le nekunenne minel hasiriyn. La ilahe illa ente Sübhanেকে, inniy küntü minez zalimiyn. Sübhanallahı ve bihamdihi sübhanallahil aziym, estağfirullah ve etûbü ileyh.

Estağfirullah el aziym ve etûbü ileyh. Estağfirullahelleziy la ilahe illa Hu-vel Hayyül Kayyumu ve etûbü ileyh. Estağfirullah ya Rabbel arşil aziym. Estağfirullah ya Rabbel arşil kerim. Estağfirullah ya Rabbel alemiyn.

Allahümme salli ala seyyidina Muhammedin Bi adedi ilmike...

Ya HU, ya men HU; la ilahe illa HU!

Elif, Lam, Mim; Allahu la ilahe illa HUvel Hayyul Kayyum. ENTE'l Hayyul Kayyum ve la şerike lek ve lekel mülkü ve lekel hamdü ve inneKE ala külli şeyin Kadir. Ya Hannan, ya Mennan, Ya Bedia's semavati vel arz. Ya Zel celali vel ikram. Eşhedü en la ilahe illallahul EhadüsSamedüllezıy lem yelid ve lem yûled ve lem yekûn leHU küfüven ehad.

İnni veccehtü vecchiye lillezi fataras semavati vel arda hanifen ve ma ene minel müşrikin. İnne salatiy ve nüsükiy ve mahyaye ve mematiy lillahi Rabbil âlemin. Ve la şerike lehu ve Bi zalike ümirtü ve ene minel müslimin. Eslemtü vecchiye lillahi, eslemtü li rabbil alemiyn...

İyyaKE na'budu VE iyyaKE nestaiyn, İyyaKE na'budu VE iyyaKE nestaiyn, İyyaKE na'budu VE iyyaKE nestaiyn, İhdinas sıratal müstakiym, Sıratelleziy-ne en'amte aleyhim, Ğayril mağdubi aleyhim ve laddaalliyn. Âmin.

EL-FATİHA

28 Zilhicce 1428 / 05 Ocak 2008

Uzunca bir süre bir tespit yapmaya çalıştık. Onun bir özetini sunmaya gayret edeceğim. Onu yaparken içinizden bana “bu da aklını tanrıya taktı, aklını tanrıyla bozdu” demenizi istiyorum. “Aklını tanrıya taktı, durmadan ondan bahsediyor” dedirtecek kadar tanrıdan bahsetmek istiyorum. Çünkü onu dediğinizde, siz de aklınızı tanrıya takacaksınız. Akli tanrıya takmak önemlidir! Hep bunu ana konu yapmaya çalıştık. Çünkü insan tanrıyı fark etmekle aslında hatalarını fark ediyor. Yanlışlarını fark edince, onlardan kurtulma sevinciyle de İslamiyet’i sever hale geliyor...

“Diyen’e HANİF olarak yaklaşın.” (Rum-30)

“Allah indinde DİYİN İSLAM’dır” (Al’u Imran-19)

Rum-30’daki “din” İslamiyet olduğu için ayeti “İslamiyet’e hanif olarak yaklaşın” diye anlayabiliriz. İslamiyet Allah’ın sistemini ifade eden bir isim olarak düşünülürse; “var olan Sistem’i anlamaya Hanîf olarak yaklaşın” diye özetleyebiliriz. Hanif olarak yaklaşabilmek için hanif olmayı tanımlamalıyız. Hanif olmak İslamiyet’te çok önemli. İbrahim aleyhisselam’ın başlattığı Hanîf Bakış Açısı Efendimiz (SAV) le hayat tarzı haline gelmiştir, hanif yaşantı Efendimiz (SAV) le hayat bulmuştur. Basitçe söylersek, HANİF olmak tanrısız yaşamaktır diyebiliriz. Hanif olmak tanrı edinmemektir, hiçbir tanrıya sahip olmamaktır. Ve bu noktada o en önemli tek cümleyi, insan için en önemli cümleyi söyleriz; La ilahe illa HU; O’ndan başka bir şey YOK!

Bu anlattıklarımız şöyle ele alınırsa bu iş sağlıklı yürümez, başarı olmaz. Konusuna dahil olduğunuz, beğendiğiniz bir film seyrediyorsunuz ve film bitti. Bittikten sonra hayata dönüyorsunuz. Aklınıza geldiğinde “iyi filimdi” deyip hatırlayıp geçiyorsunuz. Bu konulara böyle yaklaşmamak lazım! Bu anlatılanları içinde oynadığınız, bitmeyecek bir film haline getirmek gerekir, mutlaka! Kitabı okuduğunuzda, söyleşiyi dinleyip kalktığınızda “film bitti, haydi hayata” bakış açısıyla davranırsanız olmaz. İnsan kendisini filmin içinde olmaya, o filmin bitmemesine zorlamalıdır.

Bu cümleleri söylerken zorlanıyorum. Çünkü tavsiyelerde bulunmak, “şu kararları alın” demek, anlattığımız konuya ve kader anlayışına ters düşüyor gibi gelebilir. Öyle bir konu ki bu, hele de şimdi “çok önemli” dediğim cümleyi söylediğimde göreceksiniz, dünyada alıcısı olmayan bir konu! Alıcısı yok, hiçbir cazibesi yok. Ve genetik yapı olarak, bu konuyu önemseyip hayat tarzı haline getireceklerin, bunun peşine hırsla düşeceklerin sayısı çok, çok, çok, çok az. Siz böyle bir konuyu anlatmaya çalışıyorsunuz. Dolayısıyla bu konuyu anlatırken amacımız, kaderinde kendiliğinden bu konuyu önemsemek bulunana ve nasibi olana seslenmektir. Tanrılıktan kurtulmuş olarak yaşaması dilenilmiş olana ulaşılır, ancak. Aksi halde bu işler, “yarından itibaren şu kararları alın, şöyle yapın” denilecek olacak işler değil.

Hanif olmak tanrısız olmaktır. Kişiler tanrıyı ötesinde, berisinde, uzağında oluşturdukları için, bu yola girerken önce o tanrılardan kurtulurlar. Ondan kurtulunca tümünden kurtulduğunu zannederse olmaz. O tanrıdan kurtulmak gerçekten hanîf olmak değildir, o bir basamaktır. Kurtulunması gereken gerçek tanrıdan kurtulmak için. O gerçek tanrı nedir? İşte önemli olan o. Onun için yalnızca bu cümle; La ilahe illallah; tanrılık yok, illa Allah!

Yaratılan insan bir Esmâ’ül Hüsna kompozisyonudur. Bu Esmâ’ül Hüsna kompozisyonunun yapma gücünü oluşturan, onu eğiten bir esması daha vardır; Rab, kendisindeki Rabb Gücü. Yaratılan birim bir Esmâ’ül Hüsna kompozisyonudur, o kompozisyonu yöneten bir de Rabbı vardır. Yaratılan birim bu Rabb Gücü’ne ve bu Esmâ’ül Hüsna tezahürü olan görüntüsüne “BEN” diyerek müstakilliyet kazandırdığında, sahip çıktığında GERÇEK TANRI’yı oluşturur. Burası anlaşılabilir mi? Yaratılan bir birim var, bu birimi basitçe tanımladığımızda onun bir Esmâ’ül Hüsna terkibi olduğunu söylüyoruz ve bu terkinin yapma gücünü oluşturan bir de Rabb’ı var; yaratılan budur: Bir terkip ve ondaki rab gücü! Bu birim kendini fark ettiğinde bu Esmâ’ül Hüsna kompozisyonuna ve ondaki güce sahip çıkıp “benim” diyor. İşte bu tanrılık ilanıdır. Bu söylediğim cümleyi tasavvuf kitaplarında bu kadar açık ve net bulmanız, okumanız çok mümkün değil. Bu kadar açık söylüyorum ki; kişinin kendisinde var olanlara müstakilliyet kazandırması ve onlara sahip çıkması tanrılık ilanıdır. Bu hal gerçek tanrıyı oluşturur. İşte hanif olmak bu tanrıdan kurtulmaktır. Bu tanrıdan kurtulan kişi hanif olur, tanrılığını ilan etmeyen hanif olur. “Din’e hanif olarak yaklaşın” ayetini şimdi şöyle anlayabiliriz; Din’e tanrılık iddiasında bulunmadan yaklaşın. Eğer bunu “dışınızdaki tanrılardan kurtularak yaklaşın” şeklinde anlarsanız,

dışınızdaki tanrılarla ilişkilerinizden kurtulmaya çalışırsınız, “Allah’tan başka inandığım bir şey yok” demekle kurtulduğunuzu sanırsınız. Deniyor ki; Din’e hanif olarak yaklaşın: Din’e tanrılık iddiasında bulunmadan yaklaşın!

Tanrılık iddiasında bulunursanız ne olur? Buna o kadar kafayı takmak lazım ki! Buna kafayı taktığınız ve bunu bütün işlerinizle ilişkilendirdiğiniz zaman, ancak o zaman siz kendinizdeki tanrılık iddiasında bulunan “BEN”i görürsünüz. Ve o kadar açık, net görürsünüz ki; “Bendeki şu BEN, tanrılık iddiasında bulunan BENDir” dersiniz. Sizde tanrılık iddia eden “BEN”den başka bir “BEN” daha var. Yunus Emre’nin “bir BEN vardır bende BENDen içeru” dediği “BEN” odur. Biz genellikle o “BEN”i Yaradan gibi düşünürüz. Değildir! Sizde bir tanrılık iddiasında bulunan “BEN” var. Bir de “Ben Allah’ın düşüncesinde bir suretim” diyen “BEN” var. Tanrılık iddiasındaki “BEN”den içeru olan o “BEN” yaratılmış “BEN”dir. İşte bu “BEN”lere, onların ayırımına kafayı öyle yormak, takmak gerekiyor ki. Bütün işlerimizi bununla ilişkilendirmek gerekiyor, ibadetleri bile!

Aslında, işleri bir grup yapıp “bunlar ibadettir, bunlar değil” demek yanlışır. İslamiyet’i incelediğinizde sistemde böyle bir ayırım yapamayacağınızı görürsünüz. Yani bir hayata ait işler, bir de ibadet adı altında işler yoktur. İslamiyet’te her yaptığınız İBADET’tir, her anınız KULLUK’tur. Bunu ayırmak bir hatadır. İbadete vakit ayıracaksın sonra dünya işine döneceksin diye bir şey yoktur, onlar tanrının oyunlarıdır. Bunu ne zaman fark edersiniz? İbadet adıyla ayırdığınız işleri bile “o ibadetleri yapan tanrı mı?” diye didiklediğinizde! Varlığını iddia ettiğiniz tanrı mı salât ikame ediyor, o tanrı mı oruç tutuyor, o tanrı mı Hac’ca gidiyor? Bütün bunları yapan oysa ondan kurtulma çalışmaları çok önemlidir. İnsan heveslendiği ve uygulamak istediği şeyleri o tanrıya yaptırırsa mesafe alamaz. O tanrıdan kurtulma çalışmaları olarak yaparsa mesafe alabilir! O tanrıdan kurtulmuş olarak yaparsa mutlaka mesafe alır! Nefs mertebeleri ve nefis mücadelesi çok dile getirilir, bilirsiniz. Hatta nefis mertebeleri denilen o kriterlere göre kendinizi motive etmeye çalışıyorsunuz. Ama bilin ki, nefis mertebeleri yolu ancak bu tanrıdan kurtulduktan sonra yürünecek bir yoldur! Eğer o yolda yürümeye tanrı çıkarırsa, o “tasavvufu meşgul tanrı” olur ve GİRDAP diye bahsedilenler bu tanrı içindir. Bu tanrı tasavvuf çalışmalarıyla kendisindeki bazı güçleri fark eder, daha güçlü olur. Hatta fetih denilebilecek güçler kazanırsa FETH-İ ZULMANİ oluşur; güç sahibi bir tanrı ortaya çıkar. Bu yüzden, en önemli şey önce bu tanrıyı tanımadır. Tanrı nedir, nasıl ilan edilir, ondan nasıl kurtulunur,

bunu fark etmek gerekiyor. İleride bunun yöntemlerini ele alırsak inşaAllah. Ama onları ele almaya başlamadan önce hepimizin aklını tanrıya takması gerekiyor! Tanrılık iddiasının bizim için hayati bir sorun, günümüzü alt üst eden bir sıkıntı olması gerekiyor. Bu sıkıntıdan nasıl kurtuluruz diye yan yana geliyor olmalıyız, bunun için buluşmalıyız, şart bu! Aksi halde, filmi seyrederek, film bitince “tanrıların hayatına” döneriz!

La ilahe illallah Kelime-i Tevhid’i bu tanrıdan kurtulabilmede çok önemlidir. Bir mübarek arkadaşım aramıştı; masama bir hadis yapıştırdım, onu tefekkür ediyorum dedi. “Nedir o?” dedim. Efendimiz (SAV) o hadiste “cennetin girişi/ücreti La ilahe illallah’tır” buyuruyor, mealen böyle bir hadis. Onu tefekkür ediyorum demişti. Tefekkürüne yardımcı olmak için kendisiyle “cennetin kapısında La ilahe illallah yazılıdır” hadisinin manasını paylaştım: Bir kapı var, kapıda öyle bir yazı var ve o kapıdan giriş gibi düşünüyoruz! Bu hadiste bize anlatılan çok önemli bir mana var, yazan bir şart var! Bu hadise baktığınızda da La ilahe illallah bir ücret, bir bedeldir. “Şu kadar söylerseniz” değil, “bu bedeli öderseniz” manasındır La ilahe illallah! Bazı kapılarda “şunlar giremez” yazar. Geldiniz ki “silahla girilmez” yazıyor. Siz de kapının önünde “silahla girilmez” deyip duruyorsunuz. Silahınız varsa giremezsiniz! 500.000 defa “silahlı olan giremez” dedim, girebilir miyim? “Silahın varsa giremezsin” diyorlar. Görmedin mi, “silahlı olan giremez” yazıyor! Silahını çıkar, hiç bir şey söyleme geç git. Kapıda bir şart var: Silahlı olan giremez! Bu silahı bırakma yöntemlerinden birisi, silah mefhumunu durmadan akılda tutmaksa “silahlı olan giremez” diye yapılacak tekrarlar ayrıdır. Ama silahı bırakmamışsan işe yaramaz! Silahın var ve defalarca “silahlı olan giremez” demişsin; coşarak, ağlayarak söylemişsin, aşk ve şevkle söylemişsin fark etmez, silah üstünde ya! Kapıda silahı olan giremez diyor. Hangi yöntemi kullandığın kimsenin umurunda değil, yeter ki silahı bırak! Sordular; silahı bıraktın mı? Bıraktım! Nasıl bıraktın? Aşk ile, şevk ile 500.000 kere söyledim. Tamam. Peki, sen nasıl bıraktın? Bir şey söylemedim, çıkardım, koydum. Tamam! Bu da o yöntemi kullanmış. Hangi yöntemi kullanırsan kullan, yeter ki bırak. Yöntemini sormuyorlar! Mesele silahı bırakmak! Kapıdaki bu yazı bu kadar önemli. La ilahe; tanrı giremez, illa Allah. “Ben bunu çok söylemiştim” dediğinde tanrı var mı diye bakıyorlar. Varsa giremez, tanrılar bu tarafa derler. Orada iki alternatif var; ya ileri ya bu taraf! Bu taraf cehennem, ileri cennet! GERİ döndün cehennem, İLERİ gittin cennet ortamı. İleri nasıl gidiyorsun, ücreti nedir? La ilahe illallah; tanrıya kapalı! Bu mananın bedelini ödeyerek, gereğini yaparak ilerliyorsun. Demek ki, tanrı

cehennem demek, bu kadar somut! Cennet ve cehennem soyut kavramlar sanılır ama hiç soyut değiller. Onlar o kadar somutlar ki: Tanrı; cehennemdir. Tanrıların mekânıdır cehennem! İlla Allah ise cennet!

Şimdi insanları üç gruba ayıran bir tasnif yapalım ki, kişi “ben hangi gruptayım?” diye merak ederse kendini inceleyebilsin. Üç grup insan var: Birisi insani ve ahlaki kurallara çok uyan, insanlar tarafından sevilen sayılan, onun da insanları sevdiği saydığı bir insan. Hoşa gidecek her meziyet mevcut. Bu insana HÜMANİST diyelim. Bir de bunun zıddı insan var; yalnızca kendisini seven ve düşünen, her işi kendi menfaatine çevirmeyi yaşayış haline getiren bir insan. Ona da NARSİST diyelim. Bunların her ikisi de tanrılık iddiası içinde olduğundan tanrılık özelliklerine göre ad verip onlara; narsist tanrı, hümanist tanrı diyelim. Yaşadığınız ortamda bir narsist tanrı varsa çok rahatsız olursunuz. Narsist tanrı iş yerinizde yöneticinizse rahatsız olursunuz, evde eşinizse rahatsız olursunuz, ebeveyninizse rahatsız olursunuz. Ama hümanist tanrılardan memnun kalırsınız. Çünkü insan haklarına saygılıdır, dürüsttür, hoşa gidecek her huy onda vardır. Peki, siz memnunsunuz diye cennet de memnun mu? Allah da razı mı? Değil! Çünkü o bir tanrı. Hümanist ama tanrı! Siz narsistten hoşlanmazsınız, ona “bu adam cehennemlik” dersiniz. Doğru da olabilir, sonunu bilmiyoruz. Ama hümaniste “cennetlik adam” derseniz yanılırsınız. Hoşunuza gitse de o bir tanrı. Tanrı hümanist de olsa cennet tanrıya kapalıdır. Dürüst olmak, hümanist olmak, ahlaklı olmak gibi vasıfların tümünü bir kişide toplayıp onu çok fedakâr, çok cömert, çok verici bir insan haline getirsek, siz onu izlediğinizde “bu adam mutlaka cennetliktir” diyor olsanız bile onda tanrılık iddiası olduğu için cennet ortamı ona kapalıdır. Cennet ortamında bulunmanın tek şartı budur: La ilahe! Tanrı giremez, iyi insan olsa bile. Tanrılar giremez, tanrılar geçemez!

İlk iki gruptakiler tanrıydı; narsist tanrı, hümanist tanrı. Üçüncü gruba bir ayetten yararlanarak şöyle bir isim verelim: B-İnsan. Diğerlerine tanrı dedik, bu gruba insan diyelim. Ama nasıl insan? Besmelenin “B”sine sahip insan. Bunu ifade için ona B-İnsan diyelim; “B” sırrındaki insan. Üç kategori var; B-İnsan, hümanist tanrı, narsist tanrı. Geldiğimiz idrakta her üçüne de “insan” dersek olmaz. Çünkü artık insana göre tasnif yapmıyoruz. Artık kriterimiz tanrılık! Ona bakıyoruz, o var mı, yok mu? Bu bilinçten sonra insana göre tasnif yaparsak yanılırız. Bizim için artık tanrılık önemli! Tanrı kriterine göre bakıyoruz; tanrılık iddiasında bulunan, bulunmayan! Tanrılık iddiasında bulunanları iki grup yaptık; çok iyi, çok dürüstse hümanist tanrı.

Zıddı narsist tanrı. Ama bir de tanrılık iddiasında bulunmayan bir yapı var; o da B-İns. Bu nedir biliyor musunuz? Bu kuldur, buna KUL denir. “İyyaKE na’budu VE iyyaKE nestaiyn” diyen budur. “Yalnız sana kulluk ederim” diyen bir tanrıysa tanrı kulluk edemez, tanrılığını ilan eden “iyyaKE na’budu” diyemez. Buna çok dikkat ediniz lütfen. Tanrılık iddiasında bulunan ancak bir üst tanrıya yaranma çalışmaları yapar. Bu da tapmadır, buna tapma denir. O, gücünün yetmediği bir üst tanrıya inanır, ondan korkar, ona tapar; “aman bana bir şey yapmasın” diye yaranma çalışmaları yapar. O tanrısına “Allah” diyebilir, ismini öyle koyabilir. Dolayısıyla, “ibadet” adı altında yaptıklarınız yaranma çalışmalarıysa bunu yapan tanrıdır. İbadet adı altında yaptıklarınızı bile tanrı kavramıyla ilişkilendirin. Namaz kılan, oruç tutan, Hac’ca giden, iyilik yapan eğer oysa, o insanları beğenmez. Bir üst tanrıya tapan yapı işe böyle bakar. Peki B-İnsan, yani KUL nasıldır?

Efendimize soruluyor; kul rasul mü olmak istersin, melik rasul mü? Mütevazı davranması isteniyor, Efendimiz Kul olmak istiyor: AbduHU ve RasuluHU; Kul’u ve Rasul’ü. Kul olmak B-İnsan olmaktır. Mevkiler, rütbeler tanrıya aittir. Kartvizitlere yazılan “Prof, Bakan, Genel Müdür” gibi ünvanlar hep tanrı rütbeleridir. B-İnsan’ın rütbesi olmaz. Tanrı genel müdür olur, bakan olur. Sonra o unvanı biter, bu sefer kartvizit değişir; eski bakan, eski genel müdür olur. Ünvanlar tanrılık gücünü göstermek için, tanrılar arasında yer edinebilmek için, tanrılığını kullanabilmek için ve tanrılarla sa-vaşabilmek için rütbelerdir. B-İnsanın rütbesi kuldur. Kul önemli bir şeydir.

Kişinin amacı iyi insan olmaksa, yani hümanist tanrı olmaksa yanılır. İslamiyeti uyguladığını ve yaşadığını zannederek yanılır. Maalesef İslamiyet adı altında anlatılanlara dikkat edin, anlatılan şey iyi insan olmaktır: Yalan söylemeyin, komşunuzla iyi geçinin, yardımlarınızı esirgemeyin. Hep iyi insan olmak anlatılır. Öyle olunca, kişi iyi insan olma kurallarını uygulayınca “iyi müslüman” olduğunu sanıyor. Hayır, iyi insan oldun, hümanist oldun. İslamiyet’te tek kriter vardır; tanrılık! Tanrılık iddiasında mıyım, değil miyim? Nefse zulm diye bahsedilen şey bu kriterle çok ilişkilidir. Tanrılık iddiasında bulunmak nefse zulmetmektir. Nefse zulüm “ben tanrıyım” demekle başlar. “Ben tanrıyım” diyen halinizi fark edin veya etmeyin, ben tanrıyım halinde yaşıyorsanız nefsinize zulmediyorsunuz demektir. Fark edip kurtulma gayretine girmek lazım. Girince çeşitli çalışmalar sonunda bir tanıma başlar. Müstakil sandığı ve sahip çıktığı kendi Esmâ’ül Hüsna kompozisyonunu ve

ondaki nefsin hakikatini tanırsa; “eyvah, ona sahip çıkıp, benlik iddiasında bulunmuşum” der. Ve o zaman Rabbini tanır. Ve nefsinı bilen Rabbini bilir.

İnsan “Bir şeyi Allah rızası için nasıl yaparım” diye hep düşünür: Ne yaparsam Allah rızası için olur? Cevap olarak genellikle; “karşılık beklemeden yap” denir. Evet, karşılığını yalnız Allah’tan umarak yaptığınız şey Allah rızası içindir. Ama ince detayına bakalım: Eğer karşılık beklemeyen bir tanrıysa? Onun yaptığı Allah rızası için olmaz! B-İnsan’ın yaptığı öyledir. B-İnsan, yani kul yapıyorsa o iş ALLAH RIZASI içindir. İş yaparken B-İnsan formunda, o halde, o pozisyonda yapıyorsanız o Allah rızası içindir. O işi hümanist tanrı olarak yapıyorsanız Allah rızası olmaz. O sadece sizi memnun eden, kendinize aferin dediğiniz bir iştir. Demek ki, bir iş Allah rızası için mi diye incelemek istediğinizde, onu tanrıyla ilişkilendirip işi yapanın kim olduğunu bulmanız gerekir. Kul mu, tanrı mı? Allah rızası için mi, yani o işten Allah razı mı, değil mi o zaman hemen fark edersiniz. “Allah rızası için yapmıştım” dediğiniz o işi yapanı inceleyin, onu tanrıyla ilişkilendirin. Allah rızası için yaptığınızı düşündüğünüz o güzel şeyi yapan kim onu bulun, o an anlarsınız. Eğer karşınıza tanrı şüphesi çıkmışsa o şüpheden bile kurtulmak şarttır! Öyle yaptığınız zaman siz, sizde tanrılık iddiasında bulunan “BEN”i tanırırsınız. Onu iyi tanırırsanız çok net de görürsünüz. İnsan tanrıyı neden fark edemez? Bir: İbadeti dâhil tüm işlerini ilan ettiği o tanrıya yaptırmaya alışmıştır, bu yüzden görmez. İki: Etrafla o kadar meşguldür ki, kendini analiz etmez. Başkalarının işlerini düşünmekten kendi işini analize sıra gelmez, “Onu hangi BEN’imle yaptım?” gibi sorgulamaları yapmaz. İnsanın tanrılığını görmesini engelleyen üçüncü neden “tanrı kriteri”ni kullanmamasıdır. Analizlerinde tanrılık kriterini, tanrı standardını kullanmadığı için tanrıyı göremez.

Biz hayata bu farklı kriteri yerleştirmeye çalışıyoruz; tanrı kriteri! “İyi insan, kötü insan” kriteriyle analiz yapmak hedefi cennet olan için yetmez! “İyi insan böyle yapmaz” cümlesini hümanist tanrı olmaya talip olan söyleyebilir. Narsist tanrı rahatsız olmuş da hümanist olmak istiyorsa olabilir. İnsan işinin analizini yapıp da; “şunu yapmasaydım, yanlış oldu” dediğinde neden öyle yaptığını kendisine sormalıdır. “İyi insan öyle yapmaz” diyorsa hedefi iyi insan olmaktır. İslamiyet’te hedef iyi insan olmak değildir. İyi insan eğer tanrılık iddiasındaysa, hanif değilse bir şey fark etmez. Etraf sizi çok beğenebilir, aferin derler, ama kapıdan geçiş yasaktır! Kesinlikle tanrılık kriterini hayata sokmak lazım. “Şu işi tanrı yapar, bu iş tanrılık iddiasında bulunana yakışır” dediğinizde hayatınız alt üst olacaktır. Alt üst olacak! Hayatınız alt

üst olmadan fark edemezsiniz. Uyurken bile tanrıyla uğraşmıyorsanız fark edemezsiniz. İyi insan tuzağına düşerseniz, ibadet dediklerinizi yapsanız bile, o kapıda size; “tanrılar giremez” derler.

Bütün bu anlattıklarım inanın işin başlaması için! İlerleme yoluna, o caddeye girmek için! “Ben Allah’ı tanımak istiyorum, ben şu mertebeyi arzuluyorum” gibi cümleler o yolculuğun başlaması için söylenir. Aslında böyle hedefler yoktur ama insan kendini motive etmek için bir hedef koyar. Olabilir. Ama o hedeflere ulaştıracak caddeye çıkmanın şartı tanrıdan kurtulmaktır! Tanrı varsa ilerlenilmez, sırtında tanrı yüküyle o yolda ilerlenemez!

Nasıl düşünür ve yaparsak bu işi kolaylaştırabilir? Bahsettiğimiz iki “BEN”i birbirinden ayırabilirsek! Bunun için yapılacak şudur: Tanrılık iddiasındaki BEN ile “Allah’ın düşüncesinin suretiyim” diyen BEN’in farkında, idrakında olarak yaşamak gerekiyor. “Ben Allah’ın düşüncesinin suretiyim” diyerek başlamak gerekiyor. Çünkü “Ben Allah’ın düşüncesinin suretiyim” demekle “ben Allah’ın kuluyum” demiş oluyorsunuz: Ben O’nun kuluyum; Ben O’nun düşüncesinin Ef’al Âlemi’ndeki suretiyim. Bu cümleleri ilerde tasavvufi yanlarıyla söyleyeceğiz. Şimdi konuya tasavvuf kelimeleri karışın istemiyorum.

Allah bir şey düşündü/diledi. O düşündüğü/dilediği şekil buldu. KÜN fe YEKÜN. İşte ben o şekilim; ben Allah’ın düşüncesinde bir suretim; ben Allah’ın kuluyum. Bu idrakta olanın, böyle “BEN” diyenin bir gücü yoktur. O “BEN” La havle ve La kuvvete illa Billâh demektir. Tanrılığını ilan etmiş olan “BEN”e hiç bakmayın. Onun müstakil aklı, müstakil iradesi, kendine ait bir gücü vardır. Onun iyiyi kötünden, doğruyu yanlıştan ayırma gücü vardır. Eğer inanıyorsa, gücünün bittiği yerde üst tanrıya müracaat eder, ona sipariş verir. Oysa “Ben Allah’ın düşüncesiyim” idrakındaki kulun müstakil hiç bir şeyi yoktur. Müstakil aklı, iradesi, bedeni olursa Ehadiyet’i kavrayamaz, anlayamaz. Olamaz öyle bir şey! “Ben Allah’ın düşüncesiyim” demek Amentü Billahi’ye talip olmaktır. “Amentü Billahi” diyen kişi, “Ben Allah’ı tanımayayım” demektir. Onun “BEN” derken kullandığı “BEN” bu yolda ona lazımdır. O “BEN” bize lazımdır. Diğeri bize yük, o lazım değil. Tanrılığını ilan etmiş olan “BEN” yüküdür. O yük La ilahe’dır. “La ilahe illallah” zikri yük olan o “BEN”i sırtınızdan atar, sizi ondan kurtarır.

Kelime-i Tevhid’e “tanrılar yok illa Allah” idrakıyla bakanın fark ettiği en önemli tanrı kendisidir. O tanrı SEN’sin! Oraya bizzat kendini koy, “Sen yoksun, illa Allah” de. Yok olan, yani olmayan sen, tanrılığını ilan edip “BEN va-

rım” diyen sendir. O yok! İlla Allah! Efendimiz (SAV) “İkra’ Bismi Rabbikellezi halâk” ile bunu OKUmuştur: La ilahe; sen yoksun. İlla Allah!

Bu okuma holografik evren bilgisi bilmekle olmuyor. Eğer olsaydı evreni, sistemi okuyan herkes İslamiyet’i fark ederdi. Edemiyor! Kuantum fiziğiyle evreni çok iyi okuyanlar var, bizzat içinde ama... Veya adam dünyanın dönüşünü ayağının altında hissediyor, birinden duymamış, biz ondan duyup “dünya dönüyor” diyoruz. Bu kadar fark ettiği halde müslüman olamıyor. Biz onlardan duyduğumuz bilgilerle Allah’a yaklaşıyoruz, onlar yaklaşamıyor. Neden? “İkra Bismi Rabbikellezi halâk” ayetine tabi olmadığı için, öyle okumadığı için. Okumak herkese açık, Sünnetullah bilgisi herkese açık, herkes okuyabilir. Ama “B’ismi Rabbikellezi halâk; yaratan Rabbinin adıyla ve adına OKU”mak öyle değil. Ancak öyle okununca gerçeği görmek mümkün.

“Ben Allah’ın düşüncesinin suretiyim” idrakında olan “BEN” bize lazım, diğeri değil. Lazım olan “BEN” muhataptır, ayet ona seslenir: “Bu caddeye hanif olarak gel. Cennete tanrılar giremez. Cennete giden bu caddeye hanif olarak gel.” Bu caddeye hanif olup nasıl geliriz? Tanrılardan sıyrılarak, tanrıları bırakarak! Tanrılardan sıyrıldın, gene almıyorlar? Bu sefer de sen tanrısın, kendi tanrılığın duruyor diye almıyorlar. “Tanrılık iddiasında bulunmadan gel” diyorlar. “Tanrılık iddiasında değilim” dediğinde kişi “BEN” demeyi bırakıyor mu? Hayır. “Ben Allah’ın düşüncesinin suretiyim” diyorsun. İşte ona “Bu BEN’le gel” deniyor. Çünkü bu caddeye gelmek için o “BEN” lazım. “Ben Allah’ın düşüncesinin suretiyim” diyerek gelebilirsin. “Ben O’nun dileğinin suretiyim” diyen Allah’ın yarattığı “BEN”dir, sakıncalı değildir. Bu bilinç geri dönüşsüz yaşanıyor hale geldikten sonra, o “BEN”i de müstakillikten kurtarırsın inşaAllah. Ama tanrılık ilanı olan müstakillik ayrıdır, onu sen ilan etmiştin. O müstakillik vehmi suiistimaldir, yasal değildir. Neden? Çünkü yaratılan suret zaten bir vehimle var. Sen buradaki vehim sanatını suiistimal edip onun zulmetini seçtin, vehmi suiistimal ettin. Bu halinle TANRILIK ilan etmiş oldun. “Vehmin zulmeti, vehmin suiistimali” denen budur. Merhamet eder de bunu fark edersen kurtuluş duasını da öğretiyor: “Allahümme ahricni min zulümatil vehmi ve ekrimniy Bi nuri’l fehmi: Allahım beni tanrılık ilan etmekten kurtar, beni tanrı yapan BEN’den kurtar. Allahım vehmin zulmetinden beni kurtar. Beni bu yolda kullanabileceğim, sonra da yok edeceğim BEN’e kavuşturun.” Sığındın ve şimdi sana lazım olan “BEN”le yoldasın. Yine kesret/çokluk var. Nasıl olacak? İnşaAllah oraya, o çokluğun olduğu yere bir gelelim, sonrası kolay! Orada çokluk var ama oradakilerin hepsi

Allah'ın düşüncesinin suretleri. Oraya bir gel, bir yerleş, sonra onlardan da kurtulmak nasib olur. Oraya yerleştikten sonra kul olan "BEN"lerden kurtulma yolu açılır, yol o yol olur. O zaman Ehadiyet'i kavramak mümkün olur, bu BEN o zaman Ehadiyet'i anlar. Önce kul olmak gerekiyor! "Zaten kulum" mu diyorsun? Kul olduğunu fark etmen, gereğini yaşaman gerekiyor! Sen o kulda tanrılık iddia ederek doğdun, o iddiadasın, o iddiadan vazgeçeceksin! Peki, nasıl vazgeçeceğim? Onun veri tabanını silerek! Sileceksin! Kolay mı? Hiç kolay değil! Niye kolay değil? Çünkü, dünya öyle dilenmiş! Öyle bir yaşantı ki; tanrıların galip olduğu bir hayat var. Yani siz tanrılardan ve tanrılık iddiasından kurtulmak istediğinizde sizi bekleyen bir cazibe yok, o yaşantı için size bir destek, bir mükâfat yok. Çünkü dünya tanrılara cazip, dünya tanrıların cenneti. Tanrılık iddiasında bulunanların hele de narsist tanrıların cenneti dünyadır. Bu yüzden bahsettiğim "üç form"dan birini seçin, arada kalmak iyi değildir. Eğer tanrı olacaksan narsist tanrı ol! Çünkü bu dünya ona cennettir, bir daha eline böyle bir imkân geçemez, kimi bulmuşsa ezer. Siz, tanrılar için cennet olan yerde çıkıp; "Tanrılık iddiasında bulunmayın" diyorsunuz. Hem de tanrılara! Hiç cazip değil. Zaten bu yüzden bu iş zor!

"Ben Allah'ın düşüncesinin suretiyim" diyen kişi yaşantısında buna hayat buldurmalıdır, bu cümleyi yaşıyor hale gelmelidir. Bu "BEN" hayat bulmalı, yaşıyor hale gelmelidir. Onu sağlamada salât çok önemli bir yöntemdir. Onun için bu yolculukta salât hayata, hayat da salâta destek vermelidir. Bunlar birbirlerine o kadar destek verir ve iç içe geçerler ki, nihayet hayat ve salât diye ayıramazsınız. İşte o zaman onun adı DAİMİ SALÂT'tır. Normalde salât bitti, şimdi de hayata bakayım denir. Siz bu bahsettiğim "BEN"e hayat vermek için salâta yöneldiğinizde onu salât ayakta tutar. Çünkü bu sistemin direği salâttır. Hayat tarzı salâtı, salât da hayat tarzını o kadar destekler ki nihayet hayat ve salât ayrımı olmaz. O kadar önemsenmesi gereken bir şeydir ki salât; insan aklını deli gibi ona takmalıdır. Deli gibi! Hiçbir şey ondan daha önemli olmamalı. Eğer o noktada değilseniz mümkün değil, bu olacak bir iş değildir. Sizin için salâtın bir önceliği yoksa, bu öğrendikleriniz "Güzel bir filmdi, konu da iyiydi, çok etkilendim" diyeceğiniz bir anıya dönüşür. Bu hali daimi kılacak antrenman salâttır. Salât, Veccehtü vecchiye'yi bizzat yaşayabileceğiniz ve hayatta da o hal ile kalabileceğiniz önemli bir alandır. Ancak, salâta Veccehtü vecchiye'yi yalnızca "Ben Allah'ın düşüncesinin suretiyim" diyen yaşayabilir, yalnızca o kendisini Düşünen'e yönelebilir. Salâtı kul ikame eder, o onun işidir. Tanrı namaz kılar ve bir şey değişmez.

Tanrılık iddiasında bulunmamayı kolay bir hayat tarzı haline getirebilmek için, salâtı ikame edebilmek için iki şeyin idrak olarak kuvvetlenmesi önemlidir; Ehadiyet Bilgisi ve Kader Bilgisi. Bu ikisi birbiriyle o kadar ilişkilidir ki. Ehadiyet Bilgisi yeterince oluşmamışsa kişi Kader'i kavrayamaz, Kader Bilgisi ikilemler içerisindeyse Ehadiyet yaşama imkanı bulamaz. İkisi birbiriyle! Ehadiyetin görünüş biçimi Kader yaşantısıdır. Kadere teslim olan insanın görüntüsü de Ehadiyet bilgisinin görüntüsüdür. İkisi birbiriyle bu kadar ilişkili! Bu yüzden, her iki bilgiyi kuvvetlendirmek, hazmetmek, hayat tarzı haline getirmek için gayret etmek gerekiyor. Ki, tanrı yer bulamasın.

Salâтта Veccehtü vechiye de bu yüzden çok önemlidir. İlk Tekbir'le birlikte kişi teslimiyetini ilan eder. Beşeri hayatta birisi bir grubu teslim alacak olsa karşıdakiler niye teslim olur? Savaşacak, hücum edecek hiçbir şeyleri yoksa teslim olurlar. Savaşmıyorlarsa, her şeyleri bitmişse ellerini kaldırır "Teslimiz" derler. Biz de lutfedilen iman ve idrakla öyle diyoruz; Allahuekber; Allah'a teslimiz. Salâttaki her hareketin Allahuekber'le oluştuğunu fark edin. Salâтта her kıpırdama korku sonucudur. Allahuekber ürpermedir ama beşeri değil. Bu ürpermenin başlaması için Haşyetullah şarttır. Haşyet bütün korkuları öyle siler ki, hiçbir şeyden korkmazsın. Allah'tan korkan hiçbir şeyden korkmaz. Hiçbir şeyden korkmamak için haşyetullah şarttır.

"Allah'tan gerçek haşyeti ancak âlimler duyar." (Fatır-28)

Demek ki gerçek haşyeti duyabilmek için âlim olmak gerekiyor; ne kadar bilersen o kadar korkuyorsun; bilen/âlim Allahuekber diyor. Haşyetullah'ın sesleniş biçimi, dile gelişi, görünüşü Allahuekber'dir. Salât içindeki Tekbir'ler bir aerobikçinin "bir ki, üç beş, hop zıpla, şimdi eğil, şimdi kalk" komutları değildir, ürkme anlarıdır. Allahuekber'le şekil değiştiriyoruz, şekil bir evrensel biçime dönüşüyor: Elîf Lâ'm'a, Lâ'm Mîm'e dönüşüyor; (ا, ل, م), Elîf Lâ'm Mîm şekilleri oluşuyor. Ki hepsi Evrensel Pozisyonlar'dır. O pozisyonların değişmesi Allahuekber'ledir. Değişim ürpertiyle oluyor!

Allahuekber bir teslim oluş ifadesidir ama genellikle noksan anlatılır: "Dünya işlerini bıraktım, şimdi salatta hiçbir şey düşünmüyorum" gibi anlatılır. Böyle bir teslimiyet olmaz, bu yaranmadır. Birisine yaranacağın zaman böyle dersiniz: Şimdi seninleyim, kimseyi düşünmüyorum, yalnız seni düşünüyorum sevgilim, başkalarını sonra düşüneneğim. Niye? Ona yaranmaya çalışıyorsun. Bu TAPMAK'tır işte! Böyle teslimiyet olmaz. Teslimiyet şöyle olur: Allahuekber; Allahım, tanrılık iddiam yok, tanrılığı bıraktım, tanrı değilim; Allahuekber! "Evi, arabayı, çoluk çocuğu bıraktım, onları sonra düşü-

neceğim, şimdi yalnız seni düşünüyorum, şimdi sana teslimim” anlamında bir tekbir doğru olmaz. Allahuekber öyle bir teslimiyet değil. ALLAHUEKBER hanif olmaktır, “hanifim Allahım” demektir. Peki bu, o an onu söylemekle olacak iş mi? Hayır. Hayatta nasılsan o an öylesin! Bu yüzden, hayatın önemini fark et, yaşantına bir bak; tüm işlerini tanrıyla ilişkilendir. Herşeyini tanrıyla ilişkilendirmek önemli bir işin olmalıdır. Yoksa, tanrısın ama seccadeye gelince; “Allahım tanrıyı bırakıyorum” diyorsan olmaz. İnsan “ben seccadeden önce ve sonra tanrı mıyım?” diye kendine sormalı. Tanrılık halini hayatıyla ilişkilendirmelidir. “Allahuekber; tanrıyı bıraktım” diyorum ama hala tanrıysam olmaz. Demek ki, “Allahuekber” derken oyuncakları bırakmışım. Bu halde olan kişi namazda tanrıdır! Salâтта kul olmak için, “Veccehtü vechiye” diyebilmek için, yaşarken “Allahım tanrı değilim, tanrılık iddiasında değilim, ben kulum, B-insanım” idrakıyla yaşamak lazım. O, “La Havle ve La Kuvvete illa Billâh” idrakıdır. Bu idrakla yaşayabilmek için en önemli kurtuluş antrenmanı Salât-ı Tesbih’tir. Salat-ı Tesbih tanrı bırakma salâttır, tanrılık iddiasından sıyrılma salâttır. Efendimiz (SAV)’e amcası; “Ya Rasul, ya Nebi, bana öyle bir şey öğret ki çabuk yol alayım” dediğinde, Efendimiz ona; “Ey amcacığım, sana öyle bir şey öğretem ki çabuk yol al” buyuruyor, Salât-ı Tesbih’i öğretiyor. Onu tanrıyla ilişkilendirin, müthiş olur. Tanrıdan kurtulma çalışması olduğunu bilersen oradaki zikir ve tefekkür müthiştir:

Tesbih Salâtı bu zikirle ikame ediliyor: “Sübhanallahi Velhamdülillahi Ve la ilahe illallahu Vallahuekber. Ve la havle ve la kuvvete illa Billahil aliyyil azim.” Yani diyoruz ki: Sübhanallahı; Allahım nasıl biliyorsam öyle değil-sin, sen bilemezsin, sen her şeyden münezzehsin. Velhamdülillahi; Hamd sana aittir, yani güç senindir. Güç senindir, takdir senindir, karar senindir, kaderin sahibi sensin. Ve la ilahe illallahu; varlık, güç, tanrılık iddiaları[m] yok, illa SEN. Vallahuekber; Ey Allahım, senden öyle korkuyorum ki, tir tir titiriyorum. Senden o kadar korkuyorum ki. Merhamet etmezsen mahvolurum, bunu biliyorum. Ve la havle ve la kuvvete illa Billahil aliyyil azim; başka bir güç yok! Dikkat edin, “gücüm yok” demiyoruz; başka güç yok, ancak Sen. Bunları düşünüyoruz, tesbih salâtı boyunca bu idrakı üç yüz defa tekrarlıyoruz. Ama bir memurun evrak sayması gibi değil. Elbette öyle bile olsa sevabı var. Ama senin bir iddian var; ben tanrılıktan kurtulacağım diyorsun. O şuurla yaparsan sevap dışında kazanacağın çok farklı şeyler var. Göreceksin ki, çok farklı bir ruh açılımıyla tanrıyı tanımak ve kurtulmak kolaylaşmaya başlamış. Tanrıdan kurtulmanın tek yolu; tanrıya ait veri tabanını yok etmektir. Tanrının hayat ekranınızdaki görüntüsüne sebep olan yazılımın veri

tabanını yok etmek şart. Salât-ı Tesbih, o veri tabanını yok eden, yerine “İlla Allah” veri tabanını yerleştiren çok önemli bir Zikrullah’tır.

Önce hakikati, sonra düşündüğü sureti, yani hakikatin rolünü görme halini Hz. Ebubekr radiyallahu anh’ın cümlesiyle idrakımıza yerleştirebilmek için onu hatırlayalım. Buyuruyor ki; neye bakarsam önce Allah’ı, sonra baktığım şeyi görürüm. İnsanın çok hoşuna giden bu cümle uygulamak istendiği zaman kişiye zor gelmemelidir. Onu zaten uyguluyoruz. Uygulamalarımızı tanrıyla ilişkilendirirsek fark etmek ve onu doğru yerde kullanmak çok kolaylaşacaktır. Aslında onu uyguladığımıza dair bir misal vermiştim: Ben arkadaşınızım ama aynı zamanda tiyatro sanatçısıyım. Birkaç gün sonra sahne alacağım, sizi de davet ettim. Sahnede bir gariban adamı, bir fakiri oynayacağım, o rolde çıkacağım. Geldiniz. Salon dolu ve büyük çoğunluk beni tanımıyor. Sıram geldi sahneye çıktım. Beni tanımayanlar, çok doğal olarak “Fakir çıktı” dediler. Peki siz? Beni görür görmez arkadaşımız fakir rolünde demez misiniz? Yoksa “Fakir çıktı” mı dersiniz? Hiç özel bir gayret sarf etmeden beni bilir, sonra hangi role girmişsem onu görürsünüz. Demek ki bu zaten yaptığımız bir şey! Demek ki Ebubekr radiyallahu anh’ın söylediğini yaşamak hiç zor değil!

-Ama tanımak lazım. Tanımak gerekiyor değil mi?

Elbette! Tanımak için de önemsemek gerekiyor. Sizde var, hazır olan bu yeteneğin, uygulanması hiç zor olmayan bu mekanizmanın kullanılabilmesi için o işi önemsemek lazım. Biriniz beni hiç önemsemiyor olsa, burada da otursa hiç bakmasa beni tanımaz ki. Sahneye çıktığım zaman da kim çıkmış fark etmez, rolden başkasını görmez! Kişi işlerini Allah’la ilişkilendirirse ve tanrılık kriterini hayatına sokarsa ancak o zaman Hz. Ebubekr’in açıkladığını uygulamaya başlar. O mekanizma bizde var, kullanıyoruz ama yanlış yerde! O kullanımı yerine çekersek olur. Hayat oyununa bakınca “ya Allah!” der, sonra Allah ne dilemişse onu görürüz. O zaman “Hüseyin dilemiş, Zehra dilemiş” demek zor olmaz. Ve o zaman iş çok değişir; EDEB başlar.

Molada bana sahnedeki rolüme göre mi davranırsınız, arkadaşlığınıza göre mi? Tanıdığınız “BEN”e göre davranırsınız. Sizin arkadaşınız olmam hakikatine göre davranırsınız. “Fakir geldi” demezsiniz, rolüme göre davranmazsınız. Bunu hayat sahnesine getirdiğinizde; insanlara rollerine göre değil de onlardaki hakikate göre davranırsanız, İslamiyet’teki EDEB odur. “Edeb Ya HU” denilen odur. Tiyatroda bana arkadaşınız olarak, tanıdığınız hakikate göre davrandınız, rolümdeki “BEN”e göre davranmadınız. Hayat

Sahnesi'ne dönünce de insanın hakikatine göre davranacaksınız! Önce onu sonra rolü görüyorsun zaten. Edeb, rolüne göre değil de Hakikatine göre davranmaktır. Buna önce kendinde başlamalısın, hakikatine göre davranman gereken önce kendinsin. Çünkü sen kendi hakikatine zulmediyorsun. Sendeki hakikate göre davranırsan nefsine zulmetmemiş olursun.

Konular tanrıya yönelikse insanlar onu sever, Allah'a yönelikse çok sevilmez. İslamiyet tanrıya yönelik anlatılırsa sevilir, o yüzden İslamiyet adına "nasıl iyi insan olunur?" anlatılır. İslamiyet diye iyi insan olmayı anlatırsanız sizi çok dinleyen, çok seven olur. Siz Allah maskesiyle ona "güçlü tanrı" olmayı anlatıyorsunuz, hoşuna gider. İnsanlar onu istiyor, onu seviyor. Allah'ı değil kendilerini seviyorlar, iyi insan olmak için vaaz dinliyorlar. Tanrı kendini çok sever! Her şeyi verir de aklını, iradesini, varlığını veremez! "Akıl benim, irade benim, "BEN" benimim veremem" der. Esas cimriyi fark edin! Tanrılığını ilan eden veremez. Demek ki, işi hep tanrıyla ilişkilendirmek gerekiyor: Yazan/konuşan tanrı mı? Okuyan/dinleyen tanrı mı? Bunu o derece uygulayın ki, hayatınızdan tanrılık iddiasını söküp atabilesiniz.

Kişi kendini ifade etmek için "BEN" dediğinde bilmeden tanrılığını ilan ediyor. Dünya yaşantısı bu sistem üzerine. Öyle bir yaşantı var, bu bir suç değil. Dünyadaki yaşantının temeli budur; herkes kendisini tanrı ilan edecek! Değilse dünya yaşantısı olmaz. Tanrılık ilanı için bir özel gayret gerekmiyor, yaşantının kendisi bu zaten. Kişi kendisini ifade etmeye başladığı zaman bu iş başlıyor. İnsan eğer iyi biriyse hümanist tanrıdır, kötülükte uç noktalar da biriyse narsist tanrıdır. Büyük çoğunluk böyledir. Yalnızca Allah'ın diledikleri tanrılıktan kurtulur. Bu tasnif "iyi insan, kötü insan" olarak yapıldığı zaman yanılma başlıyor. Hayattaki bu beşeri tasnife tanrılık kriterini yerleştirmek zorundayız. Hiç alışmadığımız bir şey! Biz "iyi insan, kötü insan" diye sınıflandırma yapmaya alıştık. İyi insanlarla yaşamaya, narsistlerden uzak olmaya çalışırız. Ama bizim "iyi" dediklerimiz Allah İndi'nde iyi mi acaba? Bizim memnuniyetimiz Allah'ın da memnuniyeti mi? İnsan kriterine göre tasnif yanlıştır, "iyi insan, kötü insan" beşeri bir kriterdir. Tanrı kriterini ancak Hakikati fark etmesi dilenmiş birisi önemser, onu ancak o düşünür.

La ilahe; tanrılar yok, hatta sen yoksun. İlla Allah! Böyle düşünmeye başladığın zaman kendindeki Esmâ'ül Hüсна kompozisyonunu, Rab gücünü ve neye "tanrı" dediğini fark etmeye başlarsın. Diğerleri farkında olmadan hayatı yaşar gider. Farkında olmayan birisine bunu anlatsan sana kızar, senden rahatsız olur. Bu anlattıklarımız herkese cazip gelmez, alıcısı yoktur. Bunlar ancak Allah'ı hakkıyla tanıma gibi bir hedefi olana caziptir. O zaten Talib'dir.

Furkan-77'de buyrulur ki: "Duaları/hedefleri olmasa neye yararlar." Bu yola giren Talib kendine bir hedef koydu; Rabbimi bilmek istiyorum! Bu bir hedeftir. "Nefsini bildi; Rabbini bildi" halini kendine hedef edindi. Ve "Rabbimi bilsem" diyor. Bu olaya kader açısından bakıldığında, aslında bu senin koyduğun bir hedef değildir, sana Rabbinin lutfettiği bir yoldur. Ama insan gözüyle bakınca sen bir hedef koyuyorsun, manzaraya bakınca budur. "Rabbimi bilsem" diyenin mutlaka şunu bilmesi gerekiyor: "Rabbini bilme" çalışmalarına girebilmek için tanrılık iddiasından vazgeçmek gerekiyor. Bu olmazsa olmaz! Aksi halde "Rabbini bilmeye çalışan tanrı" olursun ve o çalışmalarda edindiğin bilgilerle girdaplara düşersin, kendini/tanrıyı daha kuvvetlendirirsin. Adına tanrı demez ama hep tanrılığını kuvvetlendirir. Kendindeki tanrıya "BEN" diyor. Bastırarak "tanrı" diyorum ki o "BEN"den kurtulasın. Kişi tanrıyı maskeleyip "BEN" dediği için ilan ettiği esas tanrıyı görmüyor. Çünkü onu "BEN" maskesiyle örttü. "BEN" maskesiyle örttüğü o varlığı daha güçlendirirse, "daha söylenmeden biliyorum" gibi şeyler başlar. Çok tasavvuf çalışması, çok zikrullah yaptı, artık insanların kafasından geçeni biliyor. Tanrı tasavvuf bilgisiyle kendini güçlendiriyor! "Benim rüyam mutlaka çıkar, ben rüyalarınızı bilirim. Sorunlarınızı söyleyin, halledelim" diyen veya böyle yaşayan bir tanrı. Bunlar normal insanın bileceği şeyler mi? Değil. Demek ki, normal tanrılıktan güçlü tanrılığa doğru ilerliyoruz.

-Mesela bir şey okuyup onu başka bir manasıyla da anlayınca; "bana açıldı, farklı bir şey anladım" demek de böyle midir?

Öyle bir durumda "Elhamdülillah, ma tevfiķi illa Billah" deriz. Tam senin dediğin o yere Allah Hud-88'de diyor ki; "Onlar 'Ma tevfiķi illa Billahı' der." Kuvvetli tanrı olmamak için, tanrılıktan kurtulmak için "La ilahe illallah" diyeceksin, "Ma tevfiķi illa Billah" diyeceksin. Ayrıca anlayan, ayrıca başaran YOK illa Allah. Böylece gücü yerine teslim ettin: illa Billâh, illa Allah!

Teslimiyet bize ayetlerde önerilir. Teslimiyetimizi ifade etme tarzı da öğretilir. Bakara-131; "Eslemtü li Rabbil alemiyn; âlemlerin Rabbine teslimim." A'lu Imran-20; "Eslemtü vechiye lillahi; vechimi Allah'a teslim ettim." Böyle Rabbani ifadeler vardır. "Teslim olun" tavsiyesini duyunca biz ne yapıyoruz? Bunu tanrıyla ilişkilendirelim, zaten her konuyu tanrıyla ilişkilendirmeye çalışacağız. Hayatımızdaki en önemli kriter tanrı kriteri olmalı. Niye? Onu fark edelim diye! O zaman, sorgulamaya şu noktadan başlayalım: Bendeki hangi BEN faal? Tanrılığını ilan etmiş BEN mi, yoksa B-İnsan olan kul mu? Teslim olmak ona göre hal alır çünkü. Tanrı teslim olurken Allah'ı teslim almaya çalışır. Yani biz teslim olurken O'nu teslim almaya çalışıyoruz. Diyoruz ki;

Allahım teslim oldum, bütün dediklerimi yap. Teslim oldum deyip istekleri sıralıyoruz. Teslim olmuş gibi gözükürken teslim almaya çalışıyoruz, hinde gelecek yerden tavuğu esirgemiyoruz. “Allahım sana teslimim, şunları istiyorum, isteklerimi yerine getir” demek, isteklerimizin olması için teslim olmuş gözükmekten başka bir şey değildir. Aslında o duruşumuzla biz Allah’ı teslim almaya çalışıyoruz. Bunu yapan tanrıdır! Fark ettiniz mi? Onun siparişleri olur, hatta bitmez. Peki, kul teslim olursa ne olur? Onun teslimiyetinde Ehadiyet Bilgisi önemlidir, Kader Bilgisi’nin fiile dönüşmeye başlaması önemlidir. Öyle olunca o kişide haşyet oluşur. Bu korku yüzünden o, Efendimiz (SAV)’in; “Bildiklerimi bilseniz yataklarınızda yatamazsınız, dağlara çıkar ‘merhamet, merhamet’ dersiniz” hadisini kavramaya başlar. Çok dikkat çekici bir hadis; “Sadece merhamet istersiniz” diyor. Çünkü görürsünüz ki; karar alabilen ve uygulayabilen bir tanrı yokmuş. Yürürlükte olan şaşmaz kader var. Hakikat bu: Ve la havle ve la kuvvete illa Billâh! O zaman en önemli şey; Allah’ın merhametiyle size kendisini anlayabileceğiniz bir rol vermesidir. Merhametle size Allah’ı tanıyabilen cennete uygun bir hayat, bir rol verilir, merhamet budur. Bunu siz karar alarak yapamazsınız! Öyleyse tek çare Allah’tan merhamet istemektir. Dolayısıyla tanrının taleplerinden, tanrı olarak istemekten kurtulmak gerekiyor. Peki, B-İnsan, yani kul bir şey istemez mi? İster. Ama onun istediği aslında tek bir şeydir; Kelime-i Tevhid’e uygun bir hayat. Bunun dışında bir isteği yoktur. Dua listesine bakın, o hayat için ne lazımsa onları istiyordur. Onları isterken de der ki; “Allahım merhametin öyle geniş ki, çile çekirtmeden de verirsin. Bir şeyi yaşamam, öğrenmem için çile çekmeyeyim. Rahmetin bunları çektermeyecek kadar geniştir.” Efendimizin Taif’de yaptığı Büyük Hacet Duası bu yakarışı içerir. Allah’tan bir şeyi kolaylıkla, lütfuyla ve hayırlısıyla istemek önemlidir. Kim için? “B” Formu’ndaki yapı için. Bu yapı merhamet yoluyla ister, Allah’tan merhameti ister, “merhamet ediver Allahım” der.

Yeri gelmişken tövbe’yi de tanrı kriterine göre ele alalım; tövbe mevhumunu tanrı mevhumuyla ilişkilendirelim. Kavramların içini tanrısal manalar doldurmuşsa yenilemek gerekir. Mesela, dualarımızdaki “Bağışla” yakarışı doğru anlaşılmalıdır. O, “Allahım bilemedim çok günah işledim, yanlış yaptım bir daha yapmayacağım, beni bağışla” demek değildir. O, tanrının bağışlanma beklentisidir, tanrılığını ilan eden böyle tövbe eder. Tanrı niye böyle tövbe eder? “Aklım vardı kullanamadım, iyiyi kötüyü ayırt edemedim, artık anladım bir daha yapmam” diye düşündüğü için! Kulluk idrakıyla yaşayan “B” Formu’nun tövbesi bununla hiç benzeşmez. B-İnsan “bağışla” derken; “Allahım beni rolümden bağışla, verdiğin bu rolden beni al” duruşuyla

“bağışla” der: “Senin dileğin olan beni senin razı olmadığın bu rolden al, razı olduğun fiiller yapacağım rolü ver.” Bu bakışla, “Allahım bana merhamet et ve beni bağışla” tövbesi bu yolun çok önemli bir duası haline gelir. İnanaarak, gerçekten merhamet isteyen bir ihlâsla bu duayı yapabilmek için kaderi ikilemlerden kurtulmuş olarak iyi bilmek, en azından bilgisini iyi bilmek ve kabulünde tereddütsüz bir hayat yaşamak gerekir. İnsan o zaman görür ki, merhamet’ten başka yapabileceği bir yakarış biçimi yoktur ve Hz. Âdem’in Tövbesi onun için önemli bir örnektir. Hz. Âdem tövbesinde; “Allahım bir daha yapmayacağım” demiyor. Tövbesi bu: “Allahım, nefsimize zulmettik, rol verirken bize merhamet etmezsen mahvoluruz, bağışlayıp yeni ve razı olacağın bir rol vermezsen hüsrana uğrarız; Rabbenâ zalemna enfusena ve in lem tağfirlena ve terhamna le nekunenne minel hasirîn.

Kader bilgisine Ehadiyet çerçevesinde inandığınızda, bu sizin yaşantınız olduğunda, sosyolog ve psikologların yeni tesbit edip de açıkladıkları bilimsel bulguları hafif gülümseyerek izlersiniz. Siz onu zaten uyguluyor olduğunuz için, bilim adamlarının bu konuda yazdıkları sizde bir tebessüm oluşturur. Dini terminoloji kullanmadan İslamiyet anlattığım bazı yerlerde “Şu sosyoloğu mu, şu psikoloğu mu okudun?” diyorlar. Hayır, okumadım, anlattığım şey Kader bilgisi. Kader bilgisi bir Sünnetullah’tır. O bilim adamı o sünnetullah bilgisinden okumuş, “buldum” diye yazıyor. Yazdığı da şu: “Kimseyi değiştiremezsiniz, sizde kimseyi değiştirecek güç yoktur. Olduğu gibi kabul ederseniz kişiye değişme fırsatı tanımış olursunuz.” Amentü Bil-kaderi sizde açılmaya başladığında, yani siz Allah’ın kaderini fark ettiğinizde zaten siz birilerini değiştirmeye çalışmazsınız. Fark edersiniz ki, değiştirmeye çalışan tanrıdır. Doğru yolu bile zorla öğretmeye çalışan tanrıdır. Peki, eşimiz, çocuğumuz, çok yakınlarımızla ilgili ne yapacağız? Bu soru önemli, çünkü söylediklerimi insanın evinde uygulaması zordur. Bu yüzden kişiler ev gibi önemli bir dergâhtan kaçır, dinin çok yoğun olduğu dergâhlara giderler. Orada zaten sorun yok, herkes sessiz duruyor, sen de gidip öyle duruyorsun. Ama evde? Evde olmuyor, hanım bir türlü bırakmıyor. Veya bey bir türlü bırakmıyor, çocuklar bir türlü bırakmıyor. Bırakmıyorlar ki yapalım. Hayır, Esas dergah, esas sevab kazanacağın yer evindir, evde halledeceksin bu işi. Nasıl olacak? Eğer tanrıca yaklaşarak düzeltmeye çalışırsan olmaz. Cahil dönemlerimizde hep yapmışızdır bunları. Eğer siz “B” yolundaysanız ve birisini düzeltmeye çalışıyorsanız size öyle şeyler yaşatırlar ki... Birisini düzeltmeye çalışan eğer narsist tanrıya başıyır, şaşıllacak derecede başarılı olur. Narsist tanrıya yaranmak için insanların yaptıklarına şaşarsınız. Onlara yaranmayı çok severler. Bu yüzden o tür yöneticiler çok başarılı

olur. Onların düzeltmesi şöyledir: Hayvana oynamayı kızgın sacın üstünde şeker vererek öğretirler, narsist tanrı insanları öyle düzeltir. Hümanistler ise insanları düzeltmeye çalışırken durmadan demokrasinin sopasını yerler. Demokratik davranırlar, bu yüzden de sopa yerler. “Olsun, demokrasi böyle gelişir” der ve katlanırlar. Narsist tanrı sopa yemez! Gelelim “B”yi yaşamaya aday olana! Eğer o birini düzeltmeye çalışıyorsa vay onun başına gelene! Bir türkü vardır; “bir yiğit gurbete düşse, gör başına neler gelir” diye, “B”ye Talib olan kişi birini düzeltmeye çalışsa gör başına neler gelir. Haklı olduğu her konudan haksız çıkar. Böyle! O, ona Allah’ın rahmetidir. Aksi halde o yolda tanrılaşır. Haklı olduğu yerden bile haksız çıkarak tanrı olmaktan kurtulur, neticede itiraz etmemeyi öğrenir. O hal ona Allah’ın rahmetidir. Hatırlayacaksınız, Allah’ın Talip için olan mahkemesinde tek bir kriter vardı: İtiraz ediyor musun, etmiyor musun? “Haklı haksız” ayırımı olmadığı için neye itiraz edeceksin? Sen “Amentü Billahi” demişsin. İnsanların/tanrıların mahkemesinde değilsin ki itiraz edesin. Bu yüzden, sendeki tanrı güçlenmesin diye hep haksız çıkarsın. Kendini din adına “güçlü ve düzeltici” sanmayasın diye, kendini din adına “kurtarıcı” sanıp da tanrılaşmayasın diye en haklı olduğun yerde haksız çıkarsın, şaşar da kalırsın. Anlarsın ki, birini düzeltmeye çalışmak bir tanrı stratejisiymiş. Onu Allah’tan istiyorsan böyle olmaz. O zaman dersin ki; “Allahım merhamet ediver, Allahım bağışla. Allahım yavruma (yavrum sandığıma) merhamet et, bağışla. Ona öyle bir rol ver ki, hidayet üzere olsun. İhdinas sırat al müstakiym; bizi doğru yola ilet. Seni bilen ve bu hakikate göre yaşayan bir rol ver.” O rol çeşitli yasaklar ve disiplinler koymakla başarılmaz!

Tanrının kullandığı veri tabanı aktiftir, güçlenmeye meyillidir. Kendimiz için bir test olsun, yaşantıda onları bulmak kolaylaşsın diye birkaç tanrısal veri tabanı inceleyelim. Çok sık söylediğimiz şey öfke. Öfke liste başıdır ve tamamen tanrıya aittir. Hümanist tanrı öfkelenmemek için hoşgörölü davranır. Narsist tanrı öfkeyi uç noktaya kadar kullanır, hakkı olduğunu düşünür. Ona göre, insanlar başka türlü anlamazlar. “B” formunda, kulda öfke olmaz. Tabi, öfkeyi tarif etmezsek bu noktada yanlış hoşgörüler ve vurdumduymazlık gibi yanlışlar karşımıza çıkar. Tanrının tanrılığıyla ilgili beklentilerini alamaması halinde yaşadığı hal ÖFKE’dir. O hale bürününce eli yüzü, hali, kimyası değişir. “B” formundaki kişinin de bazen biraz yüzü pembeleşir, sesi biraz değişir, ama o öfke değildir. Öfke mi, değil mi nasıl ayıracağız? Eğer tanrıyla ilişkilendirirsek tanımak çok kolaylaşır. “Öfkeden sonra beklentileriniz neler?” inceleyin. Tanrının beklentileri olur çünkü. Öfkeyle beklentiniz rahatlamak mı? En fazla odur. İnsanlar maça gider, öfkelenip ağzına geleni

söyler, rahatlar. Bu tanrının öfkesidir, onun dindirilme yöntemidir. “B” halinin yaşantısında böyle bir duygu olmaz. İleride genişleteceğiz inşaAllah.

Bu veri tabanı merak yeteneğini de başka tanrıları merak etmede kullanır. “Tanrı” yerine insanı koyun, İnsanları didiklemek için kullanır merak yeteneğini. İnsanları incelemenin, didiklemenin, afişe etmenin şiddetli günah olduğunu biliyoruz. Gıybetin, dedikodunun günah olmasının önemli sebebi tanrılığı kuvvetlendirmesidir. Merakı “B” formu da kullanır ama Allah’ı merak etmek için. Zaten merakın varlık sebebi de odur; Allah’ı merak. Allah’ı merak tefekkürdür, çok sevaptır. Onu “B”ye talip olan yapar. Merak tanrının elinde dedikodudur, “B-İnsanın elinde tefekkürdür.

Tanrı özellikle hak dağıtırken bölücü davranır, böylece zalimliği kuvvetlenir. B-İnsan bölemez. Nasıl bölsün? Bölecek birisi yok! Bölen Vahidiyet’i de, Ehadiyet’i de anlayamaz. Bölmeye alışan Tevhid’i kavrayamaz! Birleştirmeye hazır bir beyin Esmâ’ül Hüsnâ’ları bile müstakillikten kurtarır, onları birleştirir; HU der. Hayata bölücü bakan HU ismini nasıl anlasın? Anlayamaz.

Şikayeti yaşantıda çok göreceksiniz. Şikâyet dolu konuşma biçimlerini çok normal kabul ettiğimizi, dikkatli baktığınızda onların nasıl şikâyet dolu olduğunu fark edeceksiniz. Herkes hemfikir olduğu için normalleşmiştir. Birisi bir şikâyetle bulunur, karşıdaki onu destekler, diğeri bir örnekle onu geliştirir. Şikâyetle birleşerek böylece tanrı veri tabanını güçlendirirler.

Tanrı takdir edilmeyi özellikle bekler. Sesli bekler, sessizce bekler, takdir edilmedim diye kırılır. Bunlar insanı Allah rızasından uzaklaştırır. Eşler buna dikkat etmelidir. Özellikle eşler arasında, gelin-kayınvalide, damat-kayınvalide arasında bu hemen hissedilir. Bir sahnede eşlerin davranışlarını veya gelin-kayınvalide ilişkilerini izleseniz beğenmezsiniz, “Eşi insana bunu yapar mı, gelin böyle yapar mı?” dersiniz. Ama sahneye çıkarsalar siz de aynısını yaparsınız. İzlerken öyle der, sahneye çıkınca aynısını yaparsınız. Çünkü tanrının, tanrılığın en kuvvetlendiği yer en yakınlarınızdır. Bu yüzden, bu işi halletmenin zor olduğu yer en yakınlarınızdır. En yakınlarınızdan başlamak önemlidir. Eğer siz işlerinizi, hizmetlerinizi “B” haliyle düşünerek yapıyorsanız o Allah rızası içindir. O zaman bir takdir, bir teşekkür, bir anlayış beklemezsiniz. Eğer bir şey beklerseniz, beklediğiniz an “A” formuna girersiniz, tanrı kategorilerinden birine geçersiniz. Çok iyi insandır, eşinden takdir bekliyorsa hümanist tanrıdır. Süper birisi, uç noktada özellikleri var, ama eşi onun kıymetini bilmiyor. Diyor ki; “ben bu kadar iyiyim, herkes beni anlıyor ama eşim anlayamıyor.” Bu takdir beklemektir. Hümanist tanrı tak-

dir bekliyor. Tanrı narsistse evde işi kolaydır, beklentileri hemen yerine gelir, şerrinden korunmak ve kurtulmak için her şeyi yaparlar. “Yeter ki şu adam konuşmasın” diye her şey yapılır. Hümanist tanrının evde işi zordur; hep takdir bekler ama bir türlü kıymeti anlaşılmaz. “Amentü Billahi” diyen kul yaptığı iş için aferin beklemez. Aferin beklediği an Allah Rızası düşer. Niye? Sınıf değişti! Allah rızası kürsüsünden kalktı hümanist tanrı koltuğuna oturdu. Çok dürüst, çok iyi, çok beyefendi, çok kibar, kadın haklarına çok saygılı ama tanrı! Takdir edilmek, okşanmak istiyor, aferin bekliyor.

-Takdir edenin hali ne olur bu durumda?

Takdir beklemek yanlıştır, takdir etmek değil. Teşekkür beklemekle, teşekkür etmemek aynı değildir. Birisi sana teşekkür etse “Niye teşekkür ediyorsun?” demeyeceksin. İnsanlara teşekkür etmeyen Allah’a şükretmiş olmaz. Çok önemli, güzel bir yeri yakaladın, takdir etmek takdir beklemekten ayırdır. Ama takdir edenin kim olduğu önemlidir. Takdir eden kim? Tanrı mı? Önemli kriter hep o! Eğer tanrıysa o boş iş. Zaten tanrıların takdirleri de farklıdır: Narsist yukardan takdir eder; “Bravo, hanım dediğin böyle olur” der. Hümanist aynı seviyeye iner, demokrat olduğu için seviyeyi eşitle. Ama tanrıdır. B-İnsan Elhamdülillah der, onun takdirinde “Hamd” vardır.

-Dışından “elhamdülillah” deyince, “sen de hoca kesildin başımıza” diye tepki vermeler olabiliyor. Nasıl yapmalı?

Diyebilirler, çok haklısınız. Sırf bu sebeple, yurtdışına giderken valizinize Kur’an koymanızı istemeyen âlimler vardır. Birisi hakaret eder, kötü davranır dininizi incitir, kendisine de zarar vermiş olur diye. Demek ki zarar vereceğine inandığın birine dini sunmamak lazım. Mesela bir yere girdiniz, beş altı kişi serviste oturuyor. Biliyorsunuz ki, bazıları ters düşünecek, “Selamün aleyküm” diyorsanız yanlış olur. Elini kaldır, “günaydın” de, “merhaba” de, hiçbir şey deme. Rahatsız olacaklarını, işi ileri götürüp hakaret edeceklerini bile bile “Selam” vermen yanlış olur. Selam öyle önemli bir dua ki, anlayacak olana kullanılmalıdır. Sen onlara; tuttuğunuz altın olsun desen rahatsız olmazlar, sevinirler bile. Halbuki Selam ile çok önemli bir talepte bulunuyorsun. Selam’ın yanında altın ne ki? “Selamün aleyküm; Selam sizin olsun” diyorsun, ona Selam Yurdu’nu öneriyorsun ama istemiyor. İnsanlar tanrıya yönelik şeyleri sever. Sistem bunun üstüne kuruludur. Kendine; “Ben bu sistemin neresindeyim, bu çarka kapıldım mı? Onlara hoş gözükme mi, onlarla yarışmaya mı çalışıyorum?” diye sorarsan kendindeki tanrı yanları yakalayabilirsin. Onları yok etmeye başladığında cennetin kapısı yavaş ya-

vaş açılıyor demektir. Tanrıyı yok etmeye başladın çünkü! Tanrı yok oldukça kapı açılacaktır. Bu yüzden, “elhamdülillah”ı içinden de söylersin olur. Ama takdiri “Ma tevfiķi illa Billahi” idrakıyla yapmak lazım. Aksi halde takdir etmek insanı tanrılaştırabilir, hümanist tanrı yapabilir. Narsist zaten zor takdir eder. Tanrıyı en fazla yakalayacağınız yerlerden biri takdir beklemektir, diğeri öfkedir. Kendindeki tanrıyı en fazla buralarda yakalar, bulursun. “BEN” derken, onun hangi “BEN” olduğunu öfke ve takdir duygularında çok rahat fark edersin.

Tanrı şakadan da olsa hep kandırır. Bu bile yasaklanmıştır. Şakadan kandırmalara bile tövbe etmelisiniz. Bir hayvanı bile kandırmayın buyruluyor. Ne anlar demeyin. O anlamaz ama sen tanrı olursun, tanrılığın kuvvetlenir.

İsteme ve alma duygusunu çok iyi inceleyin.

-Almak, sahip olmak anlamında mıdır?

Diyelim öyle. Sahip olan kim? Sahip olmaya çalışan B-İns mi, tanrı mı? Kim ne için sahip olmak istiyor? Hayatınızda arayın, çok net bulursunuz.

Tanrıda haramlara karşı hassasiyet yoktur, bu kadardan bir şey olmaz der. Harama çok meyillidir. Bu meyil tanrılığına göre kuvvetlenebilir, önemsiz hale de gelebilir. Tv’de izledim. Bir haram para var. Birisi; “kim demiş haram diye, getirsinler, bu yaşıma rağmen çatır çatır yerim” diyor. Zavallı, önemsemiyor. Tanrıya haram cazip gelir. Haram ilişkiler, haram bakışlar, haram yeme içmeler hep cazip gelir. Bunu kendi hayatında yakalayabilirsin. Mesela; “kimlerin yanında çok daha rahatım?” diye sor kendine. “İnanmıyor ama onunla daha iyi geçiniyorum” mu diyorsun? Kişi Allah’a küfrediyor ama sen onunlasın. Sonra da Allahım senin cennetine talibim, öyle mi? Annene küfredenlerle otursan, annen sana “sen ne biçim evlatsın” der de, Allah “sen ne biçim kulsun!” demez mi, demeyecek mi? Bunları insan gözüyle söylüyorum. Allah indinden bakışta, o kader anlayışı içerisinde bu cümleler böyle olmaz. Kişi “Ben onlarla çok daha iyi geçiniyorum” deyip onlarla yiyor içiyor, oturup kalkıyorsa, bu cehennem için çok önemli bir ipucudur. Eğer kendini kandırmak istemiyorsa, cehennemin kokusunu alabileceği çok önemli ipuçları bunlar. Kurtulmak istiyorsa da fark edebileceği çok önemli ipuçları.

-Akrabalık ilişkilerinde sorun yaşıyorsak ne yapmak gerekir?

İlişki nasıl? Sürekli beraber misiniz? Sana ihtiyacı olan birisi mi?

-Bayramlarda, özel günlerde görüşüyoruz. Hayatından çıkaramıyorsun.

Hayatından silmen gerekmez. Görüşleri senin hayat rotanı çizmemeli.

-Hayatımın rotasını çizmesine izin vermiyorum, öyle bir ilişki yok.

Hayat rotanı çizmiyorsa, sana hükmetmiyorsa görüşmek sakıncalı olmaz. Tuzağa düşmeden, merhamet isteyerek idare edeceksiniz.

Tamamlayalım. Biraz uykunuzu alın ki sabah nöbetine vakitli kalkın. Kişi bütün gecesini ibadetle geçirse, sonra uyuyup Sabah'ın iki rekât farzını kaçırsa gece yaptığı önemli olmaz. Duamızı yaparak tamamlayalım inşaAllah.

Allahümme eslemtü nefsi ileyke ve veccehtü vechi ileyke ve fevvedtü emri ileyke ve elce'tü zahrî ileyke, rağbeten ve rahbeten ileyke, la melcee ve la mencee minke illa ileyke, amentü Bi Kitabikelleziy enzelte ve Nebiyyikel-leziy erselte.

Allahümme ente rabbiy, la ilahe illa ente halakteniy ve ene abdüke ve ene ala ahdike ve va'dike mesteta'tü, euzü bike min şerri ma sana'tü ebûü leke bi nî'metike aleyye ve ebûü Bi zenbiy, fağfirliy zünubiy, feinnehu la yağfiruz zünube illa ente, Bi rahmetike ya Erhamer rahimiyn.

Rabbena zalemna enfüsena ve inlem tağfirlena ve terhamna lenekünen-ne minel hasirin. La ilahe illa ente subhaneke inni küntü minez zalimin. Sübhanallahi ve bihamdihi subhanallahil azim, estağfirullah ve etûbü ileyh.

Estağfirullah el azim ve etûbü ileyh. Estağfirullahelleziy la ilahe illa HUvel Hayyül Kayyum ve etûbü ileyh. Estağfirullah Ya Rabbel arşil azim, Estağfirullah Ya Rabbel arşil kerim, Estağfirullah Ya Rabbel âlemin.

Allahümme salli ala seyyidina Muhammedin biadedi ilmike...

Ya HU, Ya men HU, La ilahe illa HU!

Elif, Lam, Mim. Allahu la ilahe illa HUvel Hayyül Kayyum. Entel Hayyül Kayyum ve la şerike lek ve lekel mülkü ve lekel hamdü ve inneke ala külli şey'in Kadir. Ya Hannan, Ya Mennan, Ya Bedi'as Semavati vel Arz, Ya Zel Celal-i vel İkram. Eşhedü en la ilahe illallahül EhadüsSamedüllezi lem yelid ve lem yûled ve lem yekün leHU küfüven ehad.

"Bismillah'ir Rahman'ir Rahiym Elhamdülillahi Rabbilalemiyn, Er Rahman'ir Rahiym, Maliki yevmid din, İyyaKE na'budu VE iyyaKE nestaiyn, İyyaKE na'budu VE iyyaKE nestaiyn, İyyaKE na'budu VE iyyaKE nestaiyn; İhdinas sıratal müstakiym, Sıratellezine en'amte aleyhim, Gayril mağdubi aleyhim ve laddaalliyn." Âmin

El-FATİHA

28 Zilhicce 1428 / 05 Ocak 2008 (2)

KENDİ kelimesine dikkat etmek, onu çok önemsemek ve tefekkür etmek lazım. "Ben, kendim" derken kullandığımız ifade neyi kast ediyor, o hangi "kendi" acaba? Bunu mutlaka fark etmeliyiz. Ehlullah bunu fark etmiş ve çok önemsemiştir. Mesela, Yunus Emre farklı "kendi" kavramlarını tefekküründe ele almış ve kullanmıştır; "Bir BEN vardır bende BENDen içeri" diyor. Biz bu cümleyi tanrıların anlattığı gibi yorumlamayacağız: "Bir "BEN" vardır "BEN"de "BEN"den içeri." İki tane "BEN"den bahsediliyor: Bir "BEN" var, bir de bu "BEN"den içeri ama açığa çıkaramadığı bir "BEN" daha var. Dile getirdiği o "BEN" "B" sırrıyla yaratılan yapıdır, Hakikat değil Hakikatin Rolü'dür. Bir "BEN" ilah yapıdır. O ilah yapının kapladığı, örttüğü bir "BEN" daha var, o "BEN" ilah yapıdan içeri olan "BEN"dir. Çok duyduğunuz "B" SIRRI odur, o "B" sırrı ile yaratılan yapının "BEN" demesidir. O yaratılan gerçek yapının söylediği "BEN"dir. Onu var olan esas yapı söyler. "BEN'den içeri" derken kullandığı "BEN" asıl "BEN"e geçirilmiş örtüdür, bir poşet gibi işlev gören örtücü "BEN"dir. O asıl "BEN"e sahip çıkarak bağımsızlığını ilan etmiş "BEN"dir, vehmi suiistimal etmiş "BEN"dir. Asıl "BEN"i örtüyor.

Yaşantımıza bakalım, "kendim" dediğimiz hangisi acaba? Hangi "BEN"le "BEN" diyoruz? Eğer insan bu iki "BEN"i ayrımını yapmazsa tereddütte kalır. Dualarında şaşırır, konuşurken "BEN demeli miyim?" gibi ikilemler yaşar. "B" sırrı yapı "BEN" diyebilir. Çünkü o "BEN" ilahın "BEN"i değildir.

-Asıl "BEN"i fark edince kişi nasıl davranır? Mesela bir olay olduğunda sinirlenmemesi gerektiğini mi anlar, onu anlayan o mudur?

Sinirlenmemesi gerektiğini anlayan ilahlığını ilan etmiş "BEN"dir. İlahlık ilanı olmadan "BEN" diyende sinirlenme olmaz, öyle bir duygusu olmaz.

-O asıl "BEN" halini sürdüremiyoruz, düşünüyoruz tuzaklara, nasıl olacak?

Henüz sürdüremezsiniz. Dünyadaki yaşantı sistemi "A" yapı üzerine bina olmuştur, dünyada "A" yapı üstüne bir seyir var, "A" yapıyla dönen bir seyir

var. Dünyada dilenen seyir “A” yapı ile yürüyor. “A”dan tam kurtulunmadan o hal sürdürülemez. Hayat bu mücadeledir zaten.

“B” yapının yanında olup, o yapıyı fark edip, ondan yararlanmak büyük şanstır. Çok yakınında olup, fark etmeyip “B” yapıyı örtme görevini yüklenmek büyük şanssızlıktır. Bu yüzden çok şanslı ama çok şanssız olanlar vardır.

“B” yapının özelliklerinden bahsederken onun Sünnetullah’ı, yani Evrensel Genel Doğrular’ı kabul eden bir karakter olduğunu söyleriz. “B” sırrıyla yaratılan yapıyı hayatın içinden farklı bir örnekle anlatmaya çalışalım. Tabi, önce şu bilinmelidir ki, “B” yapı evrensel genel doğrulara akıl+iman’la yaklaşıyor, sisteme akıl+iman’la bakar. Böyle bakmakla da çok önemli şeyi yakalar: Kabul ettiği evrensel genel doğruların zaman boyutu uzar, alanı da genişler. Bu cümleyi biraz açalım, “B” yapının sisteme akıl+iman rehberliğindeki analizini, yaklaşımını anlamak için bir örnek verelim. Vereceğimiz örnek imanının ne olduğunu açabilmek adına da faydalı olacaktır, inşaAllah.

Bilim kurgu filmi gibi bir sunumla anlatmaya çalışayım. Bilimle uğraşan ve ortaya faydalı bir iş çıkarmak, yararlı bir fikir üretmek için çabalayan bir insan düşünün, bu geçmişte yaşayan birisi olsun. Öyle bir tarih olsun ki, onun yaşadığı dönemde Yerçekimi henüz bilinmiyor. Yerçekimi’nin bilinmediği dönemde yaşayan bir âlim var. Bir fikir üretecek, gayret ediyor. O fikrin topluma faydalı olacağından emin. Böyle düşündüğü için çok uğraşıyor, çok gayret ediyor. Onun da, bugünkü bilim adamlarının da bir fikir üretebilmek için kullandığı malzeme iki şeydir: Birisi akıl. Bir de aklıyla fikir oluşturmakta kullandığı zemin. Yani yaşadığı ortamın o günkü bilimsel imkanları ve verileri. O da onlardan yararlanıyor, o günkü veriler ışığında bir fikir üretmeye çalışırken aklını kullanıyor. Bu bilim adamı aynı gayretiyle günümüzde yaşıyor olsaydı mesela yerçekimini biliyor olacaktı. Bu yüzden de çok farklı bir formülle çok ileri bir fikir üretebilecekti. Ama yaşadığı dönemde yerçekimi bilinmiyor. Zamanda yolculuk yapıp o âlimin yanına gittik, filmlerde olduğu gibi geriye yolculuk yaptık. Yanına gittik, onunla temas kurduk ve bize güvenmesini sağladık. Böylece, çalışmalarında ona yardımcı olmaya gayret ediyoruz. Ona dedik ki; “Sen bugünkü imkanları ve aklını sonuna kadar kullanıyorsun. Kullandığın güncel tüm veriler ve aklın şu anda senin üstün bir bilgi bulmana yetmeyecek. Çünkü mesela çok yıllar sonra fark edilecek olan bir bilgiden, bir kuraldan haberin yok. Yerçekimi diye bir kanun var. Yerçekimini bilseydin formüllerinde onu da kullanıp çok farklı bir şey üretebilecektin, topluma çok farklı bulgular sunabilecektin. O

gayretli kişi bize güvendiği için yerçekimini öngörmeye başladı. Yani artık ona inanıyor, bilimsel gayretlerine göre yerçekiminin olabilirliğini görüyor. Olabilirliğini görüyor! Neden “olabilirlik” diyoruz? Çünkü ortada henüz öyle bir bilgi yok, o bilgi o koşullarda henüz kanıtlanmış değil. Bu yüzden, olabilirliğini görüyor ve işlerinde, formülünde yerçekimi bilgisini bizden duyduğu, öğrendiği haliyle kullanıyor. Bize göre yerçekimi iyi bildiğimiz bir şey. Çünkü o bilgiyi yaşadığımız yıldan getirdik. Ama bu kişiye göre yerçekimi kanunu onun bildiği bir şey değil. Onun ne yapması gerekiyor? O bilgiye İMAN etmesi gerekiyor, o haliyle yerçekimi onun iman etmesi gereken bir şeydir. Bizim hatırımız için kabul etmesi gereken bir şey değil! Öngörü’süyle onu kabul etmesi, ona iman etmesi gerekiyor. O alim kişi henüz bilmediği, ulaşamadığı bir bilimsel bulguya iman etmeli, onu kabul etmeli ki ileri bir fikir üretebilsin. Normalde o kişi çalışmalarında yaşadığı anın bilimsel imkanlarını, o günkü ulaşabildiği bulguları ve aklını kullanıyordu. Ama şimdi yeni bir akla, yeni bir bilgiye kavuştu. İşte bu akıl ve o akla eklenen çok ileri dönemlere ait o bilgi, iman ederek kabul ettiği o bilgi onu çok ileri, çok yüksek bir noktaya taşır. O iman, o öngörü onu çok ileri ve çok yüksek fikir üreten bir kişi haline getirir. Çünkü o bilgiyi çağdaşlarına göre çok önceden kullanmaya başladı. AKIL+İMAN budur işte. Onun kullandığı “akıl+iman”dır!

Böyle olunca onun için alan müthiş genişledi, zaman müthiş uzadı, o kişinin bilimsel alanı ve zamanı müthiş oldu, iman ettiği şey yüzünden çağını aştı, geçti, gitti. Bu kişinin akıl+iman imkânıyla ulaştığı bu noktayı ve hali, yalnızca aklını/zekasını kullanan, imani bilgiden haberi olmayan birinin haliyle kıyaslayın. Bu zat, sadece akıllı/zekası ile yaşayanın çok fevkinde, çok çok ilerisinde bir sonuca ulaşmıştır, değil mi? Diğeri yalnızca bilimsel bir gayret içerisinde. Ve hayatının patronu sadece akıl/zeka. Yaptığı iş doğru ama yeterli değil. O günkü bulgularla sınırlı yaşıyor, günüyle sınırlı düşünüyor. İşte bunun gibi, imani bilgiyi kullanarak akıl+imanın imkanları ile düşünen ve yaşayan “B” yapısındaki kişi diğerlerinden o kadar ileridir ki, o kadar farklıdır ki. Çok, çok ileri zamanlara ait bir bilimsel bulguyu, bir gerçeği aklına ve yaşantısına monte ederek düşünüyor ve ona uygun yaşıyor...

Bu durumda, çok farklı iki karakter oluşmuş oldu: Zeki ve akıllı. Veya akıl ve akıl+iman. ZEKİ kişi sadece aklını/zekasını kullanandır. AKILLI kişi, aklını iman bilgisiyle kullanandır. Mesela, hümanist bir kişi aklının imkanları ile ilerleyen zeki adamı temsil ediyorsa, “B” yoluna talib olan akıl+imanı kullanan akıllı kişi gibidir. Dolayısıyla, akıl ve akıl+iman iki farklı karakterdir. Her

ikisi de evrensel genel doğruları kullanır. Ama kullandıkları evrensel genel doğru çerçeveleri değişiktir. Akıl+İman'ı kullananınki diğerinden çok ileridir.

İşte Efendimiz (SAV) de böyledir. Efendimiz (SAV) bize, bulunduğu o günkü dünyanın ulaştığı bilimsel bulgular yanı sıra farklı bir bilgi daha veriyor. O bilgiye VAHY diyoruz. Bizim zaman boyutunda yaptığımız yolculuk gibi yolculuk yapan birinden ki, biz ona Cebrail aleyhisselam diyoruz, bir bilgi aktarıyor. O Efendimize bir bilgi getiriyor. Cebrail'in getirdiği bu bilgi öteden beriden değil, hatır gönül için kabul edilecek bir bilgi hiç değil. Duygusal bir korkuyla veya duygusal bir sevgiyle kabul edilecek bir bilgi de değil.

“Cebrail aleyhisselam'ın mekanizması nedir, vahiy nedir?” onlar çok ayrı konular, onlara henüz girmiyoruz. Şimdi “B” yapının iman ettiğinin ne olduğunu anlamaya, onu bir bilim kurgu filmi gibi anlatmaya çalışıyoruz. Cebrail aleyhisselam da Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem'e ileriye ait bir bilgi getiriyor: Kabir şöyledir, cehennem şudur, Arş şu şekildedir, cennet budur, sistem şöyledir... Ve diyor ki: Ya Rasulallah, sen oluşturacağın fikirlere bu bilgileri monte edersen, buna göre bir hayat formülü oluşturursan çok farklı ve çok güzel olur.

Demek ki; biz, iman ederken birinin hatırı için bir kabul içinde değiliz. Böyle olması lazım diye bir korkuyla veya hissettiğimiz duygusal bir sevgiyle kabul de etmiyoruz. Bize bildirilmiş olan öngördüğümüz bir bilimsel bulgu var, olabilirliğini gördüğümüz bir gerçek var, anlatılan öğretilen bir hakikat var, ona iman ediyoruz.

EL-FATİHA

10 Safer 1429 / 16 Şubat 2008

Bu paylaşımda önemli bir bakış açısını, önemli bir yaklaşımı dile getireceğim, faydalı olacağını zannediyorum. Ana iki konu var; birisi Kelime-i Tevhid'e yüklenen mana, diğeri kader anlayışı. Bu ikisi birbiriyle çok ilişkilidir. Özellikle kader konusunda itiraf edilemeyen ikilemler varsa, ki var, mutlaka onlardan kurtulmalıyız. Konuyu birlikte detaylı ele alınca o ikilemleri fark edeceğiz. O ikilemleri yok edecek bakış açısı nedir, göreceğiz. Fırka-i Naciye'nin, yani Efendimiz (SAV) in kader anlayışı nasıldı? Sapmalar nasıl oluyor? Günümüzde bu sapmalar var mı? Hepsini göreceğiz.

Diyorum ki; "kafasını tanrıya takan adam" olmak istiyorum: La ilahe illallah, La ilahe illallah... Bütün mesele bu cümlede, bütün iş Kelime-i Tevhid'de! Cennetin kapısında bunun yazılı olduğunu söylüyor Efendimiz. Ve cennetin bedelinin de o olduğunu buyuruyor. Peki, "La ilahe illallah" denince ne anlamalıyız? O manayı süze süze şu noktaya getirdik: La ilahe; ey kendisini ilah edinen, ey tanrılığını ilan eden; sen yoksun. İlla Allah! Kelime-i Tevhid için düşüneceğimiz, anlayacağımız ve vereceğimiz mana böyle özel bir noktaya geldi. "La ilahe illallah" ilahlığını ilan edene sesleniyor: Sen yoksun!

Tanrı ilmi'ne başlarken önce zihnimizi ötede beride uzakta bir tanrı inancından kurtardık, önce onu temizledik. Sonra kurtulmamız gereken esas tanrıyı fark ettik ki, o bizzat kendimizmiş. Bakarak seslendiğimiz tanrılardan kurtulmakla yetinirsek yarı yolda kalmış oluyoruz. Devam etmek lazım.

Fark ettik ki; "La ilahe" denilen esas tanrı bizzat insanın kendi ilahlığıdır. "La ilahe" bize artık o iddianın yokluğunu hatırlatıyor: Ey tanrılık ilan eden insan, ey ilahım diyen! Senin o iddian yok! İnsan tanrılığının farkında olmayabilir, "ben ilahım" diye bir ilanda bulunmuyor da olabilir. Ama yaşayışı, yorum biçimi, olaylara bakışı, algılayışı hep İlah Penceresi'ndendir. Dolayısıyla ona denir ki: Ey ilahlığını ilan eden yapı! La ilahe; sen yoksun, illa Allah. Bu tefekkür ve bu konsantrasyon, birazdan birlikte sessizce "La ilahe illallah" tesbihatı yaparken önemlidir. Tesbihattan önce Efendimiz'in

La ilahe illallah idrakı hakkındaki bazı hadislerini paylaşmak istiyorum. Hadisleri dinlerken kendini ilah ilan eden sizdeki yapıya “La ilahe” deyip “İlla Allah” gerçeğini ortaya koyma antrenmanı yapabilirsiniz. Bu konsantrasyon önemli. Beyin antrenmanı olarak bunu sık sık deneyin, “La ilahe illallah” tesbihatında çok olumlu bir mesafe alırız. “Ey ilahlılığını ilan eden sen” diye hitap ettiğimiz yapı hadis kitaplarında ŞİRK-İ HAFİ diye geçer; Gizli Şirk diye üstü örtülü anlatılan budur; kişinin kendi tanrılığıdır, kişinin kendisini ilah ilan etmesidir, Allah’a karşı “ben de ilahım” demesidir. Cennetin kapısında denilen koşul şimdi çalışır: La ilahe; cennete tanrı giremez, tanrılara kapalı. İlla Allah! Orada kişiye; “Tanrılığını ilan etmişsen cennete giremezsin” denir.

Hazreti Ebu Hureyre radiyallahu anh’ten rivayetle, Rasulullah (SAV) Efendimiz buyurdular: “Ey mü’minler, amel ve ibadetlerinizi itidal üzere yapın, ifrattan kaçının. Zira sizden hiç kimseyi ateşten amelî kurtaracak değildir.” Sahabeler “Seni de mi amelîn kurtarmaz ey Allah’ın Rasulü?” dediler. “Beni de” buyurdular: “Eğer Allah kendi katından bir rahmet ve fazl ile günahlarımı bağışlamazsa beni de amelîm kurtarmaz.” (Hadis)

Dikkatimizi çekecek noktalardan birisi Rasulullah’ın endişe duyuyor olması. Rasulullah’ın bu endişesi bizim için elbette çok önemlidir. Diğer önemli nokta ise cennetin çalışarak kazanılamıyor oluşudur. Epey ibadet yaptım, herhalde cenneti hak etmişimdir denebilecek bir çalışma yoktur. Dikkat edin, hadiste söylenen şey çalışmaların işe yaramayacağı değildir, böyle bir çalışmanın olmadığı anlatılıyor, şu kadar çalışırsan cenneti elde edersin gibi bir yaklaşımın olmadığı vurgulanıyor. Yanlış bir anlam çıkarıp da “öyleyse amelleri yapmasak da olur” bakışına düşmeyin, o hataya düşmeyin. Bu yolda o sık düşülen bir hatadır, göreceğiz. Hadise göre, amellerle meşgul kişinin; “çok amel yapıyorum, cenneti hak etmişimdir” sanması yanlıştır. Efendimiz (SAV); cennet amellerle kazanılacak bir şey değildir, öyleyse onda aşırıya, ifrata gitmeyin buyuruyor.

İfrat/aşırılık sınırı şahıslara göre değişir. Öyle olduğu için, kişi bir başkasına ifrattasın diyemez. Her işte olduğu gibi ibadetlerde de orta yol tavsiye edilir. İslamiyet’e göre her halimiz ibadetse, her halimizde ORTA YOL tavsiye ediliyor demektir. Bu orta yol her insan için farklıdır. İnsan beyni bir başkasını incelemeye çok alıştığı için hep birisine bakıp “az yapıyor, çok yapıyor” der. Yanlıştır. Senin için orta yol olan bir davranış bir başkasına ifrat gelebilir. Onun bünyesine, yapısına, tarzına ifrat gibi gelen o işi diğeri rahatlıkla yapıyordur, o onun için ifrat değildir. Dolayısıyla, kişinin kendine ait orta yolları tesbit etmesi daha doğrudur. Bu yöntem, başkasına karışmamayı, başkasıyla kıyaslamamayı, başkası adına konuşmamayı da beraberinde getirir.

“Bildiklerimi bilseniz çok az gülerdiniz. Yataklarınızda yatamaz, dağlara kaçar, ‘Allahım merhamet, merhamet’ diye yalvarırdınız.” (Hadis)

Önceki hadis bu gerçeğe atıf yapan bir sonuçla bitiyordu. Sahabeler “Seni de mi amelini kurtarmaz ey Allah’ın Rasulü?” dediklerinde, Efendimiz “beni de” buyuruyor ve bir şart getiriyor: Eğer Allah kendi katından bir rahmet ve fazl ile günahlarımı bağışlamazsa beni de amelimi kurtarmaz. Bunu okuyunca Rasulullah’a ait bir günah var sanmayın, Efendimizin de günahı varmış gibi bir sonuç çok yanlış olur. Buradaki günah çok başkadır! Bu hadis bizim fark etmemiz ve istememiz gerekenin “merhamet” olduğunu öğretiyor: Fark edin, insanı ancak Allah’ın merhametinin ulaşması kurtarır diyor.

Hz. Ebu Hureyre’den: Rasulullah (SAV) buyurdu ki; “Allah teâlâ hazretleri şöyle buyurmuştur: Ben her çeşit şirkten müstağniyim. Öyleyse kim benim için işlediği bir amele birden başkasını ortak ederse ben ondan uzağım ve benim için yaptığı o iş bana değil, ortak ettiği kimseyedir.” (Hadis)

İçine şirk karışmış bir ibadet yalnızca karışan şirke ait olacaktır. Hadis bizi şöyle ilgilendiriyor: Kişi ötede beride sandığı bir tanrı inancından kurtulduktan sonra eğer kendi ilahlığını fark etmezse, “Benim tanrım yok, ben yalnızca Allah için yapıyorum” dese bile yaptığı ibadete kendi ilahlığını katmış olur. Yaptığı o ibadet kendi ilan ettiği ilaha ait olur. Bu çok hassas bir çizgidir. Bu yüzden, esas tanrıdan, ilan ettiği ilahlıktan kurtulması önemlidir.

Ebu Said radiyallahu anh’tan: Rasulullah (SAV) bir gün yanımıza geldi. Biz o sırada Mesih Deccal’i müzakere ediyorduk. Buyurdular: “Ben size, nararımda sizin için Mesih Deccal’den daha ürkütücü bir şeyi haber vereyim mi?” Evet, ey Allah’ın Rasulü söyleyin dedik. “Şirk-i hafi. Mesela, kişi kalkar namaz kılar, bu namazını kendisine bakanlar sebebiyle güzel kılar. İşte bu gizli şirk bir örnektir” buyurdular. (Hadis)

Şeddad İbnü Evs radiyallahu anh anlatıyor: “Rasulullah aleyhissalatü ves-selam buyurdular: “Ümmetim hakkında en ziyade korktuğum şey Allah’a şirkittir. Bu sözümle ümmetimin dönüp de tekrar Güneş’e veya Kamer’e veya puta tapacaklarını demek istemiyorum. Fakat beni korkutan şey, Allah’tan başkası için yapacakları ameller ve gizli arzulardır.” (Hadis)

Dikkatli incelediğinizde “Allah’tan başkası için yapacakları ibadetler ve gizli arzular” ifadesinde karşınıza “kendiniz” çıkarsınız, ilahlığını ilan eden ve kurtulunması gereken yapı çıkar. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem’in OKUduğı önemli şey, o ilah yapının yokluğudur: “İkra’ Bismi Rabbikellezi halak: Halkeden/yaratan Rabbinin adıyla OKU”nan budur. Kişi okuma-

yı Rabbinin adına yaparsa okuduklarından Rabbine ulaşabilir. Aksi halde Sünnetullah'tan okudukları onu Rabbine ulaştırmaz. Bir bilgi olarak bilir, ama bulduğu o bilgilerle Allah'ı anlama, tanıma gerçekleşmez. Koşul budur: İkra' Bismi Rabbikellezi halak! Dışarıda bu ayetin örnek verildiği konuşmalarda, yazılarda okumanın önemi çok yanlış biçimde anlatılır. Ayeti ortadan kesip "Allah İkra' demiştir, okumak önemlidir, bu yüzden okuyalım" derler. Peki, ayetin diğer kısmı ne olacak? Diğer yarısını Allah söylememiş mi? "İkra' Bismi Rabbikellezi halak; halkeden Rab'binin adıyla oku." Bu okuma bir basamak ileri giderse "Adına Oku" olur. Çünkü "Adıyla oku"mada bir ilah oluşabilecekken, "Adına oku"mada Halifetullah devreye girer.

Bilmek ve bilgiyle güç sahibi olmak tasavvufta önemli bir risktir. Eğer ilah yapı varsa tasavvufta ne kadar bilerseniz o ilah o kadar kuvvetlenir. İlahlığınızı ilan etmişseniz bilgi onu kuvvetlendirir, tasavvuf yollu kazandığınız güç o ilahı kuvvetlendirir. Beş duyu sınırlarını aşan güçler kazandırırsanız onu Feth-i Zulmani'ye bile götürürsünüz, o Rahmani olmayan bilgi ve güçler edinebilir. Güç ve Bilgi ilahlığını ilan etmiş "BEN"i güçlendirirken "B" Formu"ndaki "BEN"i yok eder. İlahı "La ilahe" der de ondan kurtulursanız, edineceğiniz bilgi ve güç "B" Formu"ndaki "BEN"i yok eder. Bu önemlidir. Tasavvufta çok bilgi edinmiş kişilerin o bilgiye rağmen girdaplara düşmesi ilah yapısı yüzündendir. Veya istediği mesafeleri elde edemiyor olması/sanması yine o ilah yapıdandır. Hep şu önemlidir; "BEN" derken hangisiyisiniz? İlahlığımı ilan ettim, ilahım diyen "BEN"le mi, yoksa "B" bilgisine/sırrına sahip "BEN"le mi? Biri ilahlıktır. Diğeri ilahlıktan kurtulma yoludur, kurtuluştur. "B" bilgisine/sırrına sahip olana B-İnsan kuldur, onun "BEN" demesi; "ben Allah'ın düşüncesinin suretiyim" demektir. Ve bu ilk manadır, sonrası var. İleride o manadan da kurtulacak, ama başlangıç için yanlış olmayan budur: Ben Allah'ın düşüncesinin suretiyim. Diğeri "Ben ilahlığını ilan etmiş benim" diyor. Tehlikeli olan ve kurtulunması gereken "BEN" budur. Gerek tasavvuf bilgisi, gerekse başka bilgiler bu "BEN"i, yani tanrıyı kuvvetlendirir, onu daha güçlü tanrı yapar. Bilgi edindikçe onun tanrılığı artar, bildikçe kurtulamaz... Halbuki "Ben Allah'ın düşüncesinin İlmullah'ta suretiyim" diyen "BEN" öğrendikçe o "BEN"inden bile kurtulur; o "BEN" gittikçe zayıflar, yok olur. Bu yüzden, ilahlık ilan etmiş "BEN"le yaşadığı halde onu fark etmeyen ama "BEN"ini yok etmeye çalışan başaramaz. Çünkü tasavvuf, tanrılık iddia eden o "BEN"den kurtulmakla başlar. Değilse öğrendikçe o "BEN" kuvvetlenir.

Salât ikamesini ve orucu müslüman olmayan birisine şeklini, kurallarını anlatsak, yapamaz mı? Belki bizden iyi yapar, heveslenerek daha sıkı yapabilir, daha titiz sahur yapabilir, daha sıkı oruç tutabilir, namazda daha bir

heyecanlanabilir. Dikkat edin lütfen, benim yaptığımın aynısını yapabiliyorsa onunla ne farkımız var? Bir fark olması lazım. Allah'a inanmayan veya yanlış inanan birisi de aynısını yapabiliyorsa olmaz. Yaptığımın farkı olmalı, benim yapabildiğim ama onun yapamadığı bir fark lazım, tüm ibadetlerde. Salât ve orucu özellikle örnek verdim, çünkü çok önemli bir hadis var: "Bir kişi beş vakit salâta devam ederse, farz olan Ramazan orucunu tutarsa cennet onun için kaçınılmazdır." Efendimiz "Neticede cenneti vardır" bu yuruyor. Beş vakit salâta devam ederse, bir ay ramazan orucunu aksatmazsa onun için cennet kaçınılmazdır. Bu iki ibadet bu yüzden çok önemlidir deyip parantezi kapatalım. Ama aynısını inanışı farklı birinin yapabiliyor olması seni rahatsız etmelidir. Olması gereken farkı aramalısin; fark nedir, nasıl bir fark var? Tek fark var, dikkat edin lütfen, tek bir fark var. Kim o farkı yakalar ve başarırsa kazanır. İnanmayan birisine bu farkı anlattık ve kabul etti, uyguladı, kazanır. Bu farkı edinen kazanır! O farkı yakalamış kişiye başka isimlerle seslenmenin manası kalmaz. Söyleyeceğim şu farkı salâtına, orucuna ve hayatına katan kazanır: Salâtı ikame eden, orucu tutan ilah değil. İşleri yapan tanrı değil. İş neyse, o işi yapan ilahlığını ilan etmiş birisi değil. İşte fark bu, izah edebildim mi? Birisi TANRI, diğeri KUL; fark budur.

Biraz salâttan bahsedelim, bugün bir konumuz da salât. Salât'a Tekbir'le girilir. Yalnız bu tekbir "Allahuekber" derken "Allah'ım, ben şu an dünyaya ait her şeyi arkaya attım, şimdi senin önünde/huzurundayım, sana teslimim" şeklinde düşünülen bir tekbir değildir. Tanrı işi bir tekbir değildir. Oyuncaklarını atmış tanrı, üst tanrıya yağ çekiyor. Allahuekber bu değil, atman gereken şey de onlar değil! ALLAHUEKBER; "Allahım Hanifim; Rum Suresi 30. ayet idrakıylayım, salâta Hanif olarak yaklaştım; ilahlığımı ilan etmiyorum. Allahım, sen ilminde beni düşündün, ben o suretim. Ve ben beni düşünene yöneldim" demektir. Suret onu Düşünen'e yöneldi, "Veccehtü vechiye" yaptı; Tekbir önce budur. Allahuekber bu manayı idrak etmiş olmanın teslimiyetidir. Aslında, "beni Düşünen'e yöneldim" işin başlangıcıdır. Bu başlangıç için "ben namaz kılıyorum" diyenden kurtulmak gerekiyor, önce onun yok olduğunu bilmek lazım. O tanrıdır, yoktur. Hareket olarak namazı kime öğretseniz yapar. Ama söylediğim idrak farkını edinen onu yaparsa o salâtı ikame eder. Bir kişi o farkı, o hakikati kavradı ve kabul ettiyse; "Ben İlmullah'ta Allah'ın düşüncesinin suretiyim" dediyse, ona hristiyan, yahudi veya başka bir şey desek bile onda o özellik kalmaz, o isim kalmaz. O artık İslam'dır. Çünkü teslim oldu, ilahlığını ilan etmemekle teslim oldu; "Eslem-tü vechiye lillahi; vechimi Allah'a teslim ettim" dedi. Yirmi dört saati böyle salât olan sürekli "Veccehtü vechiye" haliyle yaşar. Tüm gününüz böyle olursa ne olur biliyor musunuz?

SALAT İKAMESİ	ORUÇ
"A" Takdim Formu "BEN" (=örtücü ilah) 'den daim uzak tutar. Örtücü ilah veri tabanının fiile dönüşmesini engelleyerek zamanla silinmesini, "B" Takdim Formu "BEN" veri tabanının hayata hakimiyetini sağlar. "Alâ sıratelmüstakiym" yazantı sisteminin <u>dirağıdır</u> ; bu sistemi "OKU"yanın gözünün <u>nurudur</u> .	"B" Takdim Formu "BEN" in bir rüya hükümünde olan yaşantısını anlamsızlaştırarak, insanı vehimden sıyıdır. "A" Takdim Formu "BEN" in veri tabanından sakınmak hedefiyle oruç tutmak ileleme sağlamaz. Örtücü ilah iddiasının veri tabanı, yani "A" halı, oruçta zaten söz konusu değildir.
"Eshedü enlâ ilahe illallah ve eshedü enne muhammeden abduhu ve rasuluhu" şehadetini açar; miraçlarla bu şahittigi seflar ve korur.	"Eshedü enlâ ilahe illallahul Ehâdus Samedulleziy lem yelid ve lem yûled ve lem yekûn lehû küfüven ehâd" şehadetini açar.
ihlas Hayat Döngüsü'nün aynel yakini olarak "B" ilmini açar ve genişletir.	ihlas Hayat Döngüsü'nün hakkel yakini olarak "Ehâdus Samed" ilmini açar ve yaşatır.
"A" siz, olarak, "B" de, seyir sürecidir. Seyrin sürdürülebilir olması, salatin daim olmasıyla ilgilidir.	"B" siz, olarak, "B" de, seyir süreci ...
Salatsız oruç manalı olmaz. Oruç, salat süreci içerisinde özel bir şıramadır.	Daimi oruç farklı bir haldir. Bu anlatılan kısımlardan çok ileri bir pozisyondu.

SALAT İKAMESİ ESNASINDA

Kıyam öncesi, salata girişte Tekbir ile "Allahuekber" derken ifade edilen "yokluk", yani "Lâ" denilen "kavram" ne ise; o kavramın "Hali", fatiha'da "ıyyake nâ'budu ve ıyyake neste'yn" derken, "Fiili" de birinci secde de yaşanır. Bu sebeple; Tekbir'deki ifade, salatın ana fikrini oluşturur.

TEKBİR	ıyyake nâ'budu ve ıyyake neste'yn	BİRİNCİ SECDE
Tekbir'de ifade edilen yokluğun ilmiel yakın hali	Tekbir'de ifade edilen yokluğun aynel yakın hali	Tekbir'de ifade edilen yokluğun hakkel yakın hali
Yaşanması gereken ilkyokluk, Bo noktası için olmazsa olmaz haldir. Bu durum, örtücü ilah iddiası'nın yokluğudur.	En'am-79, En'am 162, En'am-163, Rum-30, İnsan-29, İnsan-30 ayetlerinin idrakıyla duruş.	Özellikle İnsan-30'uncu ayetin idrakıyla teslimiyet
İhlas Hayat Döngüsünde ilerleyen idraklara göre yokluk tanımları oluşur.		

Tefekkür Şeması 8

"Onun gören gözü, tutan eli, söyleyen dili olurum..." (Hadis)

Bu hadis yaşanıyor olur. Bu hadisle ilgili bir yanlışı da paylaşalım. Bazen kişiler şöyle düşünür, "hele benim gören gözüm bir O olsun der" ve o hevesle bekler. Güç kazanmaya çalışıyıp fark edin, işte tanrı o! O zaman tasavvuf bu tanrıyı kuvvetlendirir. O beş duyu sınırlarını aşarsa Feth-i Zulmani sahibi de olur. Peki; gören göz O, tutan el O olunca ne değişir? Zaten gören göz

O'dur. Şimdi ona sahip çıkan kalmaz. Onun kalmadığı hal yaşanır, yeni bir güç kazanılmaz. Eğer kişi "benim gözümde gören O olduğunda nasıl güçlü olurum" diye düşünüyorsa tanrısını çok kuvvetlendirecek demektir, daha kuvvetli bir tanrıya sahip olacak demektir. "Şu şahsın tutan eli O'ymuş" diye duyarsınız o kişiyi çok güçlü, insanüstü yetenekleri olan bir insan sanmayın. O yetenekli tanrı tarifiedir, yanılırsınız; yanlış bir veli imajına kapılırsınız. Sizden farklı, üstün bir insan bekliyorsanız sistem sizi öyle bir tanrı alaborasına alır ki, kurtulamazsınız. Her kişide zaten gören O'dur! Sen "ben görüyorum" dediğin için gören gözünün O olmadığını sanıyorsun. Ne zaman "La ilahe" der de ilahlığını ilan etmezsen o zaman gören göz O'dur! Yeni bir güç, yeni bir yetenek bekleme! O zaman farklı şeyler göreceğim sanma! Yine aynı dünyayı göreceksin, yine aynı işleri yapacaksın. Yeni bir güç kazanacağını sanan tanrıdır, işte o ilahtır. Bu tanrı yüzünden, tanrıya yönelik din anlatımları insanların çok hoşuna gidiyor. Çünkü aslında Allah'ı değil kendilerini seviyorlar. Din'i ve tasavvuf bilgilerini daha güçlü, daha yetenekli insan olmak için seviyor. Din'e, tasavvufa öyle yöneldiği için tanrısına yönelik şeyler anlatılınca seviyor. Belki farkında değil ama kendisini seviyor, kendisini güçlendirmek istiyor, onun için de dini bilgilerden yararlanmak istiyor. İşte tanrı! Bu tanrı; takdir bekler, övülmek ister, şikâyet eder, kimseyi beğenmez, hatta Allah'ı da beğenmez. Çünkü kendini beğeniyor! Allah'a karşı mecbur-sa öyle görünebilir ama itiraf etse O'nu da beğenmez. Tanrı çünkü! Dolayısıyla; edindiğin bilgiyle bir güç kazanacağını sanma, güç kazanacağını sanan BEN'i yok et! Çünkü güç kazanacak olan, öyle sanan tanrıdır.

Birkaç hususu spot bilgi gibi verip konuyu değiştireceğim. Hep o tanrıyı tanıtmaya çalışıyorum, ona kafanızı takasınız diye! Kayahan konserlerinin sonunda; "Yolu sevgiden geçenlerle bir gün bir yerde buluşacağız" diyor ya, biz de kafasını tanrıya takanlarla bir gün bir yerde buluşacağız! Kafasını tanrıya takanlar önemli! Kafasını tanrıya takıp tanrısıyla mücadele edenin bir suresi vardır; Kafirun! O yüzden Kâbe'de bile o okunur; Kafirun-İhlâs, Kafirun-İhlâs. İlk rekatta tanrıya Kafirun'u okur; "Leküm diyneküm veliye diyen" dersin. İkinci rekâtta İhlâs okur ihlaslı hayata girersin. Kafirun Suresi'ni okurken kendindeki kâfire/örtücüye seslenirsin, onu bir başkasına diye-mezsin. Çünkü Allah'ın indinde kim nedir, bilemezsin, bu yüzden kimseye bilmeden etmeden "kâfir" diyemezsin. Ama kendine, ilahlığını ilan etmiş "BEN"ine dersin. Zaten Kafirun'u ona okursun.

Tanrının hayatı tezatlarla doludur. O ne kadar tezatlarla içiçe yaşıyor bakın. Kişi sevdiği biri için, çocuğu için dua eder: "Allahım ona şöyle bir iş ver,

ona şöyle bir ev ver, ona şöyle bir şunu ver, bunu ver...” Duası böyle! Diye-
lim sevdiği kişi dünyasını değiştirdi, o zaman isteği değişir: “Allahım onun
günahlarını bağışla, mekânını cennet eyle.” Böyle demiyor muyuz? Kimse
ölen bir yakını için ev araba istemeye devam etmiyor. Nasıl bir tezat bu böy-
le? İlk talepler hep tanrılar dünyasına ait. Sonra “B” hayatına ait istekler!
Dünya ve ahiretin birbiriyle çok ilişkili olduğunu biliyoruz! Ama isteklerimiz
bu bilgiye hiç uymuyor. Dünyadayken ona öyle şeyler istiyorsun ki, hepsi
ateş olacak şeyler! Yaşarken onu mahvedecek taleplerde bulunuyorsun, ile-
riyi düşünmeden istiyorsun. Ama sonra sanki onları isteyen sen değilmişsin
gibi; “Allahım günahlarını bağışla, onun mekânını cennet eyle” diyorsun. Bu
dualar ona o yaşarken, o canlıyken lazımdı. Ama yaşarken hiç öyle şeyler
istemiyorsun. Neden? Çünkü talebi yapan tanrı. Talepleri de tanrı istekleri.

Cehennem meleğinin ismi Malik. Cennetin meleği Rıdvan. Ne enteresan.
Malik ve Rıdvan? Rıdvan razı demektir. Sizin yaşarkenki razı olma enerjiniz
sizin cennetteki meleğinizdir. Adı da Rıdvan; Razı. Cehennem meleği ise
Malik. O da sizin “ben varım” diyen sahiplenme enerjinizin meleğidir, ce-
hennemdeki meleğiniz bu yüzden Malik’tir. Cennet ve cehennem bu kadar
somut! Bu yüzden tanrının mekânının ismi Cehennem. Meleğini de kişi bu-
rada oluşturuyor; sahip olma enerjisi onun cehennem meleğidir: “Ben va-
rım, ben ilahım. Benim olsun, bana gelsin, beni sevsinler, beni takdir etsinler,
beni övsünler” diye, diye, diye kendi enerjisiyle o sistemi oluşturuyor. Razı
olan yapı ise o enerjiyle cenneti, cennet meleğini oluşturuyor. İsmi de bu;
Rıdvan: Razı, razıyım! Kendinize sorun; yaşantım hangisine uygun?

MÜSTAKİM BİR HAYAT için önemli iki şey; Kelime-i Tevhid’in doğru
anlaşılması ve doğru kader anlayışıdır. Kader konusunu mutlaka doğru an-
lamalıyız. Bu kapsamda size Efendimiz’in söylediğini, hiç şüphesiz onu, açık-
lamaya çalışacağım, Efendim Muhammed aleyhisselam’ın açıkladığını pay-
laşmaya gayret edeceğim. Onun için de İnsan-29 ve İnsan-30 ayetlerini tem-
sili ayetler olarak alacağım. İnsan-29: “Dileyen Rabbini seçer.” Dikkat edin
“Dileyen” deniyor, bir serbestlik var. Çok dikkat edin, zihinlerdeki ikilemleri
ortaya koymaya çalışıyorum. “Dileyen Rabbini seçer” denilince sanki yol or-
tada, iyi-kötü ortada, dileyen Rabbini seçiyor anlamı oluşuyor. İnsan-30 ise
“Dileyemezsiniz Allah dilemedikçe” diyor. Daha ileri meal yaparsak; “Dile-
yen YOK, illa Allah.” Bu ikili Kur’an-ı Kerim’in beşer lisanı olmadığının da bir
kanıtıdır. Şöyle ki: Bir bilim adamı hem İnsan-29 hem de İnsan-30 manasını
içeren bir makale yazsa hiçbir bilim kurulundan geçmez, “Çelişki var, bilime
uymuyor” derler. Bir makalede İnsan-29 ve İnsan-30’daki manaları yan yana

koysak bilim kurulundan “ret” gelir: Önce ne söyledin, şimdi ne diyorsun derler. Soruyorum: Kişi Kur’an’da bu iki ayeti böyle görünce içi öyle dediği halde neden açıkça “tezat var” diyemiyor? Onu söylemekten niye korkuyor? İçinden diyor ama! Kur’an-ı Kerim’in birçok yerinde; “akletmiyor musunuz, hala düşünmeyecek misiniz?” denmiyor mu? Neyi gösteriyor o ayetler? Bir serbestliği! İnsan-29 da öyle! Ama bir sonraki ayet buyuruyor ki; “Allah dilemedikçe dileyemezsiniz” veya “Dileyen YOK, illa Allah.” İçinizden dediğiniz halde açıktan “Kitap’ta çelişki var” diyemiyorsunuz. Oysa haliniz öyle diyor.

İnsanlar bu iki ayetin manasını ve ilişkisini anlayamadığında ne yapıyor? İnsan-29. ayeti okuyunca diyor ki; bir serbestlik var, ben hürüm, karar verip Rabbimi seçebilirim, seçmeliyim. Çünkü ayet böyle diyor. Bu kişi eğer sadece İnsan-29’a inanmış da onu telkin edecekse onun yazısında, konuşmasında İnsan-30’u bulamıyorsunuz. İnsan-29 ve benzer ayetleri seçiyor, hadislerin İnsan-29’a uygun yarımalarını alıp yazıyor, siz de okuyorsunuz: “Allah, Allah olduğu için ne yapacağımızı önceden bilmiş ve ona göre takdir etmiştir.” Böyle yazılıyor maalesef, lütfen inceleyin. “O Allah olduğu için önceden biliyor, bildiği için onu yaratmıştır. Senin özel iraden var, serbestsin, muhtarsın, sen seçersin.” Kendi kurduğu bu cümleye, oluşturduğu bu hükme delil olacak ayetleri ve hadislerin ona uygun kısımlarını alıp yazıyor. Bunu okuyan mutlaka inanacaktır. Çünkü hepsi ayet ve hadis! Hüküm kişinin hükmü ama altına ayet ve hadis koydu. Bir grup böyle inanır.

Diğer bir grup yalnızca İnsan-30’u alıyor: “Ayrıca dileyen YOK, illa Allah.” Benzer ayetleri ve hadislerin de bu ayete uygun kısımlarını topluyor, sonra da kendi oluşturduğu hükmü veriyor: Bir şey yapmana gerek yok, namaz kılmana gerek yok, Allah dileseydi, olurdu. Okuyan eğer başka düşüncelere şartlanmamışsa o da buna inanıyor. Bir grup da böyle inanıp böyle yaşıyor.

Her iki grup da ayet ve hadislere göre hüküm veriyor gibi görünüyor, ama değil. Neden böyle? Kur’an’da ikilem mi var? Kur’an hem Hadid Suresi 22 ve 23. ayetlerin kaderle ilgili ortaya koyduğu manayı hem de İnsan-29’un manasını içeriyor. Birçok yerde yan yana, alt alta bunu söylüyor. İkilem sanılan bu görüntüyü inşaAllah kaldıracağız.

Nerede olursa olsun kaderle ilgili olarak şu iki soruya mutlaka cevap bulmalıyız: 1- Neye inanacağım? 2- İnadıktan sonra ne yapacağım, nasıl amel edeceğim? Kimin kader açıklaması olursa olsun, bu iki sorunun cevabı mutlaka olmalıdır. Bir açıklamayla karşı karşıyasınız, Efendimiz (SAV) in açıkladığı kadere uygun olup olmadığını anlamak istiyorsunuz, hemen

“nasıl ve neye inanacağım?” deyin. İman ile ilgili cümleyi bulduktan sonra bu sefer; “ne yapacağım, nasıl davranacağım, nasıl fiil ortaya koyacağım?” diye sorun. Onu da bulduysanız elinizde iki cümleye bakın: İki cümle de Kur’an-ı Kerim’e ters düşmemelidir. Anlaşıldı mı? Ahiret hayatınız dâhil, belki de hayatınızın en önemli konusunu açıklıyoruz! Neye inanacağınızı açıklayan cümle ayet ve hadislerle uygun olacak. Böyle inananın ne yapacağını, nasıl davranacağını açıklayan cümle de Kur’an ve Hadis olacak, onlara uygun olacak.

Kimileri her iki soruya da İnsan-29 ayeti ile cevap verir. Yani; “aklınızı kullanın, akıl etmeyecek misiniz, tefekkür edin, düşünün, dileyen Rabbinizi seçer” mealindeki ayetleri her iki soruya cevap olarak kullanır. Dikkat edin, bu ayetlerde önerilen bir DAVRANIŞ BİÇİMİ’dir. Çok dikkat edin lütfen, izahta zorlanabilirim, konu çok önemli ve ağır. İnsan-29 bize nasıl davranacağımızı açıklar, orada önerilen bir davranış biçimidir; “aklınızı kullanın” bir davranış biçimidir, “dileyen Rabbinizi seçer” bir davranış biçimidir, bir ameldir. Bu ayet bize iman değil bir davranış öneriyor. Demek ki, grubun birinin her iki soruya da cevap olarak seçtiği ayetler nasıl amel edeceğimizi açıklıyor. İşte bu grup “neye inanacağım?” sorusuna cevap uydurmuş oluyor, hem de ayet kullanarak. Uydurdukları hüküm ayet ve hadislerde yoktur. Amel öneren ayetlerdeki davranış biçimine bakıp “öyleyse şöyle inanmak lazım” diyorlar. Nasıl davranılacağını açıklayan ayetlere uygun bir iman uyduruyorlar. Yanılıyorlar! Davranış biçimini anlatırken ayet kullanıyorlar, doğrudur. Ama inanılacak şeye yönelik açıklama kendi hükümleridir, uydurmadır. Siz ayet ve hadislerle inandığınız için okuyunca fark etmeden o uydurulana da inanıyorsunuz! İnsan-29 ve benzer ayetleri görünce iman ile ilgili uydurulmuş hükmün beşeri olduğunu göremiyorsunuz ve iman edilecek şeyle ilgili yanlışa inanıyorsunuz! Nasıl anlaşıştık oysa? “Ne yapacağım?”ın cevabı da, “Neye inanacağım?”ın cevabı da Kur’an’a ve Hadislere uyacak. Oysa bu anlayışın kader konusunda “neye inanacağım” sorusuna verdiği cevap Kur’an’a ve hadislerle uymuyor. Diğer bir anlayış ise İnsan-30 ve benzerlerini alıyor; kadere imanı açıklayan ayetleri, nasıl inanacağımızı öğreten ayetleri alıyor. “Ayrıca dileyen YOK, illa Allah” inanılacak bir şeydir, imandır. Diğer grup iman uyduruyordu, bunlar iman uydurmuyor, iman bakış açısıyla davranış biçimi uyduruyor, ne yapacağını uyduruyor: “Kılmana gerek yok, dileseydi olurdu. Haber vermene gerek yok, nasibi varsa gelir. Uyandırma, Allah dilemişse kalkar” diyerek davranış uyduruyorlar. Kişi imanı açıklayan ayet ve

hadisleri görünce davranışla ilgili uydurulmuş o hükmü de ayet hadis sanıp okuduklarına inanıyor. İşte BATIL FIRKALAR böyle oluşuyor.

Efendimiz (SAV) in Kader Bakış Açısı şudur: İnsan-30'a inanacaksın, İnsan-29'a göre yaşayacaksın. Bir ikilem var mı? İnanılacak şey de, yapılacak şey de Kur'an-ı Kerim'den! İkilem yok, hüküm beşeri değil! Efendimiz'in hükmü bu: İnsan-30'a inanacaksın, İnsan-29'un önerdiği gibi davranacaksın. Batıl Fırkalar bu idraktan uzaklaşmakla oluşan düşünce ve inanışlardır. İlk anlattığım da günümüzde vardır, yaygındır, batıl fırkadır. İkincisi de günümüzde vardır ve batıl fırkadır. İnsan-30'a uygun fiiller uydurulursa bu sapmış fırkadır. İnsan-29'a göre bir iman uydurulursa o da sapmış fırkadır. Yanılma genellikle budur; bir grup iman uyduruyor, diğer grup amel uyduruyor! Eğer Gunyetü't Talibin'i okursanız, bu fırkalar detaylarıyla var.

Efendimiz (SAV)'in açıkladığı Kader idrakını fark edenin yaşarken ilişkilerini nasıl düzenleyeceğine çok dikkat etmesi gerekiyor. Allah'a yöneldiğinde İnsan-30'a göre yönelecek ve konuşacak, insanlarla İnsan-29'a göre konuşacak. Karıştırılırsa olmaz. İletişim içindeyiz, insanlarla ilişki kuruyoruz, konuşuyoruz, İnsan-30'a göre konuşursan SİSTEM BOZULUR. Hem anlamazlar, hem sistemi bozarsın, hem de bilgin gösterişe girer. Mesela, İnsan-30'a göre konuşarak çocuk yetiştiremezsin. "Ayrıca dileyen yok illa Allah"ı küçük çocuğa nasıl öğreteceksin? Böyle sorularla çok karşılaşsınız; bunu çocuğa nasıl anlatacağız derler. İnsan-29 dilini kullanarak. Orada onu kullanacaksın. İnsanlarla ilişkilerinde İnsan-30'a göre davranman yanlıştır. Birisini bir yere çağıracaksın, çağırsam mı çağırmasam mı diye düşündün, sonra da "Nasibinde varsa gelir, benle ilgili değil, Allah dilemişse olur" dedin. Bu İnsan-30'a göre fiil uydurmaktır, batıldır, batıl fırkadır. O ilişkide İnsan-29'u kullanacaksın, "Dileyen Rabbini seçer" ayetine göre davranıp Rabbin ne demişse onu yapacaksın. Seccadeye İnsan-29'a göre gideceksin. Aksi halde gitmene gerek yok, dileseydi giderdin. "Dileyen Rabbini seçer" ayeti gereği seccadeye gittin. İnsan-30'a göre "Allahuekber" diyeceksin. Tekbir'le birlikte hukuk değişti, Allah'a yöneldin. Fark etmek gerekiyor ki, bu iki ayet arasında bir çelişki yok! Tam tersine, beşer dışı, beşerin kavrayamayacağı bir bütün yapı var!

-Müslüman toplumların çoğu maalesef İnsan-30'a göre davranmaya meylli. "Allah verirse olur" deyip çalışmayı bırakıyor. Yanlış değil mi?

"Allah verirse olur" doğrudur. Bu imandır. Bu iman yanında çalışmama fiilini getirmişse o yanlış. "Öyleyse çalışmaya gerek yok" diyerek ona fiil uydurmak yanlış, o batıl. İnanış doğru, uydurulan fiil yanlış. Kur'an bize; uy-

durmayın diyor. “Dileyen Rabbini seçer” davranış biçimidir. “Dileyen yok illa Allah” ise imandır. La ilahe’yi yaşayan görür ki, ayrıca dileyen yok illa Allah.

Günyetü’t Talibin’de Abdülkadir Geylani Hazretleri FIRKA-İ NACİYE imanını, Efendimiz (SAV)’in bakışını şöyle tarif ediyor: Bütün yaratılmışlar Allah’ın arzusuna, kudretine ve dilemesine kalmıştır. Kullanın hiçbir işte müstakilen dahli yoktur, hepsi Allah’ın emrindedir. Fırka-i Naciye diye Abdülkadir Geylani Hazretleri bunu tarif ediyor. Batıl fırkaları da açıklıyor. İsimlerine bakıp onları geçmişte kalmış şeyler sanmayın, hepsi aynen günümüzde de var. Mesela Kaderiye Fırkası: Bunlar kullanın masiyetlerinde Allah’ın kaza ve kaderini kabul etmez, masiyetleri bizzat kula bağlarlar. Davranış biçimine göre iman uydurmuşlar demek ki. Mutezile’nin Cibaliye Fırkası; kullar yaptıkları işlerin yaratıcılarıdır diye inanıyor. Günümüzde de birisi böyle inanıyorsa bu fırkadandır. Kaabiye Fırkası; Allah’ın duyan ve gören olduğunu kabul etmiyor, kulun yaptığı işte Allah’ın dilemesi o iş için verdiği emirdir. Allah’ın iradesi zatının fiilinden o işi bilmesidir, zora koşmamasıdır diyor. İnsana müstakillik veriyor. Bunlar hep Batıl Fırkalar olarak anlatılıyor.

Davranırken kural budur; insanlarla ilişkide İnsan-29’a göre, Allah’a yönelište İnsan-30’a göre davranmak. Örnek tam oturmaz ama konuyu anlamaya yardım eder: Bizler bir tiyatronun oyuncularız, hepimizin tiyatrodaki bir rolü var, bir de yönetmenimiz var. Ben bir öğretmeni oynuyorsam rolüm sırasında rol arkadaşlarımla öğretmen gibi konuşurum, işim odur. Gösteri bittiğinde yönetmenle konuşurken de öğretmen gibi konuşursam doğru olur mu? O benim rolümdü, beni öğretmen yapan, nasıl öğretmenlik yapacağımı, ne söyleyeceğimi tesbit eden o. Gidip ona öğretmenlik taslamak olmaz. “Rolü yapışmış, rolünün etkisinden kurtulamıyor” der. Birisine polis rolü vermiş, gidip yönetmene de polislik yapıyor. Olmaz. Yönetmenle konuşurken yönetmene göre konuşulur. Mana anlaşıldıysa örneği silelim. Çünkü bire bir düşünüp de, Allah’ı ötede beride bir yönetmen gibi hayallersen seni tanrı inancına götürür. Önemli olan manayı anlamaktır, anladıysak silelim. Allah’a yöneldiğinde İnsan-29 idrakıyla, “Allahım, dileyen Rabbini seçsin diyordun, ben Seni seçtim” dersin yanlış olur. O’na “Dileyen yok illa Allah” idrakıyla İnsan-30 platformunda yönelmelisin. Ama arkadaşınla konuşurken de öyle konuşursan dünya sistemini bozarsın. Karşıdaki anlamaz, yaptığın şey gösterişe döner. O da farklı bir tanrılıktır; karşıdakine had bildirmeye, ders vermeye çalışan tanrı, karşıdakinin yanlışını vurgulamaya çalışan tanrı.

-Gün içinde bu ikisi arasında gidip-geliyoruz, bu doğal mı kabul edilmeli?

Aslında çok önemli bir şeyi söylüyorsun; nasıl kabul etmek gerekiyor? Eğer o gidip gelmeleri doğal kabul edersen seni bir yere götürür, doğal kabul etmezsen bir başka yere götürür! Doğal kabul etmez de kurtulmaya çalışırsan Rab'bine yönelir çok tövbeci olursun; "Öyle davrandım ama İnsan-30 ayetinin farkındayım, bağışla Allahım" dersin ve Rasulullah'ın Tövbesi'ni fark etmiş olursun. Efendimiz (SAV) bir günah işlediği için tövbe ediyor değil. İşte O'nun tövbesini fark edersin ve nelere tövbe etmeye başlarsın. O hal sana doğal gelmezse nihayet "tövbe edeni" de silersin. Doğal kabul etmek Anayasa'nın açığını arayıp oradan yararlanmaya çalışmak gibidir. Yasada bir boşluk yakalarlar, oradan hücum. Oysa biz neye talibiz, neye talip olmalıyız?

Vera'yı duydunuz mu? Vera, harama götüreceğine inanılan şeyden kaçmaktır, haramdan değil! "Bununla meşgul olmam yasak değil ama sonu haram olabilir" diyen bir endişe halidir. Vera sahibi çok önemlidir. İşte o zaman o gidip gelmeler kişiye doğal gelmez. Doğal görürsen onu bir hakmış gibi sonuna kadar kullanırsın ve bir tanrı üretirsin: Bazen İnsan-30'u hatırlayan, ama hep İnsan-29'u sonuna kadar kullanan bir tanrı olursun. Oysa İnsan-30 aklından çıkmayacak! İki hal arasında gidip gelmek ne zaman çok önemlidir? Gidip gelen bundan rahatsızsa! İşte o kul aslında en önemli Zikrullah'ı yapıyor demektir. Eğer ikisi arasında gidip gelen kul tanrılığından kurtulma gayretindeyse o önemli bir Zikrullah Hali'dir. Kafasını tanrıya takmak çok önemli bir Zikrullah'tır! Yirmi dört saat tanrıyla mücadele etmek "La ilahe"yi fiilde yaşıyor olmaktır, fiilde "La ilahe illallah" zikri yapıyor olmaktır. Gördükçe "yakaladım seni" deyip ona "La ilahe" diyorsan, ona Kafirun okuyorsan, ona fırsat vermiyorsan onun fonksiyonlarını yok ediyorsun demektir. Böyle gidip gelmeler seni çok farklı, çok hoş, çok tatlı gözyaşları olan bir tövbeye götürür. Rab'binden ikramdır o.

Bu hale girmişken bir tesbih "La ilahe illallah" diyelim, sessizce. Diyelim ki; "Ey Allahım, ben senin ilmindeki suretim, ilahlığımı ilan etmiyorum. İlahlığını ilan eden BEN'e 'La ilahe' diyorum." La ilahe'yi o BEN'e söyleyelim. "İllallah" derken illa Allah'ı ortaya koymaya çalışalım. Buyurun. "La ilahe illallah Muhammedün Rasulullah...

Allahümme ente maksudiy ve rıdake matlubiy. Bu tür yerlerde ortaya su koyarlar. O suyun bu nurdan/enerjiden nasibini alması ve önemli bir forma girmesi beklenir. Peki, hiç tersini düşündünüz mü: Ya yanlış yerlerdeki sular?

Hac'dan yeni gelmiş arkadaşlar vesilesiyle söyleyelim: Hac'dan gelenlere çok bakmak lazım. Veys El Karani'yle ilgili bir hadis var zannediyorum: "Gö-

reni görmek, gördüğünü görmek gibidir” diye. Onun gibi, Kâbe’yi görenleri görmek de Kâbe’yi görmek gibidir, inşaAllah.

Kelime-i Tevhid’i ve Kader Mevzuu’nu anlamak üzere bir kaç tane hadis paylaşacağız. Hadis dinlerken veya okurken şunu alışkanlık haline getirmeye gayret edelim; mümkün olduğunca hayalleyin. Buna alışırsanız bir anda çok gerçek fotoğraflarla karşılaşabilirsiniz.

Hiz. Ali radiyallahuanh’ten: “Biz bir defasında Baki’ül Ğarkad Mezarlığı’nda bir cenazede bulunduk. Rasulullah (SAV) yanımıza gelip oturdu, biz de etrafına oturduk. Rasulullah’ın beraberinde bir asa vardı. Rasulullah başını eğdi ve düşünceli bir halde elindeki asa ile yere vurup çizgiler ve izler meydana getirmeye başladı. Sonra şöyle buyurdu: “Sizden hiçbir kişi veya yaratılmış hiçbir nefis müstesna olmamak üzere Allah muhakkak cennetteki ve cehennemdeki yerini yazmıştır. Ve herkesin ŞAKİ veya SAİD olduğu muhakkak yazılmıştır.” Bunun üzerine sahabelerden bir kimse sordu: Ya Rasulallah, öyleyse biz amelî terk edip yazımız üzerine kalalım mı? Rasulullah dedi ki: “Said olan kimse saadet ehlinin ameline ulaşacaktır, şaki olan kimse de şekavet ehlinin ameline ulaşacaktır. Sizler amelî edip çalışın, çünkü herkese kolaylaştırılmıştır. Said olan saadet ehlinin ameline kolaylaştırılır, şaki olan da şekavet ehlinin ameline kolaylaştırılır.” Sonra Rasulullah Leyl Suresi’nden şu ayetleri okudu: “Artık kim verir ve sakınırsa, o en güzeli de tasdik ederse biz onu en kolaya hazırlarız. Ama kim cimrilik ederse, kendisini müstağni görürse, en güzel olanı yok sayarsa biz de onu en güç olan için hazırlayacağız.”

Hadisi işitince sahabeler soru soruyor. Kafaları karışmasa böyle bir soru sorarlarmı? Demek ki Rasulullah onlara normal hayatlarında olmayan, o güne kadar alışmadıkları bir şey söyledi. O yüzden kafaları karıştı ki; “Peki, biz şimdi ne yapacağız?” diye soruyorlar. “Nasıl inanalım?” demiyorlar. Rasulullah onlara; “şöyle inanacaksınız; said saiddir, şaki şakidir” dedi, onlar da inandılar. “Ne yapacağız; saidsek saidliğimizi, şakiyse şakiliğimizi mi bekleyelim?” diye soruyorlar. Böyle sorduklarında Rasulullah onlara; “sizin aklınız var, iyi ve kötü de belli, şöyle yapın” demiyor. Öyle diyemez miydi? Ama öyle demiyor! Gördüğüm bazı yazılarda hadisin sadece son kısmı koyulup, sanki Rasulullah yalnızca “amelî edip çalışın” demiş gibi göstermişler. Hadisin tamamına baktığımızda Rasulullah önce imanla ilgili bir açıklama yapıyor. İmanla ilgili o açıklamadan sonra kafaları karıştı; “öyleyse biz nasıl davranalım?” diyorlar. Nasıl inanacaklarını Efendimiz anlattı. Biliyorlar ki; said saiddir, şaki şakidir. Bu İnsan-30 kapsamındadır. Ama nasıl davranacak-

lar? Soruları üzerine, Efendimizin “şöyle davranın” diye önerdiği ise davranıştır ve bu açıklama İnsan-29’a uygundur. Fark ettiniz mi? Efendimiz (SAV) “Şöyle inanın” dedi. İnandılar. Bu imana göre nasıl davranacaklarını merak ettiler. Efendimiz onlara “Çalışın, koşturun” dedi. İmana yönelik davranışın nasıl olması gerektiğini de söyledi. Beşeri düşünce tarzına hiç uymayan bir açıklama. Beşeri düşünce ile bakanın tezat var sandığı bir hal.

Tezat iki şey arasında olur ve ikilikle baktığınızda gözükür. İkilikle bakana İnsan-29 ve İnsan-30 çelişkili gelir. “Bir Allah var, bir de ben varım” idrakıyla bakana öyle geliyor. “Allah bir öyle bir böyle söylüyor, ne yapacağız?” diye şaşırın bir gafil var ve o ikiliğin ürünü olarak tezat var! İzah edebiliyor muyum? İşin aslında ikilik yoksa! İşin aslında ikilik olmayınca tezat olabilir mi? İkilik de, tezat ta yok! Durum şudur: Hayata bakışta hayatın görünüşünden ve hayatı yanlış yorumlamadan kaynaklanan bir tezat var. İşin aslında ikilik yok. Peki, işin aslı nasıl fark edilir? La ilahe’yi anlayarak! “La ilahe” deyip önce zannını, sonra da görüntüyü yok ettiğinde bakarsın ki; İlla Allah! “İlla Allah” idrakıyla bakan için iki ayet zaten tekdir: İlla Allah. Ayrıca insan yok ki! İnsan Allah gibi bakamadığı, Allah gibi söyleyemediği, Allah gibi örnek koyamadığı için, her şeye insan gözüyle baktığı için “29” ve “30” ona çelişki gibi gözükür. Çünkü tanrılığını ilan etmiş biri var; SEN varsın! Tanrı İnsan-29’u kendine alıyor, İnsan-30’u Allah’a veriyor, sonra da tezat var diyor. Aslında, “tezat oluyor” diyen o zann yapı yok! İnsan-29 da İnsan-30 da aynı varlığa ait.

İnsan-29. ayete göre bir iş planlayıp bir tercihte, bir dilekte bulunduktan sonra artık İnsan-30 devrededir. Hala İnsan-29’a göre yorum yaparsanız hata olur. Bir klasik örnek verelim. Sınava hazırlanan bir öğrenci İnsan-29’a göre davranıp sınav için gerekli tedbirleri alması gerekir. Hele de inanan biriye en üst seviyede tedbir alması gerekir. İnanansa bir boşluk ve ihmal bırakmamalıdır. Müracaat ettiği şeyler Allah’ın yarattığı sebeplerdir. Sebepleri önemseyip onlara müracaat etmek lazım! Sebepler birer FİİLİ DUA’dır, duanın fiili kısmıdır. Var olan sebeplere müracaat da dua etmektir. Sınavına girdi çıktı, sınavı çok iyi geçti. Eğer, “iyi çalıştım, sınavı hallettim” derse yanlış yapar. “Nasibimizde varsa bu iş olur, bu kadar kitaba gerek yok” deyip çalışmadığında İnsan-30’a göre bir fiil uydurmuş oluyordu. Şimdi de imanla ilgili bir hüküm uydurmuş olur. Bu bir hüküm. Hüküm verip işi kendisinin hallettiğine inandı. İman İnsan-30’a uygun olmalıdır. Bu yüzden doğru imana göre bir hal deklare etmeliyiz. O zaman bu başarıyı nasıl ifade ederiz? MA TEVFİKİ İLLA BİLLAHİ. Bu ayete eğer çokluk sistemine göre meal verecek olursak; “başarı bana ait değil, Allah’ındır” deriz. Çokluk sistemini kal-

dıran mana; “başaran yok illa Allah”dır. Aynı örnek üzerinden ilerleyelim. Diyelim ki sınav olumsuz geçti. Gerçi hayırlıysa sonuç öyle de güzeldir, ama insanlar kendilerine göre olumsuz sonuçları sevmezler. Öyle bir durumda “Bu kadar çalıştık, gayret ettik, böyle sonuç mu olur?” derse, hüküm verirse yaptığı yine İnsan-30’a uymaz. Ne yaptı? İnsan-29’a, yani davranış biçimine uygun bir iman uydurdu. Yanlış! Yöntemimiz şu: Bir işi yaparken mümkün olduğunca sebeplere müracaat ederek üstün bir gayretle yapıp sonucu eleştirmemek! Çünkü sonuç noktasında, olmuş bitmiş bir işin eleştirilmesi Allah’ın emrine karşı fikir üretmektir. Bu o kadar önemli ve beşeri sistemle izah edilemeyecek bir sır ki. Sizdeki Rab gücüyle gerekeni yapmanız ama sonuçta yaptıklarınızın Allah’ın emri olduğunu idrak etmeniz gerekiyor!

İnsanın bulunduğu hal onun duasını çok etkiler. Bu konular böyle anlatılınca insanlar “nasıl dua etmeliyiz?” diyorlar. İzahta hep çok zorlanıyorum ama, eğer MERHAMET kelimesinin içeriğini fark edebilirsek yerine koyabileceğimiz bir dua olmadığını görürüz. Öyle görürüz ki, konu ne olursa olsun; “Allahım bana merhamet et, beni bağışla” diye sığınırız. Yerine koyabileceğin bir kelime yok! Allah merhamet dilemişse o kişi için Allah’ı anlama, tanıma ve O’nun razı olacağı halleri ortaya koyma yolunda bir şey gelecek demektir. Gelecek olanı bilemeyebilir, tarif de edemeyebilir. Önemli olan Allah’ın merhametiyle karşılaşmaktır, Allah’ın merhametle muamele etmesidir!

- Duanın detaylı olması konsantrasyonu artırıyor, diye okuyoruz?

Detaylı olması, listenin uzun olması manasına mı? Öyle istiyorsanız o da olur. Ama Merhamet’i detaylandırırsın, bir kere söyleyeceğine yüz kere söylersin, o da konsantrasyonunu artırır. Bu işler tarifle olmaz. Gün olur, bir hal gelir “Merhamet, merhamet, dedikleri buymuş” der yaparsın. Tarifle olacak şeyler değil, tarif edilmişti böyle yapayım diyeceğiniz şeyler değil. Bildiğin gibi yap. Ama bil ki, sen eğer kendini ilah ilan eden “BEN”le değil de diğer “BEN”le yapıyorsan, nasıl dua yaparsan yap fark etmez. Neticede o güzel davranış, seni Allah’tan merhamet isteyen hale götürecektir. Ama tanrıysan zaten merhamet istemezsin. Tanrı kendince birilerine merhamet eder. Kendinizi mutmain kılmak üzere merhamet kelimesinin manası altında çeşitli detaylarda dua yapmaktan çekinmeyin. Dikkat edilecek husus hep şudur; dua ederken isteyen kim, “BEN” diyen kim. İlahlığını ilan etmiş “BEN” üst mertebeden, üst tanrıdan siparişteyse bu yanlış! Ama İnsan-30 bilinciyle ve hanif olarak yönelen “BEN” farklıdır. “Allahım ben senin düşüncende suretim ve beni düşünene yöneldim, senden istiyorum” diyenin Allah’tan ta-

lepleri makbul bir dua biçimidir ve kişiyi daha mutmain kılabilir. Halbuki fark edebilse merhamet kelimesi yapılabileceği tüm duaları; bildiği bilmediği, gördüğü görmediği tüm sığınışları içerir. O kelimenin mekân boyutu da zaman boyutu da yoktur. Bir sınava hazırlanırken “Allahım bana merhamet et” diyorsanız gereğini, tümünü içerir. Çalışman gerekiyorsa Rabbim yeterince çalışma gücü verir. Sınavı başarmak hayırlıysa ve ne gerekiyorsa hepsi onun içindedir, tek tek listelemen gerekmiyor. “Allahım merhamet et ve beni bağışla” dediğinde; sınavımın sonucu hayırlı olacak bir rol ver Allahım diyorsun. “Merhamet et ve beni bağışla”yı ah fark edebilirsek. Ama detaylı bir dua yapmaktan da çekinmeyin. Duayı detaylandırmak bazen insana ibadet hissi, zikrullah hissi verir. Dua ederken, onun ilahlığını ilan eden “BEN” olup olmadığını nasıl fark ederiz? Bu “BEN” dualarında ayrıcalık ister, duasında kin vardır, beddua vardır, nefret vardır. Anlarsınız ki dua eden tanrıdır; birisi için kinle, öfkeyle bir şey istiyor. Kendi gücü bir yetse. Yetmiyor, yapamıyor. O zaman da üst mertebeye diyor ki; benim yerime sen yap, senden istiyorum. Bu dua tehlikelidir, çünkü tanrının dua biçimidir. Kabul olur mu? Olur! İsteğinin yerine geliyor olması onun makbul bir kişi olduğunun, cennet ehli olduğunun göstergesi değildir. Bu dünya tanrıların cennetidir, dolayısıyla talebi yerine gelebilir. Cennetinde yaşıyor çünkü, dünya onların cenneti!

Uğraştığımız şey; bu tanrıyı fark etmek, onu yaşantıda yakalamak! Basit bir örnek verelim. Örneği detaylandırduğınızda o mantıkla birçok şeyi o sorgu listesine alabilirsiniz. Bir kişi saçını tarayarak cehenneme gidebilir mi? Gidebilir! Veya saç tarama ameliyle cennete gidebilir mi? Gidebilir! İkisi de aynı amel oysa! Ama birisi tanrının saçı, yapılan iş tanrının saçını güzelleştirmek! Tanrıya ün katacak, itibar kazandıracak bir iş yapıyor; tanrısını güzelleştiriyor! Diğeri Halifetullah’ı güzel kılmak. İkisi tamamen farklı! Bir Halifetullah’ın dünyada nasıl yaşayacağına uygun bir biçim oluşturmak başkadır, tanrıyı bu dünyada nasıl dolaştıracığını belirlemek başkadır. O işi “İnsanlar bir saç görsün” diye yapan tanrıdır. Halifetullah’ın yapışı başkadır. Hareket aynı; ama birisi cehennemlik, diğeri cennetlik amel. Neden? Çünkü tanrılar giremez! “Bu saç tanrının” diyecekler, tanrılar giremez.

Bir kez daha La ilahe illallah zikri yapacağız. Kelime-i Tevhid bu tanrıyı mahveden zikirdir. Aynı duygu ve tefekkürle ama bu kez konsantrasyonumuzu iki kaşımızın ortasına getirerek yapacağız. Sanki biz oradayız! Ayak parmaklarınızın en ucundan başlayıp kanınızı, tüm hücrelerinizi tefekkürle toplayıp, hepsini o noktaya getirmeye çalışıyorsunuz; her şey iki kaşınızın

arasında! Bu tefekkürle “La ilahe illallah” diyeceğiz ama ağzımız kapalı, dilimiz damağımıza yapışık olarak. Orası söylüyor; konuşan, gören, yaşayan yer orası. Asıl konuşanı, göreni, yaşayanı iki kaşınızın ortasının hemen üstü gibi farz edin ve Kelime-i Tevhid’le oradan bir şey çıkacak gibi düşünün. Tüm enerjinizi getirdiniz, getirdiniz, getirdiniz buraya topladınız, tüm vücudunuz ve enerjiniz sanki buradan fışkıracakmış gibi hissedin, oradan bir ışık/nur fışkıracak gibi tahayyül edin. “La ilahe illallah” hakikatinin iki kaşınızın arasından fışkıracığını düşünerek söyleyin. Bu söylediğimi salât ikame ederken de yapabilirsiniz. Vücudunuz salât hareketlerini yapıyor ama Ana Merkez orası gibi bir tefekkürle salât ikame eden ana merkezin iki kaşınızın ortasının hafif yukarısı olduğunu düşünün. Orayı küçük bir daire gibi düşünün ve salâtı oradan yönettiğinizi hissedin, tüm salât hakikatinin oradan fışkıracığını hayal edin ve secdede onu daha yoğun yaşamaya çalışın.

Salâvat çok önemli bir duadır, bir tur da salâvat okuyalım. Salâvatımızda hayatta yaptığımız bir şeyi yapmaya çalışalım: Bize iyiliği dokunmuş biriyle karşılaştığımız zaman o iyiliği hatırlar ve ona bir anda çok candan bakarız ya, hayr duasında bulunuruz ya. Bir vesileyle o iyiliği hatırlatır “Allah senden razı olsun” deriz ve bunu çok gönülden deriz. Birimizin çok önemli bir operasyon geçirdiğini düşünelim. Ona “şu doktor olmasaydı seni kurtarmazdık” dediler. O kişi, “Bana yeniden hayat verdi, yeniden can verdi” diye düşündüğü o doktora nasıl dua eder, hiç tanımadığı o doktor zalim, yanlış, kötü huyları olan biri bile olsa onu gördüğünde nasıl candan “Allah senden razı olsun” der. Şimdi düşünün: Hiç bu söylediklerimiz kadar önemi yok mu Rasulullah’ın? O’nu bu kadar bile önemseyip düşünmeyelim mi? Hiç tanımadığımız birisine yaptığımız dua kadar da mı önem vermeyelim? Sonsuz hayatı düşünüp, o sonsuz hayat içerisinde O’nun yerini fark edebilsen ah! İnanın sizi gördüğüm gibi tanrıları gördükten sonra, bahsettiğim tanrıyı ve tanrıları bu kadar net gördükten sonra, “ya ben bu tanrıları tanımadan gitseydim?” diye düşününce ödüm kopuyor! Ya ben bu tanrıları bilmeseydim ve bir tanrı olarak kalsaydım? Ödüm kopuyor!!! Bana sonsuz hayatımla ilgili bu hakikatleri öğreten Rasulümü, Efendim (SAV) i nasıl önemsemem? O’nu nasıl önemsemez insan? Böyle düşündüğünüzde salâvat nasıl önemli bir duaya dönüşüyor! İşte böyle düşünüp “Allahümme; Allahımm” diyen ciğerden bir salavat. Allahım, Rasulüne salat eyle, Allahım O’na iyilik ver. “Cezallahu anna seyyidena Muhammeden ma Huve ehlüh; Allahım O’nu layık olduğu şekilde mükâfatlandır, O’nu layık olduğu şekilde cezalandır.” Ceza kelimesi neye layıkta kıymetini sen takdir et, karşılığını lutfet demek-

tir. “Ma Hüve ehlühü: Onu ben anlayamam, kavrayamam, sen ona değerini ver Allahım” diye yakaran halle bir salâvat. Şimdi “Allahümme salli ala seyyidina Muhammedin ve ala âli seyyidina Muhammed” diyelim. Zamanınız olduğunda salâtlarda okuduğumuz İkiz Salavat’ı, Salli-Barik salâvatlarını yapmanız iyi olur. Şöyle düşünelim: “Ey Allahım, Rasulünü tanımasaydım ne olurdu halim? Merhamet etmişsin, O’nu biliyorum, tanıyorum, o yolda gayretteyim.” Bunun sevinciyle, “Allahım işte O Rasule salât eyle, selam eyle, iyilik ver.” Bu hisle bir dua; Allahümme salli ala Muhammedin ve ala âli Muhammed...

Efendimiz’i doğru anlayabilmemize vesile olanları da aynı şekilde duayla anmak çok önemlidir, güzel olur inşaAllah.

Bir tur da İhlâs okuyalım. İhlâs okurken hızlıca şöyle düşünüp bir Tefekkür Zikrullah’ı da yapabiliriz: “Kul HUv Allahu Ehad, Allahus Samed” derken kendinizi o manayı duyan gibi düşünün; size “Allah Ehad’dır Samed’dir” den-di ve henüz kesret âlemine gelmeden bu gerçeği duydunuz. Bildiniz ki Allah Ehad’dır Samed’dir, Ehad ve Samed’dan gelirken bunu bildiniz. “Lem yelid ve lem yûled” derken artık kesret âlemindeyiz. Dünyada doğma ve doğurulma var. Daha önceki bilginiz nedeniyle hemen “Lem yelid ve lem yûled” dediniz; Allah bunlardan müstağnidir; doğmamıştır, doğurulmamıştır, Allah’ı Sübhan yaptınız. Ve tanıma çalışmalarına başladınız. Çokluk âleminde, yaşarken çalışmalarınızla bir gerçeği tesbit ettiniz: “Ve lem yekûn leHU küfüven ehad.” Tesbitiniz artık bu, bu gerçeğe ulaştınız. Ehad ve Samed’dan o bilgiyle geldiniz, kendinizi çokluk âleminde bulur bulmaz; “Lem yelid ve lem yûled” diyerek bir itirafta bulundunuz; Allah Sübhanallah’tır dediniz. Ve hakikat için çalışmaya başladınız. Sonunda tesbit ettiniz ki; ve lem yekûn leHU küfüven ehad. Tekrar Ehad’a ulaştınız. Ehad’dan geldiniz, tesbitinizle Ehad’a gittiniz: İhlâs Suresi böyle bir Döngü’dür aslında. Hayatın tümünü içeren böyle bir döngüdür İhlâs Suresi. Okurken bunu çok hızlıca düşünüp bir tefekkür zikrullahı yapalım inşaAllah. Başlarken okuyacağımız “euzü besmele” yeterli olur, her İhlâs için ayrıca gerekmez. Euzü Billahi mineş şeytanir racim, Bismillahi’r Rahmani’r Rahim. “Kul HUv Allahu Ehad, Allahus Samed, Lem yelid ve lem yûled, Ve lem yekun leHU küfüven ehad....”

Tövbemizi ve duamızı yapıp tamamlayalım inşaAllah.

Euzübillahi mineş şeytanir racim, Bismillahi’r Rahmani’r Rahim.

“Kul HUv Allahu Ehad, Allahus Samed, Lem yelid ve lem yûled, Ve lem yekun leHU küfüven ehad.”

Bismillahi'r Rahmani'r Rahim. “Kul HUv Allahu Ehad, Allahus Samed, Lem yelid ve lem yûled, Ve lem yekun leHU küfüven ehad.”

Bismillahi'r Rahmani'r Rahim. “Kul HUv Allahu Ehad, Allahus Samed, Lem yelid ve lem yûled, Ve lem yekun leHU küfüven ehad.”

Sadakallahul azim. “Sübhone Rabbike Rabbil Izzeti amma yasifun ve Selamün alel Mürseliyn, velHamdü Lillahi Rabbil alemiyn.” Âmin.

Allahım; Öncelikle Rasulullah, Nebiullah, Habibullah, Keremullâh Efendimiz Muhammed Mustafa aleyhissalatü vesselam'ın Güzel, Temiz, Latif Ruh-u Şerifleri için ve O'nun muhterem eşleri ve yavrularının ruhları için,

Allahım, gelmiş olan tüm Nebi ve Rasul Efendilerimiz'in ruhları için,

Allahım, Halife Efendilerimiz; Hazreti Ebubekr, Hazreti Ömer, Hazreti Osman, Hazreti Ali radiyallahu anhum'un ruhları ve onların eşleri ve yavrularının ruhları için,

Allahım, Sahabe Efendilerimiz'in ruhları ve eşleri ve yavrularının ruhları için,

Ey Allahım indinde makbul kullarının ruhları için;

Ve yalnızca Senin rızanı umarak bir araya gelen bizlerin senin rahmetine kavuşmuş olan yakınlarının ruhları için; ve Allahım rahmetine kavuşan bütün müslüman mümin din kardeşlerimizin ruhları için; Allahım, onların günahlarını bağışlayiver, onlara merhametinle muamele ediver, azaplarını yok eyleyiver, onların mekânlarını cennet eyle ya Rabbi.

Ey Allahım, müslüman mü'min din kardeşlerimizin hastalarına acil şifa, borçlularına acil eda, dertlilerine acil deva, yolcularına acil selamet hayırlısıyla, lütfunla, kolaylıkla nasib eyleyiver ya Rabbi.

Ey Allahım, müslüman mü'min din kardeşlerimize sağlık, sıhhat, afiyet lutfeyleyiver ya Rabbi.

Allahım, bizlere, ailelerimize, yavrularımıza, din kardeşlerimize merhametle muamele ediver, bizlere merhamet ediver, bağışlayiver ya Rabbi,

Ve Allahım, yalnızca RIZAN için El-FATİHA.

29 Rabiulahir 1429 / 04 Mayıs 2008

Önceki anlatımı bir basamak ilerletip farklı bir bakışla tasavvuf literatürüne uygun bir yere taşıyacağız. Belki ileride daha da ileri tasavvuf literatürüne taşıyacağız. Bazı mübarek arkadaşlarımız tefekkür şemalarını sık özetlememizi istiyor. Onların düşüncelerinin bir bildiği vardır inşaAllah diye düşünüp geliştirilmiş, genişletilmiş bir özet yapalım.

Tefekkür Şeması 2'den

İhlâs Suresi'ni böyle bir daire olarak hiç görmediniz. İhlâs Suresi'ni böyle görmek salâtlarda okurken ve zikrederken onu tefekkürü daha kolaylaştırmış ve yeni açılımlar yapıyor hale getirebilir. Neden İhlâs Suresi? Kur'an-ı Kerim'de Allah kendini iki şekilde anlatır. Birisi bu dünyada bildiğimiz misallerle anlatımdır. Bir de doğrudan kendini Bizzat kendisi tarif eder. İhlas

Allah'ın kendisini tarif ettiği suredir: "KuL HUvAllahu Ehad, Allahus Samed, Lem yelid ve lem yûled ve lem yekûn leHU küfüven ehad." İhlâs'ı sure olarak okuyabileceğiniz gibi, başındaki "kul/de" kısmını söylemeden bir tefekkür zikri olarak da okuyabilirsiniz; "HUvAllahu Ehad" diyerek. Kur'an-ı Kerim'in bir suresi olarak okuyacağınızda "Eûzü Billahi mineş şeytanir raciym, KuL HUvAllahu Ehad, Allahus Samed, lem yelid ve lem yûled ve lem yekûn leHU küfüven ehad" diyerek okuruz. "Besmele" ekleyerek de okuyabiliriz. Kur'an okumaya başlarken şart olan "Eûzü"dür, "Besmele" değil. Besmele ekleyerek okumanın da farklı bir açılımı vardır. Öyle de okuyalım.

İhlâs Suresi bir döngüdür. Bu daireyi anlatan ayet bir öneri ile başlıyor: Kul/de! Yani "bir şey yap, şöyle de" diyor. Size "sabah kalkınca yere üç defa dokun" diye bir tavsiye yapılsa, siz "sabah kalkınca üç defa yere dokun" mu dersiniz? Onu tekrarlayanın ne manası olur? Kur'an ayetleri elbette çok farklı, onları yalnızca okumak bile bilemeyeceğimiz sevaplar ve etkiler oluşturur. Bu tamam, buna imanımız tam elhamdülillah. Öylece okumak bile güzel, öyle okumanın da bir açılımı, bir enerjisi olduğuna inanıyoruz. Ama orada bize bir de öneri var: Bir şey yap, şöyle söyle diyor. Bir de onu yapmak lazım değil mi? Belki de esas onu yapmamız için söylenmiş olabilir? Sabah kalkınca üç defa yere dokunalım diyedir belki de? Onu yapmadan sadece okumak da bir fayda getirir, çünkü bu bir ayet, bir sure. Ama yalnızca okumakla kalırsan yaşarken esas yapman gerekenden perdeli ve uzak kalabilirsin. İhlâs Suresi'ni eğer yalnızca okumamız isteniyor olsaydı, orada "kul" diye bir tavsiye olmayabilirdi. Sure "şöyle de" diye başlıyor. Peki, hiç öyle yapıyor muyuz? Biz yalnızca okuyoruz. Yani "yere üç kere dokun" diyoruz, yere hiç dokunmuyoruz. Oysa söylenileni de yapmak gerekir, esas amaç belki de o.

Sure'deki "kul/de" önerisini kime diyeceğiz? Hep şu önemlidir; bir şey söyleyeceğin zaman kendine söyle. Bir uyarı yapacağın zaman birisini arama, kendin yetersin, sana sen yetersin. Bu yaklaşım önemlidir. Örneğin Kâfirun Suresi'ni okumak için "kâfir" diyeceğin birisini arama, onu kendine oku. Kâfirun Suresi'ndeki "kâfir" çok ağır geliyor insana, gerçekten de çok ağır, insan kendine konduramıyor, "ben kâfir miyim ki kendime okuyayım?" diye tepki gösteriyor. Kâfir ne demek? Örtlen demek. Bir şeyi, gerçeği örtlen kafirdir. Gerçeği örtlen bir yapın varsa ona Kâfirun'u okuman gerekir. Yani o bir ilaçsa, sende de bir şeyi örtlen bir hastalık varsa Kâfirun sana lazım.

Hac ve Umre'de Kâbe'nin yanında ikame edilen iki rekâtlık salâtlarda hep Kafirun-İhlâs okunur. Kafirun'un ne kadar önemli olduğunu fark edin. Yakalanması gereken gerçeği fark etmek için, sizi gerçek hayattan uzak tutan örtücüye salâtların ilk rekatında Kafirun okur onu etkisizleştirirsiniz, ikinci rekâtında İhlâs okur İhlâs yaşantısına girersiniz. O yaşantıyı örten kâfir yanına Kâfirun okuyup onu yok ediyorsun, sonra İhlâs okuyarak o yaşantıyla buluşuyorsun. Kabe bu işin yapıldığı bir laboratuvarıdır. İslamiyet'te önerilenlerin hepsi, örneğin İslamın Beş Şartı diye bilinenler, hep kişinin tanrılıktan kurtulup Allah'ı tanıması içindir. Onlara böyle bakınca iş çok değişir.

İhlâs Suresi'nde kendisini tarif edişinden biz Allah'ın nasıl anlaşılması gerektiğini anlıyoruz. Ayet-el Kürsi gibi ayetlerdeki tariflerden ise daha çok Allah'ın bizim gibi olmadığını anlıyoruz. Örneğin; "la te'huzuhu sinetün ve la nevm; ne uyur ne uyuklar" ayetinden uykunun Allah tanımıyla ilişkisinin olmadığını anlıyoruz. Uyku bizimle ilgili bir şey. Bu tarifler öyle bir şeyin O'nda olmadığını anlamamız içindir. İhlâs Suresi'nde Allah'ın Bizzat Kendisini Kendisinin tarifi neden önemlidir? "La ilahe illallah" mesajını anlamak için! La ilahe; ilah yok, İlla Allah! "Var" kelimesini dahi kullanmıyoruz: İlla Allah! Demek ki hayat; yani var olan şey İlla Allah! Var olan illa Allah! Var olana "hayat" veya "yaşadığımız bir döngü" diye bakarsak o illa Allah'tır. Hayat döngüsü illa Allah'sa, o döngüyü nasıl tarif edersin? O zaman o döngü İhlâs Suresi'yle tarif edilebilir. O zaman İhlâs Suresi seslenir; "o hayata şöyle de: HUvAllahu Ehad, AllahusSamed, Lem yelid ve lem yûled, ve lem yekün lehu küfüven ehad." Yaşadığın hayatı böyle tarif et diyor. Hayat döngümüzün tarifi budur. Bu tarif İhlâs Suresi için farklı bir bakış açısidir. Çizdiğimiz bu daire hayat döngümüzün İhlâs Suresi'yle tarifidir. Lütfen, bu tanımlarda iyice hemfikir olalım ki, sonra ileride bazı detayları paylaşabilelim inşaAllah.

İleride konuşacağımız detaylardan birisi A'ma Hali'dir. Onu kimse böyle çizmemiştir. Çizilmez. Biz de anlatabilmek için çiziyoruz. A'ma Hali'ni size şimdilik şöyle anlatayım: Bir fotoğraf makinam var, onun da flaşı var. Resim çekmediği zaman flaş kapalıdır değil mi? Flaşın normal hali odur. Resim çektin, yandısöndü, esas haline döndü: A'ma'da! Resim çekmeyi düşündü, yandısöndü, A'ma'da! Fotoğraf makinesi kendine göre A'ma'da. Çünkü öyle yaşıyor. Düşündü -resim çekeyim dedi- yandısöndü, A'ma'da. Allah A'ma'dadır; El-An. Evreni diledi/düşündü, A'ma'da. Düşündü o oldu, A'ma'da. "Allah altında ve üstünde hava olmayan A'ma'dadır." Efendimiz (SAV) in bu tanımını üzerine Hz. Ali radiyallahu anh diyor ki; "El'an öyle, zaten hep A'ma'da;

“B” Takdiminde olan “lem yelid ve lem yûled” idrak noktasındadır, NEFS-İ MUTMAİNNE'dedir, Mutediller sınıfındadır. Mukarrebun'a, Öncüler'e doğru ilerleyen kısma gelmişse belki NEFS-İ RADIYE dediğimiz noktadadır. İlerlerse, Takdim'in bittiği “ve lem yekûn leHU küfüven ehad” noktasından itibaren NEFS-İ MARDIYE'dir. Onun da ilerisi NEFS-İ SAFIYE'dir. Bunlar hep birer idrak noktasıdır. “Nefs Mertebeleri” dediğimiz noktalar, o kavramlar hayattaki, yaşarkenki idrak noktalarıdır.

Esas döngü İhlâs Suresi döngüdür, esas hayat budur. Biz bu döngüyü neden anlamaya çalışıyoruz? Bu döngüyle fark etmeye çalıştığımız şey o kadar önemli ki, onu defalarca anlattık, şimdi farklı bir şekilde yine anlatmaya çalışacağım o şey “B” idrakıdır. Eğer bu önemli şey idrakta hemen açılıyorsa onu hızla değerlendirmek lazım. Hemen açılmıyorsa çok dua etmek, açılmasını istemek, hem de çok istemek lazım. Önce kişide “B” Noktası İdrakı'nın açılması lazım. Çünkü bu noktadan itibaren varlıklar ve insan var. Bu noktadan itibaren birisi “mağdubi aleyhim ve laddaalliyn” yönünde, diğeri “en'amte aleyhim” yönünde, “Lem yelid ve lem yûled” istikametinde ilerleyen iki yaşantı var. Her iki yaşantı aslında “BEN'Lİ YAŞANTI"dır, ikisinde de bir takdim vardır. Tasavvufla ilgilenenler genellikle “BEN'Lİ YAŞANTI'yı kötü görürler. Ve hep bir çıkmaz, bir ikilem içinde kalırlar, tasavvufun yükünü yüklenirler, onu yaşayamaz, uygulayamazlar. “O hayatı yaşayan birileri var, biz de o yoldayız” havasında geçer giderler. Çünkü manzaranın yarısını görüyorlar. Manzarayı doğru biçimde ve Tevhid Penceresi'nden tanımlamak gerekiyor.

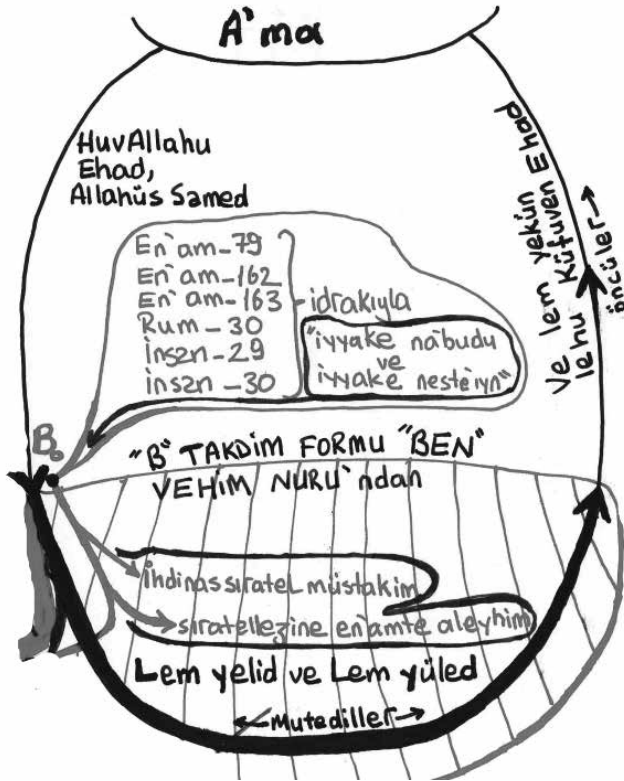
“BEN'Lİ HAYAT takdimli hayattır, “BEN” denilen hayattır, “A” Takdimi'ni de “B” Takdimi'ni de içerir. Bu sürece “BEN'Lİ HAYAT” denmesi o yaşantıda takdim olduğu içindir. İnsanın var olduğu noktadan itibaren takdim başlıyor, kendisini hayata “BEN” diyerek takdim ediyor. Onun kendisini takdim etme ve anlatma yolu “BEN”dir. Sapan kısım da, İhlâs dairesi içindeki kısım da “BEN” dediği için ortaya takdimli hayat çıkar. Kişi kendisini bu iki takdimden biriyle takdim eder. İhlâs Yolu'ndan sapan takdime “A” Takdim Formu diyoruz. İhlâs döngüsündeki takdime, İhlâs Suresi'nin döngüsü içerisinde yürüyen hayata “B” Takdim Formu dedik. “A” takdimi; İhlâs Suresi'ne asi olmuş, ona sırt çevirmiş olarak kendini takdim eden bilinçtir. “B” Takdimi; Bismillahi'r Rahmâni'r Rahiym'in, Amentü Billahi'nin, Amentü Bilkaderi'nin “B”sinde yerini bulmuş olan “B” sırrıyla takdimdir. Şu önemlidir ki; kişi kendisini nasıl takdim ediyorsa o takdimin hayatını yaşar. “A” Tak-

dim Formu'nun yaşantısı cehennem ehlinin yaşantısıdır; kesin! "A" Takdim Formu yaşantısının ve bu yaşantının akıbetinin adı Cehennemdir. Kendini İhlâs Döngüsü içerisinde takdim eden B" Takdim Formu'nun hayatı ve yaşantısının akıbetinin ismi cennettir, bu da kesin!

"B" Takdim Formu'ndaki kişi çok tövbe eder, çok "EStağfirullah el aziym ve etûbü ileyh" der: "Ya Rabbi, ört. Yanlışlarımızı, razı olmadığın şeylerimi ört. Veri tabanımda onları ört, setret Allahım, sen Settar'sın, örten setredensin, ört Allahım. Ört de dışarıya öyle bir görüntü çıkmasın. Dönüşümüz sanadır." O sürekli böyle yöneliştir. "A" yapıyı da "EStağfirullah el azim ve etûbü ileyh" derken görürsünüz. Bunu söyler ama "etûbü ileyh" onda nasıl cereyan edebilir, nasıl Rabbine dönebilir? Olmaz! "Etûbü ileyh" ancak İhlâs Döngüsü içerisinde olur, "A" Takdim Formu'nda mümkün değil! O cümleler "B" Takdim Formu'nun yalvarma biçimiye bir anlam ifade eder, "Etûbü ileyh" ancak orada gerçekleşir. Çünkü o bir süreçtir ve "B" sırrı yapısı o süreci, o yolu görmüştür. Başarır ya da başaramaz, tamamlar veya tamamlayamaz ama biliyor ki yol budur. Ve yolculuk başlar. Bizim bu yolculukta önce, "A" Takdim Formu" nasıl oluyor, İhlas Döngüsü'nden sapıp oraya nasıl giriyoruz, onu bilmemiz gerekiyor.

Allah A'ma'da. Evreni yaratmayı diledi: KÜN fe YEKÜN; OL dedi OLDU. Peki, evreni nerede yarattı? Şöyle bir baktı geniş bir alan var, buraya uzayı yaratayım, melekler şurada, şeytanlar da şurada dizilsinler. Ruhları karşısına alıp; "Sizin Rabbiniz kim?" dedi. "Sensin" dediler... Böyle mi oldu? Bu iş böyle mi cereyan etti? Muhammedi olmayı hedefleyen elbette "hayır" diyecektir. Peki, "öyle olmadı" demek ne demektir? "Öyle yaratılmadı" demek Allah dışında bir şey yok demektir. Allah dışında bir şey YOK! Allah ve başka bir şey yok! Ötede, beride bir evren yok. Allah'ın dışında, ötesinde, uzağında yarattığı, uzaktan da gözlediği bir evren yok. Öyle de bir Allah yok. Ne öyle bir Yaradan, ne böyle yaratılmış bir şey var. Yaratılan şey Allah'tan gayrı değil, O'nun dışında olan bir şey değil. Böyle dedik ve böyle kabul ettik. Değil mi? Peki, yaşarken böyle miyiz? Yaşantımız buna uygun mu? Değil! Bu neye benziyor bakın: İlkokuldayız, matematiğe yeni başlıyoruz, çarpma bölme için Kerrat Cetveli'ni ezberledik. Kerrat Cetveli bir anlaşmadır. Hatırlıyorum, ilkokul üçte dörtte uykuya dalıncaya kadar "kerrat" tekrar ederdik. Kerrat Cetveli'ne, o anlaşmaya göre çarpma bölme yapacaksan "dört kere dört; on beş" diyemezsin. "Dört kere dört on altı" diye anlaştın, "iki kere iki dört" diye anlaştın, öyleyse çarpma yaparken iki kere ikiye dört yazacaksın. Öyle

anlaşma yapmadık mı? O anlaşmayı öyle yapıp işlem yaparken başka bir şey yazmak olmaz. Ama biz yaşarken maalesef öyle yapıyoruz. "Anladım ki, ötede beride bir evren yok, ötede beride bir tanrı yok, yaratılanlar Allah'tan gayrı değil" diyoruz ama yaşarken hiç buna uygun davranmıyoruz. Hepimiz Hakikat'te yaratıldığımız halde, O'nun dışında olmadığımız halde, O'nun dışı olmadığı halde, yaşantıda kendimizi bu sistemin dışında tarif ediyoruz. "A" Takdimi dediğimiz budur. "A" diye bahsettiğimiz şey, kişinin yaşarken kendisini bu sistemin dışında sanıp öyle tarif etmesidir. "A" yapısıyla insan kendini Hakikat'in dışında müstakil olarak tarif ediyor. Burası anlaşıldı mı?

Tefekkür Şeması 2'den

Neden öyle hissediyor, neden öyle sanıyor, öyle düşünüyor? Öyle hissetmesi gerektiği için. İşin hikmeti bu! Allah dilemeden böyle bir hissetme ve takdim olabilir mi? Öyle dilediği için kişi kendini böyle hissediyor. Hem de kurtulmak istediği halde öyle hissediyor, bir türlü o histen kurtulamıyor. Neden öyle? Onu ayrıca ele alırız. Şimdi var olan manzarayı konuşuyoruz.

“A” takdimindeki kişi kendisini sistemin dışında tarif ediyor; “Ben varım, müstakil bir varlığım” diyor. “Kendime ait bir aklım, kendime ait bir iradem var, kendime ait bir hayatım var, kendime ait bir ruhum var, kendime ait bir bedenim, kendime ait karar verme yeteneğim, verdiğim kararı uygulama gücüm var. Ben varım, kendime ait gücüm var” diyor. Ve kendini tarif ettiği bu hale uygun bir dünya kuruyor, var olan hakikat dışında bir zann dünya! Böyle bir takdim içinde olan kişi duyduğu hakikati kabul edemiyor. Çünkü hakikat onun takdimine uymuyor, kendini takdim ettiği halle çelişiyor. Hakikati kabul ederse zaten Tanrılar Dünyası’nda yaşayamaz.

Kişinin hakikati kabul alternatiflerine göre bir liste yapalım: Hiçbir şeye inanmayan bir inançsız olabilir, herhangi bir Yaratan kabul etmiyor olabilir. Bu kişi gücü nispetinde kurduğu dünyanın yöneticisidir. Kendinde ne kadar güç ve yetenek varsa o çerçevede bu dünyanın sahibi odur. Gücü yetse tüm dünyayı da yönetebilir. Bir alternatif bu. Bir diğeri, kişi bir şeye inanmak istiyor olabilir. Eğer genlerinde varsa bir şeye inanmak ister ve kendi kurguladığı dünyada bir tanrı uydurur. Ona inanacağı bir tanrı lazım, dolayısıyla ötesinde berisinde bir tanrı uydurur. Kişi bir müslüman ülkedeyse kendi dünyasında uydurduğu o tanrıya “Allah” der. Ona nasıl yaranılır diye araştırır ve bir paket program bulur ve onu uygular. Ancak, ismine “Allah” dese de uydurduğu tanrıyı hep kendisi yönetir. O hiçbir zaman kendisinden daha üstün bir tanrıya inanmaz, inanamaz! Ancak dara düştüğü zaman! O zaman ona bir üst makam lazımdır. O zaman Allah’a daha üstün, daha kuvvetli bir üst tanrı nazarıyla bakar. Gücü yettiği sürece kendisi daha güçlüdür. Çünkü, hiç kimsenin uydurduğu varlık kendisinden ileri olamaz! Kendi uydurdu, bu yüzden ona “Allah” demesi bir şeyi değiştirmez, onu kendisi yönetir. Yani bu kişi öyle bir tanrıya inanıyor ki, kendisi ondan daha önemli! Bu kişinin kendini “A” yapısı ile takdim etmesi, kendine ait bir dünya oluşturması hakikatten sapmadır. Onun saptığı nokta Takdim Noktası’dır, Takdim Noktası’nda böyle düşünerek sapar. Bunun tehlikesi nedir? En önemli tek tehlike ve halledilmesi gereken tek şey o haliyle TANRILIK ilan ediyor olmasıdır.

Biliyoruz ki insan/halifetullah bir Esmâ’ül Hüsnâ terkididir. Bu terkinin bir de Rab gücü var. Bu terkinin montajını yapan, terkipdeki düşündüklerini yapma gücü, terkinin kendisini ifade eden hali ondaki Rab Gücü’dür. Kişi varlığını hissettiğinde kendisini takdim ederken bu Rab Gücü’ne “Benim gücüm” der. Rab’bın kendisinde olan miktarını alıp “Bu güç bana ait, ben varım ve gücüm var, hallederim” der ve Rab’ba sahip çıkar. Gayet açık söyleyelim; Rabliğini ilan eder. Kendinde var olan yetenekler çerçevesinde Rabliğini ilan eder. Farkında olsun olmasın, “A” Takdim hali Rablik İlanı’dır,

“Ben Rabbım” demektir. Çünkü, kendinde var olan Rabbin müstakilliğini ilan etti. Bu ilan yüzünden “A” Takdim Formu Tanrılar Dünyası’nda yaşamaktadır, onun yaşantısı “Ben rabbım” diyenlerin âlemine aittir.

Tefekkür Şeması 2'den

“A” Takdim Formu’ndaki her insan bir tanrıdır. Şeklimizde gördüğümüz B₀ Noktasından sola dönen yola, o dönemece girmiş her insan bir tanrıdır, rablığını/ilahlığını ilan etmektedir. Bu dönemeçle başlayan hayat tanrılara göredir. Tanrılar dünyasında hayat tamamen tanrı yaşantısı olunca tanrılık normalleşir, fark edilemez, o hayat onlara normal gelir. İşte Dünya Hayatı denilen budur. Tanrılık ilanıyla ortaya çıkan yaşantı Dünya Hayatı’dır. Yaşadığımız dünyada hayat böyledir. Dikkat edin, hemen bir suçlu aramayın. Tanrılık ilan edilecek ki, Allah özelliklerini seyretsin. Sistem böyle, dünya hayatının gereği, gerçeği bu! Hz. Âdem aleyhisselam’ın bu takdim noktasında yaşağı çiğnemesiyle ilk SAPMA başlamıştır ve o hal “A” Takdimi’dir. Hz. Âdem yaşağı Asi Takdim’le çiğnemiştir, yasaklanmış “A” Takdimiyle yapmıştır. Sonra fark edip “B” Takdim Yolu’nun açılmasında kolaylık sağlayacak tövbeyi öğrenmemize vesile olmuştur. “Rabbenâ zalemnâ enfüsenâ ve inlem tağfir lenâ ve terhamnâ le nekûnenne minel hâsirîn” sığınışını bırakmıştır. Hz. Âdem aleyhisselam o hareketiyle bize doğru yola geçmeyi öğretmiştir. “A” Takdimi dediğimiz o sapan yaşantı Vehim halinin karanlığıdır, Vehmin Zulmeti’dir, onun suiistimalidir.

“Allahu veliyyullezine âmenü yuhricühüm minez zulumâti ilen nûr: Allah inananların velisidir, onları zulmetten (vehmin zulmetinden) alır (aydınlığa) nura çıkarır.” (Bakara-257)

Sapılan bu karanlıktan mü'minleri alıp nura, İhlâs Hayat Döngüsü'ne Allah getirir. Burası “İhdinas sıratı müstakiym, sırat elleziyne en'amte aleyhim” ile istediğimiz yerdir. Karanlıktan da O'na sığınıyoruz: Çayril mağdubi aleyhim ve lad'daalliyn: Sapılan yolda olmayalım Allahım. Nankörlerin, gazaba uğrayanların yolu olmasın. Yolumuz Sırat-ı Müstakiym olsun, sırat ellezine en'amte aleyhim olsun. İsteddiğimiz bu yol İhlâs Hayat Döngüsü'nün içidir. Salâtta Fatîha'yı onun için bu bilinçle okumak gerekiyor. Sapmanın olduğu zulmetten kurtulup doğru yola girmeye Talib'iz. Doğru Yol nedir? Doğru Yol İhlâs Suresi içerisindeki hayat tarzıdır; Sırat-ı Müstakiym odur.

Ne olduğunu tam tarif edemediğiniz, fakat öğrenmek istediğiniz bir şey vardır; Nefse Zulüm. Onu şimdi çok net göreceğiz. B₀ Noktası'ndan sapmanın başladığı yerle birlikte zulüm başlar. Yolun İhlâs yaşantısından sapıp “A” Takdim Formu'na ayrıldığı yer, “A”ya ait yaşantının başladığı nokta nefse zulmün başladığı yerdir. Nefse zulmetmek “A” Takdim Formu'nda yaşamaktır. Nefsine zulmediyor denen kişi “A” Takdim Formu'nda yaşayan kişidir. Zulüm bir şeyin hakkını görmezden gelmek, hakkını örtmek, hakkını engellemektir. Zalim o zulmü yapandır. Kişi kendisini “A” takdimi ile tarif ederken kendisindeki Rab gücüne sahip çıkıp onu örtüyor. Böylece nefsinin hakkını vermemiş oluyor ve nefsinin hakkını vermeyen bir hayat kurarak ona zulmediyor. Nefsinin hakkını vermeden, onun gücünü işgal ederek oluşturduğu bu yaşantıyla nefse zulmediyor. Nefse zulüm budur.

-Dünyaya gelen herkes o sapan yola, o sürece giriyor mu?

Mecbur! Şimdi onu tespit edeceğiz. Hayat odur, mecburen! Dünya hayatı denilen hayat odur. Bu yüzden “A” Takdim Yolu dünyada yokuş aşağı akan su gibidir, tatlı tatlı akar. “B” Takdim Formu'na giden yol yokuş yukarı tırmanan su gibidir. Zordur, tırmanamazsınız. Çünkü dünyadaki hayat “A” Takdim Formu” üzerinedir. Aksi halde bu hayat olmaz, bu dünya olmaz.

“A” takdimi denilen nefse zulüm alanı içerisinde İhlâs Hayat Döngüsü'ne zıt ve paralel yaşantılar vardır. İhlas Hayat Döngüsü'ne paralel caddede olup da nefse zulm halinde olanların farklı ve önemli bir özelliği vardır. Onların gözü esas caddededir, oraya heveslenirler. Kendisi nefse zulüm alanında ama akli fikri İhlas Yolu'nda, ana caddede. “Ah şu caddede olabilsem” diye iç geçiriyor. Arzu ettiği yere yakın ama hedeflediği caddenin dışında yaşıyor,

ama o yolu istiyor. Çünkü içinde bulunduğu caddenin sonunu biliyor. O yüzden korkuyor. Sapmış o yolda nefse zulme devam edip kuvvetli bir “A” Takdim Formu” hayatı oluşturmaktan korkuyor. Meylederse “A” yolunda ilerleyeceğini bildiği için haramlardan çok korkuyor. Böyle bir halde yan caddede ibadetlerle meşgul bir hayat yaşıyor. Haramlar cazip geliyor, haramlara karşı tedbir alıyor, meyilli olmamaya çalışıyor, çünkü o yanlış yolda ilerlemek istemiyor. O paralel yolda yaşayan kişinin hali böyledir.

-Yunus aleyhisselam’ın tövbesi bu kişi için nasıl olur?

Yunus aleyhisselam’ın tövbesi her aşama için geçerlidir. O ilacı hangi sıkıntın için kullanırsan orada işe yarar. Burada zorda olana da geçer. Tespitiniz çok güzel. Kişi o tövbeyi bu yaşantıda ısrarla ve sabırla kullanırsa çok etkili olur. Ama Hz. Yunus’un tövbesi her zaman kullanılabilir.

Kendini sistemin dışında tarif edip tanrılığını ilan eden, kendine tanrı uyduran, tanrıların dünyasında yaşayan kişiye eğer merhamet edilmişse bir ortama, bir mekâna, bir vesileye rastlar. Onda açılıma sebep olacak bir yazıya-çiziye kavuşur, bir insana, bir ele dokunur, bir ses duyar. Bir şey olur... Bakışı, hayatı değişmeye başlar. Bu etkiye yol açan sebep herkes için farklıdır. Bu yüzden Ehlullah’a verilen sebep olma lütufları da farklıdır. Hakikat tohumunun insanlarda açılmasına sebep oluşlar farklı farklıdır. Bazı kişiler vardır konuşmaz, bir şey söylemez. Cider elini öpersin, dokunmakla hayatın değişir. Bu etki bazı zatların yazısına bakmakla olur. Yazdıklarını, yazdııklarını okursun hayatın değişir. O yazıya o kadar feyiz verici bir özellik kazandırılmıştır ki, Biiznillah, okuyanın bakış açısı değişir. Herkesin frekansına göre etkilendiği şey farklıdır, Ehlullah’a lutfedilen ikram da farklıdır. Bazılarının “ilmi bakış açısı” etkili kılınmıştır. Öyle bir ilmi yaklaşımla bakar ki, bir anda sizi afallatır; “Aradığım buydu, hiç öyle duymamıştım, hiç böyle düşünmemiştim” dersiniz. “Hiç böyle düşünmemiştim” hissi ilmî bir açılımdır, ilim yollu açılım budur. Ve bu o kadar önemlidir ki. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem Hz. Ali’ye; “Senin ilim yollu, ilim yoluyla Allah’ı anlamayı, tanımanı isterim ya Ali” diye duada bulunuyor. Sizin “Hiç böyle düşünmemiştim” dediğiniz haller Rasulullah’ın bu duasıyla ilgili çok önemli lütuflar kapsamındadır. Biiznillah onlar size ilim yollu bir açılım sağlar. Bazısının yanına gidersiniz, Kâbe’nin yanı gibidir, yanında durmak tesir eder, ona öyle bir özellik verilmiştir. Böyle vesileler olmadan da olabilir! Mesela bir rüya ile de olabilir. Rüya işi çok enteresandır. Bir doktor düşünün, sigara içiyor, istiyor ama bırakamıyor da. Niye doktor? Sigaranın zararlarını çok iyi bilir de o yüzden. Bildiği halde bırakamıyor. Rüyasında aksakallı bir pîr-i fânî gelse

“Yavrucum, sen artık sigara içme” dese kalkınca sigarayı bırakır. Yahu, sen bu kadar tahsil yaptın, bu işi bilip görüyordun, ne oldu? “Rüyamda böyle oldu” der, sigarayı bırakır. Rüyanın insana böyle enteresan tesiri vardır. Rüyanın bu tesirinden Rahmani de yararlanır, şeytani de. Şeytani yöntemler, kişileri rüyayla amel ettirerek onlara yanlış işler yaptırırlar. Rahmani rüya ile kişi Rabbine yönelir. Bir türlü namaza başlayamayan birisi rüyasında birini görür, bir şey olur, bakarsınız ertesi gün “Bir daha abdestsiz gezmeyeceğim” demeye başlar. Ne oldu? “Rüyamda şöyle oldu, böyle oldu” der. İbadetlerini yapan biraz gevşemiştir, ona hoş bir rüya gösterirler, iki üç ay daha sıkı sıkı sarılır, yeniden enerji ve şevk bulur. Rüya ile böyle Rahmani hediyeler gelebilir. Bunlar rüyada Rahmani bir açılımın hediyeleridir. Rabbinden ona bir nur ulaştığında, tanrılar dünyasında yaşayan kişi bir vesileyle karşılaşır ve “hiç böyle düşünmemiştim” der, zannıyla oluşturup inandığı yanıltan rahatsız olur, “ne yapacağım?” demeye başlar. Şimdi ona YENİ BİR HAYAT başlıyor.

“Nasıl düşünürsem ve ne yaparsam doğruyu bulmuş olurum” rahatsızlığını duymakla Nefs-i Levvame başlar, kişi artık o yan caddededir. Yanlış inanışından, tanrılığından rahatsız olur olmaz hemen İhlas hayatına paralel o yola girer, Nefs-i Levvame yoluna düşer. Ancak Nefs-i Levvame’nin başladığı o caddeye gelmiş olsa da hedefi ana caddeye geçmektir. Asıl cadde yan taraftaki İhlâs Hayat Döngüsü’dür, ulaşılması gereken esas yer orasıdır. Kişi “A”ların dünyasında yaşadığı bu caddeyi zannıyla kendisi uydurmuştur.

Levvame’ye girmekle “tanrı yanlışı”ndan kurtulma arayışı başlar. Ötede beride biliyordu, duydu ki öyle değilmiş, şimdi ne yapacak? Onu nereye koyacak? Bir yer bulur, “içimde, bende, hakikatimde, özümde” demeye başlar. Ama yan caddeden kurtulamaz. Çünkü “Bende” diyor, hala “A” takdiminde! “Ben müstakil bir birimim, Yaratan da bende” diyerek yaşıyor. Aslında içine almakla güç bile ilan ediyor; bende Yaratan var! O kadar önemliyim ki, Yaratan bende! Bu nedenle de içinde tutmak hoşuna gider. Dışarıdayken Rabbin ona bir faydası yoktu, şimdi içinde! Ne değişti? Dışındaydı içine aldın. Yani istedin dışarıdaydı, istedin içeriye aldın. Böyle bir şey yok işte! Bunları hep, kendisini sistemin dışında sanan yapı uydurur. Aslında “dışı/dünü” diye bir şey yok! Ama o dışında bir hayat uyduruyor ve yaşıyor. Eğer sen Allah’tan müstakil isen, ister O’nun ötede beride olduğunu düşün, ister “Allah yok” de, ister “içimde, özümde” deyip içine al, fark etmez. Çünkü uydurduğun bu dünyanın esas tanrısı sensin, esas Rabb kendinsin. Levvame başlamışsa bu kişi daha araştırır, daha meşgul olur ve yeni şeyler öğrenir. Mesela, “Ben Esmâ’ül Hüsnalardan habersizmişim, araştırıp öğreneyim” der. Sonra

da “meğer biz Esmâ’ül Hüsna terkibiymişiz!” der. Esmâ’ül Hüsna’lar da ondadır, hepsi onda. Müstakil bu “BEN” hiçbir şeyi dışında bırakmıyor; “Ben Esmâ’ül Hüsna terkibiymişim aslında” deyip onu da sahipleniyor. Ben varım, “BEN”de bir Esmâ’ül Hüsna terkibi var, bir de hakikat var. Hepsini topladı. Neden? Hala “A” Takdimi’nde olduğu için! Hala müstakil olduğu için! O yüzden nefsine zulmediyor, nefsinin hakikatini vermiyor. Lev m edîşı devam ederse, daha okur araştırırsa bu sefer; “Anladım ki, “Benim hiçbir şeye gücüm yetmiyormuş” der, Zavallı Rab seviyesine gelir. Şimdi o hiçbir şeye gücü yetmeyen tanrıdır. Silahlarını bırakmış tanrı. Silahlarını bırakmış ama tanrı hala var. Çünkü o “A” Takdim Formu’nda yaşıyor, fakat bir şeye gücü yetmiyor. O artık, “Allah büyük” diyen, kendini küçük sanan tanrı formunda.

İdrak değişimlerini anlatmaya çalıştığımız bu kişi okumaya başladığı için, cennet, İhlâs Hayat Döngüsü, hakikat, cehennem, tanrılık ilanı gibi kavramlarla karşılaşır. Ama pozisyonundan da kurtulamamıştır. İhlâs Hayat Döngüsü’nün kokusuyla, onu özleyerek ama paralel caddede yaşamaktadır. Yanlış yerde olduğu için ilerleyemez de. İlerlemek için ana caddeye geçmek şart. Geçemediği için iki arada bir derede kalmış durumdadır.

Eğer nasibinde varsa bu kişi o haldeyken bir duayla tanışır: Allahım beni arayerde bırakma. Hadisle öğretilen bu dua o işte bu halden kurtulmak içindir. Arayer’de bırakılanın dünyada işi zordur. Dünya “A” Takdimi üzerine kurulduğu için ya “A” Takdiminde yaşayıp zulmünle kuvvet göstereceksin ya da “B” Takdim Formu’na geçip orada ilerleyeceksin. “Ve la havle ve la kuvvete illa Billâh; birimdeki kuvvet kula ait değil, İlla Billah” dediğin halde güce kuvvete sahip çıkmayacaksın. Arayer’de kalırsan işin zordur, orası tam zavallı yeridir. Oradaysan dünyaya göre zavallı olursun. Tasavvufta okuduğunuz girdaplar hep arayer’dedir, girdaplar bu caddede yaşanır. İhlâs Hayat Döngüsü’nde girdap olmaz, girince girdap olmaz. Oranın yolu yordamı her şeyi belli, girdiniz mi her şey yağ gibi akar, çünkü orada işleri sen tarif etmiyorsun. Burada sen tarif ettiğin için girdaba düşüyorsun. Senin kendini rab ilan etmiş olman GİRDAP’tır zaten, asıl girdap odur.

Fâtır Suresi 32. ayette, arayer’de kalanları da ilgilendiren bir tanımlama vardır: “Sonra biz kitabı kullarımızdan seçtiklerimize miras bıraktık. Onlardan (kitabın miras bırakıldığı kişilerden) kimi nefsine zulmeden’dir, onların bazıları mutedil’dir, bir kısmı da Allah’ın izniyle Hayratta Öncü olandır.” Üç grup sayıldı; nefsine zulmedenler, mutedil olanlar ve öncüler; önde olanlar, mukarrebun. Kitap bu üç gruba miras bırakılmıştır. Efendimiz (SAV) bu ayeti açıklıyor: “Bunların hepsi (bu üç grup) aynı makamdadır, hepsi de cennet-

tedir.” Bu Rasulullah açıklamasıdır, Efendimiz’in verdiği müjdedir. Bunların hepsi cennettir. Ne güzel müjde elhamdülillah! Efendimizin bu müjdesi paralel caddede olup da nefse zulmedenleri, yani ara yerde kalanları da kapsıyor: Nefsine zulmedenler, mutediller ve mukarrebun cennettir.

Tefekkür Paylaşımı için en tesirli yol Sohbet’tir, çünkü Rasulullah yöntemidir. Bu yolda fikir alış veriş i Rasulullah yöntemidir, bir konunun sohbeti tefekkürdür ve birinci derece ibadettir. Mümkün olsa da bu iş i yüz bin kat artan bir enerjiyle Kâbe’nin yanında yapabilirsek. Hac’cın, Umre’nin, Kâbe’nin esas yararlanılacak yanı budur; yüz bin kat artan bir enerjiyle idrakların açılması! Tefekkür paylaşımını Kâbe’nin yanında yapabilmek, uygulayabilmek çok önemlidir, çok başka olur. Bu yüzden, tavaflardan sonra Kâfirun, İhlâs okuyarak salât ikame ediyorsunuz.

Efendimiz (SAV)’in “üç grup da cennettir” buyurduğu hadisteki nefse zulmedenler alimlerce tartışılmıştır. Daha önce hafifçe değindiğimiz bu konuda yapacağımız açıklama, ikilemleri ortadan kaldırması açısından belki bir ilktir. Bazı alimler “nefse zulmedenler cennette olamaz” demiştir. Bazıları da; “Efendimiz açıklamış, nefse zulmedenler de cennettir” demiştir. Hangisi acaba? Her ikisi de, iki açıklama da doğru. Böyle olduğunu bize Tevhid öğretir, beyinde açılan Tevhid hücreleri sistemde bunu size okutur. Sünnet üzere olan âlimler farklı gibi görünen fikirler beyan etmişlerse, “O değil bu doğru” diyemezsiniz. O da doğrudur, bu da! Çünkü ikisi de sünnet üzere ve doğru yolda. Eğer fikir beyan edenler hanif’se, Tevhid ehliyse yanlış söyleyemezler. Tevhid’le bakan o söylenenleri birleştirir, en doğruyu bulur.

Âlimlerin bir kısmı “nefse zulmedenler de cennet ehlidir, çünkü Rasulullah söylüyor” der, doğrudur. Bu kapsamdaki nefse zulmedenler arayerde kalmış olanlardır. İbadetlerle, zikirle meşguller, nefse zulümden kurtulma telaşındalar, korkuyorlar. Ama iddiacı o “BEN”i de atamamışlar. “Nefse zulmedene cennet yoktur” diyen alimler de doğruyu söylüyor. Bu âlimlerin kast ettiği nefse zulm, tanrılar dünyasında “BEN” varım ve muhtarım” diyerek yaşayanların nefse zulmüdür. Onlara cennet yoktur. Bunlar şemamızdaki o kavşaktan dönüp kendilerine zıt yönde, ters yolda olanlardır. Cennete gidecek olanlar bu kavşağı geçmemiş olanlardır: İbadetler, zikirdeler, meşguller. Kavşağı geçmekten korkuyorlar ama tanrılık ilanındaki “BEN”den hala kurtulamamışlar. Tanrının silahını alıp zavallı hale getirmişler ama tamamen yok edememişler. Yok etmek İhlâs Hayat Döngüsü’nün içine düşmektir. Fatır-32’deki o üç gruba ait idrakları, onların yakınlerini 10. Tefekkür Şemamızda tablo halinde paylaştık, inceleyebilirsiniz.

A'da A	A'da B' hissi	B ₀	B'de B ile	B'de B	B'de B'siz
Geri Dönüşsüz Nefse Zulüm Hali	Fatır-32 ve 34'e göre Nefsine zulmedenler		Fatır-32'ye göre Mutediller		Fatır-32'ye göre Öncüler
Kendine YAKIN (=örtücü ilahlığında A'nel yakın)	Hissel Yakın		İlmel Yakın	A'nel Yakın	Hakkel Yakın
Muhtariyet Tecellisi	Hisslerin Tecellisi		Fiillerin Tecellisi	İsimlerin Tecellisi	Sıfatların Tecellisi
Vehmin vehmi (=Vehmin Zulmeti) Hakimiyeti	Vehmin vehmi (=Vehmin Zulmeti)nden rahatsızlık dönemi	Vehmin Zulmeti içinde sıkışık hali	Vehim nufundan yaratılmış olan Cüz terkihi (=esma terkihi)'nin sınırlayıcı ve YABANCI GÖRÜNTÜ OLUŞTURUCU şartlarından sıyrılma süreci		Vahidül Ehad vasfının örtölme-diği hal
İlimle uğraşanların "A"yı pekiştirme süreci	İlim potasına ulaşan iman nurunun oluştuğu hislerle "A"nın zayıflatılması		"B" ilmi gerçeğinde ilerleyen idrakda açılımlar süreci		Ehadüs Samed ilmi gerçeğesinde...
Farkında olarak veya olmayarak kendini "Rab" bilmek	Rabbini Bilmek		Rabbinden Bilmek	"Rabbi" olarak Bilmek	illa Billahî
"Ben Varım"dan "Ben Müthişim"e kadar varan iddia hali. BEN HERŞEYİM	Aradığım Bende Herşey Bende		"Herşey Bende" değil BENSİZLİKDE Bir şey olmaya çalışma; YOK OL.		Meğer Arada Birisi Varmış

Tefekkür Şeması 10

Efendimiz bu gruplarla ilgili hadisinde şöyle devam ediyor: "Mukarrebun'a (öncülere) gelince bunlar cennete hesap vermeden girer. Mutedillere (muktesidlere) gelince; bunlar kolay bir hesaptan sonra cennete girerler. Nefslerine zulmedenlere gelince; bunlar mahşer boyu hapsedilir." Bu nefse zulmedenler yan yolda olup doğru işle meşgul olan, harama bulaşmaktan korkan, tanrılığını zavallı hale getirmiş ama kurtulamamış olanlardır. O iddiadan kurtulma gayretindeler. "Çekil aradan, çıksın Yaratan"ı yaşayabilseler kurtulacaklar ama çekilemiyorlar. "Çekil aradan" diye bunlara seslenilir. İşte bu nefse zulmedenler mahşer boyunca hapsedilir. Efendimiz müjdelemeye devam ediyor: "Sonra Allah onların eksiklerini (halledemedikleri, kurtulamadıkları tanrılığı) rahmetiyle telafi eder." Bunlar Fatır Suresi 34. ayette belirtildiği üzere; Hamd, bizden tasayı gideren Allah'a aittir. Rabbimiz çok affedicî, çok nimet vericidir diyen kimselerdir."

Hadis böyle tamamlanıyor. Şimdi onların halini bir hayal edelim: Gör-dükleri "hapis" denilen o muamele sırasında onları bir tasa alıyor. Biz bu işle meşguldük. Kaçındık, uzak durduk, kendimizi cenneti hak etmek üzere hazırladık diye tasalanıyorlar, büyük bir tasa oluşuyor. Ama tanrı varsa cennet yok, onunla girilmez! Cennetin kapısında bu yazıyordu: La ilahe illallah!

Bu ifade bir koşuldur; bu ortama girecekseniz haliniz bu olmalıdır şartıdır. “Silahla girilmez” yazan bir yere, o yazıyı okuyarak silahla girmeniz mümkün mü? Dedektörler yakalar, çünkü silahla girilmez! Yazıyı gördüğünüz halde silahla girmek için inat ederseniz yakalarlar. Silahı bırakacaksınız! O yazıyı görüp “silahla girilmez, silahla girilmez, silahla girilmez” diye defalarca tekrar etseniz bile kapıya da geldiğinizde “Ama silahın var!” derler, “Onu söylerken silahını bıraksaydın, aşk ile şevk ile söylerken o aşkla terk etseydin!” derler. Aşk ile şevk ile Kelime-i Şehadet Allah aşkıyla olursa işe yarar. Allah aşkıyla Kelime-i Şehadet sizdeki iddiacı “BEN”i bırakmaktır, bağırarak söylemek, tekrar tekrar söylemek, terleyerek söylemek, yoruluncaya kadar söylemek değildir. O aşk yoksa neye yarar! Bu yüzden; “silahı kapıda bıraksaydın geçerdin, bir kere söyleyen geçerdin” derler. Çünkü Mirac’da Efendimiz’le bize gönderilen bir hediyedir; Bir kere La ilahe illallah diyen cennete girer. Bir sürü kere değil, bir kere! Yani silahını bir kere çıkardıysan yetiyor. Kapıdaki koşulu sağlamış oluyorsun. Bitti! Ama tanrılığınla giremezsin, o eksikle geçilmez, demek ki bu bir koşul! Efendimiz bir hadisinde; “Cennetin bedeli La ilahe illallah’tır” buyurur. Bize, o ortam için istenen bedelin, şartın ne olduğunu öğretiyor. Kapıda böyle bir koşul var; La ilahe; tanrı giremez, tanrıysan giremezsin. İlla Allah! Kendisini tanrı ilan eden, rablığını ilan eden giremez. İllallah! İllallah İhlâs Hayat Döngüsü’dür, o döngüden sapmışsan giremezsin; La ilahe!

Fatır-32’deki nefesine zulmedenler henüz “ilahlık ilanında” oldukları için giremiyorlar, bekletiliyorlar. Bu noksanlarını Allahu Rabbül alemiyn merhametiyle, rahmetiyle telafi ettikten sonra tasaları kalkıyor ve; elhamdülillahil-leziy ezhebe annel hazen” diyorlar, bunu Fatır-34 açıklıyor. Kapıdan geçme koşulu gerçekleşince, tanrılık ilanı kalkınca cennet hali oluyor. Demek ki, cennet ehli olan nefse zulmedenler “A” hayat çizgisinde ilerleyenler değil! Onlar arayerde kalmış olanlardır, İhlas Hayat Döngüsü’ne paralel yan cadede yaşayanlardır. Cennete giremezler denilen grup “A” yapıları, yani nefse zulm halleri geri dönüşsüz olanlardır.

“A” Takdim Formu” yaşantısı tanrılara göre olduğu için ona “La ilahe” diyoruz. “B” Takdim Formu”nda ise bir başka hayat var; İlla Allah. Efendimiz’in OKU’duğu budur. “İkra’ Bismi Rabbikellezi halak; yaratan Rabbinin adıyla, adına oku” ile fark edilen budur: Tanrılar dünyası, oraya ait hayat La ilahe! İhlâs Döngüsü hayatı illa Allah! “La ilahe illallah” aslında “La havle ve La kuvvete illa Billah”tır. Bu okuma için bir antrenman olsun diye kendimizde

şöyle bir tefekkür ve uygulama yapalım. Bizde bir “A” yapısı var; Rablığını ilan eden, Rab’bın gücüne sahip çıkıp güç iddia eden yapı. Kişi esas yapısıyla, “B” hayatına talip yapısıyla o “A” Takdim Formu’na ve yaşantısına “La havle ve La kuvvete” diyor. Bunu derken nefesle “A” halini atıyor. “İlla Billahil aliy-yil azim” diyerek “B” Takdim Formu’nu nefesle içine çekiyor. Bu tefekkür, aklımıza Salât-ı Tesbih’i getiriyor. Bu salât “A” Takdim Formu’nu yok eden, “B” Takdim Formu” veri tabanını açan en güzel yöneliştir, en güzel dua ve salâttır. Orada üç önemli zikri; “Sübhanallah, Elhamdülillah, Allahuekber” zikirlerini yapar, sonra “A” Takdim Formu’ndan kurtulmak için “Ve la havle ve la kuvvete illa Billahil aliy-yil azim” dersiniz. “Benim müstakil varlık ve güç kuvvet iddiam yok, asi değilim, ben vehmin zulmetini istemem, İlla Billah” der teslim olursunuz. “Güç kuvvet Allah’a aittir, farkındayım, bilincindeyim” itirafıdır o. Bu itirafın getirdiği arzu ve istekle yeni bir hayat oluşur ki, o İhlâs Hayatı’dır. Farklı bir hayattır, “B” tarafı farklı bir yaşantıdır. O hayatı önemseyip, araştırıp bulmak gerekiyor. “Bu döngüye nasıl girilir, bu hayatı nasıl yaşarım?” deyip mutlaka öyle yaşıyor hale gerekiyor. O hayatla birlikte her şeyiniz, tüm dosyalarınız değişir. Mesela “A” yolunda namaz kılarırsınız, “B”de salât ikame edilir. Çünkü “B” Takdim Formu” hayatı salâttır, o yaşantının ismi salâttır. “B” noktasında “Nefsini bilen Rabbini bilir; nefsini bildi, Rabbini bildi” hali yaşanır, o hadis burada çok açık görülür. Kişi dünya hayatına “ben rabbim” diyerek nefesine zulmederek başladı. Sonra kendisine Allah lutfetti, nefsinin hakikatini bildi, Rabbini bildi, yani onu işgal etmedi, o gücü kendi gücü olarak ilan etmedi. “Nefsini bildi, Rabbini bildi” hali çok önemli bir makamdır. Bu anlattıklarımı başka kaynaklarda okuduğunuzda ne kadar önemli makamlar olduğunu görürsünüz. Şu an yaşadıklarınız, şu an fark ettikleriniz çok önemli makamlardır. Onları makamlar olarak anlatmıyoruz ki, kişiler yanlış bir gurura, yanlış bir makam takibine, yanlış bir yarışa girmesin. Aksi halde “hangi makamda?” sohbeti başlıyor. Ama ileride “A”dan kurtulursan, beşeri yarış işinden kurtulursan, bulmaca/şifre çözme işlerini aştıktan sonra bunları MAKAMLAR olarak okumanın hiçbir sakıncası yoktur. Çünkü o zaman hep geride bıraktıklarınızı okuyor olacaksınız. Denir ki, âlimin söyledikleri kendisinden yukarıdadır. Arif ise söylediklerinden yukarıdadır. Bu hali fark edip yaşadığınızda siz âlim değil ârîfsinizdir artık. ARİF fark ettiğinin, okuduğunun, söylediğinin üstünde bir hayatı olandır.

“Nefsini bilen Rabbini bilir” cümlesi aynı zamanda şudur: Nefsini bilen Rabbine döner. Çünkü YOL bu yoldur. Rabbine, “B”ye, doğru o yola dönen ama hala o tanrıyı atamamış kula bir ayet seslenir: “Ya eyyühellezine

amenü, aminü Billahi: Ey inandım diyen, doğru inan, “B” ile inan.” Nisa-136 inanana sesleniyor: Ey inanan ama yan caddede olan, kendini “B” ile takdim et! Bu emre tabi olan, “B” takdimiyle İhlâs Döngüsü yoluna giren, kendisine o nasip edilmiş olan kişinin yaşantısı “La havle ve La kuvvete illa Billâh” olur, o yaşantının adı budur. Bu yaşantıda kişi gittikçe FAKR’laşır. Bırakın tanrılık iddiasındaki “BEN”liği, onda durum tespiti yapan “BEN” bile kalmaz. Tanrısı da yoktur, takdim ettiği diğer “BEN”i de! Bu yolda gittikçe Fakr Hali, gittikçe Kurbiyet başlar da; artık onun söyleyen dili, gören gözü, tutan eli O olur. Daha önce de O idi ama sahip çıkıldığı için fark edilmiyordu.

Bu yolculukta kişi bazen şöyle düşünür: Çalışsam, gayret etsem de benim tutan elim O olsa, gören gözüm O olsa! Bunu niye istiyor? Güçlü olayım da insanlara ne kadar haklı olduğumu göstereyim. Bu tarz düşünceler yanıltır, hedef bu değildir. Bu yol tamamen güç kaybetme yoludur. Çünkü; ne kadar güç o kadar cehennem! Güç budur. O yüzden gücü bıraktıracak kadar ateş alırsın. Ateşinin kuvveti sahip çıktığın güçlerle ilgilidir, o senden sökülünceye kadar ateş alırsın. Sökülmüyorsa, güçle ateş beraber yaşar; o ateşi, ateş onu körükler, beraberleşirler, birbirlerinin olurlar. İnsanın cehennem yakıtını oluşturması budur, ateşini yanında taşımak budur.

“B” Takdiminde gören göz, tutan el, söyleyen dil O’dur. “A” takdiminde kişi onu bırakmıyor, “Benim” diyor. Zaten öyle dediğin için tanrılığını ilan ettin! Bırakmıyorsun ki hakikat açığa çıksın. Bırakmıyorsun; örtüyorsun; örtücüsün. Her halükarda gören göz O’nun, söyleyen dil O’nun, tutan el O’nun. Ama sen suiistimal edip o gücü işgal ettin, ona sahip çıkıp rabliğini ilan ettin, bu halinle sen bir rab’sın. “B” takdiminde o rablık, o suiistimal yok! Olmadığı için kendiliğinden HAKİKAT gözüktür.

“A” Takdim Formu ve “B” Takdim Formu, bu iki farklı “BEN” konusunda hemfikir miyiz? Bu konuda tam hemfikir olmuşsak “A” ve “B” tartışmasını bitirebiliriz. Hemfikir olmalıyız ki, arada kalmışlıktan kurtulup “B” yolunu önemseyelim. Biz nereye gelmeye çalışıyoruz biliyor musunuz? Sıfır noktasına (B_0) ulaşmaya çalışıyoruz. Bu nedir, matematikten örnekle anlatalım. Sayı skalamız var, ortada sıfır ve bir, iki üç, dört. Bir de negatif taraf var; eksi bir, eksi iki, eksi üç diye devam eden. Vehmin zulmeti olan yaşadığımız hayat sıfırın negatif yanı gibidir; biz bu sapmış hayatı yaşıyoruz. Önce bu sapmışlığı fark edip Sıfır Noktası’na gelmeliyiz ki, “B” Takdim Formu’na girebilelim. İşte biz sıfır noktasına gelmeye çalışıyoruz. Bu fark edilmezse negatif kısımda uğraşılır, gerçek hayat o zannedilir, İslamiyet’in önerileri orada uy-

gulanmaya çalışılır. Ama, maalesef yapılan bu, insanlar bununla meşguller. Vehmin zulmetinde olduğunu fark etmeden İslamiyet'i uygulamanın o kişiye geleceği için bir faydası yoktur. Fark edip Sıfır Noktası'na gelmek için uygulamak faydalıdır. Elbette Sıfır Noktası'ndan sonra uygulamak faydalıdır. Esas İslam Dini Sıfır Noktası'ndan sonra başlar. "Allah indinde Din İslam'dır, Allah İslam'dan başka din kabul edeni istemez, İslam'dan başka dinle meşgul olan hüsrandır" gibi ayetlerdeki mana budur. Sıfır Noktası'ndan sonraki sayıların olduğu yer Allah indinde Din'dir ve makbuldür. Diğer sayılarla uğraşıyorsanız kabul olmaz. Din diye, Sistem diye eksi sayılarla meşgulseniz olmaz, orayla meşgul olanlar hüsrandır. Ancak Din İslam'dır. İSLAM'ı biz İhlâs Suresi'nden yararlanarak İhlâs Hayat Döngüsü adıyla anlatmaya çalışıyoruz. Çünkü Allah indinde sistem orasıdır. Dışı yok, dışı'nda bir sistem yok.

Dolayısıyla, "A" ve "B" olarak tarif ettiğimiz iki hayatı birbirinden net olarak ayıracak somut karineleri ortaya koymamız gerekiyor. Ben kendimi "B" Takdim Formu'nda tutacağım demekle hemen olmuyor. Önce "A" Takdim Formu'ndan kurtulmak gerekiyor. "Nasıl kurtulunur ve "B" olarak nasıl yaşanır?" deyip onu öyle bir didikleme, öyle incelemek gerekiyor ki, sizin yirmi dört saat uğraşınız bu olmalıdır. Bu konudaki zorluklardan birisi de şudur: "A" Takdim Formu hayatını yaşamak çok kolaydır. O yaşantıya ait herhangi bir şeyi yapmak için sizin birilerini, birilerinin de sizi zorlaması gerekmiyor. Özel dersler almanız gerekmiyor, feyz almanız gerekmiyor, kendinizi bıraktınız mı su gibi akıp gidiyor. Ama "B" Takdim Formu yolundaki hayat öyle değil! Orada sürekli kendinizi motive etmeniz şart, sizi motive edecek uyuracak birileri veya bir şeyler gerekiyor, devamlı! O yüzden, "A" Takdim Formu'na ait cazibe gittikçe artan bir cazibedir, "B" Takdim Formu'na ait cazibe ise gittikçe enerjisi sönen bir cazibedir. Bir konuda bir ay kadar zikir yapar bir şeyler hissedersiniz. Biraz bıraktığınızda eski haline döner, yerinde tutamıyorsunuz onu. Dünya hayatını yerinde tutmak için hiç öyle uğraşmıyorsunuz. Dünya hayatı dünyadaki hayatın zulmetidir. Dünya hayatı yanıltır demiyorum. Onun zulmetini legale çevirmek gerekiyor. Onu eksi skaladan sıfıra ve sonra da artıya getirmek gerekiyor. Demek ki, dünya hayatının İslam Sistemi'ne göre meşru olmayan hali için bir çaba gerekmiyor. O coşkuyla yapılabilir olarak karşınıza geliyor. Ama dünya hayatının meşru olan hali için kendinizi zorlamanız gerekiyor, böyle de bir handicap var. Dolayısıyla, "A" Takdim Formu yaşantısı çok iyi bilinmeli ki, mücadele edip bizdeki tanrıyı fonksiyonsuz hale getirebilelim. "B" Takdim Formu da çok iyi bilinmeli ki, o zorlanarak değil, çok kolay yaşadığımız bir hayat haline gelsin.

“A” hayatını dünya bize kendiliğinden öğretir. Yemeği, yürümeyi, çiftleşmeyi, üremeyi hepsini yapar insan. Ama “B” hayat tarzını bilmeyiz. Onun dilini, duasını, davranışlarını, o hayatın her şeyini bize ayet ve hadisler öğretir, Efendimiz bize “B” hayatı için örnektir. Mesela Efendimiz (SAV); “Allah indinde sağlık, sıhhat ve afiyet istemekten daha sevimli bir dua yoktur” bu yurur. İçinde afiyet kelimesi geçen bir dua. Biz “A” gözüyle bakınca “Afiyet”i yanlış düşünür ve uygularız, hatta onu yalnızca sofrada kullanırız. “Afiyet ve afiyet olsun”un başka dillerde karşılığı yoktur. “İyi sindirimler, yarasın” gibi manaların onunla hiç ilgisi yoktur. Aslında “Afiyet olsun” çok geniş spektrumlu bir duadır ve her şey için kullanılmalıdır. Ama manasını doğru anlayarak. Onun yemekle sınırlı manasını şöyle verelim. Afiyet olsun; yediğiniz, içtiğiniz şey sizde öyle bir enerjiye, öyle bir hücreye dönüşsün ki; o enerji, o hücre Allah yolunda olsun. Allah’ın önerdikleri o hücreye zor gelmesin, o hücre Allah’ın “yap” dediklerini yapmaya üşenmesin. Yiyip içtikleriniz öyle bir hale dönüşsün ki cennetinize vesile olsun. “Afiyet” istemek ne kadar önemli bir duaymış meğer. “B” Takdim Formu’na öğretilen böyle çok farklı, çok güzel bir hayat vardır. “B” Takdim Formu olarak nasıl yaşanır, bilinmediğinden onu Kur’an-ı Kerim ve hadisler öğretir. Kur’an ve Sünnet’in bunu öğrettiğini fark edin, bize “B” Takdim Formu’nda nasıl yaşanır öğretiliyor.

Bu iki yaşantıya dair günlük hayattan bazı kesitler vermeye çalışayım, ileride o örnekleri çoğaltacağız inşaAllah. Diyelim bir kişi ünlü bir futbolcunun vefat haberini aldı. “A” Takdim Formu’ndaki kişinin tepkisi farklıdır. “Nasıl olur, ölüm onu mu bulmuş. Başka kimse yok muydu? Çok genç kaybettik! Daha vereceği çok şey vardı. Hak etmemiştii” der, bir sürü şey söyler. O kişinin bu habere tepkisi budur. Böyle davranmak ona özel olarak öğretilmemiştir. Bir vefat karşısında “B” Takdim Formu’nun ne yapacağını bilmeyiz, onu Allah bize öğretir: “Onlar bir musibetle karşılaşınca ‘innâ lillahi ve innâ ileyhi râciûn derler.” Bakara-156; Onlar bir felaketle (bir ölümle) karşılaşılırsa; ‘innâ lillahi ve innâ ileyhi râciûn’ derler. “İnna” kesinlik ifade eder, inna lillahi; tereddütsüz Allah içiniz! “B” kişisi bunu öğrendi, sıkıntılı bir haber duyduğunda hemen “İnnâ lillahi; kesinlikle bu Allah’ın emri. Ve innâ ileyhi râciûn; kesinlikle de dönüşümüz O’nadır” der. Onu ayet böyle tanımlıyor; onlar “Bu Allah’tandır ve dönüşümüz O’nadır” derler. Bir de Taklit Ehli vardır. Duyar ki böyle deniyor, bir ölüm haberi aldığında önce görevini yerine getirir; “öyle mi, inna lillahi ve inna ileyhi raciun” der. Sonra “Ne olmuş, niye ölmüş kardeşim?” diyerek gerçek yapısına uygun davranmaya başlar. İlki görevdi, görevini yerine getirdi, evrak işini tamamladı, esas işine dön-

dü şimdi diyor ki; “Nasıl olur ya! Ben onu çok seviyordum, inanamıyorum bir türlü! Olmaz böyle bir şey.” Taklit ehli bu ayeti böyle uygular. Ama “B” Takdim Formu’nda olan onu yaşar. “B” Takdim Formu’ndaki kişi bu haberi duyduğunda yüzüne bakın, içinden bir şey geçirdiğini anlarsınız. Bakışından anlarsınız, o hali yaşıyordur. “Ben zaten öyle yaşıyordum, demek ki o olay buymuş; inna lillahi ve inna ileyhi raciun” der.

Hazreti Ömer döneminde bir evin bahçesinde baba ve kız süt sağıyorlar. Sağım bitince baba diyor ki; kızım su koy sütü çoğalt. Yavrusu uyarıyor; Baba, Ömer yasakladı ya, süte su koymayacaksınız dedi ya! “Kızım burada Ömer mi var?” Hz. Ömer o an oradan geçiyor ve konuşmaları duyuyor. Kızcağız tekrar uyarıyor: Baba, Ömer yok ama Allah var. Bunu duyunca Hz. Ömer radiyallahu anh çok mutlu oluyor; “Bu çocuklar böyle olursa gelecek güzeldir” diye umutlanıyor. “A” yaşantısı; “Ömer mi var burada, su koy” diyor. Kızın “B” Takdim Formu yaşantısı ise; “Ömer yok, ama Allah” diyor.

Efendimiz salât ikamesini emredince her bir yerleşim yerine salât ikame ettirecek birisi gerekiyor. İnsanlar güzel yaşadığına inandıkları, Allah için çok sevdikleri birine imamlık yaptırıyorlar. Bir yerde yetişkinler arasında öyle biri bulunamıyor, yedi yaşındaki bir kız çocuğu yapıyor o işi, ancak onu layık görüyorlar, onu “yapabilir” buluyorlar, onu “B” Formu’nda buluyorlar. Aynı Hz. Ömer dönemindeki o olayda babanın “A” takdiminde, yavrunun “B” Formu’nda oluşu gibi. Ayet ve hadislerle bu gözle bakın lütfen: “A” nasıl düşünür ve yaşar? “B” nasıl inanıyor ve davranıyor?

Ra’d-22 ve Kasas-54’de Allah hoşnut olduğu bir gruptan bahsediyor; “Onlar kötülükleri iyilikle yok ederler.” Bu ayetlerde verilen ipucu, “B”nin önde gidenlerinin nasıl davranacağını ipucudur. “Bana onu yaptı, kısasa kısas, ben de ona şunu yapayım” demiyor. Dikkat edin, onlar kötülük yapana iyilik yapar da denmiyor. “Onlar kötülüğü iyilikle yok eder.” Amaçları kötülükleri yok etmek. Yöntemleri kötülüğü iyilikle yok etmek. Ayet ve hadislerle “bana “B” hayatı için ne öğretiyor?” gözüyle de bakmak lazım.

-Sabrı tavsiye etmek nasıl bir şeydir? İnanmayanlar bile bir sıkıntı anında “hayırlısı olsun” diyorlar. Sabrı tavsiye etmek bu mu, o kadar mı? “B” Formu sabrı nasıl tavsiye eder? Sabır nasıl tavsiye edilir? Başkasına mı tavsiye edilir?

“A” Takdimindeki kişi onu genellikle teselli için söyler. Bu yüzden bir başarı durumunda “hayırlısı olsun” demez, “aferin, iyi başardın” der, başarının tanrısını tebrik eder. Kaybetmişse teselli amaçlı olarak “hayırlısı olsun” der. Oysa “Hayırlısı olsun” çok güzel bir duadır, her halukarda söylenir. Rabbimiz

Hud-88 ile öğretiyor: Onlar; “Ma tevfiķi illa Billahi; ayrıca başaran yok, illa Allah” derler. Sabrı tavsiye ise özellikle Asr Suresi’nde geçer, ama tek başına değil; “Hakk’ı tavsiye ederler ve sabrı tavsiye ederler” diye ikisi bir aradadır. Önce Hakk tavsiye ediliyor. Hakk’a tabi olmayı kabul edip Hakk’la meşgul olana Hakk yolunda sabır tavsiye ediliyor. O ayetteki Hakk, “Ene-l Hakk” diyenin halinin adıdır, o statüye verilen isimdir. “B” kişisi bu statüyü fark ettiği için “Ene-l Hakk; ben Hakk’ım” diyor. “Ben Allah’ım” demiyor! Kimse öyle bir şey diyemez! Ama “Ene-l Hakk” diyebiliyor. Kişiyi önce Hakk olması tavsiye edilir. Sonra da ısrarlı olması, çalışması, dayanması, yolun sabrı tavsiye edilir. Tavsiye edilen sabır, “A” yolundaki “dayan ha” değildir. Şu da önemlidir, sabr gerektiren herhangi bir olay yokken sabır istemek doğru olmaz. Göğüslemek zorunda olduğunuz, sizi yakan, üzen, sıkın bir iş vardır. O göğüslemenin size kolaylaşması, o işin tamamlanması ve ona dayanmanız için sabrı istersiniz. Ortada hiçbir şey yokken sabır isterseniz biraz zor olur. Uçak istiyorsanız ama havaalanınız yoksa size havaalanı yaptırırlar, “Uçağın ineceği yer lazım” derler.

“A” yaşantısını oluşturan veri tabanının çok irdelenmesi, kurtulmak için kısa yollar bulunması şarttır. O iki yaşantıyı mukayese ediyoruz ki; “A”yı tanıyıp ondan kurtulalım, “B”nin inandığı gibi inanıp o hayat tarzını yaşayalım.

“B”nin hayatının çok önemli bir hali vardır; Haşyet. “A” yapı ondan hoşlanmaz, hatta onu tanımaz. Haşyet, “A” Takdim Formu’nun hiç sevmediği şeydir, haşyeti gördüğü zaman paramparça olur. Haşyet öğrenmemiz, önemsememiz gereken bir duygudur ve insanı bir anda İhlâs Hayat Döngüsü’ne fırlatacak olan haldir. Bir füze uzaya fırlatılırken ona yer çekiminden kurtulacağı bir hız verilir, yer çekimini yenmezse gidemez. Yer çekiminden kurtulacağı bir hızla gider ve tesbit ettiğiniz yörüngeye oturur. İşte haşyet sizi o füze gibi İhlâs Hayat Döngüsü’ndeki yörüngeye oturtur. O yörüngeye oturdumu hayat artık kendiliğinden o döngüde olur. Ancak sizi oraya getirecek, orada sabit kılacak şey Haşyet’tir, bu yüzden bu yolun olmazsa olmazıdır. İnsanın Haşyet konusunda kendisini çok irdemesi, kendisini rahatsız etmesi şarttır. “Bende neden yeterince haşyet yok? Neden ben haşyeti yeterince yaşayamıyorum?” korkusuna girmeliyiz, onun yokluğundan rahatsız olmalıyız. Eğer sistemde, İhlâs Hayat Döngüsü’nde olumlu bir şeyi elde etmek istiyorsak prosedürü şöyledir: Mutlaka rahatsız olmak gerekiyor. İhlâs Hayat Döngüsü’ne ait bir şeyin yokluğundan, onun sizde olmamasından rahatsız olmalısınız. O rahatsızlık o konuda levm etmeyi ge-

tirir ve size o konunun nefsi-i levvamesini yaşatır. Ve bu rahatsızlık yanında tövbeyi getirmelidir. Çünkü tövbe bir şeye karar vermektir. Üçüncüsü duadır. Dua hedef koymaktır, onunla talebinizi, hedefinizi belirlersiniz.

Tövbenin, kararınızın iki yüzü vardır. Birincisi Rab'binize, ikincisi kendinizdir, yani zulmetten yararlanan "A" yapınızadır. İki farklı şekillerde dile getirilir. Mesela ben kendime "bir daha böyle yapma" diyorum. Ama Rabbime "Rabbim bir daha böyle yapmayacağım" diyemem. Eğer Rabbime onu dersem "A" Takdim Formu'nda olurum, "A" yapısı o cümleyi üst tanrısına söyler. "İhlâs Hayat Döngüsü dışında bir hayat yok"u kabul ettikten sonra, tarif eder gibi Rabbime "Bir daha yapmayacağım" demek, "Ben müstakil bir biriyim, bir daha yapmamaya karar verdim" anlamına gelmez mi? Müstakil birisi var, yapmaya veya yapmamaya karar veriyor. Bu "A"nın işi. Ama kendime, kendimdeki zulmani yana "Bir daha yapmayacağım" diyebilirim. Bu "B" Takdim Formu'nun "A" Takdim Formu'na "sana uymayacağım" seslenişidir; "Leküm diynüküm veliye diyn; sen yoluna ben yoluma, senin tapığına tapmam" demesidir, ona Kâfirun okumasıdır. Kâbe'de yaptığınız gibi! Ona Kâfirun okuyor def ediyorsun, ikinci rekâtta İhlâs okuyarak o döngüye giriyorsun. Hep bunu yapıyorsunuz, "A" Takdim Formu'nu yok ediyor "B" Takdim Formu'nu yaşıyorsunuz, bunun antrenmanını yapıyorsunuz. Bunu yaparken gerekli enerjiyi de Kâbe'den misliyle kat kat alıyorsunuz. Eğer o enerjiyi "A"dan "B"ye geçiş için kullanmazsan, onu yine yüklenirsin, ama "A" olarak kullanırsın, daha zeki olarak "A" Takdim'ini daha iyi başarırsın. O zaman derler ki; bu adam Hac'ca gitmeden önce daha iyiydi...

Haşyet "A" Takdim Formu'nun veri tabanını yok ediyor, böylece "A" işlevsiz kalıyor, haşyet ortamında fonksiyonunu yitiriyor. Bu durumda, o kişiye "B" Takdim Formu kolaylaşır. Eğer "A" Takdim Formu gözükmese, "B" Takdim Formu sürekli zihninizde olan bir hayat tarzı olur, hayatınız değişir, çok farklı olur. Bunu sağlayan Haşyet'i detaylı göreceğiz inşaAllah. Haşyet deyince bize sevgiden hiç bahsetmeyecek misiniz diyenler oluyor. Sevgi Haşyet'in içerisinde, Haşyet'i anlamadan, yaşamadan sevgiyi anlamak mümkün değil. Bu yüzden Haşyet'i çok konuşacağız, bir tefekkür paylaşımını belki sırf ona ayıracağız. Ama onu ele alabilmemiz için, yani suyu hepimizin paylaşabilmesi ve içebilmesi için çok susamak gerekiyor, çok önemsemek gerekiyor; "Neden bende haşyet yok?" rahatsızlığına girmek ve levm etmek gerekiyor. Çünkü o rahatsızlık sizde mekanizmayı başlatır. Rahatsızlık tövbeyi getirir, tövbe İhlâs Hayat Döngüsü'nün kapısını açar ve dua ile kendine orada bir hedef koyarsın. "Neden haşyet duymuyorum?" diye duyacağınız ciddi ra-

hatsızlık sizi İhlâs Hayat Döngüsü'nün yan caddesine, yani nefs-i levvameye getirir, hangi konuya o konunun nefs-i levvamesine getirir. Geldiniz, tövbe ettiniz ve İhlâs Hayat Döngüsü kapısı açıldı, ama henüz dışarıdasınız. Tövbe kapıyı açtı, içeri girmeniz lazım. Ama girmek için hedefin olması gerekiyor, içeriyle ilgili bir şey talep edip gireceksin. İçeri girme gayreti hedeftir, duadır. Furkan-77 diyor ki; Duaları olmasa neye yararlar. Yani böyle bir hedef koymasalar neye yararlar, bu kapıdan içeri girmezlerse neye yararlar, onları önemli yapan kapıdan içeri girmeleridir. Dua "B" kapısından girmektir! O kapıdan girmenin mekanizması budur: Seni kapıya pişmanlık/rahatsızlık yaklaştırır. Kapı tövbeyle açılır, seni içeriye dua sokar, yani içeriye bir hedefle girilir. Ama kapıya yaklaşabilmek için çok rahatsız olman gerekiyor, değilse kapıya gelemiyorsun. Gelebilmişsen kapı tövbe ile açılıyor. Aksi halde kapı açılmaz, emmareye düşersin. Tövbeyle kapı açılmışsa içeri girmek için dua ile hedef oluşturmalsın, değilse kapı açık olsa da giremezsin. Haşyet için de bu mekanizmayı çalıştırmalsın. "Neden ben salât ikame ederken o haşyeti hissedemiyorum?" rahatsızlığı seni yakmalı ki tövbe edebilesin. Nasıl tövbe edilir? Rab'binden merhamet isteyerek: "Allahım bana merhamet et. Merhamet et ki haşyet duyanlardan olayım. Allahım bağışla da haşyet duymayan rolden beni al." Tövbeden sonra şimdi de dua edeceksin:

İki secde arasındaki dua kabul olmaya en yakın dualardandır. Bu yüzden talib iki secde arasında duaya devam eder: "Va'fuanna vağfirlena verhamna vehdina." İki secde arasının duası budur. Buna "Verzukna"yı da ekleyebiliriz. "Allahım merhamet et, bağışla ve hidayet nasib et, İhlâs Hayat Döngüsü'ne girebileceğim rızklar/gereçler ver." Bu gereçler neyse. Para olabilir, ev olabilir, araba olabilir, servet olabilir. O neyse onu ver Allahım. Bir iş kapısı, bir aile, çor-çocuk... Rızık, hedefin için sana ne gerekiyorsa hepsini içerir. Hedef "B"dir, İhlâs Hayat Döngüsü'dür. Hidayet ise "B" takdimi hayatıdır. "A" Takdiminde hidayet yoktur. "İhdinas Sıratı Müstakıym"le istenen "B" yoludur.

Sistem'i yaşadığımız hayattan örneklerle anlatmaya çalışırken beşeri münasebetlerden, aile içi ilişkilerden de bahsediyoruz. O konuşmaya rastlamış birisi bakıyor ki demokrasi, insan hakları, kadın hakları, akıl konuşuluyor, çok memnun oluyor, "zaten aradığım bunlar, İslamiyet böyleyse güzel" diyor. Ama manzaranın "A" takdimine sapan kısmını bilmiyor. O kavşağı ve önemini bilmediği için, başka kitaplara, başka felsefelere, reiki gibi şeylere rastlayınca konuları benzer sanıyor. "Orada da benzer bilgiler var" diye o felsefeleri doğru sanıyor. Yanlış olur! Elbette benzer şeyler olabilir. Diğer ilimler nasıl Sünnetullah'sa Sosyoloji, Psikoloji de Sünnetullah, sosyal bilimler de

Sünnetullah. İnsan ilişkileri kapsamında tespit ettiğiniz bulgular da birer sünnetullah ve o bilgiler herkese açık. Bu bilgilere bakarak o felsefeleri doğru sanmak yanlıştır. Sünnetullah bilgileri/bulguları aynıdır. Onları inanan, inanmayan, farklı inanan herkes bulabilir. Kime dilenmişse o bulur. “Onlar da iyi insanı anlatıyorlar, onlar da çok iyi” yanılgısına düşmeyin. Dikkat edin, İslamiyet’i iyi insan olmak için anlamaya çalışmıyoruz, derdimiz hümanist bir tanrı olmak değil. O inanışların, meditasyonların, yoga felsefelerinin -fiziksel hareketleri demiyorum- hayata bakış tarzı ile başarılabilecek son noktada “A” Takdiminde hümanist bir tanrı üretmektir. Onlar ancak “A” yolunda iyi bir hümanist üretirler. Bu yüzden, o felsefelere inananlar çocuğunun da aynı yolda olmasından korkarlar. Başına o kadar çok şey gelir ki, çocuğu dürüst olursa aynı şeylerin onun da başına gelmesinden korkar, dürüstlük öğütlemekte zorlanır. “Ne kadar dürüst olursan, o kadar kaybedersin” der. Çünkü tanrılar dünyasında, “A” yaşantısı içerisinde hümanist olmak geçer akçe değildir. Zavallı ve sömürülen insan olursunuz. Ferrari’sini satar zavallı olur, gider dağ tepe dolaşır, Ferrari’sini satmış zavallı olur. Çok iyi birisi ama zavallı. Olacak olan budur! Onun zavallılaştığı bu tanrısal yaşantıda narsist tanrılar çok başarılı olurlar. İnsanlar şerlerinden korunmak için onların her dediğini yaparlar; evde istekleri hemen yerine gelir, terliği ayağına konur, havlusu eline verilir, uyandığı zaman ne lazımsa yapılır, çorbasının tuzuna varana kadar. Tanrılıktaki bana hizmet etmek zorundasınız anlayışının maksimumu narsist tanrılarda görülür.

Bir de B-insan var, kul var. Onun davranışı ve yaşayışı nasıl? “B” Takdim Formu’ndakilerin Efendisi’nin hanımları diyor ki; bir kere şunu yemek istiyorum demedi. “B” Takdim Formu’nun Efendisi’nin hanımları diyorlar ki; bir kere bile bize “öf” demedi. “B” Takdim Formu’nun Efendisi’nin evlatlığı diyor ki; bir kere bile “niye öyle yaptın?” demedi. İşte Efendimiz. Rasulullah, Nebiullah, Habibullah sallallahu aleyhi vesellem böyle yaşıyor.

O’nun öğrettiği İslam Dini’nde bir şey var ki, başka hiç bir inanış ve felsefede o yoktur; Şehadet. “A” Takdim Formu’na ait ne kadar felsefe, inanış, bakış açısı varsa üstün sanılan yanlarını tek tek inceleyin, korkmayın neleri varsa bakın, hiçbirinde bulamayacağınız şey budur; Şahitlik. Şahit olmak İhlâs Hayat Döngüsü hayatı içerisinde olmazsa olmaz bir kuraldır, yola giriş onunla başlar: Eşhedü en la ilahe illallah ve Eşhedü enne Muhammeden Abduhu ve Rasuluhü. İslam dışındaki inanış ve felsefelerde şahitlik yoktur, hiçbirini anlattığı şeye şahid olmanızı beklemez. Çünkü görüp şahit olacağınız bir şeyleri yoktur, öyle bir beklentileri de yoktur. Ama bu İslamiyet

içerisinde şahitlik esastır: Kuluna Allah Şahit; Kulu Allah'a şahit. Şahitlik var. Ve Allah'ın Esmâ'ül Hüsnâ'larından birisi Şehid'dir. Onu araştırın, Şehid ismi çok önemlidir; Şahidlik Hücreleri'ni açar. Şehid kulu şahit yapan esmadır. Allah'ın kulunu şahit yapan ismi Şehit'tir. Ve bu yolda şahitlikle iç içe olan şey salâttır. Şahitlik ve salât, şahitlik ve tahıyyat iç içedir. Et-Tahıyyatü'deki bu şahitliğe ileride detaylı bakacağız. Sonra da Fatiha'ya geçeceğiz.

Salâta ait iki noktaya, kıraat ve tesbihata, hafif değinip bu paylaşımı tamamlayalım. Salâta huşu ve gözler arasındaki ilişki de önemli, onu da ileride paylaşırız inşaAllah. Salâta kıraat şarttır, Fatiha'yı ve ayetleri sessiz okuyamazsınız, dudakları kapatarak okumak geçersizdir. Duyabileceğiniz bir sesle, birilerini rahatsız etmeden kıraat şarttır. Gusül abdesti gerektiren hallerde veya bazı özel hallerde ayetleri içinizden dudak kırıdatmadan okuyabilirsiniz. Ama salâta kıraat şarttır.

Salât bitimindeki tesbihat çok önemlidir, onu önemseyin. Ayet'el Kür-si okuduktan sonra yaptığımız "Sübhanallah, Elhamdülillah, Allahuekber" tesbihatını farzı ikame ettikten sonra yapmaya alışırsanız güzel olur, iyi olur, Efendimiz öyle yapmıştır, son sünneti bitirdikten sonra değil salâtın farzının peşine yapmıştır. Efendimiz öyle yapıyor, yani öyle öneriyor. Ve o tesbihatı yaparken parmaklarını kullanıyor. Tesbih kullanmayın demiyor ama nasıl yapacağımızı tarif ettiği hadiste tesbih yok. Tesbihi diğer zikrullahlarınızda kullanın, o zaman lazım olur. Ama bunlar zaten 33 adet. 33 defa söylerken tesbih gerekmez, sünnete uygun yapmak gibi bir hedefiniz varsa ellerinizle yapın. Ellerinizi şahidlik yapacak, ellerinizle yapın! Salâtın farzını tamamladınız, oturuşunuzu bozmamışken, eller diz üstünde dururken parmaklarınızı kullanarak 33 Sübhanallah, 33 Elhamdülillah, 33 Allahuekber diyerek yapın. Her parmağınızı dizinize hafif dokundurarak bir parmakla üç tane söyle-seniz, parmaklarınızın 10'u dokununca 30 olur, Sonunda da 3 söylediniz mi 33'ü tamamlarsınız. Bu tesbihatı; oturma şeklinizi bozmadan, parmak-larınızla ve farzdan sonra yaparsanız, şeklen Efendimizin tesbihat yapışı'na benzemiş olursunuz.

Tahıyatta, oturuşta da elleri parmak araları açık olarak diz üstüne koymak gerekiyor. İki diz arasına koymak, başka türlü koymak yasaklanmıştır. Salât ikame ederken, secde hariç, parmaklar hep açık vaziyette olacaktır. "Neden açık olması gerekiyor, neden şu şekilde olması gerekiyor" deniyor, onların hepsinin hadislerde sebepleri var.

Tövbe ve duamızı yapıp tamamlayalım inşaAllah.

Allâhümme eslemtü nefsiy ileyke ve veccehtu vechiy ileyke ve fevvedtu emriy ileyke ve elce'tü zahriy ileyke, rağbeten ve rehbeten ileyke, la melcee ve la mencee minke illa ileyke, amentü Bi kitabikelleziy enzelte ve nebiyyi-kelleziy erselte.

Ya Rabbî, Ya Rabbî, Ya Rabbî, Allâhümme ente rabbî, lâ ilâhe illâ ente halâktenî ve ene abdûke ve ene alâ ahdi ke ve va'dike mesteta'tü, eûzü bike min şerri mâ sana'tü, ebûu leke binî'metike aleyye ve ebûu bizenbî, fağfirîlî zünûbî, feinnehu lâ yağfiru'z zünûbe illâ ente, Bi rahmetiKE yâ Erhamer râhımiyn.

Rabbena zalemna enfüsena ve inlem tağfirlena ve terhamna, lenekü-nenne minel hasiriyn.

La ilahe illa ENTE SübhâneKE, inniy küntü minez zalimin.

Sübhannallahi ve bihamdihi Sübhanallahil aziym, estağfirullah ve etûbü ileyh.

Estağfirullah el Aziym ve etûbü ileyh. Estağfirullahelleziy lâ ilahe illâ HÛ vel Hayyul Kayyûmu ve etûbü ileyh. Estağfirullah Yâ Rabbel arşil aziym, Estağfirullah Yâ Rabbel arşil kerîm, Estağfirullah Yâ Rabbel âlemiyn.

Allahümme salli ala seyyidina Muhammedin Bi adedi ilmiKE...

Yâ HÛ, Yâ men HÛ, Lâ ilahe illâ HÛ.

Elif, Lam, Mim... Allahu lâ ilahe illa HUvel hayyul kayyum. Entel Hayyul Kayyum ve lâşerike lek, ve lekel mülkü ve lekel hamdü ve inneke alâ külli şey'in Kadir. Yâ Hannân, Yâ Mennân, Yâ Bedia's Semavati vel arz, Yâ Zel Celâl-i vel İkrâm, Eşhedü en lâ ilahe illallâhül Ehadüs Samedülleziy lem yelid ve lem yûled ve lem yekün lehû küfüven ehad.

İnnî veccehtü vechiye lillezî fataras semâvâti vel arda hanîfen ve ma ene minel müşrikîn. İnne salatî ve nüsükî ve mahyâye ve mematî lillahi rabbil âlemîn ve la şerike lehu ve bizalike umirtu ve ene minel müslimin. Eslemtü vechiye lillahi, Eslemtü li rabbî'l âlemîn.

Âmîn

Allahım; öncelikle Rasûlullâh, Nebîullâh, Habîbullâh, Keremullâh Efendimiz Muhammed Mustafa aleyhissalatü vesselamın Güzel, Temiz, Latif Ruhu Şerifleri için ve O'nun muhterem eşleri ve yavrularının ruhları için,

Allahım gelmiş olan tüm Nebi ve Rasûl Efendilerimizin ruhları için;

Halife Efendilerimiz Hazreti Ebubekir, Hazreti Ömer, Hazreti Osman, Hazreti Ali radiyallahu anhumün ruhları için;

Ashabı Kiram, Sahabe Efendilerimizin ruhları için;

İndinde makbul kullarının ruhları için;

Yalnızca Senin rızanı umarak, Seni anlayabilmek, tanıyabilmek, Senin razı olduğun kul olabilmek arzusu, heyecanı ve telaşıyla bir araya gelmiş olan buradaki sevgili kardeşlerimizin, bizlerin Senin rahmetine kavuşmuş olan yakınlarının ruhları için;

Rahmetine kavuşan müslüman mü'min din kardeşlerimizin ruhları için;

Ey Allahım, müslüman mü'min din kardeşlerimizin hastalarına acil şifa, dertlerine acil deva, borçlarına acil eda, yolcularına acil selametlik hayırlısıyla, lütfunla, kolaylıkla nasib eyleyiver.

Bizlere, ailelerimize, çocuklarımıza, anne-babalarımıza, tüm din kardeşlerimize sağlık, sıhhat, afiyet lutfeyleyiver.

Bizlere merhamet ediver, bizleri bağışlayiver, bizleri affediver, bizlere hidayet nasib eyleyiver.

Allahım, bizlere hayırlı rızklar lutfeyleyiver,

Ey Allahım, Efendimiz Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi vesellemin açıkladığı Din'in yayılabilmesi için evlerini açan, gönüllerini açan kardeşlerimize Selam eyle. Selamın, Nurun, Bereketin, İlmin onları sarsın kuşatsın Ya Rabbi, sonsuza dek...

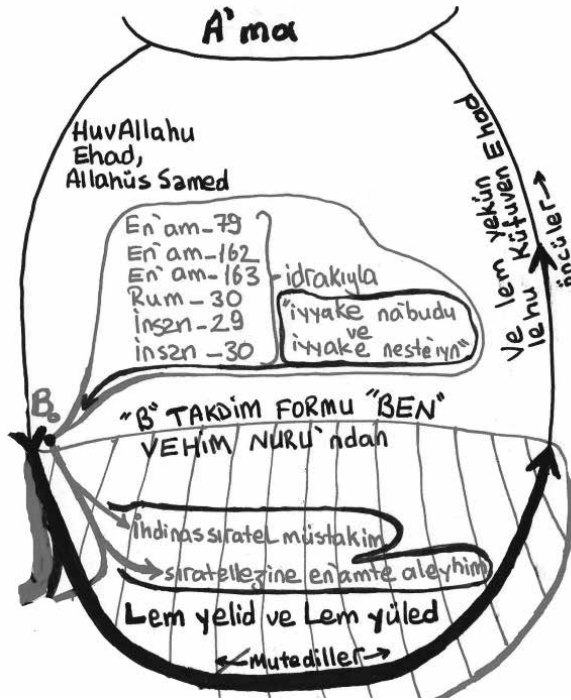
Ve Allahım yalnızca RIZAN için EL-FATİHA.

İhlâs Hayat Döngüsü'nün bu halini bir mübarek görünce "Savaş Tak-
tikleri Haritası'na benziyor" dedi. İhlâslı bir kalb ve dille söylediği için fark
etmeden bir hadisi işaret etmiş oldu. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem
çetin bir savaştan dönüyorlar, şehirlerine girerlerken ashabına buyuruyor:
"Küçük Savaş'tan çıktık, Büyük Savaş'a dönüyoruz." Ya Rasulallah, nasıl olur
evimize geldik, savaş bitti evimize geldik diyorlar. Efendimiz; "Hayır, o sa-
vaştan daha büyüğüne geldik. Şimdi evimizde Nefs Savaşı'na geldik, daha
büyük bir savaş yapacağız" buyuruyor. Anlattığımız bir Nefs Savaşı olduğu
için o mübarek tam isabetli söylemiş oldu; bu bir Savaş Haritası'dır! Şimdi
bu haritanın bir yerinden başlayalım.

Kur'an-ı Kerim'de Allah kendini tarif eder, anlamamızı kolaylaştıracak
misaller verir. Bir kısmı insan boyutuyla ilgili cümlelerdir, hayattan bildiği-
miz cümlelerle tariflerdir. Ayet'el Kürsi'de geçen, "La te'huzuhu sinetün ve
la nevm; O'nu bir uyku, uyuklama tutmaz" böyledir. Allah için uyku düşün-
mek, O'nu uykuyla tarif etmek olmaz. Doğrudan Ehadiyet'i anlamak iste-
yen bazı kişiler bu misalleri okuyunca; "Niye insana ait bir misalle anlatılıyor,
hikmeti ne?" gibi düşünebiliyor. Bu tarifler bizim "lem yelid ve lem yûled"i
anlayabilmemizi kolaylaştırmak amacıyladır. Benzer sebeplerle verilmiş mi-
saller, tarifler Kur'an'da vardır. Böyle ayetlere bakınca Allah'ı bildiğimiz şey-
lerle kıyaslamak, insan gibi düşünmek, ötede beride sanmak yanlış olur. Bu
yanlış düşmemek için Bizzat kendisini kendisinin tarif ettiği ayetleri de te-
fekür etmek gerekiyor. Bunlardan en önemlisi İhlâs Suresi'dir, orada Allah
Kendisini Bizzat Kendisi tarif eder.

Ele alacağımız bir konu İhlâs Suresi'ndeki Allah anlatımı, bir diğer konu
La ilahe İllallah'ın manasıdır. Önce La ilahe İllallah Kelime-i Tevhid'ine ba-
kalım. Artık rahatlıkla; "La ilahe; bir şey yok, illa Allah" diyebiliriz. Böyle
söyleyince, yaşadığımız bu hayat "illa Allah" dışında olabilir mi? Bir şey yok
diyoruz. Hem bir şey yok deyip hem de "Allah var, bir de hayat var" diyebilir
miyiz? Yaşadığımız hayat da "illa Allah" kapsamındadır, Kelime-i Tevhid'den
bu sonuca ulaşıyoruz. Hayat illa Allah kapsamı içerisindedir. O zaman İlla
Allah'ı, Allah tanımını bilmemiz gerekiyor. Bunun için Kur'an'da O'nu ta-
nımlayan İhlas Suresi vardır. Allah'ı, dolayısıyla hayatı anlamak için İhlâs
Suresi'nden yararlanabiliriz. İlla Allah kapsamındaki bu hayatı şekillendire-
bilmek, tanımlayabilmek, hayatın ne olduğunu bizzat Hayatın Sahibi'nden
öğrenmek için İhlâs Suresi'nden yararlanabiliriz: "Kul; HUvAllahu Ehad, Al-
lahusSamed, Lem yelid ve Lem yûled, ve Lem yekün leHU küfüven ehad."

Ashab; “Allah bizleri yaratmadan önce neredeydi?” diye soruyor. Efendimiz; “Altında ve üstünde hava olmayan A’ma’daydı” buyuruyor. A’ma Hali’ni ele aldığımız bu konuları iyice yaşıyor hale geldikten sonra açmak faydalı olur. Anlıyor hale geldikten sonra demiyorum, “yaşıyor” hale geldikten sonra. Ancak o zaman A’ma halini de yaşıyor olarak açmaya çalışırız, İnşAllah. Siz onu anladıktan, fark ettikten, bildikten sonra değil! Çok uzun süredir bu konuları paylaştığımız için zaten duyuyorsunuz. Bu nedenle, siz bu konuları yaşıyor hale geldikten sonra A’ma halini ve diğerlerini açmak gerekiyor.

Tefekkür Şeması 2'den

İhlâs Suresi'nden yararlanarak oluşturduğumuz bu çizimde A'ma halinden bir döngü oluşturduk. Bu bir hayatın döngüsü. İhlâs Suresi'nden yararlanarak ona İhlâs Hayat Döngüsü dedik. Birisi size “inandığın Allah’ı bana anlat” dediğinde; “HUvAllahu Ehad, Allahus Samed, Lem yelid ve Lem yûled, Ve lem yekün lehu küfüven Ehad” diyebilirsiniz. Bunu kendinize de söyleyebilirsiniz. Bu tanımlamayı hayatı tarif ederken de yapabilirsiniz: “Hayat nedir?” diye kendinize sorduğunuzda, gerçek hayatı tanımlarken; “HUvAllahu Ehad Allahüs Samed, Lem yelid ve Lem yûled, Ve lem yekün lehu küfüven Ehad” diyebilirsiniz.

Bu döngü evren için “Kün fe yekün” noktasıdır ve onun insanlar için bir süreci var. Bu sürecin ilk kısmına “HuvAllahu Ehad Allahüs Samed”, ortasına “Lem yelid ve Lem yûled”, son kısmına “Ve lem yekün lehu küfüven Ehad” ismini verdik. Bu kısmında insan yoktur. İhlâs Hayat Döngüsü’nün Allah’ı anlamaya çalıştığımız bu kısmında henüz insan yok. Tabi, size “Ehad ne demek, Samed ne demek” hemen izah edeyim istiyorum ama şimdi açıklayacağımız asıl noktadan sonra onun faydalı olacağına inanıyorum. Aksi halde, oraların izahları insanı öyle seyahatlere çıkarır ki, gelmemiz gereken noktayı yakalayamayız. Yakalayamayınca hayatı yaşamakta zorlanırsınız, üst üste binmiş hayatlar gibi olur, ayırmakta zorlanırsınız, hayatın içinde ama ondan kopuk, rahatsız vaziyette yaşarsınız. Bu yüzden o tanımları şimdilik bırakıyorum.

B₀ Noktasıyla başlayan takdimli hayata “lem yelid ve lem yûled” diyoruz. Aslında Ehad ve Samed isimleri daima geçerlidir ama biz insanla ilgili süreci anlayabilmek, kavrayabilmek için, sanki Allah B₀ noktasına kadar, “lem yelid ve lem yûled” noktasına kadar Ehad’mış gibi düşünüyoruz. Oysa Hz. Ali radiyallahu anhu buyuruyor ki; el an öyle, yani hep A’ma’da. Dikkat edin, “zaten A’ma’da” oluşa göre düşünürsek anlatacak bir şey kalmaz, bu döngü de muhal olur, hepsi yok olur. Her şey yok olunca kavramak zorlaşır. Anlayabilmek için, bu süreçler varmış gibi düşünüp, ele almak zorundayız. Evet, “Lem yelid ve Lem yûled” denilen yer, kavranılması gereken çok önemli bir noktadır. Lem yelid ve Lem yûled; doğurmamış ve doğurulmamıştır. Bakın yaratılmışlarla ilgili bir tanım var, Ehad ve Samed’den sonra bu tanım geldi: Lem yelid ve lem yûled: Doğurmamıştır ve doğurulmamıştır. Demek ki bu noktada birileri var, onlar bir tespitte bulunup “lem yelid ve lem yûled” diyorlar. Tespitte bulunabilmek için kıyas yapan “birileri”nin olması lazım! BİRİLERİ kesret âlemi demektir, yaşadığımız âlem demektir. İşte bu âlemin temsil edildiği yer “lem yelid ve lem yûled” alanıdır. Bu âlemin özeti, ulaşılabilecek noktası “lem yelid ve lem yûled”dir, bu noktadan girişten itibaren kesret âlemi var. Kesret âleminin başladığı o nokta B₀ noktasıdır. Bu nokta önemli, çünkü burada takdim başlıyor. Dünyaya gelen insan bu noktada kendisini kesret âlemine takdim eder. B₀ Noktası kişinin kendini takdim ettiği, tarif ettiği noktadır, insanların kendilerini hayata, kesret âlemine takdim ettikleri noktadır. Tam bu noktada çok önemli bir şey olur, yaptıkları tarifler yüzünden kişiler ve hayatlar ayrılır. Dünyaya gelen kişi bu noktada öyle bir tarif yapar ki İhlâs Hayat Döngüsü’nden sapar. Neden dersiniz, dilek öyle! Ama henüz hikmetini konuşmuyoruz. Biz dedik ki; B₀ noktasında yaşıyor hale gelene kadar hep durum tespiti yapacağız. Böyle anlaştık. Durum tes-

pitini yaptıktan sonra, yani manzara konusunda hemfikir olduktan sonra, bu neden böyle deyip işin hikmetlerini, sebeplerini irdeleriz inşaAllah. Ah o hale bir gelsek. O zaman bu işi yaşamak daha kolay olacak, hem de kendi içerisinde meşru bir haz kazanacak. İman aslında hayatı manalandırır, iman olmazsa hayat manasız olur. İhlâs Döngüsü'ne girmekle hayat mana kazanır ve tanıştığınız o hayatın kendi içerisinde meşru bir hazzı oluşur. Göreceğiz, meşru olmayan hazlar da var.

B₀ noktasında takdim başlar ve takdim bir kelimeyle ifade edilir; BEN! Kendinizi “Ben şuyum, ben buyum” diyerek takdim edersiniz. Bu yüzden B₀ noktası sonrasına “Ben’li yaşantı” diyoruz. “BEN” deyip kendinizi takdim etmekle kesret aleminde bir noktaya oturursunuz. Çünkü iki tip takdim var; “A” Takdimi, “B” Takdimi. İhlâs Hayat Döngüsü’nden sapan takdim “A” Formu’nun takdimidir. Bu takdim bir süre İhlâs Hayat Döngüsü’yle yan yana ilerler, zıt yönde ama ona paralel giden bir kısmı var. Bir de dönüşten, kavşak geçildikten sonraki bölüm var. İhlâs Hayat Döngüsü’ne tamamen zıt bu kısım “A” Takdim Formu hayatıdır, bildiğiniz dünya hayatıdır. Zaten dünya hayatının oluşabilmesi için bu takdim gerekiyor. O kavşak noktası “Âdem cennetten kovuldu” diye ifade edilen noktadır. Hazreti Âdem’in yasak meyveyi, yasaklanan ürünü yemekle, yasaklanan bir kuralı çiğnemekle oluşturduğu “Cennetten Kovulma” o noktayla oluşur ki; o “A” Takdim Formu’dur, dünya yaşantısıdır. Çünkü bu noktadan itibaren ki takdim, yasağı ihlal ettiği yeni bir takdimdir. Yeni bir “BEN”le “ben yasağı çiğnerim” dedi. Bu kavşaktan dönüşle birlikte işe farklı bir “BEN”le yaklaştı. Ve o farklı “BEN”le birlikte yeni bir anlayış, yeni bir hayat başlamış oldu. Bildiğimiz dünya hayatının başlamasının prosedürü budur. Aksi halde; bir yerde cennet vardı, orada gezerken yaptıkları yanlış yüzünden onları yakalayıp “Sizi kovuyoruz” dediler değil. O olay, kişinin kendisini İhlâs Hayat Döngüsü’ne uymayan “BEN”le takdim ve ifade etme sonucu başlayan yeni hayattır.

Neden yeni bir hayat? Bunun cevabı “A” Takdim Formu’nun özelliğinde gizlidir: “A” Takdimi’nde hayatı yöneten bir GÜÇ İDDİASI vardır. Kendisini “A” Takdimiyle anlatan kişi; “Ben müstakil bir akla, müstakil bir iradeye, kendime ait bir ruha ve müstakil bir bedene sahibim. Hükmederim, kendi gücümle de yaparım” der. Bütün bunları birleştirdiğinizde güç iddiasında bulunan bir “BEN”le karşılaşrsınız. “BEN” diyen birisi var ve o bir güç iddiasında bulunuyor. Bu kişinin “Bende” dediği güç, aslında insanın terkihi olan Esma’ül Hüsna kompozisyonundaki Rab’ba ait güçtür, Rab Gücü’dür, kişi-

nin kendisinde bulunan Rab miktarının gücüdür. Dolayısıyla, Rabb'a ait o güce "benim" dediğin an sen de yeni bir hayat başlatıyorsun; "Ben Rabbım" manasında bir hayat başlıyor. "Ben Rabbım" hali tanrılık ilanıdır. Başlayan yeni hayat ilan edilen tanrının hayatıdır, İhlâs Hayat Döngüsü yaşantısından tamamen farklı bir hayattır. Bu o kadar önemli ki! O kadar önemli bir şey ki; insan için bunu fark edip bundan kurtulmaya çalışmasından daha önemli bir şey yoktur. Çünkü onun gelecekteki hayatını bu belirler. Yaptığı takdim onun gelecekteki hayatının nasıl olduğunun işaretidir. Bu yüzden, insanın cennette mi, cehennemde mi olacağı çok açık ve nettir. Cenneti ve cehennemi sizi gördüğüm gibi açık, net, rahat gördüğümü söyleyebilirim. Bu yüzden, B₀ noktasıyla başlayan takdim insan için önemli. Buradan itibaren oluşturulan sapan bir hayat tarifi var. Ayet ve hadislerde bu hayat tarif edilirken denir ki; onlar ahiret hayatlarını küçücük dünya hayatına, dünya ile ilgili şeylere sattılar; kötü alış veriş yaptılar. İhlâs Hayat Döngüsü'nden sapan hayatlardır onlar; ahiret hayatlarını dünya ile ilgili bir şeylere satmışlar.

"B" takdimindekiler nasıl bir hayat tarif eder? Onlar hayatı "Allahu la ilahe illa HUvel Hayyul Kayyum" diyerek tarif ederler, Ayet'el Kürsi ve Âl-u İmran Suresi ilk ayetlerindeki gibi. Bu ayetler bize "Aslında kayyum ve hayat budur; Allahu. La ilahe; başka bir şey yok, illa Hu" demektedir. "B" Formu'nun takdim ettiği hayatta kendisine ait bir tarif yok, dikkat edin. "A" takdimindekiler hayatı; "Ben varım" yani "Ben rabbım, benim de gücüm var" şeklinde tarif ederken, "B" takdiminde olanın tarifi; "Allahu la ilahe illa HUvel Hayyul Kayyum." Bu Allah'a ait bir hayat tarifidir. Zaten, başka bir hayat tarif etmek, "Allah dışında bir şey var, Allah dışında bir hayat var" demektir. Dolayısıyla, Allah dışında bir hayat, bir güç tarif eden yol rablık ilan edenlerin yoludur, kendilerini tanrı, sahte ilah ilan edenlerin yoludur.

İnsan bu halde yaşadığını niye fark edemez? Tanrıyı uzağında, ötesinde sandığı için. O da inanıyorsa! Oysa en önemli tanrı kendi ilan ettiği tanrıdır, kendi rablığıdır. Bu, Efendimiz (SAV) in "İkra' Bismi Rabbikellezi halak/yaratan Rabbinin adına OKU" ile okuduğudur. Efendimiz bu okumadan sonra "La ilahe illallah" tebliğini yaptı. Dedi ki; ilah/tanrı yok, illa Allah. Eğer ayetler ve hadislerle bu çerçevede bakarsanız görürsünüz ki, ayetler ve hadisler "A" Takdiminden kurtulmak isteyenlere sesleniyor: Rablığını ilan ettiğiniz, kendinizi tanrı ilan ettiğiniz, ilah olarak yaşadığınız zanna dayalı bu hayat yok! La ilahe; o yok, İlla Allah. Bunun fark edilmesinin ve o fark edişe uygun yaşantının insanın geleceğiyle ilgisi nedir, önemi nedir? Allah cehennemi yarattı, cehennem için de ehlini yarattı. Cehennem ehli kimdir? Cehennem

ehli bu dünya yaşantısı için gerekli olan kişilerdir. Allah dünyada dünya için yaşayanları dilerken onlara öyle bir yaşantı diledi ki, sonucu cehennem. Dolayısıyla, dünya için dilenen o yaşantının akıbeti olarak cehennemi yarattı! Bu idrakla bakılırsa “La ilahe illallah” size önemli bir ipucu, önemli bir haber veriyor. Diyor ki; tanrılı yaşantı yok. Cennete tanrı ve tanrılar giremez. Cennetin kapısındaki La ilahe illallah’ın manası bu koşuldur. Orada cennet denilen boyuta geçiş şartı anlatılıyor. Tek şart var; tanrı olmamak! Bir ara çok önemli bir gündemdi, üniversitelerin kapısında “türbanlı girilmez” yazardı, içeri geçiş için gereken şart oydu! Öğrenci baktı o yazı var, girecekse türbanını çıkarmak zorunda kalırdı. Çünkü kapıdaki koşul o zaman oydu. O koşula göreyse kapıdan geçebiliyordun. Bu dünyada öyle bir koşul konulmuş olabilir, ama esas kapıda bir koşul var; Tanrı Giremez! O tanrılar bu kapıdan giremez! Kim kendisini tanrı ilan etmişse, kim kendisini rab ilan etmişse, Allah’ın Rab Gücü’ne sahip çıkmışsa, ona göre bir hayat düzenlemişse cennet ortamına o giremez, onun mekânı cehennemdir. Sonuç şudur ki, “A” Takdim Formu Tanrılar Dünyası’dır, kesin. Onların daha sonra yaşayacağı ortam cehennem’dir, bu da kesin. Çünkü cennetin koşulu illa Allah. Manzara bu. Buna inandıysak, “A” Takdim Formu’nu çok iyi tanımak ve ondan kurtulmak en önemli önceliğimiz olur. Bunun için nefse zulmü iyi bilmek gerekiyor. Çünkü nefse zulüm “A” Takdimi hayatının diğer adıdır. Nefse zulm adı altında okuduklarınız “A” Takdim Formu hayatını anlatır. “A” Takdim Formu Rab gücüne sahip çıkılarak ilan edilen ilahlık olduğu için, bu hayat yaşanırken kişideki rab olan nefsin hakkı verilmez. Hakkının gasp edilmesi nefse zulmetmektir, kişideki rab gücünün hakkını vermeyen hayat nefse zulüm hayatıdır. Gereği olarak kişi hem nefesine, hem de özellikle inananlara zulmeder. Bu kişi bir Tanrılar Savaşı içerisinde olduğundan insanlara haklarını vermez. Ama imanlılara özellikle bilinçli şekilde zulmeder, çünkü imanlılardan rahatsız olur. Peki, nefse zulüm haline yol açan nedir?

“Allah’ı HAKKIYLA İDRAK edemediler.” (Hac-74)

Kimler? Takdim noktasında sapanlar. B₀ noktasında Allah’ı hakkıyla idrak edemeyip ilahlık ilan edip, o iddia üzerine oturan bir hayat düzenleyenler.

“Rabbınız hakkında beslediğiniz ZANN var ya, işte sizi o mahvetti ve siz kaybedenlerden oldunuz.” (Fussilet-23)

Kendisini “A” Takdim Formu’yla tarif edenin düştüğü zann ve o zanna göre düzenledikleri hayat hakkında uyarıyoruz. Mahveden, kaybettiren şey Allahu Rabbulalemin hakkında beslenen yanlış zandır.

“Kendi HEVASINI KENDİNE TANRI EDİNEN’i gördün mü?” (Furkan-43)

Hevasını tanrı edinmek nasıl bir şeydir? Kişinin arzusunu, hedefini, kendine ait bir şeyi, kendi uydurduğu bir şeyi, bir zannı tanrı edinmektir. Yine “A” Takdim yoluna götüren bir sebep ve bu yoldaki kişi tanımlanıyor.

“İSLAM DIŞINDA DİN arayandan bu kabul edilmez.” (Al’u İmran-85)

“A” Takdim Formu’ndakiler rablıklarını ilan etmeleri nedeniyle İslam dışında bir sistem ortaya koyup o hayat tarzını yaşarlar. Ama kabul edilmez.

“Allah indinde DİN İSLAM’DIR” (Â’u İmran-19)

Allah indinde din/sistem yalnızca İslam’dır. İslam o sistemin ismidir. Bir önceki ayette, İslam dışında din arayışının kabul edilmeyeceğini öğrendik. Eğer İslam dışında bir sistem arıyorsanız, yani öyle bir sistem uydurmuşsanız, bu asla kabul edilmez. “A” Takdim Formu kendine ayrı bir dünya oluşturmakla İslam dışında bir sistem ortaya koyar, o sistemin hayat tarzını yaşar. Bu yüzden uyarıyoruz. Yanılmayın, Allah indinde sistem İslam’dır.

“Hiç şüphesiz ŞİRK çok büyük bir zulümdür.” (Lukman-13)

Nefse zulüm halinin “A” Takdimi olduğunu gösteren bir ayet daha. Biliyoruz ki, “A” Takdim Formu yaşantısı büyük bir şirktir. Çünkü rablık ilan ediliyor. Kişi kendisinde bulunan Rab gücüne sahip çıkıp, “benim” deyip şirk oluşturuyor. Hiç şüphesiz şirk çok büyük bir zulümdür. Şirkte olanlar büyük bir zulüm içerisindedirler, hakkını vermeyerek zulmetmektedirler.

“Eğer şirk koşarsan amellerin boşa gider.” (Zümer-65)

“A” Takdim Formu’ndaysan amellerin boşa gider. Ayet çok açık; eğer şirk koşarsan, kendini böyle takdim ettiysen, bu takdimle ilgili bir hayat düzenlediysen amellerin boşa gider. O amellerin İhlâs Döngüsü içindeki yaşantıda bir anlamı yoktur, orada bir anlam taşımazlar.

“Allah kendisine şirk koşulmasını asla bağışlamaz. Bunun dışındaki günahı dilediğinden affeder.” (Nisa-48)

Şirk koşmak “A” Takdim Formu’nda olmaksam...

“İblis dedi: İzzetin adına yemin ederim ki, bütün kullarına yollarını şaşırtacağım, İHLASLI KULLAR’ın hariç olmak üzere.” (Sad; 82, 83)

İblis görevini söylüyor: Bütün kullarına yollarını şaşırtacağım, İhlâslı kulların hariç. O zaman, “İhlâslı kul nasıl olunur, nasıl olursa ihlâslı olurum da

şeytan yolunu şaşırtamamış olur?” bunu bilmek önemli olmaz mı? Eğer bilinci, şuuru İhlâs Hayat Döngüsü içindeyse, yani “B” takdimiyle yaşıyorsa o İHLASLI kişidir. İhlas’ın bundan başka tarifi yoktur. O sure bu yüzden İhlas Suresi’dir; bu hayat döngüsünün manası o surede yerini bulmuştur. O hayatı benimseyen, kendisine düstur edinen kişi İhlâs Hayat Döngüsü’ndedir, ihlâslıdır. İhlâsla beraber nelerin başlayacağını konuşacağız inşaAllah. Biz şimdi “A”dan kurtulmalıyız. Bu yüzden hep “A” diyor, “A”yı konuşuyoruz, “A” takdiminin özelliklerini farklı şekillerde dile getirmeye çalışıyoruz. “A” Takdim Formu nasıl bir hayattır, ne yapınca orada oluyoruz konusu üzerinde o kadar duracağız ki, siz gününüze değil saniyenize dikkat eder hale geleceksiniz. Ki; “A”da mı “B”de miyim diye hemen karar verecek hale gelebilirsiniz, verdiğiniz bu kararda da mutmain olabilirsiniz. Çünkü o kararda mutmain olmak “B”de karar kılmaktır; Nefs-i Mutmainne budur, ihlaslı hayat budur.

“B”ye yolculuk nasıl başlıyor? Hatırlayacaksınız, İhlâs Hayat Döngüsü dışında ama paralel bir yol, bir hayat vardı. “A” Takdim Formu’nda yaşıyorken kişi yanlış inandığını, yanlış yaşadığını fark eder de o yanlış takdim haline levh ederse onun yeri değişir. Levh etmekle yan caddeye gelir. Oluşturduğu bilinç noktasına göre bu caddenin bir yerine düşer ve B₀ noktasına doğru ilerlemeye başlar. Bu yan cadde çok enteresandır. Öyle yerleri vardır ki, din konusunda çok önemli bildiğiniz kişileri, önemli din adamlarını görürsünüz. Kendilerinin müstakil bir hayatı var sandıkları için, çok ileri dini bilgilerine ve etiketlerine rağmen İhlâs Hayat Döngüsü’ne geçemiyorlar. Çünkü onlara göre bir Allah, bir de müstakil kendileri var. Müstakil aklı, iradesi var zannıyla, öyle bir idrakla yaşıyorlar. Bu yüzden kader sırrını kavrayamıyorlar. Öyle olunca, kendi oluşturdukları kader anlayışına göre bir hayat bina etmişler. Ona göre yorum yapıp yaşadıkları için bu caddededirler. Orada kalmak zorundadırlar! İnanışları, kadere bakış açıları İhlâs Hayat Döngüsü içinde değilse maalesef durum budur. Çünkü imzaladıkları anlaşmayı bozuyorlar, La ilahe illallah sözleşmesine ters davranıyorlar. Size ilkokul matematiğinden Kerrat Cetveli’ni örnek vermiştim. Çarpma yaparken “Dört kere dört; on altı” diyebilmemiz için hepimizin kerrat cetvelinde anlaşmamız gerekiyor. Hem o anlaşmayı yapıp hem de “iki kere iki beş” yazılır mı? Öyle bir şey olmaz, doğru yapıyor olmazsınız. Çünkü anlaşmanız iki kere ikinin dört etmesidir. Düşünün ki, “La ilahe illallah” deyip kişi anlaşma yapıyor. Yani; bir başka müstakil varlık, akıl, bilinç, güç yok diyor. Ama yaşamaya gelince; Allah’ın gücü ayrı, benim de müstakil gücüm var diyor. Anlaşmaya uymadı. Bu caddede kalır o! Çok önemli din bilgini gibi olabilir ama yan

tarafıta kalır. Çünkü iş uygulamaya gelince; “Allah iyiyi, kötüyü Rasulüyle Kitabıyla öğretmiş, bana da müstakil akıl vermiş dilersem iyiyi, dilersem kötüyü yaparım” demeye başlıyor. Niye böyle düşünüyor? Kendisinde müstakil bir güç var sandığı için! Bu yolda “Allah” denilerek bir üst makama, bir üst tanrıya böyle inanılır. Çok açıkladık, ama hatırlatalım: Kişinin ilan ettiği tanrılığın gücü yetmemiştir, bir güç gerekir, aklına üst tanrı gelir. Bir hastalık, bir sınav, bir yoksulluk, bir sıkıntı halinde gücü yetmez der ki; gücüm yetmedi, bana yardım et. Yolda arabası kalmış birisi gibi; “Allahım bir el at da bizim hayat arabası yürüsün” der. Gücü yettiği sürece Allah’tan istemek aklına gelmez. Çünkü hallediyor, niye istesin? Duyarsınız, “buraya kadar bendendi, gerisi senin Allahım” derler. Bu “üst tanrı” inanışıdır ve tanrılar sisteminin bakışıdır, bu hayat tarzı İhlâs Döngüsü’ne ait değildir. Buna dua demeyin, böyle bir dua sistemi yoktur. İşte bunları hayatımızda tek tek bulup terk etmek gerekiyor.

Terk etmek “A” Takdim Formu’ndan kurtulmamızda önemli bir özelliktir. Zaten “A” Takdim Formu terk edemeyenler diyarıdır. Terk edemeyenlerden olmak çok tehlikelidir. Bu yüzden “terk” tasavvufta karşımıza çok önemli bir hayat tarzı olarak çıkar. Öyle bir şeydir ki; siz ancak terklerden sonra İhlâs Döngüsü’nün “Lem yelid ve lem yûled” alanına düşersiniz. Bir de “Lem yelid ve lem yûled”in bittiği bir yer vardır ki; orada TERKİ TERK edersiniz, artık terkle işiniz olmaz. Aslında terk işi bitmez, orada karşınıza o ortama ait terk edeceğiniz bir şey çıkacaktır. Ama o legaldir; rab ilanlığı değildir. Bu iki terki karıştırmayın. Vehmin zulmeti dediğimiz “A” halini yaşadığının farkında olmayanın terklerini “B”nin terkleri sanmayın. O kişi “A”yı fark etmediği için “terk”in kazandıracağı sıçramalardan yoksun kalır. Bir arkadaştan örnek vereyim. Defalarca “şu sigarayı içme, günah” demişimdir. Günah derken Allah o işten razı olmaz demek istiyorum. Bir şeyin zararlı olması budur, bu anlamda zarar günah demektir, fayda da sevap demektir. Zarar ve faydayı “A”lar dünyasının kabullerine göre tarif ederseniz doğru tanımlamış olmazsınız. Kast edilen bu dünyaya ait zarar ve fayda değildir. Zarardasın; yani “A” Takdim Formu’ndasın. Faydadasın; “B” Takdim Formu’ndasın. Allah’ın razı olması dışında zarar ve yarar kriteri yoktur. Bizi telaşlandıran şey, dünyada tanrılar arasındaki zarar ve yarar değil. Terk işine de öyle bakmalıyız. Evet, “arkadaş içme şunu, işte bak günah” demelerimize burun kıvırdı, önemsemedi. Yıllar sonra, birkaç arkadaşının sigara kökenli hastalığını görünce ödü kopmuş; eyvah, biz de öyle olursak diye bırakıyor. Karşılaşınca; “biliyor musun, sigarayı bıraktım” dedi. Sandım ki haram diye

bıraktı. Nasıl oldu bu iş? “Şunu duydum hasta, bunu duydum hasta, bu yaş-tan sonra korktum.” Bırakmakla faydalı bir iş yapmış ama bu terkin Allah rızasıyla alakası yok, Allah için terk etmemiş, yine tanrılığı için terk etmiş. Ölümden korkmuş, akciğerini, bir başka organını kaybetmekten korkarak terk etmiş. Yapılan iş tanrılar dünyasıyla ilgili bir terk! Yapmasın mı? Yapsın! Ama onu “B”nin terki zannetmesin. Çünkü günah dendiği zaman burun kıvrıyor, “B” hayatına girmek için bırakmış değil! Derdi “A” Takdim Formu’nda sağlam kalmak, bir de başka tanrılar tarafından horlanmamak. Başka tanrı-ların onu çirkin, zorda, güçsüz, hasta görmesini istemiyor. Kazanır. Tanrılar arasında güç kazanır ama tanrıların içinde de kalır. Yeri gelince de ona; “La ilahe; tanrı giremez illallah” derler. “A” Takdim Formu terk edemeyenler diya-rıdır, onlar terk edemez, veremez. Oysa oradan kurtulmaya talip olanın “B” Takdim Formu yaşantısı için yapacağı önemli bir muhasebe budur; ben neyi terk etmeliyim? Mutlaka terk edecek şeyler bulunmalıdır, zorlanmalıdır. “A” Takdim Formu veri tabanı ancak böyle fonksiyonsuz hale gelir. Terk edecek bir şey bulmalı ve daima Allah rızası için terk etmeli, daima.

Bir şeyi Allah rızası için yapabilmek için Allah rızası nedir bilmek lazım “Bunu Allah rızası için yaptım” diyene soruyorsun; Allah rızası için yapmak nedir? Bilmiyor. Bildiğini sanan; karşılık beklememektir diyor. Ona güçlü tan-rı denir; bir şey istemeyen, bir karşılık beklemeyen tanrı. Allah’a bahşış veri-yor; ne senden ne de başkasından bir şey istemiyorum. Öyle Allah rızası ol-maz. Allah rızası “B” Takdim Formu’na girebilmektir. Allah rızası “B” Takdim Formu’nun yaptığı şeydir. “B” takdiminde olan ne yapıyorsa o Allah rızasıdır, çünkü Allah ondan razıdır. Bu yüzden, “B” takdimindeki kişinin “Allah rı-zası için yapıyorum” demesi gerekmez. Bursa’ya giden otobüse binmişseniz “Bursa’ya gidiyorum” demeniz gerekmez. “Bursa’ya bilet ver” deyip yerinize oturmuşsanız bitti! Otobüste durmadan “Bursa’ya gidiyorum, Bursa’ya gidi-yorum” derseniz, “yeter ya” derler, indirirler sizi. Durmadan “Allah rızası için” demeniz gerekmiyor. “B” Takdim Formu’nda yol, gidiş, yönüne zaten odur.

Yaşadığımız bu hayat aslında bir vehimdir. Bu vehmin bir legal yanı, bir de karanlık illegal yanı vardır. Legal yanı “lem yelid ve lem yûled” yoludur. Karanlık yanı, vehmin suiistimal edildiği vehmin zulmeti denilendir, İhlas Döngüsünden sapmış hayattır. Asi takdim formu vehmin zulmetidir. Kişi asi olunca öyle bir takdim yapıyor ki, vehmi suiistimal ediyor ve vehmin zulme-ti/karanlığı oluşuyor. “A” takdiminde asıl yaratılan yapı olan vehmi suiistimal etmekten kaynaklanan bir zulüm/karanlık vardır, bir güç işgali vardır, bir Rab işgali vardır. İşgal ile yeni bir hayat başlıyor.

Bize bu işgalden kurtulmayı öğreten önemli bir şey “La havle ve La kuvvete illa Billâh” zikridir. Manasını anlamayan bunu da çok yanlış kullanır, sinirlendiğinde teskin edici diazem gibi “hele bir la havle çek” der. Din’e ve dualara böyle bakmamak lazım. La havle ve La kuvvete illa Billâh, “A” Takdim Formu yok demektir. La havle ve La kuvvete; “A” takdimiyle ilan edilen korkular, kuvvetler yok. İlla Billâh; ancak Allah, güç/kuvvet O’nundur. Zaten bu yüzden Salât-ı Tesbih çok önemli. Kıyamda, rükuda, secdede bu bilinçle “La havle ve La kuvvete” diyerek “A”yı yok ederiz: Öyle bir korku, öyle bir kuvvet yok Allahım; illa Billâh! Böyle bakan için Salât-ı Tesbih “B” Takdim Formu’na geçmek için bir laboratuvarıdır, bu işin önemli bir laboratuvarıdır. Cennetin bedeli La ilahe illallah’tır, başka bir bedel yok; illallah! Tanrı değil-sen cennet! Bu kadar! Tanrıysan, çok iyi bir hümanist bile olsan fark etmez. Etiketin ne olursa olsun cennet mümkün değil! Tanrılara kapalı!

“Allahümme ahricniy min zulümatil vehmi ve ekrimniy bi nuril fehmi” tanrılıktan kurtulmak isteyen için Efendimizin öğrettiği duadır. Bunu artık daha şuurlu söyleyebiliriz. Gördük ki “A” takdimindeyiz ve o takdim vehmin zulmeti, suiistimali; “Allahım beni vehmi suiistimal etmekten koru, kurtar, beni bu karanlıktan çıkar, bana indinden gelen bir anlayış ver, nurlu yolu nasib et, beni “B” tarafına gönderiver” diye sığınıyoruz. Dualara bu anlayışla bakınca mana nasıl değişiyor değil mi? Dualarda hedef koymuş oluyorsunuz ve koyduğunuz hedef netleşiyor değil mi? Diyelim ki elinizde Scud füzesi var, gönderip duruyorsunuz, “Günde yüz tane Scud füzesi gönderiyorum” diyorsunuz. Nereye? Ses yok! Ama şimdi hedef koydunuz; füzeyi kilitleyeceğiniz yer vehmin zulmeti! Hedefe kilitle ve gönder. Bakara-257. ayet bu duayı teyid ediyor ve müjdeliyor. Allahu veliyyülleziyne amenü, yuhricühüm mine’z zulumati ile’n Nur: Allah inananların velisidir, onları karanlıklardan (vehmin zulmetinden) alır, (aydınlığa) nura sokar. Ayetteki zulumat “A” takdimidir. Ayet ve hadislerde hep “A”dan kurtuluş işaret edilir.

“A” takdimindeki kişi “BEN” derken “Gücüm var, ben rabbım” diyor. “B” Takdim Formu ise “Ben Allah’ın dileğinin suretiyim” manasında “BEN” diyor. İkisinde de takdim var, “BEN” var ama bu “BEN”leri hiç karıştırmamak lazım. “BEN” tasavvufta o kadar önemli ki. Onun nerede ne olduğu bilinmeyince neyin yok edileceği bilinemez. Bir şeyi yok edecek ama neyi? Bilemez, uğraşır durur. Eline bakar “Bunlar yok” der, ayağına bakar “Bunlar yok” der, etrafa bakar “Bunlar yok” der, neyi yok edeceğini bir türlü yakalayamaz. Yok edeceği şey bir “BEN”dir ama o hangisi? Yok edilecek “BEN” vehim olan “BEN”dir. Vehmin zulmetiyle söylenen “BEN” yok edilecek “BEN” değildir, o

hiç olmaması gereken “BEN”dir. Zannla oluşturulan o tanrılık zaten yoktur. O zannıdan kurtulmamız gerekiyor. Bunun için zaten yok olan o “BEN”i çok iyi tanımak ve bir de “A” takdiminin veri tabanını bilerek sürekli bir analiz içinde olmak gerekiyor. “Bendeki hangisi?” deyip kendimizi sürekli test etmemiz lazım.

“A” takdiminin veri tabanında öfke vardır. Öfkenin her türlü “A”ya aittir, tanrı hazmedemediği yerlerde öfkelenir. O tanrıya ait bir iştir. Bu yüzden “öfkeli iken ölen imansız ölür” denir. Çünkü öfkeliyken o rabdır. Rabliğini ilan etmiş olarak ölen nasıl ölür? “B”de öfke olmaz, hoşgörünüzü koruyacak bir celal vardır. Celal, hoşgörünüzün suiistimal edilmesini engelleyen bekçidir. Bu yüzden yalnızca koruyacak kadar görünür. Koruma anında adrenalin oluşur da coşarsanız bir anda “A”ya düşersiniz. Hoşgörüyü koruyacak kadar. Efendimiz buyuruyor; hoşgörünüzü koruyacak bir Celal yoksa o hoşgörden maraz doğar. İçinde Celal olmayan hoşgörüyle karşılaşsanız bilin ki o “A”ya aittir. Dünyada hoşgörü diye anlatılan “A”nın tarifidir. “B” Takdim Formu’nun hoşgörüsü kader sırrıyla ilgilidir, kaderi kavramaktan ileri gelen bir haldir, var’ı, var olduğu haliyle sevebilme yeteneğidir; Hoşgörü budur. Tanrılar dünyasında hoşgörü dayanma ve katlanmadır. “Ne yapalım katlanacağız, bizim gibi düşünmesen de katlanacağız” derler. “B”deki hoşgörü böyle değildir. “B”deki kişi kaderi öyle yaşıyordur ki, var’ı, var haliyle sevmeye onda hayat bulmuştur. Onun bu hali tanrılar tarafından suiistimal edilecek olursa koruyacak bir bekçisi vardır. Aksi halde tanrılar onun imanî hoşgörüsünü suiistimal eder, ona zarar verir. Bu koruma, tanrıları ezip yok etmek değildir. Sadece “B”yi koruyacak kadardır, işte onun adı Celal’dır.

Öfke, merak ve daha ne varsa, “A”ya ait veri tabanının tuzaklarından ancak terkle kurtulabilirsiniz. “A”ya ait özellikleri “terkler” listesine koyduğunuzda Allah rızası için hemen terk etme kararı alacağınız şeylere bir bakın. O kadar çok şey var ki! Fark ettiğinizde eğer terk edemeyenlerden olursanız terk edilirsiniz. Bir ayet meali var; onlar Allah’ı unuttu, Allah da onları unuttu. Demek ki, ya terk edemeyenlerden olarak terk edileceksiniz veya terk edenlerden olup kazanacaksınız. Veya terk edenlerden olduktan sonra da terki terk edeceksiniz. Terk’le ilgili üç grup, üç kategori böyledir.

“A” takdiminde yaşayanın düştüğü tuzaklardan birisi de meraktır. “A” takdimindeki insan vehmi suiistimal ediyor, ona zulmediyor. Çünkü işi zulmetmek, suiistimal etmek! İşi o olunca, eline ne geçerse mesleğini onda icra ediyor. Merak gibi güzel bir yeteneği alıp, tanrıları merak etmede kullanı-

yor. Aslında Allah'ı merak etmek için verilmiş olan bu önemli yeteneği "Hiç düşünmez misiniz?" mealindeki ayetlerin gereğini yerine getirmek üzere kullanmak lazım. Ki, o ayetleri de yaşamış olalım. Allah'ı tanıma fırsatı yakalayalım diye verilen merak duygusunu suiistimal edip başkalarını merak etmede kullanmak ona zulümdür. Merakı öyle işlerde kullanıyorsanız bilin ki, bir merak otuz altı zinadan günahtır. Allah'ı merak etmede kullanırsanız o tefekkür olur. Yerinde kullanımla o çok yüksek, çok önemli bir cennet mevkiine dönüşüyor Suiistimal ile çok derin bir cehennem mevki oluşuyor.

"A" Takdim Formu'nda olanlar kesinlikle bölücüdür, mutlaka bölerler: Bizim gibi değil, bu yüzden ona hakkını vermeyelim. "İşçi patron, siyah beyaz, güzel çirkin, zengin fakir, kapıcı genel müdür, kadın, çocuk, zayıf" der ve böler. Bölme kişi hak dağıtırken; "O bakan ona büyük verin, işçiye az verin, öksüz ve yetimlere vermeseniz de olur, nasıl olsa hakkını arayamaz ondan al şuna ver" der adil davranmaz. Bu bölücülük nihayet çok tehlikeli bir şeyi getirir; şiddet. Bir ara sporda çok gündemdeydi. Özellikle stadyum şiddetinin önlenmesi için bir sürü yöntemler öneriyorlardı. Bedava bilet vermeyelim, amigo şunu yapsın, kapıda şöyle yapalım. Hayır. Bölücü davrandıkça şiddet kalkmaz. Bir takımı bile bahane edip insanları böler, fanatikliği desteklersen, herhangi bir konunun fanatliğini üretirsen bölmenin geleceği yer şiddettir. Bölme neticede şiddeti getirir, mutlaka. Eğer İslam namına bölücülük yapıyorsanız İslam'ı kullanarak şiddet uygularsınız. Oysa İhlâslı hayatta şiddet yoktur, "B" takdimindeki hayatta öyle bir şey olmaz. Tanrılığını iddia eden birisi yok ki şiddet uygulasin. O tanrılar dünyasının işi, orada kural bu: Tanrıysan böyleceksin. Bölmenin neticesi ise şiddettir. Çünkü bölücü olan bir işi diliyle halledemiyorsa eliyle halleder.

Tanrıyı tanımak, fark etmek ve yakalamak istiyorsanız hayatına bakın, mutlaka şikayeti görürsünüz. Hep şikâyet, her şeyden şikâyet. O aynı zamanda takdir bekler, takdir ister, kendisini takdir etmeyene küser. Gücü yetiyorsa açıktan, yetmiyorsa sessizce küser. Özelliğidir, daima herkesten takdir ister, çocuğundan bile. "Nankörler, hayatımı size verdim, yaptığınıza bakın" der. Onu takdir edemediler! Takdir istiyor. Ve dikkat edin bu tanrı her konuda kandırır. Bu kadardan bir şey olmaz der, küçücük konularda bile kandırır. Kandırmak öyle tehlikelidir ki, onu katı bedende sabitler. Kandırıldıkça beden katılaşır, kalınlaşır, sonra ondan kurtulamazsınız. Katı beden yeri cehennemdir. "B" takdiminde şeffaf yaşantı çok önemlidir. Bu yüzden orada kandırma olamaz. Cennettekilerin nasıl bir şeffaf bedenleri vardır,

baktınız mı nereleri görünür, ayetlerde hiç okudunuz mu? Şeffaf yaşamak sizi o şeffaf bedene götürüyor. İşte bu tanrı almayı çok sever, istemek ve almak onun özelliğidir, hep ister. Amir memurlarından, eşler birbirinden, anne baba çocuklarından bekler ve ister. Ne olduğu, kim olduğu önemli değil, onun işi istemek ve almaktır. Hep bunu düşünür.

“A”nın yaşantısı haramlara meyillidir. Haramlara meylim var mı diye mutlaka inceleyin; “Allahım, tam bir şeyler yapacağım sen çıkıyorsun karşıma. Öyle dostlar edineceğim ama yasaklamışsın, sevimli gelen ne varsa yasaklamışsın” diyorsanız harama meyli görün. Talib kişi “Meyilli miyim?” testinden ziyade “Hangi haramlara meyilliyim?” analizi yapar ve kendinde onları arar, bulur. Ve terk başlar. Ama onları nasıl bulacaksınız ve nasıl kurtulacaksınız? Kurtuluş yolu umursamak ve rahatsız olmak’tır. “A”dan çok rahatsız olmak şarttır. Çok umursamak, çok rahatsız olmak gerekiyor.

İnsan kendini bazı konularda “B₀” noktasına yakın, bazılarında uzak görebilir. B₀ noktasından uzak olduğunuz bir konu fark ettiniz diyelim, yani tanrılıktan kurtaramadığınız bir şey var, fark ettiniz ve rahatsız oldunuz. O rahatsızlık sizi hemen yaklaştırır, o konunun nefsi-i levvamesine gelirsiniz. O rahatsızlık size “Allahım, ne yapayım, bundan nasıl kurtulayım?”ı açarsa tövbe edersiniz. Tövbeyle “B” kapısı açılır. İçeri girebilmek için bir hedef, bir dua gerekiyor. Duanın hedefe, hedefin duaya nasıl dönüştüğünü gördük. “Hazine kapısı açıldı ne istiyorsun?” denildiğinde kendine ait bir hedef koymuş olmalısın. İşte onu talep etmenin ismi DUA’dır. Eğer rahatsızlık, tövbe ve dua mekanizması çalışırsa Allah’ın izniyle her şeyden sonuç alırsınız.

Tövbeden biraz bahsedelim. Hayatınızda tövbeye üç türlü rastlarsınız. “Tövbe” daha çok cezadan korkarak yapılanın adıdır. İş fark edildikçe ceza korkusuyla değil de cennet ve sevab umuduyla yapılan tövbeye “İnabe” denir. İlki tövbe, ikincisi inabedir. Bir şey Allah’tan utanıldığı için yapılmıyorsa ona da “Evbe” denir. Evbe bir utanç duygusudur, Allah’tan utanmadır ve bu hal Nasuh Tövbesi’yle çok ilişkilidir. Bazan bir şey karşısında “Allah’tan utanmıyor musun?” deriz. İşte Allah’tan utanarak yapmak veya yapmamak Evbe’dır. Bu utanma insanı üst seviyeye götürür. Kişi o zaman Hz. Osman rıyallahu anh’ın halini anlar, o neden önemliymiş o zaman anlar. O Hazreti Osman ki, Efendimiz (SAV); “Melekler bile ona yaklaşıncâ hayâ eder” buyurur. İşte onu o zaman anlarsınız. Utanma duygusu Allah’tansa o Evbe’dır ve Nasuh Tövbesi’nin açılmasında bu duygu önemlidir. O utanma duygusu normal hayatta yaşarken de, salât ikame ederken de önemlidir.

“B” Takdim Formu’ndaki kişi; “Ben İlmullah’ta Allah’ın dilediğinin suretiyim. Allah ilminde diledi, ben o suretim, zaten her şey O’nun dileğidir” diyor. Bir takdim var, bir “BEN” diyen var ama bir iddia yok. Nefs mertebelerinde “ilerlemek” için kurtulunması gereken “BEN” budur. Rablık ilanıyla “BEN” dedikçe kişide nefis mertebeleri başlamaz. “Başlamak” için bu “BEN”den kurtulmak şarttır. Bunu fark edin. Rablığını ilan etmiş kişinin söylediği “BEN”den kurtulmadan nefis mertebeleriyle uğraşan zavallı tanrı olur. Yani kişi “A” olduğunu fark etmemişse, o “BEN”den kurtulmadan “benlikten” kurtulmaya çalışıyorsa zavallı, güçsüz bir tanrıya döner. O yanlış bir iştir! “A” takdimiyle iddia edilen, zaten yok olan o “BEN”i etkisizleştirmek gerekiyor. Önce o! O suiistimalin bir bitmesi lazım. Ondan sonra “ben Allah’ın ilminde Allah’ın dilediğinin suretiyim” diyenin söylediği legal “BEN” görülür. İlerlerken bu “BEN”den de kurtulmamız gerekir. Kurtulacak hal oluşur inşaAllah.

Kendini içinde bulduğun suiistimalden geri dönüşsüz kurtulursan “B” hayatı başlar. O Esmâ’ül Hüsna’ların hayatıdır, “B” takdiminde yalnızca esmalar vardır. Eğer Esmâ’ül Hüsna’lardan başka bir şey görüyorsanız “B” Takdim Formu’nda değilsiniz demektir. “B” hayatını yaşayan esmalardan başka bir şey görmez. O hayat, “Ne yana dönerseniz Vechullah’ı görürsünüz” denilen haldir. “B” Takdim Formu’nun hayat tarzında, her şey, her taraf Esmâ’ül Hüsna’dır. Manzara bu yasalardır, esmaların görüntüsüdür. “B” hayatıyla birlikte sırayla Fiillerin Tecellisi, İsimlerin Tecellisi, Sıfatların Tecellisi hayatları başlar. Onlara “tecelliler” denir ama zaten O’ndan başka bir şey yok ki tecelli etsin. O’ndan başka bir şey olmayınca veli yaşantısı denilen o haller hiç umurunuzda olmaz. Çünkü zaten öyle yaşıyorsunuz. Velilerin hayatı diye okuduğunuz halleri o zaman normal yaşamaya başlarsınız. “B” Takdim Formu’nda yaşanan hayatın ismi salâttır, “B” Takdim Formu’nun hayatının ismi salat’tır, o yaşantı salâttır, yöneliş’tir. Salât ikame etmek yönelmektir. Bu hayattaki kişi de daima yöneliştir. Bu yüzden esas işimiz salât.

Salât deyince akla onu tam yapan şey gelir; Fatihâ! Hadis böyle; Fatihâsız salât noksandır. Salât Fatihâ’dır, Fatihâ da salâttır. Salât yönelmektir, yöneliştir. Öyle bir yöneliş ki, başlarken “Allahuekber”le, Tekbir’le başlar. Allahuekber yönelişi bazen çok yanlış anlatılıyor. Onu anlatan kişi eğer bir tanrıysa der ki, elinizi kaldırıp Allahuekber derken; “Her şeyi arkada bıraktım, arkaya attım Allahım, şimdi seninle meşgulüm” diyorsunuz. Eğer işin aslını görmüşseniz bu bakış, bu açıklama size saçma gelir. Bir küçük çocuğun babasını görünce “Oyuncakları bıraktım babaa” deyip koşması gibi gelir. Eğer

Allah'a tanrı inanıyorsa öyledir; o gider Allah'ın önünde eğilir, hazır ol'a geçer, oyuncaklarımı bıraktım Allahım, şimdi seninleyim der. "Allahuekber" deyince senedi sepeti, şunu bunu düşünmeyi sonraya bırakır. Lütfen şunu iyi inceleyin, Allahuekber deyince oyuncaklarını bırakmaya çalışan kişi rablik ilan etmiştir ve Allah diye inandığını kendisi yönetir, ne zaman onun huzurunda olacağına o karar verir. Hatta günahlara bile Allah adına o karar verir. Allah Kur'an'da "şu günahdır" der, Rasul'ü hadiste "şu günahdır" buyurur, ama ona göre o günah değildir. Çünkü Rasul'ü de, Allah'ı da o yönetiyor. Olabilir mi? Tanrıysa olur, tanrının işi odur. İşte bunların tümü LA İLAHE'dir.

Evet, salât yöneliştir ve yöneliş Allahuekber'le başlar. Tekbir'le siz teslim oluyorsunuz, zaten teslim halde olduğunuzu itiraf ediyorsunuz; Allahuekber! Bunu derken ellerinizle şeklen de teslimsiniz, teslim haldesiniz, La havle ve La kuvvete illa Billâh halindesiniz: "Allahuekber; Allahım bir kuvvet iddiasında değilim. La havle ve La kuvvete! Korkulacak bir varlık yok. Korkulacak kuvvet iddiaları yok. İlla Billah. Ben "B" Takdim Formu'ndayım, sadece salâta değil her an öyleyim; teslimim. Eslemtü vechiye lillahi; yüzümü sana teslim ettim, sana yöneldim. Eslemtü li rabbil alemiyn; alemlerin Rabbine teslimim." Bu idrakta olan kul, yönelişin yalnızca salât ikamesi sırasında secadede yapılan bir şey olmadığını yaşar. Şunu hayatınızda inşaAllah uygulayın: Yaşarken Allahuekber'i sık kullanın ve açıkladığımız manadaki idrakla "Allahuekber" deyin. Etrafta tanrıları gördünüz, hemen "Allahuekber; bu tanrılar yok, ben de tanrı değilim. Ben İlmullah'ta dileğinin suretiyim, sana yöneldim; Allahuekber" deyin. Yaşarken Allahuekber'i bu manada söylerkeniz, salât ikame ederken kendiliğinden o manada söylenir ve kolay teslim olursunuz. Salâta bu tefekkürü yaparak başlamayı alışkanlık haline getiren görür ki, salâta İhlâs Hayat Döngüsü'nde, o yörüngede, Fatihâ'yı o idrakla okuyor: Bismillahi'r Rahmâni'r Rahiym Elhamdülillahi Rabbil alemiyn...

"Besmele" Fatihâ'nın ilk ayetidir, "Elhamdülillahi Rabbil alemiyn" ikinci ayettir, ikisini ayırmadan okuyun. Bu iki ayette siz sıfatınızı belirlediniz; Allah ismi, Rahman ismi, Rahiym ismi ve Rab ismi, bu mertebeler sizin sıfatlarınız. Bu sıfatlar birer statüdür; Ulûhiyet Mertebesi, Rahmaniyet Mertebesi, Arş ve Rububiyet Mertebesidir. Ulûhiyet'ten Rububiyet'e geldiniz, Rab noktasında "Bismillahi'r Rahmâni'r Rahiym Elhamdülillahi Rabbil alemiyn" diyerek statü belirlediniz. Önemli bir işe girişmeden önce statünüzü belirlediniz; Bismillahi'r Rahmâni'r Rahiym Elhamdülillahi Rabbil alemiyn. Şimdi icraata geçiyorsunuz: ErRahmani'r Rahiym, Maliki yevmidDiyn. Rahman ve

Rahim'i bu kez bir iş yapmak üzere söylüyorsunuz. İlki statü belirlemektir. Rahmani'r Rahiym ve Maliki yevmidDiyn iş yapıştaki halinizdir. Yolculuk devam ediyor. Rahman'la oluşacak manalar Rahiym'le vücut bulup Malik şemsiyesi altına yerleşecekler. Rahman, Rahiym, Malik. Bir Hadis-i Kudsi'de buyurur ki: "Fatiha'yı kulumla bölüştüm." Buraya kadar Sahibi'nin seslenişidir. Artık kul devrede, sıra sizin takdiminizde, kul duruşunu belirliyor. "İyya-KEe na'budu VE iyyaKE nestayn" diyerek duruşunuzu belirlediniz. Sisteme hanif olarak yaklaştığınız bu pozisyonun idrakı Rum-30 idrakıdır. Tefekkürle Allahuekber dedin, Fatiha okurken bu idrakla "iyyaKE na'budu VE iyyaKE nestayn" deyip "A"yı sildin, artık "A" yok, etkisiz. "Hanif olarak yaklaşın" çağrısına "Semi'na ve eta'na; işittik itaat ettik" dedin ve hanif idrakla yaklaştın. "İyyaKE na'budu VE iyyaKE nestayn"i bu hanif duruşla söylediğin için şuurun İnsan-30'dur; dileyen yok illa Allah!

İnsan-29 ve İnsan-30 kaderi anlamada anahtar ayetlerimiz. "Dileyen yok illa Allah" şuuruyla yaşayan hanifin "iyyaKE na'budu VE iyyaKE nestayn" deyip bir talepte bulunması dikkatinizi çekiyor mu? Madem dileyen yok, niye? İnsan Suresi 29. ayeti yaşamak için. İnsan-29 bize ameli/icraatı gösterir; dileyen Rabbini seçer. Efendimiz'in açıkladığı kaderi anlamamızda en önemli anahtar bu yüzden İnsan-29 ve 30 ayetleridir. İnsan-30 imanı anlatır, her şey Allah'tandır diye inanmak İnsan-30'dur. Bu imanın gereğini yapmak İnsan-29'dur. "Her şey Allah'tandır" deyip bir köşede bekleyemezsin. Beklersen beklemenin karşılığını alırsın. İnsan-29 gereği, ne gerekiyorsa yapacaksın, dilemek budur. Bir şey yapman gerekiyor ama "her şey Allah'tandır" imanıyla. "Allahım diledim seni seçtim" demek ameldir, iman değil. İman zannederseniz tanrı olursunuz. O ayetle bir iş yapacaksınız. İş yaparken tanrı olmamak için "Dileyen yok, illa Allah" idrakıyla yapacaksınız. O zaman "B" takdimiyle yapmış olursun. Aksi halde insan bir tanrı olarak kalır.

Duruşunu gösterdin, şimdi talepte bulunacaksın. Talepde bulunabilmek için "İyyaKE na'budu VE iyyaKE nestayn" pozisyonunda olmak, o idrakla durmak şarttır. "İyyaKE na'budu" ile duruşunu gösterdin, şimdi istiyorsun; İhdina's Sırat-ı Müstakim. Sırat-ı Müstakim'i, yani doğru yolu istiyorsun.

"Billahi anlamıyla Allah'a iman edenleri ve bu imanın gereğini yaşayanları, Allah zati rahmet ve faziletine erdirir ve sırat-ı müstakıme hidayet eder." (Nisa-175)

"B" takdimi ile iman edenler ve gereğini yaşayanlar müjdeleniyor. İman ettim deyip de "A" olarak "A" gibi yaşayanlar değil. "B" imanına uygun ya-

şayanlar. Allah ancak onları sırat-ı müstakime hidayet ediyor. Salât ikame ediyorum deyip “A” takdiminde namaz kılan ve doğru yolu isteyen değil. Nisa-175 çok açık: Billahi anlamıyla iman edenleri ve bu iman gereğini yaşayanları Allah zati rahmet ve faziletine erdirir ve sırat-ı müstakiyme hidayet eder. İşte bu vaatten de ümitlenerek istiyorsunuz; İhdina’s Sırat al Müstakiym; Allahım bana “B” yolunu, “B” hayatını nasib et. Kişi “İhdina’s Sırat al Müstakiym” derken tanrı yolunda bir şey, bir güç istiyorsa boştur. Onunla istenen “B” hayatıdır, o hayat tarzına razı değilseniz hiç Fatiha okumayın. “Bana “A”ların yaşantısı cazip geliyor, hem onu hem bunu isterim” diyorsanız o boştur. Salâtta istenilen bu yol zaten ayetin devamında tarif ediyorsunuz; “Sıratelleziyne en’amte aleyhim; en’amda bulunduklarının yoluna talibim.” Bu “B”lerin yoludur, İhlâs Hayat Döngüsü’ndeki hayattır. Tam ümitlendiniz, isteklerinizi söylediniz ama sizi birden bir haşyet, bir ürperti kapladı, korktunuz. Bu hal ile “Ğayril mağdubi aleyhim ve laddaalliyn” dediniz; “Aman Allahım bana “A” Takdim Formu”ndaki rolden verme, bana orayı cazip yapma, bana haramlar cazip gözükmessin, harama meyilli olmayayım, haramlar hoşuma gitmesin. Sana inanıp, da sapanlardan, sana inanıp da nankör olanlardan olmak istemiyorum.” Âmin. Bu manasıyla salâtta Fatiha “B” hayatı için öyle önemlidir ki. “B” yolunu bu idrakla isteyen, böyle bir salâtın secdesi nasıldır? Onu ilerde konuşacağız inşaAllah.

“A” takdimiyle yaşantı için özel ders almanız, motive edilmeniz gerekmez demiştik. Kendini hayata böyle takdim ettiğin için dünya işlerini, “A”ya ait işleri şaşılacak derecede kolay yaptığını fark edersin. İnsan bakar ki, onları öğrenip yapmak için özel bir gayret gerekmiyor, hele de narsistse! Hümanistse işi zordur, kaybeder, hümanistseniz tanrılar dünyasında kaybedersiniz. Ne kadar dürüstsen o kadar kaybedersin, iyilik mi yapıyorsun mutlaka kötülük göreceksin gibi cümleler hümanist tecrübelerin sabitleşmiş hükümünü yansıtır. Çünkü tanrılar dünyasının başarısı zulme dayanır. Burada tanrılar savaşı var, ne kadar zulmedersen o kadar kazanırsın. Zulme dayalı bu yaşantı için özel bir gayret gerekmiyor. Ama “B” Takdimi yaşayabilmek için gerekir, çünkü o bilinmiyor. Eğer Rabbimiz dileseydi hiç bilinmezdi de. Belki öyle yaşantılar da diledi, bilmiyoruz. Niye bakın: A’MA HALİ’ni fotoğraf makinasına benzetmiştik. Onun normal hali flaşın patlamadığı haldir. Tüm güç kuvvet o halinde mevcut. Bir şey diledi, bir kare resim diledi, flaş yandı söndü A’ma’da. Bizim uzun süreçler olarak gördüğümüz hayatı, evren’i Allah bir an düşündü (OL dedi) oldu. Yasin-82 bunu anlatır: “İnnema EM-RUHU iza erade şey’en en yekule lehu KÜN fe yekün.” Bir şey murad etti

mi “OL” der olur; KÜN fe yekün. Bu hayatı diledi, tek kare resim oldubitti. Allah indinde bir an oldubitti. O bir anın, o tek kare resmin içerisinde bizim için uzun süreçler var. Bizim için, bize göre kıyamet kopacak, mahşer, hesap, cennet, cehennem. Bunlar yaşanacak diye biz bekliyoruz, Allah da bekliyor sanmayın. “Çok yaşadılar, kıyamet kopsa da karşıma gelseler, hesaplarını bir görsem” demiyor, öyle bir şey yok, o iş bitti. Size söyleyeyim, herkes yerinde. Cehennemlikler cehennemde, cennetlikler cennette, zaten! Biz o süreci yaşıyoruz ama bitti o iş, herkes zaten yerinde. Bir şeyler yaşayacağız da sonra cennet, cehennem değil. Bitti, herkes yerinde. Flaşı yandısöndü. O bu kare resim. Kim bilir daha önce kaç defa yandı söndü, daha sonra kaç defa yanıyor sönüyor. Aklın alabileceği bir şey değil. Ama içinde olduğumuz bu karede dileği, dilediği bu. Farklı dilekleri vardır, bilemeyiz. Diğerlerinde ne diledi bilemiyoruz, çünkü biz bu karenin içerisindeyiz.

Ve resmin bu karesinin bizim bulunduğumuz noktasında seyr “A” takdimi üzerine. Ancak dilediklerini sırat-ı müstakime hidayet eder, kurtarır. Nasıl kurtulunur? “A” Takdim Formu’ndan kurtulmak o yaşantıyı sağlayan veri tabanından kurtulmaktır. Billahi imanında olan için onun veri tabanını hızla yok edecek önemli şeyi Haşr Suresi öğretiyor:

“Eüzü Billahi mineş şeytanir racim Bismillahi’r Rahmânî’r Rahiym. Lev enzelna hazel Kur’ane ala cebelin leraeytehu haşian mutessaddian min Haşyetillah ve tilkel emsalü nadribuha lin’nasi leallehum yetefekkerun: Eğer şu Kur’an’ı (başı semada, kökü yedi kat yerin dibinde) bir dağın (kaskatı kesilmiş bir şuur mazharının) üstüne inzal etseydik, elbette onu Allah haşyetinden dolayı huşu ederek çatlayıp parça parça olduğu halde görürdün. Bu misalleri insanlara tefekkür etsinler diye darbediyoruz (veriyoruz).” (Haşr-21)

Bahsedilen parçalanmaya ALLAH HAŞYETİ sebep oluyor, Allah Sevgisi değil. Haşyetullah olmadan sevgi risktir. İnsanlar bazen İslam’a sevgi açlığından da yaklaşır. “Onu sevdim olmadı, bunu sevdim olmadı, gerçek sevgiyi buldum” diye yaklaşır ama o kandırmacadır. Bir müddet sonra bakar olmuyor, o sevgiden bıkar. Çünkü yanlış. Tanrılar dünyasının sevgisiyle Allah sevilmez, o dünyaya ait duygularla Allah’a yaklaşılmaz. Heyecanla sarıldığın o şeyi birgün mecburen bırakırsın. Allah’a yaklaştıracak şey Haşyet’tir. Ayeteki bir önemli mana da budur; tanrılığı parçalayan, yok eden haşyettir.

-Bu haşyet, bildiğimiz korkulardan farklı mı?

Çok farklı! Bildiğimiz korku dediğiniz tanrıların birbirlerinden korkusudur, haşyet o değil. Allah'tan korkmak oradaki korkularla hiç ilişkili değildir, Allah'ı sevmek de tanrılar dünyasındaki duygusal davranışlarla hiç ilişkili değildir. Haşyeti tanımlayacağız, açacağız, “demek ki buymuş” deyinceye kadar açacağız ki, beynimizde Haşyet’le ilgili bir veri tabanı oluşturalım.

-Adı ne olursa olsun Allah’a korkuyla yaklaşmak doğru mu sizce?

Allah korkusu tanrılar dünyasındaki korku değildir, kimsenin Allah’tan öyle korkmasını da istemem, Allah’tan öyle korkulmaz. Mesela çocuğunuza Allah’tan tanrılar dünyasındaki gibi korkmayı anlatırsanız Allah’a karşı siner, o korku sindirir. Oysa Haşyetullah cezbeder. Kendine çeken, içine alan bir korkudur o, “ya razı olmazsa?” korkusudur, istenmeme korkusudur, sizi sindirmez. Diğer korku nefret doğurur. Allah korkusunu da öyle sanıp anlatırsanız nefret oluşturunuz, yaptığınız tanrı işi olur. Oysa haşyetteki korkuyu yaşayabilseniz sizi kendine çeker, bir sevgi doğurur. Haşyet bir çiçekse onun toprağı korkudur. O çiçek korku toprağında yeşerir. Dolayısıyla, “bu kişi Allah’ı çok seviyor” diyebilmeniz için onda sevgiye ait görmeniz gereken beden dili Haşyet’tir. Onda fark edilen korkuya bakıp; “Ne kadar korkuyorsa o kadar Allah’ı seviyor” dersiniz. Öyle seviyor ki Allah istemez diye korkuyor, utanıyor. Nasıl farklı bir korku imajı çıktı, görüyor musunuz?

Haşyetin bir boyutu böyle bir Allah korkusudur. Bir boyutu da Allah’ın yarattığı sistemde romantikliğin olmamasından kaynaklanan korkudur. Elimdeki bardağı bıraksam, yer çekimi çalışır, düşer. Öyle bir sistem çalışıyor ki romantiklik yok. Sistemin gerçeklerini fark etmez ve korunmazsanız cehenneme gidersiniz. Haşyetteki korkunun bir boyutu da sistemin çalışmasından korkudur, sistemle ilgili korkudur. Bir aralar kuş gribi hayatımızı nasıl etkilemişti? Kuş gribi salgını varken nasıl korktunuz, tavuk eti yemediniz, kanatlı görünce ürperdiniz. Şu an kuş gribini konuşuyor olsak ve size; “Sakin kuşlara, tavuklara dokunmayın” diyor olsam, bana; “Niye korkutuyorsun, korkuyla değil sevgiyle anlat” der misiniz? Sevgiyle anlatılabilir mi? Kuş gribinden korkmanız gerekiyor. Ona yakalanmamak için korkup tedbir alacaksınız. Buna Kur’an MÜTTAKİ diyor. Allah onları Bakara Suresi’nin ilk ayetlerinde “korunanlar, korunmak isteyenler” olarak tarif ediyor. Arka plan bakışıyla onlara “korunması dilenmiş olanlar” diyebiliriz. Ama insan boyutundan baktığımız için korunmak isteyenler diyoruz. Neden korunmak istiyor? Sistemden! OKU’du, sistemdeki gerçekleri gördü, korunmak istiyor, tedbir alıp korunuyor. Buraya şüpheli bir piliç eti koysak, kuş gribi de çok

yaygın, aramızda da kuş gribini konuştuk odadan çıktık. Çok açsınız, baktınız kimse yok, hazır kimse yokken şu buttan bir ısırayım der misiniz? Korkarsınız. Kimse yok, niye korktunuz? Sistem korkusu budur! Bu olay Allah korkusuyla, Allah'ın sisteminden korkmakla nasıl bağdaştı değil mi? Allah sana "yapma yasak" diyor, baktın kimse yok, yapıyorsun. Demek ki, böyle bir korku gerekiyor. Sistemi okuyunca o eti ısırmadın, onun gibi bir korku şart! Kimse yoktu korktun, ısırmadın. Korundun, korudun kendini! Halbuki Allah'ın söylediklerinde böyle yapmıyorsun. Yapıyor musun? "Şu haram, şöyle yap" denilenleri, bakıyorsun kimse yok yapıyorsun. Veya varsa da aldırmıyor yapıyorsun. Niye? Bu sefer de sana göre Allah yok. Allah olsa, insan yapmazsın! Demek ki, uydurduğun bir Allah mefhumu var; istediğin zaman ortaya çıkıyor, istediğin zaman çıkmıyor. Mevlüd'lerde, cenazelerde çıkıyor, bir hasta görünce çıkıyor, çoluk çocuğunun başına bir şey gelince çıkıyor, sonra yok! Yani her işin rayında giderken ortaya çıkmayan bir Allah uydurmuşsun. Çok yanlış! Sistemle ilgili böyle bir korkuyu hızla yakalamak gerekiyor. "Şunları şunları yapmazsam cehennemden kurtulamam" korkusu sende öyle olmalı ki, tavuk için olan "dikkat etmezsem kuş gribine yakalanırım" korkusunu geçmeli. Sistemle ilgili tedbir gerekiyor! Bir profesör çıkıp kuş gribiyle ilgili tedbirleri anlatsa, "Ne adam ya, hep korku anlatıyor" der misin? Sistemi anlatan kişiye de bu gözle bakman gerekir. Ama Allah'tan korku insanların korkuları gibi anlatılırsa o yanlış olur, o zaten yanlış. Kimse, Allah'tan öyle korkmamalı. Haşyetullah öyle bir korku ki muhabbet doğurur. Zaten Allah korkusunun doğruluğunu insan oradan anlar; hiç bilmediği bir sevginin, bir muhabbetin doğduğunu görür. Onun doğmasına sebep olan Allah korkusudur. Bu yüzden bir kişiye baktığınızda hükmü verirsiniz: Çok seviyor çünkü çok korkuyor. Ama bu, kuş gribi örneğindeki korku gibidir; sizi korur ama korkak yapmaz, güçsüz yapmaz.

Haşr Suresi 21. ayete göre tanrılık iddiasını parçalayan şey haşyettir. Ayette Allah haşyetinden paramparça olan o dağ "A" Takdim Formu'dur. Çünkü "A"ların dünyası dağlarla doludur. Hepsi "küçük dağları ben yarattım" diyen, müstakil bir bilinç ilan etmiş, müstakil bir güç ilan etmiş birer dağdır. O gücü uygulama fırsatı bulduğu alana göre de "ben yarattım" edasına girmiştir. O dünyayı param parça edecek şey Haşyetullah'tır, bu haşyeti sağlayacak olan ise KUR'AN-I KERİM'dir, OKU'maktır; Kur'an'ı ve kitabı, kâinatı, sistemi okumaktır. Sistemi/Kur'an'ı okumakla sizde açılacak olan haşyet ilan ettiğiniz tanrılığı paramparça eder. Haşyeti hafifçe dile getirmek istedim, çünkü "B" Takdim Formu yaşantısı için haşyet şarttır. "B" halinde yaşayanların ha-

yatı pür haşyettir. O hayatta ihlâs vardır, ihsan vardır. Birisi için ihlâslı deriz veya “salâtı ihlâsla ikame ediyor” deriz, neye göre? Nasıl ihlâslı olunuyor, nereden anlayacağız? Bazen denir ki; önce güzel bir abdest alınır, sonra şu iş yapılır. Peki, güzel bir abdest nasıl alınır, ne yaparsam o güzelce olur? Bütün bunları tarif etmek gerekiyor.

Abdest aslında ruhunuzun önemli bir elbisesidir, o elbiseye çok önem vermeliyiz, elbisesiz kalmamaya dikkat etmeliyiz. Eğer ona değil de tanrılar dünyasının elbiselerine daha fazla önem veriyorsanız onu bilemem. Abdest de bir elbisedir, talibi için! Katı beden maddi elbiseyle örtülür. Enerji beden de elbise ister, o da nurdan elbiseyle örtülür. Onun elbisesi nurdur, enerjidir ve o elbise o kadar önemlidir ki. Onu çok önemsemeyip, kenara koyup başka elbiseleri önemsiyorsanız, o elbiselerin akıbeti neticede ateştir!

İhlâs nedir, ihlâslı nasıl olunur? İhlâs Hayat Döngüsü içindeysen İhlâslı olursun, onun dışında İhlâs olmaz, başka bir tarifi yok. İhlâs'ı, İhsan'ı, Edeb'i detaylı göreceğiz ama bunları İhlâs Hayat Döngüsü'nde olan fark eder ve yaşar. Özellikle Edeb'e riayet şarttır. “Edeb ya HU” seslenişiyle işaret edilen edeb çok farklıdır. “A” takdimi yaşantısında edeb, tanrıların birbirlerine hürmetleriyle ilgilidir ve o edebin İslam'da yeri yoktur. “Beni görünce ayağa kalkar” anlayışı İslami edeb değildir, tanrıların birbirlerine gösterdikleri hürmettir. İslam'da Edeb “B” Takdim Formu hayatıdır, o hayat tarzı içerisindeki yaşantıdır. İhlâs'ın, İhsan'ın ve Edeb'in yaşandığı yer ancak “B” takdimidir. Oradaki hayat Sübhanallah, Elhamdülillah, Allahuekber, MaşaAllah, İnşaAllah yaşantılarıdır. Ve şu dua orada yerini öyle bir bulur ki: “Allahümme inni eûzü Bi rızake min sehadıke ve Bi muafatike min ukûbetike ve Bi rahmetike min gadabike ve EUZÜ BİKE MİNKE. La uhsıy senâen aleyke ente kemâ esneyte ala nefsike.” Dua ile tamamlamış olalım inşaAllah:

Rabbenâ zalemnâ enfüsenâ ve inlemtağfirlenâ ve terhamnâ lenekûnenne minel hâsirîn. La ilâhe illâ ente Sübhâneke, inniy küntü minez zalimîn. Sübhânallahi ve bihamdihî sübhânallahil aziym, estağfirullah ve etûbü ileyh.

Estağfirullah el Aziym ve etûbü ileyh. Estağfirullahelleziy lâ ilahe illâ HU-vel Hayyul Kayyûmu ve etûbü ileyh. Estağfirullah Yâ Rabbel arşil aziym. Estağfirullah Yâ Rabbel arşil kerîm. Estağfirullah Yâ Rabbel âlemiyn.

Allahümme salli ala seyyidina Muhammedin biadedi ilmike...

Yâ HÛ, Yâ men HÛ, Lâ ilahe illâ HÛ! Elif, Lam, Mim. Allahu Lâ ilahe illa HUvel Hayyul Kayyum. Entel Hayyul Kayyum ve lâ şerike lek ve lekel mülkü

ve lekel Hamdû ve inneke alâ külli şey'in Kadir. Yâ Hannân, Yâ Mennân, Yâ Bedia's Semavati vel Arz, Yâ Zel Celâl-i vel İkrâm, Eşhedü en lâ ilahe illallâhül EhadusSamedulleziy lemyelid ve lemyûled ve lem yekün lehû küfüven ehad.

İnnî veccehtü vechiye lillezî fataras semâvâtî vel arda hanîfen ve ma ene minel müşrikîn. İnne salatî ve nüsükî ve mahyâye ve mematî lillahi rabbil âlemîn ve la şerike lehu ve bizalike umirtu ve ene minel müslimin. Eslemtü vechiye Lillahi, Eslemtü li Rabbi'l âlemîn, birahmetike ya Erhamerrahimin, Velhamdülillahi rabbil âlemîn. Âmîn.

Allahım; Öncelikle Rasulullâh, Nebîullâh, Habîbullâh, Keremullâh Efendimiz Muhammed Mustafa aleyhissalatü vesselam'ın Güzel, Temiz, Latif Ruhu Şerifleri için ve O'nun muhterem eşleri ve yavrularının ruhları için,

Gelmiş olan tüm Nebi ve Rasul Efendilerimizin ruhları için, Allahım,

Halife Efendilerimiz Hazreti Ebubekr, Hazreti Ömer, Hazreti Osman, Hazreti Ali radiyallahu anhüm'ün ruhları için; Allahım, Ashabı Kiram Saha-be Efendilerimiz'in ruhları için; Allahım, indinde makbul kullarının ruhları için; ve Allahım, yalnızca Senin rızanı umarak, Seni anlamak, tanımak ve Senin razı olduğun yolda bulunabilmek amacıyla bir araya gelmiş olan biz kullarının ve onların senin rahmetine kavuşanlarının ruhları için; Ki Allahım, onlardan razı oluver, onlara merhametinle muamele ediver, günahlarını bağışlayiver, onların azabını yok ediver, mekânını cennet ediver Ya Rabbi,

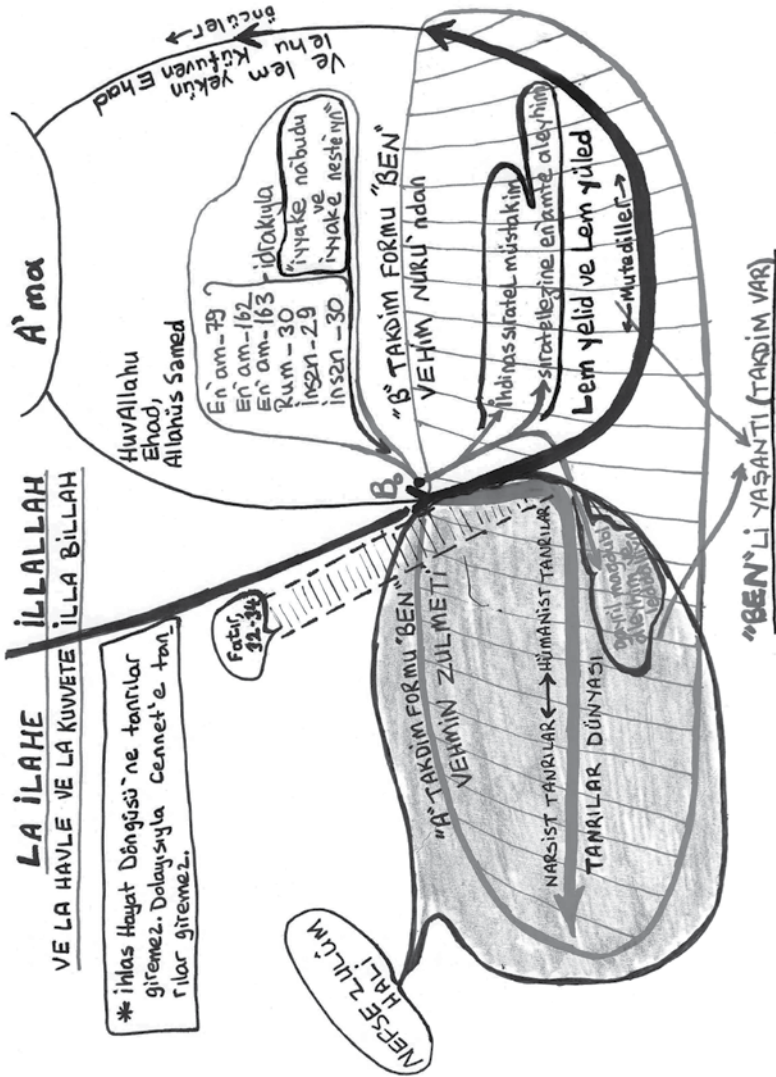
Allahım, rahmetine kavuşan bütün müslüman mü'min din kardeşlerimizin ruhları için; müslüman mü'min din kardeşlerimizin hastalarına acil şifa, borçlularına acil eda, dertlilerine acil deva, yolcularına acil selametlik hayrlısıyla, lutfunla, kolaylıkla nasib eyleyiver Ya Rabbi,

Ey Allahım, bizlere ailelerimize, yavrularımıza ve inanan din kardeşlerimize sağlık, sıhhat, afiyet lutfeyleyiver. Allahım bizlere merhamet ediver, bizleri bağışlayiver, bizleri affediver, bizlere hidayet nasib eyleyiver. Ve Allahım, bizlere hayırlı rızklar lutfeyleyiver,

Ey Allahım, Rasulullah Efendimiz'in anlattığı Senin Yolun'u anlamak üzere Efendimiz'in evinin bir şubesi olarak evlerini açan kardeşlerimizin evlerine nur yağdır, Allahım Selam'ın kaplasın ve yolunun yuvası eyle Ya Rabbi. Gelenlerden, hizmet edenlerden, evini açanlardan razı ol Ya Rabbi,

Ve Allahım; yalnızca rızan için; El-FATİHA

28 Cemaziyelevvel 1429 / 01 Haziran 2008

Uzunca bir süre paylaşımlarımızda önemli bir şeyi tefekkür etmeye çalıştık; tanrı ve tanrılık iddiası. Onu özetler gibi başlayacağız ama farklı bir şekilde. Konuları hep bir adım daha ileri götürerek yerine yerleştiriyoruz.

Bugüne kadar daha çok “A” Takdim Formu’nu, “A”nın yaşama biçimini oluşturan veri tabanını konuştuk. Zaman zaman “B” Takdim Formu’ndan bahsetsek de “A”yı konuşmaya devam edeceğiz. Takdimi ikiye böldük; A ve B. Asi yapıyı A ile tanımladık. Bismillahi’r Rahmani’r Rahim’in “B”sinin takdim edildiği hayat tarzını anlatmak için “B”yi sembol olarak kullandık.

“B” sıfır noktasını hatırladınız mı? “B” takdimindeki kişinin de kendisini takdim ettiği o noktaya Sıfır Noktası demiştik. Adı sıfır noktası ama bu noktada durmak, sabit kalmak zordur. Orada kararlı sabit durmak bazı gerekleri içerir. Ve ancak ondan sonra yolda ilerleme mümkündür. Şemamızda İhlâs Hayat Döngüsü’nün bir gösterimi var. İhlâs Hayat Döngüsü’nde özellikle “lem yelid ve lem yûled” noktasına gelindiğinde takdimin başladığını, bu noktadan itibaren insanın kendisini kesret âlemine anlatmaya başladığını, bu takdimi yaparken iki yoldan özellikle “A” takdimini yeğlediğini, daha doğrusu kendisini “A” takdimi içinde bulduğunu söylemiştik. Dünya yaşantısı “A” takdiminin kendisidir, “A” dünya yaşantısı halidir. Kişi kendisini zaten “A” takdiminin içinde buluyor. Fark ettikten sonra hayatını “B” takdimiyle şekillendirmeye başladığında sıfır noktasına geliyor. İnşaAllah bu noktayı tanımlamaya, daha detaylı ele almaya çalışacağız. B₀ noktasının özellikleri nedir ve bu noktadan ileriye nasıl yol alınır görmeye çalışacağız.

Nefs mertebelerini inceliyorsunuz. Ve “Ben hangi nefis mertebesindeyim, bende Nefs-i Levvame başlamış mı, Levvame sürecinde hangi duraktayım, mülhime’de mi, mutmainne’de miyim?” gibi sorularla hangi nefis halinde olduğunuzu merak ediyorsunuz. Ama size onu somut gösterecek bir şey de bulamıyorsunuz. Böyle bir merak gerekli midir? Bu işi böyle önemseyen için gereklidir. İşiniz bu mu, mertebelerle mi uğraşıyorsunuz diyorsanız, hayır, öyle bir işimiz yok. Ama insanın kendisine bir hedef koyması ve o hedef yolunda ne yapıyorum diye merak etmesi, kendini test etmesi de doğaldır. Bu doğrallık içerisinde, bu işin talibi olan bu merakı duyar.

Günümüze gelinceye kadar, merak edenlere “Hakiki bir mürşidle karşılaşmalısın ki, senin hangi seviyede olduğunu sana söylesin” denirdi. Bugün, hakiki bir mürşidi kişi karşısında bulamıyor, bulsa sorup merakını tam gideremiyor gibi olabilir. Oysa: Siz HAKİKİ MÜRŞİD olan Kur’an’ı mürşid edindiğinizde, o mürşidin nasıl hayat bulacağını Rasulullah (SAV) de gör-

düğünüzde bu merakınızı çok somut ortaya koyup kendinizi bizzat analiz yapabilirsiniz, bu analize göre kendinize bir rota çizebilirsiniz, bu çok mümkündür. Bu yüzdendir ki anlatım tarzımızda bu meraklarınızı gidereceğiniz ve hedeflerinize ulaşmada kendinizin izleyebileceği yöntemleri bulabileceğiniz bir üslup fark edeceksiniz. Bu yöntemin maddelerini birkaç cümleyle sıralayalım: Kişinin “A” Takdim Formu’nu ve “A” Takdim Formu kapsamındaki rablık ilanını fark etmesi ve iyi görmesi gerekir. Bir kere bu kabulde buluşmamız lazım ki, kişi kendisini “A” takdimiyle tanıttığında rablığını, tanrılığını ilan etmiştir. Tanrılığını ilan etmekle de Allah’ın varlığını örtmüştür. Bu haliyle o örtendir, küfür halindedir. Bu noktada hemfikir olalım ki, ben örten olmaktan nasıl kurtulurum telaşına girilsin, kişi buna kafayı taksın, bunu önemsesin. Bunu çok önemserse yapacağı örtücülükten kurtulma çalışmalarıyla “B” takdim noktasına doğru gelir. Mesele “B” takdim noktasına gelmek ve orada geri dönüşsüz durabilmektir. Kişi o noktaya gelip de kendisini “B” ile takdim ettiğinde neler olacağını, oradaki halleri somut olarak paylaşacağız. Böylece, kişi bu seyr-i sülukta nerede olduğunu çok rahatlıkla kendisi tesbit edebilsin, gidermesi gereken noksanlarını kendisi görebilsin ve ilerleyebilsin. Günümüzde bu, bu kadar mümkündür. Çünkü hadisleri incelediğinizde, hakikati yakalamakta günümüzdeki imkânlar geçmişe göre çok farklıdır! Neden böyle olduğunu konunun içinde görürüz.

Talibin az sonra söyleyeceğime çok önem vermesi lazım. Siz bir gayretin içindesiniz, neden? Bu yazılanları okuyanın, bu söyleşileri dinleyenin, bu mantalitede olanın gayesi Allah’ı tanımaktır, İslam’ı öğrenmeye anlamaya gayret etmektir. İslam’ı anlama gayretinde olanın şuna dikkat etmesi gerekiyor; İslam tanrıya yönelik mi anlatılıyor? Çünkü bu konular ilan edilen tanrıya yönelik de anlatılabilir. Daha önce tanrıyı çok ele aldığımız için konuya buradan girebiliriz. İslam tanrınıza yönelik anlatılabilir; yani rablığını ilan etmiş kişiye anlatılabilir. Bu, karşılaşacağınız bir anlatım yoludur ve insanlar genellikle bu anlatımı sever. Eğer İslam kişinin ilan ettiği tanrıya yönelik anlatılıyorsa o tarz İslam anlatılışı yeğlenir, sevilir. Çünkü ilan ettikleri tanrıyı güçlendirecek bir yöntem yakalamışlardır. Kişi inanca, dine, felsefeye meyilseyse, iyi insan olmak gibi bir ideali varsa veya mükemmelliği seviyorsa, ben nasıl iyi insan olabilirim diye bir arayış içerisinde. Şu noktaya değinelim, aslında mükemmellik insanın yapısında vardır. Aristo bunu ortaya koymuştur. O çevresinde inançsız bilinirdi, bu yüzden bazen ona hücum da edilir. Oysa anlıyoruz ki, Aristo belki de hanif bir yapıdaydı, hanif idrakı yüzünden çevresinin inandıklarına inanmıyordu. Bir Yaradan’a inanıyordu ve ona Erke ismini verdi, bunu da bir teoriyle ortaya koydu; Mükemmellik Teorisi. İnsan

mükemmel değil ama mükemmellik istiyor, onu arıyor. O gördüğü bir şey değil ama arıyor ve onu istiyor. Aristo o mükemmelliği tanımlıyor: Mükemmellik insanın hamuruna/fıtratına mükemmel olan Yaratan'ın koyduğu bir olgudur. Böyle bir yaklaşımla kendince bir mükemmel varlığa inanıyor. Anlaşıyor ki, insanlarda bir mükemmellik arayışı var, fıtraten. Bu sebepten bir kişi bu mükemmelliğin ne olduğunu, ona nasıl ulaşacağını çeşitli felsefeler içerisinde arıyordu. Ararken karşısına çıkan bir İslam anlatımı ona cazip gelebilir ve yaklaşır. Bir şeye inanmaya meyli olan bu kişinin İslam'ı dinlemeye, anlamaya, uygulamaya çalışması Allah'ı tanımak için değildir, ilan ettiği tanrıyı güçlendirmek, tatmin etmek, o tanrıyı hedeflerine ulaştırmak içindir. Burayı çok iyi fark edelim, atlamayalım. Bu tür İslam anlatımlarının cemaati genişlettiğini bilelim. Çünkü tanrılık ilan ederek o tanrıyı güçlendirmeye çalışan genetik yapıların insanlar içindeki istatistiksel oranı bunu gerektirir, onlara bu anlatım uygun gelir. Bunu bir yeri eleştirmek için söylemiyorum. İnananları eleştirmek ne görevimdir ne de haddim, Allah muhafaza etsin. Konuyla ilgili bir gerçeği ortaya koymak için söylüyorum. Özellikle camilerde İslam anlatılışını dinleyin, göreceksiniz ki hedef iyi insan üretmektir. Ahlaklı, iyi, dürüst insan nasıl olunur, o anlatılır. Bu, insanların hoşuna gider. Kişiler çocuklarını veya bir başkasını iyi insan olsun diye camiye götürür, vaaz dinlesin ister. Fark etmese de oraya giderken hedefi tanrı yapısını güçlendirmektir. İslam'ı öğrenmeye, anlamaya gayret edenin dikkat edeceği ikinci husus şudur; İslam'ı bendeki tanrı mı dinliyor? Çeşitli bakış açılarıyla ama hep tanrıyı söylemeye çalışıyoruz. Nedeni, hayatınızda o tanrıyı birbirinizi gördüğünüz gibi görebilmenizi sağlamak, hedefim bu. Bu yolda kişinin üç şeyi somut görmesi gerekiyor, tahminen değil net görmesi gerekiyor. Bir; birbirimizi gördüğümüz gibi tanrıyı görmek gerekiyor. Aksi halde kişi Kelime-i Şehadet getiremez, şahid olamaz, şahidlik edemez. Zanla şahid olunmaz! Bu yüzden üstünde çok durmaya çalışıyorum, "A" takdimini net görmek, o tanrıyı iyi analiz etmek ve tanımak gerekiyor. Sonra da "B" halini net görmek gerekiyor. Tanrılık iddiasını, o zannı çok net gördükten sonra hedef "B" takdim halini somutlaştırmaktır. Dikkat edin, "B" takdimini somutlaştırıp net görmek son durak değildir, sıfır noktasına gelmektir. O sıfır noktasıdır. Sonra hakikati net görmek gerekiyor. Hedef, "B" takdimi denilen halin de olmadığını fark edip hakikati net görmektir. Hakikati net, somut görebilmek için bu üçü şarttır. Bir: Tanrıyı reddetmek, kendinizi "A" ile değil "B" ile takdim etmek. İki: Sıfır noktasında "B" takdimiyle sabit durmak. Bu nedir ve nasıl yaşanır, bahsetmeye çalışacağız. Üçüncü aşama daha ilerisidir. Biz henüz Sıfır Noktası'nı anlatmaya çalışıyoruz.

Kendimize soracağız; İslam'ı seven, İslam'ı dinleyen, İslam'dan yararlanmaya çalışan benim ilan ettiğim rab mı? Bu önemli. Eğer sizdeki tanrı İslam'ı dinlerse siz Allah'a teslim oluyorum sanarak Allah'ı teslim almaya çalışırsınız. Mesela tanrınız "4444 salâvat okuyayım da Allah şunu yapsın" der, bir holdinge sipariş verir gibi talebini geçer. Bu bir tanrı işte. Güçlenmek istiyor, yeteneklerine yetenek katmak için Allah'ı kullanmak istiyor. Sıkıştığı yerde hobilerine, zevklerine, ideallerine göre Allah'tan yararlanmak istiyor. Bu teslim olmak değil Allah'ı teslim almaktır. Bu yüzden "acaba İslam'ı tanrıma mı dinlettiriyorum?" sorusu önemlidir. Bu özellikle şu noktada da size iyi gelir; veli bir zat tanıdığınızda kendinizi test etmenizi sağlar. Acaba onu ilan ettiğim rab mı, o tanrı mı seviyor? Eğer seven oysa yararlanma farklı olur. Efendimiz(SAV) e de öyle yaklaşanlar vardı. Bakıyorlar ki, her şeyi bilen bir Rasul var, bu fırsatı kaçırmamak lazım deyip geliyorlar: Ya Rasulallah, biz ekinimizi, hurmamızı, ürünümüzü bir yıl şöyle bir yıl böyle yaparız ve şöyle de ürün alırız. Bize ne tavsiye edersin, ne yapalım? "Şöyle yapın" diyor. Gidip yapıyorlar, o yıl hepsi zarar ediyor. Koşup geliyorlar; Ya Rasulallah, böyle dedin, biz de yaptık, mahvolduk. Efendimiz onlara; "Bana dünya işi sormayın" diyor. "Bana tanrınızla ilgili taleple gelmeyin, ben ondan anlamam. Çünkü o örtücü. Örtücü işlerle beni muhatap etmeyin. Bana "B" hali için soru sorun, ona yönelik taleplerle gelin" manasında bir hadistir bu.

Tanrına dinlettirmeyeceksin ve sana İslam'ı anlatan tanrı olmayacak, bu ikisine çok dikkat etmek gerekiyor, eğer talipseniz. Evliyaullah anılarına, yıllar öncesine baktığınız zaman bu sebeple dünyayı dolaşan dervişler görürsünüz. Birini duyar, İran'a gider, sorusunu sorar, dinler, "yok" der. Kalkar Hind'e gider, sorusunu sorar, "yok" der... Neyi arıyor? Bana anlatan tanrı olmasın, tanrılığını ilan etmiş birisi anlatmasın. Çok önemsemek lazım. Anlatan kişi tanrı ise işaretleri vardır. Birisi; kendisine ait şeriat geliştirmesidir. Tasavvuf anlatan kişi bir tanrı olarak anlatıyorsa kendisine ait bir şeriat geliştirir. RASULULLAH'IN ŞERİATI'nı, Efendimiz'in uygulamasını çok önemsemeyiz. Yavaş yavaş gevşetmeye, sanki yokmuş gibi bakmaya, onları yapmasanız da olur, önemli olan şudur gibi anlatmaya başlar. Örneğin salât, önemli işaretlerdendir. Kişi tasavvufla meşgul, tasavvuf anlatıyor ama salâtı çok önemsemiyor. İleride göreceğiz, tasavvufla meşgul olana şeytan, İblis yani ikilem telkinlerde bulunur. İnsan-ı Kâmil'i incelemişseniz Abdülkerim Ciyli Hazretleri bununla ilgili bazı örnekler verir. Bir tanesi, Gavs-ı Azam Abdülkadir Geylani Hazretleri'yle ilgili bir örnektir. O mertebede olan bu zata bir çöl tenhasında şeytan sesleniyor "Ey Abdülkadir Geylani, artık sana

haramlar helal kılındı, rahat ol” diyor. Bu teklifin şeytandan geldiğini bile-rek onu kovuyor. Sorulduğunda “Allah kesinlikle günahı teklif etmez” diyor. “Avama günah ama ilerlediğin için sana günah değil” diye bir şey olamaz diyor. Normal insan için haram olan bir şey ilerlemiş kişi için de haramdır.

Farkında olmamız gereken üçüncü nokta İslam’ın ne için anlatıldığıdır. İslam “B” yapının fark edilmesi ve hayata hâkim kılınması için anlatılır, “B” yapı hayata nasıl hâkim kılınır?” anlatılır. Yalnızca bu. Bu gerçeği bilen görür ki, ilkin insanlara çok cazip gelen bu anlatım tarzı başlangıçta geniş bir ce-maat oluştursa da sonra iş uygulamaya geldiğinde cemaat azalır. Bu “B” an-latımının doğal sonucudur. Çünkü “B” yapıyı sürdürülebilir şekilde umur-samak, önemsemek ve ona talip olmakla ilgili genin insan popülasyonu içerisinde sayısı çok düşüktür. O malı alacakların sayısı çok az! Dolayısıyla, o malla ilgili tanıtımda toplanan kalabalık zamanla azalır. Cemaatin azalması konunun cazibesini yitirmesinden değil, talibinin azlığı yüzündendir.

İslam’ı anlamaya ve yaşamaya gayret eden için İslam’ı anlatanın hali de önemlidir. İslam’ı “B” olarak yaşayan birinin anlatması gerekir. Ama nereden bileceğiz? Bilemeyiz! Kimse “Ben “B”yim, gelin İslam’ı anlatayım” diyemez. Diyorsa o an tanrı olur, onu diyen onun tanrısıdır. Çünkü “önemliyim, bi-liyorum” konumu oluşur. Buna da çok dikkat etmek lazım; “Önemliyim” veya “Önemli olacağım” duygusu tamamen tanrıya aittir. Siz bir kişiye “önemli” dersiniz de öyledir. O kişi kendisine “önemliyim” demiyor da siz ona “önemli” diyorsanız, onu önemli bulan büyük ihtimalle sizin tanrınızdır. “Bilirim” veya “Bilir” yaklaşımı tanrısaldır. Birisi her şeyi bilemez. Niye? Çünkü hiçbir şeyi bilemez. “Biliyorum” diyen ancak tanrıdır. “Biliyorum” di-yende onu söyleyen tanrıdır. Siz birisi için “çok şey biliyor, her şeyi biliyor” diyorsanız, bu sefer sizde onu diyen tanrıdır.

-Gerçekten biliyorsa ve önemliyse?

Sorunuzu şöyle sorsak: Bilen “B” halindeki bir kişiye? “B”halini yaşayan kişi de “biliyorum” der, ama nasıl der? “B” kişisi de birisini önemli bulur ama nasıl? İleride değineceğiz. Önceliğimiz “A”dan kurtulmak olduğu için şimdi “A”yı inceliyoruz. İnsanlar İhlâs Hayat Döngüsü’nü yaşayan bir kişiye “önem-li birisi” diye yaklaşırlar ve iddia ettikleri tanrılıkları o kişiyi çok sever. Sonra yaklaştıkları o kişiyi çok sever Allah’ı unuturlar, onunla meşgul olmaya baş-larlar. Halbuki o zata ilk yaklaşma sebepleri Allah’ı tanımaktı. Bu yüzden, “şu kişi önemli” diyen eğer tanrıysa sonuç Allah’ı unutmak ve kişiyle meşgul olmak olur.

Hız. Musa aleyhisselam'ı firavun davet etti; "Gel gücünü göster, anlattığın nedir göster, sihirbazlarımızla yarış" dedi. O da sihirbazlar da geldiler. Musa aleyhisselam korkuyor, sihirbazlarda korku yok, korkmuyorlar. Hız. Musa'daki korkunun sebebi farklı, sihirbazlardaki kendilerine güvenin sebebi farklı. Sihirbazlar kendilerinden emin, ama Musa aleyhisselam kendisinden emin değil. Çünkü kendisinden emin olma gibi bir duygusu yok! Bunu okuyunca "özgüvenimizi mi kaybedelim?" manasını çıkarmayın. Anlatmaya çalıştığımız şey kendisinden emin olan tanrı! Yaşarken onu fark edelim ve yakalayalım diye anlatmaya gayret ediyoruz. Amaç birbirimizi gördüğümüz gibi onu görmek! Onu bir kere böyle gördüğünüzde cennete gidersiniz. Bir kere! Çünkü bir kere "La ilahe illallah" demiş olursunuz. O şahitliktir. Başlangıçtır ama önemlidir ve cennet halidir. "Bir kere la ilahe illallah diyen cennete gider" hadisi bu manadadır. Bir tanrı bu hadisi duyduğunda diğer tanrılara der ki; "Olur mu öyle şey! Her türlü günahı işle, sonra da bir kere La ilahe illallah de hepsini sil. Olamaz." İş onun dediği gibi değildir. Bir kere "La ilahe illallah" demek, tanrıyı bir kere net görmektir. Siz onu bir kere bile görseniz hemen celalle dönüp; "Leküm diynüküm veliye diyn; sen yoluna, ben yoluma" dersiniz, fark etmekle onu demiş olursunuz. Hep diyoruz ki, Kafirun'u kişi kendisine, kendisindeki tanrıya okur! İşte böyle "La ilahe" dediği an ona bir kere açılacak "illallah" kapısı yeter. Bunu tereddütsüz diyebilmek için o tanrıyı çok iyi tanımak şarttır.

Hız. Musa çağrıldı ve gitti ama ne olacak bilmiyor. Çünkü Rabbinin ne dileyceğini bilmiyor. Çünkü o şöyle inanıyor; ben Rabbimin dileğinin suretiyim, ne dileyceğini bilmem. Bildirilirse bilirim.

Bilme işi aslında öyle farklıdır ki. Ama genellikle Allah için bile yanlış kullanılır. Mesela "Allah Alim'dir" manası için verilen "Allah her şeyi bilir" cümlesi biraz tanrısal bir ifadedir, tanrının tarif ettiği bir Esmâ'ül Hüsna manasıdır, "A"ya ait bir tanımdır: Allah ve karşısında da bilmesi gereken şeyler. Allah dersini iyi çalışmış hepsini biliyor. Allah'ın bilmesi böyle bir bilme değildir, bilme olayının kendisidir. Allah bilme'nin, bilme mevhumunun kendisidir. İnsan bu bilme mevhumundan edindiğiyle bilir. Biz o bilme mevhumundan gelen yetenekle bir şeyi öğreniriz, biliriz. Allah bir şeyi bilmek için talim etmez! Çalışacağı bir ders, öğrenmesi gereken bir bilgi yoktur! Veya bir şeyi iyi öğrenmiş de biliyor değildir. Bilme'nin kendisi O'dur. Mesela "Semi" esması için "Allah her şeyi işitir" ifadesi bir tanrı tarifidir. Semi, işitme olayının kendisidir, o mefhumun kendisidir, işitmenin kendisidir. Esmâ'ül Hüsna'ları tanrı gibi düşünmemek lazım. Bunları neden bu tanımlarla söylüyorum.

Çünkü “B” noktasından itibaren Esmâ’ül Hüsna’ların tanımı gerçek yerine oturacaktır. Ki Esmâ’ül Hüsna dünyasına girebilesin. B₀ noktası Esmâ’ül Hüsna dünyasına giriştir. O nokta başka neler için de başlangıçtır, bakacağız.

O gün sihirbazlar günümüzdekilerden daha güçlüler. Günümüzde de bu tür şeyler var. Hatta tasavvufu öyle biri olmak için öğrenenler var. Bu yolda sık karşılaştığımız yanlışlardan ki, İslamiyet burçlarla ve fallarla ilişkilendirilir, kişi onları nasıl kullanır da gücüne güç katarım diye bakar. Sihirbazlar firavunun huzurundalar. Sihirbazlar bir sihir yarışı yapacaklarını biliyorlar, kendilerinden eminler. Musa aleyhisselam ne olacağını bilmiyor. Onlar birer yılan oluşturunca, etrafta yılanlar dolaşıyor, Hazreti Musa şaşkın! “Ben şimdi hallederim yılanlarınızı” diyemiyor. Ama sihirbazlar diyor. Çünkü sihiri kendilerindeki rab gücüne sahip çıkarak yapıyorlar. “B” yolunda olan niçin onlar gibi kendinden emin değil? “B” yolunda olanın ulaşacağı sıfatlardan birisi Fakr’dır; hiçbir şeyi kalmayandır, hiçbir şeyi olmayandır. Fakir kendisi tanrı olmayandır, ilan ettiği bir tanrılık olmayandır. O hiç birşeyi olmayandır. Bu yüzden bir güç kazanmaya, birşey olmaya talip olmaz. Hz. Musa Rabbinin emri ne ise onu bekliyor. Olacak şeyler Rabbinin dileğinin sureti olduğu için O’nun dileğinin ne olduğunu bekliyor. Vahy geliyor; asanı at buyruluyor. Atıyor ve daha büyük bir yılan diğerlerini yutuyor. Musa da o zaman görüyor. Bu olay tanrılarla “B” yapının savaşını anlatıyor. Hayat hep budur; tanrılarla “B” yapının savaşısıdır. Ve tanrılar kaybetmeye mahkûmdur! Neticede, dünya kâinat akışı içerisinde o kaybedenlerin mekânı cehennemdir.

İbrahim aleyhisselam ateşe atılacağında rahat. Çünkü “Rabbim ne dilemişse o, dilemişse yanarım” diye düşünüyor. “Atsınlar, orayı Gül Bahçesi’ne çeviririm” demiyor. Ne olacağını bilmiyor ki. Rabbi ona “Hasbiyallahu” demesini vahy ediyor, Hasbiyallahu deyip teslim oluyor. Ve ateşe emir geliyor; serin kal, yumuşak ol. Ve Hazreti İbrahim’i yakmayan bir ateş! Hazreti İbrahim de o zaman fark ediyor. “A” yapılar; “Ne güçlü adam, ateşi bile söndürdü” diyebilirler, bu tanrı yaklaşımıdır. Rasul ve nebilerin hayatlarını, velilerin menkıbelerini bir müslüman olarak böyle okumak doğru olmaz. “Hz. İbrahim ateşi söndürmüş veya şu zat şuraya uçmuş” yaklaşımları tanrısaldir, bunlar tanrının hayran olduğu şeylerdir. Bunlar kişiye Allah’ı unutturur.

“A”nın ve “B”nin bakışlarını analiz için Hz. Yunus Emre’nin şu sözüne de bakalım; “Ete kemiğe büründüm, Yunus diye göründüm.” Bu sözü tanrı sisteminde birisi okumuşsa onun burada hakikati vurguladığını söyler. Onların ne dediğini bir kenara bırakıp şimdi bu sözü tefekkür edelim. Bu cümleyi

bir düşünün; ete kemiğe büründüm, Yunus diye göründüm? Bunu kim söyleyebilir? Ancak bir tanrı! Ben onu söyleyenin Yunus Emre olduğuna inanmıyorum. Bunu söyleyen, kendisini ete kemiğe bürünerek görünen bir Hakikat sanan tanrıdır. Yunus bunu nasıl söyler: “Ete kemiğe büründü, Yunus diye göründü.” O böyle söyler. Eğer tanrı söylerse; “ete kemiğe büründüm, Yunus diye göründüm” der. Yani; Yunus diye göründüğüme bakmayın, aslında Yunus değilim, önemli birisiyim. Ete kemiğe bürünüp öyle göründüm ama ben önemli bir şeyim. Bunu kim söylüyorsa o tanrıdır. Bunu “B” halindeki birisi söylerse, mesela Yunus söylerse der ki; ete kemiğe büründü, Yunus diye göründü. “Ete kemiğe büründüm, Yunus diye göründüm” ifadesi söylenmez mi? Söylenir! Ama onu söyleyen Yunus değildir! Tanrı gözüyle bakanlar onu “Yunus Emre şii” diye anlatabilir, ama o cümleyi Yunus Emre’de söyleyen Yunus Emre olmaz. Onun söyleyen dili Yunus Emre olmaz. Ancak O; “Ete kemiğe büründüm, Yunus diye göründüm” diyebilir. Yunus onu diyemez. Yunus Emre ancak; “Ete kemiğe büründü, Yunus diye göründü” der. Bu cümle İhlâs Hayat Döngüsü’nün sıfır noktasında söylenir. Sonra ilerleme olursa “Ete kemiğe büründü, Yunus diye göründü”de diyen olmaz, o kalmaz. O zaman, “Ete kemiğe büründüm. Yunus diye göründüm” diyen gözüktür. Tanrılıktan bir kurtulabilirsek! Ondan sonra amaç “ete kemiğe büründü, Yunus diye göründü” diyeni yok etmektir. O yok olunca onu Sahibi söyler; “Ete kemiğe büründüm, Yunus diye göründüm” der. O Yunus Emre’nin sözü olmaz. Cümlelere, sözlere bakarak tanrıyı ve “B” halini yakalamak çok mümkündür, bu örnekleri onun için veriyorum.

Yunus’un şu güzel sözüne de bakalım: “Bir BEN vardır bende, BENDen içeru.” Yunus Emre bunu sıfır noktasında söylemiştir. “Ben kendimi “A” diye takdim ediyordum, halbuki bende iki farklı BEN varmış. Ben diyen “A” takdimine aldırma, sende asıl BEN diyen bir “B” takdimi var, onu fark et” diyor.

Rastlayınca tanrıyı hemen tanıyacağınız bir şey daha söyleyeyim; bölücülük. Özellikle gençlere derim ki; size bir fikri, bir düşüncüyü anlatan kişi dünyanın en kutsal bakış açısını bile anlatsa, anlatırken; “Böyle düşünmeyenler bizden değildir” diyorsa çok doğru şeyler anlatıyor olsa bile yanlış yerdesiniz demektir, anlatan yanlış birisi demektir. Çünkü bölücülük var! Yanlış olduğuna niye hükmettik? Hadislerde bölücülüğün yasaklanmış olmasından. İslam anlatılıyor olsa bile bölücü bir bakışla anlatım İslam’a uygun değildir. Bu çok önemli. Bunu duyan birisi hadislerdeki “Bizden değildir” tabirine rastlayınca “Efendimiz ne kast ediyor acaba?” diye merak eder.

Efendimiz (SAV) hadislerinde; şöyle yapan bizden değildir diye bazı tarifler yapar. O tarifteki “Bizden değildir”i ancak “A” ve “B” yapıyı bilenler kolay anlar. Efendimiz’in “Bizden değildir” demesini tanrılarıncı gibi sanmayın.

Ayetlerde “siz” denilen tanrı değildir. Kur’an ona seslenirken “tanrı” der, “tanrıların” der. Ayet ve hadislere bu gözle de bakın, tanrıyı daha iyi tanıır ve onun nasıl reddedildiğini görürsünüz. Kur’an-ı Kerim’deki “tanrıların” ifadesinin içerisine geniş manasıyla tüm tanrıları ve ilan ettiğiniz tanrılığı mutlaka koyun. O zaman o hitap ilan ettiğiniz tanrıya da ulaşır. Öyle bakmazsanız kendinizi ayetin dışında bulursunuz. O hitap sizdeki tanrıya değilmiş gibi yorumlarsınız, ayetin bizimle ilgisi yok der geçersiniz. Hatta içinizden; “Bunlar geçmişe ait kavramlar. Ama böyle düşünmem günah olur, okuyup geçeyim. Şu ayetteki anlatım nasıl da masala benziyor, günümüzde olsa daha iyi yazılır. Ama neyse böyle de demeyeyim günah olur, okuyup geçeyim” diye geçebilir. Nihayet işin içinden çıkamazsınız, “mealler böyle olur” der kapatırsınız. Ama bir yerde ayet şöyle der: Sizin hepiniz, âlimleriniz bir araya gelseniz, okyanuslarınız mürekkep olsa bir ayet oluşturmazsınız! Neden? Yazan da okuyan da tanrı olduğu için! Tanrı okuyorsa, meali de tanrı yapıyorsa bu hitap gelir. “Bana İslam’ı anlatan tanrı mı?” sorusunu bir meale bakarken veya Türkçeleştirilmiş bir tasavvuf kitabını okurken de sorun lütfen. Zamanında bir veliyullah bir şeyler yazmıştır, günümüzde birisi onu Türkçeleştirir. Onu kişinin tanrısı Türkçeleştiriyorsa kitaptaki fiiller, bakış açıları hep değişir. Türkçeleştiren tanrıya değiştirir. Hatta öyle bir tanrı Marifetname’yi sadeleştirirken “günümüzde böyle olmaz” diye içinden bir yerleri çıkarmış. Ayetlere de böyle bir tanrı bakıyorsa, ayette put geçince, eskiden insanlar putlara inanırmış, onlara kızıyor, günümüzde öyle bir şey yok der geçer. Ve yanılır. Oradaki put/tanrı manasına ilan ettiğiniz tanrıyı da koyarsanız ayette yerinizi bulursunuz. Böyle yapmanız sizde Haşyet’in oluşmasını sağlar. Kur’an’ı bir Talib olarak okuyorsanız, “tanrı” geçen yerlere kendi tanrınızı koyarsanız oluşacak haşyet çok önemli açılımlara sebep olur.

Kur’an “B” halinde olanı muhatap alarak “siz” diyor, “B” halinize, örtmeyen halinize “Siz” der. Efendimiz (SAV) in de “Biz” derken, “Bizden değil” derken kastettiği bu manadır. “Bizden değil” denilen “tanrıya ait” demektir. O bir davranışsa tanrıların davranışdır, o davranış “La ilahe” kapsamındadır. Efendimiz’in ifadesi tamamen Tevhid bakışıyla. “Bizden değildir” dediği şey “La ilahe”dir. O’nu ayırım yapıyor sanmak İslam’ın ruhuna terstir. Mümkün mü hiç! Kur’an nasıl hitap ediyorsa, Efendimiz de öyledir.

“Ayakkabınızın bağını, yemeğinizin tuzunu bile Allah’a sorun.” (Hadis)

Bu hadis “B”ye bir sesleniştir. Bu sözü kişinin tanrısı önemserse ben kim-seden istemem, Allah’tan isterim, kimseye sormam Allah’a sorarım der. Bu hadis “B” halinde yaşamak isteyeneye yol gösterir, muhatap “B”lerdir, bu ha-disi “B” talipleri önemser. Burada Efendimiz buyuruyor ki; “Kimse” olandan kurtulman için, “kimse”lerden kurtulman için ayakkabı bağını da, yemeğin tuzunu da Allah’la ilişkilendir. Bizim için öncelik Efendimiz’in “bizden değıl-dir” dediğı “A” halinden kurtulmaktır. Onu çok önemsemek, tanımak, yaka-lamak, etkisiz hale getirmek gerekiyor. O tanrı özellikleriyle tanınır. Özellik-lerinden yola çıkıp onu yakalayalım, ona “La İlahe” diyelim.

Tanrı tanrıların arasında boy göstermeyi sever, tanrı tanrıların arasında süzölmeyi sever. İşin gereğı bu. “Ne yapayım, Allah böyle emretmiş” diyen-ler oluyor. Doğru, öyle emretmiştir. Ama sonunu da cehennem emretmiştir, yapacak hiçbir şey yok! Yani haline bakıp da “Ne yapayım?” diyorsan, aynı şeyi “Ne yapayım, buraya geldik” diye sonucunda da söylersin. Bu neden önemli? Tanrının beşeri münasebetlerdeki niyetini iyi irdelemek için! Tanrı tanrılar arasında boy göstermekten hoşlanıyorsa hiç dışarı çıkmayacak mı-yız, hiç kimseye gözükmeyecek miyiz? Öyle değıl. Tasavvufta yalnızlık da önerilir. Bu yalnızlığı tanrı okursa zanneder ki; dağa çıkması, bir yere hap-solması lazım. Oysa insanların arasında yalnızlık önerilir! YALNIZLIK tanrı-dan kurtulmanın ismidir, tanrıdan kurtulma çalışmalarının bir yöntemidir. Amaç tanrılardan kaçıp bir yere sığınan “saklanan tanrı”üretmek değıldir. O yalnız tanrıdır. Tasavvuftaki önerilere böyle dikkat edilmelidir.

“Zor ve münzevi bir hayat gerekiyor” gibi tarifler yanlış mı?

Bazı yöntemlerde öyle şeyler okuyoruz. İçinde zorluklar olan şeyler tan-rılarından kurtarmak içinse doğrudur. Tanrılıktan kurtulmak için o sıkıntıya katlanırlar. Elbette o yöntemi öneren bir tanrı değılse! Ancak o zaman tan-rıdan kurtulmaya gayret edilmiş olur. Yoksa onu yapan aç kalmış, yalnızlaş-mış, zavallı bir tanrı olur. Sonuçta bir şey fark etmez.

-Tanımak için kalabalık mı, تنها mı olmalı? diye kendimize soruyoruz. Ama ne yaparsan yap tanrıdan kurtulmak zor gibi düşünüyörüz?

Çok zor! Kurtuluş için gereken bazı uygulamalar tabi ki yapılabilir. Ama mutlaka kalabalık şehre veya mutlaka sakin bir yere gitmek gerekiyor diye bir şey yok, fiziksel alan her zaman çok önemli değıldir. Kişilerin yapısına göre değışen şeyler olabilir. Bir genelleme yapılırsa, önemli olan fiziksel alan

değildir. Örneğin evde zor oluyor diye insanlar gerçek dergâhtan kaçıyor. Size zor gelen o yer esas dergâhtır, ESAS DERGAH evinizdir. Kolaya kaçmak için nur-u pak olmuş hocanın yanına gidip oturuyorlar, orada herkes sessiz, sen de sessizce durursun. Önemli olan, dışarıda da öyle durup durmadığın. Hayatın içerisinde de öyle misin, o önemli!

Allah'ın varlığını anlamaya çalışıyor değiliz elhamdülillah. Öyle değiliz ama bu noktalarda gayret eden kişi için yararlı olabilecek bir şey söyleyelim, Allah'ın varlığını anlamada farklı bir yaklaşım tarzı paylaşalım. Hazreti İbrahim'i veya Efendimiz zamanını konuşuyor olsak, onlar anlatılırken kişi Allah'ın varlığını hissedip Allah'la ilgili bir duyguya, bir manaya bürünebilir. Ama Ebu Leheb'de de, Nemrut'ta da Allah'ın varlığını görebilmek lazım. Onu başardığın zaman Tevhid'i anlayan, Tevhid anlayışın kolaylaşır. Bunları "Allah bir takımın kaptanı, karşıda da inanmayanlar var, kavga ediyorlar" gibi iki takım anlamak yanıltır. Karşı takım dediği yerde de Allah'ın emrini görebilenin Tevhid anlayışı kolaylaşır. Bunun gibi, bazen kalabalık şehirler ve sosyal hayatın içinde olmak da Tevhid anlayışını pekiştirmek isteyen için iyi bir antrenman olur. Şimdi söyleyeceğim sebeplerden dolayı zordur, ama başarılırsa getirisi çok büyüktür. Zorluğa, riske karşın başarı da çok büyüktür.

Tanrının izini sürüp yakalamaya devam edelim mi? Tanrı tanrılar arasında boy göstermeyi sever. Boy göstermede cazibe platformu cinselliktir. Tanrılar âleminin bir cazibesi vardır; cinsellik. Bu cazibeyi şöyle anlatalım. Evdeki eşyaların hepsinin üzerine spreyle şeker solüsyonu sıkıp camları da açalım. Hava da sıcak. Ne olur? Sinekler üşüşür! Kimi koltukla meşguldür, kimi sehpayla, kimi aynayla... Baktığımızda aynayla meşgul sinek, sehpayla meşgul sinek, duvarla meşgul sinek gibi görürüz. Gerçekte onlarla mı meşguller? Aslında cazibeyle, şekerle meşguller. Görünüşte başka başka şeylerle meşguller ama onları meşgul eden tek bir cazibe. Tanrıları da tanrılık âleminde tutan cazibe cinselliktir. Tanrılar âleminden kopmayı zorlaştıran, kopacakmış gibiymiş miknatis gibi kendine çeken şey cinselliktir. Tanrılar âleminin, tanrılık veri tabanının platformu cinselliktir. Tanrının tanrılar arasında boy göstermeyi sevmesine neden olan şey bu cazibe platformudur. Ve onu seven o tanrıdır işte. Bahsettiğimiz haşerenin evde boy gösterişi gibi tanrının hayatı onun üzerine kurulur. Baktığımızda onları farklı şeylerle meşgul, faaliyette, aktif görüyoruz. Biri çerçeveyle, biri aynayla, biri sehpayla meşgul... Ama hepsi aynı cazibeyle meşguller. Tanrılar âleminin platformu cinselliktir! Bunu hayatınızda iyi incelediğinizde tanrıyı fonksiyonsuz kıl-

makta çok önemli bir gücü elde etmiş olursunuz. Bunu işin talibi için söylüyorum, çünkü bununla ancak o ilgilenir. Kendinizi Hakem ismiyle tarafsız inceler, kararlarınızı böyle verirsiniz, oluşturduğunuz fiillerin bu cazibeye mi, yoksa “B” halinin cazibesine mi yönelik olduğunu görürsünüz!

-Cinsellik gibi “para, unvan, mal gibi” cazibeleri de görüyorsunuz?

Hepsi cinsellik platformundadır. O saydıkların da, diğerleri de hepsi bu platformun üstünde. Cinsellik platformunun üstünde para var, ün var, görünme var... Ne varsa hepsini dürtüleyen zemin cinselliktir. Cinsellik derken seksi kast etmiyorum. Bir kişi “ben hiç seksle meşgul değilim, karşıyım bile” diyebilir, o başka bir şey. Hayatı incelediğinizde bir cinsellik var, fiillerin temelinde cinsellikle ilgili bir boy gösterme bulursunuz, hep. Buna sebep tanrının, tanrılar âleminin o cazibesidir. Kişi kendisini ondan kurtarabilir. Kurtaramadıkça fiilleri tanrılar âleminde kurtulamaz. Hatırlayacaksınız, saç tarama fiilini örnek vermiştik. O işi tanrı yapıyorsa cehennemlik bir ameldir, “B” yapıyorsa cennetlik bir iştir. Saç tarama “B” ile ilgili bir fiilse başkadır, tanrıyla ilgili bir fiilse başkadır. Bunu rahatlıkla bilebilir, izleyebilir, yönetebilirsiniz. Onu önemseyip yönettiğinizde toplum içerisindeki fiillerin büyük çoğunluğunun temelinde fark etmediğiniz bir cinsel dürtü görürsünüz. O cinsellik tamamen tanrıya ait onun için önemli bir cazibesidir.

Tanrılık iddiasındaki yapı olan “A” kandırır, bu onun özelliğidir. Kandırırken “B” kılığına bürünebilir. Ama “B” yapı tanrı kılığına girmez, onda kandırma yoktur. O yüzden tasavvufun büyükleri; “Ya görüldüğün gibi ol, ya olduğun gibi görün” demişlerdir. Bu söz “B”ye aittir, ona hitap eder. Bu sözü herkes çok beğense de ancak “B” öyle olabilir. Tanrı hiçbir zaman olduğu gibi görünüp görüldüğü gibi olamaz. Bir kişi “A”dan kurtulma gayretiyle bu cümleye uymaya çalışsa, sırf bu bile bir yöntemdir. Önerilere; yani farzlara ve haramlara titizliği yanında, kişi yöntem olarak yalnızca bunu prensip edinse “B”yi anlayabilmesi, fark edebilmesi için iyi bir yoldur. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem’e bir zat gelip diyor ki, “bana çok şey değil bir şey söyle, o bir şeyi yapmakla hepsini yapmış olayım; ondan taviz vermeyeyim, hep onunla uğraşayım, ama o bir şey hepsini kendinde toplamış olsun. Efendimiz ona; “Hep doğru söyle” buyuruyor. Çünkü biliyor ki, hep doğru söylemeyi prensip edinirse kişi “B”yi fark edebilir. “B” kandırmaz, “A” gibi gözükmez. Ama “A” rol yapar, B” kılığına girip “B” gibi gözükür. Böylece kişi kendini “İslamiyet’te ilerliyor, İslamiyet’le meşgul” sanabilir. Bunun temelinde aslında şu kuralı görürsünüz: İnandığı gibi yaşamayan yaşadığına inanmaya

başlar, rahat etmek için yaşadığını doğru kabul etmeye, onu tasdik etmeye başlar. Bu haliyle o kendisindeki tanrıya “B” elbisesi giydirmeye çalışıyordu. Çocuklara bazen asker-polis elbisesi giydirilir, kişi de tanrısına “B” giydirir ki, öyle gözüksün. Sonra da ben de bu yoldayım der, tatmin olur, rahat eder. En önemli sebep; inandığı gibi yaşayamaması nedeniyle yaşadığına inanmaya başlamasıdır. Bu anlattıklarım yalnızca talip için önemlidir.

Bu yola Talip olan kişinin hedefi en azından nefs-i mutmainne değilse, böyle bir hedefi ve hevesi yoksa ne anlamı olur ki? Bu konulardan ne zevk alabilir ki? Hedefine ulaşır veya ulaşmaz bilmeyiz. Ama onun öyle bir hedefi olmalıdır. “Acaba nefs-i mutmainne halini yaşayabilir miyim, mutmain nefs olabilir miyim? Bir korku ve mahzunluk olmayan hali yakalayabilir miyim?” demesi onun için önemli bir hedeftir! Ancak hedef bu olunca, ancak o zaman söylediklerim -talip olan için- çok önemli ipuçları haline gelir.

Tanrılar âleminin çarkı vehmin zulmeti+şeytan işbirliğiyle döner. Bu çark nasıl dönüyor, ileride göreceğiz. Tanrılık döngüsünün mekanizması vehmin zulmeti+şeytan sistemidir. Öyle olunca, “A”ya ait bu döngünün nasıl kırılacağı talip için önemli hale gelir. Onun için vehmin zulmeti+şeytan işbirliğinin mekanizmasını inceleyeceğiz. Peki, “B” döngüsü nasıl çalışır? “B” halinin döngüsü, “B” noktasının işleyişi akıl+iman mekanizmasıyla. “B” noktasına gelebilmek ve “B” yolunda ilerleyebilmek ancak akıl+iman’la mümkündür. Orada akıl çok önemlidir, ancak yalnızca akıl yetmez, mümkün değil. Kişi sadece imanla takliden de yapabilir. İşin hakikatini yaşayabilmek için ise akıl+iman önemlidir. Aklın sağladığı nedir? AKIL beynin mutmain olmasını sağlar. Nefs-i mutmainneye gidiyoruz ya, akıl beynin mutmain olmasını sağlar. İMAN ne yapar? Aslında iman da bir nevi akıl ürünüdür, henüz ulaşamadığınız bir bulguyu öngörüyle kabul etmektir. İman bir öngörmedir, “hatırın için inandım” diyeceğiniz bir şey değildir. İman sizin şu anki pozisyonunuzun ortaya koymaya yetmediği bilimsel bir bulgudur. Mesela ahiret bilimsel bir bulgudur, ama sizin şu anki bilimsel pozisyonunuz onu ortaya koymaya yetmiyor. Bu yüzden bir öngörüyle ona iman ediyorsunuz, o bilgileri çok önceden kabul ediyorsunuz. Bunu kabul eden nedir? Kalb’dır. Dolayısıyla akıl+iman işbirliği, beyin+kalb işbirliği demektir. Akıl bu yolda beynin tatmin olmasını sağlar, iman tökezlediği yerde aklın yolunu açar. Beynin tatmin olması için hızlı ilerlemesi lazım, bunun için akıl gerekir. Kalbin tatmin olması için ise iman gerekir, iman kalbi mutmain yapar. Bu yüzden, bu yolda akıl+iman, yani beyin+kalb birlikte götürülür. Birisini bırakmak yanlış olur.

“İnne şerrad devabbi indallahis summül bükmülleziyne la ya’kılun: Mu-hakkak ki, Allah indinde canlıların en şerlisi, akletmeyen (akıl nurundan perdeli) sağırılar ve dilsizlerdir.” (Enfal-22)

Ayet bizim sağır dilsiz dediklerimize sağır dilsiz demiyor. Sağır; duydu-ğu halde anlamayan, söylendiği halde işitmeyendir. Dilsiz; konuştuğunda tanrı kelamı yapan, tanrısını dile getirendir. Şimdi kendimize soruyoruz; ne yaparsak öyle oluruz? Akıl nurundan perdeliysek, yani akılı kullanmıyorsak. İşte o kişi; muhakkak ki Allah indinde canlıların en şerlisi’dir. Akıl nurundan mahrum kalanlar, akletmeyenler Allah indinde canlıların en şerlisi olarak tarif edildi. Dolayısıyla, Kur’an-ı Kerim’de karşımıza çok sık çıkan “akletme-yecek misiniz, aklınızı kullanmayacak mısınız?” önerileri, imanın yaşanabil-mesi için akla nasıl sıkı sarılınması gerektiğinin işaretleridir. Akletme işi be-yinle ilişkilidir. İman kalbledir. “Gördünüz, artık iman etmeyecek misiniz?” ayetleri Kalb’le ilgilidir. Mekanizmaya organ bazlı bakılırsa olay beyin+kalb işbirliğidir, bâtınen bakacak olursanız akıl+iman işbirliğidir. Ve bu mekaniz-ma bu yol için çok önemlidir.

Talip kişi kendini “B” ile takdim ettiğinde “sıfır noktası” dediğimiz nokta-da; “Ben İlmullah’ta Allah’ın dileğinin suretiyim” diyordu. Bu cümle “B” ha-linin başlayabilmesi için deklare edilmesi gereken takdim şekliydi, son du-rak değildi. Kişiyi Esma’ül Hüsna dünyasına sokan başlangıç noktasına ait o cümleyi iyi anlamak gerekiyor. İhlâs Hayat Döngüsü’nde ilerleme o noktada karar kılmış bir yaşantıdan sonra başlar. Dolayısıyla, ne yaparsak o noktada kararlı sabit dururuz, bunu bilmek ve uygulamak gerekiyor. “B” sıfır nokta-sıyla başlayan takdimin tanrılık iddiasındaki takdimden farkını bilmek ve o takdimi hayat tarzı yapmak şarttır. Bu yüzden “B” Takdimi’ni de tanımalıyız.

“B” takdimiyle beraber Esma’ül Hüsna dünyasına girilir. Hayat zaten Esma’ül Hüsna dünyasında, “A” takdiminde de Esma’ül Hüsna’lar geçerli. Fakat; “A” Takdim Formu’ndaki hayatı tanrılar tanımlar. Orada Allah yerine ilan edilen rab bir hayat tanımlar, doğru ve yanlış da o tarif eder. Yapılan ta-rif doğru bile olsa tanımlayan tanrıdır. Yapılan çok doğru bir tesbit olabilir, çok dürüst bir davranış olabilir ama hiç önemli değil. Çünkü o tesbiti yapan tanrılar dünyasında yaşayan bir tanrı. Bir şeyi tarif edeceğinde tanımı ken-disi yapıyor, kendisi belirliyor. Diyelim ki, hayat için canlılık demiyor, “Ben ona Hayy diyeceğim” diyor. “Şöyle diyeceğim” diyen var ya, işte o tanrıdır! O tanrı öyle tanımlamak istiyor, öyle demeyi yeğliyor. Çünkü “A” Takdim Formu’nda, tanrılar âleminde esmaları tanrılar tanımlar: “Ben ona Hayy

diyorum, Kayyum, Alîm, Kadir diyorum.” Nasıl istemişse öyle tanımlıyor. Halbuki “B” takdimine girişteki sıfır noktasında karar kılındığında artık bir tanımlayan olmaz. Kişi gerçek Esma’ül Hüsna âlemine girer, Esma’ül Hüsna âleminin gerçeğiyle yüz yüze gelir. Nasıl olduğunu ileride göreceğiz. Şimdi B₀ noktasının özelliklerini anlamaya çalışıyoruz.

“B” Takdimiyle birlikte kişi hemen Şekûr ismi kapsamına girer. O artık Esas Esma’ül Hüsna Alemi’ndedir. Tanrılar âlemindeyken esmaları uzaktan tanımlıyordu. “B” haliyle beraber bir tanımlayan kalmaz. Kalmaz ama o hala vardır. O var olduğuna göre nerede yaşıyor? Esma’ül Hüsna’larda yaşıyor. İşte oraya girer girmez hemen fark ettiği esmalardan birisi Şekûr ismidir. O noktada sabit kalmakla ŞEKUR, HAMİD ve ŞEHİD ismi kapsamına girilir. “B” takdimiyle birlikte bu üç ismin kapsamına girilir. Talibin orada karar kılabilmesi, hayatını orada idame ettirebilmesi için başlangıçta bu üç esmayı fark etmesi lazım. Bunları inşaAllah detaylandıracağız.

“B”nin başladığı sıfır noktasından itibaren İlmi Yakın hal dediğimiz FİİLLERİN TECELLİSİ başlar. O kişiye artık Fiillerin Tecellisi için kapı açılmıştır. Fiillerin tecellisi halinin başlamasıyla açılan önemli kapı Keşf Kapısı’dır. O takdimle beraber keşf kapısı açılır. “B” takdimiyle başlayan ilk keşif şudur: Bendeki Hayy Allah’ın Hayy’ıdır, bendeki Semi Allah’ın Semi’sidir, bendeki Basir Allah’ın Basir’idir, bendeki Alîm Allah’ın Alîm’idir, bendeki Kadir Allah’ın Kadir’idir, bendeki Mürid Allah’ın Mürid’idir, bendeki Mutekellim Allah’ın Mutekellim’idir. Bunlar NEFSE AİT YEDİ SIFAT’tır. Kişi nefsin yedi vasfının kendine ait olmadığını keşfeder, ilk keşfi budur. Neden ona ait değil? Ona ait olursa “A” Takdim Formu’nda bir tanrı olur, “B” noktasında olmaz. “Benim görmem, benim işitmem, benim ilmim; benim bilmem, benim iradem, benim aklım, benim hükmüm, benim gerçekleştirme gücüm, benim iletişim yeteneklerim; benim kelimim” diyorsa o “A” Takdim Formu’ndadır. Kendisindeki Rab gücüne sahip çıkan bu yapı Vehmin Zulmeti’ne uyarak tanrılığını ilan eden yapıdır. Kendini “B” olarak takdim eden böyle iddialarda bulunamaz. Anladık ki, B₀ noktasıyla birlikte o noktaya ait bir önemli keşf yaşanıyor. Kişi “B” Takdim Noktası’nda sabit kalır da o yaşantıda ilerlemeyi başarabilirse keşiflerle ilgili ilerlemeleri devam eder.

“B” Takdiminde, başlangıçtaki şahit olma nedir? Gerçekten var olmadığını anlamak mıdır? Kişi orada “La ilahe illallah” dediğinde ne hissediyor?

Hatırlıyorsanız, ihlâs hayat döngüsünün başlangıcı normal yaratılış akışı içerisinde bir nokta idi. O noktadan yaratılan kişi Sıfır Noktası dediğimiz

takdim noktasında İhlas Hayat Döngüsü'nden saparak rablığını ilan ediyordu, kendisini "A" Takdim Formu'yla takdim ediyordu. Böylece Hakikat'ın dışında sandığı bir hayat başlıyordu. Bu kul Hakikat'ten sapışını fark ederse, onu zulmete düşüren "A" Takdim Formu'nu etkisiz hale getirirse ilan ettiği rablığı fonksiyonsuz hale getirir. Bu gayretiyle "B" takdiminde sabit/kararlı bir hayat oluşturabilirse Sıfır Noktası'yla birlikte kendisine İlmel Yakın kapısı açılır; Keşif Kapısı açılır; Fiillerin Tecellisi kapısı açılır ve hemen şu üç ismin kapsamına girer; Şekûr, Hamid ve Şehid. Bu takdimin gereği budur. Şehid her şeyin, her olayın, her varlığın hakikatini görendir. Bu isimle Şehadet başlar; kul artık Kelime-i Şahadet'i, Et-Tahıyyatü'yü, Mirac'ı (salâтта miracı) gereği gibi yerine getirebilir. O artık Kelime-i Şahadet'i okuyabilecek kapsama girmiştir. Bütün bunlar için tanrılık iddiasından, tanrıya ait veri tabanından kurtulmak şarttır. Tanrıya ait veri tabanını "Şartlanmalar" diye duyarsınız.

-Bu üç ismin tecellisinden sonra tekrar "A"ya dönülebilir mi?

Geri dönme, kayma olabilir. O yüzden, önce bu noktada sabit kalmayı başarmak lazım. İhlâs Hayat Döngüsü'ne paralelken tanrılar dünyasına ilerleyen bir yol çizmiştik, oradaki paralel cadde nefsi-i mülhime'dir. Orası bir nevi iyi bir yerdir ama o yan caddedeki kişi hala tanrıdır, "A" Takdimi'ndedir, nefesine zulmetmektedir. Ancak burası Fatır-32. ayet göre cennete girecek nefse zulümün yeridir. İhlas Hayat Döngüsü'ne geri dönüşsüz girmemişse kişi geldiği bu sıfır noktasından kayabilir, kayarsa da nefesine zulme geri dönmüş olur. Tekrar "B" noktasına gelir, bu gel-gitler yaşanır. Sıfır noktasında sabit kalmayı başarmak önemlidir. Orada sabit kalmayı başardıktan sonra İhlâs Hayat Döngüsü'nde ilerleme başlar. Kişi kendini "B" ile takdim etmekle, yani "ben Allah'ın düşüncesinin suretiyim" demekle hemen birden orada sabit kalamaz. Sabit olmak için hem "A"yı hem "B"yi iyi tanımak, hayatta karşısına "A" çıktıkça ona "La ilahe" demek önemlidir. Hem sözlü olarak hem o işi yapmayarak "La ilahe" demek lazım. Yani seni "A" çizgisine çeken davranışlarla karşılaştıkça onları yok eden bir mücadele içinde olmak gerekiyor. Onlara "La ilahe" demişseniz sıfır noktasında sabit kalabilme gayretiyle "İlla Allah" dersiniz. Bu mücadele sırasında kişi bazı davranışlarını "B"ye getirmiş olabilir. Bu yetmez, hepsinin oraya gelmesi gerekiyor. Yüz kadar davranış oraya taşımışsın ama iki davranış seni tekrar "A"ya çekiyorsa onları fark edip, mücadele edip "B"de sabit kalmaya gayret etmelisin. "B" Sıfır Noktası'nda sabit kalmak çok önemli bir başarıdır. Çünkü YOL o noktadan itibaren başlar, İLERLEME o noktadan itibaren. Bu noktaya gelen kişi önce orada sabit kalma mücadelesi verir. O mücadeleyi verirken "A"ya

düşebilir, nefse zulüm hallerine dönebilir. Ama yolda sabitlenmişse, kararlı hale gelmişse ilerleme başlar. İlerleme başlamışsa, artık onda “ne korku ne mahzunluk vardır” hali başlar. O zaman geri dönüş olmaz, mümkün değil!

-“*Ya Mukallibel kulub, sebbit kalbi ala diynike*” duası burada mı yapılır?

O hep geçerlidir. Ama belki de onun fark edilip söyleneceği en önemli yer, en önemli nokta burasıdır. Bu durumda olan için çok güzel bir dua olur; ya Mukallibel kulub, sebbit kalbi ala diynike; beni “B”ye sabit kıl Allahım.

Şekur ismi “vereni bilme” manasına gelir. Aslında o bir nevi “vereni bilme”dir. Vereni bilmek iki türdür. Tanrılığını ilan etmiş birisi de “bana bunu Allah verdi” diyebilir. Ama onun söyleyişi bir üst makamla ilgilidir, kendisine onu kendi ilan ettiği üst makamın verdiğini söyler. Bu şükür hali değildir, buradaki bilme Şekûr için geçerli hal değildir. Gerçek şükür hali için tanrı olmamak, tanrılığını ilan etmemek gerekir! Bu çok önemli; buna çok özen gösteriniz! Kişi kendisini “B” haliyle takdim ettiğinde o takdim, bizzat verenin Allah olduğunun keşfidir zaten. Diğerinde, Rablığını ilan etmiş müstakil bir birim var ve ona Allah bir şeyler veriyor. Bu da Allah’tan bilmektir ama yanıltır. Kişinin karşısına ummadığı bir yerden büyük bir para çıkar “bunu bana Allah verdi” der, Allah’ın verdiğini söyler “çok şükür” der. Ama bizim anlatmak istediğimiz bu değil. Kendisini “B” olarak takdim ettiğinde, kendini Allah dünunda/dışında bir birim olarak görmediğinde kişi zaten “veren Allah’tır” noktasındadır, kendiliğinden şükreden kul haline gelmiştir. Şükreden kul haline gelmekle Şekûr kapsamına girmiştir. O şimdi “şükredene, vereni bilene Allah daha çok verir” kanununun çalıştığı bir noktaya gelmiştir. “B” halinde sabit durursa, şükreden kul noktasında, yani Şekûr isminde kararlı olursa Allah ona bu yolu daha çok verir, ilerlemesi kolaylaşır.

“B” takdimiyle beraber Hamid ismi kapsamına da girilir. Şöyle: Kendini “B” haliyle takdim etmiş kişi o haliyle fikir ileri sürer, yorum yapar. “B” Takdimindeki birisi fikir ileri sürerken, yorum yaparken bilir ki; hamd Allah’a mahsustur, takdir Allah’a mahsustur. Yine bilir ki; kendisi takdir ederse, yorum yaparsa, müstakil olduğunu düşünerek bir fikir ileri sürerse “tanrı” olacaktır, nefesine zulmedecektir; nefsinin hakikatini vermemiş olacaktır.

Nefs’le ilgili basit bir benzetme yapıp konumuza dönelim. Diyelim ki, bana birisi bir çanta para verdi ve bu çantadaki para sana emanet, ben sana bu parayı nasıl harcayacağını söyleyeceğim, sen de bu parayı söyledığım yerlere harcayacaksın dedi. Bu para benim değil, parasal bir gücüm de yok. Para bende sadece duruyor değil mi? Bu durumda ben kendimi; para

dolu çanta tutan adam olarak takdim ederim. Parayla ilgili bir güç, parayla ilgili bir mertebe, parayla ilgili bir iddiam yoktur. O paranın ne olacağını da bilmem. “Şu kadarını şuraya ver” denir, onu oraya veririm. Pozisyonum bu, böyle bir yapım var. Bu manayı anladıktan sonra örneği yok edelim. Tasavvufta böyle örnekler olmaz ve hiçbir örnek anlatılmak istenene tam oturmaz. Manayı yakalayalım, örneği atalım. Bu durumda asi olan ne yapar? Kendini “A” ile takdim eden bakar ki bir çanta para, paraya sahip çıkar ve başlar harcamaya. Gücü kullanır, emaneti suiistimal eder, nankörlük yapar. Ayetlerdeki nankör kelimesini hatırlayın, bu da nankörlük yapıyor; kendisine emanet edilen hakkı yiyor. Hak yemek zulmetmek demektir. O da buradaki bu Hakk’a zulmetmiş oluyor. Bu adamın hali “A” Takdim Formu’ndaki kişi gibidir; kendisine verilen nefis gücünü alıp kullanıyor. Tabi işin aslı şudur ki; o kul, o veri tabanı kendisine nasıl takdir edilmişse öyle davranıyor, onu yaşıyor. Ama biz manzaraya insan boyutundan baktığımız için böyle anlatıyoruz. Aksi halde; “tanrılık iddia edendeki emri Allah vermiyor mu?” diyebilirsiniz. Elbette! Saffat-96’yı hatırlayın: “Sizi de, tanrılarınızı da Allah yaratmıştır.” Sizi de (yani “B” halinizi de) tanrılarınızı da (yani tanrılık ilan etmişseniz onu da) Allah yaratmıştır. “A” haliniz de Allah’ın yarattığı bir şeydir! Kurduğumuz cümleler bu yoldaki mücadele içindir, İnsan-29’a göre gayret etmek içindir, İnsan-29 gereğidir. “Dileyen Rabbine yol tutsun, Rabbine dönsün” ayetinin gereğini yerine getirme gayretinde olana yardımcı olabilmek için bu cümleler! Kişiye verilen NEFS diye tanımladığımız rububiyet nuru, rab gücü, yapma gücü ve rablık, örnekteki “para gücü” gibidir. O güç iyi-kötü, doğru-eğri demez yapar. Tanrılığını ilan edene “şunu şöyle yap” diyen ondaki “A” yapısıdır. “B” yapısında, kişi fikir ileri süreceğinde, bir yorum yapacağında “o Allah’ın takdirindedir” manasında yorum yapar, onun hiçbir bakışı, hiçbir düşüncesi o manadan ayrılmaz. Bu yüzden, özellikle “B”de sabit kalabilmek için Şekûr ve Hamid ismini iyi kavrayıp yaşıyor hale gelmek, onu adet haline getirmek, rutinleştirmek gerekiyor. Mesela böyle bir kişiye “araban var mı?” diye sorsak -dikkat edin “var mı?” diye sorduk, arabayla ilgili herhangi bir fikir sormadık- “Çok şükür arabam var, Allah bana araba nasib etti” der. Bu Şekur kapsamında bir davranıştır. Arabasının bir sorunu olup olmadığını sorsak, “Elhamdülillah yok” der, “takdir-kader elinde olan, emir-irade elinde olan Allah bana sorunsuz bir araba verdi” demiş olur. “İnceledim bir sorunu yokmuş” demiyor, diyemiyor. Başlangıçta antrenman sırasında öyle cümleler söyleyebilir, ama; “öyle dememem lazımdı” deyip düzeltir. O düzeltmeler önemlidir; fiilde zikirdir, Hamid’in fiilde zikridir.

Zikri şöyle düşünelim. Birisi Antalya'ya gidecek ama nereye gideceğini unutuyor. Ona denir ki, sürekli Antalya'ya gideceğim de, durmadan böyle söyle. Unutuyor çünkü. İşte o dilde zikirdir. Unutmayan kişinin "Antalya'ya gideceğim" diye tekrarlamasına gerek yok. Bu kişi terminale gider, Antalya otobüsüne biner. "Antalya'ya gitmek" kişinin hayatı haline gelmişse, bunu söylemesine gerek yoktur. Gerektiğinde söyler, sorulunca söyler. Bu da sorulduğu zaman Allah der. Bunu sana kim verdi? "Allah, elhamdülillah" der. Bu hale gelene kadar kişi dilde zikir yapar. Biz neden dilde zikir yapıyoruz? Yaşantımız "A" Takdimi üzerine olduğu için! "B"yi bilmiyoruz, "B"yi unutuyoruz, yaşarken onu hep unutuyoruz. Onu veri tabanı haline getirebilmek için önce dilde zikrini yapıyoruz. Dilde zikir yanlış otobüse binmemek içindir. Ne yapmak ve ne olmak istiyorsak dilde zikrini yapıyoruz ki, onu unutmayalım ve beynimizde onunla ilgili kapasiteler açılsın. Hedefini bilen, saatini bilen, biletini alıp koltuğuna oturmuş kişi haline gelmek ise halde zikir'dir. Antalya otobüsüne oturmuş, sessiz güzel gidiyor. Gideceği yeri, yapacağı şeyi bilen kişinin hedefine ulaşıp orada yaşaması, oranın gereği işlerle hayatını sürdürmesi ise Fiilde Zikir halini yaşamaktır. Antalya'da gideceği yere gitti, yaşıyor; bu fiilde zikirdir. Ve Esas Zikir budur. Zikir ile hedeflenen fiilde zikirdir. O artık Antalya'da! Şuraya gidiyorum, buraya gidiyorum demesine gerek yok. Ama bu noktaya gelene kadar, oraya giden yolu şaşır-mamak için onu çok tekrar eder, çok söyler. Bu yüzden biz "B" hayatına ait bir fiili yapabilmek için önce onun dilde zikrini yapıyoruz ve o bizde halde zikre dönüşüyor, vücudumuzun kimyası haline geliyor, vücudumuzu o zikre sokacak hale dönüşüyor. Dilde zikir ile oluşan, açılan beyin kapasitelerinin yönlendirmesiyle salgılanan hormonlar ve enzimler vücut kimyasını değiştiriyor. Vücuttaki kimyanın değişmesi Halde Zikir'dir. Zikri yapılan Esmâ'ül Hüsna'ya uygun bir kimya oluşması halde zikirdir. Bu olmuşsa, artık sizden o esmaya ait fiiller çıkıyorsa, o da Fiilde Zikir'dir. Zaten esas amaç fiilde zikri yaşıyor olmaktır. Rasulullah'ın sürekli yaşadığı zikir hali fiilde zikirdir; EFENDİMİZİN 24 SAATİ fiilde zikrullahtır. Bu süreçler yüzünden kişi Hamid ve Şekur ismi kapsamına girerken ilk zamanlar unutabilir, sonra "Aslında veren Allah'tır" diyebilir. Diliyle zikrederek bunu düzeltmesi "B"de sabit kalması için, tekrar "A"ya düşmemek için önemli bir uğraştır, bir antrenmandır ve önemli bir Zikrullahtır.

"Nasılsınız?" diye sorulduğunda "Elhamdülillah" deriz. Birisine "nasılsın?" derken aslında onun yorum yapması beklenir. Bir yorum yapacak; iyiyim, hastayım, şöyleyim, böyleyim diyecek, var olan şeyle ilgili bir takdirde bu-

lunacak. Bunu nasıl söyler? “Elhamdülillah” diyerek. Biliyor ki takdir Allah’a aittir, emir Allah’a aittir, o yüzden “Elhamdülillah” der. Emir kendisine ait olan Allah beni iyi yaptı Elhamdülillah manasına gelen bir cevap verir. Vereni bilmek Şekûr ismiyle ilgilidir. Verilenle ilgili yorum yapmak Hamid ismi kapsamındadır. Takdirin, hamdın, kaderin, emrin Allah’a ait olduğunu ortaya koyan söz ve davranışlar Hamid kapsamındadır. Hamid ve Şekur isimleriyle yaşamak, bu noktadaki kişinin hayat tarzının önemli iki göstergesidir.

“B” takdimiyle beraber mutmainlik başlar ki; mutmain olmak mutlu olmaktır. Mutlu olmak ancak “B” takdimiyle mümkündür. Mutmainliğin yaşanmaya başlanması “B” takdimiyle fark edilir. Bu yüzden o nokta Amentü Billahi noktasıdır, Amentü Bilkaderi noktasıdır. “B” takdimiyle başlayan mutmain olmaya adaylık aynı zamanda Amentü Bilkaderi’nin yaşanmaya başladığı noktadır. Bahsettiğimiz o ilah yapı, tanrılık halinde yaşayan o yapı hiçbir zaman mutlu/mutmain olamaz, mümkün değil. Mutluluk tanrıya kapalıdır. Mutluluk hali Cennet Hali’dir, cennet tanrıya kapalıdır. Diyeceksiniz ki ama onlar yaşarken mutlular. Sizin o dedikleriniz “mutluluk” değildir. Onlar ya “memnuniyet”tir veya “rahatlık”tır. Tanrılık iddiasındaki kişi memnun olabilir, rahat olabilir ama hiçbir zaman mutlu olamaz. Mesela, tanrının namazıyla “B”nin salâtını analiz yapalım: Tanrı namaz kılar, memnun olur, rahatlar, hatta kendisini takdir eder; “Herkes yatarken sen kalktın namaz kılıyorsun, müslüman dediğin böyle olur” der. Memnun olur, rahatlar. “B” takdiminde olan salât ikamesi nedeniyle mutlu olur. İkisi de bir haz yaşıyor; ama birisinin hazzı çok tehlikeli bir şirkken, diğerinin hazzı yasaldır. Bu da bir hazdır ve zamanla terk edeceği bir şirktir. Ama yasaldır, cennete uygun bir haldir. Kendisini “A” olarak takdim edenin ibadetlerinde duyduğu haz tanrının memnuniyet ve rahatlığından kaynaklanan adrenalin salgısının hazzıdır, onun verdiği hazdır. Kendisini farklı ve iyi insan görme, kendisini önemli görme, kendisini ayrı görme gibi duygulardan kaynaklanan bir hazdır. Kendisini “B” ile takdim edenin duyduğu hazzın kaynağı önemlidir. “B” Takdimi’nde olan da haz duyar, Allah kendisine salât ikame etme rolü verdiği için haz duyar, bu nedenle mutlu/mutmain olur; “Elhamdülillah ki diledi” der, bu hazzı yaşar. İkisi çok farklıdır. Birisi tanrılığı, diğeri Allah muhabbetini ve haşyeti kuvvetlendirir, “ya lutfetmezse” korkusunu getirir. Tanrı namaza alışmışsa; “iyiymiş ya, artık kimse bana namazı bıraktırtamaz” der.

-Rasulullah Efendimiz’in “bana üç şey sevdirdi; salât, kadın ve güzel koku” hadisindeki “sevdirdi”yi nasıl anlamalıyız?

“Sevdirildi” konusu geleceğimiz noktalardan birisiydi. Tanrı sistemine ait cazibeyi şekere benzetmiştik. “B” tarafının da bir cazibesi var. O cazibeyi fark eden talib görür ki “B”nin cazibesi “A”yı geçiyor. Her iki cazibe yan yana konulduğunda “B”nin cazibesini tercih eder. Bu cezbetme CEZBE halidir. “B” takdimiyle yaşamak kulu oraya cezb eder. İnşaAllah yeri gelince sordüğün hadise de bakacağız. Sen şimdilik hadisteki “dünyaNızdan” ifadesine de dikkat et, onu tefekkür et. Efendimiz niye “dünyaMızdan” dememiş de “dünyaNızdan” demiş? Çünkü “sevdirilen” o şeyler sizin dünyaNızdan.

“B” Takdimi’yle birlikte “Sübhanallah, Elhamdülillah, Allahuekber, MaşaAllah, İnşaAllah, La havle ve La kuvvete illa Billah” ifadeleri yaşantımızda mana bulur. Hamid ismi başladığı için bu ifadeler o kişinin hem dilde zikridir, hem de yaşayarak fark ettiği şeylerdir. Sübhanallah, Elhamdülillah, Allahuekber, MaşaAllah, İnşaAllah artık onun yaşadığı hallerdir. Bunları dilinde rahatlıkla kullanır, hayatında da görmeye başlar. Dolayısıyla, o kişi için “SÜBHANALLAHİ ve BİHAMDİHİ” çok büyük bir mana ifade eder. Sübhanallahi ve Bihamdihi “B” takdimindeki kişinin çok önemli bir zikridir, Sübhanallahi ve Bihamdihi “B” halinin dilidir. “La havle ve La kuvvete illa Billâh” da öyledir, o da “B” hali yaşantısının çok önemli bir diğer zikridir.

Bu paylaşımdan sonra yavaş yavaş fiillerin tecellisini bahsetmeye başlarız. Çünkü bu noktadan itibaren talib hayatında fiillerin tecellisini yaşamaya başlar. Fiillerin tecellisi’ni yaşamaya başlamak, kendini “B” ile takdim eden kişi için çok önemli bir antrenmandır. İnşaAllah göreceğiz.

Bir tövbe ve dua yapıp tamamlayalım inşaAllah.

Allahümme eslemtü nefsiy ileyke ve veccehtü vechi ileyke ve fevvedtü emriy ileyke ve elce’tü zahriy ileyke, rağbeten ve rehbeten ileyke. La melcee ve la mencee minke illa ileyke. Amentü Bi kitabikelleziy enzelte ve nebiyyi-kelleziy erselte.

Allahümme ente Rabbi, Ya Rabbi, Ya Rabbi, Ya Rabbi, Allahümme ente Rabbi la ilahe illa ente halakteniy ve ene abdüke ve ene ala ahdike ve va’dike mesteta’tü euzü bike min şerri ma sana’tu ebûü leke bi nı’metike aleyye ve ebûü bizenbiy, fağfirliy zünubi, feinnehu la yağfiruz zünube illa ente, Bi rahmetike ya Erhamer rahimîn.

Rabbena zalemna enfusena ve inlem tağfirlena ve terhamna, lenekü-nenne minel hâsirîn.

La ilahe illa ente Sübhâneke, inniy küntü minez zalimîn.

Rabbi inniy zalemtü nefsi zulmen kebiyran ve la yağfiruz zünube illa ente, fağfirliy mağfiraten min indike verhamni, inneke entel Gafuru'r Rahiym ve Tevvabu'r Rahiym.

Sübhanallahi ve Bihamdihi Sübhanallahil Aziym, estağfirullah ve etûbü ileyh.

Estağfirullah el Aziym ve etûbü ileyh. Estağfirullahelleziy la ilahe illa HU-vel Hayyül Kayyum ve etûbü ileyh. Estağfirullah ya Rabbel arşil azim, Estağfirullah ya Rabbel arşil kerim, Estağfirullah ya Rabbel âlemin.

Allahümme salli ala seyyidina Muhammedin biadedi ilmike...

Ya HU, Ya men HU, La ilahe illa HU!

Elif, Lam, Mim, Allahu la ilahe illa HUvel Hayyul Kayyum. Entel Hayyul Kayyum ve la şerike lek ve lekel mülkü ve lekel Hamdü ve inneke ala külli şey'in Kadir.

Ya Hannan, Ya Mennan, Ya Bedia's Semavati vel Arz, Ya Zel Celal-i vel İkrâm. Eşhedü en la ilahe illallahül Ehadüs Samedüllezîy lem yelid ve lem yûled ve lem yekün lehu küfüven ehad.

İnni veccehtü vecchiye lillezî fataras semavati vel arda hanîfen ve ma ene minel müşrikîn. İnne salatiy ve nüsükiy ve mahyaye ve mematiy Lillahi Rabbi'l âlemîn. Ve lâ şerike lehu ve bizalike ümirtü ve ene minel müslimîn. Eslemtü vecchiye lillahi, eslemtü li Rabbi'l âlemîn.

Âmin...

Allahım; Öncelikle Rasulullah, Nebîullah, Habîbullah, Keremullâh Efendimiz Muhammed Mustafa aleyhissalatü vesselam'ın Güzel, Temiz, Latif Ruhu Şerifleri için ve O'nun muhterem eşleri ve yavrularının ruhları için,

Allahım, gelmiş olan tüm Nebi ve Rasul Efendilerimizin ruhları için,

Ve Allahım, Halife Efendilerimiz Hazreti Ebubekir, Hazreti Ömer, Hazreti Osman, Hazreti Ali radiyallahu anhüm'ün ruhları için, Ashab-ı Kiram sahabe efendilerimizin ruhları için, Ve Allahım, indinde makbul kullarının ruhları için,

Allahım, yalnızca Senin rızanı umarak, yalnızca Senin Yolunu bilebilmek, anlayabilmek, yaşayabilmek amacıyla yan yana gelen, bir araya gelen bizlerin Senin rahmetine kavuşmuş sevdiklerimiz ve yakınlarımızın ruhları için.

Allahım, onlara merhametinle muamele eyleyiver, onların azablarını yok ediver, onları bağışlayiver, affediver, mekânlarını cennet ediver ya Rabbi,

Ve Allahım, rahmetine kavuşan bütün müslüman mü'min din kardeşlerimizin ruhları için; Ey Allahım, müslüman mü'min din kardeşlerimizin hastalarına acil şifa, dertlilerine acil deva, borçlularına acil eda, yolcularına acil selametlik; hayrısıyla, lutfunla, kolaylıkla nasib eyleyiver Ya Rabbi,

Ey Allahım, bizlere, ailelerimize, yavrularımıza, inanan din kardeşlerimize sağlık sıhhat afiyet lutfeyleyiver,

Allahım bizlere merhamet ediver, Allahım bizleri bağışlayiver, Allahım bizleri affediver, bizlere hidayet nasib eyleyiver Allahım,

Ey Allahım, bizlere hayrlı ve helal rızklar lutfeyleyiver Allahım,

Allahım, Rasulullah Efendimiz'in ilminin ve yönteminin yayılması için evlerini açan müslüman mü'min din kardeşlerimizin evlerini nurunla nurlandır, bereketinle bereketlendir. Selamın daim orayı kaplasın Ya Rabbi. Onların gayretlerinden, emeklerinden, işlerinden razı oluver inşaAllah.

Ve yalnızca RIZAN için El-FATİHA

Allah'a emanet olunuz

Es-Selâmü aleyküm...

11 Cemaziyelahir 1429 / 14 Haziran 2008

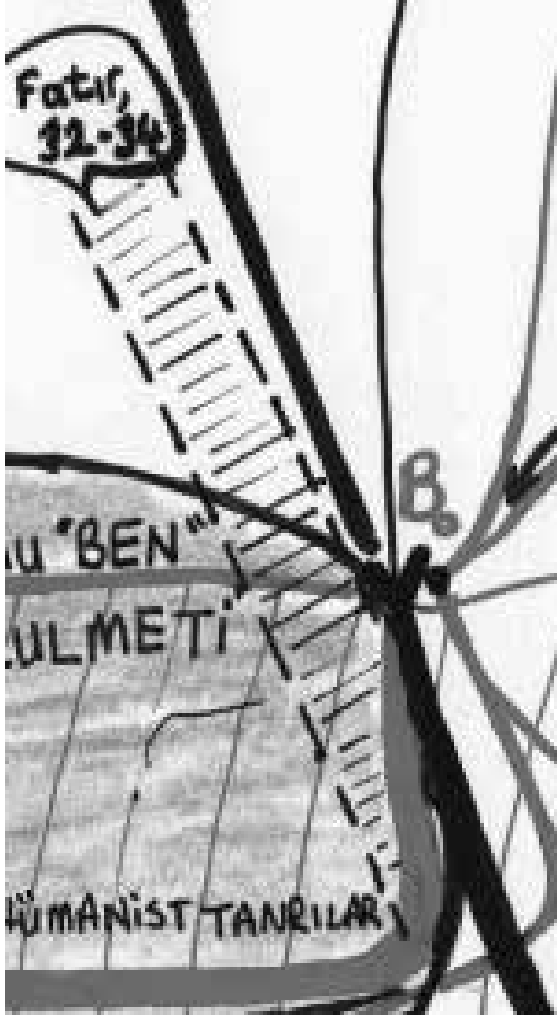
Fatır Suresi 32. ayeti görmüştük: “Biz Kitab’ı şu üç gruba emanet ettik, Kitabı kullarımızdan seçtiklerimize miras bıraktık” buyruluyordu. Miras bırakmak muhataplık manasını da içerir, ayetten kimlerin muhatap alındığı da anlaşılır. O muhataplık biraz da şöyledir. Kendisine hidayet lutfedilmiş olan kulda kulluğun açığa çıkmasını motive edecek bir kıvılcım gerekir ki; bu, genellikle Kur’an-ı Kerim ayetleridir. Kur’an-ı Kerim ayetlerinin bu tesirini fark ettiren, ayetlerin başlattığı o açılımı destekleyen şeyler de olabilir. Bir mekân, bir kişi, bir ses, bir rüya, bir ilham veya başka bir şey Kur’an’ın bu etkisini, bu muhataplığı fark edilir hale, cazip hale getirebilir. Hidayet Hayat Tarzı’nın yeşermesi çimlenecek bir tohumsa o tohumu çimlendirecek şey Kur’an-ı Kerim ayetleri ve öğütleridir. Kur’an-ı Kerim’in gerekliliğinin bir boyutu da budur. Kime tesir edecekse, kimde bir açılım yapacaksa Kur’an ayetleriyle o ilgilenir, aksi halde çok ilgilenmez. Kur’an-ı Kerim’in onu muhatap almasından öte o Kur’an-ı Kerim’i muhatap almaz, hayatında Kur’an-ı Kerim’e yer vermez, yaşarken O’nu muhatap almıyordur. Eğer kişi Fatır-32’deki üç gruptan birinde değilse onun hayatında hidayet yönünde açılacak bir şey yoktur. Bu yüzden Kur’an onda bir şeye vesile olmaz, çünkü onda hidayet için bir açılım olmayacaktır.

“Sonra biz o Kitabı kullarımızdan seçtiklerimize miras bıraktık. Onlardan kimi nefesine zulmedendir, onların bazısı muktesid (mutedil)dir, onlardan bir kısmı da Allah’ın izniyle hayratta öncü olandır.” (Fatır-32)

Ayetteki üç grup; nefesine zulmedenler, mutediller ve Bizinillah hayratta öncü olanlar. Nefesine zulmedenler de Kitab’ın miras bırakıldığı gruplardan. Bunlar kimler, onların özellikleri nedir? Bir kişi Hanifliği anlamış kavramış ama hanif hayat tarzını henüz sürdürülebilir hale getirememişse ayetteki “nefsine zulmedenler” kapsamındadır. Açıkladığımız hakikatlere göre düşünüp inandığı halde henüz nefse zulümden kurtulamamış olanlar ayette muhataplar arasında sayılıyor. Elbette amaç o sınıfı geçmektir, bunu duyunca buraya yerleşmek değil! Bu grupta olanlar, çizdiğimiz İhlâs

Hayat Döngüsü'nün dışındadır, "B" noktası'ndan sapmış yolun İhlâs Hayat Döngüsü'ne paralel kısmındadır. Tanrıların dünyasında ilerlemekten korkarak yaşarlar ama o dünyadan da kurtulamamışlardır. "A"ların yaşayışına, tarzına uymak istemeyen, kendini zorlayan bir halde bu caddededirler.

-*"Paralel yol, yan cadde" dediğiniz o cadde burası mı oluyor?*

Tefekkür Şeması 2'den

Evet, paralel yol, yan cadde burası. Nefs-i mülhime de burada yaşanır. Nefs-i mülhime "B" noktasına gayet yakın bu pozisyonun adıdır. Oradaki kişi, bir dokunan olsa hemen İhlâs Hayat Döngüsü'ne geçecekmiş gibi bir

pozisyonudadır, ama paralel caddede yaşamaktadır. İlham alır, aldığı ilhamlarla yaşar. İlham'ı şuna benzetebiliriz: İhlâs Hayat Döngüsü'nün giriş kısmı bir Gül Bahçesi'yse, o bahçeden de etrafa güllerin güzel kokuları yayılıyorsa, yan caddede duran kişi o kokuları duymaya, hissetmeye başlar. Ana Cadde'nin kokularının hissedilmesi onda ilham oluşturur. Bazen o kokuları o kadar kuvvetli hisseder ki, Gül Bahçesi'nde olmadığı halde o koku nedeniyle kendini Gül Bahçesi'nde sanar. Kısa bir süre de olsa kendisini orada sanar, sonra tekrar normal yaşantısına devam eder. Ama kendisini Gül Bahçesi'nde sandığı o hal onu çok mutlu eder, bu yüzden o hali arar durur, o ona motivasyon kaynağı olur. O hevesle yola devam eder, o anların sıklaşmasını ister. Havayı koklar, o Gül'ün kokusunu almaya çalışır. Çünkü o koku geldiği zaman bir an da olsa kendini bahçede sanıyor. Lutfedilmişse daha sonra ona mutmainlik de açılır inşaAllah. Ne zaman esas caddeye geçerse, o bahçede sürdürülebilir kalırsa o zaman halinden MUTMAIN olur. Bahçe'de olduğundan Emin yaşar, artık ilham alması gerekmez. Artık uzaktan aldığı kokunun hayaliyle kendisini bahçede sanması gerekmiyor. Kendini bahçede bulur; "bahçedeyim, elhamdülillah" der, kalbi mutmain olur.

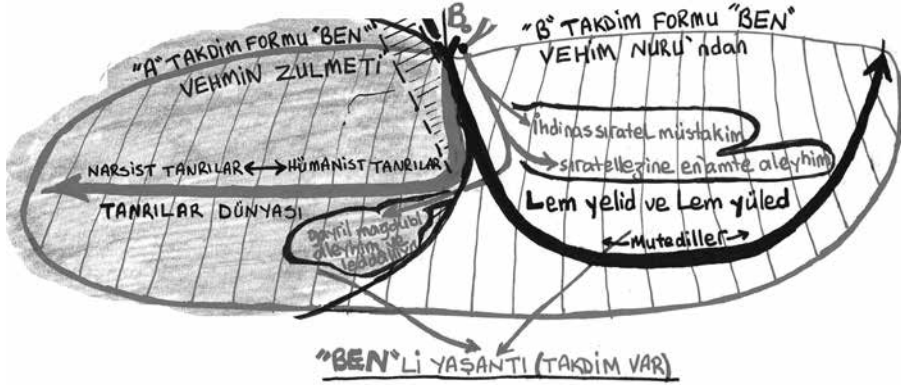
- Kişide gülleri koklama isteğinin çok fazla olması önemli midir?

Kesinlikle, o çok önemli bir lütuftur ve şu hadis aslında bu söylediğinizle ilişkilidir; "Kişi nasıl yaşarsa öyle ölür, nasıl ölürse öyle ba's olur." Bir kişi o kokuyu çok önemsiyorsa, onun gayretiyle fiiller ortaya koymaya çalışıyorsa, esas caddeye geçiş sağlayamamış olsa bile böyle yaşadığı için son nefesini bahçeye geçmiş olarak verebilir, bilinmez. Öyle yaşadığı için ölümü tattığında o pozisyona geçmiş olabilir. Bütün mesele tanrıdan kurtulmak. Zaten çok antrenmanlı olduğu için, ölümü tatma anının onda oluşturduğu bilinçle, o hissedişle tanrıdan hızla kurtulabilir, "O hal buymuş" deyip kendini tanrı ilan etmediği hanif halle son nefesini vermiş olabilir. Bir önemli şans bu son nefestir. Bir şans da Efendimiz (SAV) in Fatır-32. ayet yorumlamasıdır. Efendimiz yan caddede olup da duydukları gül kokusuyla yanıp tutuşanlar için buyuruyor ki: "Eğer kişi böyle bir nefse zulümle gelmişse, mahşerde hapsedilir. Mahşerde bu tasayla yaşarlarken Rableri onları rahmetiyle noksanlarından kurtarır. "Hamd bizden tasayı kaldıran Allah'a aittir" diyen grup bunlardır." Hapsedilirler mevhumunu insani boyutta bir hapis, bir yere tıkma gibi düşünmeyin. O yolculuktaki bilinçlerin hapsedilmesi nasıl bir şeyse, bilinçlerin hapsedilmesidir o. Bilinçleri o haldeyken onlar bir tasaya kapılıyorlar. "Çok gayret ettik, doğru inandık, neden cennetle müjdelenmedik?"

tasasıyla yaşarlarken Rableri rahmetiyle onların noksanlıklarını telafi eder. Henüz kurtulamamış oldukları o tanrılıktan onları kurtarır, böylece cennet ehli olurlar ve “Hamd, bizden tasayı kaldıran Allah’a aittir” derler. Dolayısıyla, bu gayretle yaşamanın bu ayet gereği bir müjdesi vardır. Bu müjde ölüm anında da gelebilir, bu ayetteki gibi sonra da! “Onlar noksanlarından Rablerinin rahmetiyle kurtarılacaklardır” diye Efendimiz onları müjdeliyor.

-Dünyada “âmâ” olan ahirette de âmâ olmuyor mu? Dünyada başaramadıkları bir şeyi mahşerde nasıl başaracaklar?

Bu Rasulullah’ın açıklaması, onu naklediyorum. Rasulullah böyle müjde vermiş, bu ayeti böyle yorumlamış. “Bu dünyada âmâ olan hal” nefse zulmetmenin bu boyutu değildir. Bu dünyada âmâ olan o âmâlar genellikle nefs-i emmare’dedirler. Veya emmare ile levvame arasında gidip gelen bir emmare’yi yaşıyorlardır. Nefse o zulüm bu müjde kapsamında değildir. “Kesinlikle cennete giremez” denilen nefse zulmedenler bunlardır. İki tip nefse zulmü ayırt etmemiz gerekiyor. İzin verirsiniz onu şekilde göstereyim.

Tefekkür Şeması 2'den

“B” ile takdim edilen yer evren için “OL” denilen yerdir; OL dedi oldu. Olanı/yaratılanı “B” ile gösterdik, “B” ile gösterilen yer Hakikat’in bu dileği-
dir. B₀ noktasından itibaren varlıklar var, insan var. İnsan hayatı fark etmeye başladığında kendini “BEN” diyerek takdim ediyor ve bu yüzden de “BEN”Lİ bir HAYAT” başlıyor. Biz bu hayatı “A” Takdim Formu, “B” Takdim Formu diye ikiye ayırdık. Takdim noktasında insan ilkin kendini “A” ile takdim eder, kendini öyle ifade etmeye başlar. Ve “A” takdimiyle “BEN” demekle idraken Hakikat’in dışına düşer. Çünkü “BEN” demekle bir iddiada bulunur, ona verilmiş olan “rablık gücü”nü “kendi gücü” ilan eder. Bu “Ben rabbim”

demektir. Dolayısıyla bu takdimle “BEN” demek “ben rabbim” demektir. Bu rablığın sınırı ona verilmiş “rablık gücü” kadardır. Bu takdimle hayata başlayan kişi yaşarken onu kuvvetlendirmeye çalışır. Tibet’e, oraya buraya gidip bazı bilgiler öğrenenler, Uzakdoğu felsefeleriyle yetenekler kazanmaya çalışanlar, meditasyonla sakin olmaya gayret edenler, o tür yöntemlerle gelişeceğini sananlar hep “A” yapılarını kuvvetlendirirler, doğal olarak da tanrılıktan hiç kurtulamazlar. Onların yaptığı, “A”nın beş duyuyla sınırlı yeteneğini gayretleriyle artırmaya çalışmaktır. Tamamen “A”yı kuvvetlendirme gayretindedirler. “A” ne kadar kuvvetlenirse cehennemdeki mertebe, cehennemdeki azap da o kadar kuvvetli olur. Çünkü CEHENNEM MUA-MELESİ kişinin oluşturduğu o rablıktan sıyrılmasını sağlayacak muameledir. Rablıktan sıyrılma olmuyorsa o muamele ebedidir. “Ama onlar da çok iyi insan oluyorlar” mı diyorsunuz? Doğru, hümanist tanrı oluyorlar! İyi insan olmak onları tanrılıktan da, cehennemden de kurtarmaz!

Hep tanrı olarak kalacak karakterlerden birisi inançsızlardır. “BEN” diyen kişi bir şeye inanma ihtiyacı duymuyorsa “BEN” demekle oluşturduğu dünyanın tek tanrısı kendisidir. Bir inancı olmayan tam tanrılık ilan eder. Bir de bir şeye inanmak isteyen bir karakter vardır, o kendi uydurduğu bir varlığa inanır. İnandığı şeye çevre ne diyorsa ona öyle isim takar. İbadetlerle meşgulse, oluşturduğu uydurduğu imaja Allah der. Her ikisi de nefse zulümdür. Her iki nefse zulüm de bahsettiğiniz “âmâ”ların nefse zulmüdür, Efendimiz’in müjdelediği nefse zulüm kapsamında değildir.

-Abdülkadir Geylani Hazretleri’nin kitabında okumuştum, orada şeriat namazı, tarikat namazı veya zekâtı gibi tasnifler var. Mesela, “asıl zekât sevaptan vermedir, yaptığı işin sevabından vermektir, asıl buna ulaşmak lazımdır” diyor. Sevaptan zekât nasıl verilir? Nasıl bir şey bu?

O ifadenin önüne arkasına bakmak lazım, konu oraya gelinceye kadar bir şey anlatılmıştır veya sonrasında devam eden bir mana vardır. Ona bakmadan yorum yapmak yanlış olabilir. Bir de, tercüme yapılırken kelimeler yeterince yerine konulamamışsa ondan kaynaklanan mana noksanlıkları oluşur. Ama bütün bunlara rağmen o cümleyi nasıl anlamalıyız? Bir şeyi doğru ve kolay anlamak için ölçü daima tanrı kriteriyle bakmaktır. Bu bakışla o kelimeleri inceleyelim. Orada ŞERİAT diye bahsedilen işin şeklidir. Taklit ehli olmaktan kurtulduğu ölçüde kişi Şeriat halinden Tarikat’a gelir. Taklitten tam kurtulamasa bile, kurtulduğu ölçüde tarikat idrakına geçer. Bahsedilen tarikat hali ilimle yoğrulmaktır. Tarikattan sonra da Hakikat hali vardır. Şeriat,

Tarikat, Hakikat, Marifet diye bir sıralama duyarsınız ya, bu sıralamanın yapıldığı zamanın anlatım tarzına göre Şeriat tamamen taklidî olup sebep ve sonuç ilişkisi olmayan, çok körü körüne yapılan, bu yüzden de bazen fanatik ve radikal sonuçlara ulaşan bir hayat tarzını işaret eder. Ama o hayata tarikat karıştığında bildikleriyle yaşama başlar. Artık bir şeyler duydu, biliyor, ilişki kuruyor, ayet ve hadislerde okuduğu şeklin/mecazın bir adım ötesine gidiyor, gitmeye çalışıyor. Tarikat diye bahsedilen şeye mürekkep yalamışlık diyebiliriz. Günümüzdeki üniversiteye gitmişlik gibidir. O zamanın bu konuyla ilgili üniversitesi, yolu, bilimi tarikat kelimesiyle ifade ediliyor, günümüzde tarikat denince anlaşılan manada değil. O konuların bugün üniversitede anlatılıyor olduğu halin adıdır tarikat. O konudaki ilim tahsili olarak kastettiğimiz şeydir. Üniversitede ehil bir hocanın bulunması, bir bilenin yol göstererek anlatması, bilerek anlatan biri sayesinde bir şeyler öğrenmeye başlamak, öğrendiklerine göre yaşamaya başlama hali Tarikat'tır. Hakikat ise öğrendiklerinin ötesine geçmiş olursun. Kolay anlaşılсын diye şöyle tarif edelim: Kişi sırf şekille meşgulse, yani "B" imanı gereği değil de takliden birşeylerle meşgul iken tarikata gelir, öğrenme, âlimlik başlar. Tarikatta olana kişiye ilimle meşgul manasına âlim diyebiliriz. İşe artık "bilmek" bulaşılıyor. Bu yüzden, alimin söyledikleri kendisinden yukarıdadır. Yaşadığını değil de duyduğunu/bilgisini söylediği için öyledir. Cümleleri kendisinden yukarıdadır. O cümlelere ulaşmak için çalışıyordur, gayret ediyordur ama o cümle onun amelinden, yaşantısından yukarıdadır. Hakikat ehline de Arif diyelim. Arifler kendi içinde; "ârif" ve "Ârif-i Billâh" diye ayrıca ele alınır. Şimdilik Arif'in halini tarif edelim: Ârif'in öyle bir yaşantısı vardır ki, söylediklerinden yukarıdadır. Fark edebildiniz mi? Dolayısıyla, Şeriat Ehli'nin vermesi farklıdır, tarikatta olanın, yani alimin vermesi farklıdır, Hakikat ehli arifin farklıdır, Arif-i Billah'ın farklıdır. Söylediğiniz literatüre göre, tanrılığını ilan etmiş biri veriyorsa Şeriat'ı taklit etmeye çalışıyordur. Orada veren, verdiği için kendi kendini takdir eden biri vardır ve o takdir bekler. En azından içinden kendisini takdir eder. Bu halin tanımı olarak MÜTEVAZİLİK bile takdir beklemektir, kendisini tanrı ilan etmiş kişinin mütevaziliği de tanrılıktır. "B" halindeki mütevazilikle "A" halinde olanın mütevaziliği arasında hiç ilişki yoktur. Tarikat idrakındaki verme de ikilikten kurtulmamış bir vermedir, "Allah bana veriyor, ben de veriyorum" bakışıyla bir vermedir. Bu henüz ikilikten kurtulmamış bir pozisyonudur. Ama Hakikat'te ESAS VERME yaşanır; veren biri yoktur. Allah ona, o da başkasına veriyor pozisyonu kalmaz. O pozisyonda görev gören yalnızca ENERJİLER'dir. Bu yüzden, sahip çıkacak birisi yoktur,

kişiler kalkar. Veren yoktur, enerji aktarımları vardır. Bu aktarımlar faydalı yöndeysen kolay anlaşılabilir diye SEVAB denmiştir. Bir örtücü vardı, o enerjiyi örtüyordu, o enerjiye “BEN” diyordu, o kalktığı zaman enerji salt kalır; sevab diye bahsettiğimiz işte o nurdur. Birisi “o güç benim” demediği için o nur sevaba dönüşür. İşte bu idrakta yaşanan olaylardaki enerji akışı için, “sevapdan vermek, sevabından vermek” deniyor olabilir.

“Namazlarınızı bile bağışlayın” denmesi de aynı manada mıdır?

O biraz farklı. O “Sevap kazanmak için ibadet yapmayın” demektir. Yani salât ikamesi savap kazanayım diye yapılmaz demek isteniyor. Çünkü “sevab kazanacağım” diyen bir tanrı var. Almış eline sevab kasasını çantayı doldurmaya çalışıyor. O tanrıdan kurtulmak istiyorsan onun beklentilerinden uzak dur. Hep anlaşılması çok önemli olan şey tanrılık iddiasını terk etmektir. O iddiayı terk etmeden sevabı terk edersen sevap peşinde koşmayan tanrı olursun. Sevab peşinde koşmazsın. Bana bir şey kalmadı, hepsini verdim dersin. Tanrı hepsini dağıttı, kendine bir şey kalmadı. Ama tanrı duruyor. Bütün mesele tanrı imajından kurtulmak. O var oldukça...

Tasavvufu ilgilleyenler bir yerlerde okurlar; az yiyeceksin, şunları az yapacaksın, bağlamalı oruç tutacaksın yazar. Kişi bağlamalı orucu tutar. Sonra arkadaşına veya kendine der ki; üç gün bağlamalı oruç tuttum! O üç gün aç duran tanrıdır. Senin orucuna kimin ihtiyacı var? Yani, aç kalsan ne olur, uykusuz kalsan ne olur? Uykusuz kalıp yorgun düşen, aç kalıp zavallı düşen tanrı olursun. Aç kalmak tanrılığından kurtulman için bir disiplin değilse, uykunu azaltarak yaptıklarıyla tanrı imajından kurtulmaya çalışmıyorsan sen ancak kendini takdir eden bir tanrı olursun, daha kuvvetli tanrı olursun. “Üç gün aç durabiliyorum, uykusuz durabiliyorum” demeye başlarsın. Bunlar önemli değil, hepsi tanrıya ait yeni güçler! Yeni güçler kazandı, eskiden oruç bile tutamıyordu, şimdi üç gün bağlamalı oruç tutuyor. Güç kazandın, güçlenmiş tanrı oldun! Kendini sevişini fark et! Üç gün aç duruyorsun, aferin sana. Üç gün aç duran tanrı! Hac-37 der ki; “Kestiklerinizin kanları Allah’a ulaşmaz, ancak takvanız.” İstedğin kadar kurban kes ve kan akıt, istediğin kadar aç kal, istediğin kadar uykusuz kal, istediğin kadar yalnız kal, ne yalnızlığın ne açlığın, hiç biri Allah’a ulaşmaz. Ancak takvan ulaşır. Peki, takva nedir? TAKVA “B” yolundaki ilerleme gayretleridir. O ulaşır. O hal bir yere giden, Allah’a ulaşan bir şey değildir. O hal illa Billah’tır; Kendisi’dir, o yüzden ulaşır. Yoksa Allah bir yerde ve bu yaptıkların O’na ulaşmıyor değil. Senin o halin Allah tanımı içinde olduğu için ulaşmıyor.

“Ben yere göğe sığmam, mü’min kulumun KALB’ine sığarım” hadisinde geçen et parçasını yürek sanarsanız olmaz. O bakış Allah’ı içine hapseden idraktır. Hiçbir yere sığmıyor, mü’min kulun kalbine sığıyor. Tanrıların birbirlerine sevgileri gibi, “kalbimdesin” demeleri gibi. “Allah’ın sığması” öyle düşünülürse yanlış olur. Hadiste bahsedilen kalb, insanın Veri Tabanı’dır, birimin Esmâ’ül Hüsna kompozisyonudur. Eğer kişi “B” halini sürdürülebilirse, yaşantı haline getirebilirse onun esma kompozisyonu isim ve sıfatlarla bezenir. Allah’a ait esmalar/sıfatlar onun Kalb’inde, veri tabanında gözüktür. Müthiş bir şeydir. Böyle bakınca, “B” halinde yaşanan fiillerin, isimlerin ve sıfatların tecellisi hallerinin kalıpla ilgili pozisyonlar olduğu fark edilir.

-Farklı olacak ama secdede niye eğildiğimizi biraz açıklayabilir misiniz?

Konu akışımız içerisinde henüz secdeye gelmedik, inşaAllah o zaman detaylı bakarız. Ama şöyle söyleyelim: Birinci secde Yokluk Secdesi’dir. Neden ikinci secde yokluk secdesi değil? İki secde arasındaki fark ne? Bu iki secde arasındaki dua neden önemli? İki secde arasındaki dua neden çok makbul? Bunları geniş olarak inşaAllah göreceğiz. Ancak sorunun net cevabına hiçbir şekilde rastlamamışsındır, yazılı olarak yoktur. Bilinmediğinden değil! Her dönemin geldiği bilimsel anlayışın ortaya koyduğu bakış ve yaşantıda hep yeni anlaşılabilir bir boyut olduğu için. Şu an bin yıl öncekine göre farklı anlaşılabilir bir yapı var. Önümüzde kaç yıl varsa, ileri yıllarda daha farklı anlaşılabilir bir boyut olacağı için. Böyle olması secdenin şeklini değiştirmiyor, sadece yeni bir tarifle anlaşılmasını sağlıyor. Anlaşılması sağlanınca ne olur? Onu anlayan mutmain olur. Soruş sebebin de mutmain olmak, secdeden mutmain olmak istiyorsun. Yoksa bin yıl önce de aynı secde yapılıyordu, şimdi de aynı secde yapılıyor. Diyorsun ki; ben daha mutmain nasıl secde yapabilirim? Özellikle birinci secde çok ortaya konulmuş bir şey değildir, “yokluk secdesidir” denip geçilir. Onu o şekilde yaşamış olanlar ikinci secdeye öyle bir arzu ve istekle giderler ki ikinci secde oluşur. Aslında, ikinci secde birinci secdenin taklididir, Esas Secde birinci secdedir.

“YOKLUK”la secdenin şeklinin ilişkisi var mıdır? Fiziksel olarak o şeklin şöyle bir yanı var: Tanrılar arasında birisi diğerine gücünü kanıtlamak istediğinde onu yere çöktürür. Çöktürerek ben senden üstün tanrıyım der. Diğer de korkuyla çöküp “tanrılığını kabul ettim, bana zarar verme” der. Önünde bir tanrı olmaksızın yalnızca “Veccehtü Vechiye” manasıyla secde yapan kişi temsili olarak kendindeki tanrıyı yok eder, şeklen. Ve Rabbine der ki; ben o tanrıyı yere yatırdım, gücünü yok ettim, artık güç iddia edemez, çünkü artık

o yok! Birinci secde bu idrakla Yokluk Secdesi haline gelir. Secdede oluşan şekil fiziksel olarak şöyle de önemlidir. O tefekkürle secde halindeyken kan beyninizin öyle noktalarına gider ki; Allah'ı tanıyabilmenizi, o tanıyışı hayat tarzına dönüştürebilmenizi kolaylaştıracak hücreler canlanır. Allah'ı anlayabilmeni ve o anladığını yaşayabilmeni sağlayacak hücrelerin canlanması sende bir enerji yayımına sebep olur. Hatta bu enerji senden farklı renklerde dışarı çıkmaya başlar. O enerjiye o rengi kazandırabilmede secdedeki kan hareketinden de yararlanırsın. Dolayısıyla, tefekkürle beraber secdenin uzun hali güzeldir. Hatta salât dışında secdede dua etmek çok güzeldir. Eğer bu Seher Vakti'ne rastlarsa daha da güzeldir. O zaman önemli bir ayetin kapsamına girersin. Allah'ın seçtiği, övdüğü bir zümre var: Seher vakti tövbe edenler, secde edenler. "Onlar seher vakti secde ederler, tövbe ederler" önerisini duyunca o iki işi birleştirir de tövbeyi secdede, salât dışındaki secdede yaparsan ayetin kapsamına girersin. Güneş doğmadan, hele de Seher Vakti tanrının yokluğuyla ilgili o kadar enerji üretirsin ki. Secde niyeti ve pozisyonuyla o enerjinin hücrelerden üretilmesini sağlayacak kanı oralara gönderirsin. Böylece bir mekanizma çalıştırmış olursun. Yaşadığın güzelliğe ilgili bir haz duydun, onu tekrar yaşayabilmek için ikinci secdeye gidersin.

Aslında secde rükûyla da çok ilişkilidir ve Rükû yalnızca müslümanlara verilmiş bir ikramdır. Secdeden önce rükûya giderek orada yokluk secdesi için bir nevi randevu isteriz, rükû ile. Bazı ayetlerde "onlar birlikte Rükûdadırlar" diye bir tarif yapılır: Rükûdadırlar; yani secde için randevu istegindedirler. Neden? Secde hali için bir tamlik gerekir. O tamlikta değılsin. Bu yüzden rükûda o izni alırsın. Rükûda noksanlarımız kabul edilir. Rükû, secdeye gidebilmek için noksanların telafi edildiğini müjdeler. Salâtta her hareketinde "Allahuekber"le şekil değiştirmene rağmen sadece orada "Semiallahu limen hamideh" ile o pozisyondan çıkarsın. Onun dışında hep "Allahuekber" dersin. Ehlullah diyor ki, rükûdan kalkarken duyduğun "semiallahu limen hamideh" seslenişi, sana "hamdın işitildi" demektedir. Senin ağzından sana; "iznini aldın, haydi secdeye git" denir. Böyle önemli bir haldir rükû. Böylece sen o an secdeye gidebilecek yetkiyi almış oldun. Salâtta tüm şekiller o niyetle, verilen o yetkiyle yapıldığında önemlidir. Bunu fark etmeden anlattığımız bir gün, zeki bir tanrı demişti ki; secdeyle uğraşmaya ne gerek var, amuda kalk, beynine daha çok kan gider. Çok önemli bir şeyi görmemize vesile oldu; secde için rükû gerekiyordu. Rükûda izin almamışsan amuda kalkıp yarasa gibi durman bir mana ifade etmiyor. Mekanizmanın çalışması için o niyet ve izin şart: O izin Rükû ile geliyor.

Salât için bir izin daha alıyorsun; Abdestle! Abdest hareketleri de niyetlenmenle abdest enerjisini oluşturuyor. Aksi halde hiç hamamdan çıkmayan sende daha abdestli olur. Adamın görevi hamamda suyun içerisinde, daha mı enerji dolu? Hayır! Abdestte niyetlenmenle bir izin mekanizması başlıyor. Öyle bir izin mekanizması ki, abdest işini çok önemsememizi gerektiriyor. Bu bedeni örtmek için bir elbise var, madde beden maddi elbiseyle örtüyoruz. Ruhun da bir beden, o enerji beden elbisesi de enerjiden olmalıdır. Ruhunun zedelenmesini istemiyorsan örtmelisin. Onu abdestle örtersin, enerjiyi enerjiyle örtersin. Ruhunu önemsiyorsan abdest önemli hale gelir. Onun zarar görmesini istemiyorsan, onu birisi zedelemesini dıyorsan ona kılıf geçirmelisin. Nasıl üstümüze bu kılıfı geçirip örtünüyoruz, ruhuna da öyle bir örtü geçirmen gerekiyor, eğer talipsen. Onun örtüsü abdesttir. Abdest suya girmek değildir. Aksi halde Tibet'ten çıkmayanlar çok mu korunuyorlar? Hiç alakası yok! Sen abdeste niyetlenmekle Allah'ın Rahim ismi kapsamında yararlanıyorsun ve Rabbinden bir izin istiyorsun. Rahman'dan yararlanmak için o izne, o niyete gerek yok.

Rahman'da adalet vardır, bir şeyin tam karşılığını verir. Rahman ismi yüzünden yaratılanlar Rahman'ın adalet süzgecinden geçmiştir. Rahman'ın adalet süzgeci merhamettir. Bu merhamet bizim acıyarak yaklaşmamızın merhameti değildir. Rahmanın adaleti merhamettir; karşılığını verir, Rahman'da zulm olmaması merhamettir. Bir insan için nasıl bir kulluk dilenmişse o kulluğun karşılığı olan bedeni, yapıyı, hayatı ona Rahman verir, tam karşılığını verir. Ama Rahim farklıdır. Rahim isminin bir manası üretendir, evrende üreten Rahim'dir. Bu anlamı yanında bir de Rahim ismi sırf nimettir, sırf hediyedir. Öyle bir nimet ve hediye ki, verilecek kişi bunu almayı hak ediyor mu diye bakılmaz. Rahman'da bakılır! Çünkü Rahman var olanın karşılığını verir. Rahim yalnızca iman edene çalışan bir mekanizmadır, Rahim ismindeki nimetin akışını iman nuru çalıştırır. O yüzden, birinci secdeye giderken rükûda aldığımız kabul Rahim'in bize bir hediyesidir. Çünkü senin hiçbir şeyin o tamlığı sağlayacak bir halde, bir kompozisyonda değildir. Bu nedenle, "ben nasıl yokluk secdesi yaparım?" demek yanlış olur. İhlâs ile yaklaşıyorsan noksanın neyse o noksan salâta özellikle secdede telafi ediliyor. Bu yüzden, şöyle yaparsanız salât size miractır denilmiyor. "Salât mü'minin miracıdır." Mü'minseniz salat mirac'tır. Çünkü eksiğin telafi ediliyor, miraca izin veriliyor. Abdestte de öyledir, Rahim ismi çalışıyor, izin alıyorsun. Halbuki Tibet'e gidip yıkanan Rahman isminden yararlanıyor, suya ne kadar girmişse o kadar ıslanır. Karşılığını alır, kirinden temizlenir. Rah-

man ona yaptığının karşılığı verir. Rahim’de sana verilen yaptığının karşılığı değildir. Çünkü o herhangi bir şey yaparak kazanabileceğin bir iş değildir.

Salâttaki pozisyonlar ayetlerdeki bazı harflere benzetilir, Ehlullah’tan ona değişik manalar yükleyenler olmuştur. Ayakta dururken ELİF (Ī), rükûda LAM (J), secdede MİM (ا)sin. Dolayısıyla salât ikame ederken “elif, lam, mim” şekillerini yaparsın. Bırak o şekilleri yapmayı, Elif Lam Mim’i orijinal harfleriyle kâğıda yazdığında bile onun enerjisinin yüklendiği söylenir. Ehlullah, Kur’an adına yazılan harflerin kendi enerjisini taşıdığını söylerler. O yüzden “elle Besmele yazmak” çok öğütlenir. Şu çok dikkat çekicidir, satanistler belli zamanlarda Kur’an yakarlar, belli zamanlarda kurban verirler. En önemli faaliyetlerinden birisi Kur’an yakmaktır ama bildiğimiz Kur’an’ları yakmazlar. “El yazması Kur’an” yakarlar. O yüzdendir ki, zamanında O’nun basımı matbaaya verilsin istenmemiştir. Ama yanlış bir değerlendirmeye “matbaaya karşı çıkılıyor” sanılmıştır. El yazmasındaki enerjinin devamı talep edildiği için, o enerjiyi bilenler Kur’an’ın matbaa harfi olmasını istemiştir. İşte, yazmakla oluşan o enerjiyi sen salâtta bedenle yazarak oluşturuyorsun. Anlatılması imkânsız bir enerji deryasının içerisinde salâtta...

- Mesela, rükûdan kalktığımız anın veya secdede olduğumuz anın enerjilerini görüntüleyen bir makine veya gören biri olsa farklı enerjiler mi görür?

Bazı enerjilerin resimlerini çekiyorlar, secde halinde veya secdeye gitmeden çekilen resimler var. Birbirinden farklılar. En azından kan akışı, dolaşım farklı. Çeşitli isimler verdikleri enerjileri, dağılımlarını renkli görüntülemişler, resimde onlar farklı gözüküyor. İleride Esma’ül Hüsna’larla ilgili görüntü teknikleri gelişirse daha farklı şeyler kaydedilebilir.

- Bu enerjilere de “hanif” olarak yaklaşmak gerekiyor, değil mi?

Kesinlikle! Rum-30 öyle diyor: “Diyne Hanif olarak yaklaşın.” Hanif olmak, hanif olmayı düşünmek, onun üstüne çalışmak, hanif olma yolunda gayret etmek çok büyük bir ibadettir. Zaten o ibadetlerin oluşturduğu enerjilerle kişi zamanla hanif olur, sürdürülebilir haniflik öyle oluşur. “Nasıl hanif oluruz?” diye düşünmeyin, hanif olma gayretine girin. Hanif olma gayreti bile önemli bir ibadettir, hanif olmaya çalışmak önemli bir mevkidir.

-Bir şey için “bir daha yapmayacağım” dediğimde Rab kuvveti onu yaptırarak Rabliğini ispat ediyor. İnsan genelde kötü bir şeyi yapmak istemez, Rablik kuvveti ise onu yaptırır. Ben “A”dan kurtulmak istiyorum, o kuvvet “A”dan kurtulmam için bir mekanizma devreye sokmaz mı?

Konuya şöyle de bakalım. Senin kötü dediğin şey dünya prosedürü için kötü değil, dünyada yaşanacak hayatın tarzı o, dünyaya göre o kötü değil, onu kaldırırsan dünyadaki hayat kalker. Dünya yaşantısının gereği tanrılık-tır, tanrıların varlığıdır. Tanrılık ilanı olmasa dünyadaki bu yaşama biçimi olmaz. Şunu söyleyelim ki bir yanlış anlamayı giderelim: Bir arkadaşına veya kendi “A” yapına “Ben bunu yapmayacağım” diyebilirsin, bir sakıncası yok. “Yapmayacağım”ı Allah’a dersin tehlikelidir. Hazreti Âdem’i örnek vermiştik. Elhamdülillah, sorunuz konunun daha net anlaşılmasını sağlıyor.

Küçük bir açıklama yapalım. Bu Tefekkür Paylaşım Toplantıları’na ben “sohbet” demiyorum. Hem farklı olsun diye, hem ibadetin adını doğru koyalım diye. Hep beraber tefekkür ediyoruz, onu paylaşıyoruz. Neden? Çünkü Sünnetullah’tır; neyi paylaşırsanız o çoğalır. Biz de her birimize lutfedilen ilmi çoğaltmak için paylaşıyoruz. Neyi? Tefekkürümüzü.

Âdem aleyhisselam’ı örnek vermiştik. O, Rabbine bir daha yapmayacağım demedi. Yasağı işlediğinde Rabbine; fark ettim Ya Rabbi, bir daha yapmayacağım demedi. Şöyle yakardı ve sığındı; “Nefsimize zulmettik, nefsine zulmeden pozisyonuna girdik, eğer bağışlamazsan, merhamet etmezsen biz hüsrana uğrarız.” Çünkü kim Rabbine karşı bir daha yapmayacağım derse onu yaparak karşılığını görür. Çünkü Rabbine “bir daha yapmayacağım” diyerek tövbe görünümlü bir iddiada bulunuyor. Onu derken aslında iddiada bulunuyor. İddiada bulunanın “yapmayacağım” dediğinin yapılması lazım ki, Rab Rabliğini kanıtlasın. Aksi halde rabliğini iddia eden o kişi galip gelir. Bir şey söylüyor, dediğini de yapıyor. Olabilir mi? Rabbe karşı bir daha yapmam demek çok yanlıştır. “Bir daha yapmayacağım” kararlılığını birine mutlaka söylemeliyiz. Kime? İlan ettiğin tanrıya! En önemli zikrullah’tır bu. Kişinin ilan ettiği rabliğe “bir daha yapmayacağım” demesi çok önemli bir Fiili Zikir’dır. Rabbine öyle diyemezsin! Sende bir Rab var ve sen onun gücünü suisital edip kendi Rabliğini ilan ediyorsun ya, onu ilan ettiğin rabliğe dersin. Hatta ona “bir daha yapmayacağım” demelisin, müthiş bir şeydir. Bu nasıl denir? Kelime-i Tevhid’le! Ona döner “La ilahe! İllallah” dersin. Onu mahveden şey budur; La ilahe! Eğer bunu söyleten sendeki Haşyet’se o dağı paramparça edersin. “La ilahe”yi sana söyleten duygu, onu söylemene sebep olan, yönlendiren şey haşyetse, Haşyetullah o rabliği mahveder, paramparça eder. Ona “bir daha yapmayacağım” demek Kafirun okumak gibidir de. Kâbe’nin yanındaki salâtlarda da Kafirun-İhlâs okursunuz. Kafirun okuyarak “sen yoluna, ben yoluma” dersin. İkinci rekâtta İhlâs döngüsüne girersin.

Efendimiz (SAV) İhlâs'ı bize hadislerinde önemsetmiştir. Bir tanesi şöyle: Bir bölgedeki görevli kişi salâтта Fatihâ'dan sonra önce İhlâs sonra zammi sure okuyor. Hep böyle yapıyor. "Böyle bir usul yok, Fatihâ'dan sonra doğrudan sureyi oku" diyorlar. O; "böyle yapmak bana sevimli geliyor, istiyorsanız beni değiştirin" diyor. Fakat o kadar düzgünki, öyle seviyorlar ki değiştirmiyorlar, değiştirmek de istemiyorlar. Soruyorlar; niye böyle yapıyorsun? İhlâs Suresi'ni çok sevdiğim için diyor. Efendimize söylüyorlar: "Ya Rasulallah, bize salat ikame ettiren arkadaşımız böyle böyle yapıyor. "Niye?" deyincede de "İhlâs Suresi'ni çok sevdiğim için" diyor. "Söyleyin ona, Allah da onu çok seviyor" buyuruyor. O mubareğin o hareketini, orada sevdiği enteresan şeyi İhlâs Hayat Döngüsü ile anlamaya çalışalım. Mubarek Fatihâ'yı okuyor. Fatihâ'nın son ayetleriyle talebini tamamlıyor, İhlâs okuyarak İhlâs Hayat Döngüsü'ne giriyor. Oraya girince okuyan o olmaz artık. O olmaz değil o kalmaz, okurken o kalmaz. Çünkü imajında İhlâs Hayat Döngüsü içerisine girdi. Fatihâ'nın ardından İhlas okumakla İhlâs Kapısı'ndan girdiğini hissediyor. O Kapı'dan girdiği için Allah onu seviyor. Hep o kapı, hep o kapı. O kapıda sizi kim karşılar, hiç düşündünüz mü? O kapıda sizi Rabbiniz karşılar.

Et-Tahıyyatü haniflik ve şahitlik için önemliydi, şimdi o noktayı biraz açalım, hem de sözümüzü kanıtlayalım. "Et-Tahıyyatü lillahi vessalavatü vettayyibat. Es-selâmü aleyke eyyühen Nebiyyü ve Rahmetullahi ve Beraketühu." Size Selam verdi! Et-Tahıyyatü'de önce siz; Allahım her türlü güzel şey, selam sana, güzel şeyler hepsi sana" diyorsunuz. Ve "ey Nebi sana Allah'ın Selamı, Rahmeti ve Bereketi olsun" diye size mukabelede bulunuluyor, size selam veriliyor. Lütfen çok önemseyin: Eğer siz "B" halinde yaşıyorsanız aynı şey olur. "B" hali aslında Et-Tahıyyatü okuma pozisyonudur, orada siz MİRAC halindesiniz. Salâтта takliden de olsa miractasınız, size o yüzden Rabbiniz selam veriyor. Siz de diyorsunuz ki; bu selam salih kullarının üzerine de olsun. Söylendiğine göre, siz onu dediğinizde o Selam'dan Salih Kullar'ın hepsi haberdar olurmuş. Peki, o salih kullar nerede? Önünüzdeler! Siz o Selam'ı "B" kapısında söylediğiniz için önünüzdeki herkes sizin için salih kul'dur. Siz neredeseyiz o yoldakilere, önünüzdekilere o Selam'ı söylüyorsunuz...

-Et-Tahıyyatü'de Kelime-i Şehadet'i okurken "yalancı şahitim" diye o kadar rahatsız oluyorum ki, orayı hızlı geçiyorum. Yalan söylemiş gibi düşünmek çok rahatsız ediyor. Yanlış mı yapıyorum?

Senin o rahatsızlığın çok büyük bir ibadettir. Ama oradaki ikilikten korkma. Et-Tahıyyatü'deki miractan, o ikilikten rahatsız olmamalısın, o legal bir

ikiliktir, yasaldır. Orada Et-Tahıyyatü okuyan “A” Takdim Formu değildir. Seni rahatsız eden “A” Takdim Formu. Sen “A” takdiminde rablığını ilan etmiş olarak “şahidim” demekten rahatsız oluyorsan, haklısın. Ama takdim oldukça ikilik olacaktır, “B” sıfır noktasındaki kişi de “BEN” der, o da kendini takdim eder, “BEN”li hayat devam eder. Eğer rablık ilan eden “BEN”li hayatsa o ikilik tehlikelidir ki, ona “A” Takdim Formu dedik. Eğer İhlâs Hayat Döngüsü’nün “Lem yelid ve lem yûled” bölümündeysen o kendisini “B” sırrıyla “BEN” diye takdim edenin hayatıdır. “Amentü Billahi ve Amentü Bil Kaderi” imanıyla “BEN” diyen o yapıya “B” Takdim Formu dedik. Bu takdimle “BEN” diyenin bir iddiası yoktur, yalnızca “takdimi” vardır ve o takdim “Ben İlmullah’ta Allah’ın dileğinin suretiyim”dir. O Et-Tahıyyatü okurken Rabbi’yla konuşan bu surettir. Yine ikilik var. Ama bu ikilik bu yolda yasaldır, şirk değildir, “A” takdimine bakınca şirk değildir. “B” yolunda ilerlemek isteyen için yeri geldiğinde bu da şirkir. Çünkü “B” takdimi rablığını ilan edenin “BEN”liğiyle hiç ilişkili değildir, iki takdimin birbiriyle ilgisi yoktur. “A” takdimi gittikçe kuvvetlenen bir “BEN”dir. “B” takdimi gittikçe olmayacak bir “BEN”dir, gittikçe zayıflayan değil. “B” takdimi kulluk için gereklidir. Onun da olmadığı hale gelmenin prosedürü önce onun olmasıdır, yani olmaması için olması gerekiyor. Olacak ki olmamaya gitsin. O “BEN”in olmaması İhlâs Suresi’nin yukarısidir. “HuvAllahu Ehad, Allahus Samed” kısmında bu “BEN” yoktur. “Lem yelid ve lem yûled”de kesret hayatı, varlıklar başladığı için mecburen bir “BEN” diyen olacak. “BEN” diyenler iki türdür: Birisi tanrılık “BEN”i, diğeri cennet ehlinin “BEN”idir. Bu “BEN” bu döngü için vardır, aslına rücu etsin diye vardır. Olmayan nasıl rücu edecek? Bir şey olacak ki, o Rabbinı tanısin. Bu yüzden bu konulardaki cümlelere çok dikkat etmek lazım. Mesela, “Kişi tanıdıkça olmadığını anlar” veya “Ben Allah’ta yok oldum” gibi cümleler yanıltır. Olmadığını anlayan biri var ve hatta sonra o Allah’ta yok olacak! Olabilir mi? Hepsi muhal bakışlar olup bu işi yaşamamışların ifadeleridir. O tip cümleler yaşayanın tarifi olmayıp tahminen söylenmiş şeylerdir. “Kişi yokluğunu anlar” diye bir şey olmaz. Kişi yok olur, anlayamaz! Nasıl anlayacak? Anladığı zaman o var demektir. Belki, “yok olacağını anlar, bilir” diyebilirsiniz. O ilimle bilmektir, ona İlmel Yakın denir, sonra Aynel Yakın yaşanır, sonra da Hakkal Yakın. Hakkal Yakın’ın ileri noktalarında yokluğunu da anlamaz, çünkü öyle bir varlık olmaz. Kendini takdim eden birisi yok artık. Ama o noktaya kadar yaşantılarda kendini “BEN” diye takdim eden biri vardır. Tahıyyat’ta şahitlik ederken “BEN” demekten korkmayın, o legal-

dir, rahatlıkla söyleyin. Söyleyin ki, elde ettiğinizle gördüğünüz o “BEN”i yok olmaya götüresiniz.

Sahabelerden bir zat geceyi ibadetle geçiriyor, herhalde gündüz de oruç tutuyor. Gündüz oruç, gece ibadet, eşi şikâyetçi oluyor, “Bütün geceyi ibadetle geçiriyor, bize bir hayrı yok” diyor. Efendimiz (SAV) ona tavsiyelerde bulunuyor ama kişi kendisini kontrol edemiyor. Bunun üzerine Efendimiz birisini görevlendiriyor. Daha yeni yatıyorlar, biraz sonra bu hadi kalkalım diyor. Diğeri “Yok, yat” diyor. Biraz sonra tekrar kalkıyor, “hayır, yat” diyor. Bu tekrar ediyor, geceyi ibadetle geçirmek için kalkmaya çalışıyor. Gecenin sonuna doğru “Şimdi kalkalım” diyorlar. Bu hadisten nasıl bir şey anlayalım?

Esas yapılması gereken ibadet sabah salâtı’nın, Salât-ı Fecr’in iki rekâtlık farzıdır. Bu önemli, esas ibadet budur. Bir kişi gece boyu ibadet yapacağım diye uğraşsa ama tam o saatte uyusa gece ibadetinin manası kalmaz. Esas o iki rekât farz önemlidir. Bütün gece uyusa, kalkıp iki rekât farzını ikame etse daha hayrlı bir iş yapar. En alt seviye, yani olmazsa olmaz budur; iki rekât salât-ı fecr’in farzı. Onu güneş doğmadan önce ikame etmek gerekiyor. Güneşin doğma saatini takip edip titizlenmek lazım. Mesela, şimdi Ankara’da beş oniki’de güneş doğuyor. Güneşin doğduğu an, tepede olduğu an ve battığı anlar tehlikelidir, o anlarda salât olmaz. Doğduğu, battığı an tehlikelidir, doğarken batarken değil. Battığı an, doğduğu an, tepede olduğu an. Bazen Cuma salâtlarında dikkatimi çekiyor, girmişken iki rekât namaz kılıyorlar. Halbuki o tam güneşin tepede olduğu âna rastlamışsa tehlikeli olur, dikkat etmek lazım. Evet, sabahın iki rekât farzını sağlıklı şekilde ikameyi güvenceye aldıktan sonra yapacağın şey sabahın iki rekât sünnetini hayatına yerleştirmektir. Sabah salâtının iki rekât sünnetini de umursaman gerekiyor. İki rekât farza ancak gücün yetiyorsa, tamam. Ama yeni bir görev umursuyorsun, ben bir şey daha yapayım istiyorsan, daha fazlasını yapmak isteyen için sünnet oluşur, bu yüzden sünnetler var. Farzdan fazla bir şey yapmak isteyen ne yapacak? Orada da aşırıya gitmemek için bir sünnet mekanizması ikram edilmiştir. Hatta eşi Efendimiz’den on rekâtlık sünnet tarif etmiştir. O on rekâtlık sünneti ikame edenin cennet şansının yüksek olacağına, bazı mükâfatları olduğuna dair müjdelere vardır. Onlardan birisi sabahın iki rekât sünnetidir. Eğer sabah salâtının farzı ve sünnetinden sonra daha yapmak istiyorsan işrak vakti ikame edilen iki rekât sünnetle tanışırsın. Tüm farz salâtları ve sünnetlerini sağlıklı hale getirdikten sonra daha istiyorsan, “daha”larıyla tanışırsın. Ama geceyi ibadetle geçirip salâtın

farzında sallanıp “bir an önce bitse de yatsam” dersin olmaz. Sabah salâtı için sağlıklı, zinde bir hali güvenceye alacaksın, sonra da kendine ait bir orta yol tesbit edeceksin. Herkes için kendi orta yolu önemlidir. Var olan hayat akışı içerisinde yapabileceğin bir orta yol tesbit edeceksin. “Gece kalksam ibadetle meşgul olup yatsam, tekrar kalkıp gayet zinde olarak sabah salâtını ikame edebilirim” diyorsan, bu sana ait bir haldir, olabilir. Herkes becerebilir mi onu? Beceremez. O sana ait bir hal! Veya “Kalkıp yatarsam tekrar kalkınca kendimi toplayamam” diyorsan, o zaman sabah salâtına yakın kalkarsın. Çünkü sabahın farzı güvencede olacak. Bu olmazsa olmaz. O zaman sabah salâtına yakın kalkarsın, onu sen tesbit edersin; ne kadar erken kalkarsam başarırım? Yarım saat erken kalkarsam, bu yarım saat içerisinde sabah salâtının sünnetini ikame ederim, farzdan önce çeşitli zikirler yapar, sonra da farzı ikame ederim” dersin, öyle de yaparsın. Bu da güzel bir yoldur. “Ben bir saat önce kalkabilirim” dersin onu yaparsın. Çok önemli olan şey, o işi her gün yapabilmendir, her gün yapabildiğin şey makbuldür. Bir sefer koşup sonra halim kalmadı demek olmaz. O yüzden, AZ AMA SÜREKLİ yapabileceğin şey çok önemlidir. Salâttan kırkbeş dakika bir saat önce kalkmak sende bir alışkanlık yaptığında, bunu halledebilecek bir vücut ritmin oluştuğunda onu beşer, onar dakika öne çekebilirsin, başardıkça ilerletebilirsin.

Sabah salâtını ikame ettiniz, güneş te doğdu. Oradaki onbeş yirmi dakika, yarım saat çok önemlidir; orada uyumamak gerekiyor, esas uyumaması gereken yer orasıdır. Gece uyu ama orada uyuma! Güneşin doğma saatinde sonra o yarım saatlik sürede uyuma! Orada uyumak aklın için tehlikelidir. Gece uyumak aklın için tehlikeli değil, geceyi yoğun geçirip orada uyuman yanlış. Olmazsa olmazlardan birisi de budur: Salâtı vaktinde ikame edip, güneş doğduktan sonraki yarım saatlik vakitte uyumamak. Eğer, uyumaz da o yarım saatten sonra iki rekât salât ikame edebilirsen çok güzel olur. O vakit İşrak Vakti’dir ve Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem buyurur: “Kim sabahın farzını ikame eder, hatta cemaatle ikame eder, sonra o vakitte uyumaz, Zikrullahla meşgul olur ve işrak vakti iki rekât salât ikame ederse tam, tam, tam bir Hac ve Umre sevabı alır.” Her gün! Anlaşılsın diye de üç defa bastırarak söylüyor; tam, tam, tam bir Hac ve Umre! “Yapmış gibi olur” demiyor, o farklı bir şey. Hac ve Umre sevabı alır diyor. Önce bunu hiç yerinden kıpırdamayacak şekilde bir başarmak lazım. Baktın ki bunu her gün yapabilir hale gelmişsin, o zaman kalkma saatini kalkabildiğin kadar erkene alırsın. Sana kolaylaşan kadar, gidebildiğin kadar. Bu senin orta yolun. Sürekli yapabildiğin, ifrata kaçmayan miktar senin için orta yoldur. Seni

izleyen birisi için ifrat sayılabilir, ama senin için ifrat değildir. Sen kendini ona alıştırdın, o sana kolaylaştırıldı. Mesela bu konuştuklarımızı ertesi gün tümüyle uygulamaya kalkarsanız zorlanırsınız, o aşırı olur, ifrat olur. Devam edemezsin, hayatın aksar. Ama bir disiplinle süreyi genişleterek yapabilirsin. Sonra ne kadar olursa makbuldür diyerek onları arar, bulur, dener, yaparsın. Ama önce böyle, disiplinle “olmazsa olmazları” aksatmadan gitmek lazım.

Bu kitapçıkta TANRI'yi anlatmaya çalışıyoruz, çünkü onun çok iyi bilinmesi lazım. O tanrılık halinin devam etmemesi, fonksiyonlarının yok edilmesi için iyi tanınması şart. Bu yüzden müfredatımız “tanrı ve özellikleri”dir. Zaman zaman “B” halini ve özelliklerini de göreceğiz ki kıyaslayabilelim. Kıyas beynin bir şeyi anlaması ve onu yaşamamız için önemli bir yöntemdir.

“B” Takdimiyle, B₀ Noktası'yla birlikte kişi Esmâ'ül Hüsna dünyasına girer. Bu önemlidir. Tanrı hali, rablık ilanı Esmâ'ül Hüsna dünyası değildir. Tanrıların yaşadığı âlem tanrıların oluşturdukları âlemdir. Orada olayların tanımını kendileri yapar, tanrılığını ilan etmiş yapılar “kendine göre tanımlar” koyar. Halbuki esas tanımları Yaratan koymuştur. Nedir o? Esmâ'ül Hüsna! Esmâ'ül Hüsna dünyası denilen alem ALLAH'IN KOYDUĞU TANIMLAR'dır. O âlemin aslına siz “B” Takdim Noktası'yla girmiş olursunuz. Sıfır noktası dediğimiz “B”ye giriş kapısında sabit kalmayı başaran Esmâ'ül Hüsna dünyasına girmiş olur. Esmâ'ül Hüsna dünyası dışında başka bir dünya zaten yoktur, esmaların aslı İhlâs Hayat Döngüsü'ndedir. Bu yüzden en önemli işimiz B₀ noktasında sağlam durabilme gayreti olmalıdır.

İhlâs Hayat Döngüsü'nde hayatın tanımı şudur. Allahu la ilahe illa Huvel Hayyül Kayyum: Hayat Döngüsü Hayy'dır ve Kayyum'dur. Tanrılar âleminde de hayat esmalarla yürüyor olmasına rağmen orada Esmâ'ül Hüsna'lar birer tanrısal tariftir. Tanrı bir şeye bir isim verecektir; “ona Allah Hayy demiş, öyleyse ben buna Hayy diyeyim” der. Tanrılar âleminde yapılan o tanım doğruysa da, bir Esmâ'ül Hüsna'ysa da o tanımı yapan bir tanrıdır, yani onun Esmâ'ül Hüsna olmasına karar veren bir tanrıdır. Bugün böyle tarif eder, yarın tarifinden vazgeçebilir. Oysa siz İhlâs Hayat Döngüsü'ndeyseniz bir şeye bakıp “şu Hayy'dır” demezsiniz, Hayy'da olursunuz! Tanrı uzaktan bakıp şu trendir diyor. “B” Takdim Formu'nda ona bakıp “tren” demiyorsun, trendesin! Esmâ'ül Hüsna'yı yaşıyor olmanın en önemli özelliği budur; içindesin, oradasın, o'sun. Bu çok önemli. Bu anlayışın ne kapısı açacağını göreceğiz.

Sıfır Noktası'nda “B” takdimiyle beraber Amentü Billahi ve Amentü Bilkaderi'nin dilde, halde ve fiilde zikrullahı başlar. Kişi kendini “B” ile tak-

dim etmiş ve takdim ettiği yerde sabit durma gayretindeyse bu süreç başlar. “La havle ve la kuvvete illa Billâh, Sübhanallah, Elhamdülillah, Allahuekber” zikirleri Amentü Billahî’nin dildeki zikirleridir. Dildeki bu zikrullah artık halde de başlamıştır, yani vücudunun kimyası artık o zikrullah’a uygundur, vücudunda Amentü Bilkaderi’nin kimyası vardır. Öyle bir vücutta siz stres bulamazsınız, orada stres söz konusu olmaz! “Stressiz Yaşam”ı tanrılar âleminde çok duyarsınız, hayatı stressiz yapmaya çalışırlar, stresi yok etmeleri mümkün değildir. Ama “B” hayatında zaten öyle bir şey olmaz. “Amentü Bilkaderi”nin fiilde zikrullahının başladığı yerde stres olmaz. Siz kabul ettiğiniz bu kader anlayışına göre fikir ileri sürmeye, ona göre yorum yapmaya ve öyle yaşamaya başladığınızda stres kalkar. Strese sebep olan şey ileri sürdüğünüz fikirler/yorumlar veya karşılaştığınız fikirler/yorumlar değil midir? Sizin yorumlarınız, fikirleriniz, eleştirileriniz, kabulleriniz Amentü Bilkaderi imanına göre olunca sizi strese sokacak bir olayla, bir tavırla karşılaşmanız mümkün olabilir mi? Ancak bir şartı var: Amentü Bilkaderi’nin ortaya çıkabilmesi için Amentü Billahi yaşanıyor olmalıdır. Yani kabulü yanısıra yaşanıyor olması şarttır. Amentü Billahi çok önceliklidir! İmanın Şartları’nı sıralarken de “Amentü Billahi”yi ilk söylüyorsunuz. Belirli prosedürler ve bazı kabullerden sonra da “Amentü Bilkaderi” diyorsunuz.

Zikrullahı “dilde, halde ve fiilde” olmak üzere böyle üç ana gruba ayırıyoruz. Ancak amaç o zikri fiilde yapmaktır. Kolay anlaşılan bir örnek verelim. “Öfke tanrıya aittir” dedik, kişi de bunu fark etti, kurtulmak istiyor, çeşitli yöntemler deniyor. Onun deneyeceği yöntemlerden birisi Zikrullah’tır. Öfkeden kurtulma sürecinde “Öfkesizlik” noktasına gelebilmesi için kişide önce bir beyin kapasitesi açılmalıdır. Sonra da o beyin kapasitesine uygun bir vücut kimyası oluşmalıdır. Öfkeyle mücadele sürecinin seyri şöyledir: Öfke’den rahatsız olup kurtulma çalışması yapan kişi önce öfkesini yutar. Öfkelenir, vücudunda öfkenin kimyası vardır, ona ait hormonlar, reaksiyonlar çalışıyordur, fakat o öfkesini yutar. Bu önemli bir marifettir aslında. Hatta o kadar önemli bir marifettir ki, Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem; “Allah indinde kıymetli bir yudum yutmak ister misiniz?” diye sorar. Sahabeler; öğret Ya Rasulallah, isteriz der. “Öfkelendiğinizde öfkenizi yutarsanız, Allah indinde kıymetli bir yudum yutmuş olursunuz” buyurur. Demek ki, bu çok önemli bir noktadır. Ancak tanrıya ait bir noktadır. Öfkesini yutmak hedefi tanrılıktan kurtulmak olan talib için bir antrenmandır. Önemli bir başlangıçtır, çok önemli bir marifettir, ama tanrıya aittir. Henüz öfkeyi yutma var! Öfkelendi, öfkenin kimyası var, vücutta öfke hali var, onu yutuyor.

Asıl bu kimyanın yok olması gerekiyor. Bu kimyanın yok olması için hormonların o olaylarda salgılanmadığı bir bilinç lazım. O bilinç için sizin yeni bir beyin kapasitesine ihtiyacınız vardır, onu zikrullahla sağlayacaksınız. Bu amaçla yapacağınız esma zikrullahı bildiğiniz gibi özellikle Halim ismidir. Çeşitli esmalarla birlikte özellikle Halim isminden yararlanırsınız. Kişi Halim ismini dilde zikrediyor ama öfkesi de devam ediyor. Halim ismini zikrediyor, çünkü öfkeli halden rahatsız. Rahatsız olmak çok önemlidir, eğer rahatsızlık yoksa mekanizma çalışmaz! RAHATSIZLIK o konunun nefs-i levvamesidir. Öfkenin nefs-i levvamesi öfkeli halden rahatsız olmaktır. Bu rahatsızlıktır ki kişiyi çeşitli yöntemlere yöneltir. İşte bu yöntemlerden birisi de, belki en önemlisi de Halim ismini zikretmesidir. Önce “Halim Halim Halim” diyerek dilde zikre başlar. Onu sinirlendiren bir olay olduğunda vücudunda öfkenin kimyası varsa zikir hala dilde demektir, henüz halde zikir oluşmamış! Ama başlayan rahatsızlık ve yapılan zikrin etkisiyle öfkesini dışa vurmuyorsa, onu yutması kolaylaşmışsa, bu süreç devam ederse; yaşadığı rahatsızlık, yaptığı antrenmanlar ve zikrullahı devamı neticesi onda yeni bir beyin kapasitesi oluşur. Bu yeni kapasiteyle çok açık ve net görür ki, daha önce onu kesinlikle öfkeliendiren bir olayın benzeriyle hatta daha kuvvetlisiyle karşılaşır, bakar ki o kimya yok: “Bu olay olduğu zaman benim elim titrerdi, sesim, bakışım, fikirlerim değişirdi, kin duyardım” der. Yeni başlayan bu kimya halde zikirdir. Bu hal zikrullahıdır, çok önemli bir zikrullahıdır. Artık siz “Halim, Halim..” demesiniz bile vücudunuzun kimyası Halim oldu. Ancak, haliniz bu olmasına rağmen davranırken öfkeyi dışarı yansıtmanız devam ediyorsa, küçücük bir öfke kokusu hissediyorsanız şimdi de bundan rahatsız olur bununla mücadele edersiniz. Sonra, bakarsınız ki sizden artık öfkeli bir davranış çıkmıyor. Mesela, bir olay oldu, sizin o olayla ilgili öfkeniz kişiyeyse, öfkenizi yutsanız bile döndüğünüzde ona bakışınız farklıdır. Çünkü sizden çıkan fiil kimyanızın yansımasıdır. Şimdi aynı olayda yüzünüzden o öfkeli bakış okunmaz, elinizi uzatmanızdan, sesinizin tonundan, kurduğunuz cümlelerden, hamlelerinizden öfke okunmaz. Oluşan bu yeni durum fiilde zikirdir. Bu esas zikrullahıdır, makbulü budur, hedef budur. Buna ulaşmak için dilde zikir yapıyoruz. Yapa yapa, önce halimiz sonra amelimiz değişiyor. Dilde zikir sonuç değildir, son durak değildir. O zikir bu hayat tarzına ulaşmak için yapılır.

“Amentü Billahi”nin ve “Amentü Bilkaderi”nin fiilde zikrini yapabilmek için B₀ noktasında sabit duruyor olmak şarttı. Çünkü orada sabit olmak tanrılık ilanı yok demektir. O sıfır noktasında söylediğiniz cümleye dikkat edin; Ben İlmullah’ta Allah’ın dileğinin suretiyim. Bu cümleyi söylediğinizde

size ait bir güç, bir iddia, bir heva, bir heves kalabilir mi? Mümkün değil! Bu cümleyi söylemek bir kabullenıştır, siz o kabulün gereğini yaşar pozisyondayasınız zaten. İşte bu halle beraber siz hemen Şekûr ismi kapsamına girersiniz. Tanrılar âleminde esmalar tarif ediliyordu, şimdi “tarif” yoktur. Şimdi zaten esma’ül hüsnadır, odur, oradadır, onu yaşıyordur. Bu yüzden B₀ noktasıyla hemen Şekûr ismi kapsamına ve Hamîd ismi kapsamına girilir. “Amentü Bilkaderi’nin fiili zikrullahı” içerisinde olmak bunu gerektirir.

Şekûr ismi kapsamına giren; ben İlmullah’ta Allah’ın dileğinin suretiyim der. Yani, ne oluyorsa Allah’ın dileğidir. Böyle diyen bunun dışında bir şey düşünebilir mi? Kişinin bunu kabul etmiş olması şükür halidir, şükür halinin fiili zikrullahıdır. Siz artık “Şekur, Şekur, Şekur” demesiniz de haliniz zikrullahtır, siz o halinizle yirmidört saat zikirdeyinizdir. Halbuki dilde zikir yaparken sayıyordunuz; 3600 Şekûr, şu kadar şu, sonra şu. Şimdi öyle değil! Siz artık yirmidört saat o halde zikrullahtasınız. Bunun iyi anlaşılması lazım: Şimdi yaşıntınız fiili zikirdir, şimdi fiilen zikrullahtasınız! Burası iyi anlaşıldığında görülecektir ki; EFENDİMİZ’İN 24 SAATİ tüm esmaların zikrullahıdır, O yirmidört saat zikrullahtadır. Biz Efendimiz’ (SAV) in haline ulaşabilmek, o halden nasiplenebilmek için işe dilde zikirle başlıyoruz. Bu yüzden “Efendimiz kimseye sen 3600 şunu zikret, 4500 bunu zikret dememiş, bu nasıl iş?” demek doğru olmaz. Efendimizin fiili zikrullahına ulaşabilmek için böyle başlaman gerekiyor. Esas hedefe önce dilde zikirle, sonra vücut kimyasında zikirle sonra fiilde zikirle ulaşırsın. Ulaşılması gereken en önemli zikrullah fiildedir, yüksek derecede nur üreten çok önemli zikrullah fiilde zikirdir.

“B” takdimiyle şükür hali başlar, orası Şekur ismi kapsamıdır, o hal “veren Allah’tır”ın hayat tarzıdır. Kendisini “B” ile takdim edene Şekûr ismi gereği Allah daha ilerisini verir. O kişinin “B” yolunda ilerlemesi artık Rabbinin öğretimindedir, onun öğretmeni Rabbi olur, şimdi o Rab isminin denetiminde olur. “Ben Rabbım” diye başlayan hayat “Benim hakikatimde O var”a, sonra da “Ben İlmullah’ta Allah’ın dileğinin suretiyim”e dönüştü. Böyle başladığınız yolda şimdi siz Şekûr ismi gereği size fazlasını verecek olan Rabbinizin öğrencisi oldunuz. Artık öğretmeniniz, mürebbiyeniz Rabbiniz olur.

Bu takdimi yaşarken fikir ileri sürmeye, yorum yapmaya devam ederseniz ama bu takdim gereği Hamid ismi kapsamına girersiniz. Ancak dikkat edin, fikir ileri sürerken, yorum yaparken haddi aşacak olursanız bir anda tanrı olursunuz. Mesela “Allah ne güzel yaratmış” dediğiniz an takdir eden tanrı olursunuz. Fark ettiniz ki, siz Allah’ı hakkıyla anamazsınız bile! Çünkü;

ALLAH'I KAVRAYABİLMEK kavrayamamaktır, kavrayamayacağınızı kavramaktır. Allah'ı anlayabilmek anlayamayacağınızı anlamaktır. Şimdi sen Allah'ı takdir edemeyeceğini fark edersin. Bu, öyle bir yeteneğinin yokluğunu fark ediş değildir, O'nu takdir edecek bir varlık olmadığını fark etmektir. "Allah'ı anlamaya bizim gücümüz yetmez" dersin, Allah'ı anlayamayan tanrı olursun. Allah'ı takdir edecek bir varlık yok, Allah'ı ancak Allah takdir eder/bilir, bu yüzden Hamd O'na aittir. Burada Elhamdülillah'ı öyle bir fiili zikirle çıkarırsın ki, yorumların, fikirlerin, ne yapıyorsan hepsi Elhamdülillah kapsamında olur. "B" takdimiyle "BEN" diyerek ileri sürülen fikirler, yorumlar hep Elhamdülillah Kapsamı'ndadır. Çünkü artık Hamiyd ismi kapsamındasın.

"B" takdimiyle hemen Şehid ismi kapsamına da girersin ve bir olayın, bir varlığın hakikatini görmeye başlarsın. Şehid ismi kapsamına girince, bir işin hakikatini görünce ne olur? Şahit olursun! "B" takdimiyle beraber yavaş yavaş şehadet başlar, şahit olmayı öğrenmeye başlarsın. Kendini "B" ile takdim ettiğin an bu çalışır; Şehid ismi kapsamında olursun. Şehid ismi kapsamında olunca şahitliğin hem derecesi hem şahit olduğun şeyler öyle bir hale gelir ki; sonuçta İMAN İKANA DÖNÜŞÜR. Şahit olmakla keşf kapısı açılır, kapı "B" takdimiyle açılır. "Ben İlmullah'ta Allah'ın dileğinin suretiyim" demekle ilk keşfini yaptın, böylece yedi önemli isme ait şu keşf oluştu: Sendeki Hayy, sendeki Semi, sendeki Basir, sendeki Aliym, sendeki Mürid, sendeki Mutekellim, sendeki Kadir isimlerinin, onların yetkisinin Allah'a ait olduğunu, onlarla ilgili bir güç ilan etmediğini keşfettin. Bu keşiftir ki, seni tanrı olmaktan kurtardı, tanrılık ilanından bu keşifle kurtuldun. Bunu keşfettiğin için dedin ki; bendeki rab Rabbımdır. Bendeki rablık bana ait demedin. Başlangıçta "o güç Rabbımdır" dersin, sonra "Rabbımdır" demek normalleşir.

"B" takdimiyle beraber İlmel Yakın hal başlar. Kişi "B" ile takdimde sabit durursa o hal başlar. O kime aittir biliyor musunuz? Nefs-i Mutmainne'ye aittir. İşte bu kapı onun kapısıdır, o kapıya gelmiş olursunuz. Geri dönüşsüz, sabit durulursa o kapı velayete girme yeridir. Çok önemli bir şahsa gittiğinizde Özel Kalem'i vardır, randevu verirler, orada oturursunuz, Özel Kalem'de beklersiniz, sonra içeri alınırsınız. İşte burada sabit durmak, Özel Kalem'de beklemek gibidir, ayrılırsanız randevuyu kaybedersiniz, Özel Kalem'de bekleyeceksiniz. Velayete gireceğiniz Özel Kalem "B" takdiminin sıfır noktasıdır. Eğer orada karar kılarırsanız İlmel Yakın hal başlar. Bu kararlılık devam ederse Aynel Yakın, Hakkal Yakın haller gelir, yaşanır. İlmel Yakın'le beraber Fiillerin Tecellisi de başlamış olur. Fiillerin Tecellisi daha önce değil, burada

başlar, kişi kendisini “B” ile takdimde sabit olabilirse başlar! Fiillerin tecellisi çok önemlidir, çünkü onunla beraber Esmâ’ül Hüsna dünyası başlar. Fiillerin tecellisini yaşamak zor mudur? Hiç zor olur mu? Zaten Esmâ’ül Hüsna dünyasındasın, artık senin için fiillerin tecellisi kadar normal bir şey olamaz. Gördüğün, düşündüğün, yaptığın, bildiğin her şey fiillerin tecellisi kapsamındadır, kendiliğinden. Her şeyde Allah’ın emrini gördüğün için fiillerin tecellisi denilen hayatı kendiliğinden yaşarsın. Ancak girişte çok dikkatli olmamız gerekir. Özel Kalem’de otururken birisi size getirir çay verir, verirken eğilip kulağınıza “siz ne önemli adamsınız” diyebilir. Ve sen orada beklerken bir anda kendini içerdekinden daha önemli sanıp tuzağa düşersin. Geri dönüşsüz hale gelene kadar, bu giriş girdapların olduğu yerdir, çok risklidir. Orada sabit, kararlı olabilmek için uyanık olmak, ilimle dikkatli olmak gerekiyor. Aksi halde bir anda kişi tanrılar âlemine düşer. İhlâs Hayat Döngüsü hareket eden bir tren olsun, atlayıp bir yerinden tutundun ama içeri girmedin, trene tutunmuş gidiyorsun. Biraz sonra elin açılır düşersin. İhlâs Hayat Döngüsü’ne girip oturabilmek için kararlı olmak, o işle ilgili güce sahip olmak lazımdır. O hayat döngüsü treninde sana ait bir yerin olması için, o kompartımanda oturabilmen için bu şarttır.

Fiillerin tecellisine ait çok farklı idraklar, haller mevcuttur. Bir insanın fiillerin tecellisi prosedürü içerisinde ulaşabileceği hemen hemen en iyi hal şudur: Kişi tüm arzulardan ve isteklerden kesilir! Bu cümleyi “dünyadan bir şey arzulamaktan ve istemekten kesilmek” diye anlamayın. Kişi, fiillerin tecellisinde tanrıya ait isteklerden, tanrısal heveslerden, tanrı bakışına ait arzu ve isteklerden kesilir! Ondaki talepler tanrı talepleri değildir. Tasavvuf kitaplarında, özellikle Abdülkerim Ciyli Hazretleri’nin İnsan-ı Kamil’inde fiillerin tecellisi bölümünde bu tür cümlelere rastlayacaksınız. Bunları okuyunca “bir şey istemeyecek miyiz, arzu ve istekler kesildiğinde hayat nasıl olur?” deyip, kendinize sıkıntılı işkenceli yanlış bir hayat seçmeyin. Tanımlar, öneriler ve uyarılar hep tanrıyla ilgilidir, tanrıyı iyi tanırsanız çalışır. Sizden çıkan şey tanrıya aitse, o iş, o arzu, o talep YANLIŞ’tır. Yaptığınız işler tanrıya ait değilse bilin ki, gayet iyi bir yolda gidiyorsunuz. Bu yüzden, bu ayrımı çok iyi yapabilecek bir bakış yakalamamız gerekiyor.

İnsanı, duasının yalnızca merhamet istemek olduğunu anlamaya götürecektir yer burasıdır. Kişi fiillerin tecellisini yaşıyorsa yalnızca “merhamet ve bağışlanma” ister. “Amener Rasulü”de bize öğretilen de budur; Allahım

affet, bağışla ve bize merhamet et. Ulaşacağınız esas talep noktasını, yani yalnızca “Merhamet” isteme halini fiillerin tecellisinde fark edersiniz.

Fiillerin tecellisi konusunu okuyunca şu tür bocalamalara düşülebilir: Tanrılık iddiasından kurtulmadığı halde kurtuldum sanabilir, fiillerin tecellisini yaşıyorum sanabilir. Kendisini kurtulmuş sanan, “Günah denilenler de Allah’ın emirleri” gibi bir yanlışlığa düşer. Gerçekte öyle değil mi? Evet ama bir şeyin “doğru-yanlış” diye tarif edilmesi bizim içindir, bize göredir, unutmayın! Aslında “yanlış” diye tarif ettiğimiz şeyler de Allah’ın emri, O dilemese olmaz. Kurtulduğunu sanan tanrı korunmayı tercih etmez, “Yanlışları yapıyorsam onları da Allah diliyor, hatta sorumluluğum da olmamalı” gibi yaklaşır. Yanılır. Fiillerin tecellisi diye yanlış bir hoşgörüyü girilebiliyor. Yanlış yapanlara, yanlış işlere “O da Allah’ın emrini yapıyor” deyip yanlış bir hoşgörü sergileniyor. Bu tamamen yanlış yorumlamaktır. Elbette hepsi Allah’ın emri! Onlar Allah’a rağmen mi tanrılıklarını ilan ediyor? Hayır! Onlarda dilenen bu; tanrılıklarını ilan etmeleri! Tuzağa düşmemek için ne yapmalıyız? Burada zihinlerin henüz beşer olduğu için çözemediği ama Rab Sistemi içerisinde olan bir şey var, ancak uygulayarak yaşayarak fark edebildiğimiz bir yol gösterici var: İnsan-29 ve İnsan-30. Hayata İnsan-30’a göre bakıp “Dileyen ancak Allah’tır” dediğinizde yanlış yapılanlar dâhil her şeyin Allah’ın dileği olduğunu fiillerin tecellisinde görür, kabul edersiniz. Ama karşınıza çıkan olaylarda siz nasıl davranacaksınız? Olaylar İnsan-30 kapsamında ama siz sizin için doğru davranışı nasıl seçeceksiniz? İşte o zaman İnsan-29 devreye girer; “Dileyen Rabbini seçer, Rabbine yönelir” der. Kesinlikle İnsan-29’la hareket edeceksiniz! Fiillere bakacaksınız, sizden çıkan veya başka yerde rastladığınız fiillerden Allah razı mı? İnsan-29’u uygulamak için, “Bu fiilden Rabbim razı mı? Böyle emir verdi ama razı mı?” diyeceksiniz. Razı olup olmadığını nereden anlayacağız? İşte orada devreye EFENDİMİZ’İN SÜNNETİ girer. Dolayısıyla bu tür çalışmalarda denir ki; ayağın birisi daima Efendimiz’in hayat tarzında duracak, oradan hiç kıpırdamayacak, öbürü de yanında! O orada sabit dururken diğerini açacaksın. Ama nasıl? İlimle açacaksın. İlimle açabildiğin kadar aç. Ama Efendimiz’in hayat tarzında çakılı sabit duracaksın, oradan kıpırdamadan, orada sabit durarak açacaksın. O senin mihenk taşın, ayar taşın. Efendimiz’in hayatı ayetlerin ve hadislerin yaşanış hali olduğu için, “Bu fiil Allah’ın razı olduğu bir davranış biçimi mi?”yi sünnete bakıp belirleyeceksin. Seni İhlâs Hayat Döngüsü’nde, “B”de ilerletecek en önemli davranış biçimi budur. Fiillerin Tecellisi’ni fark edince Allah’ın razı olduğu fiilleri kendinize hedef edinmek, buna çok özen göstermek gerekiyor. Çünkü tasavvufu öğrenenlerin düştükleri çok önemli

tuzaklar vardır. O tuzaklar onları takliden yaşayanlardan da geriye götürür. Biri de burasıdır.

-Allah'ın razı olmadığı fiili yapana bakıp onun gibi yapmamak mı lazım? Veya "Kötü birisi" gibi bir yorum yapmayıp, yorumsuz kalmak mı gerekiyor?

Bir yorum yapman gerekirse, bu yolda olan kişinin yapacağı şey, belki de en azından Buğz etmektir, "Bu iyi bir davranış değil" demektir. Hatta buğz edenin dilinde dua vardır; Allahım bizi koruyuver, muhafaza ediver, bize o tür emirler vermeyiver. Kuracağınız cümleler Allah'ın emriyle didişen ve karşıdakini kınayan, yüz yüzeyseniz onurunu kıran cümleler olmamalıdır, o hale dönüşmemelidir. O hale nasıl dönüşmemesi için "Allahım bize öyle emirler verme, biz öyle olmaktan çok korkarız" demelisiniz. Fatiha'da var: "Ğayril mağdubi aleyhim ve laddaalliyn: Allahım bizi sapanlardan ve nan-körlerden yapma." Sığınyoruz! Olaya bir dua gibi bakmak lazım.

İnsan-30. ayet bu söylediklerimizi hayat tarzı haline getirmede önemlidir. Bu ayete bakıştaki üç ana idrakı hatırlayın. Birisi: Benim kendime ait aklım, iradem, gücüm var. Allah iyiyi ve kötüyü belirtiyor, elçisi de iyi ve kötü nasıl uygulanır göstermiştir. Ben bunlardan yararlanarak iyiyi tesbit eder uygular, cenneti kazanırım. Benim kulu olarak ne yapacağımı önceden ilmi gereği bildiği için de Allah yaratıyor. Böyle inanan kişi bir tanrıdır. Çünkü bir iddia da bulunuyor, kendindeki Rab Gücü'ne "gücüm" diyor. O güce sahip çıkmak, ben de kendime göre bir rabbım. Gücüm çerçevesinde muhtarım, karar veririm demektir. Bu haliyle o bir muhtar tanrıdır. İkinci grup: Ben dileyemem, dileme gücüm yok. Allah diler, ben de onu yaparım" der. Yine bir tanrı var, ama Allah diliyor, sonra da o. Bu da mecbur tanrı. Zavallı, mecbur ama tanrı! Ama bu diğerine göre önemli bir mertebedir. İkisi de nefesine zulmeden pozisyonda olmasına rağmen muhtar tanrı affedilmeyecek bir nefse zulm halindedir, mecbur tanrı kurtulunabilecek bir nefse zulüm halidir.

MUHTAR TANRI	MECBUR TANRI	"B" ilk İDRAK	"B" ileri İDRAK
Muhtariyet iddiası İnsan-29'un tesiri de kalınca kişi; İnsan-30 ile İnsan-29 un ilgisini ve bütün lügünü fark edemez; İnsan-30 yokmuş gibi davranır.	Öncelikle "A"nın fark edilmesi ve yok edilmesi gerekliğini bilmeden, "B"yi yok etmeye ta- lısan kişi, İnsan-30 için "Allah diledikten sonra BEN dilerim." der.	İnsan-29 ve İnsan-30 u "HU" çerçevesinde meallendirir. İnsan-30 için ilk idrak meal olarak: "Benim dile- mem ALLAH'ın dile- mesidir." der.	İnsan-29 ve İnsan-30' u "vahidül ehad" çer- çevesinde kavrar. İnsan-30 için ileri idrak meal olarak: "AYRICA DİLBİYEN YOK, İLLA BILLAH"

Bir hal de var ki İlla Billah: DİLEYEN YOK İlla Allah. İnsan-30 ayetine asıl bakış budur: İlla Allah, İlla Billah! Bu üç ana bakış açısı anlaşıldı mı? Muhtar Tanrı, Mecbur Tanrı ve İlla Billâh. “B” hayatının bakışı İlla Billâh’tır. “B” Takdim Formu’na girilen o noktada sabit kalabilmek için “İlla Billah” bakış açısının hayat tarzı haline gelmesi şarttır! Eğer kişi mecbur tanrı pozisyonundaysa kendini “B” Takdim Formu’nda sanar. Yan caddede bahçenin kokusunu hissederek ilham alır, kendini bahçede sanır, o konuda nefis-i mülhime yapar. Hala tanrılık var! Tanrılık olduğu sürece “B” takdiminde kalmak mümkün değil. Tanrılık varsa, saydığımız Şekûr hali, Hamid hali, Şehid hali; ilmel yakın; fiillerin tecellisi; keşif kapısı hiçbirisi olmaz. Olabilmesi için Amentü Billâhi ve Amentü Bilkaderi’nin dilde, halde ve fiilde başlamış olması şarttır. Bunun için İnsan-30’un asıl idrakı olan İlla Billâh hayat, “B” hayatı önemlidir.

Fiillerin Tecellisi’nde olup olmadığımızı nasıl anlarız? Fiillerin tecellisi önce kendini bahçede sanışla başlar. Kişi kendisini fiillerin tecellisinde sanar. Ve bu çok önemlidir. “Sanar”ı tenzili rütbe gibi düşünmeyin, gerçekten önemli bir basamaktır. Sanan kişinin fiillerin tecellisini yaşaması şöyledir: Önce fiili yaparı görür, sonra aslında o fiili o yapmadı, o fiilin emrini Allah verdi der. Önce tanrının yaptığı fiili görür, sonra düzeltir. Bu önemli bir başlangıçtır ama gerçek fiillerin tecellisi değildir. Bir tanımlama var, bir tanımlayan var! Hani dedik ya, tanrılar âlemi Esmâ’ül Hüsna’ları tarif eder, kendisi tanım koyar, Allah’ın hatırını kırmayalım biz de Kâdir diyelim der, fiillerin tecellisine başlarken de tanım koyuyor; aslında o şahsa ait gibi gözüküyor ama bu Allah’ın emridir. Bu yine de önemli bir başlangıçtır, önemli bir mertebedir, önemli bir hayattır. Ancak esas fiillerin tecellisi bu değildir. Fiillerin tecellisini yaşıyorsanız siz o fiilin içerisindesinizdir. Önce yapan kişiyi görüp, oradan fiile gitmezsiniz. Bu yüzden Hz. Ebubekir Es Sıddık; neye bakarsam önce Allah’ı sonra baktığımı görürüm diyor. Bu antrenmanı yapmak lazım.

Eğer kişi Fiillerin Tecellisi’ni bize İngilizce öğretilişi gibi yaparsa başaramaz. Biz İngilizceyi o yüzden bir türlü başaramıyoruz, yanlış öğrettiler. Ortaokuldayken öyle öğrettiler ki, öyle şartlandık ki silemiyoruz. Öğretmenimiz dedi ki: Size birisi İngilizce bir cümle söylediğinde hemen Türkçeye çevirin, cevabı kafanızda Türkçe oluşturun, sonra İngilizceye çevirip söyleyin. Bunu o kadar hızlı yapmaya alıştık ki, hala İngilizce bir cümle söylenince, bir filmde dinlediğimde hızla Türkçeye çeviriyorum, İngilizce dinlemiyorum. Cevap vereceksem, Türkçe bir cevap oluşturup İngilizceye çevirip söylüyorum. Ben böyle yapınca İngilizce mi konuşmuş oluyorum? İngilizceyi refleks

olarak konuşan öyle mi yapar? İngilizce konuştuğunun farkında bile değildir. Biz Türkçe konuştuğumuzu düşünüyor muyuz? İçindeyiz. Halbuki ben o sistemde İngilizce konuşurken İngilizceyi tarif ediyorum. Türkçe düşünüp sonra İngilizce bir tarif yapıyorum, onu sunuyorum. İngilizce konuşan bir tarif yapmıyor, o İngilizcenin içinde. İşte fiillerin tecellisi de böyledir: Bir tarif yapmıyorsun. Şu yaptı ama aslında o Allah'ın. Bu, Allah'a tercüme yapmaktır. Çok iyi bir başlangıçtır ama tercümedir. Ben de söylediğim şekilde çat pat İngilizce konuşuyorum, yani iyi bir başlangıç! Ama ondan kurtulmak gerekiyor, ilerlemek için ondan kurtulmak şart. Dolayısıyla fiillerin tecellisi için de bu çok önemli bir başlangıçtır, çok önemli bir mertebedir, fakat kurtulmak gerekir. Tariften ve tarif edenden kurtulmak gerekiyor. Hz. Ebubekir Es Sıddıyk'ın söylediğini ondan kurtulunca anlarız: Neye bakarsam önce Allah'ı sonra baktığım şeyi görürüm. "Baktığım şeyi görürüm" dediği, karşıdakinin kendini ne sandığı'dır. Önce Allah'ı görüyor, sonra Allah ona kendini ne sanma görevi vermişse, "kendini ne san" demişse onu görüyor, hitap ederken bu idrakla sesleniyor. Kendini "Hureyre" sanması dilenmiş olana "Hureyre" diye sesleniyor. Önce Allah'ı görmek çok mümkündür, bunu biz de yapabiliriz. Bu o kadar mümkün ve o kadar kolay ki. Ama o mekanizmayı çalıştırmak lazım. Bunu anlamak üzere çok basit bir örnek vermiştik. Ben aynı zamanda tiyatrocuyum, oyunum var, sizleri davet ettim. Sahnedeki rolüm bir fakiri oynamak. Salonda kimse beni tanımıyor, sadece siz. Tanıdığınız için sahneye çıktığımda "fakir çıktı" demezsiniz. Önce beni, sonra rolümü görürsünüz. Demek ki bu mekanizma var, yeni bir şey gerekmiyor. Allah'ı anlamak için hiç yeni bir şey gerekmiyor. Sadece tanrılıktan kurtulmak gerekiyor, o kadar! Yeni bir yeteneğe ihtiyaç yok, hepsi var. Sadece var olanı Allah yolunda kullanacağız, bu kadar. Var olan yeteneği İNFAK edeceksin. Allah sana bu yeteneği vermiş; önce beni sonra rolümü görüyorsun. Ama beni tanımayan/bilmeyen ne der? Fakir çıktı! Bir ara Avrupa Yakası diye bir dizi vardı. Orada Burhan'ı görünce "Burhan şöyle, Burhan böyle" diyorduk. Onu Burhan olarak tanıyoruz, esas adını bilmiyoruz. Peki, babası onu Burhan diye mi biliyor? Tv'de görünce "bizim oğlan Burhan rolünde" diyor. Tanımayan Burhan diyor, onu Burhan diye tanıyor. Aynı Ahmed'i Ahmed diye, Hüseyin'i Hüseyin diye tanımak gibi. Babası "bizim oğlana Burhan diyorlar" diye düşünüyor. Hz. Ebu Bekir radiyallahu anh de baktığı zaman "ona Rasul diyorlar, buna Enes diyorlar" diye bakıyor. Dikkat edin, önce bir şeyi görüyor. Bu Hazreti Ebubekir'e ait bir mekanizma mı? Hayır! O, var olan yeteneği Allah yolunda kullanıyor; infak ediyor. Bu bir yetenek,

onu Allah yolunda kullanıyor. Sana verileni Allah yolunda kullanmakla sen Zekat vermiş oluyorsun, sevabından vermiş oluyorsun. Demek ki, biz de baktığımız zaman bir şeyin Hakikatini görebiliyoruz. Bunu Allah yolunda kullanmak bizi Şehid ismi kapsamına götürür, yavaş yavaş şahitliğe götürür. Nasipse sonraki tefekkür paylaşımına buradan başlarız. Burada “Edeb ya HU” başlıyor, Edeb bu anlattığımızın içindedir. “B” hayatındaki Edeb tanrıların birbirlerine olan saygı biçiminin ismi değildir. “Edeb Ya HU” denilen Edeb, Hz. Ebubekir’in ifade ettiği o hayat tarzındaki fiillerdir.

İnşaAllah tövbe ve duamızı yaparak tamamlayalım.

Rabbena zalemna enfusena ve inlem tağfirlena ve terhamna lenekünenne minel hasirin. La ilahe illa ente Subhâneke inniy küntü minez zalimin. Rabbi inniy zalemtü nefsi zulmen kebiyran ve la yağfiruz zünube illa ente, fağfirliy mağfiraten min indike, verhamni inneke entel Ğafuru’r Rahim ve Tevvabu’r Rahiym.

Ya Rabbi Ya Rabbi Ya Rabbi, Allahümme ente Rabbi, La ilahe illa ente halâkteni ve ene abdûke ve ene ala ahdike ve va’dike mesteta’tü, euzü bike min şerri ma sana’tü ebûü leke bi nîmetike aleyye ve ebûü bi zenbiy, fağfirliy zünubiy feinnehu la yağfiruz zünube illa ente, birahmetike ya Erhamer Rahimiyn.

Sübhanallahi ve bihamdihi sübhanallahil Aziym estağfirullah ve etûbü ileyh. Estağfirullah el Aziym ve etûbü ileyh. Estağfirullahellezi la ilahe illa HUvel Hayyul Kayyum ve etûbü ileyh. Estağfirullah Ya Rabbel arşil azim, Estağfirullah Ya Rabbel arşil kerim, Estağfirullah Ya Rabbel âlemin.

Allahümme salli ala seyyidina Muhammedin biadedi ilmike...

Ya HU, Ya men HU, La ilahe illa HU! Elif Lam Mim, Allahu la ilahe illa Huvel Hayyul Kayyum. Entel Hayyul Kayyum ve la şerike lek ve lekel mülkü ve lekel Hamdü ve inneke ala külli şey’in Kadir.

Ya Hannan, Ya Mennan, Ya Bedia’s Semavati vel Arz, Ya Zel Celal-i vel İkrâm. Eşhedü en la ilahe illallahül EhadüsSamedüllezi lem yelid ve lem yûled ve lem yekün lehu küfüven ehad.

İnniy veccehtü vecchiye lilleziy fataras semavati vel arda hanifen ve ma ene minel müşrikin. İnne salatiy ve nüsükiy ve mahyaye ve mematiy lillahi Rabbi’l âlemin. Ve la şerike lehu ve bizalike umirtu ve ene evvelül müslimiyn. Eslemtü vecchiye lillahi. Eslemtü li Rabbi’l âlemin.

Bismillahi'r Rahmani'r Rahim Elhamdü Lillahi Rabbilalemin, Er-Rahmani'r Rahim, Maliki yevmidDiyn, İyyaKE na'budu VE iyyaKE nestayn, İhdinas Sıratıl Müstakiym, Sıratellezine en'amte aleyhim, Ğayril mağdubi aleyhim ve laddaaaliiyn. Amin...

Allahım; Öncelikle Rasulullah, Nebiullah, Habibullah, Keremullah Efendimiz Muhammed Mustafa aleyhis salatü vesselam'ın Güzel, Temiz, Latif Ruhu Şerifleri için ve O'nun muhterem eşleri ve yavrularının ruhları için; Allahım, gelmiş olan tüm Nebi ve Rasul Efendilerimiz'in ruhları için; Allahım, Halife Efendilerimiz Hz. Ebubekr, Hz. Ömer, Hz. Osman, Hz. Ali radiyallahu anhüm'ün ruhları için; Ashab-ı Kiram, Sahabe Efendilerimiz'in ruhları için; Allahım indinde makbul kullarının ruhları için; Allahım yalnızca Senin rızanı umarak ve yalnızca Seni anlayabilmek, kavrayabilmek, Senin yolunu yaşayabilmek amacıyla bir araya gelmiş olan bu kardeşlerimizin ve bizlerin Senin rahmetine kavuşmuş olan tüm yakınlarının ruhları için;

Ve rahmetine kavuşan bütün müslüman mü'min din kardeşlerimizin ruhları için; Ki onlara Ya Rabbi, merhametinle muamele ediver. Onlardan razı oluver, günahlarını bağışlayiver, affediver, onların mekânını cennet ediver Ya Rabbi,

Ey Allahım, müslüman mü'min din kardeşlerimizin hastalarına acil şifa, borçlularına acil eda, dertlilerine acil deva, yolcularına acil selametlik hayr-lısıyla, lütfunla, kolaylıkla nasib eyleyiver Ya Rabbi,

Ey Allahım, bizlere yakınlarımıza, yavrularımıza ve inanan din kardeşlerimize sağlık sıhhat afiyet lutfeyleyiver Allahım,

Allahım bizlere merhamet ediver, bizleri bağışlayiver, bizleri affediver, bizlere hidayet nasib eyleyiver Ya Rabbi, Ey Allahım, bizlere hayırlı ve helal rızklar lutfeyleyiver,

Ey Allahım, Rasulullah Efendimiz'in anlattıklarının devamını yapabilmek için, Efendimiz'in Evi'nin Şubesi olarak evini açan kardeşlerimizin evine Selâmını ulaştır, Nurunu ulaştır, İlmini ve Bereket'ini ulaştır ve orayı sonsuza dek kaplayiversin Ya Rabbi.

Ey Allahım, yalnızca RIZAN için EL-FATİHA

07 Ramazan 1429 / 06 Eylül 2008

Ramazan Ayı'nın enerjisinden, özellikle de gecesindeki nurundan istifade edenlerden oluruz İnşallah.

Aslında, “A” ve “B” diye bahsettiğimiz şey, fark etmesi dilenen için o kadar önemli ki! Bunun önemini anlatamadığım için çok üzülüyorum. Örneğin yine böyle bir toplanmış olsak, ben “Bir preparat kullanıyorum, beyne, kalbe, karaciğere çok iyi geliyor” demiş olsam büyük ihtimalle dinleyenlerin çoğu onu arar, sorar, bulur, kullanmaya başlar. Ama “A”yı “B”yi hiç soran yok, bu nasıl iş? Bir yerimize fayda sağlayacağına inandığımız bir şeyi kafamıza yazıp, öğrenip elde etmeye çalışıyoruz. Ahiretimizle ilgili önemli bir bilgiyi dinlemek bize yetiyor, telaşına hiç düşmüyoruz. Bu sadece bana mı tuhaf geliyor? Bunu düşününce kendime; “Demek ki “A” ve “B”nin insan hayatındaki yerini, önemini yeterince izah edemiyorum” diyorum. Yıllardır gündemimiz bu ama bir telaş yok! O telaşı göremeyince böyle düşünmeye başlıyorum. Çünkü dünyaMızla ilgili bir konu olduğunda bir telaş ve heyecan var, sıkı takip ediliyor. Ama dünyaNızdan bakışı söz konusu olunca aynı telaş gösterilmiyor. Fark eden için, bu durum “neden böyle?” rahatsızlığını getirmelidir. “Neden böyle?” derken şunu sorguluyoruz; acaba akıbetim cehennem olduğu için mi dünyaM peşindeyim? Bu sorgulamayı yapan fark etti ki cehennemlik işler daha cazip geliyor. O zaman “Bu toplantılarda ne işim var, niye uğraşayım, akıbet belli” mi demesi gerekiyor? Tabi ki hayır. Bu rahatsızlığı duyup tövbesine girmelidir. Çünkü o tövbenin getireceği hayata giren kazanacaktır. Efendimiz (SAV) in şu hadisini hatırlayalım: “Kişi cehennemlik amellerle meşgul olur, cehenneme girmesine bir kulaç kalmışken yazısı gelir, cennetlik ameller yaparak cennete gider. Kişi cennetlik amellerle meşgul olur, cenneti kazanmasına bir kulaç kala yazısı gelir, cehennemlik ameller yapmaya başlar, cehennemlik olur.” Hadisin ilk kısmı şu kapıyı açıyor: “Ben neden dünyaM konulu heves ve telaşlar içerisindeyim, bu konular hayatımın önceliği haline neden gelmiyor?” diye bir pişmanlıkla bu yola girmek dilenmiş olabilir. O telaşla yapacağı bir tövbe ona cennete açılım sağlayacak olabilir, kaderinde öyle bir çizgi olabilir. Onun için “Bu konu neden

hayatımın önceliği olmuyor?” telaşına mutlaka girmek gerekiyor. Bu telaşı derinden yaşamaya çalışmak lazım.

Bu konunun tüm aşamalarını oluşturan tek cümle var; Kelime-i Tevhid. Rasulullah (SAV) in Sefa Tepesi’nde açıkladığı buydu; La ilahe illallah! La ilahe; hiçbir şey yok, illa Allah. Hatta “Var” kelimesi bir sınır getirir diye kulanmadık. “Bir şey yok; la ilahe, illa Allah.” Yola çıkışımızın, konuyu ortaya koyuşumuzun bir yanı buydu: La ilahe; bir şey yok, İlla Allah.

“Allahu La ilahe illa HUvel Hayyul Kayyum.” (Bakara-255, Al’u İmran-2)

Her iki ayetin baş kısmı “Allahu la ilahe illa HU”dur, “La ilahe illallah” manasındadır. Ancak Kelime-i Tevhid’e bir özellik ekliyor: “La ilahe; hiç bir şey yok, illa Huvel Hayyul Kayyum; ancak O Hayy ve Kayyum’dur. Yakalamak istediğimiz mana işi hayata getirmek. Yaşadığımız hayatı ayetle tarif etmek istiyoruz. Niye? Çünkü biz hayat diye başka bir şeyi tarif ediyoruz.

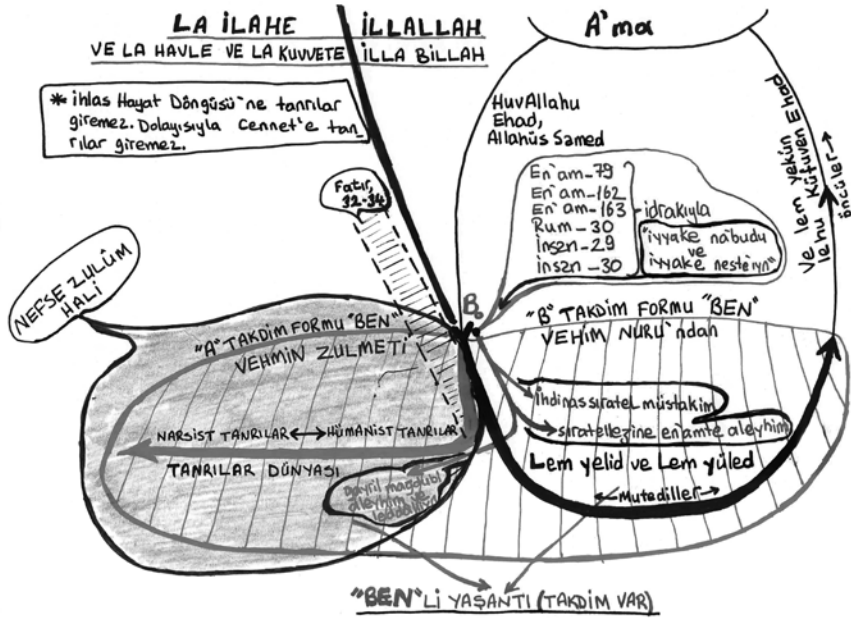
“İlla Allah” kapsamı içerisinde hayat, Hayy ve Kayyum Allah’a aittir. Hayy olan Allah, yani hayat da Allah’ta. Dünu yok, Allah dışında bir hayat yok, o La ilahe. Hayatı O’nun dışında düşünemeyiz. Burada hemfikiriz değil mi? Hayat diye tanımlayacağımız şeyi Allah’tan gayrı düşünmemeliyiz. Ama Allah’ı nasıl düşüneceğiz? Allah tanımını, somutlaşması için bizzat Allah’tan öğrenelim. Bizzat kendisinden alacağımız tanım İhlâs Suresi’dir: “Kul (De ki); HUvAllahu Ehad, Allahus Samed, Lem yelid ve Lem yûled ve Lem yekûn lehu küfüven ehad.” Bu yüzden İhlâs Sûresi hayat döngümüzün tarifidir.

“La ilahe illa Allah” diyen Allah dışında bir şey düşünemez. O zaman hayatı nasıl tarif edeceğiz? Allah dışında düşünemeyeceğimiz hayata İlla Allah kapsamında baktığımızda İhlâs Suresi’yle karşılaşırız. Çünkü hayatı tanımlamaya çalışanın Allah tanımına bakması gerekir. Öyleyse Allah’ı Bizzat kendi tanımlayışıyla öğrenelim: “(Sana sorulduğunda) de ki; HuvAllahu Ehad, Allahus Samed, lem yelid ve lem yûled ve lem yekûn lehu küfüven Ehad.” Aradığımız hayat tanımı budur, bu nedenle ona İhlâs Hayat Döngüsü dedik.

Gerekli tekrarlar bu yolda çok önemlidir. Bu konuların ve kavramların tekrarı hayat tarzı haline gelmesi için önemlidir. Paylaştıklarımız yaşanır hale gelince, pekişip hayat tarzına dönüştüğünde konular elbette değişecek. Sıralarının gelmesi gerekiyor. O zaman ele alacağımız bir konu A’MA’dır.

Bir zat Efendimiz (SAV) e gelip soruyor: Yeri göğü yaratmazdan önce Allah neredeydi Ya Rasulallah? Efendimiz; “Altında ve üstünde hava olma-

yan A'MAdaydı" buyuruyor. Bu cümleyi inşaAllah tefekkür edelim. Ancak şu çok dikkat çekici: Efendimizden bu açıklamayı duyanlar onu anlıyor. Soran zat yolda Hz. Ali'yle karşılaşp bunu paylaştığında, Hz. Ali radiyallahu anı; "El'an öyle, zaten öyle, şu an da A'ma'da" diyor. Enteresan! Bu cevap onları tatmin ediyor, "Altında ve üstünde hava olmayan A'ma'daydı" cümlesini anlıyorlar. Hz. Ali duyunca; "zaten öyle" diyerek çok ileri bir ilimle karşılık veriyor, duyanlar bunu anlıyor. Onların kavradıkları mana, gördükleri olay, bunları kuşatan ilim düşünmemizi gerektiren bir konudur aslında.

Tefekkür Şeması 2

Üzerinde duracağımız konuları daha kolay paylaşabilmek üzere İhlas Suresi'nden yararlanarak oluşturduğumuz bu çizimle; hayatın gerçek tanımını, kesret hayatını, takdimin başlamasını, takdimli hayatı anlatmaya çalıştık. Bu şema ile bir teknik kullandık, çizimden yararlanarak anlatımı kolaylaştırmaya çalıştık. A'ma'yı esas kabul eden, oradan başlayan bir prosedürle İhlas Hayat Döngüsü adını verdiğimiz bu şekli oluşturduk. Tamamen anlatılabilir sadedinde. Değilse bunlar çizilecek şeyler değildir.

Bu döngü Dönüşümüz O'na Döngüsü'dür. "Sübhaneallahi ve Bihamdihi Sübhaneallahil aziym, estağfirullah ve etubü ileyh" tövbesindeki, o duruştaki "dönüşümüz O'na" döngüsü budur: Dönüş, rücu O'nadır. Adı İhlas Hayat

Döngüsü olduğundan süreçlerini İhlas Suresi ayetleriyle isimlendireceğiz. Bu döngüde iki nokta var ki, onlar hayatla ilgili önemli dönüm noktalarıdır. Şöyle ki: Aslında yaşadığımız hayat, var sandığımız bu hayat vehimdir. Vehim'den önceki kısma "HuvAllahu Ehad, Allahus Samed" dedik. Vehmin olduğu yere "lem yelid ve lem yûled" diyoruz. Çünkü hayatın özeti budur; doğurmamış ve doğurulmamıştır. Bu tespiti yapan birileri var, demek ki bir yaratılan var, tespit yapıyor. Kişinin idrakı ilerlerse sonra bir tespit daha yapar; "ve lem yekûn lehu küfüven ehad" der, döngü tamamlanır. Yaratma vehim nuruydur, vehim nuruyla yaratmanın olmadığı yer HuvAllahu Ehad, Allahüs Samed. Orada tespit eden biri yok. Tespit "lem yelid ve lem yûled" ile başlıyor, daha ileri bir tesbite dönüşerek; "ve lem yekûn lehu küfüven ehad" yaşanıyor. "Lem yelid ve lem yûled"deki tespit, kişinin hayatıyla yaptığı bir kıyaslamadır. Daha ileri bir kıyasa giderse, Allah'ın kendisine benzemediğini söyler; "O bizim gibi değil" der. Döngüdeki bu süreçler farklı idrakların yaşandığı noktalardır. Mesela "Lem yelid ve lem yûled" yaşantısı bir nevi bu döngünün avamının, yani Muktesidler'in, Mutediller'in yaşantısıdır. Göreceğiz, onlar çok farklı bir avamdır. "Doğmamıştır, doğurulmamıştır" tespiti İhlâs Hayat Döngüsü'ndeki Mutediller'in tespitidir, Mukarrebun'un değil! Sonra idrak ve idraka uygun yaşantı ilerleyince bu tespit; "ve lem yekûn lehu küfüven ehad; ona küfüv (eşi, benzeri) olmayan Ehad'dır" a dönüşüyor. Aslında bunlar birer idrak, idrakların yaşanış biçimleri. Dolayısıyla, Ehad'la başlayan döngü nihayet yaşayanın kendi tespit ettiği/ulaştığı Ehad'la tamamlanır. Bu sürece İhlas Hayat Döngüsü dedik. İhlas hayat Döngüsü aslında Cennet Yaşantısı'dır. O döngüde dünya yaşantısı yoktur, İhlâs Hayat Döngüsü'nün dünya yaşantısıyla hiç ilişkisi yoktur, tamamen cennet yaşantısıdır. Dünya bu değildir de nedir, onu göreceğiz.

Bu döngüdeki sıfır noktasıyla birlikte önemli bir olay geliyor, döngüden sapan bir bilinç oluşuyor. Onu tanımamız, bilmemiz ve o bilinçten kurtulmamız gerekir. Şimdi lütfen döngüdeki "B" noktası'na dikkat edin. "B" dediğimiz nokta, Bismillahi'r Rahmani'r Rahim'in, "Amentü Billahi"nin, "Amentü Bilkaderi"nin "B"sine yönelen noktadır, "B" sırrının başladığı noktadır. Bu yüzden oraya "B" noktası dedik. O nokta aynı zamanda döngüden sapan bilinçle, döngüye ait bilincin ayrıldığı kavşaktır. İnsan bilinci kendisini B₀ noktasından itibaren bulur ve bulunduğu bu noktada kendisini hayata "BEN" diye takdim eder. O yüzden burası aynı zamanda takdim noktasıdır. Ancak onun ilk takdimi gerçeği fark etmeden yapılan bir takdimdir, "B"den perdeli bir takdimdir. Kişi bu takdimiyle İhlâs Hayat Döngüsü'nden ayrılır, ona

paralel yola düşer. Bu yol ileride tamamen sapar. Dünya Hayatı işte sapıp giden o yoldaki hayattır. Dünya için oluşan hayat, dünya için dilenen hayat odur. O olmasa dünya olmaz. İşin aslına, hikmetine baktığımızda bu dünyaya hayatını da dileyen Allah'tır. Allah dünya hayatı dediğimiz hayat tarzını dilemiş, o yüzden bu hayat var, öyle dilediği için var. O zaman bir suçlu, bir yanlış yapan olabilir mi? "Lem yelid ve lem yûled" idrakını fark etmiş birisi; "Bu hakikati herkese bildireceğim, bütün dünyaya ilan edeceğim" deyip anlattığımız gerçekleri çıplaklığıyla söylemeye çalışsa Allah yolunu açıklayayım derken Allah'a savaş açmış olur, dünyanın tekerine çomak sokmuş olur. O zaman, Allah'ın dileği olan bu sistem o kişiyle mücadeleyle girer.

Kişi sistemi fark etmek istiyorsa takdimin başladığı "B" noktasını önemsemelidir, hayatındaki en önemli nokta odur. Fark etmek isteyen bundan daha önemli bir işi yoktur. Çünkü kişi bu noktada "BEN" diyor, "ben de varım" manasında "BEN" diyor. "Ben de varım" dediği an kendisine zannıyla sanal bir dünya oluşturmuş demektir. Nasıl mı? B₀'dan sonraki alanda "BEN" Lİ HAYAT'taki "BEN" değişin birisi vehim kapsamındadır, "B" Takdim Formu'nun "BEN" değişidir. Diğer vehmin zulmeti kısmındadır, "A" Takdim Formu'nun "BEN" demesidir. Bu "BEN"lere "A" ve "B" derken bir amacımız da birini diğerinden ayırmaktır. Bu iki takdime ait hayatları, veri tabanlarını, özellikleri kıyaslayacağız ve sürekli hatırlatacağımız ki, farkı anlamak kolaylaşsın.

"A" Takdim Formu'nun en belirgin özelliği müstakillik iddiasıdır: "Müstakil aklım, iradem, gücüm var. İyiye kötüyü ayırır, istediğimi yaparım, bu yetki bende" der. Kim böyle diyorsa "A" takdimindedir. "Ben müstakilim" dediği anda o takdimiyle "A" Takdim Formu'nu ve dünya hayatını başlatır. Kişinin kendisini müstakil takdim ettiği hayat yaşadığımız dünya hayatıdır. Bu hayatın sonu cehennemdir, böyle bir takdimin akıbeti cehennemdir. Bu nedenle, cehennem dünya hayatının prosedürüdür. Cehennem dünya için, dünyanın sonu için yaratılmıştır, dünyanın devamıdır.

"B" takdimiyle "A" takdiminin ayrı düştüğü şey nedir? "A"nın özelliklerini göre göre bunu daha kolay fark edeceğiz. Kendini müstakil kabul edip öyle takdim eden kişi aslında "Ben rabbım" demektedir. Buraya çok dikkat edin. Kendisindeki Rububiyet gücüne sahip çıkmakla "Ben rabbım" diyor, rablığını ilan ediyor. Demek ki, "A" Takdim Formu rablar dünyasıdır, rablıklarını ilan etmişlerin yaşantı alanıdır, tamamen. Rububiyet gücüne sahip çıkıp o gücü müstakil gücü ilan eden, farkında olsun olmasın "Ben rabbım" takdimindedir, Tanrılar Dünyası'na düşer. Efendimiz (SAV)'in açıklamış olduğu

tebliğ budur: La ilahe; bu “A” takdimi dünyası yoktur. La ilahe; kendini tanrı ilan etmen yanlıştır. La ilahe; öyle bir ilah, öyle bir tanrı, öyle bir rab yoktur. İllallah; illa Allah! İKRA’ ile yapılan önemli okuma, önemli tesbit budur; La ilahe, illa Allah! Bu okuma bir ileri aşamada kişiye diyor ki; kim tanrılığını, rabliğini ilan etmişse cennet ona kapalıdır. “La ilahe” cennete giremeyeceklerin vasfıdır. “İllallah” cennet hayatının tanımıdır. Rabliğini ilan edenin akıbeti cehennemdir. Onu şöyle de açıklayalım:

“A” Takdim Formu nefse zulümdür, onun olduğu yer nefse zulüm yeridir, orada nefse zulmedenlerin hayat tarzı yaşanır. Neden nefse zulm? Çünkü kendisinde var olan hakikatin, Rububiyet gücünün hakkını vermiyor. Hakkını vermeyerek, işgal ederek, sahip çıkarak onu suiistimal ediyor, o güce zulmediyor; nefse zulüm hali budur. “Nefsini bilen Rabbini bilir” denmiştir ki, “Nefsinin hakikatini kavrayabilirsen bu zulümden kurtulabilirsin” demektir. O hakikati kavrayamayıp ona sahip çıktığın için nefse zulüm yaşantısı var. Bu yaşantı vehmin karanlığıdır, zulmetidir. Vehmi henüz tanımlamadık ama “B” Takdim Formu’nun olduğu yerdeki hayat vehimdir, vehim nurundan yaratılan orasıdır. “A” takdimi o vehmi sahiplenmedir, onu suiistimal etmektir. Bu da vehmin zulmetidir. Efendimiz (SAV) in duasına bu idrakla bakın: “Allahümme, ahricniy min zulümatil vehmi ve ekrimnî bi nuril fehmi: Allahım, beni vehmin zulmetinden kurtar ve bana nurunla bir anlayış nasip et de Billahi kapsamında yaşayayım.” “A” Takdim Formu dediğimiz vehmin zulmetinden kurtulmak için ne güzel bir sığınış değil mi?

Ashab bir konuda konuşuyor, konuştukları konu Deccal, tehlikesinden bahsediyorlar. Efendimiz (SAV) o konuşmanın üzerine geldiğinde; “size Deccalden daha tehlikeli bir şeyi haber vereyim mi?” diyor. “Ver Ya Rasullallah” diyorlar. “Sizin için daha tehlikeli olan Şirk-i Hafî’dir, gizli şirktir. Şirk-i Hafî nedir, biliyor musunuz?” diyor ve bir örnek veriyor: “Kişi salâtta birisi görüyor diye özenli davranıyorsa bu Şirk-i Hafî’dir.” Hadisi tefekkür edelim. Salâtta birisi görüyor diye, arkasındaki onu izliyor diye işini dikkatli yapıyor. Bu neden şirk-i hafîdir? Arkasındaki kişinin kendisini yargılamasından çekiniyor. Yani onu “A” kabul ettiği için ondan çekiniyor veya takdir bekliyor. Bu hadiste vurgulanan şirkin nedeni kişinin kendisini ve başkalarını görmesi değildir. Çok dikkat edin, buna herhangi bir yerde rastlamazsınız. Oradaki şirk-i hafi bir başka varlık görmekten kaynaklanmıyor. Öyle olsa cemaat olamazlar. İmam var, saf arkadaşları var. Bu şirk-i hafi, birisini “A” kabul edip ondan çekinmekten veya beklintide olmaktan kaynaklanıyor.

Yapamayacağınız şeyleri hayalleyerek Din'i soyutlaştırmayın. Hayat ve din öyle bir tuzak değildir. Yapamayacağınız şeyleri zorlayarak; "İmam yok, arkadaşlar yok, hepimiz bir bütünü" gibi hayal kurmak doğru olmaz. Yaşadığımız hayatta öyle bir şey yok, "B"de yok. Onun olabilmesi için başka tecellilerin olması gerekiyor, o ancak sıfatların tecellisinde olur, sıfatların tecellisini yaşayan biri onu yaşar. O birilerini görmemek için "o yok, bu yok" diye kendini zorlamaz, o hali yaşar. Bu yüzden var olan hayattan koparak İslamiyet'i yaşayamazsınız, var olan hayattan koptuğunuzda kavrayamazsınız. Sizi bu hayattan koparırsa yaptığınız yanlıştır. Hadiste anlatılan şirk-i hafî konumuzla çok ilişkilidir. Namaz kılan kişi neden öyle düşünüyor? Birisinden çekindiği veya takdir beklediği için. "Yanlış yapıyor" der diye çekiniyor veya "iyi yapıyor" desin diye takdir bekliyor. O kişiyi de, kendisini de "A" Takdim Formu'nda düşünüyor. Burayı anlamadan geçmeyelim.

-Yani onu tanrılaştırıyor mu?

Kendisi öyle demese bile, evet. "Bu tanrıdır" diye düşünmeseniz bile Allah'ın dışı var sanıp birisini düşündüğünüz an o bir tanrıdır. Peki, salâta hiç mi birisi sizi izlemez? İzleyebilir! Ama çok dikkat edin; sizi izleyen ya tanrıdır, ya da Allah. Sizi biri izleyebilir, izlesin. Mevzu, ikilik çokluk değildir, sizi izleyenin tanrı olup olmadığıdır. Sizi Allah izler. Ama siz müstakil bir birim oluşturup; "Beni izliyor, bana kızar, beni beğenir" dediğinizde şirk vardır. Çünkü orada bir rab oluşturdunuz, size göre orada bir rab yapı var; Şirki Hafi budur. Diyelim ki, arkada beni izleyen biri var. Eğer onun gözünde beni izleyeni Rabbim diye kabul etmişsem bunda şirk yok, Rabbim onun gözünden beni izler. Dolayısıyla, bir korku veya bir takdir söz konusu olacaksa o Rabbinizle ilgilidir. Ki bu da aslında yasal yanlıştır, İhlâs Hayat Döngüsü'nde ilerlerken kurtulacağınız bir yanlıştır. Diğer yanlış şirktir, tanrılık ilanadır.

-"Başkası"nı düşünmeyelim ama mesela ben bir bayan olarak camiye girdiğimde, birisi bana bakıp benim yüzümden günaha girer mi diye düşünüyor. Bu bakış açısıyla çelişir gibi oluyorum?

Çelişmiyor, yaptığınız doğru. Karşıdakinin "A" yapısına göre tedbir almak yanlış değildir. Onun yaşadığı o role göre tedbirli olmanız ayrı iştir. Siz o tedbiri alırken, bâtınen o rolün hakikatini biliyorsanız o sizi şirkten kurtarıyor. Onun rolü gereği yapacağı şeye karşı tedbirli olmanız yanlış değildir. Onun bir kulluk görevi var, o kendisinin "B" olduğunun farkında değil. O rolünü yerine getirirken siz de tedbir alıyorsunuz. Hikmetini düşünüp de kişinin hakikatini gördüğünüzde ona kızmıyorsunuz bile. Sadece "A" yapısına karşı

tedbir alıyorsunuz. Onun Zat'ına kızmıyorsunuz, Zat'ını suçlamıyorsunuz. Zat'ını suçlarsanız hakikatten perdeli olursunuz. Ona o görevi, o rolü kimin verdiğini, hatta o rolü orada kimin yaptığını biliyorsunuz. Değil mi?

-Yine de o kişiyi "A" kabul etmiş olmuyor muyum?

O kendisini "A" biliyor. Sen onu o roldeyken "B" görürsen yanılırsın. O "A" rolünde, ancak "A" rolünde olduğunu bilmiyor, role sahip çıkmış, farkında değil. Sen farkındasın! Senin farkında olman, ona baktığında önce onun hakikatini görmen demektir. Yani, Hz. Ebubekir Es Sıddîk radiyallahu anh gibi görmendir; neye bakarsan önce Allah'ı, sonra baktığın şeyi görmendir. Tiyatroyla ilgili verdiğim örnek bunu açıklıyordu. Sahneye fakir rolünde çıkacaksam siz de beni tanıyorsanız çıktığımda bana bakıp "fakir" demezsiniz. Tanıyorsunuz, "fakir rolünde" dersiniz, rolümü sonra görürsünüz. Bunu kendiliğinden yaşarsınız. Önce beni sonra rolümü görmek için kendinizi zorlamazsınız. Oysa beni tanımayan doğrudan "fakir çıktı" der, tiyatroyu olduğu gibi seyrederek. Fakat işin hakikatini bilen sen önce beni sonra rolümü görürsün. Ancak, sen böyle görsen de benim kendimi ne sandığım önemlidir. Eğer rolüme sahip çıkmışsam? Diyelim polis rolündeyim, rolüme öyle sahip çıkmışım ki dışarıda da o roldeyim. Ne yaparsın? Benim o zannıma göre tedbir alırsın. Bu tedbiri alırken bilirsin ki o benim rolüm. Ama ben aklımlı kaybetmişim, bana o elbise giydirilince sahip çıkmışım, sürekli polis gibi davranıyorum. "Aman şuna uymayalım" der, tedbirli davranırsın. Biliyorsun ki aslında polis değil. Ama kendini polis sanıyor. Fark ettin mi?

"Nefs-i Mutmaine'yi yaşayanda ikilik vardır" denir. Bu nasıl bir ikiliktir? Şöyle: Mutmaine'de olan "Ey Allahım, teksin ama yine de bir Sen bir Ben?" diye düşünür. Onun yok edemediği bu ikiliği "A"lardaki ikilik sanmayın. O "B" Takdim Formu'nda yasal yanlış olan "BEN"dir. Bu "BEN"de müstakillik yoktur, hürriyetini ilan etmiş bir "BEN" değildir o. Nefs-i mutmainede müstakillik ilanı mümkün değildir. Eğer nefis-i mutmainedeki "BEN"i, "A" takdimindeki "BEN"i'nin ikiliğiyle karıştırırsanız işin içinden çıkamazsınız. Bunu şunun için söylüyorum. Zihinleri dolaştığımda, evleri gezdiğimde görüyorum ki "A" gibi yaşıyorlar. "Tamam, "A"yı "B"yi duydum, anladım, ben "A" değilim" dediği halde "A" gibi yaşıyorlar, hala "A"yı yaşıyorlar. Bu kişiler nefis-i mutmaine bilgilerini okuyunca yanılırlar, çünkü yorumlarını "A" Takdim Formu'yla yapıyorlar. Mutmainedeki ikilik, "A" yapıdaki müstakillik içeren "BEN" ikiliği değildir. Mutmaine'deki "B" takdimiyle "BEN"dir, o "BEN" Nefs-i Radiye'de de vardır. Nefs-i Mardiye ve sonrasında olmaz. Nefs-i Mardiye ve sonrası Arifi Billâh'tır. Arif-i Billah yaşantısı "B" hayatının farklı bir boyutudur. Biz öncelikle kurtulmamız gereken tanrılığı fark edip şimdi onunla meşgul olalım.

“A” takdimi’nde iki uç tanrı karakteri vardır. İnsan yerine tanrı diyoruz ki anlaşılın. “A” takdiminde insanlar rablıklarını ilan etmiş tanrılardır. İki uç tanrıdan birisi narsist, diğeri hümanist tanrıdır. Narsist tanrıyı anlatacak olsam “o zaten cehennemın adamıdır” dersiniz. Allah muhafaza etsin, öyle biriyle yaşıyor, çalışıyor olsanız ona; “Cehennemın dibine” dersiniz. Sizi hayattan bezdirmiştir, herşeyi sizi bezdirmiştir. Ama hümanist tanrı sizi yanıltır. Çok iyi bir insandır, uyumludur, dürüsttür, hayırseverdir. Afrika’da dört döner, açlara yardım için dolaşır. Çok dikkat edin, onu gördüğünüzde ona “cennetlik adam” dersanız yanılırsınız. Narsiste “cehennemlik” dersanız yanılma ihtimaliniz az. Çünkü son nefesini bilmeyiz. Ama hümanist sizi yanıltır. Çünkü hümanist de olsa o bir tanrı! Rabliğini ilan etmiş! Çok iyi insan olması cennetlik olduğunu göstermez. İnsanları çok düşünen, hayır peşinde koşan, çok terleyen, uyumayan bu kişi eğer rablığını/tanrılığını ilan etmişse, o vasıfları ancak bu dünyada ona “aferin” getirir. “Aferin” deyip şilt verirler, o kadar! Cennete gidemez. Çünkü cennet tanrılara kapalı, hümanist bile olsalar. O yüzden, sizi hümanist yapmaya çalışan yöntemlere bakıp İslam’dan perdelenmeyin. Efendimiz’i okumayı bırakıp, Efendimiz’i bırakıp “bunlar da güzel şeyler anlatıyor” deyip hümanist kitaplara, öğretilere sarılmayın. Onlar tanrılar dünyasındadır. Tanrının adı ne olursa olsun cennet ona kapalıdır.

Narsist tanrılar bu dünyanın en iyi yaşayanlarıdır. Sapmış çizgide cenneti narsistler yaşar. Neyin cenneti o? Deccal’in cenneti! Deccal’in cennetini Allah cehenneme çevirmiştir. Narsistin cenneti bu dünyadır, narsist olması onun bu dünyayı iyi yaşamasını sağlar. İnsanlar ona yaranabilmek için çırpınırlar. O birazcık gülümsese günlerce sevinirler, etraflarında üst tanrıdan merhamet bekleyen tanrılar vardır. O bir yöneticiyse güçlü olur, bir kocaysa güçlüdür, evli bir hanımsa hep kazanır, kimse onunla mücadele edemez.

Çaresiz tanrılar daha çok müslümanlardan çıkar. “Allah büyük biz küçüğüz, bizim gücümüz yetmez, biz zavallıyız” idrakındaki tanrılardır. Vaazlarda duyabilirsiniz; “İnsanın gücü yoktur, çaresizdir” diye anlatırlar. Anlatılan çaresiz tanrıdır. Bir başka türü de zavallı tanrıdır. Gördüğünüzde bunlar çok iyi müslüman sanıp yanılmayın. Niye? Tanrılığını ilan etmiş! Tanrı ama zavallı. Silahlarını bırakıp kendini çaresiz sanan tanrı haline gelmiş. Kime karşı güçsüz? Allah’a karşı! Müstakilliklerini ilan etmişler ama ilan ettiği güç Allah’a yetmiyor. Bunlar “Allah’ın gücü büyük” sanan tanrılardır.

Pollyanna tanrılar dünyada çok yaygındır. Her şeye hoşgörülle bakacaksınız felsefesiyle yaşamaya, bunu öğretmeye çalışırlar. “Her şeye iyi gözle bak, pozitif enerji yüklen, şunun enerjisi çok pozitif” diyerek pozitif ve negatif enerjilerle uğraşır dururlar. Bunlar da Pollyanna’cılık oynayan rablardır.

Stressiz tanrılar stresten kurtulmuş tanrılardır! Çeşitli meditasyonlara gidip, çeşitli terapiler alıp streslerini atarlar. Bunları hep anlatıyorum, niye? Onları doğru yol sanmayasınız diye! Böylelerini görüncü “Başarmış, hiç stressi yok” demeyesiniz diye. Tamam stressiz, ama tanrı! Demek ki cehenneme stressiz gidecek. Böyle yani. Sakın öylelerini işi başarmış sanmayın. Onların yayınları daha çoktur, onları görüp de Efendimiz’den perdelenmeyin. Onların kitaplarını raflarda görüp, “Aynı şeyleri anlatıyor, nasıl da bizim öğretime benziyor” deyip, alıp, günlerce hayatınızı boşla geçirmeyin. “On tane kitap okudum” diyor. Ne okuduğunu soruyoruz. Bunları okuyor! Ya, sen bunlardan yüz tane okusan ne olur ki! Seni cehennemden kurtarmaz. Olsa olsa seni zavallı yapar. Karar ver, kararını doğru ver. Eğer “bu dünyayı sonuna kadar yaşayacağım” diyorsan narsist ol, kazanırsın. Niye gidip zavallı oluyorsun? Hem tanrısın hem zavallı! Eğer “B Takdim Formu’na girmek gibi bir hedefin yoksa boşuna uğraşıp hümanist olup ezilme, yazık. Ne diyorlar; yemeyenin malını yerler! Gerçekten yerler, seni mahvederler! Ondan sonra çıkıp; “Dürüstsen kaybedersin, sakın iyilik yapma kötülük bulursun” dersin. Niye? Tanrıların işi ezmektir çünkü. Zavallılaştığı için diğer tanrılar onu ezer. Tanrılığını iyi yaşamak istiyorsan tanrılar dünyasında narsist olacaksın, kural bu. Niye gidip zavallı oluyorsun? Deccal’in cennetinde narsist olursan ileri gidersin. Sonu cehennemmiş ayrı mesele. Ama dünya cennetinde ileri gidersin, hiç değilse dünya cennetinde zavallı kalmazsın.

Heykel tanrılar vardır, onları yogalarda, meditasyonlarda uzakdoğu felsefeleriyle üretirler. Reiki gibi bir sürü uyduruk şey bu tanrılardan üretiliyor. Allah yetmediği için insanlar onlarla meşgul. Camide üç dakika duramayanlar onların karşısında saatlerce duruyor, camiye beş kuruş veremeyenler onlara bilmem ne kadar veriyor. Enteresan bir şey; kişi “Allah” diyeni görme-ye dayanamıyor, yani o tipi sevmiyor ama cennete talibim diyor. Diğer tipleri seviyor ama cenneti istiyor! Cennette o tipler yok ki, nasıl olacak o iş? Çok ironik değil mi? “Ben cennette onlara katlanırım” mı diyorsun? Olmaz öyle şey! Bu dünyada kimi seviyorsan sonra da onunla berabersin. Bu dünyada cehennemlikleri sevip cenneti istemek nasıl mümkün olur? “Sen dünyada cennetlikleri sevmedin ki” derler. Bu tanrılar da diğer tanrılar da aslında hep kendilerini kandırırlar. Bakın nasıl? Bunlara düşünmemeyi öğretirler. Televizyonda onların bir üstadını gördüm, anlatıyor: Başlangıçta başaramazsınız ama sonra düşünmemeye alışırırsınız. Biz oturturuz, size düşünmemeyi öğretiriz. Siz yapamaz düşünürsünüz ama biz sonunda sizi düşünmemeye alıştıırırız, bakarsınız hiçbir şey düşünmüyorsunuz. Hiçbir şey düşünmeyen nedir? Heykeldir! Hiçbir şey düşünmemeyi öğrenmek gibi bir aptallık olabilir mi? Hiçbir şeyi düşünmeyerek rahatlamak heykel olmaktır. Heykeller

düşünmez! Heykel tanrı dediklerimiz, bir şekilde düşünmemeyi başarıp rahatlatan, cennete öyle gideceğini sanan tanrılarıdır.

TALİBİN TANIMASI GEREKEN YAYGIN TANRI TIPLERİ

NARSİST TANRILAR: Örtücü ilahlıklarına aynel yakın halleri en kuvvetli ve fiilde en belirgin olanlardır. Fethi zulmani yarıları da gelişebilir. Böylere, örtücü ilahlıklarına aşık olurlar. Dünya yaşantısı sistemi içerisinde, bu özellikleri yüzünden çok başarılı ve her olaya karşı çok sağlam olabilirler. Diğer "A" yapıları, bu tip tanrıların gözüne girmeye gayret ederler.

HÜMANİST TANRILAR: Tabiat sevgisi, insan sevgisi, diğer yaratılanlara karşı sevgi, yaratılanların haklarına saygı göstermek gibi özellikleri ağır basan örtücü ilahlardır. Bu özellikleri sayesinde "iyi insan", hatta "kutsal insan" ilan edilebilirler; cennete uygun insanlar sanılırlar.

STRESSİZ TANRILAR: Geçitli felsefe ve öğretilerin etkisinde kalarak, olaylara karşı wırdum duymaz olabilmeyi; başarılan örtücü ilahlar, strese girmeyince doğru yolu bulduklarını sanırlar.

POLYANNA TANRILAR: Herşeye olumlu yaklaşma sanatını geliştiren örtücü ilahlar, her olaya gülümsemeyle bakınca ve gülümsemeyi gerektirecek gerekçeler de üretince, yollarını yeterli ve doğru kabul ederler.

HEYKEL TANRILAR: Bedenen ve ruhen rahatlayabilmek amacıyla hiçbir şey düşünmeden bir süre durabilmeyi başarılan örtücü ilahlar, heykelleşmenin rahatlığını mutluluk sanırlar.

ZAVALLI VE ÇARESİZ TANRILAR: Örtücü ilah vasıflı tanrılığının farkında olmadan, inandığı yaratıcının gücü ve imkanlarıyla kendisine ait olanları kıyaslayarak yaratıcıya karşı zavallı ve çaresiz olduğuna hükmeder. Bir üst makam pozisyonunda olan üst tanrıya karşı zavallı ve çaresiz duruş, sözde sığınış içerir.

KOMANDO TANRILAR: Örtücü ilahlığı fark etmek ve bundan kurtulmak halinin en öncelikli mücadele ve hedef olduğunun farkında olmadan yakın elde etmek amacıyla; bu örtücü ilahı, uzun süre ağı ve uykusuz bırakarak daha güçlü hale getirirler.

ANESTEZİK TANRILAR: "A" ve "B" Takdim Formu "BEN" i ayırt edip, "A" Takdim Formu "BEN" den kurtulma gerçekleştirilmeden; "A" ya ait duyuyuşun görünebilmeyi, "boş verici ve umursamayıcı" davranabilmeyi; başarılan aslında "A" yı anestezi eder. Oysa, duyusuzluk da "A" ya ait bir duygudur.

NOKTALI TANRILAR: "Nokta" ve "Kudret" bilgisinden sonra, "Kudret" sayesinde "Nokta" sını daha fazla önemseyerek her hakikati oraya hapseder. Aslında "Nokta" ile örtülüğünü güçlendirmiş olur.

TAM AMEL TANRILAR: Her iradesiyle "iyi" ve "kötü" yu ayırt ederek, "iyi" leri seçen ve böylere, iradesini ALLAH' dan yana kullanan kişi, iyi birmüşlman olduğuna karar vererek, tam hiç amellerle, cenneti kazanabilmeye çalışır.

ŞİFRELI TANRILAR: Örtücü ilah dursanız cennete giremezsiniz" mesajını kul' - An' da fark edemeyip, "A" nın yaşantı tarzının şifrelerini orada var sanan ve "A" nın fal kitabı gibi şifreler üretenlerdir.

GENERAL TANRILAR: "A" Takdim Formu "BEN" yapılarına "Rab" gözüne sahip çıkmamayı öğütürler; ancak, bu yapı daha sonra "Ululhiyet" e sahip çıkar. Böylere, "ER" dan "A" yapı, artık "GENERAL" olur.

Komando tanrılara dikkat edin. Komando tanrı ne yapar? Mesela üç gün bağlamalı oruç tutar. Ve “Başardım” der. Ne olur ki? İyi komando olursun. Bağlamalı orucu “A” tutuyorsa ne fark eder ki? “İyi hallettim, üç gün tamam, dört güne çıkarayım” diye düşünür, kendi rekorunu egale etmeye çalışır. Bunları SAS komandolarına da öğretiyorlar. Eğer sen “A” Takdim Formu’ndaysan aç ve uykusuz kalmakla ancak bir komando olursun.

Bu sıraladığım tanrı tipleri gözlemlerim. Gördüğüm, tek tek bildiğim tanrılar. Rastladıkça çoğaltıyorum, yeni bir tanrı yakaladım deyip gereğini yapıyorum. Sizinle de paylaşıyorum. Neden hep tanrılar konuşuyoruz? Tanıyalım diye. “A”yı, özelliklerini, çeşitlerini tanıyalım diye. Tanrılar dünyasından ancak tanırsak kurtuluruz. Aksi halde bunlardan birini yaşayıp kendimizi “kurtulmuş” sanabiliriz. Kurtulabilmek için “A”yı çok iyi tanımak gerekiyor. Tanıyınca yapacağın şey fiili Kelime-i Tevhid zikridir; o tanrıya “La ilahe” dersin. Tanrı yoksa “İllallah”tır zaten. Ve en önemli zikir budur. Mirac müjdesidir ki; bunu bir kere yaparsan cennete gidersin, bir kere söylersen cennete gidersin. Yani; bir kere şahit olursan, bir kere fark edersen, bir kere “A”ya “La ilahe” dersin, İlla Allah ile “B” formuna girersin. “B” formuna girmek İhlas Hayat Döngüsü’ne girmektir, İhlâslı olmaktır. “A” Takdim Formu’nda hiçbir zaman ihlâslı olunmaz. “Şu işi ihlâslı yapın, ihlâslı kılın” denir ama ihlâslı nasıl yapılır bir de onu açıklamak lazım. “Güzel abdest alın” denir. Tamam ama güzel abdest nasıl alınır? Tanımlamak çok önemlidir. Tanımlanmamış bir şeyi kişi nasıl yapsın? Bu yüzden bunları hep tarif edeceğiz. Mesela ihlâslı nasıl olunur? İhlâslı olmanın böyle tarif edildiğini, böyle tanımlandığını göremezsiniz. Genellikle “samimi olmak” diye tarif ederler. Peki, öyle midir? Değildir. Samimi olursa ona Samimi Tanrı denir. Samimi olmakla kişi tanrılıktan kurtulamaz. İhlâslı hal, İhlâs Hayat Döngüsü’ne girenin halidir, oraya girince İhlâslı olunur. Bu döngüye girmeyenin sıfatı ne olursa olsun ihlâslı olamaz, mümkün değil. Bir işi ihlâslı yapmak, o işi İhlâs Hayat Döngüsü’nde yapmaktır. İhlâs Hayat Döngüsü’nde olmayan bir kişi de samimi olabilir. Ama ihlâslı olamaz! “B” Takdim Formu’nda olan ihlâslı salât ikame edebilir, ihlâslı bir hayrı o yapabilir. “A” Takdim Formu ihlâslı hiç bir şey yapamaz. Çok samimi yapabilir, “bu hayrı çok samimi yapıyorum” diyebilir. “A” yapıdaysanız terleyerek sevap kazanamazsınız.

Tanrı gibi yaşayan tanrılar çok enteresandır. Size o tanrının özelliklerinden bahsederken çok sevdiğim, çok yakın bir arkadaşımın örnek vereyim. Bir arkadaşım böyleydi. Öyle biri ki, bakın. “A” Takdim Formu’nun platformu cinselliktir, nefse zulmün platformu cinselliktir. Cinsellik bu platformda

çok hâkimdir. “A” Takdim Formu hayatını, oradaki tanrıların fiillerini incelediğinizde altında hep cinsellik bulursunuz. Freud bunu gayet açık net tespit etmiştir, teori haline de getirmiştir. Dikkat edin, bu cinsellik platformudur, seks değil. Cinsellik platformu bir kişide nasıl çalışır, bir basit örnekle açıklayalım. Mesela, kendisini “A” olarak takdim etmiş bir bayan dünyaya “Ben hürüm” demiştir. İşte bu kişiye cinsellik öyle kuvvetli gelir ki; “Göğüs benim gösteririm, benim bacağıma gösteriririm” der ve o hürriyetle bu platformun gereğini yaşamaya başlar. “Benim” diyor! “Benim” demek hür irademle demektir. Böyle dediğiniz an hemen “A”ya düşersiniz.

“B” hali nasıl yaşanır bilmiyoruz, onu bize Sahibi öğretir. “A”da nasıl yaşanacağını ise hür iradesini ilan eden kendisi tarif ediyor, “Benim” diyor. Bunu bir çanta paraya benzetmiştik. Nefs, Rububiyet gücü bir çanta paraya benzer. Birisine çantayı verdim ve “Nereye dersem parayı oraya harcayacaksın” dedim. Kişi kurye, parayı taşımakla, emre göre dağıtmakla görevli. Ama kapıdan çıkınca “benim” deyip bildiği gibi harcamaya başlıyor. Bu su-iistimaldir. Çünkü emanete sahip çıkıp “benim” dedi. Şimdi bunu kendinle kıyasla. Paranın, malın, mülkün, bedeninin Sahibi onları nasıl kullanacağını sana söylüyor, “Şöyle harcayacaksın” diyor. Kendi oluşturduğu kararla kullanıyorsan o hür iradedir, hür bir aklım ve iradem yok diyorsun ama hür karar veriyorsun demektir. “Benim” deyip hür iş yapıyorsun. O “A”nın amelidir. Platform olan cinsellik işte bu şekildeki bir hayata kuvvetle hâkim olur.

Bütün bu açıklamaları tanrı gibi yaşamayan tanrıyı daha iyi anlatabilmek için yaptık. O arkadaş üzerinden anlatmaya devam edelim: Tanrı gibi yaşamayan bu arkadaş cinsellik platformundan hiç etkilenmez. Cinselliği yanlış kullanmak tanrının özelliğidir ama o öyle kullanmaz. Öfke tanrıya ait bir vasıftır ama onun öfkesi yoktur. Tanrı hep insanları merak eder ama o yirmidört saat Allah’ı merak eder. “A” bölücüdür, o bölücü değildir. “A” şikâyetçidir, onda hiç şikâyet yoktur. “A” takdir bekler, bu takdir beklemeyi aklına bile getirmez. “A” kandırır, birisini kandıracağım diye bunun ödünü kopar. “A” ister ve alır, o istemez ve almaz, ne verebilirim diye çırpınır. Yirmi yıldır çok yakından tanıdığım birisi. “A” haramlara meyillidir, o haramın “H”sinden bile kaçır. Yani tanrı veri tabanına ait özelliklerin hiç birisini yaşamaz, tanrı için saydığımız bu işleri yapmaz. Tanrı gibi yaşamıyor ama cennet yok! Çünkü “Ben hürüm, hür iradem var” diyor. Sırf bu nedenle, tanrı gibi yaşamayan tanrıdır o. “Benim müstakil aklım, iradem, kendime ait gücüm var. Allah iyiyi ve kötüyü ilan etmiş, Rasulü’yle de nasıl yapılacağını göstermiş, ben seçip yapıyorum” diyor. İşte bu takdim onu tanrı yapıyor. Tanrı va-

sıfırlarından uzak bir hayatı olmasına rağmen o bir tanrıdır. Çünkü rablığını ilan ettiği bir takdimle yaşıyor.

-Öyle yaşayan birinin “B”ye geçmesi an meselesidir, değil mi?

Rabbim dilerse! O dilerse her iş gibi o da kolay olur.

Tanrı gibi yaşamama halini, valize eşya koyma işine benzetelim. Bu arkadaş valizi iyi doldurmuş ve valizdeki her şey gümrükten geçebilir. Cennet kapısından geçebilecek, vize alabilecek eşyalarla dolu bir valiz yapmış. Her gün hevesle devam ediyor, karıncanın telaşla yuvasına bir şey götürüşü gibi bir gayretle valizlerini dolduruyor. Ama yanlış otobüse yüklüyor, valizlerini yanlış otobüsün bagajına yüklüyor. Bu durumda valizin içi önemli midir? Valizi çok iyi dolduruyorsunuz ama “A” otobüsüne veriyorsunuz. O otobüsün güzergâhı, hedefi başka. Ama kişi bunu fark etmediği için valizin içindekilerle meşgul. Onlarla perdelendiği için firmaya hiç bakmıyor, hangi firma, hangi yöne giden otobüs, hiç önemsemiyor. İş gücü valiz doldurmak. Tanrı gibi yaşamayan tanrıyı biraz anlatabildim mi? Allah’ın izniyle, ona otobüsünün farklı olduğunu Rabbim gösterdi, bir anda firmaya telefon etti; “Valizlerimi şu otobüse yükleyin” dedi ve sizin söylediğiniz gibi o güzelim valizleri doğru otobüse yüklediler. Valizler güzel, otobüs doğru, Allah yolunu açık etsin inşaAllah.

Öyle kişiler vardır ki, “A”nın özelliklerini anlatırız, o da fark eder. Ama hayatı onlardan kurtulma mücadelesiyle geçer. Oysa bu kişi çok farklıdır. Bunun hiç öyle bir derdi yoktur. Onda “A”ya ait hiç bir özellik yok! Ama ne var? “A” takdimi var. “A” takdim özelliği var. Bu varsa valizlerin hiç önemi kalmıyor. Valizlerin içine bakıp “bu cennetliktir” dersiniz yanırlarsınız. Çünkü o firma cennete gitmiyor; o La ilahe! O firmanın yolcularına; “Tanrılar cennete giremez, cennet tanrılara kapalı, buradan tanrılar geçemez” deniyor.

-Nasıl oldu, bu durumdaki kişi bu işi nasıl fark edebildi?

İş fark etmesi hemen olmadı. Bir soru sorup “haa” demeye dayalı olmadı, süreç epey bir zamana yayıldı. Bu yoldaki fark etme esasen Kader’e dayanıyor. Kader konusu kavranıldığında iş fark edilmiş oluyor, Biiznillah. Esas mesele budur. Bu yüzden, İnsan Suresi 29 ve İnsan Suresi 30. ayetleri doğru anlamak ve gereğini yaşamak gerekiyor.

Biraz da “B” halinden, “B” takdiminden bahsedelim, “B”deki yasal yanlış olan “BEN”in kendini hayata nasıl takdim ettiğine bakalım.

Tefekkür Şeması 2'den

Şemamızdaki B₀ Noktası Haniflik Noktası'dır. "Bu noktada kararlı, geri dönüşsüz duruyor olmak HANİF olmak demektir. Hanif hal, bize Rum Sûresi 30. ayetin önerisidir: Din'e Hanif olarak yaklaş. Allah indinde din İslam'dır. Öyleyse İslam'a Hanif olarak yaklaşacağız. İslam denince anlayacağımız şey Sistem'dir. Öyleyse Sistem'e Hanif olarak yaklaşacağız. Sistemi inceleyecek-sen, sistemde bir şey yapacaksan, yaklaşma şartı Hanif olmaktır. Hanif olmak ise "B" noktasında ısrarlı, sabit, geri dönüşsüz durmaktır. "B" noktasının özelliklerini göreceğiz. Örneğin bu nokta "İyyake na'budu VE İyyake nestayn" noktasıdır. Başka özellikleri de var, sırası geldikçe paylaşacağız.

"Vechini hanif olarak o tek Diyn'e doğrult." (Rum-30)

Vechini; idrakını, bakışını, yaklaşmanı, yönelişini, yönünü, yüzünü, kendini, bunların hepsini içine alacak şekilde yüzünü Din'e hanif olarak doğrult. Kendini tanrı ilan etmeksizin yönel, yaklaş, bu bakışta ol. Hanif olmak rablığı ilan etmemektir, Rablığını ilan etmeksizin vechini o tek Din'e doğrultmandır. Böylesen "B" noktasındasın demektir. Orada kendini nasıl takdim edersin? Yine kendini "BEN" diyerek takdim edeceksin. Söyleyeceğim takdim buranın başlangıcı için geçerlidir, sonrası için değil. Çünkü daha sonra bu noktada söylediğin "BEN" in hata olduğunu görürsün, hayatın o hatayı düzeltmekle geçer. Bu takdim bu yol içinde yasal bir yanlıştır. Burada şimdi

“BEN” diye kendini takdim etmeden bu yola giremezsin. Girdikten sonra o takdimi düzeltmeyi öğrenirsin. Buradaki “BEN” nasıl bir takdimdir? “Ben İlmullah’ta Allah’ın dileğinin suretiyim takdimidir. Aslında bu bir durum tespitidir, var olan halin tarifidir, takdimden ziyade tariftir. Oysa “A” Takdim Formu’yla söylenen “BEN” tamamen bir iddiadır. Rububiyete sahip çıkan, rablığını ilan eden bir iddiadır: Varım ve Muhtarım!

Hac’ca Umre’ye bu “BEN”lerden kurtulmak için gidilir. Özellikle Hac bu iş için çok önemlidir. Gidecekler için söyleyelim, Kâbe’nin yanında, o enerjinin içinde tavaf sonrası iki rekât salât ikame edilir. İlk rekâtta Kâfirun, ikinci rekâtta İhlâs okunur. Birçok salâtta da bunu yaparız. Rasulullah (SAV) sabah salâtının sünnetinde Kâfirun-İhlâs okur, akşam salâtının farzında Kâfirun-İhlâs okur. Hacet ve istihare salâtlarında Kâfirun-İhlâs okunur. İlk rekâtta Kâfirun okuyup “Leküm diynüküm ve liye diyn” der, rablık ilan eden yapıyı yok edersiniz. İkinci rekâtta İhlâs okuyup İhlas Hayat Döngüsü’ne girersiniz, o sizin hayatınız olur. Bu işi, buraya göre yüz bin kat değerli olan Kâbe’nin yanındaki enerjide, beyninizin Kâbe’nin yanındaki enerjiden kazandığı yetenekle yapıyorsunuz. O enerjiden etkilenmiş suyu da içtiniz, o su hücrelerinize Zemzem diye girdi. Ve beyin bir yetenek kazandı. Bu yeteneği nerede kullanacaksınız? Beynin kazandığı bu yetenekle ne yapacak? Bu yeteneği “A” takdimiyle “BEN” demekten kurtulmak için kullanmalısınız. Aksi halde ne olur biliyor musunuz? Romantik duygularla sallanır, ağlar, bağırır, psikolojik rahatsızlıklar yaşarsınız. Çünkü kazandığın yeteneği bir şeye kullanacaksın. O yetenek “A”yı fark edip yok etmek ve İhlâs Hayat Döngüsü’ne girmek içindir, orada kullanmalısın. Tavaflardan sonra kendi “A” yapınıza Kâfirun okumak bu yüzden çok önemlidir. Zaten Kâfirun başkasına okunmaz. Kendinizdeki kâfirlik varken başkasıyla ne işiniz var? O sizde Allah’ı örtene, “Ben de varım” diyene okunur. Kâfirun’la ondan kurtulur, İhlâs’la bu hayat döngüsüne girersiniz.

Bunun bir başka uygulaması da Salât-ı Tesbih’dir. O kadar önemli ki, Allah nasip ederse bir sonraki yan yana gelmemizde onu yapmaya gayret ederiz. Tesbih Salâtı bu işin salâtıdır. Bu salâtta “Sübhanallahi Velhamdülillahi ve la ilahe illallahu vallahuekber ve la havle ve la kuvvete illa Billahil aliyyl aziym” zikriyle meşgulüz. İnşallah her rekâtta da Fatihâ’dan sonra 25 İhlâs okuyarak böyle bir salât-ı tesbih ikame ederiz. İhlâs okurken bu konuştuklarımızı düşünerek zihnimizden “A”yı attık, zihnimizde kendimizi İhlâs Hayat Döngüsü’ne soktuk. Bu nasıl olacak?

“Ve la havle ve la kuvvete illa Billahil aliyyil aziym” zikrinin manasına itiraz eden var mı? Hiç itiraz eden yok. İtiraz etmediğiniz bu cümlelerin manası nedir: Bir havl ve bir kuvvet yok, İlla Allah! Oysa “A” Takdim Formu’ndaki kişi “Benim de kendime göre bir havl ve kuvvetim var” diyor. “A” Takdimi bir kuvvet ilanıdır, o hiç “La havle ve la kuvvete İlla Billah” diyebilir mi? Kendisini “A” olarak takdim eden, öyle yaşayan “La havle ve la kuvvete İlla Billah” diyemez. Müstakil kendi var, kendine ait bir kuvvet var. Nasıl “la havle” der? Onu ancak “B” noktasında olan söyler. “B” sıfır noktasındaki takdim “La havle ve La kuvvete illa Billâh”dır. O yüzden kişi bu zikirle “A”yı yok ediyor. Tekbir de zaten odur. Aslında Allahuekber dediğinizde onu söylemiş oluyorsunuz. Tekbir; “Ben dünyaya ait şeyleri, işi gücü, senedi sepeti, harcı borcu düşünmeyeceğim. Şimdi yalnızca Allah’ı düşüneceğim” demek değildir. Bu ilimle hiç ilgisi olmayan bir Tekbir manasıdır. Halının üstünde oyuncaklarıyla oynayan çocuğun haline benzer. Kapıdan annesi-babası görününce oyuncaklarını fırlattı onlara koşuyor. Bu da dünyadaki oyuncakları bırakıp Allah’a koşuyor; ey Allahım, oyuncakları bıraktım, sana koşuyorum. Tekbir bu değildir. Bu ona çok yanlış bir anlam yüklemektir. Senin “attım” dediklerin ilan ettiğin rabbın oyuncakları. Oyuncakları attın ama sen rabsın, rab Tekbir alıyor. Esas bırakman gerekeni at, ondan kurtul. Salât-ı tesbih bunu öğrendiğin antrenmanlardan birisidir: Rablığı bıraktım, rablık ilan etmiyorum; ben korkarım öyle bir şeyden; ALLAHUEKBER: Allahuekber haşyetinin karşısında rablık ilanı paramparça olur. Şu dağları ben yarattım zannederek bakan rab Allahuekber’le paramparça oldu. Allahuekber dedin, işte o rab paramparça oldu, artık öyle bir şey yok. Rabbın oyuncaklarını terk etmek salât için yeterli değildir. Rab bulunduğu sürece o işi o yapar. “B”nin salâtının ikame edilebilmesi için B₀ noktasında hanif olmak gerekiyor. Yani kendini tanrı ilan etmeden, rablığını ilan etmeden yönelmek gerekiyor. Çünkü buyuruldu ki; bu tek Din’e Hanif olarak yönel, öyle sarıl, rablığını ilan etmeden yaklaş! B₀ noktası bu bilinçte bir hayatı başlatır, vehim yaşantısı başlar. Diğeri vehmin zulmetiydi, şimdi vehim yaşantısı başlıyor, “B”nin yaşantısı başlıyor.

“B” noktası’yla birlikte gerçek Esma’ül Hüsna hayatı, asıl Esma’ül Hüsna mertebesinin hayatı başlar. “A”ların dünyası da Esma’ül Hüsna hayatıdır ama çok dikkat edin, orada Esma’ül Hüsna’lar “A”ların tarif ettiği Esma’ül Hüsna’lardır. Esma’ül Hüsna listesi olarak okuduğunuz tarifler, manalar büyük çoğunlukla “A” dünyasının tarifleridir, henüz tanrılığından kurtulmamış birisi Allah’a ait özellikleri tarif ediyor. Gerçek Esma’ül Hüsna yaşantısına girmeden onları tarif mümkün değildir. Esas Esma’ül Hüsna yaşantısı “B”

noktasıyla başlıyor. Bu noktada Amentü Billahi ve Amentü Bilkaderi dilde değil halde zikir olmaya başlıyor.

“B” noktasıyla beraber anında Şekur, Hamid, Şehid esması kapsamına girilir ve Şehid esması kapsamına girmekle müşahede, şahit olma başlar. İslamiyet’in “A”ya ait öğretiler ve felsefelerin tümünden çok önemli bir farkı şehadet mekanizmasıdır. İslamiyet’te şehadet/şahitlik vardır, diğerlerinde şahitlik yoktur, hiçbir öğreti sizi şahitliğe götürmez, sizi şahit edecekleri bir şey yoktur. Hayal kurdururlar, yalnızca bu. Oysa İslamiyet başlarken böyle başlar. Birisi Müslüman olmak istediğinde hemen Kelime-i Şehadet söyler, “Kesinlikle şahidim ki” der. Başlarken şahitlikle başlıyor, işin ilerisinde değil. Henüz idrakında olmasa da, neye şahit olduğunu bilmesee de dille şahitlik başlıyor. Esas şahitliğe dönüşecek bir yolculuk başlıyor. Esas şahitliğe dönüştüğü yer “B” noktasıdır. O noktada Şehid ismi kapsamına girer, gerçek Kelime-i Şehadet’i getirir, gerçek şahitliği yaşarsınız. Bu şehadet bir süre sonra salâtta Et-Tahiyyatü’yü sizdeki Hakikat-i Muhammedi’nin okumasını sağlar. Şahit oldunuz ya. “A” takdiminde bunun olması mümkün değildir.

B₀ noktasıyla beraber İlmelel Yakın, Fiillerin Tecellisi başlar, Keşf Kapısı açılır. “B”ye girmek ilmelel yakînin, yani fiillerin tecellisinin başlaması demektir. Fiillerin tecellisiyle beraber keşf kapısı açılır. Burada kişi neyi anlıyor, ne oluyor da kapı açılıyor, neyi keşfediyor? Hür iradesinin olmadığını! Bu fark ediş ona keşf kapısını açıyor. İlk keşif budur: Müstakil olmadığını fark etmek.

-Bunu zaten sürekli duyuyoruz, iman da ediyoruz, keşf ne demek oluyor?

Ne olunca ona keşf denildiğini göreceğiz inşaAllah, siz onu gördüğünüzde “keşfettim” diyeceksiniz zaten. O keşfin açığa çıkması için “B”de kararlı olmak, “A”ya gidip gelen yapıdan kurtulmak şarttır. “A” Takdim Formu’na ait fonksiyonları yok etmek şarttır. O noktaya bir gelebilsek, göreceğiz.

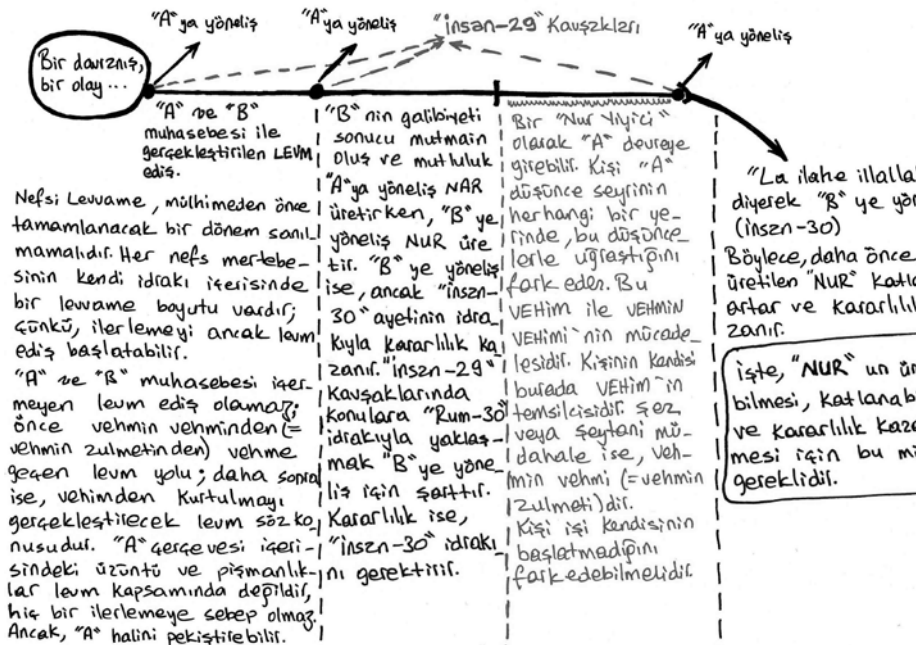
-Hz. İbrahim Efendimiz’in ateşe atılma anında aklından neler geçebilir?

Benzerini Hz. Musa aleyhisselam için söylemiştik. İbrahim aleyhisselam da yanmam, hallederim demiyor. Öyle derse “A” olur. Onu diyenler kâhindir, feth-i zulmani sahibidir. Rabbi dilediyse yanacak. Musa aleyhisselam’ın asasını örnek vermiştik. Sihirbazlar küçük yılanlar oluşturdular, o ne yapacak, ne olacak bilmiyor, bir planı yok. Hz. Musa’ya vahiy geliyor; ya Musa asanı at! Asasını atıyor, daha büyük bir yılan olarak o diğerlerini yutuyor. Hz. Musa yılanları görünce “Şimdi asayı atar onları hallederim” demiyor. Ne olacağını bilmiyor, bir planı da yok. Rabbi ne emir vermiş onu bilmiyor, belki yılan-

lar onu yiyecek, Rabbi öyle dilemişse? Bir hikmeti vardır, bilemez. O teslim olmuş. Hz. İbrahim'e de "Hasbiyallahu" demesi öneriliyor. Denileni yapıyor. Ateş onu yakacak mı, yakmayacak mı bilmiyor. Rabbi dilemişse yanacak. "Bana bir şey olmaz" hür iradesi olduğunu sananın karar cümlesidir. O zaman olan feth-i zulmani olur, Feth-i Rahmani olmaz. Hz. İbrahim "Eslemtü li Rabbil alemiyn; âlemlerin Rabbine teslimim" dedi, teslim oldu. Onun teslimiyeti "B"nin kuvvetli yaşanmasından kaynaklanan emin haldir. İster ateş, ister başka bir şey, öyle bir kaygı kalmıyor. Bu çok farklı bir hayattır.

-Bir iş yapıyoruz. Kalan kısmı için “Ben üzerime düşeni yaptım, gerisine Allah Kerim” diyoruz. Çok ayıp ediyoruz değil mi?

“A”nın ve “B”nin cümleleri farklıdır. “B”deki cümleler ve fikirler Elhamdülillah Platformu’ndadır. “B” noktasından itibaren Elhamdülillah, Sübhanallah, İnşallah kendiliğinden bakış açın haline gelir, bakış açın Elhamdülillah Platformu’nda olur; “Hamd, takdir, karar, kader Allah’a aittir” manası kokan cümleler kurarsın. Ama önce “A” nasıl düşünür, nasıl konuşur onu bilmek lazım. “A” düşünürken Allah Yokmuş Gibi düşünür, konuşurken Allah Yokmuş Gibi konuşur. “A”yı tanımak için çok önemli bir ipucudur bu. Günlük yaşantı içerisinde onları tek tek bulup onu fonksiyonsuz kılmak gerekiyor.

Tefekkür şemamızda Nur Yiyici ifadesi dikkatinizi çekecektir. “A”nın kurduğu cümleler nur yiyicidir. “B” kapsamında bir şey söyleyip bir iş yaptığıңызda hemen o nur yiyici devreye girer, fark etmezseniz ürettiğiniz nuru yer bitirir. Çünkü “A” “B”yi yok etmeye yönelik çalışır. “B” mevhumunu örtmeye yönelik bir sistem çalışıyor. Bu sistem sende de var. O sistemi fark edip çalıştırmaman gerekiyor. O sistemi doğal halin sanar da kendi haline bırakırsan sende “A” doğal yaşar. “Ben böyleyim, ben buyum” der fark etmemiş olursun. Fark etmelisin ki fonksiyonsuz kılasın. Fark edeceğin yerlerden birisi onun dilidir; evde, iş hayatında, her yerde. Zaten hep diyoruz ki; bunlar seccadeye gittiğinizde yapacağınız şeyler değil, bunları hayata hâkim kılmanız gerekiyor. Çok önemli bir şey söyleyeyim, “Salât mü’minin miracıdır” değil mi? Miracı sadece salât ikame ederken yaşayacağınızı sanmayın. Miracın çoğunu normal hayatta yaşarsınız. Salâtın mü’min için mirac olması, yalnızca seccadede yaşayacaksınız demek değildir. Bunu fark etmeyen seccadede kendisini zorlar, ne yaşayacağız diye bekler. “Miracı yaşayan benim yaptığımdan farklı ne yapıyor?” diye telaşla onu arar. Mirac salâtta rastlarsa seccadede yaşarsın. Ama miracı esas hayatta yaşarsın. Yani istediğin gibi yaşa seccadeye gelince de mirac yaşa diye bir şey yoktur. Onu normal hayatında yaşarsın. Miracı yaşadığın anlarda aynı zamanda Kadir halini de yaşarsın. O anlarında Kadr Suresi’ni fark eder, bin aydan hayırlı anları yaşarsın. Normal hayattadır o. Bu işi normal hayatta çözeceksin, normal hayatında! İnsanlar en fazla nerede tuzağa düşer? Evde! Eşler birbirleriyle kavga edince anında bitirirler işi. Hele de İslamiyetle/tasavvufla meşgul olanlar evde birbirlerini umursamıyorsa, kavga ediyorlarsa, şeytan; “Bunlar işi hallediyor. Ben enerji-mi, vaktimi başkalarına harcamayım” der. Bu yüzden Nur Yiyici’ye çok dikkat gerekiyor. O öyle bir şeydir ki; sen “B” haline ait güzel bir cümle kurarsın, güzel bir davranıştan, bir olaydan bahsedersen, “A” yapın nur yiyici olarak hemen devreye girer, o nuru yok eder. Çünkü görevi. Önceki cümlelerin bittiği yere noktalı virgül koydurur; sen öyle bir cümle kurarsın ki, önceki cümle-nin nurunu yer bitirirsin. İki arkadaşımız konuşuyor; bu gece o kadar güzel bir konu paylaştık ki.. Bu güzel bir cümle, değil mi? Ama hemen ikinci cümle gelir; ben anladım ama başkalarını bilmem. Dikkat ettiniz mi? Bitti, gitti! Bu cümle diğerinin nurunu yedi bitirdi. Hayırlı bir şey söyledin, hemen nur yiyici “A” yapın devreye girdi; herkes anladı mı bilmem ama ben anladım dedi. “A” yapıyı fark edin: Kimse anlamaz ben bilirim der, duramaz. “A” yapı daima kendi rablığına ait bir özelliği ortaya koyar ve kıyas yapar. O kadar çok kıyas yapar ki, cümlelerin bitiminde bunu görebilirsiniz. Hayatınızda buna çok fazla rastlayacaksınız. “B” anlayışına uygun bir cümle kurdunuz mu korkun,

biraz sonra onu yiyecek cümleyi kuracaksınız demektir, mutlaka. Dikkat edip o cümleyi kurmayacaksınız. Kurmuşsan hemen “La ilahe” diyeceksin. Orası “La” deyip tanrıyı süpürme yeridir. La ilahe illallah ile “A”ya ait cümlelerin fonksiyonlarını yok edeceksiniz, onu işlemez hale getireceksiniz. Ama nur yiyici bu mekanizmayı fark etmez de onu normal hayat sanarsanız, yatarsınız. Bu anlattığımı dışarıda anlatsanız, “Hiç mi konuşmayacağız arkadaş?” der. Elbette konuşacaksınız! Ama konuşa konuşa cehenneme gidersin de sistemin umrunda olmaz. Cehenneme gidiyor olmanız evrenin hiç umurunda değildir. İşin gereği o çünkü! İnsanın kendisinde de o vardır, onun da umurunda değildir. Bir Rambo filmi izliyorsunuz, başrolde o var. Önünü bir sürü insan çevirmiş, tam o anda bir kurşun kolunu sıyrıp geçti. Başrolde olduğu için dayanamadınız. Elindeki silahı bir çalıştırdı, leblebi gibi patır patır patır adamları döküyor. Hiç umurunuzda değil, hatta Rambo’nun önü açıldı diye rahatlıyorsunuz. Onun kolu sıyrıldı “ıh” ettin, diğerleri için niçin etmiyorsun? “Bu adamın eşi çocuğu var, evi barkı var, akşam nereye gidecek? Öldü gitti! Hiç acıımıyorsun. Niye? Başroldeki’nin önü açılıyor. Bu dünya hayatı bittiğinde “B”lerin önü açılırken “A”lar patır patır cehenneme düşer de kimsenin umurunda olmaz. Sende de o duygu var, diğerlerini umursamıyorsun. Aynı rahatlama evrende de olur. “B”nin önü açılıyor diye evren rahatlar. Diğerleri patır patır cehenneme dökülür, kimsenin umurunda değildir. Yaşarken sistemi önemseyip, ona göre düşünüp, ona göre cümle kurup, her şeyimizi o kritere göre belirlemeliyiz.

-Bazen, bir şeyi düşünürken doğru olduğunu sanıyoruz, ama söyleyince fark ediyoruz ki yanlış. Bu durumda söylemek, kontrol etmek gibi mi oluyor?

Onlar hep birer antrenman. Bu sizin kendinizi incelediğinizi, mücadele ettiğinizi gösteriyor. Bu mücadele “A” ve “B” muhasebesi olarak yapılıyorsa La ilahe illallah’ın fiili zikridir, fiilen yaptığınız çok önemli bir zikrullahtır.

“A”ya ait olan haller ve özellikler onların veri tabanımızdan temizlenmesi için mi açığa çıkıyor? Fark edip, üzerine gidip, temizlensin diye mi?

Elbette. Bu dünyada oldukça bunlar hepimizde daima olacaktır. Etkisiz hale getirinceye kadar mücadele etmek önemlidir. Mücadele ediyorsunuz ya, o mücadele önemlidir ve o mücadele size nurdur. O mücadeleyi yapmasan nur kazanamazsın, o mücadele size nur kazandırıyor. Ona biz fiili Kelime-i Tevhid zikrullahı diyoruz. Bu yolda çok önemli bir muhasebe ve mücadeledir o. Öyle hallerde “La ilahe illallah” deyip “B”ye yönelmeniz, nurunuzu katlayarak artıran, size “B”de kararlılık kazandıran bir zikirdir.

"La ilahe illallah"
diyerek "B" ye yöneliş
(İnsan-30)

Böylece, daha önce
üretilen "NUR" katlanarak
artar ve kararlılık ka-
zanır.

İşte, "NUR" un üretil-
bilmesi, katlanabilmesi
ve kararlılık kazanabil-
mesi için bu mücadele
gerekliydi.

Tefekkür Şeması 5'den

Önemli ve öncelikli hedef "A"dan kurtulmaktır, "B"yi yerine oturtmak ve oraya sabitlenebilmektir. "B"ye nasıl sabitleniriz? "B" yaşantısıyla beraber ilmel yakîn halin başlaması nasıldır? Bunları tarif etmemiz lazım ki, okuduğumuz yerlerde kavramları yerlerine oturtabilelim. Siz "A"yı fonksiyonsuzlaştırıp "B"de karar kılmışsanız, ona göre bir hayat düzenlemişseniz ilmel yakîn hal ile fiillerin tecellisi hayatı kendiliğinden başlar. Daha sonra aynel yakîn ile isimlerin tecellisi görülür. Nihayet hakkal yakîn'in yaşanmasıyla da sıfatların tecellisi görülür. Bu yaşantılar için "A"dan kurtulmak şarttır. Dolayısıyla, "A"dan kurtulmak için, sonra da bu hallerin yaşantıları için hayatta uygulayabileceğimiz şeyleri bir yöntemle söylemeye ve bir idrak çerçevesi çizmeye çalışalım.

Fiillerin Tecellisi dediğimiz yerde kişi bütün fiilleri RABBİNDEN bilir. Kendisinde ve dışında rastladığı bütün davranışlarda fiillerin tecellisi halini o zaman fark etmeye başlar. Fiillerin tecellisiyle (Rabbinden bilmeye) beraber Edeb yaşantısı başlar. Bu edeb "Edeb ya HU" denilendir, ne oluyorsa Rabbinden bilmektir. Sıfır noktasının başlangıcı böyledir, herşeyi Rabbinden bilir, fiillerin tecellisi'nin yaşayacağı idrak budur, yola bu idrakle devam eder. On kadar farklı fiillerin tecellisi hali ve onların kendine ait düşünce girdapları var, inşaAllah inceleriz. "A"yı fark edip mücadele eden kişi, "B" halini yaşamak kendisine kolaylaşsın diye bir yandan da "B" halinin antrenmanını yapmalıdır, her şeyi Rabbinden bilmeyi alışkanlık haline getirmelidir. İlerlerse daha farklı bir hal gelir ve idrakı değişir. RABBİNDEN biliyordu, o biter, RABBİ bilme başlar.

B.	B`de B ile	B`de B	B`de B`siz →
	Fatır-32`ye göre Mutediller		Fatır-32`ye göre Öncüler
	İlmel Yakın	Aynel Yakın	Hakkel Yakın
	Fiillerin Tecellisi	İsimlerin Tecellisi	Sıfatların Tecellisi
Vehim Zulme Ender Şikâ İhtilâ	Vehim nufundan yaratılmış olan Cüz terkibi (=esma terkibi)`nin sınırlayıcı ve YABANCI GÖRÜNTÜ OLUŞTURUCU şartlarından sıyrılma süreci		Vahidül Ehad vasfının örtülme-diği hal
	"B" ilmi gerçeğinde ilerleyen idrakda aşılımlar süreci		Ehadüs Samed ilmi gerçeğinin de...
	Rabbinden Bilmek	"Rabbi" olarak Bilmek	illa Billahî

Tefekkür Şeması 10'dan

-Bu yeni başlayan aşama "mirac" yaşantısı mıdır?

Bu idrakın yaşantısına Mirac denilebilir, çünkü o aynel yakîn haldir. Aynel yakîn bir nevi salât halidir. Bu halle beraber Rabbi Bilme başlar. Rabbinden Bilme'nin yaşandığı ilmел yakîn hal KELİME-İ ŞEHADET, Rabbi Bilme'nin yaşantısı olan aynel yakîn hal SALAT olarak tarif edilir. Aynel yakîn hal salât olarak tarif edildiği için sonucu da mirac gibi düşünülebilir. Rabbi Bilme salâttır, salât da miractır. İdrak daha ilerlerse hakkal yakîn hal başlar ki, orada bilen ve tespit eden olmaz. Daha önce "Rabbimden" diyen, "Rabbim" diyen vardı. Bir tespit eden vardı, kendini "B" ile de olsa takdim eden vardı. Hakkal Yakîn pozisyonunda yasal yanlış da kalkıyor, takdim eden kalmıyor.

İhlâs Hayat Döngüsü'ne paralel caddenin özellikle "B"ye yakın kısımları nefs-i mühlime halleridir ve orada Rabbini Bilme yaşanır. Yolun bu kısmındaki kişi Kudret'in, Hakikat'in kokusunu alır, ona Nefs-i Mühlime denir. Gül Bahçesine bitişik yan caddededir, kokladığında güllerin kokusunu alır. Aldığı o koku nedeniyle kendisini Gül Bahçesi'nde sanar. Sanmamalıdır, sanarsa yanılır. Bahçede değil, sadece koku (ilham) alıyor. Onun bahçedeki Kudret'e ait aldığı koku ilhamdır ve burada idrak "Rabbini Bilme"dir. Bu idrak İhlâs Hayat Döngüsü dışındadır. Niye Rabbini Bilme? Henüz Rabbinin yeriyle meşgul olduğu için. "Her yerde, içimde" gibi tariflerle Rabbini arar. Ötede beride sanıyordu, baktı ki değil, nerede olmalı? İçimde veya her yerde! Böyle

tariflerle Rabbini bilmeye çalışıyor. İlerler de idrakı değişirse “B” noktasında sabitlenirse fiillerde Rabbinden Bilme’yi yaşar. Daha değişirse Rabbi Bilme başlar. Daha ilerlerse Bilen olmaz. Sırasıyla Rabbini Bilme, Rabbinden Bilme, Rabbi Bilme ve Bilen olmaz. Bu idraklara bir örnekle bakalım: “Allah beni görüyor, işitiyor” deriz. “Allah beni görüyor, işitiyor” dediğinizde zihin dışarıdan bir gören, bir işiten oluşturur. Semî; Allah işitir, Basir; Allah görür manalarını, “Allah beni görür çünkü Basir’dir, Allah beni işitir çünkü Semî’dir” diye anlamak “A”ya aittir, “Allah beni görüyor” idrakı “A”ya aittir. Bu idraktan ilerleyene yeni bir idrak oluşur; “Allah bende görüyor, bende işitiyor” demeye başlar. İdrak daha ileri giderse bu kez “Allah görüyor” olur. Artık “beni” ve “bende” diyen yoktur. O’na bir yer vermiyor, “BEN” diyerek kendinde bir tecelli yeri oluşturmuyor. “Beni görüyor, benden görüyor” idrakları dağılınca “Allah görüyor, işitiyor” idrakı yaşanır. Daha ilerlerse Semî ve Basîr’in gerçek tarifile karşılaşır ki, Görme ve Duyma’nın kendisi Allah’a aittir.

Yaptığı işten mükafatı kim bekler. “A”. Bir şey yapar, karşılığını Allah’tan bekler. Tabi, inanıyorsa. “Ben İlmullah’ta Allah’ın dileğinin suretiyim” diyen kul için ayrıca bir yapan yoktur. İbadet adı altındaki o güzel davranışları dileyen de, yapan da Allah’tır, mükâfat bekleyecek biri yoktur. Hayatınıza dikkat edin, mükâfat isteyen, yaptığı ibadetten karşılık bekleyen biri var. Kendini bir şey yapmış kabul eden bu hal Gizli “A”dır. Fark ettiniz mi gizli “A”yı? Hem “Allah dilediği için bu işlerle meşgulüm” diyor, hem de “Allah’ım oruç tuttum, salât ikame ettim mükâfatını ver” diyor. Hani sen yoktun? Bilmeden sessizce “A”yı yaşıyorsanız kurtulamazsınız. “A”nın açığını da, gizlisini de fonksiyonsuz kılabilmek ve “B”de sabitlenebilmek için ise Kader konusunu sindirmeniz, hayat tarzı haline getirmeniz şarttır.

İnsan Sûresi 30. ayet bizim için hep çok önemlidir. Bu ayeti bir muhtar tanrı ele alıyorsa İnsan-30’u suya sabuna dokunmadan geçer. Meali şöyledir: “Siz dileyemezsiniz Allah dilemedikçe.” Mealin bu hali yeterli değildir, fakat insanlar idrak olarak buna bile yabancıdır, bu manaya bile yaklaşamaz. “Biz robot muyuz, hiçbir dahlimiz yok mu? Bu nasıl iş? Demek ki elimizde bir şey yok!” gibi tepkiler verirler, iman edilmesi gereken bu gerçeği kabul edemezler, ayeti bu manasıyla bile kabullenmekte zorlanırlar. Bu meali kabullenmekte zorlanana daha ileri meali anlatabilmek çok mümkün olmaz. Alim olarak tanınan bazı kişiler bile bu kabulden uzak görünürler, buraları es geçmeye, yazmamaya çalışırlar. Çünkü onları perdeleyen ayetler vardır, o ayetler daha çok hoşlarına gider. Örneğin İnsan-29: “Dileyen Rabbine yönelir.” Dikkat ederseniz “Dileyen” diyor. “Dileyen” demek, dilemekte ser-

best birisi var demektir. İradesi var ve dileyebilir. Kişi İnsan-29'a ve "Aklınızı kullanmaz mısınız, düşünmeyecek misiniz" gibi ayetlere bakıp; "Müstakil aklım, iradem var" diyor, öyle inanıyor. Kendisinin hür iradesi, hür aklı olduğunu ilan eden kişi "A"dır. Bu cümleyi bizden duyan birisi meal okurken İnsan-29'a rast geldi; "Dileyen Rabbine yönelir" diyor, ne yapacak? Müstakil irade iddiası şırtır, yanıltır, "A" takdimi kapsamındadır diye bizden duydu. Ama okuduğu ise bir ayet, Rabbi'nin beyanı ve "Dileyen" diyor. Dileyen ifadesinden "hürsün, müstakilsin" manasını çıkarırsa ayeti anlayamaz. Hem peşine İnsan-30'da "Allah dilemedikçe dileyemezsiniz"i görünce çelişki var sanar. Bu iki ayeti okuyan, meallendiren hanif değilse böyle düşünür. Hanif olmadan meal yazan-okuyan bu çelişkiden kurtulamaz. Öyle olunca, hanif olmayıp da meal yazanlar şöyle bir yol izliyor: Önce bir iddiada bulunup "İnsan hürdür" diyor. Bu ona ait bir iddia. Size söyleyeyim, bu tamamen cehennemlik bir inanış biçimidir. Ama âlim birisi çıkıp bunu böyle iddia ediyor, altına da İnsan-29'u ve onu destekleyen ayetleri yazıyor. Ama Hadid 22 ve 23 orada hiç geçmiyor, çünkü iddiasına uymuyor. İnsan-30'u yazmıyor, o da iddiasına uymuyor. En sık rastlayacağınız budur: Önce bir fikir uyduruyor, peşine o fikri destekleyen ayetleri yazıyor. Hadis yazmıyor ya da hadisin yarısını yazıyor, içerisinden cümle çıkararak yazıyor. Bu durumda siz, ayet ve hadisleri görünce uydurulan fikri de ayet hadis zannedip kabul ediyorsunuz: Bu yanılgı yüzlerce yıldır böyle devam ediyor. Bakıyorsunuz hep ayet ve hadis, öyle olunca kişiye ait iddiayı da ayet ve hadis kapsamında doğru sanıp hiç düşünmeden kabul ediyorsunuz.

Bir bakış yanlışı da şöyledir: İnsan hür değildir, Allah ne dilerse onu yapar. Bu da bir iddiadır. Öncekinde iman uyrulmuştu, şimdi de davranışla ilgili bir fikir uyduruluyor; "Herhangi bir şey yapmana gerek yok. Allah dileseydi yapardın" deyip bir hayat tarzı uyduruyor ve bunu İnsan Suresi 30. ayete bağlıyor. "Allah dilerse yaparsın. Demek ki, dilememiş, senin bir sorumluluğun yok" gibi bir davranış biçimi uyduruyor. Yazdığını desteklediğini düşündüğü ayetleri ve hadislerden alıntılarını listeliyor. Öyle olunca insanlar beşere ait hükmü ayet ve hadis gibi kabul edip inanıyor. Dikkat edin lütfen, ik anlattığım bakışta İNANIŞ BİÇİMİ, bu bakışta ise DAVRANIŞ BİÇİMİ uyduruluyor. Dışarıdaki anlatımların yüzde doksan dokuzu bunlardan birine uyar. Yazılanları alıp incelediğinizde çoğunluğunun öyle olduğunu ve onları yazanların da önemli isimler olduklarını göreceksiniz.

"AMENTÜ BİL KADERİ" KONUSUNLA İLGİLİ GELİŞEN AÇIK VEYA GİZLİ İKİLEMLERİN GİDERİLMESİNDE TALİBE YARDIMCI BİR YOL

"Doğrunun" tesbiti istenen her konuda anahtar şöyledir:

I. "Billahi" anlamında "Bakış Açısı" oluşturmak: Bir başka deyişle; "Bakış Açısı"nın Kur'an'ın ana mesajı olan iki şehadet noktasını birlikte içermesi gerekmektedir.

1. Mesaj Bilgi → Çıkarılacak Sonuç → Şehadet
Lâ ilahe illallah → Bir tek ilah olursun → Eshedü en lâ ilahe illallah ve
Cennet'e giremezsün Eshedü enne Muhammeden abduhu ve rasuluhu.
2. İhlâs Suresi → Allah Ehad ve Samed'dir → Eshedü en lâ ilahe illallahul Ehadus Samedulleziy lem yelid ve lem yüled ve lem yekün lehü küfuven Ehad.

II. Tesbit edilen "Bakış Açısı"nın gereği olarak "SALİH AMEL" oluşturmak
"Lâ ilahe illallah, Muhammeden Rasulullah" gereği olarak Rasulullah (SAV)'ın sünnetine uymayan amel "SALİH AMEL" olmaz.

YUKARIDAKİ ANAHTARDAN HAREKETLE "AMENTÜ BİL KADERİ" İÇİN:

SORU-1) İman edeceğim tanımlama nedir?

SORU-2) Bu tanımın gereği olarak nasıl davranmalıyım?

CEVAP-1) İnsan-30: "Ve ma teşaune illa en yeşaAllah..."

İlk idrak Meal: Siz dileyemezsiniz, Allah dilemedikçe...

İleri idrak Meal: Ayrıca dileyen YOK, illa ALLAH...

CEVAP-2) İnsan-29: "İnne hazihi tegkiretun, femen şaettehaze illa Rabbihi sebyla."

Meal: Muhakkak ki, bu bir tegkiret'tir; DİLEYEN Rabbine bir yol tutar

Cevap 1 ve 2'deki ayetler, diğer ilgili ayet ve hadisleri temsilen seçilmiştir.

EĞER!!! Yukarıdaki soruların cevabı olarak, var olan ayetler yerine, "Beferi Tanımlamalar" getirilirse, "BATIL DAVRANIŞLAR" üretilmiş olur.

Cevap-1) İnsan-30

Cevap-2) İnsan-30'un cazibesıyla oluşturulan "BEŞERİ TANIM"

Sonuç: Batıl Davranışlar

Cevap-1) İnsan-29'un tesiriyle oluşturulan "BEŞERİ TANIM"

Cevap-2) İnsan-29

Sonuç: Batıl Davranışlar

MUHTAR TANRI

Muhtariyet iddiası İnsan-29'un tesiri, de kaınca kişi, İnsan-30 ile İnsan-29'un ilgisini ve bütün lügünü fark edemez; İnsan-30 yokmuş gibi davranır.

MECBUR TANRI

Öncelikle "A"nın fark edilmesi ve yok edilmesi gerekliliğini bilmeden, "B"yi yok etmeye çalışan kişi, İnsan-30 için "Allah dileddikten sonra BEN dilerim." der.

"B" İLK İDRAK

İnsan-29 ve İnsan-30'u "HU" gerçevesinde meallendirir. İnsan-30 için ilk idrak meal olarak: "Benim dilemem ALLAH'ın dilemesidir." der.

"B" İLERİ İDRAK

İnsan-29 ve İnsan-30'u "vahidülehad" gerçevesinde kavrar. İnsan-30 için ileri idrak meal olarak: "AYRICA DİLEYEN YOK, İLLA BİLLAH"

Efendimiz (SAV) in açıkladığı Kader Bakış Açısı'nı, yani Fırka-i Naciye'yi anlayabilmek açısından bir önerim var: İnanış biçimi de davranış biçimi de ayet ve hadis olmalıdır. İmanla ilgili dayanak da, amelle ilgili dayanak da ayet ve hadis olmalıdır: "İnanış biçimi de davranış biçimi de ayet ve hadis" ilkesinde anlaştıysak, hem inanış biçimi hem de davranış biçimi ayet ve hadis olacak bir bakış oluşturalım. Önce neye inanacağımızdan başlayalım, inanışımız nasıl olmalıdır? İnsan-30 bize fikri, inanışı ve imanı anlatır; siz dileyemezsiniz Allah dilemedikçe. Peki, böyle iman etmiş birisi nasıl davranır? İnsan-29 da bize nasıl davranacağımızı anlatır; dileyen Rabbini seçer. Efendimizin açıkladığı kader inanışının temeli budur, "Fırka-i Naciye" dediği kurtuluş fırkasının kader anlayışı budur. Buna davranış uydurulursa da, iman uydurulursa da sapkın fırka doğar. Kader konusundaki açık veya gizli ikilemlerin giderilebilmesi için 13. Şemada'ki yöntemi önemseyin lütfen.

Kader bakış açıları İnsan-30'a verilen meale göre üç grupta incelenebilir: Bir: İlk gruptakiler, hür iradem, hür aklım var, karar verir, yaparım derler. Bu ayete böyle meal verenler kendisini "muhtar" ilan etmiştir. Bunlar Muhtar Tanrı'dır, bu bakış açısı bir "A" bakış açısıdır. İkinci grup; önce Allah diliyor sonra ben diliyorum der. "Allah dilemedikçe dileyemezsiniz" mealini böyle anlar. Doğru gibi gözüktürse de bu da tanrılık içermektedir. Bu bakışta olan Mecbur Tanrı'dır. Kendisini mecbur ilan etmiş! Üçüncüsü "Ayrıca dileyen yok, İLLA ALLAH" idrakıdır. "B" kapsamında mana budur. "Siz dileyemezsiniz Allah dilemedikçe" manası bile "B" meali değildir. "B" idrakının bakış açısında meal budur: Dileyen yok, illa Allah. "Amentü Bilkaderi" inancı budur.

Câbir (RA) den: Surûkat ibnu Mâlik ibnu Cuşûm geldi ve sordu; Yâ Rasûlallah, bize dinimizin aslını beyan et, bugünkü amel neyin içindedir? Bunun bilgisine nisbetle biz sanki şimdi yaratılmış gibiyiz. Bugünün ameli, kalemlerin yazıp da kurduğu, takdirlerin cereyan ettiği işler içinde midir, yoksa oluşacak işler içinde midir? Rasûlullah (SAV): "Bugünkü iş yeni oluşacak işler içinde değildir. Kalemlerin yazıp kurduğu, takdirlerin cereyan etmiş olduğu işler içindedir" buyurdu. Surâka bu defa sordu: Öyle ise amel ne için? Efendimiz; "Amel edin, çünkü herkese kolaylaştırılmıştır" buyurdu. Surâka neden bu soruyu sordu. Hızlı bir idrak gelişim sürecindeler. Efendimiz bir açıklama yapıyor, o açıklama onları tereddüde düşürüyor. İnsan-30'a göre açıklama yapıldığı için. "Ya Rasulallah, senin bu açıklaman bu hayata uymadı, bize farklı bir şey açıkladın, amelin niye olduğunu bize lütfen anlat" diye soruyorlar. Dikkat edin, Efendimiz ne yapacağını İnsan-29'a göre

anlatıyor: Yapın. Herkese yapacağı kolaylaştırılmıştır. Hadisi yarım yazanlar, sadece “Amel edin”i yazıyorlar. Çünkü hadisin tümü “A” Bakış Açısına uymuyor. Kur’an-ı Kerim ve hadislerde kader konusu hiç tereddüte yer veremeyecek şekilde çok açıktır, çok nettir: İnsan-30 gibi inanacaksınız, İnsan-29 gibi davranacaksınız!

-Günümüzde de en çok sorulan bu! Demek ki aynen devam mı ediyor?

Aynen devam ediyor, çünkü insan “A”dan bir türlü kurtulamıyor! Esas cimri kimdir bilir misiniz? Esas cimri parasını değil “A” yapısını veremeyendir. Onu bir türlü veremez. “Benim aklım, benim iradem” der onu veremez.

Sahur yaklaşıyor, dua yapıp müsaade isteyelim inşaAllah.

Allâhümme eslemtü nefsiy ileyke ve veccehtu vechiy ileyke ve fevvedtu emriy ileyke ve elce’tü zahriy ileyke, rağbeten ve rehbeten ileyke, la melcee ve la mencee minke illa ileyke, amentü bi kitabikelleziy enzelte ve nebiyyikelleziy erselte.

Allâhümme ente rabbîy, lâ ilâhe illâ ente halâkteniy ve ene abdûke ve ene alâ ahdike ve va’dike mesteta’tü, eûzü bike min şerri mâ sana’tü, ebûu leke bi ni’metike aleyye ve ebûu bizenbiy, fağfirliy zünûbî, feinnehu lâ yağfiruz zünûbe illâ ente, bi rahmetike yâ Erhamer râhımiyn.

Rabbena zalemna enfüsena ve in lem tağfirlena ve terhamna, lenekü-nenne minel hasiriyn. La ilahe illa ente Sübhâneke, inniy küntü minez zalimin. Rabbi inniy zalemtü nefsiy zulmen kebiyran ve la yağfiruz zünube illa ente, fağfirliy mağfiraten min ındike, verhamni, inneke entel ğafurur rahim ve tevvabur rahıym.

Allâhümme inniy eûzü Birızake min sehatike ve Bimuafatike min ukubetike ve Birahmetike min gadabike ve euzü BiKE MİNKE. Lâ uhsıy senâen aleyke ente kemâ esneyte alâ nefsike. Sübhanallahi ve bihamdihi, Sübhanallahil aziym, estağfirullah ve etûbü ileyh.

Bismillahi’r Rahmâni’r Rahıym Elhamdülillahi Rabbil alemiyn, Er Rahmani’r Rahıym, Maliki yevmidDiyn, İyyaKE na’budu VE iyyaKE nestaiyn, İhdinas sıratıl müstakim, Sıratelleziyne en’amte aleyhim, Ğayril mağdubi aleyhim ve laddaalliyn. Amin.

Allah Razı Olsun.

EI-FATİHA

14 Ramazan 1429 / 13 Eylül 2008

Farklı bir bakış açısıyla yeni bir konuya giriyoruz, onu belki ileride detaylandırırız. Kısa bir açıklamadan sonra konuyu salât-ı tesbih'e bağlayıp birlikte salât-ı tesbih ikame ederiz inşaAllah.

Allah, o zor günde yedi özellikten, yedi gruptan bahsediyor, "Onlar mahzun olmasın, korkmasınlar" diyor. O yedi grubu okuduğumuzda bizim yaşımıza gelmiş olanlar biraz ürkebilir. Çünkü gençler için çok avantajlı. Gençliğini "A" Takdim Formu gibi geçirmemiş olanlara müjde var. Bir grup var ki bize de o ferahlık veriyor: Allah rızası için yan yana gelenler ve sonra yine Allah'ın rızasını umarak dağılanlar. Tefekkür paylaşımlarımız bu tanıma o kadar uyuyor ki Elhamdülillah. "A" Takdim Formu'na, yani dünyaya ait hiçbir beklenti olmaksızın yalnızca Allah'ı daha iyi fark edebilmek ve O'nun rızası umuduyla bir araya gelenler, dağılırken de aynı amaçla yeryüzüne dağılanlar müjdelenen o önemli gruba çok uygun düşüyor, inşaAllah.

Halife döneminde zaman yönünden zorluk çekiliyor. Bir takvim oluşturulacak ama neyi başlangıç alacaklar, bunu tartışıyorlar ve çok güzel bir olay oluyor: Fikirler ileri sürülüyor. Bir kısmı Efendimiz'in doğumunu başlangıç yapalım, diğer bir kısmı bir başka olayı başlangıç yapalım diyor. Çok enteresan bir şeyi başlangıç yapıyorlar: Hicreti! Tartıştıktan sonra Efendimiz'in doğumunu değil de Hicret'i başlangıç yapıyorlar. "B" kapsamında hareket edince sonuçlar da o doğrultuda ilham yollu oluyor, heva ve heveslerinden olmuyor. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem'in Hicreti'ni takvim başlangıcı yapıyorlar. Hicret'in başlangıç olması çok önemli. O önemli bir mana çünkü.

Dünyanın hiç görmediği şeyler vardır. Birisi şehadet mekanizması. Hiçbir inanış ve felsefede şehadet mekanizması yoktur. Şahit edecekleri bir şey yok ki, boş işle uğraşıyorlar. Ama İslamiyet Kelime-i Şehadet'le başlıyor, inandığı şeye şahit olmasını istiyor, şahitliği şart koşuyor. Dünyada böyle bir şey yok!

“DünyaNızdan” bakış açısı da hiç rastlamayacağınız bir yaklaşımdır; dünyaNız! Hiç bir düşüncede, inanış ve felsefede böyle derin bir ilim ve ilmi hayat tarzları içeren bir mana yoktur.

Üçüncüsü Hicret. Bu üçü dünyanın bilmediği, tanımadığı bakış açılarıdır.

“B” idrakıyla yaşayanlar birçok öneriyi tartışıp Efendimiz’in Hicreti’nde karar kılıyor, Hicret’i başlangıç görüyor, takvimin başlangıcı olarak Hicret’i kabul ediyorlar. Bu yüzden, yakalamamız gereken önemli şeylerden birisi Hicret’tir. Kişi mutlaka hicret etmelidir, hicret etmeden cennete girilmez, hicret etmeyen cennete giremez. Mutlaka hicret! Yapacağınız hicret cennete hicrettir, bu yüzden hicret şarttır. Hicret bu yüzden bir başlangıçtır. Peki, cennete girmeyi sağlayacak esas hicret nedir? Gerçek hicret “A” Takdim Formu’ndan “B” Takdim Formu’na hicrettir. Bu hicreti çok önemsemek ve mutlaka hicret etmek lazım, mutlaka. Bu hicret yapılmadan cennet yoktur. Peki, biz bu hicreti nasıl yapacağız, ne yaparsak hicret etmiş olacağız? “A” Takdim Formu’ndaki hayatı “B” Takdim Formu’na taşıyacağız. Bir bölgeden bir başka bölgeye taşınır gibi, göçer gibi, bildiğimiz zahiri hicreti yapar gibi! Taşınacağınızda ne yapıyorsunuz? Şimdilerde evden eve nakliye diyorlar, bir nakliyeciyi tutup size yeni evinizde neler lazımsa onları taşıyorsunuz. Onun gibi “A” Takdim Formu’nda neleriniz varsa “B” hayatında işe yarayacak olanları İhlâs Hayat Döngüsü’ne taşıyacaksınız. Bu hicret mutlaka yapılmalıdır.

- “A” Takdim Formunda nelerimiz var mesela?

Neyimiz orada değil ki? Her şeyimiz orada! Biz anlatırken bazılarını söylüyoruz, her şeyimiz orada.

- Hepsini taşımak lazım mı?

“B” için ne lazımsa! Diyelim ki “A” Takdim Formu’nda kişi alkolle meşgul, alkolü taşımaz. “B” hayatında lazım olanları, o gümrükten geçecek şeyleri taşır. Gümrükten geçmiyorsa onları taşımak olmaz. Nasıl taşınır, taşırken ne yapmamız gerekiyor? “A”yı fonksiyonsuz kılmak isteyen için, İhlâs Hayat Döngüsü’ne, İhlâs Suresi’ne, ihlâslı hayata, ihsanlı hayata, “B”ye hicrete karar vermiş kişi için önemli bir ipucu: Bu hicrete karar vermeden önce nerede, kimi nasıl sevmişseniz değiştireceksiniz. Mesela, kişi eşine desin ki; ben seni “A” Takdim Formu’ndayken sevmiştim, o sevgi benim “A” halimle ilgiliydi, sende ona göre kriterler görüp ona göre beğenmiştim, ona göre sevmiştim. Şimdi ben seni İhlâs Hayat Döngüsü’ne uygun idrakla yeniden seveceğim. Tuhaf geliyor değil mi? Sevgi ile ilgili neyin varsa hepsini değiştireceksiniz!

Çünkü onların hepsi “A”nın sevgileri! “A” Takdim Formu’nun sevgisinden ancak maraz doğar. O sevgi cehenneme yöneliktir. Çok önemli ikinci nokta; Hicret’e karar vermeden önce nelerden korkuyorduysan onların da hepsini “B”ye taşıyacaksın. Onlar “A” Takdim Formu’nun korkularıydı, şimdi o korkuları “B” Takdim Formu’na taşıyacaksın. Eğer “A”da kalması gerekiyorsa bırakacaksın, “B” için gerekenleri alacaksın. Üçüncü önemli iş; “A” Takdim Formu’nda ne tür yeteneklerin varsa tümünü “B” Takdim Formu’na taşıyacaksın. Taşırsan o yetenekler ihlâslı olur. Mesela bir doktor, “A” Takdim Formu’ndaki tedavi yeteneğini “B”ye taşırsa onun elinde tedavi eden o olmaz.

Demek ki YENİDEN! Yeniden sevmek, yeniden korkmak, yeniden tanımlamak gerekiyor. Bir grubun şarkısı vardı “Yeniden” diye, Yeniden Aşk mıydı? Bir cümlesi manalıdır aslında; Aşk yeniden kendini yarattı kendinden. Yeniden ele almak, yeniden değerlendirmek, yeniden umursamak ve hayatı yeniden değerlendirmek gerekiyor. Yeniden sevmek, yeniden düzenlemek, yeniden seçmek. Herşeyi, herkesi, hepsini yeniden... Ahbaplarınızı, arkadaşlarınızı “A” Takdim Formu’yla seçmişsinizdir, onları yeni kriterinize göre yeniden belirleyeceksiniz. Ben daha önce onları hangi kriterlere göre seçtim ve sevdim deyip yenileyeceksiniz. Hicret ediyorsanız bunlar değişecek! Çünkü şimdi kriter “B” Takdim Formu’na göre artık. “B” Takdim Formu’nun değerlendirmesi ve seçmesi var. Özellikle “sevmeyi ve korku”yu bu kriter gerektiriyor. Özellikle bu ikisi bu hicrette çok önemlidir. Çünkü neticede sevdiklerinizle ve korktuklarınızla baş başa kalırsınız. Eğer “A” Takdim Formu’nun kriterlerine göre seviyor ve korkuyorsanız, karşınıza çıkacak olan onlardır.

-Kişileri seçmekten maksat, onları bırakıp yeni kişiler seçmek mi, yoksa o kişilerdeki “B”yi görmeye çalışmak mı?

İkisi de! Yoksa sen öyle bir kişiyi bırakmaktan mı korkuyorsun? O kişinin hakikatinin “B” olduğunu görsem yeter mi diyorsun?

- Evet, ona takılıyorum. Nasıl davranacağım bu durumda?

Eğer birisi senin “B” yolunda ilerlemene engelse ve sen hala onunla meşgulsen zaten yanlış bir işle meşgulsün. “B” yolunda ilerlemene engel olan birisi var ve sen “acaba onu bıraksam mı, bırakmasam mı?” diye düşünüyorsan yanlıştır. Normal hayata ait bir hicreti, bir taşınmayı düşün. Öyle bir hicret yapacağında, taşınacağında, arabanın tekerine taş koyanlara, arabanın tekerine çivi koyanlara müsamaha gösteriyor musun? Onların işini en-

gellemesine, tekerine çivi koymasına müsaade ediyor musun? O nakliyei yapabilmek için her türlü tedbiri alıyorsun! Aynı şey değil mi?

-Cehennem korkusuyla mı taşınmak gerekiyor?

Adı ne olursa olsun bu yoldaki korkular sende Haşyet'i oluşturur, böylece 'Veccehtu vechiye' gerçekleşir. Hicrette o fiilen gerçekleşmiş olur. 'Veccehtu vechiye' yaparak hayatını salâta taşımış, salata hicret etmiş olursun.

Hicretin gusül abdesti gibi bir yıkanması vardır, o Salât-ı Tesbih'tir. Bu yüzden, hicreti önemseyen kişi için tesbih salâtı çok önemli hale gelir. İdraki hicrete uygun hale getirmek ve hicreti kolaylaştırmak için öyle önemlidir ki idrakin yıkanması tesbih salâtıyla gerçekleşir. "Gerekliyse kişiyle ilişkimizi kesecek miyiz, nasıl keseceğiz?" diyenler için tesbih salâtı, gerekirse o ilişkiyi kesmeyi kolaylaştıracak bir yardımcıdır, o işi kolaylaştırmak için gerekli olan yıkanmadır. Bu yüzden de çok önemlidir. Tesbih salâtını çok önemseyip her seferinde onunla hicreti yenilemek gerekir, inşaAllah.

Salât-ı Tesbih hicret için yeni bir sayfa açan, hicreti gözden geçirten bir haldir. Bu salat "Acaba neleri taşıyacaktım, daha neleri taşımam lazım, nelerimde hala "A" kokusu var?" diye bir telaşlanıştır. "A"ya ait dosyaların bir kokusu vardır, kişi bakar ki onlar kokuyor. Bu hicreti gerçekleştiren "A"ya ait şeylerin kokusunu duymaya başlar. Hepimiz sarımsak yemiş olsak, bize sarımsak kokusu gelmez. Ama sarımsak yemeyenlere kokar. Sarımsak yemiş olanların almadığı o kokuyu diğerleri alır. "B"ye tamamen hicret edenler "A"ların kokusunu aynen öyle alır. Kokar o! Hadislerde de rastlarız. Efendimiz (SAV); "Burnuma koku geliyor" der, kokuyu tarif eder. İçlerinden birisi; "Ya Rasûlallah, bende şöyle bir hal vardı" der. Efendimiz "A"ların dünyasına ait olan o kokunun kaynağını onlara tarif eder, böylece kaynağını fark ederler, "A" Takdim Formu'na ait tanrılık ilanının kokusunu fark eder, kurtulurlar.

Çok mübarek yerlere gidince bir koku alırsınız, çok mübarek kişilerden kokular alırsınız, o kokuları önemsersiniz ve nihayet o kokuları ta Rabbinize kadar ulaştırırsınız. Bunun zıddı olarak tanrılık ilanının da kendine göre bir kokusu vardır. Kişi tanrılığını ilan etmişse onun kendine göre bir kokusu vardır. "B" Takdim Formu'nda sabitlenmişse, "B"yi hayat tarzı haline getirmişse kişi o tanrılığın kokusunu alır, onu kokusundan bilir. Tesbih Salâtı o kokulardan sıyrılmada, o kokulardan arınmada insanın ruhu ve idraki için gusül abdesti gibidir. Özellikle "Ve la havle ve la kuvvete illa Billâh" kesecidir, kir çıkarır. "Ve la havle ve la kuvvete" sendeki o şirk kirini, o tanrıyı söker atar. Tanrı görünümlü o kiri keseler ve tertemiz "B" Takdim Formu cildi ortaya çıkarır, oraya peeling yapar; idrakınızı öyle temizler.

“Ve la havle ve la kuvvete” tesbihatını “şu kadar söylenecekmiş” diye değil de bu duyguyla söylerseniz idrakinizi temizlersiniz. Bizzat secdede “La havle ve La kuvvete illa Billâh” diye diye o tanrıyı silersin. Tesbih salatıyla onu sileceksin, ona ters bakacaksın ve keseleyip atacaksın. Ve La havle ve La kuvvete illa Billâhil aliyyil azim...

La havle ve La kuvvete: Allahım, ben müstakil bir kuvvet ilan etmiyorum, ben bendeki Rububiyete sahip çıkmıyorum, ben bendeki Rabba sahip çıkmıyorum, o Rabbi suiistimal edip rablığını ilan etmiyorum. Oralara bakıp da “bende müstakilen bir kuvvet var” demiyorum. La havle ve la kuvvete illa billâh: İlla Billah’ın idrakındayım ya Rabbi. Salât-ı tesbihte “Ve la havle ve la kuvvete illa Billah”ı bu duyguyla okumak lazım, bir keseci gibi. “Ve la havle ve la kuvvete” ile idrakı Rabba sahip çıkma kirinden temizlemek gerekiyor. Ondan önce ne diyoruz? “Sübhanallahi velhamdülillahi ve la ilahe illallahu Vallahuekber.” Bu cümlelerin bir tefekkürü olarak bazı manalarını kısaca açalım. Bu manalar çok kitabî de söylenebilir ama tefekkürü kolaylaştırmak için şimdilik böyle ifade edelim:

SÜBHANALLAHİ: Allahım nasıl biliyorsam, nasıl düşünüyorsam öyle değilsin. Sandığım gibi değilsin. Ne sanıyorsam öyle değilsin. Tüm zanlarım yanlış. Hepsinden berisin, hepsinden münezzehsin.

VELHAMDÜLİLLAHİ: Sana, kaderine teslimim. “Hamd”ı kolay yaşayabilmek için boyun bükün, teslim olun. Hamd kader anlayışının teslimiyetidir. Hamdın ameli teslim olmaktır. Hamd’ın sizde görülecek hali teslimiyettir. Neye teslimiyet? Kadere, kader anlayışına teslimiyet! Çünkü kaderi ne kadar kavramışsanız o kadar hamd edersiniz, o kadar teslim olursunuz.

Sübhanallahi deyip O’nu tenzih ettiniz, Allahım münezzehsin dediniz. Velhamdülillahi diyerek teslimiyetinizi deklare ettiniz, kadere teslimim dediniz, yani “Merhamet ya Rabbi” diyorsunuz. Bu duayı biraz genişletelim:

“Allahümme inni euzü bi rızake min sehatike ve bi muafatike min ukubetike ve bi rahmetike min gadabike ve EUZÜ BİKE MİNKE, la uhşi senaen aleyke ente kema esneyte ala nefsike.”

Efendimizin öğrettiği bu dua tamamen merhamet istemektir; “Ya Rabbi merhamet” diyen bir yakarıştır. Kaderi öyle bir fark edişle yaşıyor ki, merhametten başka isteyecek bir şey olmadığını böyle seslendiriyor. Bu duada siz,

“Ya Mukallibel Kulub; ey kalbler iki parmağının arasında olan” diye seslendiğiniz kaderin sahibine, kaderin kendisine merhamet, merhamet diye

yakarıyor, sığınıyorsunuz: Senden Sana sığınırım, merhamet! İşte “elhamdü-lillah” aslında bu duadaki SENDEN SANA SIĞINIRIM teslimiyetidir.

ALLAHUEKBER: Allahuekber öyle bir buldozerdir ki, dağ mağ bırakmaz. Allahuekber dozeri ilan ettiğiniz tanrılığı yerle bir eder. Siz “Allahuekber” dediğinizde, sizdeki onu duyan tanrı duramaz, tanrı tanrılığından vazgeçer ve secdeye gider. Bu secdenin adı YOKLUK SECDESİ’dir. Tanrının yokluğunun yaşandığı secde bu secdedir! Yaşanacak ilk yokluk budur. Yaşanacak ilk yokluk, tanrının yokluğudur, “A” Takdim Formu’nun yokluğudur. Böyle bir zannın hakikatte olmadığını yokluğunun secdesidir o! Her rekatin ilk secdesi “A” Takdim Formu’na boyun eğdirmektir, kendini tanrı ilan etmiş olana boyun eğdirmektir. Orada yaşanacak başka “yokluk manaları” da vardır, ama yaşanması gereken ilk yokluk manası budur, “A” Takdim Formu adını verdiğimizimizin olmadığını idraktır. Rablik ilanının olmadığını fark etmektir! Bu yüzden “La ilahe” kapsamına ne giriyorsa hepsini yok eden secde budur, bu secde tüm tanrıların, tanrılık iddialarının yokluğunun secdesidir.

Şimdi onların dünyasından hicret için bir kese atalım İnşaAllah...

EL FATİHA

22 Ramazan 1429 / 21 Eylül 2008

Bir şeyi, bir davranış biçimini düzeltmek istediğinizde yönteminiz ne olmalıdır? Aslında yöntem hep aynı: Düzeltmek istediğin konuyla ilgili çok önemli bir mekanizma olan rahatsızlık'tan yararlanmak. Yani yeterince rahatsız olmak gerekiyor. Yeterince rahatsız olduğun zaman o konunun nefsi-i levvamesine gelersin. Nefs konularını henüz daha tek tek ele alma fırsatımız olmadı. Nefs mertebeleri kitaplarda nefsi-i levvame, nefsi-i mülhime ve devamı olarak anlatılır. Ama aslında nefis mücadelesi içerisinde her davranış biçiminin kendine ait bir nefis mertebesi vardır, o davranış biçiminin kendi sülüğü içerisinde ona ait nefis mertebeleri yaşanır. Herhangi bir davranışınızı, fikrinizi, yorumunuzu nefsi-i mülhimeye, bazen sıçramalarla nefsi-i mutmainneye, nefsi-i razıyeye taşımışsınızdır ama diğer fikirleriniz, davranışlarınız levvameyle mülhime arasında gidip geliyordur. Bu yüzden, hızla ileri götürdüğünüz bir davranışa bakarak bütün dosyalarınızı, her şeyinizi taşımış sanmayın. Bunun tamam olması için her bir davranışı tek tek taşımak gerekiyor; davranışların her birinin tek tek nefsi-i levvamesini hissetmek gerekiyor. O nasıl olur? Kendinizi incelerken tesbit ettiğiniz ve üstüne gitmeyi düşündüğünüz konunun rahatsızlığını kuvvetle hissetmekle olur. Eğer o rahatsızlığı kuvvetle hissetmezseniz, şimdi böyle oldu ama gibi düşünüp de önemsemezseniz sistem çalışmıyor. Çok kuvvetli bir rahatsızlık gerekiyor. Aslında rahatsızlığın kuvvetli olması çok önemli bir hediyedir. Çünkü rahatsızlık levv etmek demektir, sizi tövbeye o götürür. Eğer tövbeye götürmüyorsa çok fazla bir mana ifade etmez. Bu prosedür içerisinde rahatsız olmak, levv etmek bir basamaktır. Ancak o rahatsızlığın yaşantınızı etkilemesi gerekiyor. Nasıl, sevdiğiniz bir arkadaşınızın bir tavrı sizi birkaç gün etkiliyor, halinizi davranışınızı etkiliyor, sizi görenler; "Ne oldu, bir hal var" diyor. Israr ederlerse "Şöyle bir şey oldu, hala etkisinden kurtulamadım" diyorsunuz. Bakışınızı, iştahınızı, yerine göre iş akışınızı etkiliyor. O kişiyle ilişkinize göre hayatınız etkileniyor. Ama Allah'la olan ilişkiniz sizi hiç bu kadar etkilemiyor. Bu incelenmesi gereken önemli bir şey değil mi? Birçok şeyde rahatsız olabiliyoruz. Arabasının bir yeri çiziliyor, üç gün uyuyamıyor, etkileniyor, ama Allah'la olan ilişkisi bir gün uykusunu kaçırmıyor. Bu yüzden oraya verdiğim bir isim var; ALLAHUEKBER FARKI. Hayatla ilgili olarak bunu

önemsemeliyiz, hayatıma Allahuekber farkı katacağım demeliyiz. Kim der bunu? Ancak Talib olan. Talib'in işidir bu. O "Hayatıma Allahuekber farkı katacağım" der ve her bir davranışını tek tek sorgular; bunun Allahuekber farkını oluşturdum mu? Ve onun Allahuekber farkını hayatına kazandırır! Nasıl olur o? Mesela birisine bir işle ilgili teşekkür ettiğinizde, Allah'a olan şükürünüz o teşekkürden bile geriye olmaz. "Allah'a zaten şükrediyoruz ama yine de belli sayıda şükür yapalım" gibi düşünüyorsanız olmuyor. Sen bir arkadaşının yüzüne bile bakmadan candan ciğerden teşekkür etmesen nasıl olur? Ayşe diye bir arkadaşın olsa, eline tesbihi alıp yüz kere teşekkür ederim desen, sonra da; "Ayşe, sana bugün bir tesbih teşekkür ettim" desen Ayşe için ne ifade eder? Hiç bir şey! Bir insan için hiçbir şey ifade etmeyen bir şeyi sen ibadet diye Allah'a sunarsan onun getirisi çok fazla olmaz. Niye? Çünkü sende bir kapasite var ve sen o kapasiteyle insana veya başka bir şeye daha fazla yönelebiliyorsun, daha içten teşekkür edebiliyorsun, daha fazla üzülebiliyorsun, daha fazla koşturabiliyorsun, daha fazla uykusuz kalabiliyorsun, daha fazla yorulabiliyorsun. Ama Allah'la ilgili bir şey olduğu zaman en azını yapıyorsun. Biz bir defasında namaz kılan arkadaşlarla dürüst bir test yapmaya çalışmıştık, hayatta en uyduruk yaptığın şey ne diye sormuştuk. Cevap "namaz" çıkıyor, en uyduruk onu yaparım. Diğerlerini daha titiz yaparım. Öyle bir cam silerim ki veya öyle bir evrak düzenlerim ki veya şu işi öyle bir yaparım ki. Namaz en geride. Dolayısıyla hayata bir Allahuekber farkı kazandırmak, bu telaşta olmak lazım. Bu telaş, insana o işe layık rahatsızlığı getirir. O rahatsızlıktır ki tövbeyi getirir. Tövbe yeter mi? Yetmez! Tövbeden sonra da dua gerekir, yani bir hedef koymak, bir hedef belirlemen gerekir. Bir arkadaşınız "gün içinde Allah'ı unutuyoruz" demişti, eğer Allah'ı unuttuğunuzu düşündüğünüz anları böyle bir rahatsızlığa çevirebilerseniz, o rahatsızlıktan sonra tövbeyle Allah'a yönelseniz, sonra da bir hedef koyarsanız, yani Allah'a dua edip bir talepte bulunsanız, bu çok güzel çalışan bir mekanizma olur. Neden böyle bir mekanizma? Çünkü bu, sizin rahatsız olmanızla, bir daha Allah'ı unutmayacağım diye karar almanızla başarabileceğiniz bir yol değil. Karar vermekle başaramazsınız. Ama kendinizdeki bu üçlü mekanizmayı çalıştırırsanız, kendinizi bu konuda fark etmediğiniz bir başarıya ulaşmış bulursunuz. Biraz izah edebildim mi?

-Çok istemek gerekiyor, öyle mi? Konsantrasyon öyle mi sağlanıyor?

Ancak! Ancak öyle! Ancak çok istemekle, kesinlikle. Ancak çok istediğinizde o sizin önceliğiniz oluyor. Önceliğiniz haline gelirse o size rahatsızlığı getiriyor. Rahatsızlık tövbeyi, tövbe de duayı getiriyor. Bu çark bu mekanizmayla dönüyor: Rahatsızlık, tövbe, dua.

Konservatuarlardaki keman eğitimini incelediniz mi hiç? Eğitimlerinin, eğitim sürelerinin önemli bir kısmı kemanın üstüne sürdürükleri yayın nasıl tutulacağıyla ilgili geçiyor. Yay nasıl tutulur? Bunu ben o işi bilenlerden dinledikten sonra dikkatimi çekiyor. Tv’de bir sanatçının saz ekibi var, arkada beş altı tane kemancı var, hareketlerine dikkat ediyorum. Aynı müziği çaldıkları halde yayı aynı anda getirip götürüyorlar, küçük de olsa farklar var. Ama büyük orkestraları, bir klasik müzik orkestrasını izlediğinizde belki yirmi tane kemancı var ama yay aynı anda gidip geliyor. O eğitimi çok aldıkları için. Diğerleri çok kendi kendilerine yetiştikleri için o birliği sağlayamıyorlar. Eğitimlerinin önemli bir kısmını sırf yay tutmayı öğrenmeye harcayanların hali farklı oluyor. Hocaları geliyor, konuları yay. Bir sene geçiyor konuları yay, bir sene daha geçiyor konuları gene yay. Yayı hakkıyla tutmadıkça ileri geçemiyor. Bu bir keman eğitimi, kemanı çalmak gibi bir ideali olan için böyle bir eğitim gerekiyor. Bir de keman dinletisi vardır. Kişi bir keman konserine gideyim diyebilir. İster ki bir virtüöz konseri dinlesin, “Ne kadar güzel çaldı” desin. Bir başka konsere gitsin, konserleri kıyaslasın, eleştirsin ister. İki aktivite de kemanla ilgili ama, keman eğitimiyle bu birbirinden çok farklıdır.

Biz de dört yıl boyunca hep belli bir müfredatı izlemeye çalıştık, stratejik götürdük, bir şeyi bina etmeye çalıştık. Bir virtüöz konseri vermeye çalışmadık, idrakımızı birlikte bir yere taşıyabilmeye gayret ettik. Bunu yaparken mecburen, belki hala yapmamız gereken bir şey ki, aynı şeyleri farklı cümlelerle söylemeye, tekrar tekrar örneklendirmeye gayret ediyoruz. Bu bir yöntemdir. Bu yöntem bu tür paylaşımın bir yanısıdır, bir sohbet tarzıdır. Bir başka tarz da şu olabilir: Kişi yeni bazı bilimsel bulguları, bir şeyleri fark etmiştir, duymuştur, onu paylaşır. O farklı bir toplantıdır. Biz, “yan yana gelecekseniz bir hedefimiz olsun, idrakımızı birlikte bir yere taşıyalım” yöntemini uyguladık. Onun için size ben ne biliyordum anlatmaya, onun sınırlarını ortaya koymaya hiç gayret etmedim. Bu zaman zaman bazı soru işaretlerinin oluşmasına yol açtı. Çünkü yöntemimiz gereği çok tekrar yaptık. Özellikle “A” Takdim Formu’nu hep ele aldık. Son iki yıldır kesintisiz hep “A” Takdim Formu dedik, onu inceledik. Ondan kurtulmaya talipseniz devam edeceğiz de...

Az önce, “Demek ki bu iş çok istemek lazım” dedik. Onu bir benzetmeyle doğrulayalım. Bu anlatılanları bir havuz gibi düşünün. Bu havuza yaklaşan birisi var ki susuzluktan dudakları çatlayacak derecede kurumuş, konuşmıyor, dilim damağıma yapıştı denilen hali yaşıyor. Gerçekten yapışmış. Bu kişi bu suya yaklaşıp yaklaşmaz ilk yapacağı şey kanasıya suyu içmektir, suyun temizliğini bile incelemeden suyu içmeye başlar. İçecektir ve içtiği su onun tüm hücrelerine yayılıp gidecektir. Ama yeterince susamamış birisi burayı gördüğü

zaman gitsem de kanasıya bir su içsem demez, “bir ayaklarımı soksam, şöyle cıvı cıvı yapsam” diye düşünür. Bu iki aktivite birbirinden farklıdır. Bu tür toplantılara, bu bilgileri anlatan kişilere, kitaplara nasıl yaklaştığımıza dikkat etmek gerekiyor, böyle çok susamışçasına yaklaşmak gerekiyor. Bu çok önemli bir ön şarttır; çok istiyor olmak ön şarttır. Çok arzulu olmak kişide rahatsızlığı hayat tarzı haline getirir. Başka hiç bir şey düşünemez hale gelmiş olmak gerekiyor. Bu yüzden, burada anlatılanlara Bilgi Yarışması Jürisi’ndekiler gibi yaklaşmayın. Yararlanabilmek isteniyorsa buna dikkat edin. “Bu ne biliyor?”u ölçmek için değil, rahatsızlığımı tatmin edecek ne alabilirim diye dinleyin. Okuyup, dinleyip sonra da size ne lazımsa onu alıp amel haline getirin.

Aslında her şey “ekamus salâte ve etavüz zekâte” prensibine yöneliktir: Salâtını ikame edeceksin ve zekâtını vereceksin. Mesele budur: Salât ve Zekât! SALAT yöneliştir, ZEKAT infaktır! Eğer salâtı yöneliş, zekâtı da infak olarak görürsek bu bir hayat tarzı olur. Zekâtı, zengininin malından bir miktar vermesi değil de, “Allah’ın verdiğini Allah yolunda verirler” ayeti gereği infak olarak, salâtı da yöneliş olarak ele alırsak YÖNELİŞ ve İNFAK karşımıza hayatın tanımı olarak çıkar, hayat bu olur. Yalnızca bu! “Ekamus salâte ve etavüz zekâte” ayeti bizim için hayatın tanımı olursa tüm hayatı kapsar, onun dışında bir faaliyet olmaz. Bir şeye hayatın tanımı diyorsak o, davranışlarımızın bütünü demektir. Bu karşımıza Salih Amel’i çıkarır. Ekamus salâte (salâtı ikame etmek) nedir, nasıl ikame edilir, zekat nedir, bunları ve salih ameli ileride göreceğiz. Şimdi biraz Yöneliş ve İnfak’a bakalım:

Tefekkür Şeması 3'den

Sistemi okuyan kişi ne kadar okuyabildiyse o kadar korunma ihtiyacı duyar, o kadar muttaki olur. Okuyanın okuduğuna iman eden kişi de öyledir.

O da aynı şekilde korunma ihtiyacı duyar, müttaki olur. Müttaki olan kulun aradığı şey işte bu iki haldir; salât ve zekât; yöneliş ve infak!

Zümer-9. ayetten öğreniyoruz: “Hiç bilenle bilmeyen bir olur mu?” Bu prensibi anlamak için şöyle soralım: Bilenle bilmeyenin farkı nedir? Bilen ve Bilmeyen arasında tek bir fark vardır; salât! Bilen salât ikame eder, bilmeyen salât ikame etmez. Bilenin bildiğini oradan anlarsın; salât ikame ediyor, bilmeyenin bilmediğini de oradan anlarsın; salât ikame etmiyor, yani musalli değildir, salâta ilişkisi yoktur, yönelmemiştir. Bilen yönelir, bilmeyen yönelmez. Buna Efendimiz (SAV) in bir hadisinden ulaşıyoruz: “Kişi için küfür ile iman arasında fark salâtın terkidir.” Eğer kişi salâtını terk etmişse küfre düşmüştür. Küfürle iman arasındaki tek fark salâtın terkidir. Bunu fark eden için salât hayatın vazgeçilmez önceliği olur. Talipseniz böyledir, bu yol için salât vazgeçilmez bir önceliktir. İmanla küfür arasındaki tek fark salât olunca o nasıl bir öncelik olur, fark edin. Salâtın her bir anı tümüyle o kadar önemli ki. Biz şimdi onun bir yerindeki önemden bahsedelim: Birinci Secde. Salâta her rekattaki ilk secdenin adı YOKLUK SECDESİ’dir. Aslında bütün mesele, ikame edilecek salâta ilk secdeyi yokluk secdesi yapabilmektir, onu gerçekleştirebilmektir. Genellikle “birinci secde yokluk secdesidir” diye yazılır ama tarifi yoktur. Peki ne yapacaksınız, nasıl bir yokluk yaşarsanız bu secde yerine gelir, bunu bilmeyiz. Bir şeyi tarif etmek ne kadar önemli demek ki! Özellikle bu ilimle meşgul olunca tanım önemli oluyor. Neden? Anlamak ve yaşamak için! Bir şeyi tanımlamak tarif etmek onu amele çevirebilmek için çok önemlidir. Bu yüzden, anlayabildiğin, kavrayabildiğin ve hayatta hemen uygulayabildiğin bir tanım gerekiyor. Şuna dikkat edelim: İslamiyet hiçbir zaman hayal kurarak, hayalinde soyut bir şeyler düşünerek ortaya koyacağın bir şey değildir. İslamiyet hayatta yapabileceğin somut bir şeydir. Hemen yapabileceğin şey, ulaşacağın mananın zâhirî ucudur, somut halidir. O ucu tutmazsan bâtınına ulaşman mümkün değil. Bâtına gidebilmen için tutacağın uç zahirden geçiyor. Zahiri tutabilmen için de zahirin tanımlanması, somutlaşması gerekiyor. Tanımlamak üç şey getirir. Bir: Tanım sana noksanını gösterir. Bir konuda tanım yaparsanız o tanıma göre kendini gözden geçirir, noksanını tesbit edersin. İki: Eğer kişi o tanıma uygun işler yapıyorsa, tanımı görünce kalbi mutmain olur, onda o işle ilgili mutmainlik oluşur, ikilemden kurtulur. Üç: Tanım sizin bir sonraki hedefinizi belirler. Tanım yapılmadıkça yeni hedef belirleyemezsiniz. Tanım size hep yeni bir hedef koyar. Eğer hakikate ermiş kişilerin tasavvuf kitaplarını, seyr-i süluk önerilerini okuyacak olursanız şu çok dikkatinizi çekecektir: Kişilere göre tanım oluşturma oluşturma onları kendi hayatlarında basamak basamak ilerletirler. Hatta tanımları bazen kişilere göre oluşturlar. O, o kişiye o tanımı yapar

ki; kişi noksanını gidersin, mutmain olsun, hedefini belirlesin, görsün. Dört basamaklı bir merdivenin ikinci basamağına çıktığınızda artık o ikinci basamak önünüzde değil ayağınızın altındadır. O bitti, şimdi yeni bir basamak lazım. Tanım, olayları ayağınızın altına çeker ve size çıkmanız gereken yeni basamaklar getirir. Bu yüzden doğru ve somut tanım bu ilimde önemlidir.

Bir konuyu duydun ama tanımını bilmiyorsun, bu tanımsızlık ne yapar? Mesela birinci secde yokluk secdesidir diye duydunuz. Ama yokluk nedir, nasıl olur, secdeye gittiğinizde nasıl yok olacaksınız, bunları nereden bileceksiniz? Bir hevesle kişi secdeye gidiyor, hiçbir şey olmuyor, kalkıyor tekrar gidiyor yine hiçbir şey olmuyor. Bu nasıl bir sır diyor? Bunu yokluk secdesi diye anlatanlar nasıl ikame ediyor acaba? Birinci secdede nereye gidiyorlar, ne oluyor, hiç bir tarifi yok? Öğrenmek, yaşamak isteyen talip bunu nasıl yapacak? Tanımlanmadan onu yapabilmesi mümkün değil! Dolayısıyla tanımsızlık tereddüt ve ikilem getirir. Bu tereddüt ve ikilem ilerlemeyi engeller. Eğer; "Salât imanla küfür arasındaki tek farktır, Bilen ile bilmeyenin tek farkı salâttır. Salâta da önemli olan birinci secdede ulaşacağın yokluktur" diyorsak bunu tanımlamalıyız. Ki kişi birinci secdede hangi yokluğu, nasıl bir yokluk yaşayacağını bilsin. Şimdi bir tarif yapacağız ve daha önce tekrarladığımız şeylere atıf yaptığımızda bu tarifi anlamak çok kolaylaşacak inşa-Allah. Birinci secde için bir yokluk tarifi koyalım, çünkü salâta hedef birinci secdedeki yokluktur. Birinci secdedeki yokluk Hakkal Yakın halidir. Rükû Aynel Yakın halidir. Kıyam İlmel Yakın halidir.

SALAT İKAMESİ ESNASINDA		
Kıyam öncesi, salata girişte Tekbir ile "Allahuekber" derken ifade edilen "yokluk", yani "Lâ" denilen "kavram" ne ise; o kavramın "Hali", fatiha da "ıyyake na'budu ve ıyyake neste'yn" derken, "Fiili" de birinci secdede yaşanır. Bu sebeple; Tekbir'deki ifade, salatın ana fikrini oluşturur.		
TEKBİR	ıyyake na'budu ve ıyyake neste'yn	BİRİNCİ SECDE
Tekbir'de ifade edilen yokluğun ilmel-yakın hali	Tekbir'de ifade edilen yokluğun aynel-yakın hali	Tekbir'de ifade edilen yokluğun hakkal-yakın hali
Yaşanması gereken ilk yokluk, 80 noktası için olmazsa olmaz haldir. Bu durum, ör-tücü ilah iddiası'nın yokluğudur.	En'am-79, En'am 162, En'am-163, Rum-30, İnsan-29, İnsan-30 ayetlerinin idrakıyla duruş.	Özellikle "İnsan-30" ayetinin idrakıyla teslimiyet
İhlas Hayat Döngüsü'nde ilerleyen idraklara göre yokluk tanımları oluşur.		

Tefekkür Şeması 8'den

"B" noktasından itibaren başlayan yolu "Fiillerin Tecellisi, İsimlerin Tecellisi, Sıfatların Tecellisi" diye "B"nin seyri sülüğü içerisinde isimlendirdik. Farklı bir

açıdan bakarak fiillerin tecellisine İlmele Yakîn, isimlerin tecellisine Aynel Yakîn, sıfatların tecellisine Hakkal Yakîn dedik. Salâtta, yani yönelişte bu üçünü yaşadığımıza göre salâtta bu döngüyü yaşamış oluyoruz. O zaman şunu diyebiliriz: İhlas Hayat Döngüsü yolu yöneliş yoludur, salât yoludur. Kişi salâtta yönelişteyken bu döngünün hareketleri içerisinde, bunun frekansı içerisinde. Başlarken Tekbir getirip bu döngüye, bu sisteme Hanif olarak yaklaştığında, B₀ noktasındadır. Hanif olarak tekbir getirdi; B₀ noktasında. Sonra; kıyamda ilmele yakîni, rükûda aynel yakîni, secde hakkal yakîni yaşadı ve İhlâs Hayat Döngüsü'nü salâtta tamamladı. Bu neyi gerektirir? Salâttan kalktıktan sonra hayata devam ederken o salât anlayışı içerisinde olmayı, öyle kalmayı gerektirir. Böylece sizi hayatta miraca götürür. Salâtle ilgili mirac yalnızca seccadede rastlayacağınız bir şey değildi. "Salât mü'minin miracıdır" hadisi seccadeye gittiğinizde bir yere gideceksiniz demek değildi, manası o değildi, konuştuk. Demek ki mirac da tanımlanmalıdır, onun da tanımı gerekiyor, miracın ulaşabileceğimiz tanımları gerekiyor. Siz o zaman "Şimdi şu miracı yaşadım, şimdi sıra şu miraçta" diyeceksiniz. Aksi halde hep soyut kalır. Aslında bunlar soyut şeyler değildir, yaşanabilen somut şeylerdir. Eğer salâttan kalktığınızda sizin salât anlayışınız, yani yönelişiniz devam ediyorsa bakarsınız ki, yatıyorum diye yanınız üzere durduğunuzda miraca gidersiniz, o anda miracta olursunuz. Bir kitap okurken, yolda yürürken, günün herhangi bir anında... Seccadede de gelebilir, başka anlarda da, fark etmez. Çünkü siz zaten yöneliştesiniz. Ama mutlaka seccadede sanarsanız yanılırsınız. Artık kişi hayat boyu yönelişte olduğundan mirac da hayatının her anında karşısına çıkacak bir şeydir ve gayet de somuttur. Tefekkür Şeması 10'dan aldığımız kesit, salatta yaşanan ilmele yakîn, aynel yakîn ve hakkal yakîn hallerini ve onlara ait idrakları açıklamaktadır.

İlmele yakîn, aynel yakîn ve hakkal yakîni basit bir örnekle biraz daha anlamaya çalışalım. Kitaplar bunu ölüm örneğiyle şöyle hissettirirler: Ölümü bilmek ilmele yakîndir. Herkes ölümü bilir, her kişi ölümü tadacaktır. İşte ölüm gerçeğini bilmek, onun olacağını bilmek ilmele yakîndir. Kişinin ölüm meleğini görmesi aynel yakîndir. Ölüm meleğini gördü, henüz ölümü tatmadı ama, biraz sonra öleceğini gördü, bu aynel yakîndir. Ölüm meleğini görmek aynel yakîndir. Ölümü tattı, o da hakkal yakîndir. Ölüm mevhumuna göre ilmele yakîn ölümü bilmektir. Aynel yakîn ölüm meleğini görmektir. Hakkal yakîn ölümü tatmaktır. Demek ki bir tanım ortaya koyduğumuzda o tanımın ilmele yakîn, aynel yakîn ve hakkal yakîn halini böyle somutlaştırabiliyoruz. Peki, sistemdeki esas ilmele yakîn, aynel yakîn, hakkal yakîn nedir? Esas ilmele yakîn, aynel yakîn, hakkal yakîn; "B" Takdim Formu'nda "B" sırrıyla yaşayanın seyri sülüğü içerisinde yaşadığı hallerdir.

B.	B`de B ile	B`de B	B`de B`siz →
	Fatır-32`ye göre Mutediller		Fatır-32`ye göre Öncüler
	İlmel Yakın	Aynel Yakın	Hakkel Yakın
	Fiillerin Tecellisi	İsimlerin Tecellisi	Sıfatların Tecellisi
Vehim Zulme- tinden çıkış hali	Vehim nufundan yaratılmış olan Cüz terkibi (=esma terkibi)`nin sınırlayıcı ve YABANCI GÖRÜNTÜ OLUŞTURUCU şartlarından sıyrılma süreci		Vahidül Ehad vasfının örtölme- diği hal
	"B" ilmi gerçevesinde ilerleyen idrakda aşımlar süreci		Ehadüs Samed ilmi gerçevesin- de ...
	Rabbinden Bilmek	"Rabbi" olarak Bilmek	illa Billahî
	"Herşey <u>"Bende"</u> değil <u>BENSİZLİKDE</u> Bir şey olmaya çalışma; <u>YOK</u> ol.		Meğer Arada Birisi Varmış

Tefekkür Şeması 10'dan

Tekrar Birinci Secde'ye dönelim, oradaki yokluk nedir, onu somutlaştıralım. Biz bugüne kadar "A" Takdim Formu ve "B" Takdim Formu'nu çok yoğun gördük. O tekrarlardan sonra birinci secdedeki yokluğu yaşamamızın ilk basamağını çok rahat konuşabileceğimiz bir noktaya geldik. Salatta hedef ilk secdede yaşanacak yokluktur ve onun ilk manası şudur: Birinci secdede yaşanacak yokluk "A" Takdim Formu'nun yokluğudur. İlk yaşanacak olan budur. Bunu yaşamadan diğer yoklukları yaşayamazsınız. Burada yaşayacağın yokluğun gerçek miraclarını yöneliş haline gelmiş hayatın içerisinde defalarca görür, gün içinde defalarca o miracları yaşarsın, defalarca... Birinci secdede ilk yaşayacağı yokluğun "A" Takdim Formu'nun yokluğu olduğunu anlarsan yeni soruların, yeni hedeflerin oluşur. Önce şunu merak edersin: "A" Takdim Formu'nun yokluğu nedir ve daha sonra hangi yokluk yaşanır? Çünkü biz bir tanım yaptığımızda, bir tanımla karşılaştığımızda üçünü birden görmeliyiz; noksanlarımızı tesbit etmeli, o bilgiyle mutmain olmalı ve yeni bir hedef koymalıyız. "Bundan sonra şu yokluk, sonra şu yokluk var" diyebilmeliyiz. "A" Takdim Formu'nun yokluğu ne demektir? Aslında bu biraz sonra biraz daha netleşecek ama şöyle düşünelim: "A" Takdim Formu'nun yokluğu bir davranış biçiminin yokluğudur. Bir şeyin yokluğunu yaşamak

denince, hemen “sen yoksun, ben yokum, o yok, vücudumuz yok” gibi düşünmeyin. İş öyle değil, onları yok sanmaya çalışmak değil. İlk yapılacak bu değil! Eğer kişi “A” Takdim Formu’ndan sıyrılmamışsa yokluk yaşayabilmesi mümkün değildir. Bu yüzden önce onu yok etmelidir. “A”daki takdim nasıldı, kişi orada kendisini nasıl takdim ediyordu? “Ben müstakilen varım, hür aklım ve iradem var” diyordu. Bu bakışıyla o “Bende var olan Rububiyet gücüne sahip çıkıyorum, o gücü alıp rablığımlı tanrılığımlı ilan ediyorum” manasında bir yaşantı ortaya koyuyordu. O iddia bir davranışa dönüşüyor. “A” takdimi bir davranıştır, bir davranış biçimidir. İşte bu davranışın yokluğu “A” Takdim Formu’nun yokluğudur. Vücudun yokluğu, evrenin yokluğu değil, henüz oraya gelmeniz mümkün de değil! “A” davranışından kurtulmadan, bu davranışı yok etmeden holografik evrene giremezsiniz. Holografik evren, İhlâs Hayat Döngüsü’nde göreceğiniz bir yerdir. İhlâs Hayat Döngüsü’nden sapan holografik evreni göremez, ondan yararlanamaz. Vahidiyet’i hiç göremez. Dolayısıyla Holografik Evren denilen bilimsel bulguyu yöntem olarak kullanabilmek için önce “A” davranışının yokluğunu yaşamak gerekiyor. Öyleyse, birinci secdede bir iddianın yokluğu, o iddiaya ait davranışın yokluğu yaşanacaktır. Bu yokluğu birinci secdede başarmak gerekiyor. Biz onun antrenmanını tesbih salâtında ‘Ve la havle ve la kuvvete illa Billâh’ ile yapıyoruz.

Bu yokluğu yaşadınız. Şimdi yaşanacak yokluk “B” Takdim Formu’nda durum tespiti yapan “BEN” anlayışının yokluğudur, o takdimin de olmadığından yaşanmasıdır. Biraz sonra onu geniş ele alacağız ama burada bir cümleyle söyleyelim: “A” Takdim Formu’nun yokluğunu yaşamak bir iddiayı ve o iddiaya ait davranış biçimini yok etmektir. “B” Takdim Formu’ndaki “BEN”in yokluğu ise vehmî anlayışın yokluğunu yaşamaktır; vehmin, vehmî hislerin yokluğunu yaşamaktır. Bu iki yokluk birbirinden öyle farklıdır ki, bunu fark etmek çok önemlidir. “A” Takdim Formu’nun, yani tanrılık ilanının yokluğunu yaşamak bir iddianın, bir davranış biçiminin yokluğunu yaşamaktır. Buraya çok özen gösterelim. Bunu başarmadan diğeri mümkün değil, bu olmadan hiçbirinin başarılması mümkün değil. Bu iddiadan ve davranıştan kurtulmadan mümkün değil. Bu davranışın yokluğunu yaşamak edeb kapısından girmek demektir, EDEB budur. Çünkü “A”nın hayat tarzı, onun davranışları bu ilme göre EDEBSİZLİK’tir. Edepsizlik onun davranışının ismidir, o davranıştan sıyrılmak da edebdir. Tanrıların birbirlerine karşı oluşturdukları kurallar manzumesi Edeb değildir. O kurallar manzumesine bakarak bir kişiye “edebli, edepsiz” dersiniz yanılırsınız. O kurallar tanrıların birbirlerine karşı olan saygılarını veya haklarını koruyor. O edeb tanrılar dünyasının

edebidir. “Edeb Ya HU” ile kastedilen edeb “A” Takdim Formu davranışlarının olmadığı haldir. “A”nın hayat tarzı edepsizliktir, ondan sıyrılmak edebdir.

“O bir davranış biçiminin yokluğudur” dediniz. O zaman; “öyle davranmayınca kurtulmuş oluruz” gibi bir düşünce yanlış olur mu?

Öyle davranmazsan, öyle davranmamayı tamamlarsan kurtulmuş olursun. Öyle davranmayacağım demekle değil, öyle davranmazsan kurtulursun.

“Öyle düşündüğümüz halde öyle davranmayabiliyoruz. Nasıl olacak?”

Davranacaksın, yapacaksın! Düzgün düşüneceksin, düşündüğün gibi de yaşayacaksın. Düşünmek yetmez, amel edeceksin, ikisi beraber. Nisa-175; “B” manasıyla iman gereğini yerine getiren”i müjdeliyor. İkisi beraber olacak. Düzgün düşüneceksin ve o imana uygun amel edeceksin.

Vehim nedir? Vehim nurundan yaratılan nedir? Vehmi çok uzun tanımlayabiliriz ama bizi konumuzdan uzaklaştırır, bu yüzden kısa bir tarif yapalım: İhlâs Hayat Döngüsü’nde “B” noktasıyla başlayan “lem yelid ve lem yûled” diye isimlendirdiğimiz hayat Vehim’dir. B_o noktasından itibaren bir de sapan kısım var. “A” Takdim Formu, Tanrılar Dünyası veya Vehmin Zulmeti dediğimiz o kısım yaratılmış bir şey değildir. O vehme zulmeden bir iddiadır. O iddiaya bu yüzden “vehmin karanlığı, vehmin suiistimali” de denir.

“Vehim” ve “vehmin zulmeti” birbirinden çok farklı o zaman?

Çok farklı! Vehim nuru Allah’ın yarattığıdır. Vehim olmasa şu anda hiç birimiz olamayız, bu hayat olmaz. Vehmin zulmeti tanrıların kendi vehimleridir, aslında öyle bir yaratılan yoktur. Ama vehim çok ilmî bir biçimdir, bir prosedürdür, bir enerjidir hatta. Bir enerjinin ismidir, o enerjinin sanal görüntüsünün adıdır. Ama öyle bir sanal görüntü ki, o görüntüyü iyi okuyamazsan o vehim yüzünden varı yok yoku var sanarsın. Böyle sandığın an, var olan bu vehmi suiistimal edersin ve “A” Takdim Formu oluşur, bir farklı davranış çıkar. Bu yüzden korkuyor ve diyoruz ki: Allahümme ahricni min zulümatil vehmi ve ekrimni bi nuril fehmi. Efendimiz (SAV) in öğrettiği bu idrakla diyoruz ki: Allahım, beni vehmin zulmetinden kurtar, bana vehmi suiistimal ettirtme. Kendi nurundan bir anlayış nasib et ki bu işi kavrayayım, kendimi gerçek şekilde ortaya koyayım, verdiklerini suiistimal etmeyeyim.

Bakara Suresi’nin ilk ayetleri müttakileri anlatır: “Elif Lam Mim. Zalikel kitabu la raybe fiyh, Hüden lil müttakiyn. Elleziyne yu’minune bilğaybi ve yukiymines salate ve mimma razeknahum yunfikun.” Son kısmında diyor

ki; onlara verdiğimiz Allah yolunda harcarlar, infak ederler. “A” takdimindeki kişi bu anlaşmayı daha baştan bozuyor. Allah’ın ona verdiği bir Rububiyet gücü var, onunla kendi rablığını ilan ediyor, onu “A” yolunda kullanıyor ve böylece vehmi suiistimal ediyor. Vehmin zulmeti budur işte. Biz, vehmin zulmetiyle “BEN” diyeni vehimle “BEN” diyenden ayırdık, ikisini net ortaya koyduk. Bir kişinin “A” Takdim Formu’nda “BEN” demesi vehmin zulmetidir. O bir suiistimaldir. “B” ile takdim ise vehimdir. Bu da yanlıştır ama yasalıdır. “A” Takdim Formu’nu vehim sanan başaramaz. “A” Takdim Formu’nu etkisiz hale getiren, Rububiyete sahip çıkmaktan kurtulan kişi vehmi suiistimal etmekten kurtulur, vehimden değil. O zaman vehmin aslına ulaşır, yasal yanlışı dediğimiz yere gelir ve “B” Takdim Formu’nda “BEN” demiş olur. Durum tespiti yapan hale dönmüş olur, Hanif olur. Vehim hali o hanif haldir. Burayı anlamaya çalışalım inşaAllah. “B” Takdim Formu’ndaki seyr-i süluk nefsin hakikatine uygun seyirdir, bu “BEN” haniftir. Oysa “A” takdimi nefsin şerridir.

“Allahümme elhimniy rüşdiy ve eizniy min şerri nefsiy; Allahım, rüşdü-mü tamamla, rüşdümü ver ve beni nefsimin şerrine bırakma.” (Hadis)

Hadisle öğrendiğimiz bu duayı şimdi iyi anlamış olacağız. İnsanlar bu hadise bakarak nefsi “şer” zannederlerse yanırlar. Nefsi kötü zannedip “nefsine uyma” derler, yanlış bir nefis mücadelesi çıkarırlar. Gelin, nefis mücadelesinin ne olduğunu görelim: “A” ve “B” Takdim Form’larına şöyle bir açıdan bakarak başlayalım tarifimize. Diyoruz ki; “A” Takdim Formu nefsin şerridir, yani bir kişinin kendisindeki Rab gücüne sahip çıkarak tanrılığını ilan etmesi nefsin şerridir. Neden nefsin şerri? Çok dikkat buyurun lütfen. Kendisinde bulunan Rab gücüne sahip çıkma gücü yine ondaki Rabbındır, o Rabba aittir. Başka bir yerden olabilir mi? Rab gücüne sahip çıkan, yine oradaki Rab’dır. Nefsin şerrini oluşturan da yine oradaki nefsdır, Rab’dır. Nefs mücadelesi derken nefsin sahip çıkan haliyle mücadeleyi, şerriyle mücadeleyi görmek lazım. Kişinin Rububiyet kompozisyonu neden müstakillliğini ilan ediyor? Nokta’yı tarif ederken göreceğiz. Şimdi nefsin şerri anlaşıldı mı İnşaAllah?

Yakaladığımız bu bilinçle bakan için dualar nasıl ilaç gibi gelir artık: Allahümme elhimni rüşdiy ve eizniy min şerri nefsiy: Allahım beni nefsimin şerrine bırakma, beni nefsimin şerrinden koru ve kurtar. Allahümme rahmetek ercu, fela tekilniy ila nefsiy tarafete aynin: Allahım rahmetini umuyor, bekliyorum. Beni göz açıp kapaması kadar bile nefsimin şerrine bırakma. Yani göz açıp kapaması kadar bile beni “A” Takdim Formu’na sokma.

Bu çerçevede bakınca nefis mücadelesi nedir? Nefis mücadelesi nefsin şerriyle mücadeledir. Kişi vehmi ve vehmin zulmetini, nefsi ve nefsin şerrini, tanrılık ilanını ve Allah kavramını doğru tanımlayamazsa, “La ilahe illallah” kapsamını fark etmezse nefis mücadelesini yanlış yapar. Günahlarla mücadele edince nefisle mücadele ettiğini sanar, günahları işlememeye çalışınca nefisle mücadele ettim sanır. Bu yanlış mı? Tek başına yapılırsa yanlış. Çünkü kişi günahlarla mücadeleyi biraz başarınca nefis mücadelesini başardığını sanar. Fazla yemeyerek uyumayarak, bir şeyi fazla yapmayarak nefis mücadelesi yapmaya başlar, o yaptıklarını nefis mücadelesi sanar. Dikkat edin, bu durumda nefis kuvvetlenir. Ve ortaya iyi bir komando tanrı çıkar. Yanlış nefis mücadelesinin ürünü odur. Bunu da başarırsa kişi nefse haddini bildirmek için doğruları da yapmaz. Örneğin bir süre salât ikame etmez. Ona (yetkili-si!) der ki; sen bir süre namaz kılma, nefsin namaz istiyor, onunla mücadele et. O da doğruları bile yapmayarak mücadele etmeye çalışır. Bunlar doğru mudur? Vehmin zulmetinden kurtulmadan ne yapılıyorsa yanlıştır! Kişi esas şer olan nefsin şerrinden kurtulmamış da bunlarla uğraşıyorsa yanlıştır. Günahlar şer değildir, bir davranış biçimidir. Böyle deyince hemen yanlışla düşmeyin; günahlar elbette yapmaman gereken şeylerdir. Bilmeniz gereken şudur: Asıl şer nefsin hakikatine göre davranmıyor olmandır. Hakikatine göre davranmamak o güce sahip çıkmandır, müstakillik ve tanrılık ilan etmendir.

-İbadetleri bırakmak, günahları önemsememek rehavete sokmaz mı?

Nereden çıktı o? Hayır, bırakmıyorsunuz! Sakın yanlış anlamayın. Günahlarla mücadeleyi vehmin zulmetinden kurtulma mücadelesine girmeden yapıyorsanız çok getirisi olmaz dedik. “A” Takdim Formu’nda yaşadığınızı fark etmeden, yani tanrılık iddianızdan ve ondan kurtulmanız gerektiğinden habersiz olarak günahlardan korunuyorsanız, kendinize bazı disiplinler getiriyorsanız ne yararı olur ki? Eğer tanrıysanız faydası olmaz, güçlü bir komando tanrı çıkarırsınız. Bu işleri tanrılıktan kurtulmaya çalışan birisi yapıyorsa faydalıdır. Günahlarla mücadele, nefsin hakikatine uygun seyr-i sülukünde ancak ona bir disiplin oluşturabilir. İhlâs Hayat Döngüsü’ndeki seyr-i sülukta rehavet yüzünden bir yerde kalmışsanız, takıldığınız yerden sizi onlar kurtarır ve ilerletir. Ama “A” Takdim Formu’ndaysa, kişi rehavetten kurtulsa ne olur, kurtulmasa ne olur? O bir tanrı! İzah edebildim mi? Nefis mücadelesi “A” Takdim Formu’yla mücadeledir, o davranışla mücadeledir. Nefis mücadelesi aslında “A” yapının fonksiyonlarını oluşturan veri tabanı ile mücadeledir, “A”nın veritabanını işlemez hale getirme mücadelesidir. “A” yapı ile mücadele onu fonksiyonsuz kılma mücadelesidir. “A” Takdim

Formu'nu bu dünyada tamamen yok etmek mümkün olmaz. Dünya hayatının gereği olarak o hep olacaktır. Çünkü dünya demek o demektir, dünya hayatının görüntüsü odur. Ancak onu fonksiyonsuz kılmak mümkündür.

Bu mücadeleniz sırasında "A" boş durmaz, sizin onu fonksiyonsuz kılma mücadelesi içerisinde öğrendiklerinizden yeni şeyler üretir, yeni fonksiyonlar üreterek karşınıza çıkar. Onun bu yöntemini fark ettiğinde çok dikkatli ve çok müttaki olursun, onun yeni fonksiyonlarını hemen fark eder ve onlara "La ilahe" dersin, onları çalıştırmazsın. Demek ki "A" Takdim Formu bitecek, ortadan kalkacak bir şey değil. Yaşadığınız sürece o form vardır, olacaktır. Önemli olan onu fonksiyonsuz kılmayı başarmaktır. Onun bir fonksiyonunu etkisiz hale getirirsiniz ama o size yeni fonksiyonlar çıkarır. Ve onu sizin seyr-i süluğunuzdaki yeni bilgilerden çıkarır. Siz onu fark ederseniz, "İşte bu ona ait" der, güler geçersiniz. Nasıl fark edersiniz? Şöyle: Onun yeni fonksiyonuna ait fikri siz oluşturmazsınız, fikrin ortasında fark edersiniz onu. "Ben böyle bir şey düşünmemiştim, nereden çıktı" der, yürüyen o fikri fark edersiniz. Onları siz planlamadınız. Ama bu mekanizmayı bilmeyen, onu kendi planı zanneder, sahiplenir ve uygular. Böylece "A" Takdim Formu'nun tuzağına düşer. Mekanizmayı bilen, onunla mücadele eden onu bir yerinde fark eder, Çünkü kendisini bir fikrin ortasında bulmuştur. İşin planlayıcısı değildir. Hiç de kendisine uymayan bu fikirleri fark eder, onlara "La ilahe" der yok eder onları. Bu hep karşınıza çıkacaktır, hep bu mücadeleyi yaşayacaksınız! Bu mücadele içerisinde ona dikkat kesilip fark etmeniz gerekiyor, hep. Bunun antrenmanını yaparsanız şeytanın verdiği vesveseyi fark edebilirsiniz. Diyelim ki, birisi hakkında bir şey düşünüyorsunuz. O düşüncenin üçüncü dördüncü basamağında birisi hakkında düşündüğünüzü fark ettiniz, kendinizi onu düşünüyor buldunuz, hatta üç beş cümle de geçmiş. O üç beş cümle sonra fark ettiğinizde siz aslında devreye yeni girdiniz, dikkat edin. Dikkat edin de Şeytanın Vesvesesi denileni görün. Fark ettiğiniz an siz devreye girdiniz. Bu mekanizmayı bilmiyor olsanız, onu kendinizin planı zannedeceksiniz, zaten öyle de zannettiniz. O fikri hissettiğinizde; "ben ona gösteririm" deyip o fikre sahip çıktınız mı vesvese kazandı demektir. Siz vesveseyi, zannı alıp kendi malınız yaptınız. Halbuki siz ona sonradan dâhil olduğunuzu fark edip, "Bu bana ait değil, benim hakikatime uymaz" deseniz size verilen vesveseyi yakalamış olursunuz, hem de tuzağa düşmeden. Sahip çıkmazsanız o önemini yitirir. Sahip çıkarsanız çok önemli hale gelir ve vücudunuz birden onun kimyasına girer. Bir kişiye "kim?" kimyasına girer, sizi kızdıran bir olaya öfke kimyasına girer. Ne duygusuysa o duy-

guya ait kimyaya girerseniz vesveseye sahip çıkmış olursunuz. Onun size ait olmadığını bildiğiniz an o kimya çalışmaz. Çünkü sahip çıkmadınız, onun hayatınız haline gelmesini engellediniz, şeytanın vesvesesini yakaladınız.

-Vesveseyi yakaladığımız zaman yapacağımız şey nedir, ne yapmalıyız?

Birçok şey var. "Allah" dersiniz yeter. "Estağfirullah" dersiniz. O vesveseye "La ilahe illallah" dersiniz, "İhlâs, Felak, Nas" okursunuz, hepsi olur. O an onun size verdiği korkuya, duyguya göre hangisi olsa olur, yeter ki Allah'a sığınınız. Yeter ki Allah'a sığınınız! Hadislerde şu vardır: "Kişi hiçbir şey söylemese de Allah adına rahatsız olsa yeter, o bile sığınmadır, bir tövbedir." Ama bu bir tanrı rahatsızlığı olmamalıdır. İlan ettiğiniz tanrılığın haklarını koruma rahatsızlığı değil bu. Yeterli olan Allah adına, Allah için rahatsız olmaktır.

Bu yolda girdaplar var denir. Girdaplara neden düşülür? Bu yolda girdaba yanlış nefis terbiyesi yüzünden düşülür. Bu yolda girdap oluşturan odur ve o önemli girdap da odur. "A" Takdim Formu'nu fark etmeden ve onu yok etmeden başka şeylerin mücadelesine girmek girdaptır. Hayatın içinden bir örnek verelim. Bir kişinin çıkıp "Ben yapmıyorum ki, işiten, gören, yapan ben değilim ki" demesi bir girdaptır. Çok dikkat edin, "Yapan ben değilim" demek, yapan ben değilim sanmak doğru yol değildir, yeterince doğru yol değildir. Kişi bir anlatımda, bir yazıda karşılaşırsınız, "Yapanın sen olmadığını fark et" der. Bu öğüt yüzünden yapanın kendisi olmadığını fark eden kişi onu hemen hayata geçirir. "Yapan ben değilim, bende yapan Allah" demeye başlar. Ama tanrı duruyor! Hala tanrılık iddiasında biri var ve Allah onda bir şey yapıyor. Tanrılığı terk etmedi, zavallı hale getirdi. Yaptığı budur. Zavallı bir tanrı oluşturdu. Zavallı tanrıları insanlar çok önemli sanar, gördüklerinde ona önemli kişi gibi yaklaşır. Genellikle nefis-i mülhimeye gelmiş kişilerdir. Eğer bir zavallı tanrı nefis-i mülhimeye gelmişse insanlar onu veli, hatta çok önemli veli sanar. Böyle bir yanılgıya düşen kişi bu yoldan yararlanamaz. Bir noktadan sonrası için hep diyorlar ki; Hakiki Mürşid! Bir noktadan sonra gereken budur; Hakiki Bilen! Geline bir noktadan sonra, yararlanmayı ilerelebilmek için bu söylediğim ipuçlarıyla dikkat etmek gerekiyor.

-Tersi de olabilir mi; zavallı değil de "her şey bende" diyen güçlü bir tanrı?

Etraf onları çok önemli sanmaz. Onlar kendilerini "çok önemli" sanarlar. Kişi "A" yapısını tasavvuf bilgileriyle güçlendirmiştir, hatta beş duyu dışında özellikler de kazanmıştır, yani feth-i zulmani yolunda ilerlemiştir. İnsanların bir kişiyi kutsal/önemli sanması zavallı/mütevazı görünmeyle çok ilişkilidir.

-Düşündüğünüzde “Ben düşündüm” demek sahip çıkmak olmuyor mu?

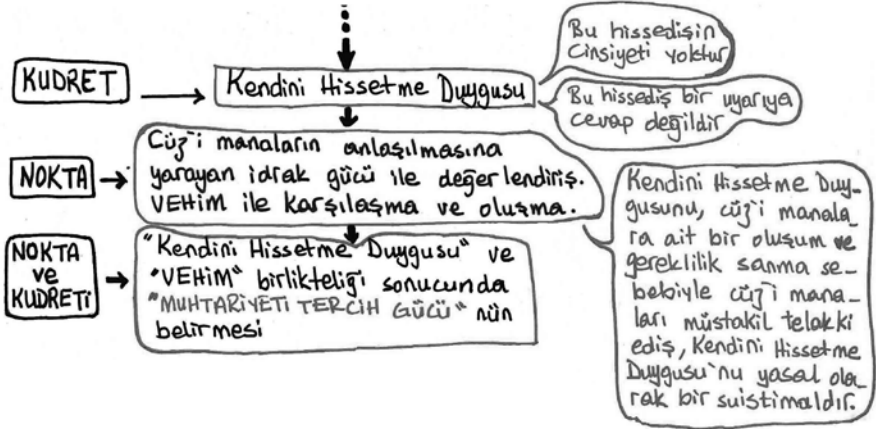
“B” Takdim Formu’ndaysan hiç bir sakıncası olmaz. Eğer İhlâs Hayat Döngüsü içindeysen aynen öyle söyleyebilirsin. Sahip çıkmamak konuşmandaki harfleri silmek değildir. Onları aynen kullanabilirsin. “B” takdimiyle kişi “BEN” diyebilir. “Düşüncem” diyebilir, “arabam” diyebilir. “B” anlayışıyla kendini takdim eden, durumunu “B” olarak tesbit eden kişi de kesret âleminde yaşıyor, biriyle konuşurken bir dil kullanacaktır. Bir de Yaratan’ına yöneldiği zaman bir dil kullanır, o diğerinden farklıdır. Yaratan’ına yöneldiğin zaman kullandığın dili normal hayatta kullanırsan olmaz, ikisi farklıdır. Yaratan’ınla öyle konuşursan dilin bozulur. Tövbe açısını anlatırken söylemiştik; Yaratan’ına yöneldiğinde “Allahım bir daha yapmayacağım” dersin yanlış olur, Rabbine karşı birimselliğini ilan etmiş olursun. Ama birisiyle konuşurken rahatlıkla “yapmayacağım” diyebilirsin!

-Hz. Âdem ile şeytan arasındaki cümleler bu durumda nasıl yorumlanır?

O ikisi arasındaki konuşmadır. Âdem Rabbine öyle demiyor. Şeytana diyebilir. Rabbine öyle demiyor. Rabbine; “Nefsimize zulmedenlerden olduk, eğer merhamet etmezsen ve bağışlamazsan hüsrana uğramışlardan oluruz” diyor. “Allahım beni şeytan kandırdı, bir daha ona uymayacağım” demiyor. Ama şeytanla konuşurken ona diyebilir. Hz. Musa ile Hz. Âdem aleyhimüselamın hadiste geçen konuşmalarını hatırlayın. Onlar Rableriyle öyle konuşamazlar ki. Her iki diyalogun tipi farklıdır.

Rububiyet gücünü fark edip “Ben müstakilim” diyen yine oradaki Rab gücüdür. Başka bir güç olabilir mi? Rabbim dilemeden olur mu? Mümkün değil! Yine de “seyrimizce” diyelim. Kişideki “Ben müstakilim” sanışı nereden kaynaklanıyor? Noktanın Muhtariyeti Tercih Gücü’nden. “Ben müstakilim” diye sahip çıkış birimdeki Muhtariyeti Tercih Gücü nedeniyledir. Nokta’da bir tercih gücü var, o gücü kullanıyor. Kendisindeki o gücü kullanmayabilir mi? Fark etmesi ve kullanmaması dilenmişse kullanmaz! Ama onun bu gücü kullanmasıdır ki, noktada dünya hayatını başlatıyor. “Nokta nedir? Nokta ve Kudreti nedir?” göreceğiz. Kişi “A” Takdim Formu’nda olduğundan habersiz yaşarken “nokta”yı duymuşsa onu tarif edemez ve karıştırır. Nokta dediğine bir yer belirler. Nokta onun bir yerindedir. Beynindedir, kalbindedir, derundadır, içindedir, hakikatindedir... Niye? Kendi var ve nokta zannettiği Allah da onun bir yerindedir. Allah’a yer arar ve “Bizde” der, çok sıkışırsa “Her yerde” der, karşıdakini iknasına bağlı. Karşıdaki “her yerde”yi kabul ederse tamam. Kabul etmezse bu sefer; sende, kendinde, özünde, hakikatinde der.

Niye onu bir yere koyma ihtiyacı duyuyor? Rububiyete sahip çıktığı için, tanrılıktan bir türlü sıyrılmadığı için. Rububiyet ilanının verdiği hükümlerle onu bir yere koyuyor. En iyi yere, en kutsal yere koyuyor olabilir, ama hep o hükümlerle. Nokta'yı rablık ilanının hükümlerinde bir yere koyar. Oysa nokta öyle değil! Nokta'yı fark ettiğiniz zaman "A" Takdim Formu'nu da "B" Takdim Formu'nu da daha iyi yakalamış oluruz inşaAllah.

Tefekkür Şeması 3'den

Her bir insan bir Esmâ'ül Hüsna terkididir. Bu Esmâ'ül Hüsna terkidini çok basit bir benzetmeyle anlamaya çalışalım. Elimde beş çeşit meyve suyu olsun ve ben bunlardan farklı lezzetlerde yeni meyve suları yapacağım. Her birinden farklı ölçülerde alıp seri lezzetler oluştuyorum. Oluşturduklarımın hepsi elimdeki bu beş çeşit meyve suyunun terkididir, değil mi? Aslında yeni meyve suları elde ettim ama terkipler o beş çeşit saf meyve suyundan alınan miktarlardır. Ama farklı yeni lezzetlerdir. İşte yeni çıkan her bir lezzet kompozisyonu, ilk, saf meyve suyuna göre Nokta'dır. Nokta yaratılanın adıdır, her bir yaratılandır. Allah ne için dilemişse, O'nun dileğine uygun o kompozisyon neyse, o kompozisyonla orada yeni ne meydana gelmişse, o dileğe uygun nasıl bir yapı oluşmuşsa o bir noktadır. Dileğe uygun her bir kompozisyon noktadır. Dikkat edin, nokta onun herhangi bir yerinde değil; o terkinin adı noktadır. Yalnız insan için değil, dilediği her şey için bu böyledir. Dilediği her terkip, dileğiyle meydana gelen her terkip bir noktadır. Ver her bir noktadan açığa çıkan bir güç vardır. O güç batında Allah'ın kudretidir! KUDRET Allah'ın gücüdür. Bu ilahi kudretin özelliği nedir, Allah'a ait kudret nedir? İlahi kudret yoktan var etme gücüdür. Yoktan var etme gücü Kudret'tir. Bu yüzden kudret kuvvetten ayrılır. İnsan için "kudretli" kelime-

sini “kuvvetli” manasında kullanmayız. Kudretli var eder, kudretli olan yoktan var edendir. Bu manası ile “kudretli” kuvvetliden çok farklıdır.

“Yoktan var etmek” geçmişte çok büyük kişiler arasında bazı farklılıklara değil ama hoş tartışmalara da sebep olmuştur. Mesela, Abdülkerim El-Ciyli Hazretleri, zamandaş olmadıkları için, Muhyiddin ibni Arabî Hazretleri’nin bir görüşüyle gıyaben çok nazik bir fikir tartışması yapmıştır. Muhyiddin ibni Arabî Hazretleri Kudret’e; “Allah’ın ilminde var olan şeylerin açığa çıkmasıdır, Allah’ın ilminde zaten bir şey var, onun yaratılmasıdır” demiştir. Abdülkerim El-Ciyli Hazretleri ise; “hayır, Allah’la beraber ilminde öyle bir şey yok” demiştir. Orada çok önemli bir incelik var, yoktan var etme hakikatine işaret var. Orada bir zaman yok. Orada zaman önceliği değil hükmi öncelikler var. Önce Zat’ı! Hep Zat’ı! Zatı’ndan sonra ilminde diledikleri! Zatıyla beraber ilminde o bilgiler, o şekiller vardı değil! Burası şimdilik biraz derin, konumuza dönelim. Kudret, ilahi kudret yoktan var etmektir. Bu yoktan var etme gücü Nokta’da da vardır. Nokta’nın dilendiği hale gelirken geçirdiği evreler yüzünden oluşan perdeler nedeniyle o güç Nokta’da Noktanın Gücü olarak açığa çıkar. Nokta bu gücü ya sahiplenir veya yasal olarak kullanır. Sahip çıkarsa “benim gücüm” der, fark ederse “La havle ve La kuvvete” der. Nokta biraz anlaşıldı mı? Burası anlaşılmazsa ve kişi “bende Nokta var” zannına düşerse yeni bir tanrı çıkar; Noktalı Tanrı. O kadar çok farklı tanrı var ki. O tanrıları iyi tanımak ve o tanrılardan olmamak lazım! Kişi “A” Takdim Formu’ndaysa noktaya sahip çıkıp “Nokta bende” der ve noktalı tanrı olur. Çok hassas bir nokta! Burayı çok iyi fark ettiğinizde o kadar hızlı anlama, ilerleme mümkün olacak ki. Kendinizdeki kudrete sahip çıkan bu davranışı fark edip bu davranıştan sıyrıldığınızda, bu davranışı “ti”ye aldığınızda anlama ve ilerleme o kadar hızlanacak ki. Tanrıya ait bir davranışı “ti”ye almak ona “La ilahe” demektir. Onu “ti”ye aldığınızda ona sahip çıkmamış, onu fonksiyonsuz kılmış olursunuz. “La ilahe illallah” diyerek onu yok saymak iyi bir Kelime-i Tevhid zikrullahıdır.

Yaptığımız nokta tarifi “B” Takdim Formu’nda durum tespiti yapan kişi içindir, hanif yaklaşan “BEN” anlayışı içindir, gerçek kesret âlemi için geçerlidir. Amacımız “A”dan kurtulup “B”ye girmek. Hedefimiz önce “A” Takdim Formu’na ait edep dışı davranıştan kurtulup “B” Takdim Formu’na, yani Edeb yaşantısına girmek. Şimdi hedefimiz “B” anlayışıyla durum tespiti yapmak, “B” anlayışıyla “BEN” demek! İnşaAllah bu gerçekleşti diyelim. Bu gerçekleştiğinde bakacaksın ki, “BEN” diyen birçok varlık var, bir kesret var,

birçok nokta var. Ama sana yeni bir seyr-i süluk başlıyordur. Bu yeni seyr-i süluk; birçok "BEN"nin olmadığını anlayacağın Vahidiyet'e doğru gidiştir. Farklı "BEN"lerin, farklı Hayy'ların, Mürid'lerin olmadığı; her "BEN"de ayrı bir Hayy'ın, ayrı bir Mürid'in olmadığını fark edeceğin bir seyr-i süluk başlıyor. Bu seni Vahid ismine götürür. Farklı bu "BEN"leri birledikten sonra bu birlediğinin de yokluğunu başarmak gerekir ki, o da seni Ehadiyet'e götürür.

Gerçek kesret âlemine girince hedefin artık Vahidiyet olur. Çünkü geçerek kesrette de çeşitli "BEN"ler, çeşitli Esmâ'ül Hüsna terkipleri göreceksin. Onların ayrı ayrı olmadığını, hatta görüntü oyunları olduğunu ve onları birlemen gerektiğini anlarsın. O zaman seni Vahidiyet'e götürecek farklı yöntemler arar bulur kullanırsın. Hedefin Vahidiyet! Hedefine ulaşabilmen için onu tam tarif etmen gerekiyor; "ben bu bakış açısıyla neyi elde etmek istiyorum?" diye sorman gerekiyor. Eğer bu tarifi yaparsan zikrullahı tefekkürle yapabilirsin. Zikrullahı tefekkürüyle yapmak önemlidir. Bu hedefe giderken fiillerin tecellisinden sonra isimlerin tecellisi gelir. Oraların antrenmanını yaparken oralara ait bilimsel bakışlardan da yararlanarak tefekkür yaparsan; yani fikri müşahedelerle Esmâ'ül Hüsna zikrullahlarını birleştirirsen, zikrini ve tefekkürünü yaptığın Esmâ'ül Hüsna'ya ait beyin kapasitesinin hızla ve sağlam açılmasını sağlarsın. Sonra da onları tek yaparsın. Sonra da...

-Ama bunlar yine de "A"dan kurtulmadan yapılamıyor, değil mi?

Mümkün değil, kesinlikle mümkün değil!

-O zaman "A"dan kurtulup kurtulmadığımızı nasıl anlayacağız? Çünkü bir şekilde ilerlediğimizi zannedip, kendimizi "B"de zannedip yanlış yapabiliriz?

Onun için anlama anlama ilerliyoruz. Bu yüzden sürekli "A"yı ve A'dan kurtulma yöntemlerini anlatıyoruz, ondan kurtulmak için nasıl bir gayret gerekiyor onu konuşuyoruz. Çünkü, akşam bu konuyu konuştuk diye sabah kurtulunmuyor. Bu bir ömür, bir hayat bu! Böyle yaşamak önemli, bunun mücadelesi önemli! Ama önce böyle yaşamamanın telaşına girmek gerekiyor. Böyle yaşamak, böyle yaşamayı öncelik haline getirmek için bir telaş lazım; Allah rızası için yaşamak budur. Allah rızası için yaşamak başka bir şey değil ki! Eğer bu telaş, bu gayret yoksa, yapılan diğer şeyler "A"nın Allah'a yaranma yöntemleridir, Allah'ın rızasını kazanmak için yağ çekmektir, Allah rızası değildir. Tarifi yapılırca Allah rızası'nı anlamak kolaylaştı mı? Elhamdülillah...

-Korkum, kendimi "B" zannetmek. Şeytanın vesvesesi ile kişinin kendisini "B" zannetmekten kurtulması için ne yapılabilir?

Nasıl bir korku söyler misin, biraz somutlaştırmam lazım.

-Aslında "B" olmadığı halde kendini "B" sanma korkusu diyebiliriz.

Kendini "B" sanmanın bir sakıncası olmaz. Yeter ki "A" sanma! Kişinin kendisini "A" sanması sakıncalı. "B" sanmasının hiçbir sakıncası yok, keşke "B" sansın. Zaten öyle! Kendini "B" sandın diye sana kimse kızmıyor. O yasal. Şu an hedefimiz o. Kendini "B" sanmaktan korkma, "A" sanmaktan kork!

-Sormak istediğim tam şu: Bazı şeyleri aslında "A" olarak yapıp da, "B" olarak yapıyorum" zannetmek olabilir mi?

İlk söylediğinle bu birbirinden farklı şeyler. Kendini "B" sanmak başka, yaptığın işi "B"ye yaptırıyorum sanmak başka. Kendini "B" sanmanın hiçbir sakıncası yoktur. Zaten öylesin. Adam asker, kendini asker sanıyor. Sansın, hiçbir sakıncası yok! Kendini sivil sanmasının sakıncası var. O zaten asker. Sen "A"dan kurtulma mücadelesi içerisindeysen işlerini mümkün olduğunca "B"ye yaptırıyorsun demektir, "B" anlamıyla yapıyorsun" demektir. Çünkü bunun telaşındasın. Bunlar bıçakla kesilmiş gibi birden olmaz. "A" burada "B" orada değil. Hele "A" hiç yok. O bir iddia, bir iddiaya dayanan davranış biçimi. Eğer sen ilk keşfini yapmışsan "A"nın zaten hiç olmadığını, yapan edenin zaten "B" olduğunu yaşarsın. İlk keşif; "Ve la havle ve la kuvvete illa Billâh" anlayışını fark etmiş ve ona göre yaşıyor olmaktır. Keşf konusunda şuna dikkat edelim. Şu hal keşf sanılır ama değildir: "Bende gören Allah, bende işiten Allah, bende söyleyen Allah" yaklaşımı keşf değildir. "Bende gören Allaktır" dediğinde birimselliğini ilan etmiş oluyorsun. Bu "BEN" anlayışı keşf sanılır ama, keşfin gölgesidir. İlk keşf'i yapan idrakın cümlesi; "İşiten Allah, gören Allah, söyleyen Allah"tır. İşlerini "A"ya mı, yoksa "B"ye mi yaptırıyorum" diye merak ettiğinde kriterin bu olsun: İşiten Allah, gören Allah, söyleyen Allah. Bu keşfi yapmışsan, bu keşifte sabitsen yaptıkların "B"nindir, "B" kapsamındadır, "B" mealiyle demektir. O zaman "A" yapıyor sanıp korkma. Çünkü gören Allah'ı, işiten Allah'ı, söyleyen Allah'ı bilmek kendinde tanrılık ilan etmemek demektir. "Bende gören Allah"tan farklıdır.

-"B" halini yaşayan bir kişi "Bende gören Allah'tır" diyemez mi?

Diyemez. "B"ye yaklaşan der, henüz daha fark etmemiştir, der! "B" manasına girmiş de durum tespiti yapan onu diyemez, bu yüzden o cümle keşf sayılmaz. Keşf kapısından girerken ilk keşif budur; gören Allah, söyleyen Allah, işiten Allah! Bunu söylemek kolay ama sonra hayat niye böyle devam etmiyor? Bu hal neden bozuluyor? Bu söylediğimiz tespiti yapıp keşf kapı-

sından girdik diyoruz da sonra neden bozulur gibi oluyor, biliyor musunuz? Çünkü bu söylediğiniz henüz ilmel yakîne yöneliktir. Bozulmaması için hakkel yakîn olması gerekiyor. Başlangıç çok doğal olarak böyledir, ilmel yakîndir, ilk bilinç budur. Bu yolda ilerlerken ilk bilincin adı ilmel yakîndir, onun amel olarak ismi ise fiillerin tecellisidir. Bu safhada kişi hayatına dikkat ettiği zaman fiillerin tecellisinin başladığını görür. Bazı kaynaklarda fiillerin tecellisine girişte yaşanan on farklı bilinç tanımlanmıştır. Kişi onları fark edip halini onarır ve ilerler. Demek ki fiillerin tecellisi başlıyor. Bu başlayacak, pekişecek ve hayat tarzı haline gelecek. Sonra isimlerin tecellisi gelecek, pekişecek ve yaşantın haline gelecek. Sonra sıfatların tecellisi...

“B”deki idrak ilerleyiş süreçleri fiillerin tecellisi, isimlerin tecellisi, sıfatların tecellisi şeklindedir. Aynı süreçler; ilmel yakîn, aynel yakîn, hakkal yakîn olarak da isimlendirilir. Uygulayabileceğiniz idraklar olarak onları “Rabbinden Bilmek, Rabbi Bilmek, Bilen olmaz” diye de isimlendiriyoruz. Hatta nefs-i mühlimeyi de dâhil edip başlarsak iş Rabbini Bilmek’ten başlar: Rabbini Bilmek, Rabbinden Bilmek, Rabbi Bilmek ve Bilen olmaz. İhlâs Hayat Döngüsü’ne paralel cadde Rabbini Bilme idrakının yeridir. Bu idrak Rabbini Biliyor ama yeriyle meşgul: O her yerde, bende, özümde... Henüz O’nu bir yere yerleştiremedi. Bir yere yerleştirmiş ve o idraktan mutmain olmuş da olabilir. Mesela “içimde” diyorsa ve bu noktadan da mutmainse orada kalır, “Rabbini Bilmek” onun son durağı olur. Durmaz da devam ederse “Rabbinden Bilmek” gelir, fiilleri Rabbinden Bilme başlar. Mesela oruç tutmayan birine baktı, Rabbinden bilir. “Rabbimden bilirsem, onunla uğraşmam, didişmem, işimle meşgul olurum” der. Onun o halinde Allah’ın emrini görüp “ne güzel oruç tutmuyor” diye bile düşünebilir. İşte bu da Rabbinden Bilmek’tir. Bunu iyice rutinleştirdin, her şeyi Rabbinden bilmek sende hayat tarzı oldu, ama ilerlemek de istiyorsun, sana yeni bir hedef çıkar; “Rabbin Bilme” başlar. Fiilden geçtin, artık Rabbin Bilme’tesin; Rabbin biliyorsun. Bu senin için yeni bir idraktır. “Rabbin Bilmek” sende bilinç haline gelirse ne olur? Örneğin daha önce arkadaşına diyordun ki; mübarek Cum’a gününün sahibi Allah’tır. Bu Rabbinden Bilmek’ti! Sonra düşündün: Cum’a Günü ne, o kim? Cum’a Günü’nün sahibi Allah” da “Cum’a Cum’a günü?

-Allah, illa Allah...

“Her şey Allah’ın ilmindedir” idrakıyla “Allah, illa Allah” diyorsunuz. Şimdi Rabbin bildin, bu idrakla “Rabbin bilmek” oluştu. İdrakında Rabbin bilmek yerleşirse, ki isimlerin Tecellisi’dir, bu rutinleşirse sonra BİLEN OLMAZ,

bilen kalkar, yani Kul kalkar. Kul kalkar, kul kalkınca Rab kalkar. Kul'a "nokta" dersek; Nokta kalkar. Nokta kalkınca Rab da kalkar.

Bu yoldaki popülasyonun nefs-i mühlhimeye yoğunlaştığını görürsünüz. Sonra fiillerin tecellisinde, sonra isimlerin tecellisinde, sonra sıfatların tecellisinde. Hatta buradakilerin sayısı tanelere iniyor. Dolayısıyla, bu konular ele alınırken taneleri muhatap alan davranış biçimi mi yazılır, örnek verilir, yoksa geniş popülasyonları ilgilendirecek kısım mı? Bu popülasyon nedeniyle, o bilgileri ancak özel zatların kitaplarında, fikirlerinde bulabiliyorsunuz. Böyle bakınca, aslında bazı konuştuklarımız o kadar özel ve ileri hayat tarzları ki, onları ancak çok gayretle aradığınızda ipuçlarını bulabilirsiniz. Normalde insanlara bir tavsiyede bulunacağınızda hakkal yakîn hayat tarzını tavsiye edemezsiniz, onu örnek veremezsiniz. Doğru olmaz. İlerlemek için, "B" sıfır noktası önemsenip anlatılır. Sıfır noktasına gelen kişinin ilk fark etmesi, ilk aşması gereken şey fiillerdir, fiilleri Rabbinden bilmeyi halletmelidir.

HU ismini hafif konuşmuştuk. Şimdi onu daha anlamak üzere bir örnek verelim. Esmâ'ül Hüsna'ları görmeyenler, onları fark etmeyenler birbirine nasıl hitap ediyor? Nasıl hitap ediyoruz? İsimlerle. "Hakan Bey, Hüseyin Bey" diye değil mi? Böyle hitap ederken, o birimleri müstakil gördüğümüz bir kesret âlemi var. Bu kesret âlemi görüntüsünden sıyrılacak ve Esmâ'ül Hüsna'ları görmeye başlasak, o zaman şimdi doğruyu bulduk deriz. O bizde normal hayat haline gelince orada kalmayıp da ilerlemek istersek, bu sefer oraya ait sorunları fark etmeye başlarız. Nasıl şimdi "Hakan Bey, Hüseyin Bey" demek bize kesret geliyor, bundan kurtulmak istiyoruz, o zaman da "Hayy, Mürid, Semi, Basir" demek bize kesret gözükür. Kişi şimdi "Hakan Bey, Hüseyin Bey, Ahmed Bey" derken duyduğu rahatsızlığı, aynen "Hayy, Semi, Basir" derken yaşamaya ve Allah'tan utanmaya başlarsın. O'na çoklukla sesleniyor olmaktan mahcup olursun ve HU ismine sığınır. O zaman kişi HU ismine sığınır; ne yana dönse "HU" demeye, esmalar yerine "HU" kullanmaya çalışır, HU diyerek esmaları birleme gayretine girer, onları HU diyerek birler. Mahcubiyetle oluşturduğu bir davranış biçimi olduğu için oraya mahcubiyetten gelen Vahidiyet diyoruz. Kişi mahcubiyetle oluşturduğu bu Vahidiyet'i idrakla da yakalarsa o zaman VAHİD ismini fark eder. Henüz o "Hayy, Semi, Basir" isimlerini görüyor olmaktan mahcuptur, bu yüzden "HU" diyor. Ona göre o esmalar var, ama o onları ayrı ayrı görmek istemediği için "HU" diyor. Bu mahcubiyetten görmemektir. Bir de idrak olarak onların yokluğunu yaşamak vardır. Esmaların yokluğu yaşanabilir. Kişi "esmaların yokluğunu yaşadım" diyebilir. Esmalar Vahidiyet'in altında

bir merteye olduğu için orada bir tesbit eden olabilir. Vahidiyet'ten sonra tesbit eden kalmaz. Kalırsa hala bir birim var demektir.

-Hazreti Osman'ın utanması o anlattığınız mıdır?

Hız. Osman radiyallahu anh'ın baktığı yerde ne gördüğünü bilmiyoruz! Belki de melekleri görüyor. Onun bir banyo yapışı anlatılır, iki büküm, üç büküm, beş büküm... Siz böyle otururken ben şurada banyo yapmak zorunda kalsam nasıl banyo yaparım? On büküm! Niye? Sizi fark ediyorum. Bizim boş banyo sandığımız yerde Hız. Osman radiyallahu anh ne görüyor da on büküm oluyor? Biz baktığımızda "boş" diyoruz ama o ne görüyor? Bir şey görüyor, çekiniyor. Ama Allah'tan utanmak daha başkadır. İnsanlar elbiselerini genellikle Allah'tan utandıkları için giymezler, insanlardan utandıkları için giyerler. Allah için fark eder mi ki? "Ötede beride Allah var da üstümü örtüyüm" demek ne mana ifade eder.

Efendimiz (SAV) bir zatın defnine katılıyor. Tahtalar örtülürken birisi hafif eğri kalıyor, toprak atmaya başlıyorlar. Rasulallah (SAV); "O tahtayı düzeltin" diye uyarıyor. "Ya Rasulallah, altta kalacak, üzerini örteceğiz" diyorlar. "Altta kalsa bile düzeltin, örtülüyor olsa bile düzeltin" buyuruyor. "Altta kalacak" diyen ona insan gözüyle bakıyor. Allah için baktığınızda, örtülü-örtüsüz, ölü-diri, toprağın altı-üstü yok ki! Eğer sen tahtaları Allah için düzelteneksen "Allahım, üstünü örttük" diyemezsin. Allah indinde "çıplak veya değil" yoktur. Öyle olsa çıplak yaratılmazdık. Örtü işi insanlar için yapıyor.

Bazı önemli noktaları peş peşe, kısa kısa açıklayarak devam edelim.

Yaptığımız şey öfkeye giriyor mu? Onun püf noktasını vermeye çalışalım. Olaylara göre değişir ama anlamak için bir ipucu verelim. Ki, Mevlana'yı yanlış anlayan birisi karşımıza gelip "O kimseye karışmamış, size ne oluyor?" demesin. Aslında böyle diyeni incelemek lazım, acaba Mevlana yolunda biri mi? Yoksa hiç Mevlana yolunda değil de seni sıkıştırmak için mi Mevlana'yı örnek veriyor? Bazen kişinin hiç dinle ilgisi olmaz, öyle bir yaşantısı yoktur, ama seni sıkıştırmak için; "Mevlana herkes gelsin demiş, sana ne" der. Bunu söyleyen kişi keşke biraz Mevlana'ya uysa! İkimiz de ona uyalım ki bir yerde buluşalım. Mevlana'ya hiç uymuyor ki! Mevlana gibi yaşama gayretinde olmayan birisine çok aldırmayın. Ama O'nun gibi Sünnet Ehli birisiyse, onun dediğini çok önemseyin. Kişi Sünnet Ehli değilse dikkatli olun, gerekirse söylediğinin tersini yapın. Çünkü, Sünnet Ehli değilse onun doğru önerisi bile seni yanıltabilir. Ama Sünnet Ehli olan Muhammedi bir kişi "İki kere iki

beş” demişse bile önemseyin, “olabilir” deyin, “şu an beş mi?” deyin, “ben şimdilik beş kabul etsem” deyin. Bir hayr vardır, çünkü o söyleyen önemlidir.

Noktanın Muhtariyeti Tercih Gücü’nü tefekkür edelim inşaAllah. Noktada bu güç var, adı Muhtariyeti Tercih Gücü. Bu güç nedeniyle kendisini müstakil sanıyor, kendini Rab sanarak Rububiyet’e sahip çıkıyor. Muhtariyeti Tercih Gücü’nden büyük çoğunluk bu yönde yararlanıyor.

Şartlanmalardan kurtulmak tabirini çok duyarız. Şartlanmalardan kurtulmak nedir, bir kişi şartlanmalardan nasıl kurtulur? Çünkü “şartlanmalardan kurtulmadan başaramazsın” denir. Bu yüzden, insanlar şartlanmalardan çeşitli şekillerde kurtulmaya çalışırlar. Hatta bu, günlük konuşmaların içinde de vardır. Kişi eğer karşısındakini bir şeye ikna edememişse “sen daha şartlanmalarından kurtulamamışsın” der. Özellikle bir tasavvufçu diğer tasavvufçuya; “hala şartlanmalarından kurtulamamışsın” der. Çünkü ona göre, onun istediği gibi olursan şartlanmalardan kurtulmuş olursun. Halbuki o da yeni bir şarttır, şartlanmadır. O zaman, ne yaparsan şartlanmalardan kurtulursun? Bir kere bilmeliyiz ki; şartlanmalardan kurtulmak “A”nın kısıtlarından kurtulmaya çalışmak demek değildir. Şartlanmalardan kurtulma, “A” Takdim Formu’nun davranış biçiminin kısıtlarından kurtulmayı tarif etmez. Örneğin beş duyu yeteneğinden kurtulmaya çalışmak, şartlanmalardan kurtulmaya çalışmak değildir. Gözümün görmediğini görsem, bu gözün şartlanmalarından kurtulsam ne olur? Kulağım 20 ile 20.000 titreşim arasını duyuyor, diğerlerini de duysam, kulağımın şartlarından kurtulsam nasıl olur? Ateşte yürüyünce yanmasam ne olur? Söleyeyim: Hiç biri seni cehennemde yanmaktan kurtarmaz! İstedığın kadar ateşte yürü ve yanma. “Sen dünyada ateşte yanmıyordun, şartlanmalardan kurtulmuştun” demezler. Yanarsın! Şartlanmalardan kurtulmak tek bir şeydir; “A” Takdim Formu elbisesini çıkarmak! Bu şarttan kurtulmaktır şartlanmalardan kurtulmak! Başlangıçta, bundan başka şartlardan kurtulma yoktur. Şartlanmalardan kurtulmak yalnızca budur! Bir kişi kendisini tanrı ilan etmekten kurtulmuşsa şartlanmalarından kurtulmaya başlamış demektir. Kurtulunacak ilk şart ve şartlanma budur. İlk budur! “A” Takdim Formu’ndan, Rububiyet gücüne sahip çıkmaktan kurtulmaktır, “A” elbisesinden sıyrılmaktır. Ancak bundan kurtulursan sonra diğer şartlanmalardan kurtulabilirsin. Vehmin zulmeti olan bu şartlanmadan kurtulduğunda vehim şartlanmasından kurtulmaya sıra gelir. Ama önce bu davranış biçiminden, bu davranış şartlanmasından kurtulacaksın. Bunları fark etmeyip de tayyi mekân, tayyi zaman gibi şeyleri şartlanmalardan kurtulma sanmayın, “Kişinin gözü kalbi açılı-

yor” sanıp tuzaklara düşmeyin. Kalb gözünün açılması, zaten açık olan o gözün önündeki tanrı perdesinin kalkmasıdır. Değilse yeni bir göz açılmaz! Orayı tanrı perdesi kapatmıştı! Hatta, o perde varken o gözün açılması daha tehlikelidir; tanrının gözü açılmış olur, feth-i zulmani olur. Kalb gözü zaten açıktır, ama orayı o tanrı perdesi örtmüştür; işte o örtü ŞARTLANMA’dır. O kalktığı zaman yeni bir göz açılması gerekmiyor, o göz zaten açık! Ama o göz sana ait değil, bu yüzden “kalb gözüm açıldı” dersin yanlış olur. Ona sahip çıkmakla, ona bir yer vermekle yanlış yapmış olursun. Demek ki, şartlardan kurtulmada birinci şart “A” Takdim Formu elbisesini çıkarmaktır, tanrılık iddiasından kurtulmaktır, “Ben rabbim” davranış biçiminden sıyrılmaktır. Bundan kurtulunca “B” Takdim Formu başlar. Ona “yasal yanlış” diyoruz, niye? Çünkü kurtulman gereken bir şartlanma “B”de de var. O vehim anlayışından da kurtulman gerekiyor. Demek ki şartlanmalardan kurtulmak, beş duyunun sınırlarını aşmak, bu kısıtlardan kurtulup farklı insan olmak değil. Hele de insanı bu hayattan koparan bir şey hiç değil. Kazanılacak tüm sevaplar hayatla olan ilişkiyle kazanılır. Hayattan sıyrılarak kazanamazsın...

Biraz tasavvufa meraklı olanlara bazıları gider hediye alır. Ne o? Tütsü! Yandığı zaman kokulu duman çıkaran Hintlilere ait meditasyon aleti. Halüsinasyon görmek için, dalmak için, gevşemek için. İnsan dışındaki şeyleri cezb edelim, ruhaniler gelsin diye. Çok dikkat edin, en önemli ibadet tefekkürdür. Akıl kaybedilerek, halüsinasyon görerek tefekkür olmaz. Onlar stressiz tanrı, relakse girmiş tanrı, Polianna tanrı, hümanist tanrı gibi tanrılar üretmenin yöntemlerindendir. Tanrı üretenlerin, böyle bir tanrı üretecekleri zaman uyuşma yöntemleri onlardır. Beynin kimyasını bozup çeşitli kokularla, dumanlarla çeşitli varlıklar görürler. Yazık! Unutmayın, hiçbir zaman hayalinizde gördüğünüz bir varlıkla sevap kazanamazsınız. Ama bizzat yanındaki bir arkadaşına, bir insana davranışınla sevap kazanırsın, ona bakışınla bile kazanırsın. Onu görmemeye ama başka varlıkları görmeye çalışarak olmaz. Diğer varlıklarla bir sorumluluğun yok senin. Buna çok dikkat etmek lazım. Tamamen sağlam ve doğru yolda yürüyen akılla insan cenneti fark edebilir ve kazanabilir. Dolayısıyla, şartlanmalardan kurtulacağım diye çeşitli Uzakdoğu tekniklerine, meditasyonlara yönelmek insanı alır götürür. Onların hiç bir felsefesi İslamiyet’e uygun değildir, benzer değildir, yardımcı da değildir!

“A” Takdim Formu’nun Muhtariyeti Tercih Gücü’nü sürdürülebilir kılan mıknaatıs etkili bir çekim platformu vardır. Bu noktaya gelene değin “A” Takdim Formu’nu o kadar çok ele aldık ki, şimdi işimiz kolaylaşıyor. Yoksa şimdi

yeniden “A” Takdim Formu’nu anlatmak gerekse düşünün. İnsanda Muh-tariyeti Tercih Gücü var, bu güç yüzünden “A” takdimindeki kişi rablığını, muhtariyetini ilan ediyor. O kompozisyondaki, o terkipteki Rab müstakilliğini ilan ediyor. Çünkü o kompozisyondaki Rabbin, yani o kompozisyonun gereğidir ki o kendisini hakikatin tamamı sanıyor. Çünkü oradaki cüz aslında cüz değil ki. Bu yüzden Küll gibi davranıyor ve rablığını ilan ediyor. O terkipteki Rab gücü cüz. Ama aslında cüz değil. Dolayısıyla Küll gibi davranıp ilahlığını, Allahlığını ilan ediyor, bilmeden. Ona Muhtariyeti Tercih Gücü veriliyor. O gücü böyle kullanmakla “A” Takdim Formu davranışı çıkıyor. İşte “A” Takdim Formu’nu sürdürülebilir kılan mıkna-tis etkili bir çekim platformu vardır, göreceğiz. Mıkna-tis etkilidir. Sen uzaklaştıkça seni “A” Takdim Formu’na çeker! O yüzden “A” Takdim Formu’ndan çıkman zorlaşır, “B” Takdim Formu’na girmen zorlaşır. “A” Takdim Formu’ndaki bu çekim nedeniyle oradan çıkman zordur. Çünkü senin veri tabanının “A” Takdim Formu’na uygun. Sende ona göre bir veri tabanı olduğu için seni oraya çekiyor. Elimizde bir mıkna-tis olsa toplu iğneleri çeker, plastiği çekmez değil mi? Senin veri tabanının toplu iğne gibi olduğu için, “A” Takdim Formu’ndaki mıkna-tis seni kolayca çekiyor. “B” Takdim Formu’nda da bir çekim gücü var. Ama oradaki çekim gücü sendeki veri tabanına göre değil, onun için seni çekmiyor. “A” için cazip olan veri tabanını fonksiyonsuz yapmalısın ki, o “B” Takdim Formu çekim alanına giresin. “B”de ilerleyebilmek için oranın mıkna-tisliğine uygun bir veri tabanı oluşturmalsın, ki seni çeksin. Buna tarikat dilinde CEZBE denir. Şah-ı Nakşibend Hazretleri onun için; “Bizim yolumuz cezbe yoludur” diyor. Bazı kişiler oraya gelir, onlara bir çekim gücü, bir cezbe verirler, böylece o dolaşır dolaşır olmaz. Adrenalin ancak orada salgılanıyordur, oradan ayrılamaz. Normal yaşantıda bir veri tabanı oluşturmalsınız ki, o “B” Takdim Formu’nun çekim gücüne uygun olsun, onu çeksin. Bu iş için Zikrullah çok önemlidir. Özellikle esma zikrullahı açılacak yeni kapasitelerle veri tabanını “B” Takdim Formu’nun çekim gücüne ayarlar, “B”deki seyr-i süluk o çekim gücü yüzünden kolaylaşır. Hele de “A” Takdim Formu fonksiyonsuzlaştırılmışsa plastikleri çekmez, toplu iğne varsa şakır şakır çeker.

-Tasavvuf müziği, sema gibi şeyler bir cezbe mi veriyor?

Olabilir. Ona uygun yapıda olup etkilenenler için bir cezbe etkisi yapıyordur. Özellikle Mevlevilik’teki Sema’yı inceleyin, aynen bizim İhlâs Hayat Döngüsü’ndeki gibidir. A’ma dediğimiz yerde Post Sahibi/Postniş oturur. Kişi “A” Takdim Formu’ndan gelir, oradan yetki alır, dönmeye başlar. Dönmeye başlarken ve dönerken İhlâs Hayat Döngüsü çizgisini oluşturur: “HUvallahu

Ehad, Allahus Samed. Lem yelid ve lem yûled”i dönerek gelir. Mesela “Lem yelid ve lem yûled”de ellerin duruşu, hareketleri, hızı değişir. “Ve lem yekûn lehu küfüven Ehad”la tekrar posta doğru gider, isimleri tamamlar. O hal, bu döngünün bir nevi hareketle yaşanmasıdır. Aslında Sema’yı esas yaşayanlar, onu tefekkürle yaptıklarından bu döngüyü tefekkürle yaşayarak tamamlar, bir nevi Zikrullah yaparlar. Henüz insanın olmadığı yerden başlar, sonra insanı ve bahsettiğimiz tecellileri tefekkür ve hareketlerle yaşar, sonra tekrar yokluğu bulur. Böyle bir manası ve kendi içinde böyle bir cezbesi vardır.

“A” Takdim Formu’nu sürdürülebilir kılan mıknatıs etkili çekim platformuna devam edelim, çünkü çok önemli. Neden kişi buradan kendini bir türlü sıyrıp kurtaramıyor? “A” Takdim Formu davranışının çok güvendiği iki tane çekim gücü vardır: Cinsellik ve Öfke. Bu ikisi, “A” Takdim Formu’nun, yani ilan edilen tanrılığın kalıcı olmasını sağlayan güçlerdir. Cinsellik platformunu inşaAllah ileride ele alırız, onun için henüz çok hazır değiliz. Onu kavramak ancak epey mesafe aldıktan sonra kolaylaşır. Öfke ve Cinsellik ikilisi “A” Takdim Formu’nun çok kuvvetli mıknatıslarıdır. Kişi kendini bunlardan kolay kolay sıyramaz, bu ikisini tam fonksiyonsuz hale kolay kolay getiremez. Hele, velilik yolunda olan bir hanımefendi için cinsellik platformu öyle önemli hale gelir ki, ilerlerken en fazla takıldığı yer orası olur. Belki, erkekler o bakımdan avantajlı olabilir. Bayanlar için orayı aşip geçmek daha zordur. Rab gücü onda tanrıça gücüne dönüşür. Tanrılık ilanıyla birlikte gasp edilen o güç onda, kendisi farkına bile varmadan, bizzat eski Yunan tanrıçaları gibi bir güce dönüşür. Ondan sıyrılması, kurtulması çok farklı bir mücadeleyi gerektirir. Özellikle o işi çok önemsemesini gerektirir.

-Dış görünümle mi ilişkili? Ona önem verip vermemekle mi alakalı?

Yani bunu böyle tarif edersek çok dar tarif etmiş oluruz ve işi kolaylaştıralım derken zorlaştırmış olabiliriz. Dış görünüme önem versin veya vermesin, sonuçta cinsellikle önem veriyor veya vermiyor olabilir.

-Kapanmak mı?

Cinsellikle kapanmışsa hayır! Cinsellik platformu öyle farklı bir şey ki, hemen anlatmak zor. Bir kere seks değil. Örtününce de hemen biten bir şey değil. Farklı bir platform. Hem erkeğin hem kadının ondan sıyrılması zor ama kadının daha zor! Fakat ondan sıyrıldığı zaman ilerlemesi çok hızlıdır! Bir kadın onu hallettiğinde mücadele edeceği diğer şeyler daha zor değildir, diğerleri ona çok kolay gelir. Ama erkek için ondan daha zor şeyler olabilir.

Fakat öfkeyi halletmeden cinsellik teferruattır. Önce öfkeyi halletmek gerekiyor. Öfkeyi halletmeden cinsellik teferruat olur.

Öfke, sahip çıkılan Rububiyet gücü ile ilan edilen tanrının sözde haklarını koruyan şiddettir. Bu tarife dikkat edin, bu tanımlama bir yerde yazmıyor. Sahip çıkılan Rububiyet gücü ile “ilan edilen tanrının sözde haklarını” koruyan şiddet öfkedir. Öfke bir kere bir şiddet içerecek. Ama şiddet yalnızca bağırarak, kırmak, dökmek değildir. Sessiz kalmak da bir şiddettir, bazen de çok kuvvetli bir şiddettir. Herkes öfkesini yüksek sesle ortaya koymaz. O kadar sessiz kalırsın ki, sessiz tavır koyarsın, o da bir şiddettir. Demek ki öfke bir şiddet içerecek! Bu şiddet ne için, ne uğruna? İlan ettiği tanrının sözde haklarını koruma uğruna! “Bunu bana nasıl yaparsın? Bunu sana ödettirim!” cümlelerinde hep bir hak koruma var. Ama tanrının hakkı. Dolayısıyla davranışlarınızda; “Bendeki birimselliğin, ilan ettiğim tanrılığın haklarını mı koruyorum? Onu korumak için mi bu şiddeti uyguluyorum?” diye sorun. “Evet” diyorsanız o davranış bir öfkedir, çok nazik konuşmuş olsan bile öfkedir. Çok yumuşak sesle konuşuyor olsan da Rububiyet gücüne ait sözde hakkı korumaya çalışıyorsun. Seni uzaktan izleyen birisi, ne kadar nazik konuşuyor diyebilir. Ama halin öfke kapsamına girer. Çünkü tanrının haklarını koruyorsun. Tanrının haklarını koruyan hareket neyse o şiddettir! Her zaman mutlaka bağırarak, fevri davranarak uygulanmaz. Kişi öfkesine çok enteresan bir kılık geçirir, dışarıya onu sakın ve nazik gösterir. Ama o davranışın koruduğu şey, o birimdeki ilan edilen tanrının sözde haklarıdır. İzah edebildim mi? Eğer davranışınız böyleyse onu öfke sınıfına koyabilirsiniz.

-Öfke içermiyorsa tartışmak doğru mudur?

İçermiyorsa evet! Eğer sizin hücumunuz ilan edilen tanrının sözde haklarını korumaya yönelik değilse sistemi korumaya yöneliktir. Sistemi korumaya yönelik hücum Allah rızası için hücum demektir. Çünkü onda sen yoksun! Sen yoksan o sistemi korumaya yönelik olur! Sistem neydi? İslam! İslam’ı korumaya yönelik bir hücum demektir ki, o hücum Allah rızası içindir. Ama o zaman da haddi aşmamak gerekir. Savunacak kadar, koruyacak kadar bir tepki doğrudur. O koruma, o tepki eğer sende adrenaline ve bir coşkuya sebep olursa, olmaz! Haklılığın, “haklıyım” diye düşünmenin hoşuna gider de hücumu devam edersen, o işten hoşlanan sendeki tanrıyı tatmin için devam etmiş olursun. Bildirdin, korudun, anlaşıldı, tamam, orada biter. Devam edersen, ileri geçersen yanarsın! Çünkü devreye “A” girer.

-Anlaşılmamışsa?

Anlaşılmamışsa tekrar ederiz. Durmadan anlaşılmıyorsa çok ısrar etmemek lazım. Bu muhatabına da bağlı! Anlamayan çocuğun mu? O zaman devam etmek görevin. Eşin se devam etmek görevin. Ama seni bağlamayan bir kişiye, görevini yapar uzaklaşırsın, ısrar etmezsin. Çünkü anlaşılmadığını fark ettiği halde ısrar da “A” Takdim Formu’nu devreye sokar ve kendi haklılığını anlatmaya çalışan “A” olursun! Yine hak koruyorsun, “A” Takdim Formu’nun haklarını koruyorsun. Haklılığını anlatmaya, o tanrının üstünlüğünü kanıtlamaya çalışıyorsun: Bunun adıdır Öfke.

-Kişinin öfkesinde zeka da etkili olur mu?

Kullanılış biçimine göre gayet etkili olur. Zeka öfkeyi çok iyi kullanabilir. Haklarını koruyor çünkü.

-Öfkeyi tarif için “şiddet” sert bir ifade gibi. “Tepki” desek nasıl olur?

“Şiddet” kelimesi manayı ifade için iyidir orada. Sen “tepki” de diyebilirsin, ikisini birden de kullanabiliriz. Neden şiddet dedik? Gösterilen tepkide, verilen reaksiyonda, yokmuş gibi gözükse de onu sunduğun yerde oluşan tesir şiddet sonucudur. Onu sunduğun muhatapta bir şiddet, bir psikolojik baskı, bir etki oluşturuyorsun. Ama tepki de doğrudur, ikisi de mümkündür. Bu bir kesin terminoloji değil. Anlatırken öyle denk gelir ki “tepki” demen gerekir, öyle dersin. Konu öfke olduğu için elime şiddet kelimesi geldi. Farklı bir yerden bakınca dediğin de doğrudur. “Şiddet” kelimesi oturmuyorsa “tepki”yi kullanabilirsin. Gösterilen bir tepki ise neden olmasın?

Âl’u İmran-134 müttakilerin özelliklerinden bahseder: “Onlar salâtlarını ikame ederler, zekâtlarını verirler ve öfkelerini yutarlar.” Müttakiler sistemi okumuş olanlardır. Veya okuyandan okuyanlardır. Sistemi okuyanın okuduklarına iman edenler de fark ettikleri bu sistemden korunmaya çalışır. Onlar salâtlarını ikame eder, zekâtlarını verir, öfkelerini yutarlar. Müttakiler için bu tavsiye yapılıyor: Onlar öfkelerini yutar! Hazreti Ebubekir radiyallahu anh bir yerde sözlü bir tacize uğruyor, Efendimiz (SAV) de bu manzarayı izliyor. Ebubekir radiyallahu anh o kişiyi gülümseyerek izlerken bir noktadan sonra o yumuşak insan tepki göstermeye başlıyor. Gösterdiği tepkiden sonra Efendimiz (SAV) oradan uzaklaşıncı Hz. Ebubekir Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem’e koşup soruyor, neden uzaklaştın ya Rasulallah? “Ya Ebu Bekir” diyor, “sen bu işi hoşgörüyü karşılarken senin etrafını melekler sarmıştı. Ne zaman karşılık verdin, etrafını şeytanlar sardı. Onların olduğu yerde duramazdım, ayrıldım.” Efendimiz, bize bir sistemden, sistemdeki bir mekanizmadan bahsediyor: Siz öfkenizi yuttuğunuzda, sözde hakla-

rı korumaya girişmekten uzak durduğunuzda etrafınızdaki enerji MELEK ENERJİSİ'dir. Yani siz "B" Takdim Formu'ndayken haliniz budur. Tanrı haklarını korumaya başladığınızda etrafınızdaki enerji ŞEYTAN ENERJİSİ olur, şeytan sistemine girmiş olursunuz. Çünkü Rablik başladı.

Efendimiz (SAV) bir gün sahabeye "Değerli bir yudum nasıl yutulur, söyleyeyim mi?" diyor. Sürekli Allah için ne yapabiliriz telaşıyla Efendimizin etrafında yaşamayı adet haline getirenler; "Elbette, öğret Ya Rasulallah" diyorlar. Efendimiz buyuruyor: "Öfkeli olduğunuzda eğer öfkenizi yalnızca Allah'ın rızasını umarak, karşılığını Allah'tan bekleyerek yutarsanız, Allah'ın indinde çok değerli, çok kıymetli bir yudum yutmuş olursunuz." (Hadis)

Bizim için ne kadar önemli bir teşvik! Eğer kişi tanrılığına ait bir hak ortaya çıktığında onu korumak için bir tepki göstermez de yutarsa "La ilahe" demiş oluyor. Ve doğal olarak "İllallah" yaşantısına dönüyor. Efendimiz buyuruyor; bu yaptığınız Allah indinde çok değerli bir yudumdur.

-“A” öfkesini yutabilir mi?

"A" öfkesini yutar ve zavallı tanrı olur. Zavallı tanrılık iyi bir mertebedir. Zaten, o yoldan geçmeden tanrılıktan kurtulmak kolay değil! "A"yı fonksiyonsuz kılarken zavallı tanrı haline gelmiş birisi aramıza gelse hayran olursunuz. Dünyada öyle kişilere hayran oluyorlar, peşinde cemaatler oluyor. Yani o yüksek bir mertebedir, zavallı tanrı olmak kolay bir şey değildir. Dindiğinizde, gördüğünüzde hayran olursunuz. Ama o tanrılıktan kurtulursa kişi hızla ilerler. Kurtulmadıkça cennet ona da kapalıdır.

Efendimiz (SAV) buyuruyor; "Allah ile sohbet etmek ister misiniz?" Sahabe seviniyor, "İstemez miyiz? Bize öğret ya Rasulallah" diyorlar. "Ne söyleyecekseniz güzel söylerseniz ve davranacağınızda güzel davranır, o işi güzel yaparsanız kesinlikle Allah'la sohbette olursunuz" diyor.

Demek ki, haklarını koruyacağın zaman yöntem bu. Bunu elbette "B" Formu'ndaki kişi için, Talib için söylüyor.

-Kişi "A" olduğu halde "B" gibi davranabilir mi, rol yapabilir mi?

Davranabilir. Bu yüzden önce "A" elbisesini çıkarmak şarttır. Ama tam kurtulmamış olsan bile ne söyleyeceksen, güzel söylemelisin. "Hâyır" derken bağırman gerekmiyor, bağırarak söylemen gerekmiyor, tesirli olması için bağırman gerekmiyor. "Hâyır" bazen çok yumuşak, çok nazik söylenince daha tesirli olur. Yüksek sesle söylediğinizde rabların savaşı başlıyor! O zaman

rabların/tanrıların savaşı başlıyor. Öfkedeki en önemli tehlikelerden birisi budur. Bu en fazla nerede yaşanır? Evde çiftler arasında yaşanır! İnsan dışarıyı halleder de evini halledemez, bu kadar zordur. Bu yüzden esas dergâh insanın evidir! İnsanlar, zor diye evi bırakır dergâhlara giderler, yanılırlar. ESAS DERGAH evdir. Kişinin evi o iş içindir, yaşamayı evinde halletmesi lazım. Bunu nereden çıkarıyoruz? “İnfakla” ilgili ayetten: Önce en yakınlarına vereceksin! Ne kazandıysan zekâtını vermeye en yakınından başlayacaksın. En yakın olan eşin ve çocuklarından başlayacaksın. Annen baban, yakınların kimse, ama en yakından! “Ben dışarıda insanlarla çok iyiyim” diyorsan olmaz! Önce en yakınlarıyla iyi olacaksın, en yakınlarına vereceksin, sonra başkalarına! Dışarıda herkes seni “çok kibar” ilan ediyor, eve geliyorsun sende kabası yok, olmuyor. Dışarıda çok sevilen müthiş davranışların var, en yakınına yok, olmaz! İslam’a göre kaybedersin. Dolayısıyla, en güzel söyleyeceğin, en güzel davranacağın yer evin! Bunu önce yapman gereken yer evin! Bunun başarılması en zor olan da eşin! Eşler arasında bu çok zordur! Çünkü bir anda tanrıların kavgası başlar. Ama şunu test edin, birbirinizle tartışıp sonra da, eğer salât ikame edilen evse, seccadelerinize gidin, göreceksiniz ki seccadede namaza duran tanrıdır. Kurtulamamıştır, ilan ettiği tanrıdan henüz kurtulamamıştır. Hala duyduğu, rastladığı, sindiremediği o davranışı tartışmaktadır. Tanrıya ait sindirememe haliyle seccadeye gelmiştir.

“Kim haklı, kim haksız”ı bulmak bizim işimiz değil ama test etmek isteyen için bir yol söyleyelim. Kişiler karşılıklı konuşurken haklıyı ve haksızı kolay yakalayamazlar. Bu ancak Allah’la konuşunca yakalanır. Diyelim ki, sigara içerken görüp çocuğumla tartıştım. Birbirimize hafif öfkelenedik, birbirimize yanlış yaptık, ikimizdeki tanrılar birbirlerine güç gösterdi; onun tanrısıyla bendeki tanrı sürtüştü. Çocuğum, benim onun babası olduğumu unuttu. Ben de onun kim olduğunu unuttum, “Ben senin baban değil miyim, sen nasıl bana hakaret edersin” formuna girdim. İşte bakın tanrı! Bunu diyen bir tanrıdır, hakkını koruyor! “Sen bunu bana nasıl yaparsın, nankör! Ben hayatımı, paramı pulumu sana vermişim, sen bu sözü bana nasıl söylersin!” diyorum. Burada Allah rızası nerede? Senin ilan ettiğin tanrıya hürmet etmediği için kızılıyorsun, tanrının sözde haklarını koruyorsun işte! Ama hangisi haklı hangisi haksız? Bu seccadede belli olur. İkisi de seccadeye gitti, baba diyor ki; ey Allah’ım bağışla, yanlış davrandım. Ama çocuğum da yanlış hareket yapıyor, onu muhafaza et, koru, yanlış yapmasın merhamet et. Peki, çocuk ne diyecek? “Allahım ben sigara içiyordum babam izin vermedi” mi diyecek? Olur mu öyle bir şey? Veya “tam bir yerden bir şey çalışıyordum,

banı kızdılar Allahım, bırakmadılar ki çalayım” diyebilir mi? Eğer davranışını Allah’la konuşursa haklı olup olmadığını anlar. İşte o anladığıyla da dönüp davranışını düzeltirse çok kazanmış olur. Çünkü bir kırgınlıkta gidip ilk düzeltenin cennete ilk girme müjdesi var. Niye? O anda tanrının inadını kırıyor! “Fark ettim ama ben ona gitmem!” de diyebilirdi! Öyle dediği an tanrıdır. Bazıları, ben hiç kimseden özür dilemem der, bunu marifet sanar. Bir insandan bile özür dileyemeyen Allah’a nasıl tövbe edebilir? Olacak iş değil! Ben kimseye teşekkür etmem, aferin demem! Efendimiz “İnsanlara teşekkür etmeyen, Allah’a şükredemez” diyor. O aferin dememeyi marifet sanıyor. Çocuklar ağızlarıyla kuş tutsa bazen babalarına, öğretmenlerine veya memurlar amirlerine yaranamaz. Niye? “Ben kimseye aferin demem, şımarmasınlar” anlayışı! Allah sana öyle davransa ne yaparsın? Sen Allah’a döndüğünde çok mükâfat istiyorsun. Kimseye vermiyor ama istiyorsan olmaz! “A” Takdim Formu’nda kalacağım” diyorsan söylenecek bir şey yok. Ama sen “A” yaşantısından kurtulmaya, edeb halini yaşamaya talipsen; Efendimiz bize öğretiyor: “B” manasıyla durum tespiti yapan kişi en güzeli söyler, en güzeli yapar! Sinirlenip kapıyı çarpmak “A”ya aittir. “B” Takdim Formu’nda olan kapı çarpamaz, birinin önüne bir şeyi hızla fırlatamaz, mümkün değil!

Bir kıssada Yakub aleyhisselam’ın Hz. Yusuf aleyhisselam’dan yıllarca niye uzak kaldığı anlatılır. Rabbimiz bunu bir Rasule söylüyor, dikkat edin: “Onu kurtların yemesinden korkarım” dedin, Allaha teslim etmedin. Allah korur demedin, Allah’ın koruyacağına güvenmedin, böylece uzak kaldın” diyor. Allah’a sığınmayı adet haline getirip o korkuyu yaşamak lazım. Kişiyi kınama ve eleştirme telaşına düşünce insan Allah’tan korunmayı unutabiliyor.

Aslında kaderi çok önemsemek ve halletmek lazım. Kader konusunu hadislerden, ayetlerden tekrar tekrar okumalı, takıldığımız noktaları çözünceye kadar uğraşmalı, didinmeliyiz. Onu halledinceye kadar bilenlerle konuşmak, sorup, araştırıp öğrenmek lazım. Mutlaka kader konusunu halletmek gerekir. Mutlaka kader konusunu tereddütsüz halletmiş olmak lazım. Onu hallettiğiniz zaman bunlar çok kolay çözülecektir. Mesela öfke! Kader konusunu hallettiğiniz ölçüde çözülecek bir şeydir. Kader konusunu anladım ama öfkeyi çözemiyorum diye bir şey olamaz. Kader konusunu anladım ama hoşgörüyü çözemiyorum diye bir şey olamaz. Kader konusunu anladım ama “A” Takdim Formu’ndan kurtulamıyorum diye bir şey olamaz. O anlaşıldığı ve idraklaştığı ölçüde diğerleri oluşur, hepsi ona bağlıdır. Bu yüzden öfke aslında yutulması gereken bir şey değildir, yani onu yutmak ma-

rifet değildir. “Yutmak” bir başlangıçtır, asıl önemli olan öfkelenmemektir. Öfkelenmemen gerekiyor! Fiillerin tecellisini yaşayanın, fiilleri Rabbinden bilen öfke neresindedir? Artık onda ancak Haşyet vardır, Sığınma vardır, Korku vardır, Merhamet isteme vardır. Onda birisine hücum, kınama olmaz.

-Rasulullah'ın verdiği hükme razı olmayana Hz. Ömer'in kılıcıyla hüküm veriş, onda "A"ya ait korkunun ve öfkenin olmadığı mı gösteriyor?

Eğer korumaya çalıştığınız sistemse, sisteme ait o anki mücadelede mücadelenin gereği neyse onu yaparsınız. Sistemi korumaya çalıştığınız zamanın konjonktürünün gereği neyse, o yöntemden yararlanırsınız. Eğer koruduğunuz şey ilan ettiğiniz tanrının hakları değilse, kesinlikle öfke yoktur. Bir mücadele vardır ve o öfke değildir. “B”de öfkenin olmadığı Hazreti Ali’nin savaştaki halinden çok güzel anlaşılır. Kılıcını sallarken yere düşürdüğü bir kişiye kılıcını vuracağı zaman kişinin tükürmesi sonucu Hz. Ali birden kılıcını çekiyor; “Seni Allah için öldürecektim ama şimdi bu tükürüğün beni öfkelenlendirdi, öldürürsem kendim için öldürmüş olacağım” diyor, bırakıyor. İyi bir örnek değil mi? İki halde de savaşın içinde. Ama Ali’nin haklarını korumaya girecekken duruyor. “A”ya ait bir fonksiyon geldi onu savaşta buldu. “A” sürekli yeni fonksiyonlar üretir diyoruz, işte böyle, savaşın ortasında kişinin tükürüğüyle bir fonksiyon üretti. Ama bu mücadeleyi bilen Hz. Ali, daha o fonksiyon devreye girmeden, yazılımını oluşturmada onu anti virüs programıyla sildi attı, fark ettiği için ona sahip çıkmadı. O duyguya sahip çıksaydı, “Sen bunu bana nasıl yaparsın” diye, bir buradan bir oradan kılıcını iki defa sallardı. Ama hiç sallamadı! Fark ettiniz mi?

-Şöyle bir virüsün anti virüsü ne olabilir? Mesela fiillerin tecellisini, esas kaynağını idrak ettik, hemen içimde konuşmaya başlıyorum; “Bunu fark etmem ne iyi oldu. Ve ikinci cümle ise; “Aferin bana” oluyor. Ne yapmalıyım?

““Hayırlı oldu” demen iyi olur. “Aferin bana” nur yiyicidir, daha öncekileri yer bitirir. Dolayısıyla, o noktaya gelince fark edip onu bırakacaksın, söylemiş olsan bile! Söylemiş olsan bile fark edip, “estağfirullah” deyip Allah’a sığınman oluşturduğun hatayı sevaba çevirir.

-Bunun hiç ortaya çıkmaması için ne yapmalıyız?

Böyle yapınca olur, böyle yapa yapa olur. Mekanizması budur: Rahatsız olmak, tövbe etmek ve hedef koymak, yani dua etmek. Çok rahatsız olmak ve o rahatsızlıkla ilgili bir karar almak gerekiyor. Kararın diğer adı tövbedir. Karar almak için, yani tövbe etmek için Mürid ismi çok önemlidir. Tövbeden sonra

da bir hedef koymak, dua yapmak gerekiyor. O işi bir daha yapmayacağın bir hale ancak böyle gidersin. Dua bir hedefinin olmasıdır. “Duaları olmasa neye yararlar; bir hedefi olmasa insan neye yarar” demektir. İnsanı insan yapan hedefidir. İnsanı insan yapan o hedef “Ve lem yekün lehü küfüven Ehad”dır. İşte bu hedefi olmasa insan neye yarar! Onu önemli yapan bu hedeftir, bu duadır.

-Açığa çıkan farkındalığa şükretmek nasıl olur, ona nasıl şükrederiz?

Açığa çıkana veya başka bir şeye de şükretmek şöyledir: Siz “B” Takdim Formu’na girdiğinizde, kendinizi “B” sırrında durum tespiti yapıyor bulduğunuzda zaten şükrediyor olursunuz. Söylemeseniz bile artık Şekur ismi kapsamındasınız. Çünkü zaten siz o yola çıkarken; “gören Allah, bilen Allah, veren Allah, illa Allah” dediniz; Şükür budur. Yaşadığınızı yorumlarken bir fikir ileri süreceğinizde Hamid ismi devreye girer; “Bunun takdiri Allah’a aittir, Elhamdülillah” dersiniz, böylece Hamid ismi kapsamına girmiş olursunuz.

-Eve döndüğümde “Bugün ne kadar da güzel şeyler öğrendim, ilmime çok şey kattım, çok hoş oldu” desem yanlış mı olur?

Elhamdülillah Platformu’nda söylersen sakıncası yoktur. Elhamdülillah idrakiyla söylemen; “Allahım bize böyle bir şey nasib ettin, Sen diledin de oldu” demektir. Bu yasal yanlıştır, hiçbir sakıncası yoktur.

-Kendini torpilli zanneden tanrı olmaz mıyız?

Elhamdülillah Platformunda söyleyince öyle olmaz. Elhamdülillah demek “Bu işte hiçbir iddiam yok” demektir. “Allahım bana böyle bir rol verdiğin için” demektir. “Böyle dilediğin için” demektir. “Bugün iyi yaptım. Başka yere de gidebilirdim buraya geldim, aferin bana” manasına gelmez!

-Hissettiğimiz şükran duygusu, bize ister istemez bir sevinç getiriyor. Bu sevinç duygusunun coşkuya dönüşmesi yanlış mıdır?

Elhamdülillah Platformu’nda olursa cezbe oluşturur, sakıncası yoktur.

-“Aldığımıza üzülmeyin, verdiğimizize sevinip şırmamayın” gibi mi?

O farklıdır. Bu Elhamdülillah sevincidir, “A”nın sevinci değildir.

Bunları dinleyince “Artık böyle olacağım” demeniz güzeldir ama hemen öyle olmaz. Olması için çok önemli çalışmalar gerekir. Bunlardan birisi Esmâ zikrullahıdır. Esmâ’ül Hüsna’ları çok önemseyin. Onların sizde açacağı manalar, “Şöyle yapacağım” demenize gerek kalmadan öyle yaşamanızı sağlar. O manalar açılınca, bir plan yapmanıza gerek kalmaksızın öyle yaşıyor olursunuz. O manaların açılmasını sağlamak gerekiyor. Ama “B” yapıda.

Bütün bu söylediklerimiz için Hicret gerekiyor. Hicret olmadan cennet olmaz. Cennetin çok önemli bir şartı hicret etmektir. Hatta takvimin başlangıcı için bile Hicret'i almışlar, "Hicri Takvim Yılı" diyoruz. Efendimiz'in doğum günü gibi önerilere rağmen Hicret'i başlangıç alıyorlar. Çünkü hicret beyaz sayfa açmaktır, bir idrakten bir idraka geçmek demektir. Bir idrakten diğerine geçmek hicrettir ve bu hayatımız için çok önemlidir. Gerçek hicret; "A" Takdim Formu'ndan "B" Takdim Formu'na geçmektir, Esas hicret tanrılık ilanından vazgeçip, ona "La ilahe" deyip "İllallah" formunda olmaktır. Bu hicreti önemseyen kişi "A" Takdim Formu'nda neleri varsa hepsini teker teker "B" hanesine taşır. Nelere önem veriyorsa hepsini taşımalıdır. Hayatında kriterler vardır, o kriterleri düşünüp "Kendimi tanrı ilan ederken benim için önemli kriterler şunlardı, bu hicrette onları tekrar ele almalıyım. İllallah gümrüğünden bunlar geçmez, bunları kapıdan almazlar" deyip kriterlerini "B"ye uygun hale getirmelisin. Kapıdan geçmiyorsa da terk etmelisin. "A" Takdim Formu'nda edindiğin tüm alışkanlık ve adetleri terk etmedikçe hicret olmaz. Adet, gelenek ve göreneklerin tümünü terk etmedikçe hicret olmaz. Bu yüzden terk etmek, terk edebilmek önemlidir. "A"da ne kazanmışsan terk etmek, senin için orada ne vardıysa terk etmek şarttır, terk budur. "A" Takdim Formu'ndayken şöyle olanlara çok önem verirdim" dediğiniz kriteri "B"ye göre yenileyeceksiniz. Birisini önemli sayacaksanız "B" Takdim Formu kriterlerine göre önemli saymalısınız, ona göre dostlar edinmelisiniz, "önemli" mevhumunu ona göre oluşturmalsınız. Mesela, "A" Takdim Formu'nda neleri sevmişseniz onları "B"nin kriterleriyle yeniden düzenlemelisiniz. Buna eşiniz, çocuğunuz, anne babanız dâhildir. Ben seni tanrı gözüyle sevmiştim deyip o sevgiyi bile yenilemek gerekir. Tanrılık halinde ne tür duygular varsa o duyguların hepsini bu hicrette eşya taşır gibi teker teker "B" haline taşımak gerekiyor. Neyi unutmuşsanız, dönüp alıp buraya getirmek lazım. Neler bu kapıdan geçmiyorsa, onları orada bırakmak lazım!

Terk etme ve taşıma konusunda şöyle bir yanılgı olur; duyguları taşımaz, yok ederler. Kişinin tanrılık ilanında bir duygusu vardır, onu şartlanma zanneder, yok etmeye çalışır. Halbuki şartlanma o duyguya sahip çıkmaktır, duygunun kendisi şartlanma değildir! Şartlanma bir duyguyu tanrının duygusu kabul edip uygulamaktır. Tanrılar ülkesinde onun adı duygudur ama siz onu taşıdığınız zaman yeni ülkede onun adı Esmâ Manası'dır, bir terkinin manasıdır o. Dolayısıyla; tanrıya ait olduğu zaman adı duygudur, tanrının elinden kurtarıp da hicret ettirirseniz "B" dünyasında o esma terkinin duasına dönüşür. Bir sevinç, bir üzüntü gelir burada duaya dönüşür. O üzüntü tanrının elinde "ah, vah" ve isyan ilen "B" Takdim Formu'na hicret

ettirildiğinde duaya dönüşür. Duygular şartlanma zannedilip de vurdum-duymazlığa giden yola girip duygular anesteziye uğratılırsa ortaya Anestezik Tanrı çıkar. Hiçbir şeye üzülmeyen, sevinmeyen bir tanrı. Dostu acı çekiyor, o üzülüyor. Sünnete ters! Rasulullah (SAV); “Mü'minler bir vücudun organları gibidir, birine bir şey olunca hepsi etkilenir” diyor ama onda bir telaş yok. Yanlış bir yol tutup, duyguları şartlanma zannedip, duygulardan mahrum tanrı olmayın. Onları hicret ettirin.

-“A”nın bir olay karşısında duygulanıp üzülmesi ve acı çekmesiyle, “B” idrakının o üzüntüyü yaşayışı farklıdır, değil mi?

“B”de onlar duadır, ibadettir hatta. Onlar duaya ve ibadete dönüşürler. Bu başlangıçtır. Sonra o hatıralar kesilir, ancak o ilerde olur. Bu yola girildiğinde fiillerin tecellisi kısmında üzüntü de sevinç de vardır, hepsi vardır. Ama bunlar birer dua halidir. “B”de duygular tanrıya aitiklikten kurtarılmıştır, tanrıların esaretinden kurtarılmıştır ve esas HÜRRİYET budur. “B”de duygular artık hürriyetine kavuşmuştur. Bu yolda ilerlerken duygular daha sonra yok olur. Ama ne zaman ve nasıl yok olur? Kul yok olunca! Oraya henüz girmiyoruz. Kul varken duygular da vardır, çünkü onlar kula aittir. Kula aitliğin de bir seyri vardır. Bu seyrirde kişi önce “Rabbinden” bilir, sonra “Rabbi” bilir, sonra da “kul” kalmaz. Kul kalmayınca Rab da kalmaz. Çünkü Rab kul içindir. Kul olmayınca Rab olmaz. Dolayısıyla “Rabbinden bilme” de, “Rabbi bilme” de kalkar, “İlla Allah” olur. Artık kul yok.

-Kişideki Muhtariyeti Tercih Gücü, “B” yaşantısı başlayınca ne oluyor?

“B”ye geçtiği zaman kul tercih gücü ile yalnızca durum tesbiti yapıyor. Tercih gücünü “Ben müstakil rabbim” iddiasında kullanmıyor. Dolayısıyla bu iddiadan kurtulunca durum tesbiti yapıyor; “Ben Allah’ın dileğinin suretiyim” diyor. Esmâ terkinin, birimin “Ben Allah’ın dileğinin suretiyim” diyerek yaptığı durum tesbiti aslında yasal yanlıştır. Yola çıkarkendir, başlangıçta o tesbite izin verilmiştir. Çünkü bu tespiti yapan bir kul var. Sonra bu kulun kalkması yolu da var. Kul’un var olduğu idraklar olan ilmel yakîn ve aynel yakîn idraklarında tespit vardır, olacaktır. İlmel yakîn ve aynel yakînî yaşarken durum tesbiti yapılır. İddia eden değil durum tespiti yapan vardır.

-Aynel yakindeki, isimlerin tecellisindeki tespit nasıldır?

Fiillerin tecellisinde olduğu gibidir. Fiillerin tecellisindeki tesbit “bu fiil Rabbimdendir” iken, isimlerin tecellisinde “Rabbim” der. Diyelim ki “Hayy” ismi tecelli ediyor. O bizzat Hayy isminin kendisini tesbit ediyor, Hayy olarak yaşadığını tesbit ediyor. Bizzat Hayy olarak! Parça parça Hayy’lar olarak

değil. Hayy olarak isminin tecellisini yaşayan tüm Hayy'ları fark eder ve bilir. Hatta Hayy ismini yaşayan diyor ki; karanlık gecede, kara bir taşın üstünde ki kara bir karıncanın hangi ayağını attığını hissederim. Genel bir Hayy bu. Bunu neye benzeteyim de anlatayım? Evdeki elektrikli cihazlara benzetelim. Elektrik HAYY olsun, o cihazların Hayy'ı o değil mi? Onların hayatı o! Buzdolabını çalıştırıyor, bulaşık makinesini çalıştırıyor. Hepsi kendilerinin müstakil elektrikleri var sanıyorlar. Buzdolabı diyor ki, benim müstakil elektriğim var, diğeri benim de müstakil diyor. Elektrik hepsinde tek olduğu için radyoyu da, televizyonu da aynı anda bilir. Ayrı ayrı değil, aynı anda bilir. Hayy ismi de öyledir. Tecelli ettiğinde bütün Hayy'ları aynı anda, bir gayret sarf etmeden, yorulmadan, incelemeyen bilir. Hangi isim açılmışsa onu öyle yaşar. Tüm isimler tecelli etmişse, açılmışsa... Bütün isimler birden açılmayabilir, isimleri tek tek yaşayabilir, isimlerin birisi açılabilir veya hiç oraya gelemeyebilir. Çünkü onlar mutlaka yaşanacak yollar değildir, çok özel hallerdir. Cenete gitmek için mutlaka geçilen yollar değildir. Eğer İnsan-ı Kamil kitabınız varsa bizzat yaşayan orada anlatıyor. Bizzat yaşamış! Diyor ki, ben bu kitapta yaşamadığımı anlatmadım, ne yazmışsam bizzat yaşadım. Dolayısıyla, o kişi orada Hayy ismini nasıl yaşadığını üç beş sayfa olarak İsimlerin Tecellisi adı altında anlatıyor. Fiillerin tecellisi, isimlerin tecellisi ve sıfatların tecellisi bölümleri var, yaşamış yazmış! Zihninize gelmişken oraya bakabilirsiniz.

Bunları tefekkür etmek, bu bilgileri hayata geçirmek için yapılacak esma çalışmalarına fırsat verin. Tövbe ve sığınmamızı yapıp tamamlayalım.

Allahümme eslemtü nefsi ileyke ve veccehtü vechi ileyke ve fevvedtü emri ileyke ve elce'tü zahriy ileyke, rağbeten ve rehbeten ileyke, la melcee ve la mencee minke illa ileyke, amentü bi kitabikelleziy enzelte ve nebiyyi-kelleziy erselte

Allahümme ente rabbi, la ilahe illa ente halâkteniy ve ene abdüke ve ene ala ahdike ve va'dike mesteta'tü, euzü bike min şerri ma sana'tü ebûü leke bi nî'metike aleyye, ve ebûü bi zenbi, fağfirli zünubi feinnehu la yağfiruz zünube illa ente, Birahmetike ya Erhamer rahimin.

Rabbena zalemna enfusena ve inlem tağfirlena ve terhamna le nekûnenne minel hâsirîn.

La ilahe illa ente Subhâneke inni küntü minez zalimin.

Rabbi inniy zalemtü nefsi zulmen kebiyran ve la yağfiruz zünube illa ente, fağfirli mağfiraten min ındike verhamniy, inneke entel Gafurur Rahim ve Tevvabur Rahim.

Allahümme inni euzü bi rızake min sehadıke ve bi muafetike min uku-betike ve bi rahmetike min gadabike ve EUZÜ BİKE MİNKE, la uhsiy senâen aleyke ente kemâ esneyte ala nefsike.

Sübhanallahi ve Bihamdihi subhanallahil aziym, estağfirullah ve etûbü ileyh.

Estağfirullah el Aziym ve etûbü ileyh. Estağfirullahellezi la ilahe illa Huvel Hayyül Kayyum ve etûbü ileyh.

Estağfirullah Ya Rabbel arşil azim, Estağfirullah Ya Rabbel arşil kerim, Estağfirullah Ya Rabbel âlemin.

Allahümme salli ala seyyidina Muhammedin biadedi ilmike...

Ya HU, Ya men HU, La ilahe illa HU!

Elif, Lam, Mim... Allahu la ilahe illa Hüvel Hayyul Kayyum. Entel Hayyul Kayyum ve la şerike lek ve lekel mülkü ve lekel hamdü ve inneke ala külli şey'in Kadir.

Ya Hannan, Ya Mennan, Ya Bedi'as Semavati vel Arz, Ya Zel Celal-i vel İkram. Eşhedü en la ilahe illallahül EhadüsSamedüllezi lem yelid ve lem yûled ve lem yekün lehu küfüven ehad.

İnni veccehtëü veckiye lillezi fataras semavati vel arda haniyfen ve ma ene minel müşrikin. İnne salatiy ve nüsükiy ve mahyaye ve mematiy lillahi rabbil âlemin. Ve la şerike lehu ve bizalike ümirtü ve ene evvelül müslimiyn. Eslemtü veckiye lillahi, eslemtü li Rabbil âlemiyn. Birahmetike ya Erhamer rahimiyn. Vel hamdü lillahi Rabbil âlemiyn. Âmin...

Allahım, öncelikle Rasûlullah Nebiullah Habibullah Keremullâh Efendimiz Muhammed Mustafa aleyhissalatü vesselam'ın Güzel Temiz Latif Ruhu Şerifleri için ve O'nun muhterem eşleri ve yavrularının ruhları için,

Allahım, gelmiş olan tüm Nebi ve Rasul Efendilerimiz'in ruhları için,

Ey Allahım, Halife Efendilerimiz Hz. Ebubekir, Hz. Ömer, Hz. Osman, Hz. Ali radiyallahu anhüm'ün ruhları için,

Ashabı Kiram Sahabe Efendilerimiz'in ruhları için,

Allahım indinde makbul kullarının ruhları için,

Ve Allahım, yalnızca Senin rızanı umarak Seni anlama, kavrama ve anladığıyla, kavradığıyla salih amel işleyebilme arzusuyla buraya gelmiş olan,

hazirunun ve rahmetine intikal etmiş anne-baba, kardeş, tüm yakınlarının ruhları için;

Ey Allahım, bu güzel birliktelikten o yakınları haberdar eyle. Ey Allahım onlara merhametinle muamele ediver. Ya Rabbi, onların günahlarını bağışlayiver, onların azaplarını yok ediver, onların mekânlarını cennet ediver. Onlardan razı oluver ya Rabbi.

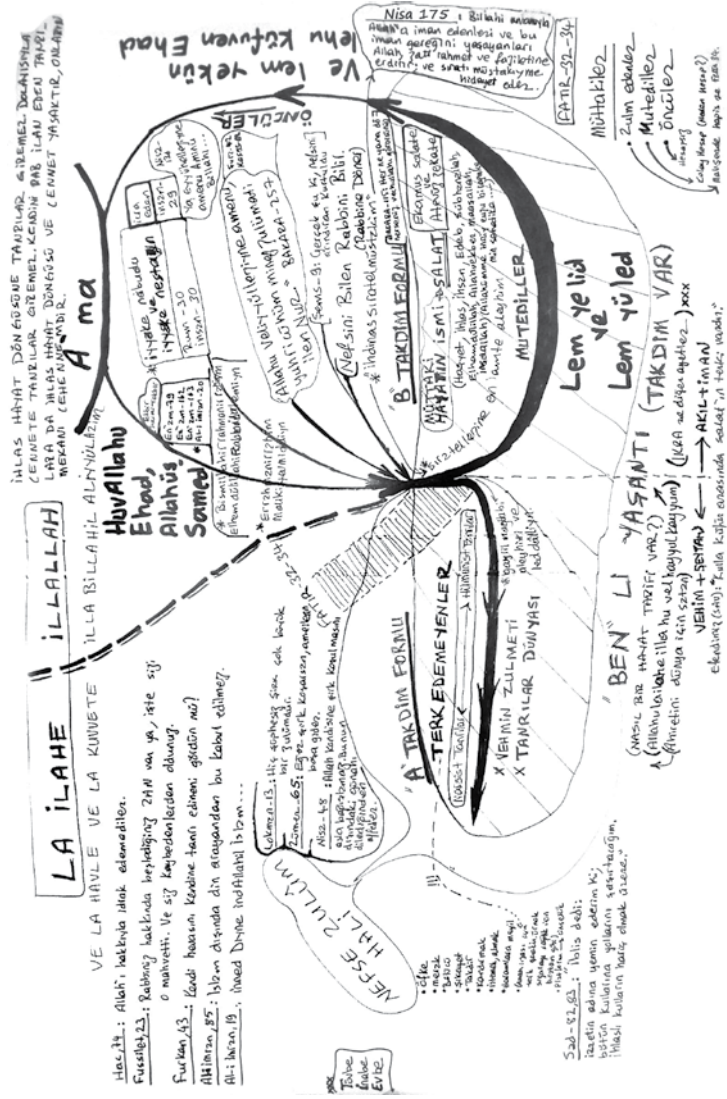
Ve Allahım rahmetine kavuşan bütün müslüman mü'min din kardeşlerimizin ruhları için;

Ve Allahım, müslüman mü'min din kardeşlerimizin ve buradaki hazirunun hastalarına acil şifa, dertlilerine acil deva, borçlularına acil eda, işsizlerine acil iş, gelirsizlerine acil gelir, yolcularına acil selametlik hayrlısıyla lütfunla kolaylıkla nasib eyleyiver ya Rabbi.

Ey Allahım, bizlere ve inanan din kardeşlerimize sağlık, sıhhat, afiyet lutfeyleyiver, merhamet eyleyiver, bizleri bağışlayiver, affediver, bizlere hidayet nasib eyleyiver. Bizlere hayrlı, geniş ve helal rızklar lutfeyleyiver ya Rabbi.

Ve yalnızca RIZAN için El-FATİHA

25 Zilkade 1429 / 22 Kasım 2008

Tefekkür Şeması 1: İhlas Hayat Döngüsü Büyük Haritası

Konuları tasavvufta alışmış literatürün dışında kelimelerle anlatıyoruz ama aslında aynı manaları, aynı şeyleri anlatmaya çalışıyoruz.

Gördüğünüz çizim bir müsvedde. Bu müsveddenin bana ait nostaljik bir değeri var. Bir ikinci vakti, var olan bilgilerin bir şekle dönüşümü halinde elimi daha sonra fark ettiğim, bir anda kendiliğinden kâğıda bir aksedişti. Benim için o yüzden bir önemi var. Ama size de bir hatırlatıcı.

Hatırlayacaksınız, Allah inanişini öteden alıp içimize hapsetmekle başlamış sonra bu yanıştan da kurtularak yola devam etmiştik. Bu müsveddede gördüğümüz “A” Takdim Formu ve “B” Takdim Formu bakış açılarını uzunca süre ele aldık, devam da edecegiz. Aslında yaptığımız şu: Başlarken, neyin nerede olduğu tam belli olmayan “Herhalde böyledir” dediğimiz dağınık bir bakışı alıp, idrakta yukarı doğru ama hep daha netleştirerek ilerletmeye gayret ettik. Şimdi bu idrakı bir basamak daha yukarı taşıyoruz:

“A” takdimiyle “BEN” denilen bir hayat var. Bu yaşantı Dünya Hayatı’dır. “A” Takdimiyle “BEN” dünya hayatının esasıdır. Şöyle bir süreç var: “A” Takdimiyle “BEN” deme olgusu dünya hayatını oluşturuyor, dünya hayatı da cehennem oluşturuyor. Cehennem dünya hayatının devamıdır. Biri diğerinin sonucudur. “A” Takdimiyle “BEN” demenin sonucu dünya hayatı, dünya hayatı döngüsünün sonucu cehennemdir. Nebe-21’e göre cehennem herkesin güzergâhı üzerindedir. Dünya herkesin güzergâhı üzerinde değil mi? “A” takdimi “BEN”le başlayan olguya “Dünya güzergâhınızın üzerindedir” diyor. Bu olgunun güzergâhında dünya hayatı var. Bu yüzden ayet dünya hayatına diyor ki; “Kesinlikle cehennem herkesin güzergâhı üzerindedir.” (Nebe-21)

“Sizden oraya (cehenneme) uğramayacak hiçbir kimse yoktur. Bu Rabbinin üzerine kesinleşmiş bir hükmüdür. Sonra biz korunanları kurtarıyoruz, zalimleri de dizüstü orada bırakırız.” (Meryem; 71, 72)

Ayet cehennemden kurtulmanın tek yolunu gösteriyor: Biz korunanları kurtarıyoruz! “Korunmuş olanlar kurtulur” demiyor. “Korunanları biz kurtarıyoruz, zalimleri de dizüstü orada bırakırız.” Meryem 71-72’de olay Nebe-21’e göre daha geniş anlatılıyor: Sizden cehenneme uğramayacak hiç kimse yoktur! Bu Rabbinin kesinleşmiş bir hükmüdür. Hüküm bu; cehenneme uğramayacak yoktur. Muttakileri biz kurtarıyoruz, zalimleri dizüstü orada bırakırız.

Zalim’i artık çok iyi biliyoruz. Bu ilimden önce bu meali okusaydık zalimi zihnimizde nasıl canlandırırdık? “Biz korunanları kurtarıyoruz” kısmını hayal ederken gözümüzün önüne mesela bir salât ikame eden gelir, korunmayı salât

ikamesiyle sembolleştiririz, “salât ikame ediyorsa şöyle yaşıyordur” gibi düşünürüz. “Zalimleri dizüstü orada bırakırız” kısmını nasıl sembolleştiririz?

Bu ayette bahsedilen
“korunanlar” ın “B” Takdimi
Formu “BEN” ; “zalimler” in de
“A” Takdim Formu “BEN”
oldukları gerçeğinden
hareketle; TALİBİN,
öncelikle “A” Takdim Formu
“BEN” i iyi tanıyıp, bu tür
“BEN” den kurtulması gerekir.
“A” Takdim Formu “BEN” den
kurtulmazsa, kişinin amelleri
boşa gider. (Zümer-65: Eğer
şirk koşarsan amellerin boşa gider.)

Tefekkür Şeması 7’den

Zalimi hayal ederken haksızlık yapan birisini düşünürüz. Mesela işçilere kötü davranan bir patron, çocuklarına kötü davranan, zulmeden bir anne-baba, mahalleye zulmeden bir komşu düşünürüz. Yanılırız. Yetersiz bir yaklaşımdır. Burada bahsedilen zalim yalnız ve yalnız nefesine zulmedendir, yani şirk-i hafi halinde olandır. Bunu fark etmek gerekir. Çünkü eğer zalimi yanlış hayallersek amelimiz bozulur. “Korunanları kurtarıyoruz” ı okurken zihnimizde salât ikame eden bir insan oluşturmak bizi doğru bir amele götürür. Zalimi yanlış hayallemek ise bizi yanlış amele götürür. Çünkü “Zalim değilim, kimseye kötülük yapmıyorum” der sıyrılırız. Buradaki zulüm, “A”ların dünyasında “A”ların birbirlerine kötü davranmalarından kaynaklanan zulüm değildir.

4. Tefekkür Şeması’nı incellerseniz, orada “A” Takdim Formu’nun olduğu kısma “nefse zulüm yeri” dedik. Zalimlerin ve zulmün yeri burasıdır, aslında burada yaşayanlar zalimdir. Ayetlerin “zalim” dediği kişiler “A” takdimiyle yaşayanlardır.

“A” Takdim Formu aynı zamanda “Batıl” denilendir. Din’de batıl denilen ne varsa hepsi buradadır. “B” Takdim Formu olarak tanımladığımız İhlâs Hayat Döngüsü ise Hakk’tır. “A” batıl, “B” Hakk! Asr Sûresi’ne bu çerçevede bakmak lazım, Asr Sûresi’ni bu bakışla yeniden önemsemek lazım. Hakk ve Hakk’ı tavsiye orada önemli bir kavramdır.

"A" TAKDİM FORMU "BEN"	"B" TAKDİM FORMU "BEN"
Tin-5: "Sümme radehdahu esfele safiliyn" Varlık ve Varlığın Muhtariyeti iddiası ile kendisini Allah'a eş ve ortak koşan ZULMANI "BEN" Küfür sayılan bir iddiayı, takdim. VEHMIN ZULMETİ • Vehmin suistimali, Vehmin vehmi • Deccaliyet Kısır Döngüsü Hayatı • "Nas" Suresi ile korunulmak istenen haldir. NEFSE ZULÜM • Nefsin zerri (Nefs kaydının küfür amaçlı kullanılması "zer" dir) • Deccaliyet Kısır Döngüsü'nü gerçek ve alternatifsiz hayat sanarak bunun hırsına girmek. Zilzâl-8. ayette söz konusu olan "ŞER". "Felak" Suresi ile korunulmak istenen durumlar. HADDİ AŞAN (AŞİ) Mü'min-6. ayete göre ASHABUN NAR Kendini eş koşan bilinc ile haddi aşar; • Eş koşmayı fiillerle ortaya koyarak haddi aşar Fatıha-7. ayetle "gayril mağdubi 'aleyhim ve laddalliyin" diyerek istenmeyen durumlar BATIL Muhammed-3: "Bu böyledir; çünkü, kaşır olanlar (kendi varlığını eş koşanlar) batıla tabi oldular... iman edenler ise, Rablerinden (olan) Hakk'a tabi oldular... işte; böylece Allah insanlara onların misallerini darbediyor. Hacc-62: "İşte böyle... Çünkü Allah, O Hakk'dır. O'ndan başka çağırıkları ise, o batıldır. Mu hakka Allah, Alıyy'dır, Kebir'dir. BOŞ AMEL • Zümer-65. "Şirk koşarsan amellerin boşa gider." • Muhtariyetin korunması veya yüceltilmesi amaçlı fiiller (ameller) GİRKİN, NECİS • Tevbe-28 Feth-i Zulmani Tanrısal düzenlemelere hürmet ve riayeti edeb sanar; oysa, kendi varlığını eş koşarak edepsizlik yapar Onun herşeyi tanrılığı ve tanrılar için "B" Sırrınca Levmi edemez. Deccaliyet Kısır Döngüsünde Kalır.	Tin-4: "Lekad halaknel'insane fyaahsen takvirim" İlmullah'ta Allah'ın dileğinin bir ilmi suret olarak, muhtarlık söz konusu bile olmazsınız var görünen (Billahi anlamında iman) NURANI "BEN" veya RAHMANI "BEN" ilmi sureti takdim. VEHMi "BEN" bu halin başlangıç bölümünü oluşturur VEHİM ile gelen NUR • İlmi suretler olan cü'î manaları anlamaya varmış sanmaya ve bu var sanışa göre muamele yapmaya yarıyan idrak gücü vehi • İhlas Hayat Döngüsüne vehim ile girilir. NEFSİN HAKİKATİNE UYGUN SEYR HALİ • Nefsin Hayrı (Nefs kaydının durum tesbiti amaçlı kullanılması "hayr" dir) • Bu seyr İhlas Hayat Döngüsü'ndedir. Zilzâl-7. ayette söz konusu olan "HAYR". ALA SİRA TEL MÜSTAKİYM • Yasin-4. "alâ sıratın müstekiym" • Fatıha-6. ayet ile istenen yoldur. • Rum-30. ayette tavsiye edilen HANİF • En'am-79 HAKK Asr-3. ayette tavsiye edilmesi önerilen Hak bu yoldur; tavsiye edilecek "sabr" da bu yol içindir. SALİH AMEL • Asr-3. ayette bahse konu olan SALİH AMEL ancak bu yolla mümkündür. • Maide-2. BİRR ve TAKVA • La ilahe illallah Muhammeden Rasulullah GÜZEL, TAHİR • Vakıa-79 Feth-i Nurani (Rahmani) EDEB HALİ • Var sanışı suistimal etmemek hali ALLAH RİZASI (Nefs-i Radiye, Nefs-i Mardiyeye) "A" ve "B" Muhasebesi içeren levmi edişle İhlas Hayat Döngüsünde ilerler. HİCRET

Tefekkür Şeması 4

Asr Suresi'nde ayrıca ZAMAN da çok önemseniyor: "Vel Asr; zamana yemin olsun!" Asr Suresi'ndeki "zamana yemin"i düşününce, paylaşmak istediğim birkaç şey var. Birisi şu: Tasavvufta kesinlikle kendinizi Allah'ın yerine koymayın, yanlış yaparsınız. İnsansınız siz! İnsan Allah değildir. Buna çok dikkat etmek lazım; kendinizi Allah'ın yerine koymayın! Tasavvufta meşgul,

heyecanlı bir arkadaşımızla karşılaşılıyor ve zamandan bahsediyoruz, bize “Ne zamanı? Zaman yok ki” diyor. Niye zaman olmasın? İnsana göre zaman var ve Allah zamana yemin ediyor. O zaman sen bunu Allah’a öğret, “Ne zamanı? Yok öyle bir şey” de. Allah “Vel Asr; zamana yemin olsun” diyor. “Zaman’da öyle bir ilim, fark etmeniz gereken öyle bir şey var ki, onu gözden kaçırmayın” diyor. Ama sen Zaman’ı es geçiyorsun, boş veriyorsun. Tasavvufu meşgul olanlar kendilerini yok’a, yok demeye o kadar adıyorlar ki, her şeyi “yok” yapıyorlar. Ama yanlış yapıyorlar.

-“Zaman” göreceli bir şey değil mi? Zamana edilen yemini anlayamadım.

Bir şeye “yok” demekle “göreceli” demek aynı mıdır? Göreceli, var ama göreceli demektir. Ben “Zaman göreceli değil” demiyorum. Ama birisi çıkıyor “Zaman diye bir şey yok” diyor. “Yok” dediğin zaman yok olanı nasıl değerlendireceksin? Ayet “Zamanı değerlendiremeyen hüsrandır” diyor. Sen “Zaman yok” dersin onu nasıl değerlendireceksin? Zamana kim yok diyebilir? Allah! Allah kendisi için “Zaman yok” diyebilir. Sen kendini Allah’ın yerine koyar da “Zaman yok” dersin Allahlık yapmış olursun. Kaybedersin. Kendini Allah’ın yerine koyan, Allah’ın işine karışan, Allahlık yapan kaybeder. İnsan kuldur, kul olmak zorundadır. En azından başlangıçta böyledir. Zaman vardır. Ama zamanı tarif kriterlerine göre göreceler ortaya çıkar. Senin güneş sistemine göre koyduğun zaman ölçüsü ölümü tatmanla değişir, galaksi sistemine göre farklı bir zaman idrakin oluşur. Demek ki, zaman anlayışı var. Allah, kâinatın yaratılmasıyla ilgili “Semavat ve Arzı altı günde yaratı” diyor ayette. Bir zaman mevhumu var. Ama oradaki “gün” bizim bildiğimiz gibi bir gün değildir, çok farklı bir şey o! Oradaki Pazartesi, Salı gibi gün değil. Özellikle hristiyan anlayışından kaynaklanan bakışla “Allah altı günde yaratmış, yedinci gün, Pazar günü dinlenmiş” gibi espriler bile yapılıyor, çok yanlış. Öyle değil! “Altı gün” nedir, yeri gelir görürüz inşaAllah...

Aslında Asr Sûresi’nde bizim önce insanı kavramamız gerekiyor, insan boyutunu iyi kavramamız gerekiyor. Çünkü insan boyutunu iyi tanıyamazsanız tanıyamadığınız bu boyuttan kurtulamazsınız. “Zaman yok” diyerek siz tanımanız gerekirken herşeyi yok ederseniz kurtulamazsınız. Asr Sûresi ilan ediyor: “Hüsrandır o insan! Ancak iman eden ve salih amel işleyenler müstesna!” Onları hariç tutuyor. Bu gerçeği birçok ayette görürüz. 6. Tefekür Şemasındaki Nisa Suresi 175. ayet de bize bu gerçeği öğretir:

<u>LA İLAHE İLLALLAH</u>	<u>MUHAMMEDEN RASULULLAH</u>
Risalet Mesajı	Nübüvvet Programı
Neye inanacaksın?	Ne yapacaksın?
Muhtariyet iddiası sonucu, tanrılık ilanıyla meydana çıkan <u>İLAH'lar (=örtücüler)</u> yoktur; sadece ALLAH .	<u>Billahi</u> anlamıyla ALLAH 'a imanın sonucu olarak; ancak, heva ve hevesiyle hareket etmeyen ve bu risaleti (La ilahe illallah) açıklayan Rasulullah (SAV) , nasıl amel edilmesini buyurmuşsa ve öğretmişse, onlar benim amelimdir.
<u>illelleziyne</u> AMENU ve	A`MILUSSALİHATİ (Vel Asr-3)
İMAN (Amentü <u>Billahi</u>) "Ya eyyühelleziyne amenu, " AMINU BILLAHI... " (Nisa-136)	SALİH AMEL " <u>Örtücü ilah</u> " olmaksızın Rasulullah (SAV) 'e uymak. ÖRTÜCÜ İLAH OLMAKSIZIN YÖNELMEK
" <u>Billahi</u> anlamıyla ALLAH 'a iman edenleri	...ve bu imanın <u>gereğini</u> <u>yaşayanları</u>
ALLAH , zati rahmet ve faziletine erdirir; ve sıratı müstakime <u>hidayet eder.</u> " (Nisa-175)	
ÖRTÜCÜ İLAHLAR CENNETE GİREMEZLER	KELİME - İ TEVHİD CENNETE GİRİŞ ŞARTINI AÇIKLAR

“Billahi anlamıyla Allah’a iman edenleri ve bu imanın gereğini yaşayanları Allah rahmet ve faziletine erdirir ve sırat-ı müstakime hidayet eder.” (Nisa-175)

Ayette iki kategori var: BİLLAHİ ANLAMıyla ALLAH'A İMAN EDENLER. Allah'a inananlar değil, Billahi anlamıyla Allah'a iman edenler. Bir de bu İMANIN GEREĞİNİ YAŞAYANLAR. Bunları Allah rahmet ve faziletine erdiliyor ve sırat-ı müstakime hidayet ediyor. Vel Asr Sûresi'ndeki “iman edenler ve imanın gereğini yerine getirenler” ile aynı manadır, o imanın gereği Asr Suresi'nde tarif edilmiştir: Salih amel! Amel değil salih amel. Bir işi “A” Takdim Formu yapıyorsa o Amel'dir. “B” Takdim Formu yapıyorsa Salih Amel'dir. Bu yüzden, “A” takdiminin, “B” takdiminin veri tabanını çok iyi bilmek gerekiyor. Aynı işi yaptığın halde bir anda tanım değişiyor. Birisi amel oluyor, amelle cennete gidilmez. Diğeri salih amel. “B” Takdim Formu'nda, Hakk dediğimiz yerde yapılan her iş salih ameldir. “A”nın yaptığı işler kendi içinde ikiye ayrılır: Yapılan iş müslümanlığın gereklerinden ise ameldir. Başka şeylerse tanrılar arası mücadeledir. “Zamanı değerlendiremeyen hüsrandır” kapsamından “B” anlamıyla iman edenler ve salih amel işleyenler hariç tutulmuştur, bu yüzden.

İman ve salih amele şöyle de bakmak gerekir: İMAN La ilahe illallah'tır, SALİH AMEL Muhammeden Rasulullah! Şemamızda bu bakış şöyle tanımlanıyor: “La ilahe illallah” Risalet boyutudur, “Muhammeden Rasulullah” Nübüvvet boyutudur. Dolayısıyla ayet, Kelime-i Tevhid'le aynı manayı söylüyor. La ilahe illallah Billahi anlamıyla imandır. Bu imanın gereği ise Muhammeden Rasulullah'tır; Salih Amel'dir. Heva ve hevesiyle davranmadığını Allah'ın söylediği ve “Rasûlüm” dediği Muhammed sallallahu aleyhi vesellem nasıl yapmışsa o salih ameldir. Bu yüzden onu yaparım.

Şöyle toparlayalım: La ilahe; tanrılık iddiasında değilim, İlla Allah. Bu imanım gereği nasıl yaşanacağını da Efendimiz Hz. Muhammed sallallahu aleyhi vesellem öğretmiştir, O'nun yaptığı gibi yapar Nübüvvet'e uyarım. Bu yüzden ki, Risalet devam eder ama Nübüvvet son bulmuştur. Yani Hazreti Muhammed (SAV) SON NEBİ'dir. Bu, yeniden amel tarifi yok demektir. Bu çok önemli! Yeniden amel arayışına girmek SAPMAK demektir. Yeniden amel tarif etmek Son Nebi'yi kabul etmemek demektir.

“Ve (onlar) birbirlerine Hakk'ı tavsiye eder ve sabrı tavsiye eder.” (Asr-3)

“Hakk’ı tavsiye etmek” ne demektir? Bu, birbirlerine hak hukuk tavsiyesi, birbirlerine hukukun üstünlüğünü önerme değildir. Bir kişinin “A” Takdim Formu’nda yaşarken tanrılara hak hukuk çerçevesinde davranmalarını önerip sonra da “Ben ayet gereği hak hukuk tavsiye ediyorum” demesi bu ayette önerilen şey değildir. “Hüsranda olmamak için hak hukuk öneriyorum, ayetin gereğini yapıyorum” diye tanrılar arası mücadelede adaleti önermek, “Hakk’ı tavsiye” etmek değildir. Tanrıların hedeflerinde, sıkıntılarında onlara “dayanın, sabredin, sevaptır” demek de “sabır tavsiye” değildir, ibadet değildir. Yanılmayalım, yanlış iş yapmış oluruz. Bu ayette söylenen şey çok farklıdır. Şudur: Hakkı tavsiye “B” Takdim Formu’nu tavsiyedir. Onlar Hakk’ı, yani “B” Takdim Formu yaşantısını tavsiye ederler. Bu yaşantıyı tavsiye ettiklerine bu yaşantı için sabır dilerler: “Sabret, Allah’ın hükmünü bekle, sonu selamettir. İnananın velisi Allah’tır, O’na güven ve dayan” derler. İhlas Hayat Döngüsü Büyük Haritası’nda bu ayeti yazdık:

“Allahu veliyyullezine amenü yuhricühüm minez zulumati ilen nur: Allah inananların Veli’sidir, onları zulmet karanlığından alır, nura sokar.” (Bakara-257)

Bu söylediklerim Kur’an’ı “B” mealiyle anlamada kelimelerin deşifresidir, “B” meali budur. “B”deki (Hakk yolundaki) manayı yakalamak budur. Ancak böyle “B” meali’nin içine girmiş olursunuz. Diğerleri şaşı bakanların veya göremeyenlerin mealleridir. Vakıa-79 onlara “Sakin Kur’an’a dokunmayın. Tahir olmayanlar dokunmasın. Temiz olmayanlar ayetlerimize dokunmasın” diyor. Çünkü onlar yorumlarını “A” Takdim Formu içinde yapıyor, tanrılara yönelik yapıyor. Mesela Meryem Suresi-72’deki “zalimler”i düzgün tahayyül edemezler. Manasını doğru anlamadan doğru amel çıkarılamaz. Zalim “A” Takdim Formu’nda olandır, nefsine zulmedendir. “B” mealiyle zalim budur.

Artık “A” ve “B” takdimini daha yukarı bir manaya taşıyacağız. İhlâs Hayat Döngüsü’nde süreç “HUvAllahu Ehad Allahus Samed”le başladı ve B₀ noktasına kadar geldi. B₀ noktasından sonra “A” Takdim Formu dediğimiz sapan bir yol var. Lütfen burayı tefekkür edelim. B₀ noktasına yaklaşırken birime bir şey olur, ona Allah bir duygu verir. B₀ noktasına yaklaşırken ona verilen duygu Kendini Hissetme Duygusu’dur. Bu duyguyu tutmaya çalışın. Daha önce “A” ve “B” Takdim Form’larını ve “BEN” diyerek takdim edişleri fark ettik, onlar bizim için somutlaştı. Şimdi manayı bir basamak yukarı çıkarıp diyoruz ki; Kendini Hissetme Duygusu’nu yakalayın. Esmâ’ül Hüsnâ kompozisyonu olan birime Allah Kendini Hissetme Duygusu verir ve o kendini hisseder. İşte Cüz Hayatı böyle başlar. Cüzün hayatı “kendini hisse-

dince" başlar. Bu yüzden Kendini Hissetme Duygusu çok önemlidir. Bunu çok tefekkürle, çok somut görebilmeye çalışmak, bu mananın açılabilmesi için gerekli Esmâ'larla bunu somutlaştırmak gerekiyor. Hissettiğinizde de kuvvetlenmesi için La ilahe illallah Kelime-i Tevhid'i ile Kendini Hissetme Duygusu'nu yakalamaya çalışın. Şimdi daha yukarı ve çok önemli ikinci manayı söylüyorum: Birim kendini hissetmeye başlayınca, ona Kendini Hissetme Duygusu verilince onda bir güç belirir. Kendini hissetmesinden kaynaklanan o gücü fark edince birim farklı bir hale girer. O güçle beraber birimde Muhtariyeti Tercih Gücü görülür.

Tefekkür Şeması 3'den

Şemada bu süreç gösteriliyor. Kendini Hissetme Duygusu bir birime ya Mekr veya Lütuf yollu verilir. Mekr yollu verilmişse ne olur, lütuf yollu verilmişse ne olur? Mekr; hile ve düzen yapmak, düzen kurmaktır. Mekr ehli plancı, hileci, hilekâr demektir. Bir şey mekr yolluysa o kişi kendisine verilenle hile yapacak demektir. Hile kime yapılır? Allah'a! Hileyi Allah'a yapacak! Hile yapmak Allah'ı örtmektir. O kişi Mekr yollu verilenle hile yapacak, düzen kuracak ve Allah'ı örtecektir, mekr yolu budur. Eğer Kendini Hissetme Duygusu birime mekr yollu verilmişse; o kendinde beliren Muhtariyeti Tercih Gücü'nü bu duyguyla kullanıp muhtariyetini ilan eder. Fark edin, bu bir üst idraktır, "A" ve "B"nin bir üst kolonudur. Kendini Hissetme Duygusu mekr yollu dilenilmişse kul onunla muhtariyet ilan ediyor ve küfür ehli

oluyor. Onunla Allah'a ait vasıfları örttü. Allah'ın varlığını örtmek Allah'a ait vasıfları örtmektir, buna çok dikkat edin. "Ben Allah'a da inanıyorum" demeniz bir şeyi değiştirmez, O'na ait vasıfları görmezden geliyorsan, O'nun Ehad, Samed, Vahid oluşunu görmezden geliyorsan. Ki görmezden geliyorsun, bana ait bir güç, bir de Allah'a ait güç var iddiasındasın. Kendine ait güç iddia etmekle Allah'ın zati vasıflarını hiçe sayıyorsun. O yokmuş gibi, O'nda o vasıflar yokmuş gibi hareket ediyorsun. Bu halinle Mudill ismi kapsamına girer ŞAKİ olursun.

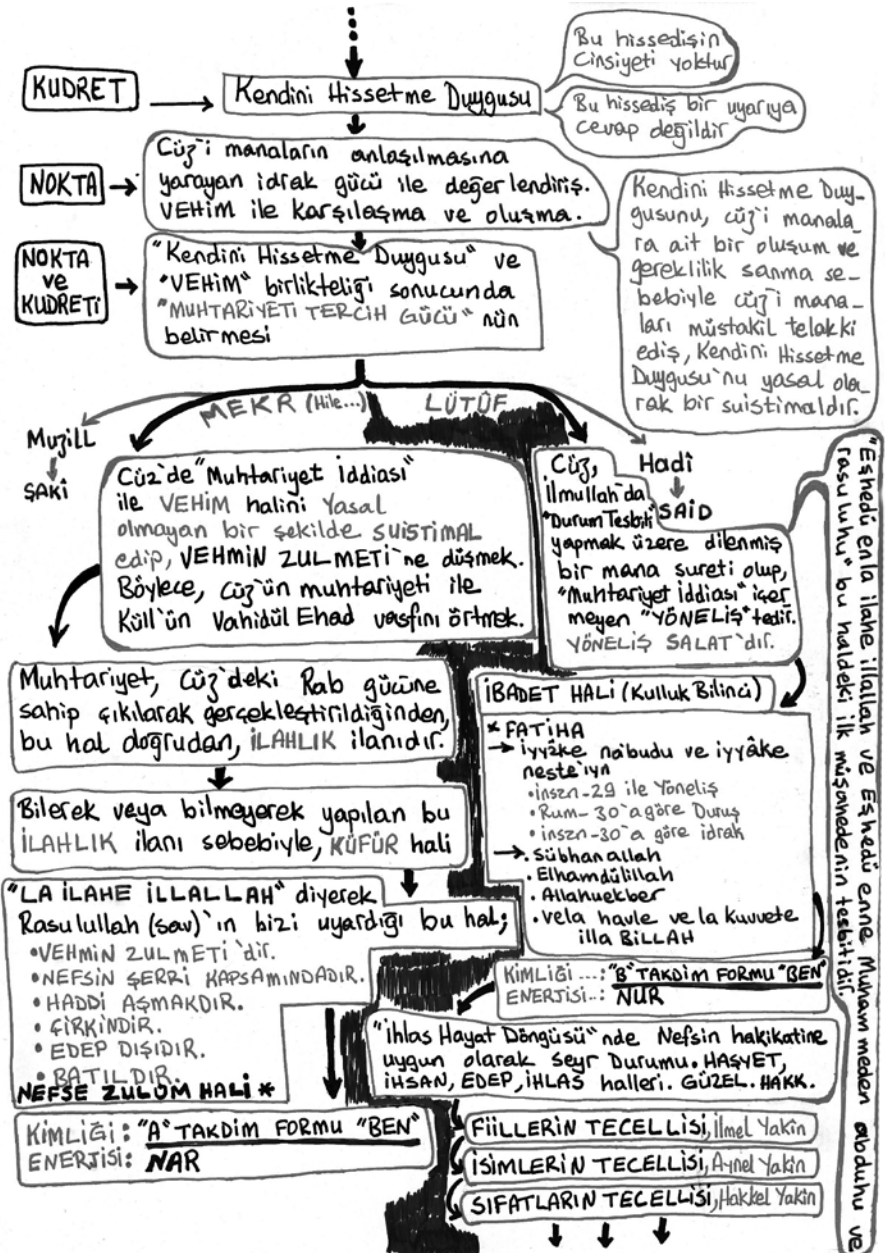
120. günü duydunuz mu hiç? 120. Gün Kendini Hissetme Duygusu'nun günüdür; Ruh üflenene andır. Bu duyguyu yakalamaya başladığınızda çözemediğiniz tasavvuf tabirlerini çözmüş olacaksınız.

Kendini Hissetme Duygusu doğrudan A'ma kaynaklıdır. Bir şeyin tetiklemeyle oluşmuş değildir, bir şeye cevap da değildir. Bir şeyin cevabı olursa Allah Samed olmaz. Kendini Hissetme Duygusu öyle bir yerden doğrudan gelen bir nurdur ki çok somdur, çok saftır. Kaynağını doğrudan A'ma'dan alır. Bir şeyin sonucu olmadığı gibi her şeyi başlatandır. Kendini Hissetme Duygusu Evvel'dir, Ahir'dir, Zahir'dir, Batın'dır. Bir kula Kendini Hissetme Duygusu lütuf yollu verilmişse onda o ibadete dönüşür. İbadete, kulluğa dönüşmüşse o kul Hadi ismi kapsamıdır ve sonuç Said'liktir. Bu kul sadece durum tespiti yapar, bir iddiada bulunmaz.

Kendini Hissetme Duygusu'nu mekr yollu kullanan "A" Takdim Formu'na sapar, lütuf yollu kullanan B₀ Noktası'na ulaşabilmek için gayret eder. Nasisine göre ya B₀ noktasında sabit kalır, ya İhlâs Hayat Döngüsü'nde ilerler.

"A" Takdim Formu'nun muhtariyet ilan etmesindeki en önemli şey ilahlık iddiasıdır, güç iddiasıdır, var olan güce sahip çıkıp o güçle muhtariyetini ilan etmesidir. Böyle yapmakla kişi Muhtariyeti Tercih Gücü'nü hilede kullanmış olur. İhlâs Hayat Döngüsü'nde yaşayan kişi Muhtariyeti Tercih Gücü'nü nasıl kullanır? İnsan-29'a göre kullanır. Kendini Hissetme Duygusu'nun birime verilışı lütuf yollu ise kişi Muhtariyeti Tercih Gücü yetkisini İnsan-29'a göre kullanır, bu ayeti yaşar. Ama İnsan-30 onu "A"ya kaymasın diye hemen uyarır: "Kendim diledim" sanma! "A" ya düşme! Dileyen Allah'tır.

Bu yüzden yaşantıda "A" takdimiyle söylenen "BEN"le "B" takdiminde söylenen "BEN" çok farklıdır. Dedik ki; "A" takdiminde olan bir iddiada bulunur, müstakilen VAR ve Muhtar olduğunu ilan eder. "B" ise durum tespiti yapar. Onun söylediği "BEN" tehlikeli değildir, o takdim yasal yanlıştır, izin verilmiş bir takdimdir.

Şu çok önemlidir: “BEN” demeyi dilinizden silerek “BEN”den kurtulamazsınız. Aynı “zaman” kavramındaki gibi. Zamandan kurtulmak için zamanı bilmek ve değerlendirmek gerekiyor. Değerlendirirseniz başka boyutlar oluşabilir. Dolayısıyla “BEN” demek gerekiyor, ama “B” idrakıyla. Aksi halde “Dilimden BEN’i sildim” demekle kurtulamazsınız, “BEN” durur. Ve “A” Takdim Formu’nda “BEN” diyen Küfür Ehli olur. Çünkü bir güç, bir müstakillik ilan ediyor. İlan ettiği tanrılıkla Allah’ın varlığını, Allah’a ait vasıfları örtüyor. “B” takdimiyle “BEN” diyen ise kuldur. O ibadet için, kulluk yapmak için “BEN” diyecektir, “BEN” diyerek ibadet yapacaktır. “BEN” Allah’ın dileğinin suretiyim” demek budur.

“Zerre küllün aynasıdır” tarifini duyarsınız. Zerre küllün aynasıdır; Küll’de ne varsa zerrede de var demektir. Bir diğer anlamı: Zerre aynadır, Küll orada kendini seyrediyor demektir. Küll zerrede, o aynada seyrediyor. Demek ki, seyir için bir ayna dilenmiş. Bu aynanın “BEN” demesi lazım ki ibadet yap-sın, yani o seyre zemin olsun. Bu ibadet nedir? Bu ibadet Durum Tespiti’dir. Durum tesbiti bu nedenle çok önemlidir. “Durum tesbiti”ni kul yapar. O yalnızca durum tesbiti yapar, hiçbir iddiası yoktur. Durumunu tesbit ediyor. Durum tespiti nasıl yapılacağını bilmediğimiz için onu bize Allah öğretir, en önemli durum tesbitini Allah öğretiyor. “A” Takdim Formu’nun ayrıca öğretilmesi gerekmiyor, çünkü dünya yaşantısının gereği olarak o bizde hazır var. Ama “B” Takdim Formu olarak durum tesbiti nasıl yapılır, onu bilmediğimiz için öğretilir. Onu Muhammedün Rasulullah’dan öğrenmek gerekir.

En önemli tesbit Fatiha Sûresidir. Fatiha tam bir durum tesbiti yapar. O bir durum tesbitidir, ibadet halidir, kulluk bilincidir, hiçbir iddia içermez. Zaten idrakınız bir iddia içeriyorsa, “iyyaKE na’budü VE iyyaKE nesta’iyn” ayetini düzgün okuyamazsınız. İdrak iddiadan kurtulmuşsa “iyyaKE na’budü VE iyyaKE nesta’iyn” Fatiha’nın önemli bir noktası haline gelir. Bu ayeti bir iddia sahibi okuyorsa Fatiha çalışmaz. Çünkü yaptığı iş durum tesbiti olmaz, o zaman Fatiha da durum tesbiti olmaz. O Fatiha, “A” Takdim Formu’ndaki “BEN”in okuduğu dizeler olur. “İyyaKE na’budü VE iyyaKE nesta’iyn” iddia içermeyen bir idrakla okunursa durum tesbiti olur. Bunun şartı, Rum Sûresi 30 duruşu ve İnsan Sûresi 30 idrakıyla okumaktır. İnsan Sûresi 29’a göre kıyamda duran, kıyamda Rum Sûresi 30 duruşuyla ve İnsan Sûresi 30 idrakıyla “İyyaKE na’budü VE iyyaKE nesta’iyn” diyenin Fatiha’sı durum tesbitidir. O durum tesbiti kulluktur. Bu durumda “İyyaKE na’budü VE iyyaKE nesta’iyn” Fatiha Sûresi’nin akıbetini belirleyen odak noktası haline gelir.

Sübhanallah, Elhamdülillah, Allahuekber zikirleri de çok önemli durum tespit beyanlarıdır. Yeri gelecek...

Şunu tefekkür edelim: Rum-30’da Hanif geçer. Hanif kula ait bir kavramdır, kul içindir. İnsan-29’da Rab geçer. İnsan-30’da ise Allah geçer. Bu üçü tefekkür edilmesi gereken bir şeydir; HANİF, RAB, ALLAH. İnsan-29’da “Dileyen Rabbına yol tutar” dediği halde İnsan-30’da “Dileyen Allah’tır” buyrulur. İnsan-30’da “Allah” denilmesini düşünelim...

“İşte böylece kâfirlere amelleri süslü gösterilmiştir.” (En’am-122)

Allah muhafaza etsin, eğer kişide Kendini Hissetme Duygusu mekr yolu açılmışsa, kişi Kendini Hissetme Duygusu’yla gelen Muhtariyeti Tercih Gücü’nü muhtariyet ilanında kullanır, örtücü olur. Örtücülere amelleri süslü gösterilmiştir. Burayı Ehlullah şöyle tefsirliyor: Kâfirler kendi varlık iddialarıyla Hakk’ın varlığını örterler. “A” Takdim Formu’ndaki “BEN”i tarif ediyor. “A”lar (kâfirler) kendi varlık iddialarıyla Hakk’ın varlığını örterler.

“Şeytan onlara yaptıkları işleri güzel gösterip böylece onları doğru yoldan saptırdı.” (Ankebut-38)

Bu yüzden “A” Takdim Formu ile “BEN” diyenin hızla, zevkle, coşkuyla orada ilerlemesinin en önemli sebeplerinden birisi yaptığı işleri doğru ve güzel sanmasıdır. Bu ayet onun küfrünü doğru ve güzel sanışının sonucunu söylüyor: Böylece doğru yoldan saptılar.

“Allah kimin sadrını İslam’ı kavramak üzere açarsa bu ona Rabbinden bir nurdur.” (Zümer-22)

Kendini Hissetme Duygusu lütuf yollu verilenin anlayışı İslam’ı kavramak üzere açılmış demektir, bu ona Rabbinden bir nurdur. Veriliş mekr yolluysa “A” Takdim Formu olarak zahir oluyor, öyle devam ediyor, lütuf yolluysa “B” Takdim Formu olarak. İdrakta bir basamak yukarıya geldiğimizi, tefekkür havuzumuza Kendini Hissetme Duygusu’nu koyduğumuzu fark ettik mi?

-120. gündeki mekr veya lutfa “dileyen Allah” gözüyle nasıl bakarız?

“Dileyen Allah” dedin, bir de “nasıl bakarız?” demekle neyi kast ediyorsun? Yani “madem dileyen O’ysa” mı demek istiyorsun?

-“Hile yapan da, lutfeden de O” gibi mi düşüneceğiz?

Hayır! Sübhanallah! Sübhanallah’ı onun için öğreniyorsun, dikkat et. Aslında SübhanAllah durum tespiti ve bu tesbiti kul yapar. Kul’un durum tesbiti yapması dilenmişse, onda kulluk bilinci dilenmişse lütuf yollu bir verilişi yaşıyordur, yani durum tesbiti yapıyordur. Durum tesbiti aslında Kulluk Bilinci’dir. Bir zan üretmiyorsun, kulluk bilinciyle durumu tesbit ediyorsun: Sübhanallah. Allah’ım benimle kayıtlı değilsin. Sübhanallah’a mana vermeye buradan başlarsak hata yapmayız. Çünkü en önemli manası budur: Allahım benimle kayıtlı değilsin, münezzehsin. Aksi halde yaptığımız hile hurdayı “Yapan kim ki? Allah yapıyor” der, tasavvuf girdaplarına düşeriz, her şeyi O’na yükleriz. Öyle değil! Nasıl olduğunu öğreninceye kadar Sübhanallah korumasında durmak için; “Allahım işin nasıl olduğunu bilmiyorum ama öğrettiğin şekilde Seni onlarla kayıtlamıyorum. Sübhanallah; sen bunlardan münezzehsin” demeliyiz. Bu soruların sebebi Kendini Hissetme Duygusu’yla müstakil bakmaktır. Müstakil bir idrak oluşturuyorsun ve “suçu ne?” diyorsun. Müstakil bir “A” takdimi oluşturup “suçu ne?” diyorsun. “Suçu ne?” dediğin müstakil bir varlık var...

Efendimiz (SAV) ashabıyla oturup sohbet ettiği bir zaman buyuruyor ki; “Kendisi için dua etmemi isteyen var mı?” Güzel bir şans değil mi? “Söyleyin ne için dua etmemi istiyorsanız söyleyin” diyor. Kalkıyor birisi “ya Rasulallah, ben şöyle şöyleyim, dua edin de düzelsin” diyor. Efendimiz dua ediyor. Bir başkası, bir başkası derken nihayet birisi kalkıyor, “Ben şöyleyim, ben böyleyim” diye bir sayıyor ki, dinleyenlerin hepsi kafasını eğiyor. Hazreti Ömer dayanamıyor, “Sus be rezil, mahvettin kendini sus” diyor. Efendimiz; “Yapma ya Ömer, söylesin. Bu dünyadaki rezillikle ahiretteki kıyaslanmaz.

Burada söylesin, duamızı yapalım ahiretteki rezillikten kurtulsun” buyuruyor. Allah muhafaza etsin, ahiretin halleri-şartları dünyadaki hallerden ve şartlardan çok farklı olduğu için dünyadaki âmâlîk, şaşî görme ahirette devam edecek olursa... Ayet diyor ki: Orada da âmâdır ama daha hüsrandır, daha zorda, daha kötü durum, daha şaşkındır. Allah muhafaza etsin.

Bazı noktaları kısa kısa ele alıp geçeceğiz.

Aslında her şey nurdur. Ancak yerine göre bu nurlar farklı isimlerle anılıyor. Öyle iki nur da iman ve akıl nurudur. İman nuru akıl nurundan daha geniş kapsamlıdır. İman nuru da akıl gibidir ama aklın ulaşamadığı yerleri kavrar ve akıl yerine kaim olacak doğrulukta kavrar. İman nurunun önemini şöyle anlatmaya çalışayım. İnsan ilimle gördüğü kadar düşünebilir, basiretle düşündüğü kadar görebilir. İşte imanla aklın farkı budur. Aklınla görebildiğin kadar düşünürsün, imanla öngörebildiğin/inandığın kadar görürsün. Bu yüzden, bu yolda sadece ilim yetmez, basiret ve ilim gerekir. “B” yolundaki mücadele bu yüzden akıl+iman mücadelesidir. İhlâs Hayat Döngüsü yolunun çarkı bu yüzden akıl+iman işbirliğiyle yürür.

Bu yolda sık düşülen girdaplardan birisi General Tanrı haline gelmektir. Paralel caddede olup da aldıkları tasavvuf ve yakaladıkları bilim kokusuyla hareket edenler bu yolda girdapla karşılaşır. Şöyle açıklayalım: Kişiye Kendini Hissetme Duygusu verilince gider kendisindeki Rab gücünü yakalar, ona sahip çıkar ve bir iddiada bulunur. Rab gücüne “benim gücüm” der. Rabb gücüne sahip çıkmamak gerektiğini okur öğrenirse Rab gücünü sahiplenmekten vazgeçer. Ama sahip çıkma özelliği duruyor. Mekanizmayı bilmediği için sahip çıkan ellerden kurtulamamış. Rabba sahip çıkmaktan kurtulmuş ama o eller duruyor. O ellerden kurtulmayı önemsemeyen, yani o özelliği dururken eğer Ulûhiyeti öğrenirse bu sefer iddiacı yapı Ulûhiyet’e sahip çıkar ve ortaya general tanrı çıkar. Kişi daha önce Rububiyete sahip çıkarken er’di. Şimdi daha yüksek bir güce sahip çıkıyor; Ulûhiyet! Bu sefer iddia Ulûhiyetle ilgili olunca “Ben Allah’ım” der. Bunu sesli demese bile etrafa “ben Allah’ım” gibi bakar, öyle konuşur, Allah’mış gibi davranır. Bunu diyemeyebilir ama ister ki karşıdaki arif olsun onun Allah olduğunu anlasın. Hikmetli konuşmaya, hikmetli davranmaya başlar. İnsanlar da onu önemli sanar. Kendileri er oldukları için elbette generali önemseyip ona selam dururlar. İşte size iki tanrı, Er ve General Tanrı. Erin şimdi hikmetli sözler söylemesinin sebebi Sultan kılığına girmesidir. Ulûhiyeti tutup ona sahip çıktı, Ulûhiyet iddiasında, kendisini Allah sanıyor! Kendilerindeki Rab gücü-

ne sahip çıkan diğer er tanrılar ona bakınca hali onlara yüksek bir mertebe gelir, onu ERMIŞ KİŞİ sanarlar. Bu yapı tasavvuf yolunda insanları çok yanıltır. Öylelerinin eserleri, konuşmaları çok yanıltır, Allah muhafaza etsin. Onları okuduğun zaman akıl tamamen yanlış bakış açılarına kayar. Bu yüzden “Tanrıdan okumayın, tanrıyı okumayın” diyoruz. Çünkü yazdığı, anlattığı şey akli kaydırır. Mesela konu Ulûhiyettir, çok tatlı olduğu için o cezbeyle yazılanı, söyleneni doğru sanarsın ve kendini girdaplardan kurtaramazsın.

İslamiyet şehadet yoludur. Konuşmuştuk, İslamiyet dışındaki hiçbir öğretide, ilimde, bakış açısında şahitlik yoktur! İnandırıdıkları şeye şahitlik yaptırtmazlar, bir şeye şahit etmezler. Hele şu meditasyon gibi şeyler! “Düşünmeyin, serbest durun, her şeyi unutun” diyerek tamamen heykel tanrı üretirler. Böyle yapınca kişi rahatladığını sanar, yani ona ameli hoş gösterilir. Rahatlayıp her şeyi unutursan Allah’ı da unutursun. Ve Allah da seni unuttur! Düşünmeden Allah bulunmaz! Dikkat edin, tasavvuf çok somuttur. Sizi ne bu dünyadan koparıyorsa, bilin ki o yanlış tasavvuf yöntemidir. Bizzat yaptığınız şeylerden koparan, sizi hayale sürükleyen, somut olmayan bir şeyse o yanlıştır. O yüzden Halife efendimiz “Ben görmediğim Allah’a inanmam” diyor. Demek ki İslam’da her şey somut! Bakın Kur’an’ın bir ismi Furkan’dır; ayırt edendir. Somut olmayan şey ayırt edilir mi? Demek ki, o kadar somut! Çok somut olduğu için Furkan Hakk’la batılı, “A” takdimiyle “B” takdimini birbirinden ayırıyor. Bunu hızla ayırana da Faruk denir. O yüzden Hazreti Ömer Allah’tan Faruk ismini almıştır; Hakk’la batılı hızla ayırdığı için. Çok hızla ayırdığı için Faruk! Bu kadar somut! Dolayısıyla, sizi bir şey bu dünyadan koparıyorsa o yanlış bir yöntemdir. İslam çok somuttur, sizi hayattan koparmaz. Salâta da onun için gözünüzü kapatmazsınız. Çünkü salâtınız bizzat bu dünyayla ilgilidir. “Gözümü yumunca daha huşu buluyorum” düşüncesi yanlıştır. Huşu bulamazsın, yaptığın yanlış olur. Gözünüz açıkken huşu buluyorsanız doğrudur, göz kapatılınca değil. Tesbihat yaparken kapatabilirsiniz ama daha iyisi hep açıkken başarmaktır. Eğer çok gürültülü bir yerde gözünüz açıkken başarıyorsanız bu daha iyidir. Konsantre olmak için sessiz bir yer de olur. Ama salâta gözümüzün açık olma sebebi, bu dünyadan kopmanın yasak olmasıdır. Bu dünya önemlidir!

Önemli bir zatın evinde çok gürültü var. Bazen “Biraz sessiz olun” falan diyor. Salât ikame ederken çoluk çocuk, o gürültü yine var, hiç sesini çıkarmıyor. “Efendi, normal zamanda bizi uyarıyorsun, salâta hiç uyarılmıyorsun” diyorlar. “O zaman duymuyorum” diyor. O gürültünün içinde duymuyor.

Tasavvufta insanlardan uzak kalmak önemlidir, insanlardan uzağa gitmek değil! Bizzat insanların arasındayken insandan uzak kalmak! İnsan diye bir güç, bir varlık iddia eden bakış açısından uzak kalmak. Bunu fark etmezsen uzakta durursun ama hep insanları özlersin.

İslamiyet'te çok önemli İKİ ŞEHADET vardır: "B" İlmi'yle şahitlik ve Ehadüs Samed İlmi'nin şahadeti. Şahit olmadan bu ilimlere sahip olunmaz. Bu iki şahitlik, bu iki ilim bizzat şahit olunarak, müşahadeyle elde edilir. B₀ noktasındaki "Eşhedü en la ilahe illallah ve eşhedü enne Muhammeden AbduHU ve RasuluHU" şehadeti "B" ilmi'yle şahitliktir. B₀ noktasındaki bu şahitliğe "B" İLMİ diyoruz. Bir de EL-EHADUS SAMED İLMİ ve şahadeti vardır. Bu ilme girenin müşahedesinin şehadeti; "Eşhedü en la ilahe illallahul Ehadüs-Samedullezi lem yelid ve lem yûled ve lem yekûn lehu küfüven ehad"dır. İlk şهادette söylediğiniz "Abduhu ve Rasuluhu" kelimeleri bu şهادette yoktur. Çünkü bu şهادette Kul yoktur, EhadusSamed İlmi'nde kul kalkmıştır. Kul kalktı mı Rab da kalkar. Rab kul için vardır. Peki, bu hale nasıl ulaşılır? Siz tanrılık iddiasıyla söylediğiniz "BEN"den kurtulma çalışmalarıyla birlikte durum tesbiti yapan "BEN"le yaşamaya başlarsanız ve devam ederseniz sıfır noktasında "B" İlmi'nin şهادeti başlar. İlerlenirse bu "BEN" de yok olur. Bu "BEN"in yok olduğu hal Ehadüs Samed İlmi'nin şهادetidir. Ehadüs Samed ilminin şهادetinde "BEN" biter. Hala o "BEN" varsa Ehadüs Samed Şهادeti olmaz. Hatırlarsanız, bu "BEN"in olduğu yere "yasal yanlış" demiştik. Yanlış ama yasal. Neden? Daha ilerisi, daha doğrusu olduğu için. "B" hayatına girerken onu diyeceksin ki ibadet/kulluk yaşansın. Sonra eğer Ehadüs Samed İlmi'nin şهادeti dilenmişse o yasal yanlış da kalkar. Şirk-i Hafî'den tam kurtuluş odur, tam kurtuluş yasal yanlışın da kalkmasıyla yaşanır.

Esma dünyası "B" Takdim Formu'nun yaşandığı yerdedir. Kavramları ve kavramların yerlerini çok iyi bilmek gerekiyor, Esma dünyası orasıdır. "A" Takdim Formu'nun olduğu yer esma dünyası değildir. Böyle deyince şöyle sorular gelebilir: "A" Takdim Formu yaşantısındaki manalar esma manaları değil mi? Evet, onlar da esma manaları, ama "A" takdimiyle "BEN" diyen bırakmıyor ki esma manası olsunlar. Sahip çıkıyor, iddiada bulunuyor "Onlar benim" diyor. Rabba sahip çıktığı için esmaları da kendisi tarif ediyor, esma diye ötede beride bir şey tarif ediyor. O tariflere dikkat ettiğinizde tanrı içerdiğini görürsünüz. Birisi, uzağında seyrettiği bir şeyi tarif ediyor. Onu tarif eden "A" Takdim Formu'ndadır. Uzakta seyrettiğin bir şey değil de bizzat o şeysen işte şimdi sen esma dünyasındasın. Esma dünyası o halde

yaşayanın hayat alanıdır. “B” Takdim Formu içerisindedir. B₀ noktasından itibaren, İhlâs Hayat Döngüsü’nün içi Esmâ’ül Hüsna dünyasıdır. Onlara neden Esmâ’ül Hüsna; güzel isimler deniyor? Başka isimler çirkin, O’nun isimleri güzel olduğu için değil. Allah indinde güzel-çirkin şudur: “A” Takdim Formu çirkindir. Kim Allah’ı örtüyorsa çirkindir, çirkin budur. B₀ noktasından itibaren durum tespiti yapan ise Güzel’dir. İhlâs Hayat Döngüsü’nde yerini bulmuş olan hayat güzeldir. Güzel aynı zamanda “akıl” demektir, “ilim” demektir. Güzel, Allah Ahlakı’nın bir başka bakış açısından tanımıdır. Güzel, tanrılığını ilan etmiş olanların tanrıları kıyaslayarak oluşturdukları makamlar değildir, onunla perdelenmemek lazım. Eğer “Allah güzeldir, güzeli sever” sözünü tanrıların birbirlerine oluşturdukları makamlar gibi sanarsanız, bu ilimle ilgileniyor bile olsanız hala ötede bir şeye inanıyor olursunuz, güzel mefhumunu hala tanrılar arasındaki manasıyla değerlendiriyor olursunuz. Güzel tek şeydir; HAKK’tır. Çirkin tek şeydir; BATIL’dır. Demek ki, gerçekte Esmâ’ül Hüsna İhlâs Hayat Döngüsü içerisinde oldukları için hüsna’dır, güzel’dir. Esmâ’ül Hüsna’lar orada ilim oldukları için güzeldir.

Ve Esmâ’ül Hüsna’ların hepsi birer âlemdir. Rab da o âlemlerin Rabbi’dir; Rabbül alemiyn. Esmâ’ül Hüsna’ların hepsi birer âlemdir. Bir de Esmâ’ül Hüsna’lar bir kompozisyon oluşturdukları zaman oluşan o birim de bir âlemdir, Esmâ’ül Hüsna’lardan meydana geldiği için o da bir âlemdir. Bu durumda sonsuz manada sınırsız sayıda âlem var demektir. Esmâ’ül Hüsna’ların manaları sonsuz sayıları sınırsızdır. Bir de onların terkiplerini düşünün... Manası sonsuz, sayısı sınırsız âlemler. İşte Allah o âlemlerin Rabbi’dir.

Esmâ’ül Hüsna dünyası tamamen Rab şemsiyesinin altındadır. Bu nasıldır ve Rab Şemsiyesi ne demektir? Esmâ’ül Hüsna İlmi’ni çalıştıran bir elektriğin olduğunu düşünelim. İşte o Rab’dır, Rab nurudur. Esmâ’ül Hüsna’ları Rububiyet nuru döndürür. O nur onları çalıştırır, onlardan terkipler/montajlar yapar. Bu tekipleri/montajları mana âleminde ne dilenmişse ona göre yapar. Esmâ’ül Hüsna’lar İhlâs Hayat Döngüsü’nün fiiller âlemidir. Mana âleminde ne dilenilmişse ve kesret âleminde o dilenenlerden hangisi vücut bulsun istenmişse onun Hakk olduğu, Hakk olarak yaratıldığı yer EF’AL ALEMİ’dir. Bu yüzden burası Hakk’tır. Mana âleminde dilenen o mana burada karşılığını, hakkını bulur. Neyle? Rububiyet Nuru’yla. Rububiyet nuru mana âleminde ne dilenmişse onun esmalarla oluşmasını, montajını, Hakk olmasını sağlar.

Ehad ve Vahid isimlerinin farkından kısacık bahsedelim, çünkü oralara hemen hemen hiç girmiyoruz. İnşaAllah nasip olursa ileride derin bakarız.

İleride! Çünkü oraya derin girebilmek için B₀ noktasında karar kılmış olmak şarttır. Nefs mertebelerinin ileri noktalarında öyle biz cezbe vardır ki, kişi dinledikçe dinlemek ister, hep orayı dinlemek ister. Hep orası anlatılsa da dinlese. Çünkü “HUvAllahu Ehad Allahus Samed” kısmı öyle çok caziptir. Öyle cezbelidir ki, oraya girsek B₀ noktasını unuturuz, ona hiç sıra gelmez! İlaç alıp gevşemiş, kafa bulmuş gibi durur dinleriz. Orası tam kafa buldurur, bir türlü B₀ noktasına, bir türlü “biz ne yapacağız” a gelemeyiz. Nefs-i Mar-diye öyle ama biz ne yapacağız? O filmi seyreden gevşer gider. Ama bizim bir şey yapmamız lazım. “Biz ne yapacağız?” konusunu iyi sindirmek gerekiyor. Onu bir virtüözden keman dinlemeye benzetmiştik. “Mest etti” dersin, konser bitti sonra ne yapacaksın? Kös kös eve gideceksin. Önemli olan keman çalmayı öğrenmektir, bir beste yapmayı, bir şey çalmayı öğrenmektir. Bu dinlemekten farklı bir iştir. Biz işin sen de bir beste yap, sen de bir şey çal kısmına baktığımız için durmadan bir şeyleri tekrarlıyoruz, durmadan “Do” diyoruz. Haydi, gelin bugün de Do. “Do” deyip duruyoruz. Arada bir virtüöz de dinlenir tabi. İnsanı coştursun, gaza getirsin de gidip biz de ders alalım diye. Hep virtüöz dinlerseniz hiç keman çalamazsınız...

EHAD ve VAHİD isimlerini araştırdığımızda ikisi için de “TEK” yazıldığını görürüz. Şimdi onların nasıl tekler olduğuna bakalım. İkisi birbirinden çok farklı “tek”lerdir. Vahid’in tekliği Ehad ismindeki gibi değildir, Ehad’in tekliği Vahid ismindeki gibi hiç değildir. Onu Kendini Hissetme Duygusu ile tanımlayalım. Kendini Hissetme Duygusu’nun kendisini kendisinde bile-rek hissettiği Ehad’dır. Ehadiyet’te Zatı’nı Zati’nda bilir, Zatı’nı Zati’nda tek bilir. O yüzden DÛN’U YOK’tur. Allah’a inanıyor ama “bir de BEN varım” diyorsan, öyle bir şey yoktur, işte bu yüzden. Allah’a inanıyor ama “dûnu”na da inanıyorsan, dışında bir şey daha düşünüyorsan öyle bir şey yok! O’nun Zati’nda Zati’nı tek bilişi Ehad’dır. Zati’nın Zati’nda tekliği Ehadiyettir. Vahid nedir? Zati’nı Zati’nda tek bilen Ehad bir şey diledikten sonra Vahid’dır. Bir şey diledikten sonra Vahidiyet var. Ehad’in dilemesinden sonra ortaya çıkan dilekteki tek Vahid’dır. Ehad bir şey diliyor [Kün fe yekün] oluyor. İşte o “Kün fe yekün” prosedürü içerisinde başlangıçtaki tek Vahid’dır. O dile-nenin, oluşacak olan manaların veya o manalardan vücut bulacak fiillerin hepsinin kendisinde olduğu tek Vahid’dır. Film teknolojisinde geri çekim vardır. Onu yaratılış ve Vahidiyet’i anlamak için uygulayalım. Dünyanın, kâinatın oluşumunu insandan başlayıp da geri çekerseniz, çekerseniz, çekerseniz, o oluşumlar gelse, gelse, gelse, bir yere, bir noktaya, bir hokkaya birikse. O hokkanın içerisinde bütün bilgi var. Ama tek olarak. Öyle karışık ki, siyahla

beyaz birbirinden ayrılmamış, siyahla beyazın farkı yok. Siyah da beyaz da var ama onları orada ayrı ayrı görmek mümkün değil. Her şey orada bir bütün. Bütün bilgilerin bir bütün olduğu yumak Vahidiyet'tir. Bu yüzden orası Tenzih Mertebesi'dir. Onlar sonra ayrılıp farklılaşınca Teşbih Mertebesi başlıyor. Ulûhiyet ve sonrası böyledir. Vahidiyet'ten sonra orada manalar vücut bulmak istiyor, vücut buluyor ve iş devam ediyor...

Yola durum tesbiti ile başlamak önemlidir. Durum tesbiti yapan üç önemli zikrullah vardır. En önemli durum tesbiti Fatiha Suresi'dir. "Sübhanallah, Elhamdülillah, Allahuekber" zikirleri de durum tesbitidir. Üçüncüsü "La havle ve la kuvvete illa Billâhil aliyyil aziym"dir. B₀ noktasına gelen kişi "La havle ve la kuvvete; güç kuvvet sahibi varlık iddiasında değilim, İlla Billâh" diyerek bir durum tespiti yapmış oluyor. Aslında bu cümleyi ne zaman duysak hemen aklımıza Salât-ı Tesbih geliyor. Öyle önemlidir ki o.

Kişinin kendisinde bir tanrılık iddiası var ve aslanan o. Kendinde ilan ettiğin o tanrı ötede bir şeye inanmak istiyor ve inanıyor. İnandığı için de ona yaranayım diyor. Aslında kendisine bir oyuncak oluşturuyor. Böylece ötede zannıyla oluşturduğu tanrı, ilan edilen esas tanrının oyuncuğu oluyor. Şirk bu oyuncaklardır. Tanrının oyuncaklarıdır şirk. Tanrının kendisi gizli şirk-tir. Kişinin kendisini müstakilen var ve muhtar ilan etmesi esas şirk-tir ama buna Şirk-i Hafi veya Gizli Şirk diyoruz. Neden gizli o şirk? Göremediğimiz için, insan ondan perdelendiği için gizli. Oyuncaklarla meşgul olduğu için onu göremiyor, oyuncaklardan kurtulunca şirkten kurtuldum sanıyor. Müstakil varlığını, yani rabliğini ilan eden o yapı esas şirk-tir. Esas tanrı budur ama ona gizli şirk diyoruz. Gizli şirk ikincil şirk demek değildir. Esas tanrının oluşturduğu şirk birincil şirk-tir. Oyuncaklar şirk, tanrılık iddiası birincil şirk-tir. Fark edilemediği için ona gizli şirk denir.

-Biraz önce "akıl nuru" ve "iman nuru"nun bu yoldaki önemini açıkladınız. Bazı dualarda "marifet nuru" ifadesi geçiyor, onu nasıl anlamalıyız?

Marifet nuru, akıl ve iman nurunu kullanarak elde edeceğiniz nurdur. Akıl ve iman nurlarını kullandığınız zaman sizde açılacak nur marifet nurudur. Marifet nedir? Marifet Allah'ı tanıyabilmektir, yalnızca budur. Siz dualarınızda marifet nuru istemekle diyorsunuz ki; "Akıl ve iman nurunu çalıştırarak Seni tanıyayım Allah'ım." MARİFET Allah'ı gerçek manada bilmek, tanımak, anlamaktır. Allah'ı bilme manasının nuru, o mananın oluşturacağı nur marifet nurudur. O iman ve akıl nuruyla ulaşılabilecek bir nurdur. Esas hedef odur. Çok paranız var; valizin birisi iman nuru, birisi akıl nuru dolu ve

siz bununla bir şey edineceksiniz. O Marifet nurudur. Akıl ve imanla marifet nuru edinmemişseniz elde kazanç yok demektir. Nasipse ileride konuşuruz.

Bir soruyla devam edelim: Acaba Rasulullah (SAV) ayı neden ikiye bölmüştür hiç düşündünüz mü? Bir tarihçi değilim, tarihle meşgul bir uzman değilim. Tarihle meşgul birisi bu olayı kaynaklardan bulur herhalde. Bizlerin, bizim bir kaç yaş büyüklerimizin doğum tarihleri biraz düzgündür belki. Ondan öncekiler için “ekin zamanı” gibi tarifler söylenir, tesbitler bir tabiat olayına bağlanır. Onun gibi, ayın bölündüğü zamana rastlayan bir olay için Hint tarihinde “bu olay ayın bölündüğü zaman oldu” diye kayda geçmiş bir belge varmış. Henüz bir kaynağım yok, onun için biraz masal gibi söylüyorum. Araştırılırsa bu kaynak bulunur. “Ekin zamanı doğdu” der gibi Hindistan’daki bir olaya düşülen tarih bu: Ayın bölündüğü zaman. Bir olay var ve onu çok uzakta kaydedenler var! Biz buradaki önemli olan şeye bakalım; Efendimiz (SAV) ayı neden böldü? Ayı bölmesinin Kelime-i Tevhid’e yararı neydi? Söyleyelim, hiçbir yararı yok! Çok dikkat edelim, buradan “çok önemli bir amel”e geleceğiz. Efendimiz (SAV) in benzer mucizeleri çoktur. Bunlar neden ve kimin için? Hiç biri sıddıklar için değil. Onlar zaten güveniyor. Bir de ay bölündüğü halde geri dönenler var. Ay bölünüyor, onlar “Sen oyun yaptın, sihirbazsın” deyip geri dönüyorlar. Demek ki, o anki şartlar içinde buna ihtiyaç duyuluyor. Güven sağlamak için! Zaten sisteme bakacak olursanız Risaletten önce eminlik var, emin kişi olmak var; EL-EMİN! La ilahe illallah risaleti emin kişi olduktan sonra başlıyor. Risalet, emin bir yaşantıdan sonra başlayabilir. İnsanların kulak vermesi için önce eminlik gerekiyor. Bir de çok nazik olmak gerekiyor. Ayet bunları tebliğde Rasulullah yöntemleri olarak veriyor: Emin olmak, nazik olmak! Al’u İmran-159; eğer güzel davranmasaydın giderlerdi. Onlara güzel söyledin, güzel davrandın diyor. O zaten emindir ve çok zarifdir.

Ay’ı ikiye bölünce Efendimiz (SAV) insanlara ne söyleyecek? “Ayı ikiye böldü” dediklerinde onlara ne önercek? “La ilahe illallah” diyecek. Zaten onu önermişti, hep dediği şey zaten o! Dolayısıyla, hangi mucize yaşanırsa yaşansın Efendimiz’in paylaştığı en önemli şey “La ilahe illallah”tır. Bu olayı duyunca ayla meşgul olanlar esas mesajı unutur. “Nasıl böldü, mekanizması ne? Şöyle bölse nasıl olurdu?” gibi sorularla meşgul olan “La ilahe illallah”ı unutur. Dolayısıyla, tüm mucize denilenlere önce böyle bakmak lazım. İşin bir yanı budur.

Şimdi bir hal tarif edeceğim, dikkat edin: Bazı kişilerin yaşadığı öyle bir hal vardır ki, ona olağanüstü gibi görünen hiçbir bilgi açılmıyor. Özel denilen hiçbir bilgi açılmıyor. Hayatını izlediğinizde ne önemli noktadaymış diyeceğiniz bir hali de yok. Marifet diyeceğiniz bir şey sergilemiyor. İşte en önemli ve makbul hal budur. Ve lütfen dikkat edin; durmadan karşısına önemli şeyler çıkan kalbini yoklasın. Önemli şeyler bulup söyleyen kalbini yoklasın. Onlar misafir şekeri gibi veriliyor olabilir. Heveslensin de bu rotadan çıkmasın diye verilen şeyler olabilir. Rüyasında bir şey gösterilir, bir şey hissettirilir; “Demek bu böyleymiş haydi salâta” der. Rüyasında bir şey görür, o gün salâta daha düşkün olur. Misafir şekeridir onlar. Veya bir olay olur “Ben bunu hissettim” der. Öyledir ama o sana misafir şekeridir. İzah edebildim mi? Bir de öyle bir hal var ki, misafir şekeri verilmediği halde kişi hep o salonda. Öyle bilgiler, rüyalar, şunlar bunlar açılmadığı halde o esas şirki fark etmiştir, onu önceliği haline getirmiştir, öyle yaşıyordur. Bitti! Çok, çok önemli bir haldir bu. Bu çok özenilecek bir haldir.

Efendimiz (SAV) e bir grup gösteriliyor. Nur mu nur, parlak mı parlak bir grup. “Benim ümmetimdir” diyor. “Değil ya Muhammed” deniyor. “Peki, kim bunlar?” deyince; “Kendileriyle Allah arasında hiç bir şey düşünmeyenlerdir, koymayanlardır, bulmayanlardır” buyruluyor. Müthiş! Dolayısıyla, çeşitli bilgiler bile Allah’la aranda bir şeyse, onlara tutunuyorsan dikkat etmek lazım. Oysa diğerinin hiç öyle bir hali yok. Öyle hali önemsemek lazım!

İhlâs Hayat Döngüsü’nde Esmâ’ül Hüsna Dünyası dediğimiz yerdeki hayat VEHİM’dir. “A” Takdim Formu ise VEHMİN ZULMETİ’dir. Hep, bu iki hayat arasındaki farkı anlamaya, net görmeye çalışıyoruz: Esas yaratılan yer olan El-Esmâ’ül Hüsna dünyası vehimdir. “A” Takdim Formu, yani güç iddiası vehmin zulmetidir. Neden? Çünkü Muhtariyeti Tercih Gücünü kullanarak vehmi suiistimal ediyor. Suiistimal ederek vehmin zulmetine giriyor. Vehmi kullanarak zulmediyor, zalim oluyor. Vehmi hilede kullanıyor. İşte MEKR denilen budur. Onun vehme bakışı mekr yollu dilendiği için, vehmi mekr yollu fark ettiği için fark ettiği vehimle plan yapıyor, hile yapıyor, düzen kuruyor. Böylece vehmi örterek, kendine muhtariyet vererek, tanrılık ilan ederek vehmin zulmetini oluşturuyor.

Bu yüzden, “Allahümme ahricniy min zulümâtil vehmi ve ekrimniy bi nuril Fehmi” duasındayız, hep. “Allahım, beni vehmin zulmetinden kurtar” diye yakarıştayız hep. “Allahım beni “A” Takdim Formu’ndan kurtar. “BEN” derken tanrılık ilan etmeyeyim. Seni örten bir güç iddiasından beni kurtar.”

“A” Takdim Formu Nefsin Şerri’dir. “B” Takdim Formu Nefsin Hakikatine Uygun Seyr yeridir. “A” takdimindeki kişinin “BEN” derken tanrılık iddiası ve ilanında bulunması şerdir, nefsin şerridir. Allah’ın varlığını örten bir güç ilan etmesi, “muhtarım” demesi nefsin şerridir. Efendimiz öğretiyor; “Allahım, göz kırpması kadar bile beni nefsimin şerrine bırakma. Ben göz kırpması kadar bile olsa “A” Takdim Formu’nda “BEN” demeyeyim.” Çünkü nefsin şerri “A” takdimidir, nefis “B” takdimidir. Nefs mücadelesi önce nefsin şerriyle mücadeledir. Nefsi kötü ilan etmek, ona hakaret etmek, “Ona uymayın” demek yanlıştır. Nefs gayet hürmet edilmesi gereken bir haldir ve onun hakikatine uygun seyir İhlâs Hayat Döngüsü’dür, “B” Takdim Formu’dur. O Hakikat’e zulmetmek, vehmi suiistimal etmek nefsin şerridir, “A” takdimidir.

“Ya eyyühelleziyne amenü, Aminü Billahi...” (Nisa -136)

Ayet diyor ki: Ey iman edenler, Allah’a “B” kapsamında iman edin. Tanrılık ilan etmeyin, “A” takdimi ile “BEN” demeyin, Allahın varlığını örtmeyin.

“İnsanlardan bir kısmı Allah’a ve ahirete (“B” kapsamında) iman ettik derler ama (“B” manasıyla iman etmiş) mü’minler değillerdir.” (Bakara-8)

Burayı, bu ayeti çok tefekkür edelim lütfen. Şöyle bir şeyi vurgulamak istiyorum ki, biraz önce de ona benzer sorular vardı. Dedik ki: İnsan B₀ noktasında sabit olmalıdır. B₀ noktası keşif kapısıdır ve kişi orada sabit kalırsa ilk keşfini orada yapar. Orada sabit kalabilirse bakışı, müşahedesi ilerlemeye başlar. O noktada onun ilk keşfi şudur: Benim bir güç iddiam yok ve ben Allah’ın ilminde O’nun dileğinin suretiyim. “BEN” derken durum tespiti yapıyorum. Müstakil bir güç, bir akıl, bir irade iddiam yoktur. Peki! Bunu dediği halde kişi neden bu keşif kapısında, B₀ noktasında kalamıyor? Bunu dediği halde neden hayat öyle yürümüyor? Neden yaşantıya hızla geçiremiyor biliyor musunuz? Bedeni muhtar olduğu için! Beden muhtar! Burayı ileride belki açarız. Şimdi salonda kimse kalmaz diye korkarım. Kişi “Aklım muhtar değil, iradem muhtar değil” diyor. Onlar gözükmeyişi için onları veriyor, verdiğini sanıyor. Ama bedeni istediği gibi kullanıyor. Beden muhtar; bedende tasarruf sahibi o! Beden ona ait. Bedeni muhtar olduğu için, muhtar değil zannettiği akıl ve irade de kendiliğinden muhtardır. Bu bilgileri bildiği halde kişiler B₀ noktasında bu yüzden sabit duramıyor. Yakalayacağınız püf noktası burası, en önemli nokta burası: Bedenin muhtar! Bedeni Allah’a teslim gerekiyor. Hem diyoruz ki “bu beden yok” hem de yok dediğimiz bedende öyle tasarruflar yapıyoruz ki, “kuvvetle var olabilmek için öyle tasarruflarımız var ki! O zaman “B” noktasında yaşamak mümkün olmuyor.

-“A” yapı kendimizi beden sanmamıza yol açan bir veri tabanı mı?

Elbette! Dünyanın gereği “A” veri tabanı çalışıyor. Kendinizi bu beden sanmayın denince kişi “bu beden yok” sanıyor, bedeni “yok görmek” istiyor. Sonra da hayal kuruyor: O yok, bu yok, şu yok. Olmaz! Bedenin yoksa, yok olana nasıl salât ikame ettireceksin? Bizzat bu bedenle salât ikame ediyorsun. “Kendinizi beden sanmayın” demek, siz bu beden değilsiniz, bedenden ibaret değilsiniz demektir. İlk manası budur. Bu manayı iyi sindirip İhlas Hayat Döngüsü’ne girersen, holografik evren gerçeğiyle yaşar hale gelirsen bu bedenin sanallığını o zaman fark eder ve yaşarsın. Ama o çok farklı bir şeydir. Sen şimdi dikkat et de; kendini beden zannedip bu bedene yatırım yapma! Öyle olursa ölümden sonrası seni ilgilendirmez; ölümü yokluk sanarsın, bitip gidiyor sanarsın. Bu dünyada ne yaparsan kâr sanarsın. Sonrasında bir şey yok sanarsın. Oysa ölümün olmadığını, hayatın devam ettiğini fark eden bu bedeni bir araç gibi kullandığını görür. Bedeni bir araç gibi kullanan Kendini Hissetme Duygusu’dur. O duygu bu dünyada hayatını sürdürürken bu bedeni kullanır. Kendini bu beden sanıp onunla kayıtlı olma. Bir de ruh bedenin var. Sonra devam edeceğin ruh bedene yönelik de gayrette bulun.

-Bedende tasarruf bedenin yemek içmek gibi isteklerine karşı mı?

Eğer insan bu önemli noktanın ayrımını iyi fark edemezse bedenine zulmeder. Yemesin, içmesin, uyumasın gibi! Hele de o işleri “A” Takdim Formundaki “BEN” yapıyorsa bir komando tanrı çıkar. Uykusuz, aç durabilen, günlerce bağlamalı oruç tutup sonra “Başardım” diyen bir komando tanrı. Bu tanrı general tanrı olmaya doğru ilerler. BEDENDE TASARRUF yememek, uyumamak değildir. Onları yapan bir “Muhtar BEN”in olmasıdır. Onları yapan muhtariyet ilan etmiş bir yöneticinin bulunması Bedende Tasarruf’tur.

-Madem öyle, istediğim kadar yiyeyim, gezeyim gibi düşünmez mi insan?

“İstediyim kadar” demek muhtarlık değil mi? Bir şey fark etmiyor, ha kısıtlamışsın, ha istediğin kadar! Sen muhtar olduktan sonra, muhtar olarak irade ettikten sonra ne fark eder? Peki, ne yapmalıyız? Yöntemleri çok ele almadığımız için zorlanılıyor. Biz şimdi genellikle “şu yanlış yapmayalım” deyip geçiyoruz. Ama “Nasıl yaparız?”ı da somutlaştırmak gerekiyor. Tanrı gibi yaşamaktan kurtulmaya çalışan için bu mücadelede yapması gerekenleri bilmesi önemlidir. Bunun için “ALLAH ve RASULÜ bu konuda ne demiş?” sorusunu önemsemek şarttır. Allah bedenimizle ilgili bize ne öneriyor? Kendine bunu sorduğunda yaşantısına ait bazı yerlerde Allah’a ve Rasulullah’a

ters düştüğünü fark edeceksin. Ayet ve hadisler bedende nasıl durum tesbiti yapacağını, muhtar olmadan bedende nasıl tasarruf edeceğini çok açık söylüyor, onları helal ismiyle bir çerçeve içine alıyor. Bedenin muhtar olmasının bu yolda nasıl bir engel, nasıl bir perde olduğunu görün.

Ayetleri anlamaya İhlas Suresi ile başlamak gerekir. İhlâs Sûresi'ni doğru anlamadan diğer sûreleri açıklamaya, anlamaya geçmek yanlış yapılacağını gösterir. Kitap'la ilgili bulmaca çözenler, ayetlerdeki rakam, harf ve dizilişlerle uğraşanlar bu yüzden o işle meşguller. Rasulullah ve hiçbir veli fark etmemiş onlar fark ediyor. Bütün veli zatlar Kur'an'ın mesajı olarak "La ilahe illallah"ı, Kelime-i Tevhid'i anlıyor, onlar başka şeyler arıyor. O tür açıklama, kitap veya söyleşilerle karşılaştığınızda o yanlıştın cazibesinden kurtulmak için en önemli ipucu şu soruda saklıdır: Burada bana önerilen bir amel var mı? Bir amel arayın, onu anlatan kişi size ne amel öneriyor? ODTÜ'lü birisi bir şeyler yazmış, baktım. Mesela, periyodik cetvele gidip karbon 6 numaralı atom diyor. Sonra 6. Sûre'ye gidip karbonla bir ilişki arıyor ve kuruyor. Kişi imanlı olabilir ama yazdığı şeyde arayacağımız şudur: Bir ilişki kurdun tamam, kurduğun o ilişkiden sonra bana ne öneriyorsun, ne amel öneriyorsun? Buradan öğrendiğimle ben ne yapmalıyım? Bir öneride bulun! Eğer, yapılan çalışmalar AMEL olarak Hazreti Muhammed sallallahu aleyhi vesellem'i gündeme getirmiyorsa, bu yolda yürümek için O'nu bize lider yapmıyorsa, özellikle salâtı hakkıyla ikame edebilecek bir amel olarak ortaya koymuyorsa neye yarar ki? Bilmem izah edebiliyor muyum? İnsana çok cazip gibi gelir, vaktini harcayabilir. Halbuki kişi için çok önemli tek şey şirkin terkidir. Tek bu; gizli şirkten kurtulmak, başka hiç bir şey yok! Şirk-i hafiye fark etmek ve kurtulmak, tek bu!

Bir arkadaşımız, "Kabe'yi ilk gördüğümüzde nasıl dua etmeliyiz?" diye sormuştu. Şirk-i Hafi'den kurtulmayı isteyin, bundan başka bir şey yoktur. Bundan başka birşey yoksa "nasıl dua edeyim?" olabilir mi? Tek önemli şey Şirk-i Hafi'den kurtulmaksa isteyeceğiniz tek şey odur: "Allah'ım beni Şirk-i Hafi'den kurtar. Sonu küfür olmasın, kurtulmak zor olmasın, bu iş lütfunla olsun. Allah'ım hayırlısıyla, lütfunla, kolaylıkla beni Şirk-i Hafi'den kurtarıver." Kendin için veya birisi için dua edeceksen bundan daha iyi dua olur mu? Birine soruyor; senin için ne dua edeyim? "Sana kravat mı alayım, gömlek mi?" der gibi. Şirk-i Hafi'den kurtulması için dua edin. Tek önemli şey bu.

Hayatta en önemli tek şey Şirk-i Hafi'yi fark etmek ve ondan kurtulmaksa, bunu da bir zat size fark ettirmişse, hayatınızın en önemli şeyi haline ge-

tirmişse, o zattan başka şeyler beklenir mi? Bu kadar önemli bir şeyi size fark ettirmiş olması yetmiyor mu? Bu kadar işte! O size; "Asıl şirk Şirk-i Hafi'dir, Gizli Şirk'tir. O aslı olmayan, vehmedilen bir şeydir. Bu iddiadan, vehminle uydurduğun ve şirki aslı olan bu kavramdan Efendimiz'in öğrettiği şu, şu, şu yöntemlerle kurtulmalısın, kurtulabilirsin" demişse tamamdır.

Şirkin aslı "A" Takdim Formu "BEN"le yapılan takdimdir, asıl gizli şirk budur. Bu yol ilerlediğinde "B" Takdim Formu "BEN" de gizli şirkmiş gibi olur. Ancak bu "BEN" durum tespiti yapmak için takdimine izin verilen "BEN"dir, yasal yanıştır ama cennetlik "BEN"dir. Çünkü kul bu yolda "BEN" demek zorundadır! "B" Takdim Formu'ndaki "BEN" VEHİM OLAN GİZLİ ŞİRK'tir. "A" Takdim Formu'ndaki "BEN" VEHMİN ZULMETİ OLAN GİZLİ ŞİRK'tir. "A"daki gizli şirk nefsin şerridir, diğeri nefsin hakikatine uygun seyrdir. "B" kapsamında olan gizli şirk nefsin hakikatine uygun seyr-i sülukta yok olur.

Nefsin hakikatine uygun seyri sülukta takva önemlidir. Takva aslında "B" Takdim Formu'yla "BEN" diyenin İhlâs Hayat Döngüsü'nde ilerleme yarışıdır. "İnsanlar ancak takvaca birbirlerinden farklılardır." Hucurat-13. ayet gereği B₀ noktasından itibaren yaşanan bu yarışta kişilerin bulundukları noktalar Takva Noktaları'dır. Ancak bu yarış "B" kapsamında olduğundan hırs, kıskançlık, rekabet, seni geçtim gibi bakışların olduğu bir yarış değildir. "Önden siz buyurun" yarışıdır. "A" Takdimiyle "BEN" diyenlerin yarışı değildir. "Buyurun" deyince, aklıma camilerde çok rastladığım bir manzara geldi. Camiye girerken yanınızda hürmet ettiğiniz birisi var, buyurun diyorsunuz. Ama çıkarken hürmet ettiğiniz birine buyurun dersiniz nasıl olur? Biliyorsunuz, camiden geç çıkmak sevaptır.

Hac ve Kâbe'yle ilgili sorular kapsamında anlatacaklarımız aslında bildiğimiz şeyler. Ama yine de insan Hac'la, oralarla ilgili bir şeyler dinlemek, farklı şeyler duymak istiyor, her anlatımda yeni şeyler duyacağını sanıyor, hep farklı bir şey arıyor. Menkıbeler hoşla gittiği için menkıbe gibi anlatalım:

Big Bang sonrası dünyanın soğumadan önceki ateş topu halini düşünün. Yeni doğanın bir göbek kordonu olur ya, dünya da bir esastan koptu geldi. O bir esastan kopup gelirken, o esas nurdan gelirken o nurun, o enerjinin soğuma öncesi çok yoğun olduğu göbek kordonunun kopma noktası gibi olan nokta kanaatimizce Kâbe'nin olduğu yerdir, Allahu a'lem. Onun o esastan koptuğu yer -Allahu A'lem- KÂBE işte. Ve oradan tüm dünyaya yayılan hatlar var. Şişenin püf noktası vardır, "püf" derler şişer, sonra da soğur ya, dünya da şeklini alıp soğurken Kâbe'nin olduğu yerdeki o nura ait hat-

lar, damarlar halinde yayılıyor. O nur soğuyan yerlere bu hatlarla yayılıyor. Kâbe'nin olduğu yer kalın bir kök, oradan Ley Hatları şeklinde bir yayılış. Dolayısıyla o hatların rastladığı, geçtiği yerlerdeki enerjiler farklı oluyor. Fark edip oralara mekân kuran kişilerin açılımları farklı oluyor, oralara kurdukları dergâhlar o hatlardan, o enerjiden, o nurdan önemli biçimde etkileniyor. Hac ve Umre için Kâbe'ye gidenler o nurların ana kaynağına gidiyorlar. Esas nurdan kopuşun gerçekleştiği yere, o laboratuvara gidiyorlar. O nurun içine gidiyor, o nura gark olmaya gidiyor. Gittiniz ama Hac'ca neyi ve hangi idrakı götürdüğünüz önemlidir? Hangi idraka Hac yaptırıyorsunuz? Oraya giderken götürdüğün idrak önemlidir. Hac idraka yaptırılır. Sen hangi idrakı götürüyorsun? Dolayısıyla, götürdüğün idrakı iyi tarif etmelisin. Döneceğin idrakı da tarif etmen gerekiyor. Ne götürüyorum, ne getireceğim? Değirmene buğday götürüyorsan un getireceksin. Sana tavuk verirlerse olmaz! Ne getireceğini bileceksin. Buğday götürüp un getirmeyeceksen, giderken "değirmenciye göreceğim" diye heyecanlanman, ağlaman, sevinmen çok önemli değil. Ne götürüp ne getireceğini bilmen önemlidir. Götüreceğin idrak önemli. Çünkü sen orada o idrakı mükemmelleştirip, mutmain yaparsan işe yarar. O zaman götürmen ve getirmen gereken idrak nedir? Götüreceğin idrak Şirk-i Hafî'sizlik olmalıdır. Şirk-i Hafî'si olmayan bir bakışla gidiyor olmalısın. Dönerken de öyle.

Oraya giderken kişi durmadan "Lebbeyk Allahümme lebbeyk..." diyerek yoldadır. Bu zikir başladığında her yer inler, bu duyulduğunda gidenler bir tuhaf olurlar: "Lebbeyk Allahümme lebbeyk..." Bir anda iş değişir, zihnin bir hoş olur, her yer o kadar iniyor ki; "Lebbeyk Allahümme Lebbeyk, Lebbeyk Allahümme lebbeyk..." Hz. İbrahim Rabbinin emriyle Beyt'i yaptıktan sonra Rabbi diyor ki: Çağır, inananları buraya çağır. Hz. İbrahim aleyhisselam inananları çağırıyor: Gelin, Rabbim sizi çağırıyor! İnananlar Rabbimiz bizi çağırıyor diye koşuşuyor. Koşarlarken dillerinde de bu var: "Buyur Allahım, geldik buyur. "Gel" dedin geldik, buyur: Lebbeyk Allahümme Lebbeyk..."

"Lebbeyk" zikri tamamen bir Şirk-i Hafî'sizlik manası taşır: "Senin ortağın, benzerin yok Allahım. HAMD da, NİMET de, MÜLK de sana aittir." Hac'ca götürdüğün idrakın ne olduğunu "Lebbeyk" derkenki bakış açısından anlayabilirsin. Hangi mana ile "Lebbeyk" dediğine bir bak. Şirk-i Hafî'si olmayan idrakla söylenen "Lebbeyk" önemlidir. Eğer orada bir Sultan var ve sen ona gidiyor, ona "Lebbeyk" diye seslendiğini düşünüyorsan, Hac'ca götürdüğün idrak buysa, nasıl bir idrakı Hac'ca götürdüğüne bak! Götürdüğün idrak

söylediğin “Lebbeyk”le anlaşılır ve onu sen kendinde anlar bilirsin. “Lebbeyk” senin idrakının dışı çıkış şeklidir aslında. “Lebbeyk” derken şunu ilan ediyoruz: “Allahım, ben tanrılık iddiasında değilim. Senin kulunum, ilminde senin düşüncenin sureti “BEN” olarak “Lebbeyk” diyorum. Bana lutfettiğin Muhtariyeti Tercih Gücü yetkisini kendimi rab ilan etmekte kullanmıyorum.” Böyle Lebbeyk dediğinizde B₀ noktası idrakıyla yola düşüyorsunuz demektir. B₀ noktası Nefs-i Mutmaine olduğuna göre düşünün. Artık siz bu idrakle veya daha ilerisiyle, yani Mutmaine, Raziye, Mardiye veya Safiye idrak noktalarından birisiyle yola çıktınız demektir. Giderken, yani “Lebbeyk” derken yaşadığınız idrak böyle önemlidir.

“Lebbeyk” zikri Hac bitinceye kadar söylenir. Hac tamamlanınca, yani Arafat’taki Vakfe’den sonra kesilir. Bir sebebi vardır ve önemlidir.

Hac’da ihram giymek, dikişsiz giymek, taş atmak gibi zahiren yapılan ibadetler de çok önemlidir. Taşdıkları batını manalar zahiren bir harekete bağlanmıştı. Eğer zahir ve zahiri hareketler önemsizse “Hac tamamen kalktı” demektir. Unutmayın, bânın kapısının açılması için zâhir anahtar gerekiyor. Allah ve Rasulü tarafından tanımlanmış bir zâhir anahtar gerekiyor. Tanrıların tanımladığı değil! Heva ve hevesinden konuşmayan, Rabbinden konuşan Rasulü’nün tanımladığı bir zahir. Ancak böyle bir zahir bânının kapısını açabilir. Zahiri önemsemeyip o anahtar atarsanız kapının önünde beklerseniz, kapıyı açamazsınız. Zahiri esas zannederseniz, anahtar kilide sokmazsanız kapıyı yine açamazsınız. Bu yüzden bânla perdelenip zahiri önemsiz zannetmeyin. Yalnızca zahir önemli zannedip boynunuzda anahtarla da dolaşmayın. Anahtar açmak içindir. Zahir adlı anahtar bânın kapısını açmak içindir. Zahiri yerine getirmekle “iş bitirdim” sanarsan, eskiden çocukların silgi taşıdığı gibi boynunda anahtar taşırsın. Hac sana zahirin aslında bânın için çok önemli olduğunu, bânını açan anahtar olduğunu da öğretir. Tasavvuf kitaplarına bakılarak, Hac’daki zahiri anahtarların aslında hangi batını kapıları açmak için birer işaret olduğuna yönelik ipuçları yakalanabilir.

Hac’da açılacak en önemli kapı VEHİM’den bile sıyrılmazdır, orası onun yeridir. Hac, Vehim’le takdim ettiğimiz “BEN”den bile kurtulma yeridir. Kâbe’nin yanında başka bir yerdeki halinizin yüz bin katı bir nurda, öyle bir halde olursunuz. O kadar fazla enerji, o kadar fazla nur üretir, o kadar sevap alırsınız. Elde edilen bu hâsıla ile; önce “A” Takdim Formu’ndan hızla kurtulabilecek değerlendirmeyi yapmak, sonra da vehim olan “BEN”den bile kurtulmak gerekiyor. Yani Hac “B” Takdim Formu “BEN”den bile kurtulma işidir.

Hac'cın ve umrenin bir önemli boyutu Tavaf'la ilgilidir. Tavafın Yedi Şavt'ı Yedi Nefs Mertebesi gibi izah edilse de ona şöyle yaklaşanlar da vardır: Yedi Şavt, yedi dönüş Nefsin Yedi İsmi'nden sıyrılmaktır. Tavafla birlikte Hayy, Semi, Basir, Aliym, Mutekellim, Kadir, Mürid isimlerinden sıyrılırsın. Nefs'ten sıyrıldığı zaman Hakkal Yakîn gerçekleşir ve Allah'ın zati sıfatlarıyla sıfatlanırsın. Hakkal Yakîn'e giden süreç nasıldı? İhlâs Hayat Döngüsü çizmiştik, o döngünün Mutediller kısmının ilk yarısı İlme Yakîn'dir, Fiillerin Tecellisidir. Sonra Aynel Yakîn, İsimlerin Tecellisi kısmı başlar. Aynel Yakîn'de yaşayanlar nefse ait o isimlerle, isimlerin tecellisiyle burayı atlatırlar. Onun için oraya Aynel Yakîn denir. Orada nefse ait isimler tecelli eder. Hayy, Alim, Semi, Basir, Mutekellim, Mürid, Kadir isimleri yaşanır, kişi o isimler olur. Siz tavafta Kâbe'nin etrafını yedi kez dolaşmakla zahiren, şeklen bu yedi ismi yaşamış, bu isimler olmuş ve onları bitirmiş gibi olursunuz! Bitirdin, ne olacak? İşte o zaman "El-Ehadüs Samed İlmi"ne gelersin, Hakkal Yakîn'e gelersin. O esmalar tamamlanınca Hakkal Yakîn yaşantısı başlar. Hac'cın zahiren verdiği böyle bir anahtar vardır. Değerlendirdiğin derecede o anahtarla bâtinî kapılara geçersin. Bu anahtar, tavafla seni nefse ait isimlerden sıyrır, yani İhlâs Hayat Döngüsü'nde mutediller denilen yerden alır Hakkal Yakîn'e getirir.

Hac'cın bir başka yanı ARAFAT'tır: Arafat kayıtları siler. Anlatılacak gibi bir şey değildir. Kayıtları siler! Hatta eğer kişi Hakkal Yakîn yaşantısında olan biriye onun yalnız kayıtları silinmez, o günahlar o boyutta sevaba çevrilir. Silinmekle kalmaz, günahlar o boyutta nura döner. Ayetler gereği. Onlar zaten nurdu, sen onları günah gözüyle damgaladığın için onlara nar elbisesi giydirmiştin. Arafat onlardaki nar elbisesini çıkarır, yok eder. İdrakın o nuru kavradığı için hesabına da nur geçer, Allahu A'lem. Ama en azından silinir!

Hac'da Telbiye dışında Tekbir ve Tehlil'lerden oluşan zikirler de önerilir: "La ilahe illallahu vahdehu La şerike leh, lehül mülk ve lehül Hamd, yuhyi ve yümüyt ve Huve Hayyün la yemut, ebeden Biyedihil hayr ve Huve ala külli şey'in Kadir." Hem "Lebbeyk" hem de bu çok söylenir. Şunu da öneririm: Bu ikisinin aralarına "Sübhanallahi velhamdülillahi ve La ilahe illallahu vallahu-ekber ve La havle ve La kuvvete illa Billahil Aliyyil Aziym" zikrini de yapınız.

Bu zikirleri uygulayabileceğiniz çok önemli bir başka yer, bir başka hal uyanma anınızdır. İki tür uyanma vardır. Bu ilimle meşgul olan kişi uyanırken Hadis'te geçen "esas uyanma"yı yaşamaya başlar. Uyanır, bakar ki dil zikirle meşgul. Bir şeyin zikriyle uyanır. Uyandığında kendini zikir yapıyor bulur. Hadiste "Gece uyandığınızda" denilen uyanma budur. Efendimiz (SAV)

buyuruyor: “Uyandınız ki zikir yapıyorsunuz, hemen kalkın salât ikame edin kabul olur, haliniz yoksa dua edin kabul olur.” Öyle uyanmalarda “La ilahe il-lallahu vahdehu La şerike leh, lehül mülk ve lehül Hamd, yuhyi ve yümüyt ve Huve Hayyün la yemut, ebeden Biyedihil hayr ve Huve ala külli şey’in Kadir” zikri ile birlikte “Sübhanallahi velhamdülillahi ve La ilahe illallahu vallahu-ekber ve La havle ve La kuvvete illa Billahil Aliyyil Aziym” zikirlerini okumak çok önemli diye anlatılır. Bu önemi yüzünden Hac’da da çok okunuyor...

Efendimiz’in tarif ettiği bu uyanmayla ilgili bir ipucu verelim inşaAllah. Uyandınız ki zikir halindesiniz, sonra o zikre neresinden giriyorsunuz fark etmeye çalışın. Sonradan giriyorsanız sizde zikreden siz değilsiniz, sizde zikreden cüz değil! Uyandınız ki Kur’an okuyorsunuz, hatta ne okuduğunuzu bile sonra fark ettiniz. Fark edince bir yerinden girdiniz. Cüz/siz girince o zikir bir yerde kesilir, devam etmez. Bilmiyorsunuz ki devam etsin. Yürüyen bir zikri fark ettiniz ve dâhil oldunuz. Siz dahil olunca o kesilir. Fark ettiğinizde yürüyen kayıt siz devreye girince kesildi. O zikri bundan da anlarsınız.

Tavaf sonrasında iki rekât salât ikame edilir ve o salâtın birinci rekâtında Kâfirun, ikinci rekâtında İhlâs okunur. Bu yüzden, Kâfirun’u bilmiyorsak ez-berlemek lazım. Kâfirun “A” Takdim Formu’na okunur. Siz birinci rekâtta “A” Takdim Formu’na Kâfirun’u okur onu yok edersiniz, ikinci rekâtta İhlâs okuyup kendinizi İhlâs Hayat Döngüsü’ne sokarsınız. Kâfirun’la “A” Takdim Formu’nu mahvedersiniz, İhlâs ile İhlâs Hayat Döngüsü’ne kaydolursunuz. Diğer yerden kaydınızı sildirip “B”ye hicret etmiş olursunuz. Gerçek hicret zaten “A” Takdim Formu’ndan İhlas Hayat Döngüsüne kaçış, göçüş, geçiştir.

Bir arkadaşımız sormuştu, merak duygusu hicret eder mi diye. Tabi ki! Merak önemli bir veri tabanıdır. Veri tabanınızı oluşturan her bir dosya gibi onun da zulmetten kurtarılıp asli yerine taşınması gerekir. Nasıl ki, “BEN” ifadesi bir takdimdir ve zulmeti vardır. “A” Takdim Formu’ndaki “BEN” vehmin zulmetidir. Takdimde olduğu gibi her bir mananın, her şeyin zulmeti vardır. Merak yeteneği de aslında vehimdir ve “B”ye aittir ama onun da zulmeti oluşmuştur. Nasıl oluyor görelim. Esas var olan yapı vehim’dir. Çünkü yaratılan her şey, tamamı Vehim Nuru’ndan yaratılmıştır. Bu vehim suiistimal edilirse, yani bir iddiayla ona sahip çıkılıp onun muhtariyeti ilan edilirse onun zulmeti oluşuyor. Dolayısıyla, merak da bir vehimdir ve “B”nin işidir. Yani Allah’ı merak etmek için vardır. Bir çok ayette “Onlar nasıl yaratıldıklarını, yeri göğü tefekkür ederler” denir. Demek ki tefekkür merakla oluyor. Ve Allah’ı merak etmek içindir. Eğer kişi merak yeteneğini “A” Tak-

dim Formu'nda kullanırsa merakın zulmeti oluşuyor. Merakı alıp insanları, tanrıları merak etmede kullanınca zulmeti oluşur. Bu durumda Allah'ı merak etmezsin. Tanrıları, kendi tanrılığını, başka tanrıları merak edersin. Başka tanrıları merakın adı "gıybet, yalan, iftira, dedikodu" olur, çok günahtır. Merakın zulmeti de günah üretir. Allah'ı merak edersen onun adı "tefekkür" olur, çok büyük ibadettir. Bunun hicretle ilişkisi nasıldır?

Bir şeyi zulmetinden, yani suiistimal edilmekten kurtarırsan, onu hak ettiği yere getirmiş olursun. Zulmet gömleğinden kurtulduğu için o neyse HİCRET etmiş olur. Aslında bir vehim olan merakı suiistimalle zulmete çekip, gölgesini oluşturup kullanıyoruz. Onu o zulmetten kurtarırsak o asıl yerine gelmiş olur. İşte bu onun hicretidir.

Hac'ca gidenlere yapılan dualardan birisi "Allah kolaylaştırsın"dır. Çünkü diğer ibadetlere göre daha çok güç ister. Biz de öyle dua edelim: Allah kolaylaştırsın, makbul eylesin, hayrlı eylesin inşaAllah. Şirk-i Hafî'den tamamen kurtulmamıza vesile kılsın. Dua ettiklerinize de, bize de kurtulmayı nasib eylesin inşaAllah. Nasib olanlarla orada görüşürüz.

Tefekkür paylaşımımızı tövbe ve duamızı yaparak tamamlayalım:

Allahümme eslemtü nefsiy ileyke ve veccehtü vechiy ileyke ve fevvadtü emriy ileyke ve elce'tü zahriy ileyke, rağbeten ve rahbeten ileyke, la melcee ve la mencee minke illa ileyke, amentü bi kitabikelleziy enzelte ve nebiyyi-kelleziy erselte.

Allahümme ente rabbi, la ilahe illa ente halâkteniy ve ene abdûke ve ene ala ahdike ve va'dike mesteta'tü, euzü bike min şerri ma sana'tü ebûü leke bi nı'metike aleyye ve ebûü bi zenbi, fağfirli zünubi feinnehu la yağfiruz zünube illa ente, Birahmetike ya Erhamer rahimin.

Rabbena zalemna enfusena ve inlem tağfirlena ve terhamna lenekûnenne minel hâsiriyn.

La ilahe illa ente Subhâneke inniy küntü minez zalimiyn.

Rabbi inniy zalemtü nefsi zulmen kebiyran ve la yağfiruz zünube illa ente, fağfirliy mağfiraten min indike verhamniy, inneke entel Ğafurur Rahiym ve Tevvabur Rahiym.

Allahümme inniy euzü bike en üşrike bike şey'en ve ene a'lem ve estağfiruke lima la a'lem inneke entel Allamul ğuyub.

Subhanallahi ve bihamdihi subhanallahil Aziym, estağfirullah ve etûbü ileyh.

Estağfirullah el Aziym ve etûbü ileyh. Estağfirullahellezi La ilahe illa Hu-vel Hayyül Kayyum ve etûbü ileyh.

Estağfirullah Ya Rabbel arşil azim, Estağfirullah Ya Rabbel arşil kerim, Estağfirullah Ya Rabbel âlemin.

Allahümme salli ala seyyidina Muhammedin biadedi ilmike...

Ya HU, Ya men HU, La ilahe illa HU...

Elif, Lam, Mim... Allahu la ilahe illa Hüvel Hayyul Kayyum. Entel Hayyul Kayyum ve la şerike lek ve lekel mülkü ve lekel hamdü ve inneke ala külli şey'in Kadiyr.

Ya Hannan, Ya Mennan, Ya Bedi'as Semavati vel Arz, Ya Zel Celal-i vel İkrām. Eşhedü en La ilahe illallahul EhadüsSamedüllezi Lem yelid ve Lem yûled ve Lem yekün lehu küfüven ehad.

İnniy veccehtü veckiye lilleziy fataras semavati vel arda haniyfen ve ma ene minel müşrikiyn. İnne salatiy ve nüsükiy ve mahyaye ve mematiy lillahi rabbil âlemiyn; ve La şerike lehu ve Bizalike umirtu ve ene evvelül müs-limiyn. Eslemtü veckiye lillahi, eslemtü li Rabbil âlemiyn. Birahmetike ya Erhamer rahimiyn. Vel hamdü lillahi Rabbil âlemiyn.

Bismillahi'r Rahmani'r Rahim Elhamdü lillahi rabbil âlemiyn. ErRahmani'r Rahiym, Maliki yevmidDiyin, İyyaKE na'budu VE iyyaKE nestaiyn, İhdinas Sı-ratal müstakıym, Sıratellezine en'amte aleyhim, Ğayril mağdubi aleyhim ve laddaaaliiyn. Âmiin...

EL-FATİHA

14 Muharrem 1430 / 09 Ocak 2009

Tefekkürün önemli bir özelliğini ele alarak başlayalım. Sûfi için ilerlemede Zikrullah çok önemlidir. Zikrullahı canlandıran, ona ruh katan, zikrullahın tesirini tahmin edemeyeceğimiz kadar arttıran, onu hedefe ulaştıran bir yanı zikrullahla paralel olarak yapılan tefekkürdür. Tefekkürle zikrullah yapılabilirse, böyle bir alışkanlık kazanılırsa zikrullah etkisini çok çabuk gösterir. Tefekkürle zikrullahın izleyebileceğiniz ve izlerken kendi kendinizi yönetebileceğiniz yanlarını fark edersiniz. Bunun için de tefekkürle zikrullah çok önemlidir. Tefekkür yanına tam arkadaş olmazsa zikrullah tesir eder mi? Tesir etmez olur mu? Allah'ı düşünmenin, anmanın bilinçli olsun olmasın sevabı tartışılmaz. Ama yapılan zikrullah tefekkürle beraber ilerleyecek olursa bu hedefi olan bir zikrullah olur, idrakı hedefe taşımaya çalışan bir zikrullah olur.

Tefekkürle ilgili bir noktayı biraz açmak istiyorum. Tefekkürün amaçlarından birisi soyut bir şeyi somut hale getirmektir. Tefekkürde bu çok önemlidir. İslamiyette tefekkür hayale dalmak, hayali bir şeyleri düşünmek olmayıp soyut bir şeyi somut hale getirmektir. Tefekkürde amaçlanana elde edip etmediğinizi şu soruyla anlarsınız; soyut bir şeyi somutlaştırabiliyor muyum? Somutlaşmıyorsa tefekkür henüz amacına ulaşmamış demektir. Peki, soyut bir şeyi nasıl somutlaştıracağız? İslamiyet'in, İslamiyet dışındaki tüm düşünce ve felsefelerden farkı budur. İslamiyet'in tüm düşünce ve felsefelerden, tüm bakışlardan farkı şahadet mekanizmasıdır ve İslamiyet'te çok önemli iki şahadet noktası vardır. Şahit olmaktan bahsediyoruz. Bir şeye şahit olursanız, o artık sizin için somut demektir. Demek ki, size soyut gibi gelen kavramları tefekkürle somutlaştırmalısınız ki şahit olasınız. Bu size ikanı getirir. İmanı değil ikanı getirir. Tefekkür için iman şart zaten! İmanın ikana dönüşmesi, senin için soyut olup iman ettiğin şeylerin gözle görülebiliyor derecede hâkim olduğun kavramlara dönüşmesidir. İmanın ikana olması budur. Hedef budur! İman ettiğin şeylerin ikana dönüşmesi hedeftir. Öyleyse, hedefe ulaşmada önemli bir araç olan tefekkür, tefekkür eden için soyut olan bir şeyi somut hale getirmeyi planlamalıdır. Bizim için çok önemli bir ibadet

olan tefekkürün bir hedefi de budur. İman ettiğimiz bize soyut olan bir şey başkası için somut ve ona ikan olabilir. Bize soyuttur ama ona somuttur. Bu yüzden, tefekkürde somutlaştırıcı bir plan kurmalıyız. Eğer böyle bir plan kurulmuyorsa o iş tefekkür değil güzel şeyler düşündürmektir. Güzel olmayan şeyleri düşünme işiyle kıyasladığınızda o da elbette sevaptır. Ama bilmemiz gereken şudur: Tefekkür hedefi olan bir düşünce yöntemidir. Bu hedef, size soyut olan bir şeyin tefekkürle somuta dönüşmesiyle kendisini gösterir. Onun için Halife Efendilerimiz'den birisi; "Görmediğim Allah'a inanmam" diyor. Tefekkürle somutlaştırdığı bir kavramı ifade etmeye çalışıyor. Ve yine Halife Efendilerimiz'den birisi; "Ben neye bakarsam önce Vechullah'ı, sonra baktığım şeyi görürüm" diyor. Görüyoruz ki, tefekkürde ilerlemiş önemli kişiler soyut zannedilen kavramları öyle somutlaştırmışlar, günlük hayatlarında öyle normalleştirmişler ki, konuşurken çok rahatlıkla "görmediğim Allah'a inanmam" diyebiliyorlar. Konuya somut olarak hâkimler. Peki, nasıl olacak da biz soyut bir şeyi tefekkürde somut hale getireceğiz? En önemli basamağın birisi bu yolda şudur: Tefekkür ettiğiniz size soyut gelen şeyi düşüncede ilerletirken başka bir soyutla ilerletmeyeceksiniz. Bu çok önemlidir. Maalesef insan kendilerini doğrudan uzaklaştıracak şeylere göre programlandığı için, doğrudan uzaklaştıran yöntemler ona daha kolay, daha doğru gibi gelir. Hikmetine sonra bakarız inşaAllah.

Tefekkür yokuş yukarıdır. Yokuş aşağı iniyor gibi hoşunuza giden ve hayallere daldığınız düşünceler hep soyuttur: "Allah'ı tefekküre Hakk'tan başladım, Rububiyet, Rahmaniyet, Ulûhiyet, Ehadiyet'ten çıktım" gibi düşünceler hep soyuttur. Güzel bir düşüncedir ama somut bir şey yoktur. Somut bir şey yoksa tefekkürden elde ettiğin bir şey yoktur. Sadece güzel bir düşünce âni! Elle tutup gözle görebileceğin, şeksiz şüphesiz şahit olabileceğin, müşahade edebileceğin somut bir şey geçmedi eline. Hayal. Hayal müşahade değildir. Önemli şey, senin için soyut olan bir şeyi tefekkürle somutlaştırıp "budur" diyebilmesidir. Tefekkürü başka soyutlara bağlayarak ilerletmek netice vermez. Örneğin Rububiyet sizin için soyuttur. Tefekkür etmek istiyorsunuz. Size daha soyut gelen bir şeyi düşünerek Rububiyet'i yakalayamazsınız. "Rububiyet'i düşündüm, oradan Ulûhiyete geçiyorum, Ulûhiyet için şöyle düşünüyorum" dediniz, soyut bir şeyle ilerlettiniz. Netice alamazsınız. Nasıl olacak peki? Şimdi bir yöntemle bakacağız.

Tefekkürde dikkat etmek gerekir ki, çözülmemiş bir şey bir başka çözülmemişle çözülemez. Çözülmemiş bir şeyi çözülmüş bir şeyle tefekkür edersen çözülebilir hale getirebilirsin. Ve özellikle tasavvufla ilgilenenler çok kuvvetlice şunu bilmeliler ve prensip edinmeliler ki, gizlilik imanı zayıflatır. Kişi çok kuvvetli bir imanla tasavvufa başlar. Tasavvuftaki öğretti tuzakları

yüzünden gizemlilik hoşuna gider, nihayet imanı zayıflar. Eğer gizlilik imanı kuvvetlendirseydi şahadet mekanizması olmazdı, işlerde daha gizlilik olurdu. Halbuki şahit olman isteniyor. Çok dikkat edelim, gizlilik imanı zayıflatır ve batıl inanışları artırır. İman zayıflayınca o boşluğu BATIL İNANIŞLAR doldurur. Nedenini araştırdığınızda karşınıza “gizemlilik” faktörü çıkar.

-“Gizemli” derken neyi kastediyorsunuz?

Sizin için tam somut olmayan bir konuyu incelerken onu kendi içinizde daha anlaşılabilir hale getiriyorsunuz, daha soyut yapıyorsunuz, o daha ulaşılması zor hale geliyor. Onu yaparken de tasavvuf bilgilerini kullanıyorsunuz. Size soyut gelen o tasavvuf bilgileri bir başkası için somut olabilir. Bir kişi gördüğünü, yaşadığını yazıyorsa söylüyorsa onlar ona somuttur. Onun için somut olan o bilgileri kullanırken siz, size soyut olan bir şeyi daha soyut hale getiriyorsanız o zaman o gizemli hale geliyor. İnsanın yapısı doğrudan, hakikatten uzaklaşmaya meyilli olduğu için gizemlilik, esrarengizlik hoşuna gider. Gizemli haller onu kimsenin bilmediğini biliyorum havasına sokuyor. İslamiyet kimsenin bilmediğini bileceğin bir iş değil, herkesin bildiğini bilmen gereken bir şey. Çünkü Şahitlik Mekanizması var! Dolayısıyla, daha soyut hale getirmemek gerekiyor. Daha soyut hale getirmek imanı zayıflatır. İmanın ikana gitmesi soyutluğun bitmesi ile mümkündür. Halbuki daha soyut yaptığı zaman geri gidiyorsun, iman gittikçe zayıflıyor, böylece iman yerine batıl inanışlar sana yön göstermeye başlıyor. Onlara sarılan o batıl inanışların tesirinde kalır ve Allah yerine onlardan korkmaya başlar. “Kedi geçti” der korkar, “ayın onüçü” der korkar, “şu bunu dedi” der korkar.. Ama Allah’tan o kadar korkmazsın. Bunlar hep gizemli olmaktan kaynaklanır.

-“Sırrı deşifre etmek” bu mudur?

Gizem ve sır farklı şeylerdir. Tasavvuftaki sır normal hayattaki sır değildir. Muhtariyetini ilan edip “A” Takdim Formu’yla “BEN” demişlerin yaşantı tarzları içerisindeki sır değildir o. Yani birisinin sakladığı bir bilgi değildir. Tasavvufta sır senin ulaşamadığın bilgidir. O bilgi aslında sende mevcuttur, ancak idrakin o konuda henüz açılmadığı için, üstünde bir örtü bulunduğu için o bilgi sana sırdır. Örtünü çekersen, idrakını karartan örten o manayı kaldırırsan zaten sende olan o bilgiye ulaşırsın, o zaman SIR kalkar. Tasavvuftaki sır için, “şu konu sırmış, sorup öğreneyim” dersin yanılırsın. Bahsedilen sır öyle öğrenilen bir sır değildir, birilerinin sakladığı bir bilgi de değildir. Sırrın ifşa edilmemesi ise farklı bir konudur. Örneğin, “örtücü ilahlıkla ilgili bilgi ve onun kapsamı” sır değildir. İfşa edilmeyen sır şudur: Bazı kişiler öyle bir noktaya gelirler ki, onlara hiç bu dünyayı ilgilendirmeyen bir bilgi verilir ve ona zaten bu bilginin söylenmemesi söylenir. O kişi zaten “Bu bil-

ginin söylenmeyeceğini bilmiyordum” demez, öyle bir şey olmaz. O tür bir bilgi onu söylememe noktasına gelmiş kişiye söylenir. Rasullerin hayatlarında rastlarsınız, o bilgileri açıklamaları istenmemiştir. Bazı önemli zatlarda da olabilir ama onlar bizim hayatımızı ilgilendiren şeyler değildir. Zaten o bilgiyi öğrendiğinde hayatın alt üst olur. Seni cennete götürecek, sana faydalı olacak, Allah’ı tanımanda yardımcı olacak bir bilgi sır değildir, saklanmaz.

Buna örnek teşkil etmek üzere “Örtmez ve Örtten Özelliğe Suiistimaller”in olduğu tabloya bakalım. Orada Nokta ve Kudreti var. Tasavvufla ilgilenenlerin karşılaştığı önemli kavramlardır; nokta ve kudret. Nokta ve kudreti tefekkür etmek istiyorsunuz. Ama nasıl? Nokta çok önemli, Kudret çok önemli, Noktanın Kudreti çok önemli, ama somutlaştırmadıkça onlar hiçbir zaman size ait bilgi haline gelmez. Şu çerçevede kalır ki, o çerçeve imanının en alt basamağıdır. Bu tasavvufta bir prensiptir: Kelime-i Tevhid’in manasını anladığınız kavradığınız bir öğretiye girdiniz. Üstadınız bir konudan bahsetti ama size tuhaf geldi, hemen kabul edeceğiniz gibi bir şey değil, bildiklerinize çok ters. O zaman yaklaşımınız şu olmalıdır: Bunu anlayamadım, idrak edemedim ama kabul etmiş olarak rafta tutayım, itiraz etmeyeyim. İtiraz edersem sonucu yakıcı, zarar verici olur. Çünkü yola güvenle girdiniz. Güvenmiyorsanız bu yola girmeyin. Girdiysen yolun ortasında farklı bir eleştiri olmaz. Anlayamamış kavrayamamış olabilirsin, “Ben bunu şimdi kavrayamadım. Çalışmalarım ilerleyip idrakim açılınca inşaAllah anlarım” diyeceksin. Böyle bir duayla kabul edip, sonra da rafa koymalısın. Bu kabul ve bu yaklaşım imanının en alt basamağıdır: İtiraz etmeden, ileride anlarım duasıyla kabul etmek bu kadar önemlidir. Özellikle kader konusunu henüz kavrayamamış olanların mutlaka yapması gereken budur: “Rasûlullah böyle demiş ve ben kavrayamıyorum anlayamıyorum. Bu kesinlikle böyledir ama inşaAllah ileride anlarım” demeliyiz. Ve mutlaka onu anlayabilmek için gayret etmeliyiz. Sana henüz soyut olan kader kavramını somutlaştırmıncaya kadar ne gerekiyorsa yapmalısın, ne gerekiyorsa! Nokta, Kudret ve Noktanın Kudreti de bunlardandır. Sizin için soyut olan bu tabirleri daha soyut bir şeyle tefekkür ederseniz başaramazsınız. Çözülmemişle bir başka çözülmemiş ilişkilendirerek daha belirgin, daha somut, daha net hale getiremezsiniz.

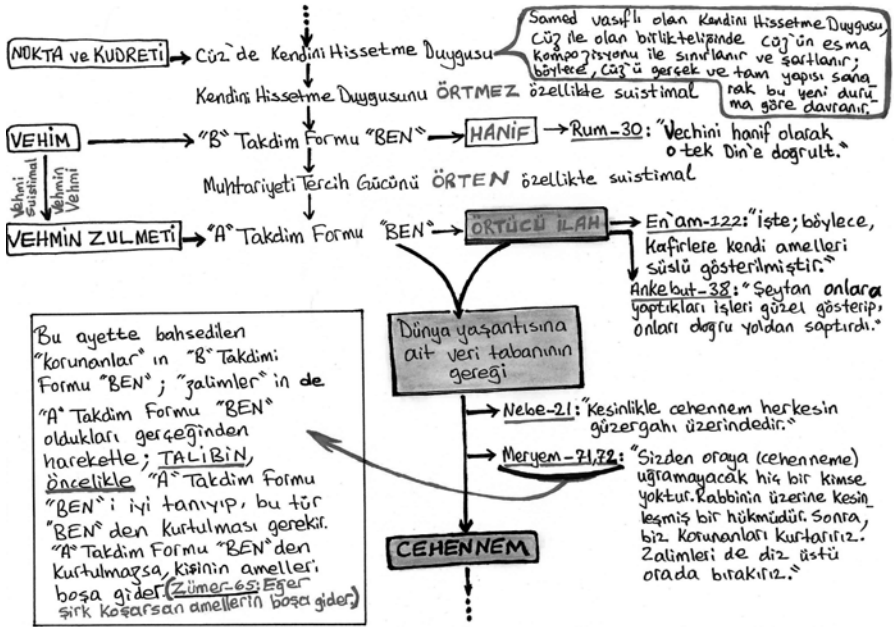
Sizinle bir antrenman yapalım, Kendini Hissetme Duygusu’nu tefekkür edelim. Kendini Hissetme Duygusu size artık daha somut bir mana. Bir varlığın Kendini Hissetmesi/Bilmesi verdiğimiz bilgilerden sonra size daha somuttur. KENDİNİ HİSSETME DUYGUSU’nun çok önemli bir vasfı Samed’dir, O Samed vasıflı bir duygudur. Samed vasıflı Kendini Hissetme Duygusu, kendini bilme hali, bu enerji, bu nur bir cüze geldiğinde, bir birime verildiğinde sınırlanır. Cüzün şartlarıyla, özellikleriyle sınırlanır ve cüzün sınır-

layıcı davranışı yüzünden kendisini cüzün özellikleriyle sanar. Bu kısmı çok iyi anlayalım ve öyle ilerleyelim. Kendini Hissetme Duygusu herşeyde var. Onun olmadığı bir yer yok. Mesela şu koltukta bile var. Her yeri kaplayan bir şeydir. Kendini Hissetme Duygusu'nun bulunmadığı bir yer, bir şey yoktur. Efendimiz (SAV) in zamanından hatırlayalım. Efendimiz hutbesini kütüğün üstüne çıkıp veriyor. Elinden iş gelen bir zat üç basamaklı bir şey yapıp getirince Efendimiz hutbesini ona çıkarak veriyor. Hutbe sırasında bir inilti duyuluyor, bakıyorlar ki kütük inliyor. Efendimiz inip onu okşuyor ve inilti kesiliyor. Üzülüyor kütük, böyle bir görevle meşgulken kenara konulmasına üzülüyor. Görüyorsunuz, kütük de kendini hissediyor. Buraya küçücük bir olay ekleyeyim. Bu hadisi, halen hayatta olan birisi camide dinliyor ve çok etkileniyor. "Vay be, o takoz kadar kavrayamadık şu işi" diyor ve o etkiyle dinle daha meşgul hale geliyor. Bir arkadaşı diyor ki; bu işlerle çok meşgulsün, muhterem bir zat var, gel seni ona götürüyüm. Götürüyor. Namaz kıldıktan sonra çıkarken elini öpüp öyle çıkmak istiyor. Elini öpmek için yaklaştığında Zat ona "Ne haber takoz!" diyor. O kişi bulunduğu yerde "takoz" lakabıyla anılıyormuş şu anda. Evet, bir kütük de kendini hissediyor, Kendini Hissetme Duygusu her şeyde var. Ancak o neye verilmişse onun şartlarıyla sınırlanıyor. Koltuğa verildiğinde koltuğun şartlarıyla sınırlanıp orada kendini koltuk sanıyor, koltuk gibi davranıyor. İnsana verilmişse insandaki esma özellikleriyle sınırlanıyor. İnsan Ahseni Takviym olduğu için, yani esmaların hepsi mevcut olduğu için ondaki esma özelliği Esma-i Külleha'dır. Esmaların tamamının olduğu yer olan insana gelen Kendini Hissetme Duygusu orada kendini İNSAN sanar. Ancak Ahsen-i Takviym özelliği yüzünden aynı zamanda kendisini İLAH sanar. Çok dikkat edin, insanda tüm esmaların bulunması yüzünden gizlice ve bilmeden kendisini ALLAH sanar. Bunu bu kadar açık olarak başka bir yerde yazılı bulamazsınız.

-Bu duygunun her şeyde olduğunu anlayınca kişi nasıl düşünür ve yaşar?

Kendini Hissetme Duygusu'nun ne olduğunu fark eden, Kendini Hissetme Duygusu'na göre davranan EDEBLİ düşünür, öyle de yaşar.

Bendeki Kendini Hissetme Duygusu'yla koltuktaki aynıdır. Kolay anlayabilmek için şöyle örneklendirelim. Buzdolabı, çamaşır makinası ve yanında da bir bulaşık makinası var. Üçünü de elektrik çalıştırıyor. Buzdolabının fişini çektiğimizde kendisini hissedemiyor, buzdolabı gibi davranmıyor. Elektrik orada kendini buzdolabı sanıyor, buzdolabı gibi çalışıyor. Aynı elektrik çamaşır makinasında kendini çamaşır makinası sanıyor, çamaşır makinası gibi çalışıyor. Hangi özelliklerle sınırlanmışsa kendisini öyle sanıyor.

Tefekkür Şeması 7

Şemamız bu duyguyu ve o duygunun cüze verilmesiyle oluşan manaları açıklıyor. Kendini Hissetme Duygusu cüze geldiğinde İLK SUIİSTİMAL başlar. Cüzün kendisini hissetmesi dilenildiğinde cüze/noktaya Kendini Hissetme Duygusu verilir. O duygu verince Nokta ve Kudreti oluşur. Kudret'i tefekkür etmeye Kendini Hissetme Duygusu'yla başlarsanız Kudret'i kendiniz için somutlaştırırsınız, onun ne olduğunu kolay fark edersiniz ve nihayet Kudret'i görmeye başlarsınız. Çünkü Kendini Hissetme Duygusu'nun, yani Kudret'in kaplamadığı yer yoktur. Her yer Kudret'le kaplıdır ve o Kudret Samed'dir. Kendini Hissetme Duygusu Samed'dir. Onun cinsiyeti yoktur. Bir insan ter kibine geldiğinde ter kibin yapısı erkekse orada kendisini "erkek" sanar, erkek gibi davranır. O yapı dişiye "ben dişiyim" der, o özelliklerle sınırlanır. Suiistimalin ilki burada başlar. Kendini Hissetme Duygusu cüze verince ilk suiistimal başlıyor. Buna Kendini Hissetme Duygusu'nu Örtmez Özellikte Suiistimal diyoruz. İki farklı suiistimal var. Bu suiistimallerin ne olduğu iyi bilinmeden ilerlenemez. Bunları açıklayacağız. Ancak bilinmelidir ki; her iki suiistimal de şehadetle giderilir. Bu suiistimleri çözen şey şehadettir, müşahededir. Kendini Hissetme Duygusu önce cüz tarafından ÖRTMEZ şekilde suiistimal edilir. Bu suiistimal Samed vasıflı Kendini Hissetme Duygusu'nun cüzle sınırlanarak Samed'den başka bir görüntü oluşturmasıdır ve bu yasal

suiistimaldir; örtücü değildir, gerekli bir suiistimaldir. Neden gerekli? Göreceğiz. Kendini Hissetme Duygusu ilk suiistimale uğradığında, yani sınırlanarak kendini cüz sandığında, cüz kendini bir şey sanıp “BEN” diye takdim eder, öyle ifade eder. Bu takdim “B” formunda “BEN”dir ve cennet halidir. Cennetin en alt halidir. Bu hal VEHİM’dir, Vehim Nuru’ndan yaratılmıştır. Esas yaratılan budur. Cüzün bu hali, bu yapısı vehim nurundandır ve bu hal “B” Takdim Formu “BEN” halidir. Bu halin vasfı Hanif’tir. Bu “BEN” Hanif vasıflıdır, yalnızca durum tesbiti yapar. Bu nokta önemlidir. Bu noktanın önemini Rum Suresi 30. ayetten anlıyoruz: “Vechini Hanif olarak o Tek Diyn’e doğrult.” Din’e yönelebilmek için bu noktaya gelmek gerekiyor.

-Salâta başlarken söylenen “Veccehtu Vechiye” “B” yapının “Kendini Hissetme Duygusu”na yönelmesi midir?

Öyle düşünürsen çok güzel düşünmüş olursun inşaAllah.

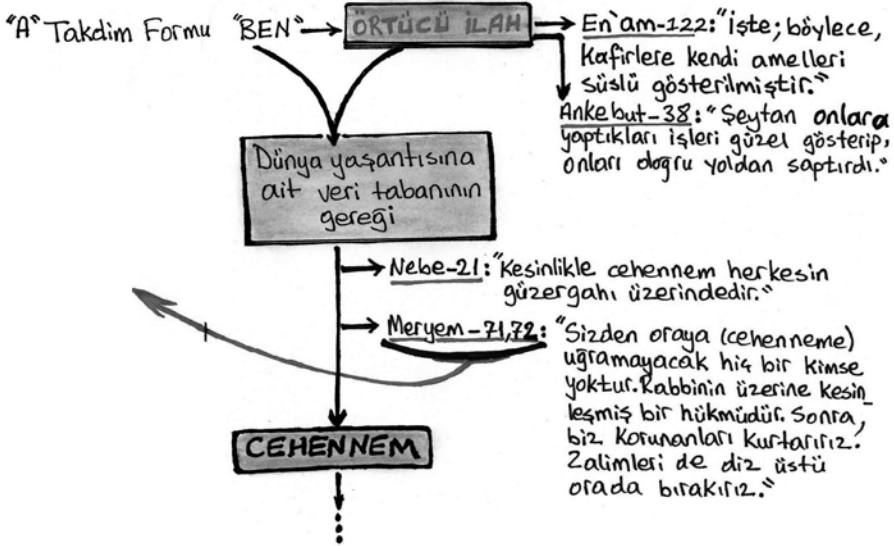
Cüzde “B” Takdim Formu “BEN” dediğimiz Hanif vasıflı pozisyon, yani vehim olan hal oluştuğunda, insanın terkinin tüm esmaları içermesi yüzünden, o cüz bilerek veya bilmeyerek ilahlığını ilan eder. Ahseni Takviym gereği esmaların tamamının bulunması yüzünden o kendisini “ilah” sanar. İlah sanınca suiistimal başlar, “B” Takdim Formu “BEN” yapısında ilahlığını ilan edebilme potansiyeli vardır. Muhtariyeti Tercih Gücü’nü, yani ilahlık ilan edebilme potansiyelini “Muhtariyet” ilan etmekte kullanınca ikinci Suiistimal oluşur. İnsanda ilahlığını ilan potansiyeli var. Kişi o potansiyeli ilahlığını ilan etmekte kullanıyor: İşte ÖRTEN SUIİSTİMAL budur. İlahlık ilan etmek örtmektir, Allah’ı örtmek budur. İlahlık ilan edip farklı bir ilah pozisyonu oluşturmakla Allah’ın Vahid’ül Ehad vasfına ters düştün. Vahid’ül Ehad vasfını örten davranış cüzü örtücü/kafir yaptı.

-Hanif olduktan sonra örtme ve küfür olabilir mi?

Hanifiğe giden aşamaları anlatıyoruz. Henüz Hanif olmadı. İlahlık ilan edebilme potansiyeli olan Muhtariyeti Tercih Gücü ile örten bir suiistimal oluşturup Kendini Hissetme Duygusu’nu örtünce ortaya “A” Takdim Formu “BEN” çıkıyor. İnsan kendini bu halde buluyor. Onun kendini bulduğu yer “B” Takdim Formu “BEN” değildir. “B” hali Hz. Âdem’in dünyaya gelmeden önceki halidir. Hz. Âdem’in dünyaya geldiği hali “A” Takdim Formu “BEN”dir. Biz de kendimizi “A” Takdim Formu “BEN”de buluyoruz. Gerçeği fark edip “B” Takdim Formu “BEN”e hicret etmek, oraya dönmek gerekiyor.

-Herkes İSLAM FITRATI ÜZERİNE doğmuyor mu?

İslam Fıtratı yukarıdan gelişin adıdır, yani yaratılış sürecidir, herkes o yoldan geliyor. Ama kendisini nerede buluyor? "A" Takdim Formu "BEN"de, vehmin zulmetinde. Önceki hali vehimdir, "B" Takdim Formu "BEN"dir, İslam Fıtratı'dır. Kul o hal üzereyken Hanif'di, fıtrat üzereydi. Vehmi suiistimal edince vehmin karanlığına düştü, Aşağıların Aşağısı'na indi, vehmin zulmeti oluştu. Buna vehmin vehmi' de diyebiliriz. Vehim olan "B" Takdim Formu "BEN" yapısı ilah olduğunu vehmedince vehim halinden bir ZANN oluştu: "A" Takdim Formu "BEN". Bu örtücüdür. Bir önceki örtmez suiistimaldi.

Tefekkür Şeması 7'den

"İşte böylece kâfirlere amelleri süslü gösterilmiştir." (En'am-122)

Kafirler/örtücü ilahlar için durum budur: Örtücü hayat yaşayanlar kendi yaptıklarını doğru sanar, süslü/güzel/iyi görür ve o yolda devam ederler.

"Şeytan yaptıkları işleri güzel gösterip onları (doğru) yoldan saptırdı." (Ankebut-38)

Yol'dan sapmalarının sebebi, kendilerini "A" Takdim Formu "BEN" olarak buldukları hali doğru sanıp devam etmeleridir. Böylece gerçek doğru yoldan uzak kaldılar. Çünkü "A" Takdim Formu "BEN" onlara süslü gösterildi. SÜS budur, onlar bu süse aldandılar. Çünkü "A" Takdim Formu "BEN" dünya yaşantısına ait veritabanının gereğidir. Aldanmaları gerekiyor. Bu ince noktaya dikkat edin lütfen. Dünyanın veritabanı gereği değil, dünya yaşantısının veritabanı gereği! DÜNYA vehimdir, DÜNYA YAŞANTISI vehmin veh-

midir, vehmin zulmetidir. Gördüğümüz bu yaşantının veritabanının gereği “A” Takdim Formu “BEN”dir. Bu yaşantı için gerekli olan “A” Takdim Formu “BEN” olmasa bu dünya yaşantısı olmaz, bu inceliği iyi kavrayalım!

“A” Takdim Formu “BEN” dediğimiz örtücü ilahlık olmasa bu dünyada hiç roman yazılmaz, film çevrilmez, kimse şiir yazmaz. Bütün onların olabilmesi için örtücü ilah lazım! Bazen Allah’ın düzenini, sistemi beğenmememe anlamı taşıyan, Allah’a akıl vermeye çalışıyor görünen dualara rastlıyorum. Gerçeği bilmedikleri için akıllarınca dua ediyorlar: “Herkes inanan olsa, herkes camiye gelse, herkes müslüman olsa, şöyle olsa, böyle olsa...” Öyle bir şey yok, çok dikkat edin. O zaman Allah iyi yaratamamış mı diye sorarlar. İnsanların çoğunluğu İhlâs Hayat Döngüsü’nün B₀ noktasında olsa dünyada ne bir alışveriş merkezi, ne bir restaurant, ne bir sinema açılır, hiç öyle şeyler olmaz. Kimse film çevirmez, televizyona koyacak program bulamazlar. Sizin HEYECAN ve HAYAT zannettiğiniz şeylerin hepsi “A” Takdim Formu “BEN”in gereği şeylerdir. Örtücü ilahlık olmasa kimse böyle giyinme, süslenme peşinde koşmaz, kimse yeme-içme peşinde koşmaz. Filmi veliler mi çeviriyor? Romanları, şiirleri veliler mi yazıyor? Şairin adı Veli olabilir, ama vasfı Velî mi? Dikkat edin, neden cehennemlikler çok da cennetlikler az? Cennetlikler çok olsa bu dünyada “bu dünya hayatı” olmaz, bu dünya böyle olmaz! Öyle bir denge var ki, dünyadaki bu yaşantı için bu kadar cennetlik lazım! Bu denge bu kadar cennetlikle oluşuyor. Böyle! Çevreciler ekolojik denge derler ya, bu da Cennet-Cehennem Dengesi. Bu denge nedeniyle böyle bir hayat var. Hatta bir bakıma cehennemlikler belki de cennetlikler için var, iyi dikkat edin. Başrolde oynayan bir iki kişi için bir sürü figüran yok mu? Hepsî başroldeki kişi için varlar değil mi? Filmin bir yerlerinde hepsi ölüp, kaybolup gittiği halde kimsenin umurunda olmuyor. Herkes başroldekine bakıyor. Cennetlik kişi de dünyada başrolde. Tüm cehennemlikler onun için var. O cennetliğin dünya hayatından sıyrılıp cenneti kazanması için dünya sahnesinde bu kadar cehennemlik gerekiyor. Yoksa bu dünya hayatı olmaz.

Bir programda Çetin Altan’a sordular; insanın iyi bir şiir, iyi bir roman, iyi bir senaryo çıkarabilmesi için ne gerekiyor? “Acı çekmesi, çile çekmesi lazım” diyor. Bunu yazma çizmenin uzmanı olduğu için ona soruyorlar. Kendi uzmanlığı içinde önemli bir tespitte bulundu: “Saadette olan birisi yazamaz, acı çeken biri lazım. Aslında saadeti, mutluluğu tarif etmek lazım ama. Şurası kesin ki mutlu olanlar yazmazlar.” Tipik bir örnek verdi: “Kristof Kolomb evinde mutlu olsaydı Amerika’ya gitmezdi. Ben de varım demek için okyanusları aştı. Evinde huzurlu olsaydı, kim okyanusa gidecek derdi.” Çok önem-

li tespit: “Ben de varım” demek için gidiyor, yazıyor... Hakikaten öyle. “Şimdi kim ekmek almaya gidecek” diyip aç duruyoruz. Allah’tan evdekiler ekmek getiriyor da yiyoruz. Dünyadakiler hep böyle olsa dünya yaşantısı olmaz. Örtücülük dünyadaki yaşantının gereğidir. Bu olmasa keşifler, icadlar olmazdı, elektriği, ampulü icad etmezlerdi. “Karanlıkta da otururum” derlerdi.

-Sahabeler işlerine devam etmiş, onların bu halini nasıl anlamalıyız?

Sahabeyle ilgili olan öyle farklı bir incelik ki, İnsan-29 ve İnsan-30’u kavramanın gereği o. Dünyada işe onlar gibi yaklaşanların sayısı öyle azdır ki... Yani dünyadaki işleri çevirenler o şekilde, o idrakta değiller. Bu yüzden, çok doğal olarak dünya yaşantısının devamı cehennemdir, kendiliğinden. Dünya yaşantısının gereği budur, sonucu budur. Dünya yaşantısı veritabanının gereği örtücü ilahlık var. Örtücü ilahlık yüzünden bu dünya yaşantısı var. Bu ikisi yüzünden de herkesin güzergâhında Cehennem var.

“Kesinlikle cehennem herkesin güzergâhı üzerindedir.” (Nebe-21)

“Sizden oraya uğramayacak hiç kimse yoktur. Bu Rabbinin üzerine kesinleşmiş bir hükümdür. Sonra biz ittika edenleri kurtarız.” (Meryem; 71, 72)

Birisi “Güzergâhımız cehennemse cehenneme gideriz” derse, yolu öyleyse kim ne yapabilir? Talib olan için, cehennemden kurtulmak isteyen için ayetin son kısmındaki “Sonra biz korunanları kurtarız, zalimleri dizüstü orada bırakırız” kısmı çok önemlidir. Burayı “A” gözüyle okuyan kişi “Ben kimseye zulmetmiyorum, zalim değilim, ayet bana hitap etmiyor kurtardım” der. Yanılır. Şemamızda bir açıklama var: Ayetin “korunanlar, ittika edenler” dedikleri “B” Takdim Formu’ndakilerdir; “Zalim” dedikleri ise “A” Takdim Formu “BEN”lerdir, örtücü ilahlardır, nefsine zulmetmiş olanlardır. Bizim için önemli olan Allah’ın kime “zalim” dediğidir, insanların zalim dedikleri değil. Allah, nefsine zulmedene, ilahlığını ilan edene, “Müstakilen varım ve muhtarım” diyene, yani Allah’ın Vahid’ül Ehad vasfını örtene, “A” takdiminde olana zalim diyor. Bu yüzden, talibin önceliği “A” Takdim Formu “BEN”i iyi tanımak ve ondan kurtulmaktır. “A” Takdim Formu “BEN”i tanımalı ve ondan kurtulmalıyım. Değilse yaptığım her şey, tüm amellerim, tüm hayat boşa gidecek” telaşındadır. Onun en önemli önceliği budur. Çünkü Zümer Suresi 65. ayet çok açıktır; “Şirk koşarsanız amelleriniz boşa gider.” Şirk koşmak Allah’a eş koşmaktır. En önemli eş koşma olan “A” Takdim Formu “BEN” Allah’a karşı sana eşim demektir. Allah’a eş koşmaktan, şirkten kurtulabilmek için “A” halini iyi tanımalıyız, kendimizi test etmek için onun özelliklerini iyi bilmeliyiz.

"A" ve "B" YAPIYA AIT BAZI ÖZELLİKLER

"A" TAKDİM FORMU "BEN"	"B" TAKDİM FORMU "BEN"
"A" Takdim Formu "BEN" ile, kendisindeki "Rab" gücüne el koyarak, muhtariyet iddiasında bulunan; böylece, bilerek veya bilmeyerek "Tanrılık" ilanı ile bir "ÖRTÜCÜ İLAH" işlevi yüklenen bilinç, düşünürken ve konuşurken sanki ALLAH yokmuş gibi davranır. Bu sebeple, "A" Takdim Formu "Ben" e ait bir düşünce ve konuşma tarzı oluşur. • Cinsellik platformunun capri besini Örtücü ilahlığını temsilde kullanır. • Örtücü ilahlığını muhafaza amaçlı olarak öfkelenir; böylece, öfkeyi ilahlığın belirleyici bir işareti haline getirir. Bölücülük ve şiddet de ilahlık sınırlarını koruma yöntemlerinden dir. • "Merak Etmek" gibi önemli bir Tefekkür dürtüsünü, inszanları merak etmek için kullanarak, gıybet ve iftirayı normal bir düşünme ve konuşma gündemi yapar. • İlmi arttıkça ilahlıkta örtücü lüğü pekişir. • Tasavvuf ile meşgul olursa ve bilgide ilerlerse, tasavvufun kokusu ile, örtücü ilahlıkta uluhiyyetini ilan eder. • Örtücü ilahlık; beğenmeme, tatmin olmama ve didişme üzerine bina ettiği yaşantısını, daima, açık veya gizli ŞİKAYET içeren konuşmalarla belirtir. • Örtücü ilah açık veya gizli olarak TARDİR betler; bulamazsa, hırçınlaşır. • Bir şeyleri ALAN olmak, örtücü ilahın nefesi gibidir; VERİNCE nefesi kesilir gibi olur. • Kandırmak ve yalan, üretilen gerçeklerle normalleşir. • Örtücülüğün şiddeti ölçüsünde HARAMLARA MEYİL ve DÜŞKÜNLÜK artar.	"A" Takdim Formu "BEN" öyle bir "Kaf Dağı" dır ki; varlığı bir iddia olmasına rağmen, gölgesi yaşantıyı kaplar. Ancak, Allah haşyeti ile paramparça olan bu dağ iddiasının gölgesi yaşantı üzerinden çekilince, "B" TAKDİM FORMU "BEN" ortaya çıkar. Böylece, ÖRTÜCÜ İLAH işlevi ortadan kalkınca; <u>SÜBHANALLAH, ELHAMDÜLİL-LAH, ALLAHÜEKBER, MAŞALLAH, İNŞAALLAH, VE LA HAVLE VE LA KUVVE TE İLLA BILLAH</u> idraklarını içeren düşünce ve konuşma tarzı başlar. İhlas Hayat Döngüsü'ne "B" kapısından dahil olmakla ve bu durumda kararlılık göstermekle: • Üstü örtülmemiş şekilde, doğrudan Esmâül Hüsnâ yaşantısı başlar. • Kişi "Keşif" kapısından girmiş olur. • Bu durumda, kişinin ilk sıfatsı HANİF- dir. • Amentü Billahi ve Amentü Bil-kaderi dilde, halde ve fiilde zikrol-lah olmaya başlar. • Şekür, Hamiyd ve Şehiyd isimlerinin fiili zikrullahı kapıdan girişle başlar. • Ayet ve hadislerin enfüsü matalarını görebilmek ve kavrayabilmek kolaylaşır. Sistemi "OKU" yabilmek hayat tarzı haline gelir. • Doğruları farketme konusunda "ilmelyakin" denilen hal başlamış olur. • Esmâül Hüsnâ'nın gerçek hallerine kavuşan "B" Takdimi "BEN" yapısı, Cüz terkiibinden de kurtulma yolunda idrak ilerlemelerini yaparken, Fiillerin TECELLİSİ hayretleri artırarak başlamış olur. DAHA SONRASI DA KOLAY OLUR İNŞAALLAH

Örtücü ilahı tanıyacağımız önemli bir özelliği düşünme ve konuşma tarzıdır. Allah Yokmuş Gibi düşünür, Allah Yokmuş Gibi konuşur, Allah Yokmuş Gibi davranır, fiilleri Allah Yokmuş Gibi çıkar. Onun en önemli özelliği budur: ALLAH YOKMUŞ GİBİ fikir üretmek, konuşmak ve yaşamak!

Onun şu özelliğini de çok tefekkür etmenizi öneririm: “A” Takdim Formu “BEN” cinsellik platformunun cazibesini örtücü ilahlığı temsilde kullanır. Örtücü ilah cinsellik platformunun cazibesini örtücülükte kullanıyor. Bu kurtulunması çok zor bir özelliktir. Cinsellik Platformu’nun cazibesini çok tefekkür etmek, çok önemsemek lazım. Böyle bir cazibe var ve kişi o cazibeyi örtücü ilahlığını temsilde kullanıyor.

“A” Takdim Formu “BEN” örtücü ilahlığını muhafaza amacıyla öfkelenir. Öfkenin asıl tarifi de budur. Örtücü ilahlığı muhafaza amaçlı tepki Öfke’dir. Böylece öfke ilahlığın belirleyici bir işareti haline gelir.

Bölücülük ve Şiddet de onun ilahlık sınırlarını koruma yöntemlerinden-
dir. Bölücülük ve şiddet tamamen örtücü ilahlara ait özelliklerdir.

Merak aslında tefekkürün dürtüsü olmasına rağmen “A” yapısı o özelliği tanrıları merak etmede kullanır. Merak etme dürtüsü, kul onu kullanıp tefekkür etsin de Şahitlik noktalarına gelebilsin diyerdir. Yani merak Allah’ı merak etmen için verilmiştir. Ama örtücü ilah diğer ilahları/insanları merak eder. Allah’ı değil Allah’ı örtenleri merak eder. Onların örtücülük özelliklerini merak eder; böylece gıybeti, iftirayı, dedikoduyu gündemi haline getirir, onlar onun için normalleşir. Ona “Böyle söyleme” desiniz, “Ne konuşacağız o zaman?” der. Gerçekten konuşacak bir şey kalmaz! Neden kalmaz? Allah Yokmuş Gibi konuşuyordu, mevzuyu kaldırınca konuşacak bir şey kalmaz.

Örtücü ilahlarda ilim arttıkça ilahlık pekişir. Bu ilim tasavvuf ilmi de olsa değişmez! “A” Takdim Formu “BEN”den kurtulmak gibi bir önceliği, bir farkındalığı olmadan tasavvuf öğrenmeğe kalkmak ancak ilahlığı kuvvetlendirir. Bu yüzden, bazı öğretiler taliblerin bazı şeyleri yapmasını yasaklar. Bakarlar ki, nafileler onun ilahlığını kuvvetlendiriyor, belli bir zaman ona onları, yani ilahlığını kuvvetlendirici şeyleri yaptırmazlar. Eğer “A” Takdim Formu “BEN”den kurtulmak gayretinde değilse, ilim tahsili o kişiyi daha da kuvvetli ilah yapar. “A” Takdim Formu “BEN”den kurtulmamış ama tasavvufu meşgul kişinin bilgisi ilerler, mesela Ulûhiyet’i okur, oraya hayran olur. Ve örtücü ilahlığına Ulûhiyet’i de ekler, kendini Allah sanar! Allah gibi konuşmaya, Allah gibi davranmaya başlar. Kendisinden Allah’ın açığa çıktığını düşünür; “benden O açığa çıkıyor” der. Dikkat edin, Allah kimseden

açığa çıkmaz! Allah'ın açığa çıkması için birisi gerekmiyor, çok dikkat edin! "Benden Allah açığa çıkıyor" ifadesi örtücülüğü gösterir, "A" takdiminde olmanın bir göstergesidir. Kendisi var ve ondan Allah açığa çıkıyor. Öyle sanıyor! O sanışa uygun hikmetli cümleler kurunca insanlar da onu önemli sanıyor. Çünkü er tanrılar bir general tanrı görünce hürmet eder. Er'in işi bu: Ulûhiyet'e sahip çıkmış bir üst tanrı geldiğinde Üst'üne hürmet eder, onu önemser, kutsar. Kutsal sandığı o kişi aslında "A" Takdim Formu'ndadır; örtücülükten kurtulmadan edindiği tasavvuf bilgileriyle uluhiyetini ilan etmiş bir general tanrıdır. Daha önce Rab gücüne sahip çıkıyordu. İşi ilerletti, şimdi Ulûhiyet'e sahip çıkıyor. Suiistimali ilerleterek devam ettirdiği için şimdi de Ulûhiyet'i suiistimal ediyor, Ulûhiyet vasıfları sergiliyor. Allah gibi konuşuyor, davranıyor, Allah benden açığa çıkıyor diyor. Allah Samed'dir öyle bir mahalle ihtiyacı yoktur. Zaten öyle bir mahal yoktur.

Örtücü ilahlar hayatlarını üç şey üstüne bina ederler. Az veya çok, bileerek veya bilmeyerek, mikro veya makro düzeyde ama bu üçü üzerine kurulmuş bir hayat yaşar: BEĞENMEME, TATMİN OLMAMA ve DİDİŞME. Beğenmez, bir türlü tatmin olmaz, didişir, kavga eder. Ve bunlar birbirini destekler. Böyle bir temel yüzünden hep şikâyet eder, farkındadır veya değildir. "A" Takdim Formu "BEN" in konuşmalarını analiz ettiğinizde şikâyet kokusu hep alırsınız, şikâyet kokar. Dolaylı veya dolaysız memnuniyetsiz bir duruşu vardır, konuşmaları hep şikâyet içerir. İlahlık vasfı yüzünden!

Örtücü ilahlar açık veya gizli, bilerek veya bilmeyerek hep takdir beklerler. Takdir edilmek onlar için can suyu gibidir. Bulamazlarsa hırçınlaşırlar.

Bütün bunları sakın başkalarını düşünerek okumayın, dinlemeyin. O da bir başka örtücü ilahlıktır. Hanımlar "Bizim bey böyle" diye, beyler "Bizim hanım böyle" diye, çocuklar "Benim annem babam öyle" diye yaklaşırlarsa o da başka bir örtücü ilahlıktır. Bunları kendinde arayacaksın, daima! Ben bunun neresindeyim? "Amcam öyle, komşu böyle" diye insanları sınıflandırıyorsan demek ki, sen iyi bir örtücü ilahsın. Bu hataya düşmeyin. Tasavvuf dışarıda değil kendinizde, daima. Merak edeceğiniz şudur; ben bunun neresindeyim? Kendindeki tanrılıkla mücadele edeceksin!

Bir şeyleri alan olmak örtücü ilahın nefesi gibidir. Verirken bile içinde gizlice alma duygusu vardır, almak için verir! Buna çok dikkat edelim. Allah Rızası'nı bile alınacak bir şey sanar. Alacak bir şey bulamazsa onu alır; "Ne yapalım, kiminin parası, kiminin duası" diye kendini teselli eder. Birisi para,

mal vermemişse onun duası alınır. Çünkü mutlaka bir şey alacak! Eğer kendisi bir şey vermek zorunda kalırsa verirken nefesi kesilmiş gibi olur.

Kandırmak ve yalan onun için öyle normalleşir ki. Kandırırken kendini haklı sanacağı bir gerekçe bulur. O gerekçeyle mutlaka kandırır, yalan üretir.

Örtücüler haramlara meyillidir. Bu meyil ve düşkünlük örtücü ilahlığının şiddeti ölçüsündedir. İlahlığından duyduğu rahatsızlığı arttıkça harama bakışı değişir. Daha önce ona hoş ve cazip gelen şeyler hoş gelmemeye başlar.

Onunla ilgili şu ipuçlarını da çok basit bir örnekle paylaşalım. Vereceğim örnekler konuya tam oturmaz. Tevhid'i anlatırken dünyadaki hiçbir örnek tam oturmaz, mümkün değil! Örnekler Tevhid'in yanında yok olur. Örnek varsa Tevhid yoktur. Bu yüzden, örnekteki manayı anladıktan sonra onu silmek gerekiyor. Örnek sabitleşirse putlaşır, Tevhid'in yanında o bir put olur. Anlatılmak istenen ana fikri alıp örneği silin. Bir kışladaki iki er görevleri nedeniyle dışarı çıkıyor, onlara verilen görevler var. Birisi çıkıyor, verilen görevi aynen söylendiği gibi yapıp dönüyor, görevi nasıl yaptığını söyleyip yerine gidiyor. Diğeri kışladan çıkar çıkmaz görevi unutup muhtariyetini, özgürlüğünü, hatta generalliğini ilan ediyor. Üstünde asker elbisesi ve gücü var, o güçle bir iddiada bulunuyor. İlan ettiği o güce göre de davranıyor. Ama yapıp ettikleri kışla tarafından izleniyor. Sonra mecburen kışlaya dönüyor. Kışlaya dönünce, dışarıda kendisine verilen imkânı suiistimal ettiği için diğeri gibi geçip yerine gidemiyor, mecburen hücre hapsine giriyor! Dışarıdaki suiistimal yüzünden, o suiistimalin gereği olarak hücre hapsine tabi tutuluyor. Dünyadaki örtücü ilahlık da aynen böyledir! Dünya hayatı sonunda, dönüşte örtücü ilahlık yüzünden, onun gereği bir cehennem hayatı yok mu?

Cehennemin sebebi örtücü ilahlıktır. Ve bu öyle yerlerde gizlidir ki, tek tek arayıp bulmak ve ona "La ilahe" demek gerekiyor. Mesela ibadet adı altındaki işleri yapan kişi "işimi tamamladım" zannederse yanılır. Anlatacağım tuzağa ibadetle meşgul olanlar daha fazla düşer, sistem gereği o hatalar daha fazla onların karşısına çıkar. Diyelim ki, ben birisine "Şu kişiyi tanıyor musun?" dedim. Kendince beni dindar olarak düşündüğü için bana uygun cevap verir: "İnanmıyor ama iyi adamdır. Keşke herkes onun gibi olsa, keşke inananlar da onun gibi olsa" diyerek ona referans olur. Daha da üretebilir... Ona şimdi bir başkasını daha soruyorum. Bu kişi "A"ların dünyasında iyi bilinen hümanist birisi ama sorduğum kişiye bir yerde hakaret etmiş. Ben de onu ona sordum. Bu sefer o kişi için iyi birisi demez. Çünkü ona hakaret etmişti! Velilerin kriterlerinden birisi şudur: Kendisine iltifat edenle hakaret

edenin farkı olmaz. “A”ların dünyasında iltifat eden başkadır, hakaret eden başka! İltifatçıların ve hakaret edenlerin çetelesi tutulur. Hele de yöneticiyse. “Nasıl olsa gelecek” diye çetele tutulur. İltifat edenler ve hakaret edenler ayrı listelerdedir. Hakaret eden birini sormuşsam bütün çoğunluk o kişiyi iyi biliyor olduğu halde onu bana iyi tarif etmez; “Onun hakkında şüphelerim var” der. Önceki kişi için cümlesi nasıldı? İnanmıyor ama iyi birisi! Bu cümle Allah’ı hiç hesaba almayan bir cümledir. İpucunu yakalayın: Allah Yokmuş Gibi konuşuyor ve düşünüyor. Bu iş ne ince detaylarda gizli değil mi? Cennet ve cehennem hangi detaylarda gizli bakın. Koskoca seccadenin üstünde değil. Cennet ve cehennem gözükmeyen yerlerde gizli. “İnanmıyor ama iyi” diyorsun. Adam Allah’ı örtüyor, sevmiyor, ona “iyi adam” diyorsun. Ama sana ters bakana “iyi” diyemiyorsun, nasıl iş bu? “B” Takdim Formu’nda olan böyle bir cümle kurabilir mi, örtücü birine referans olabilir mi? “A” Takdim Formu’nda olmanın bir delili budur: “A”ya referans olur. “İçiyor ama iyi birisi, inanmıyor ama iyi birisi” der, bir sürü şey uydurur.

“B” Takdiminde olan “inanıyor-inanmıyor, iyi-kötü” diye ayırabilir mi?

“B” takdiminde olanın yaptığı ayırım şöyle bir şeydir, Efendimiz (SAV) in hadislerinde de rastlarız. Buyurur: “Şöyle yapanlar bizden değildir.” Yanlış anlayanlar buradan yanlış manalar çıkarıp Efendimiz’in böldüğünü sanırlar. Asla! Dikkat edin, bölücülük tamamen ve yalnızca “A”ya ait bir kriterdir, hem de çok önemli bir özelliğidir. “B” Takdim Formu bölücü olamaz, mümkün değil. Efendimiz “Bizden değildir” diyorsa kesinlikle “o kişi örtücüdür” demektir. O kişideki o özellik Allah’ı örtenlere ait” demektir. Efendimizin kriteri budur; Allah’ı örtüyor mu, örtmüyor mu? “A”lar bölücü oldukları için onlarda kriter çoktur, her ilah kendine göre kriterler koyar. Ve en önemli kriterleri menfaatleridir. Bir kişinin Allah’a nasıl davrandığı onlar için önemli değildir. İnanıyor inanmıyor, örtüyor örtmüyor olması önemli değil, ona iyi davranıyorsa iyidir. Çok dikkat edin, ilahlık ilanının kanıtıdır bu: İlahlığına iyi davranan iyidir. İşte EŞ KOŞMAK budur. Bu kişi Allah’a “Ben sana eşim” diyor: “Seni tanımaması önemli değil, beni tanıyor ya” diyor. Eş koşmak budur!

Hız. Nuh aleyhisselam emri ilahiyle gemi yapıyor ve kendisine bildirilenleri, inananları gemiye alıyor. Bakıyor ki yavrusu selde çırpınıyor, almak istiyor ve çok dua ediyor: Allah’ım yavrumu kurtar, onu da alalım. Hud Suresi 46. ayet uyarıyor: “Sulbünden (biyolojik olarak soyundan) olabilir, ama o senin aileden değil! Yaptıkları salih olmayan şirk işlerdir (o örtücüdür, şirk

mensubudur). Gerçeğini bilmediğin şey için ısrarla dua etme. Cahillerden olmaman için seni uyarıyoruz.” (Hud-46)

Dikkat edin, Allah bir Rasule eğer şirk ehliyse çocuğu için bile “Ona referans olma, o şirk ehli!” diyor. Bunun üzerine Hazreti Nuh sığınıyor:

“Rabbi inniy euzü bike en es’eleke ma leyseliy bihi ilmün ve illâ tağfirliy ve terhamniy ekün minel hasiriyn: Rabbim neticesi hakkında kesin bilgim olmayan bir konuda ısrarla senden bir şey istemekten sana sığınırım. Böyle bir hatam dolayısıyla beni bağışlamaz ve bana merhamet etmezsen hüsrana uğramışlardan olurum.” (Hud-47)

Az önce bahsettiklerimizle bu olayı ve bu duayı ilişkilendirin. “A” Takdim Formu “BEN”in duygu ve düşünceleri ile “B” Takdim Formu “BEN”in duygu ve düşüncelerini kıyaslayın lütfen.

“A” Takdim Formu’nu çok iyi tanıyıp ondan kurtulmak için deli gibi çalışan VELİ olur. Ondandır kurtulan velî olur: Yolu budur! O varken velî olunmaz. Deli gibi “A” Takdim Formu’ndan kurtulmaya çalışmak gerekiyor. Birisi bir yeri müthiş bir hevesle ve nefes almadan kazıyor. Ne dersin? “Şuna bak, deli gibi kazıyor!” Deli gibi derken “aklı yok” demiyorsun, yaptığı işi, halini tarif ediyorsun. İşte “A” Takdim Formu “BEN”den kurtulmak için çalışan halimiz deli gibi olmalıdır. Deli gibi anlamaya, deli gibi kurtulmaya çalışan Veli olur.

“A” Takdim Formu’yla ilgili bir örnek de kendimden vereyim: Birisi bana; “Hocam hiç yaşlanmamışsın” dese insan nasıl memnun olur. Bu cümleden dolayı oluşan bir memnuniyet vardır. Biri de bir konu nedeniyle “Allah sizden razı olsun” dese; onun “Allah razı olsun” demesi mi beni çok memnun etti, yoksa “hiç yaşlanmamışsın” cümlesi mi? Hangisi etkiledi? İki üç gün hangi cümlelerin etkisinde kaldım? “Hiç yaşlanmamışım, çok iyi. Kendime daha da dikkat edeyim” diye düşünüp birkaç gün aynalar bana daha farklı mı gülümsedi? Yoksa “Allah razı olsun” mu bana çok tesir etti? “A” Takdim Formu’na “Allah razı olsun” fazla tesir etmez, kiminin parası kiminin duası, onu da bir yere koyalım der. Aslında birisi size “Allah razı olsun” diye dua etmişse bu ne müthiş bir şeydir bir bilerseniz. Onun tutması ne demektir biliyor musunuz? Nefs-i Mardıye’dir. Nefs-i Mutmaine, Nefs-i Radiye, Nefs-i Mardıye. “Allah razı olsun” demek Nefs-i Mardıye dilemektir. Radiye’de sen razısın, Mardıye’de Allah razı! Sizde “A” takdimi kuvvetliyse “Yaşlanmamışsın” cümlesi çok etkiler, o sizi daha çok sevindirir. Kendinizi tartın!

Cüzdanından küçük bir para kaybettin. Bu mu seni birkaç gün uyutmuyor, namazın vaktini kaçırmıyorsun? “Olsun sonra fırsat olunca yaparız, daha vakit var” mı diyorsun? Arabana küçücük dokundular üç gün uyuyamadın,

salâtın vakti geçiyor hiç telaşında değilsin. İşte sana “A” Takdim Formu işareti! Halinize baktığınızda, o an ölseniz cennette misiniz cehennemde mi, anlayabilirsiniz. Onun için kendine kendin yetiyor; sana nefsin yetiyor. Rahatlıkla bilirsin. Hesap görmek için nefsin sana yeter! Bu bilgileri öğreniyorsun ama, ezan okundu vakit geçiyor hiç telaşında değilsen demek ki, “B” Takdim Formu’nu bilmenin önemi yok. O bilgi seni kurtarmaz!

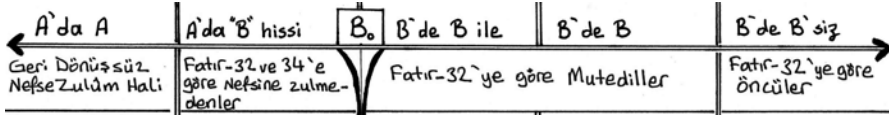
Kaptan çok iyi ahababın, masasında onunla yemek yiyorsun. Gemilerde kaptanın masasında yemek çok büyük bir prestijmiş, herkes oturup kaptanla yemek yiyemezmiş. Sen kaptanlasın. Bir şey oldu ve gemi batıyor, sen de yüzme bilmiyorsun! “Kaptanı çok iyi tanıyorum, yemekte onun masasında idim” demek seni kurtarmıyor. Yüzme bilmiyorsan kurtulamıyorsun! Kaptanı tanımak, sevmek, kitaplarını hatmetmiş olmak, o bilgileri yutmak kurtarmıyor! Yüzme bilmiyorsan bitti! Kaptanla arkadaşlık ederken ondan yüzmeyi, yüzmenin inceliklerini öğrenmişsen ne iyi. O çok güzel bir iştir.

“Dünya hayatına ahiretini satanlar” ayetlerde geçer. Ahiretini dünya hayatına satmak, değişmek budur: Eğer kişi namazın/salâtın telaşına düşmüyorsa sattı gitti demektir. En önemli kriter budur: Sabah güneş doğmadan o telaşa girip iki rekât farz salâtı güneş doğmadan mutlaka yerine getirmek gibi bir derdiniz yoksa olmaz. Bu yazıları okuyan öylelerini görüyorum ki, sabaha kadar internette geziyor, namaz vakti uyuyor. Sabaha kadar tasavvuf sohbeti yaptı, namaz vakti uyudu! Bütün gece uyu, ama kalk o iki rekât farzı ikame et. Esas yapılacak odur! Sonra diğerleri. Güneş doğmadan salâtın iki rekât farzı olmazsa olmazdır. Öncelik farz! Farzlar seni yaklaştırır. Eğer yaparsan sünnetler sevilmeni sağlar. Nafilelerle ve diğer gayretlerinle seni sever. Dikkat edin, yaklaşmazsanız sevme çalışmıyor, önce yaklaşacaksınız. Farzlarla yakîn elde edeceksin, yaklaşacaksınız! Yaklaştığında nafilelerle sevilirsin. Seni sevince meleklerine der ki; “Ben şu kulumu seviyorum!” Melekler yeryüzüne dağılıp; Allah şu kulunu seviyor, siz de sevin derler. Ama önce yaklaşacaksınız! Dolayısıyla, güneş doğmadan iki rekât farzı önemseyeceksin. Güneş battığında hava kararmadan üç rekât farzı önemseyeceksin! “Sonra yaparız” dediğin an ahiretini dünya hayatına sattın demektir. Sattın işte, dünyayla ilgili bir şeye sattın onu! Şunu fark edin: Tüm öğrendiklerimiz, bütün zikirler salât içindir. Salât ikame etmiyorsak hiçbir işe yaramaz!

Bir uçağa bindirildik ama düşeceği kesin. Bu gerçeği bilerek biniyoruz. Yani cehennem herkesin güzergâhının üzerinde! Bu yüzden hepimize birer paraşüt verdiler. İçimizden birisi paraşütünü almayı unutmuş. “Paraşütlerinizi alın, uçak düşecek” uyarısıyla bindik. Uçak kalktı. Baktı ki paraşüt yok! Ne yapar? Uçak düşecek ve paraşüt yok, alma imkânı da yok! Ne yapacak? Bir başkası paraşütünü verir mi? Herkes sınıksız tutar, kimse kimseye ver-

mez! Ahiret öyledir, kimse kimseye dokunmaz! Ne yapacak şimdi? Şu korkuya bakın! Salât ikamesi kaçırılınca daha fazla korkmak lazım! Paraşütü at-tın gitti, ama hiçbir telaşın yok. “A” takdimiyle yaşıyor olmanın işaretidir bu.

Özellikle Salât ve Oruc’u bilmek/yaşamak gerekiyor. Ramazan Ayı’na ha-zırılanmak üzere oruçtan da bahsedelim. “İman edenle küfür ehli arasındaki fark salâtın terkidir” hadisini daha önce çok önemle paylaşmıştık. Anlıyoruz ki; SALÂTI TERK ETMEK küfür ehlinin alametidir. “B” takdimiyle yaşayan için salât bu kadar olmazsa olmazdır. İhlâs Hayat Döngüsü yaşıntısı bir ça-dırsa, bu çadırı bu sistemi sapasağlam tutacak direk salâttır. Bu direk olmaz-sa sistem çöker. Bu yüzden; salât Din’in direğidir. İhlâs Hayat Döngüsü’nü sağlam tutacak şey salâttır! Salât, “A” Takdim Formu “BEN”den ömür boyu uzak tutan en önemli olmazsa olmaz şeydir. Ondandır uzak tutar ve en azın-dan Fatır-32’ye göre cennete girecek nefse zulmedenler pozisyonunda tutar. Çok önemli şey şu ki; cennete girmek için örtücü ilah olmamak gerekiyor.

Tefekkür Şeması 10'dan

Bu kesitte iki farklı nefse zulmün tarifini görüyoruz. A'da “A” olarak ad-landırılan grup Geri Dönüşsüz Nefse Zulüm halidir. Geri dönüşü yok; ebe-diyyen cehennem! Bir de A'da “B” hissi var. Bunlar da nefse zulmedenler. Ama bu grupta olanları Efendimiz (SAV) cennetle müjdelemiştir. Örtücü olmalarına rağmen bunlar Fatır-32’de seçilmiş kullar arasında zikredilmiştir. Bu grupta olanların en önemli özellikleri namaz kılıyor olmalarıdır. Salâtla meşgul değilseniz o grupta olamazsınız! Örtücü ilahlıktan kurtulamamış bile olsa salâtla meşgul olmak kişide bir his oluşturur. Salât’ın oluşturacağı “B” hissi onu işte bu müjdeli gruba sokar. “B”yi bilmiyor, ama hissi var!

8. Tefekkür Şemamız salât ve orucu mukayeseli olarak tanımlıyor. Salât bizi birinci şahadete getirir ve orada sabit kılar. Bu “Eşhedü en la ilahe illa-lah, eşhedü enne Muhammeden AbduHU ve RasuluHU” şahadetidir. Oruc da bir şahadet açar, göreceğiz. Ama önce salât ve orucu bir benzetmeyle biraz açalım: Mutlaka binmeniz gereken tren salâttır. Oruç bu trenin içeri-sinde ikramiyelerin olduğu, insanlara farklı hallerin yaşatıldığı özel bir kom-partımandır! Salât “A” Takdim Formu “BEN”den kurtulmak için ikame edilir. Oruç o amaçla yapılmaz, “A” takdiminin oruçla ilişkisi olmaz. Seni “A” Tak-dim Formu’na karşı koruyan bekçi salâttır. Sizi örtücü suiistimalden, vehmin zulmetinden kurtaracak olan salâttır. Örtmez özellikli suiistimalde, yani

vehimden kurtaracak ise oruçtur. Oruç, yasal yanlış dediğimiz "B" Takdim Formu "BEN"den kurtulmak içindir. Sizdeki Kendini Hissetme Duygusu Samed vasıfıdır. Oruç sizin Samediyet nurlarını fark edip terkinizden, cüz halinizden kurtulmanız için vardır. "Oruçluyken yalan söylenmez" ifadesi yanlıştır. Oruçlu olsan da olmasan da yalan söylemeyeceksin. Ama; "namaz kılan yalan söylemez" denebilir. Seni, yalan dahil, "A" Takdim Formu'nun veritabanına ait işlerden/haramlardan kurtaracak şey salâttır. Salât ikame ediyorsan "A" takdimiyle ilişkin olmamalıdır. Oruç, helalleri yapmayarak yasal olan "B" takdiminden kurtulmak içindir. Oruçluyken sen helal olan şeyleri yapmamayı öğreniyorsun. "B" Takdim Formu "BEN" helaldir, yasal, yasal yanlıştır. Normal ve helal olan şeyleri yapmazken, onlardan uzakken Kendini Hissetme Duygusu'nu ararsan onu bulup saflaştırabilirsin. Onu saflaştırırsan sende Samediyet nurları çoğalır ve seni B'de B'sizliğe, bu bedende bedensizliğe götürür. Bunun ibadetidir oruç! Bu idrakle oruç çok farklı olur.

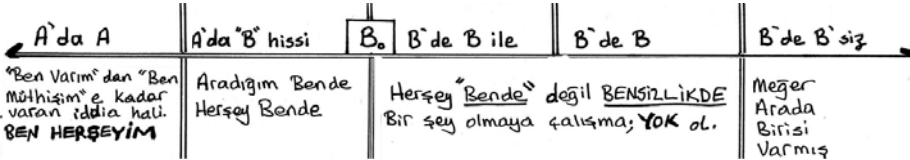
SALAT İKAMESİ	ORUÇ
"A" Takdim Formu "BEN" (=örtücü ilah) 'den daim uzak tutar. Örtücü ilah veri tabanının fiile dönüşmesini engelleyerek zamanla silinmesini, "B" Takdim Formu "BEN" veri tabanının hayata hakimiyetini sağlar. "Alâ sıratelmüstakiym" yaşantı sisteminin <u>dirigidir</u> ; bu sistemi "OKU"yanın gözünün <u>nurudur</u> .	"B" Takdim Formu "BEN" in bir rüya hükmünde olan yaşantısını anlamsızlaştırarak, insanı vehimden sıyırır. "A" Takdim Formu "BEN" in veri tabanından sakınmak hedefiyle oruç tutmak ilerleme sağlamaz. Örtücü ilah iddiasının veri tabanı, yani "A" hali, oruçta zaten söz konusu değildir.
"Eshedü enlâ ilahe illallah ve eshedü enne muhammeden abduhu ve rasuluhu" şahadetini açar; miraçlarla bu şahitliği sağlar ve korur.	"Eshedü enlâ ilahe illallah L Ehadus Samedulleziy lem yelid ve lem yûled ve lem yekûn lehû küfuven ehad" şahadetini açar.
ihlas Hayat Döngüsü'nün aynel yakini olarak "B" ilmini açar ve genişletir.	ihlas Hayat Döngüsü'nün hakkel yakini olarak "Ehadüs Samed" ilmini açar ve yaşatır.
"A" sız olarak, "B" de seyir sürecidir. Seyrin sürdürülebilir olması, salâtin daim olmasıyla ilgilidir.	"B" sız olarak, "B" de seyir süreci ...
Salatsız oruç manalı olmaz. Oruç, salat süreci içerisinde özel bir sıradır.	Daimi oruç farklı bir haldir. Bu anlatılan kısımlardan çok ileri bir pozisyondu.

İslamiyet'teki ilk şehadete, "Eşhedü en la ilahe illallah, eşhedü enne Muhammeden AbduHU ve RasuluHU" şehadetine salâtle ulaşılır. İkinci şehadet; "Eşhedü en La ilahe illallâhül Ehadüs Samedulleziy lem yelid ve lem yûled ve lem yekün lehu küfüven Ehad"dir. Bu şehadette bir amel tarifi yoktur! Bizi ilk şehadete salât getirdi, ikinci şahadete ise bu idrakla yapılan oruç getirir. Siz salâtla B İlmi'ni, oruçla Ehadüs Samed İlmi'ni yakalarsınız.

Salât kişiyi örtücü ilahlıktan haniflik noktasına hicret ettirir. Salâtla amaçlanan, "A" takdiminden kurtulup "B" Takdim Formu'nda "BEN" demektir. "A"dan kurtulma isteği öncelikle "B" takdimiyle yaşamak içindir. O yaşantı için "A"dan hicret edilir ve bunu sağlayan şey salâttır. Oruç ise "B" Takdim Formu "BEN"nin bir rüya hükmündeki yaşantısını anlamsızlaştırır! Siz salâtla "B"ye hicret ettiniz. Şimdi oruç bir rüya hükmünde olan "B" Takdim Formu "BEN" yaşantısını sizin için anlamsızlaştırır. Ve kişinin gelecek için hedefleri, arzuları, istekleri değişmeye başlar. Hoş ve cazip gelen helaller bile anlamsız gelmeye başlar. "B" Takdim Formu "BEN"nin anlamsızlaşması vehim terkininden sıyrılmalı ve Samed vasfını anlamayı kolaylaştırır.

-İman hayatı anlamlandırır demiştik, şimdi "anlamsızlaştırır" diyoruz?

Çok güzel söyledin. Biz size bir yolculuğu anlatıyoruz. Bahsettiğimiz yere göre kurduğumuz cümleler değişir. İşin tamamına bakmak önemlidir. Söylediğimizi fark etmek için 10. Tefekkür Şeması'nın şu en alt sırasına bakalım:

Şemamızın bu satırında bu yolculuğun bir özeti var. "A" Takdim Formu "BEN"de olmak A'da A'yı yaşamaktır ki, "Müstakilen varım"dan "Ben Müthişim"e kadar uzanan bir iddia içeriyor. Sıradan birisi sadece "Müstakilen varım" dese bile onun ben müthişime uzanan skalada yerini bulan bir iddiası var. Bu iddiayla yaşamak bir hayat tarzıdır. A'da "B" hissine gelince "A" halinden rahatsızlık başlamıştır. Kişinin cümleleri değişir. "A" takdimindeyken Allah Yokmuş Gibi düşünüyordu, öyle konuşuyor öyle de yaşıyordu, Allah Ehad değilmiş gibi "Ben Varım" diyordu, Allah Kebir değilmiş gibi "Ben Müthişim" diyordu. "A" veritabanından rahatsız olmuş da "B"yi hissetmeye başlamışsan cümleler değişir; "Aradığım bende, her şey bende" demeye başlarsın. Bu bir histir, bir hissın başladığının işaretidir, "B" hissının

işaretidir. “Aradığım bende, her şey bende” noktasındaki kişiye daha ileri ve daha doğru hedefi gösterirken kurulan cümleler farklıdır. “Hayatı anlamlı hale getiren şey imandır” orada söylenir. Çünkü imanı kuvvetlenmesi gerekiyor ki, hayatı anlam kazansın. “Hayat-İman ilişkisi” bu pencereden bakılarak anlatıldığında, “hayat imanla anlam kazanır” denir. Ama idrakı ilerledi, artık “Her şey Bende” demiyor, “Her şey BENSİZLİKTE” diyor. Bu cümle, bu idrak daha ileridir. Ama oraya gelmek için her şey bende diyerek başlıyor. Bu hisse girmeli ki, her şey bende diyebilsin. Önce bu noktaya gelmeli ki, daha sonra bensizliğe doğru ilerlesin. “BEN” derken yasal yanıfta olduğunu, bir yabancı görüntü oluşturduğunu görsün. Tablodaki açıklamaya bakacak olursanız, “her şey bensizlikte” diyenin neyi fark ettiğini görürsünüz: Vehim nurundan yaratılmış olan kendi cüz ter kibinin, kendi esma ter kibinin sınırlayıcı ve yabancı görüntü oluşturucu şartlarını fark etti. Şimdi ondan sıyrılmaya başlıyor. Esmâ ter kibi yabancı görüntü oluşturuyor. Bu yüzden yabancı görüntü oluşturan o esma ter kibi artık “her şey bende” diyemez, “her şey görüntüsüzlükte” der! Yasal olan o görüntü bile ona ağır gelir, onu bir suiistimal olarak görür. Der ki; her şey Bende değil, BENSİZLİKTE! Kendine seslenir; bir şey olmaya çalışma, YOK ol! Bir şey olmaya çalışmanın “A”nın işi olduğunu görmüştür. “Şu kadar tesbih yap, şöyle ol” yaklaşımları “A”nın tesbihatıdır. Çünkü “şunları yapınca şöyle olurum” hesabıyla iş yapar. Sonuçta bir şey olur. Ama o bir şey olan nedir? Onun esma ter kibi! Onu kuvvetlendirmiş olur. Böylece, eğer “A” takdimindeyse örtücü ilahî kuvvetlendirir. İhlas Hayat Döngüsü’ndeysen “B” takdimiyle “BEN”i kuvvetlendirir. Yabancı görüntüyü, yani vehmi kuvvetlendirir.

Seni bu yabancı görüntüden oruç ibadeti sıyrır. Bu bilinçle oruç tutulursa bu yabancı görüntüyü fark edersin, bu bedende bu bedensizliği fark edersin. Önemli bir şeydir bu. Ama bu bedensiz olmak anlamına gelmez! Bu dünyada bulunduğun sürece bu beden sana lazım. Bedende bedensizliği fark edip yaşamak bedensiz olmak değildir. Bunun örneği Rasûlullah’tır!

Yabancı görüntü oluşturucu şartlardan, esma ter kibinin sınırlarından kurtulursan yine bu bedendeyken ne dersin biliyor musun? Meğer arada birisi varmış. Bu öyle bir hal ki, bizzat bulunduğun bu bedende konuşan dinleyen, salât ikame eden, tesbihat yapanın bizzat bu yabancı görüntü olduğunu müşahade ediyorsun. O yabancı görüntüyü o kadar net görüyor ve tanıyorsun ki, onun yokluğunu bizzat kendi vücudunda yaşıyorsun.

Yabancı görüntüden sıyrılabilmek için ondan rahatsız olmak gerekiyor. Onunla rahatsan, memnunsan, onu bir şey yapmak istiyorsan o kuvvetlenir.

Onda herhangi bir esma çok kuvvetli açılırsa o kuvvetlenir. Ama sen esma terkiibinden bile kurtulmak istiyordun? Öyleyse esas hedef YOK olmaktır! Bu hedefi fark eden kişi "her şey bende" idrakından kurtulmaya çalışır. İdrakı ilerleyince fark eder ki; her şey bensizlikte. Bu bedende yabancı görüntü oluşturan, sınırlayan yapıdan sıyrılmaya başladığını bizzat müşahade ediyor.

-Ama yine bir ikilik var mı? Bir yaşayan beden, bir de onu seyreden mi var?

Sen tespit ettiğin sürece ikilik olacaktır. İbadet eden biri bulunduğu sürece, bu haller ibadet olarak bulunduğu sürece öyle bir görüntü olacak. Bu yüzden onu B'de B'siz olarak tarif ettik. Bu dünyada yaşadığın sürece öyledir. Bu dünyanın gereği olan bu "A" yapı nedeniyle Var Görünenler'in tesbit edildiği bir boyut olacak. Ama ölümü tattıktan sonra şekil değişir.

-Söylediğiniz "ölmeden önce ölmek" midir?

"Ölmeden önce ölmüşlük" halinin farklı dereceleri var. B₀ noktasına gelince de ölmeden önce ölmüş olursunuz. Örtücü ilahlıktan kurtulmak da ölmeden önce ölmüşlük pozisyonudur. Bu yüzden ilk keşif B₀ noktasından girmekle yaşanır; muhtariyetin olmadığını keşifle başlar. Muhtariyetin olmadığını keşfetmekle HANİF olursun, sıfatın Hanif olur. Daha önce Muhtar'dın. Muhtar olmadığını keşfettin Hanif oldun. Bu yüzden; "Din'e muhtar yaklaşmayın" deniyor. Ayet-hadis okurken, dini/sistemi incelerken muhtar yaklaşma, yaşarken muhtar yaklaşma! Niye? Muhtarlık iddianla sen bir ilahsın, ilahlılığınla yorum yaparsın. Hanif olarak yaklaş. Hanif olarak yaklaş ki, doğruyu anlamaya başlayasın ve anladıkların hanif çerçevede olsun.

SALAT İKAMESİ ESNASINDA

Kıyam öncesi, salata girişte Tekbir ile "Allahuekber" derken ifade edilen "yokluk", yani "Lâ" denilen "kavram" ne ise; o kavramın "Hali", fatiha'da "ıyyake nâ'budu ve ıyyake neste'ın" derken, "Fiili" de birinci secde de yaşanır. Bu sebeple; Tekbir'deki ifade, salatın ana fikrini oluşturur.

TEKBİR	ıyyake nâ'budu ve ıyyake neste'ın	BİRİNCİ SECDE
Tekbir'de ifade edilen yokluğun aynel yakın hali	Tekbir'de ifade edilen yokluğun aynel yakın hali	Tekbir'de ifade edilen yokluğun hakkel yakın hali
Yaşanması gereken ilk yokluk, B ₀ noktası için olmazsa olmaz haldir. Bu durum, örtücü ilah iddiası'nın yokluğudur.	En'am-79, En'am 162, En'am-163, Rum-30, İnsan-29, İnsan-30 ayetlerinin idrakıyla duruş.	Özellikle "İnsan-30" ayetinin idrakıyla teslimiyet
İhlas Hayat Döngüsünde ilerleyen idraklara göre yokluk tanımları oluşur.		

Tablo salâttaki üç tane önemli noktayı gösteriyor. Birkaç cümleyle salâtın önemli bir yerini konuşalım, sonra gerekirse genişletiriz. Birinci secde yokluk secdesidir. Bunu somutlaştırmak lazım! Eğer o somutlaşırsa salât kişinin miracı olmaya başlar. Talib kişi B_0 noktasına gelmişse, o noktaya geldikten sonra bu yolda ilerlemesini sağlayan her idrak sıçraması onun miracıdır. O artık hep miraçlarla ilerler. Salâttaki miracı, birisi gelip sizi alacak bir yere götürecektir gibi düşünmeyin. Mirac esasında bir akıl yolculuğudur. Öyle olduğu için salâttadır. Özellikle hayatınız salât olduğu zaman yönelişlerinizdeki her idrak sıçraması sizin için bir mirac demektir. Dolayısıyla MİRAC; İhlâs Hayat Döngüsü'nde yürürken bir yöntemdir. Bu geldiğimiz noktada, secde-deki, salâttaki yokluk çok önemlidir! Ama onu nasıl yapacağız?

Salâttaki esas çatıyı kurmak için şu üç nokta önemlidir. Salâta başlarken Tekbir aldığımız an. Fatiha'yı okurken "iyyaKE na'budu VE iyyaKE nestayn" dediğimiz an. Ve birinci secde. Yaşanacak yokluğun, idrakın taşınacağı yokluğun İlmi Yakîn hali Tekbir'dedir. O yokluğun Aynel Yakîn hali "iyyaKE na'budu VE iyyaKE nestayn" okunurken yaşanır. Hakal Yakîn hali birinci secdededir. Bu yüzden YOKLUĞUN TAM YAŞANDIĞI YER birinci secdedir. Biz şu anda öyle bir yokluk yaşayabilir miyiz? Elbette yaşarız, hemen başlayabilirsiniz. Çünkü ilk yaşanması gereken yokluk, örtücü ilahın yokluğudur. Salâta yaşanacak ilk yokluk, ilk yaşanacak yokluk, mutlaka yaşanması gereken yokluk örtücü ilahın yokluğudur. Bunu nasıl yapacağız?

Başlarken acele etmeyin. Tekbir alırken "Allahuekber" derken biraz bekleyin. Neye "YOK" dediğinizi düşünmek için bekleyin. Siz neyi yok yapıyorsunuz, sizin için hangi yokluk somutlaşıyor, hangi yokluğu siz hakkel yakîn yaşayabilirsiniz, bunu tefekkür edin. Yaşanması gereken ilk yokluk muhtariyetin yokluğudur. Tekbir alırken yaşayacağımız yokluğun manasını düşünmek lazım: Ben neye "Allahuekber" diyorum? Veya ne sana "Allahuekber" dedirtiyor? Aksi halde bu Allahuekber'ler, bir grupta jimnastik yapılırken söylenen "bir, iki, üç. Şu hareketleri yap, başlat, bitir" komutu gibi olur. Değil! Allahuekber'de bir nur oluşturun. Öyle bir nur oluşturun ki, eğer acele etmeyip bu dediğimi yaparsanız, özellikle de önemli anlarda, güneş doğmadan ve akşam karanlığı başlamadan, yani sabah ve akşam salâtlarına başlarken acele etmeden, dikkat ederek yaparsanız açılımları hızlandırabilirsiniz, Allahuekber'in manasını hissetmeye başlarsınız. Akşamın farzını hızlı kılacak bile olsanız Tekbir'i acele etmeden söyleyin, bahsettiğimiz tefekkür ile Allahuekber deyip başlayın.

Kendimize soralım: Ben hangi derecede Allahuekber diyorum? Allahuekber bana ürküntü veriyor mu? Allahuekber benim haşyetullahımla eş mi? Haşyetullahımı Allahuekber’de ifade edebiliyor muyum? Çünkü Allahuekber haşyetin ifadesidir. Bu tefekküre alışmak lazım. Aksi halde Allahuekber, jimnastik hocasının “Bir, iki, üç, dört. Şimdi yat, şimdi kalk” uyarıları gibi olur. Beyin ona alışırsa öyle yapar, ama mana haşyetten, esastan uzaklaşır. Neye “yok” dediğini hızla düşün. Muhtariyetin yokluğu idrakıyla Allahuekber de: Muhtariyetimi ilan etmiyorum Allahım, ben örtücü ilah değilim. “A” Takdim Formu “BEN” yoktur, örtücü ilahlık iddiaları batıldır; Allahuekber. Bunun vereceği haşyetullahla Tekbir almak lazım.

“A” Takdim Formu “BEN” dediğimiz örtücü ilahlık Kaf Dağı’dır. Kaf Dağı halk arasında olmayan bir dağ için kullanılır. Önemli bir dağdır, orada bir sürü önemli şey vardır, ama öyle bir dağ yoktur! Şimdi tasavvufa dönelim; “KAF” dağ demektir, dağ için kullanılır, Kaf dağa söylenir. Peki dağ nedir? Dağ benliktir. Kaf Dağı da olmayan bir şeydir. Yok ama sen ona “var” diyorsun. O dağ “A” Takdim Formu “BEN”dir, Kaf Dağı örtücü ilahtır. Olmayan o dağın öyle bir gölgesi var ki, sen vehminin vehminde öyle bir dağ yaptın ki, olmayan o dağın gölgesi hayatını kapladı. O gölgenin altında bir hayat sürüyorsun. Bu dağ yok olmalı ki, gölgesi kalsın, senin hayatının üstünden bu örtü kalsın. Bu dağ nasıl kalkacak? “Ben bu dağı istemiyorum” demekle kalkmıyor. Haşyetullahla kalkıyor! Bunu ayet söylüyor: Haşyetullah bu dağı paramparça yapar. Eğer Kur’an o dağa gelirse o paramparça olur. Yani senin örtücü ilahlığın Kur’an’a sarılırsa, Kur’an’ı anlamaya çalışırsa, yaklaşırsa “A” Takdim Formu “BEN”in paramparça olur. O paramparça olunca gölgesi de kalkar. Zaten o dağ senin zihnindeydi, vehminin oluşturduğu bir vehimdi. Yoktu ki! O Kaf Dağı ve yok! Ama “var” yaptığın o dağın gölgesi vardı hayatında. Dağ parçalanınca gölgesi kalktı, böylece örtücü ilahlık kalktı. Neyi örtüyordu? Hakikati, İhlâs Hayat Döngüsü’nü örtüyordu. Gölge kalkınca gerçek görüldü, İhlâs Hayat Döngüsü, “B” hali ortaya çıktı.

Bunu yapacak olan salâttır. Salâtta da haşyetullahtır. Haşyetullahın ifadesi ise Allahuekber’dır. Haşyetullah’la beraber Allahuekber öyle bir nur üretir ki, onun nurunun titreşimleri o dağı paramparça eder! Dolayısıyla Tekbir alırken “yok” dediğin o şeyi Allahuekber paramparça yapar. Bu yüzden salâta başlarken düşün, acele etmeden başla. O tefekkürle “Allahuekber” dediğinde oluşan Haşyetullah’ın nuruna Kaf Dağı dayanamaz! Senin yok etmeye çalıştığını o Allahuekber paramparça eder. Unutma! Salât “A”

Takdim Formu'nu parçalayan bir YOK EDİCİ'dir. Onun için salâta haşyetullah antrenmanları yapmak lazım. Tekbirle bunu yapmalıyız.

Fatiha'da "iyyaKE na'budu VE iyyaKE nestaiyn" derken de o idrakta söylemelisin. Rum Suresi-30 duruşuyla, İnsan Suresi-30 idrakiyle "iyyaKE na'budu VE iyyaKE nestaiyn" demelisin. Öyle söyleyip söylemediğini nerede fark edersin? Gayet yalvarırcasına "ihdinas sırat al müstakiym" diyorsan, gayet korkarcasına "gayril mağdubi aleyhim ve leddaalliyn" diyorsan o idrakla "iyyaKE na'budu" demişsin. Ve işte onun yokluğunu hakkel yakîn olarak ilk secdede yaşarsın, onun tamamen yokluğunu birinci secdede hakkel yakîn yaşarsın. İlk başlangıç için yaşanacak yokluk budur. Sonra idrak "B" takdimiyle ilerlerken, vehim olan "BEN"den sıyrıldığın ölçüde yokluğu yaşayışların ilerler, yeni yokluklar tarif edersin. "A" Takdim Formu "BEN" geride kalmıştır, artık o hiç gündeme gelmez. Sen artık helal ve yasal şeylerin yokluklarını tarif etmeye, yaşamaya başlarsın. O yoklukları da salâta yaşarsın.

Onun için Tesbih Salâtı öyle önemlidir ki. "Sübhanallahi Velhamdülillahi ve La ilahe illallahu Vallahu ekber: Ey Allahım sen Sübhansın! Velhamdülillahi; sana teslimim" diyoruz, sürekli. Müthiş bir teslimiyet. "Hamd"ın bedenden çıkışı teslimiyettir. "Hamd Allah'a aittir" demek insanı kadere teslim eder. Elhamdülillah'ta kadere teslimlik vardır. Kadere teslim olmanın bedenden çıkışı HAMD'ır. O salât boyunca; "Allahım sen Sübhansın, yabancısı görüntüden de münezzehsin, tüm yaptıklarımın ve bildiklerimden münezzehsin. Sana teslimim ve senden çok korkuyorum. Kur'an'da bahsettiğin gibi yalnız senden korkuyorum." Sonra; "Ve La havle ve La kuvvete illa Billâhil aliyil aziym: Muhtar değilim, hür değilim, örtücü de değilim. Örtücü ilaha ait bir kuvvet, bir havl yoktur, illa Allah!" Bu zikirleri bu duyguyla, bu ifadeyle söylemek lazım. Daha önce bir örnek vermiştik. Bir arkadaşınızdan özür dileyeceksiniz. Karşısına geçtiniz; "özür dilerim, özür dilerim..." bir tesbih söylediniz, yüz defa. "Yeter mi, yüz defa özür diledim" dediniz. Kabul eder mi? "Yapmasan daha iyiydi" der. Ama karşılaşırsınız, hiç "özür dilerim" demesen bile öyle bir bakarsın ki, anlar. "Tamam, gerçekten pişman olmuş" der, o anda bağışlama duygularını çalıştırır.

Bir derviş, bir gün elinde büyük bir tesbihle yürüyor. Karşısına bir kızcağız çıkıyor. Elinde bir sepet, hızlı hızlı bir yere gidiyor. "Nereye gidiyorsun yavrucuğum?" diyor. "Eşim tarlada çalışıyor, yorulmuştur, ona elma götürüyorum" diyor. Acaba götürdüğünün bilincinde mi, diye soruyor; kaç elma var sepetinde? Kızcağız; "bilmiyorum, insan sevdiğine götürdüğünü sayar mı?"

diyor. Bunu duyunca elindeki tesbihin ipini sessizce koparıyor derviş. Evrak sayar gibi saymamak lazım. Buradan “sayı önemsizmiş” manasını çıkarmayın. “A” Takdim Formu’yla, onun gibi tesbihat yapmamayı anlatıyoruz.

Dolayısıyla salât-ı tesbihte, siz o zikirleri tefekkürüyle söylediğiniz zaman o manaya öyle bir girersiniz ki. Peşine de öyle bir Fatiha okursunuz ki. Sonra da belli sayıda İhlâs okursanız ve o İhlâs’ı İhlâs Hayat Döngüsü’nü tefekkür ederek okursanız. “Kul HuvAllahu Ehad, Allahüs Samed” dediğiniz yerde siz yoksunuz! “Lem yelid ve lem yûled” dediğinizde “iyyaKE na’budu VE iyyaKE nestayn” noktasına geldiniz. “Lem yelid ve lem yûled” derken Sübhanallah manasına da baktınız ve o tasdikle “ve lem yekûn lehu küfüven ehad” dediniz. Tefekkür ve çalışmalarınızla tesbit ettiğiniz yeni bir noktadasınız ve o tespit sizin yaşantınız oldu, bu şekilde secdeye gittiniz. Salât-ı tesbih önemli bir kir çıkarıcıdır. “Kir” nedir onu konuşacağız ama şunu hatırlatayım: Bizim örtücü ilaha sert, imanlılara müşfik olmamız gerekiyor. Allah’ın dostuyla dost düşmanıya düşman olmamız gerekiyor. Efendimizin özelliği böyle: Kâfirlere sert, inananlara müşfik, Rahıym. Ayet böyle diyor: “Size bir şey gelecek, bir şey olacak diye ödü kopar, yüreği titrer.” Peki, nasıl böyle oluruz? Tanımları “A” takdimindekiler gibi yapan veya öyle anlayan yanlış uygulamalar yapar. Örtücü ilahlık bir kirdir, örtücü ilahlık necistir. “B” Takdim Formu’nda olanlar, hanifler temizdir, tahirdir. “Kur’an’a kirli yaklaşmayın, Kur’an’ı tahirler tutsun” ayetini hatırlayın. O kir örtücü ilahlıktır. Necis odur, çirkin odur. Banyoda kendinize bir kese yaptınız. Uzun zamandır da öyle keselenmemiştiniz, kir çıktı. Onu sevmezsiniz ama nefret de etmezsiniz, onunla kavgada etmezsiniz. Sizin kiriniz, sizden çıktı. Elbette tekrar yapışsın istemezsiniz. Su dökersiniz gider. Dostunuz değildir, sevmezsiniz ama ona kin de duymazsınız. İşte örtücü ilaha da böyle bakmak gerekiyor. O kavgaya edilecek, küfredilecek, kin duyulacak bir şey değil. Uzak durulacak, yıkanıp yok edilecek bir şeydir. İşte salât-ı tesbihte okuduğunuz zikirler öyle bir kesedir ki, sizdeki örtücülük kirini keseler, söker atar. Ehlullah der ki; salât-ı tesbihte son secdeden kalkmadan temizlenmiş olursunuz. Elhamdülillah.

Tasavvuf tabirlerini yerli yerine oturtabilmek için “A” ve “B” takdimiyle “BEN”in özelliklerinin kıyaslandığı tabloyu biraz inceleyelim. “A” Takdim Formu “BEN” örtücü ilahlıktır. “Allahümme ahricniy min zulümatil vehmi ve ekrimniy bi nuril fehmi” duasıyla sığındığımız, kurtulmak istediğimiz şey vehmin zulmetidir. Onu artık tanıyoruz, o bize somutlaştı. “A” Takdim Formu “BEN”in örtücü ilahlığını öyle fark ettik ki, ona “La ilahe; örtücü ilah

yok, illallah" diyoruz. İnsan bunu bizzat kendisindeki örtücü ilaha söylüyor. Öteye beriye değil kendine: La ilahe; sen ilah değilsin, illa Allah!

"A" TAKDİM FORMU "BEN"	"B" TAKDİM FORMU "BEN"
Tin-5: "Sümme radehdahu esfele safiliyn" Varlık ve Varlığın Muhtariyeti iddiası ile Ken-disini Allah'a eş ve ortak koşan	Tin-4: "Lekad halaknel'insane fiyahseni takviymi" İlmullah'ta Allah'ın dileğinin bir ilmi sureti olarak, muhtarlık söz konusu bile olmaksızın var görünen (Billahi anlamında iman)
ZULMANİ "BEN" Küfür sayılan bir iddiayı takdim.	NURANİ "BEN" veya RAHMANİ "BEN" ilmi sureti takdim. VEHİMİ "BEN" bu halin başlangıç bölümünü oluşturur.
VEHİMİN ZULMETİ • Vehmin suistimali, Vehmin vehmi • Deccaliyet Kısır Döngüsü Hayatı • "Nas" Suresi ile korunulmak istenen haldir.	VEHİM ile gelen NUR • İlmi suretler olan cü'î manaları anlamaya, varmış sanmaya ve bu var sanışa göre muamele yapmaya yarayan idrak gücü vehim • İhlas Hayat Döngüsüvehim ile girilir.
NEFSE ZULÜM • Nefsin serri (Nefs kaydının küfür amaçlı kullanılması "ser" dir.) • Deccaliyet Kısır Döngüsü'nü gerçek ve al-ternatifsiz hayat sanarak bunun hirsına girmek. Zilzâl-8. ayette söz konusu olan "SER". "Felak" Suresi ile korunulmak istenen durumlar.	NEFSİN HAKİKATİNE UYGUN SEYR HALİ • Nefsin Hayrı (Nefs kaydının durum tesbiti amaçlı kullanılması "hayr" dir.) • Bu seyr İhlas Hayat Döngüsü'ndedir. Zilzâl-7. ayette söz konusu olan "HAYR".
HADDİ AŞAN (ASI) Mü'min-6. ayete göre ASHABUN NAR • Kendini eş koşan bilinç ile haddi aşar; • Eş koşmayı fiillerle ortaya koyarak haddi aşar Fatiha-7. ayetle "ğayril mağdubi'aleyhim ve laddalliyin" diyerek istenmeyen durumlar	ALA SİRA TEL MÜSTAKİYM • Yasin-4. "alâ sıratın müstakiym" • Fatiha-6. ayet ile istenen yoldur. • Rum-30. ayette tavsiye edilen HANİF • En'am-79
BATIL Muhammed-3: "Bu böyledir; çünkü, kaşır olanlar (kendi varlığını eş koşanlar) batıla tabi oldular... iman edenler (var sanışını eş koşmaksızın Allah'a iman) ise, Rablerinden (olan) Hakk'a tabi oldular... işte; böylece Allah insanlara onların misallerini darbediyor.	HAKK • Asr-3. ayette tavsiye edilmesi önerilen "Hakk" bu yoldur; tavsiye edilecek "Sabır" da bu yol içindir.
BOŞ AMEL • Zümer-65. "Şirk koşarsan amellerin boşa gider." • Muhtariyetin korunması veya yüceltilmesi amaçlı fiiller (ameller)	SALİH AMEL • Asr-3. ayette bahse konu olan SALİH AMEL ancak bu yolla mümkündür. • Maide-2. BİRR ve TAKVÂ • La ilahe illallah Muhammeden Rasulullah GÜZEL, TAHİR • Vakıa-79
GİRKİN, NECİS • Teube-28 Feth-i Zulmani Tanrısal düzenlemelere hürmet ve riayeti edeb sanar; oysa, kendi varlığını eş koşarak edepsizlik yapar Onun herşeyi tanrılığı ve tanrılar için	EDEB HALİ • Var sanışı suistimal etmemek hali ALLAH RIZASI (Nefs-i Radiye, Nefs-i Mardiyeye) "A" ve "B" Muhasebesi içeren levm edişle İhlas Hayat Döngüsünde ilerler. HİCRET

Sendeki örtücü ilahlık yok. O Lâ! İlla Allah! Kelime-i Tevhid'i böyle anlayan ve onu herhangi bir namazın secdesinde değil de namazdan sonra secdeye gidip deli gibi yapanın göreceği şeyi şimdi söyleyeyim. Deneyin. Secdede La ilahe illallah zikri yapıyorsunuz. Bunu yaparken örtücü ilahı nefesinle "La ilahe" deyip atıyor, "İllallaaah" derken Allah düşüncesini tüm hücrelerine çekiyorsun. Bunu yaparken kendini, Kendini Hissetme Duygusu'nu alnında yoğunlaştırdın. Alındaki bu yoğunlaşma yeri iki kaşının biraz üstüdür ve başlangıçta çok önemlidir. Fiziksel olmayan iki önemli çakra var; birisi burası, birisi de başın üstü. Diğer beş tanesi vücudunuzdaki fiziksel şakralardır. Alnınızda ve başınızın üst kısmında, tepede olan ikisi fiziksel değildir ve alnınızdaki başlangıçta çok önemlidir. Evet, "La ilahe illallah" derken Kendini Hissetme Duygusu'nu alnınızda yoğunlaştırıp tüm enerjiyi oraya çekerseniz akıl beyne yerleşir. Akıl kayıp gittiği yerlerden toplanır beyne gelir; Aklın başına gelir! Bunu özellikle secdede ve kendinize seslenerek "La ilahe; örtücü ilah değilim, örtücü ilah yok, illa Allah" diyerek zikrederseniz bir zaman sonra kalktığınızda bakarsınız ki alnınızdan bir nur çıkıyor, iki kaşınızın ortasında kuvvetli bir projektörün yandığını görürsünüz. Bunu gördüğünüz zaman şunu anlayın: Sizdeki iddia da, yabancı görüntü de bu ışığı örtüyor!

Hz. Ebubekir es Sıddık radiyallahu anh Vitri'nin son rekâtında öyle uzun durmuş ki, kafasını secdeden kaldırdığında çıkan ışıktan yerdeki saman çöpleri ayırt edilirmiş. Örtücü ilahı yok ettiğinizde sizden de çıkar. O nuru hem örtücü ilahlık hem de vehim örtüyor. Sadece "A" değil, "B" de örtüyor.

"A" Takdim Formu "BEN" nefse zulümdür. Kişi kendisini hayata "A" Takdim Formu "BEN"le takdim ediyorsa nefesine zulmediyor demektir. Bu hal aynı zamanda Nefsin Şerri'dir. Nefsin suiistimal edilmesi nefsin şerrini oluşturur. Nefs şer değildir. "Allahım beni nefsimin şerriyle göz açıp kapayıncaya kadar bırakma" derken kaçınılan şey nefis değil, nefsin şerridir. Bu dua; "Allah'ım beni "A" takdimiyle "BEN" demeye, örtücü ilahlık haline, gözümü açıp kapayıncaya kadar bile bırakma" demektir. "A" nefsin şerridir. "B" takdimiyle "BEN" nefsin hakikatine uygun yerdir. Hanif olarak nefsin hakikatine uygun seyr-i süluk "B" Takdim Formu'dur. Nefsin hakikatine uygun seyr hali odur. Zilzal Suresi'nin 7. ve 8. ayetlerini hatırlayın: Zerre kadar hayr yapsanız o, zerre kadar şer yapsanız o karşınıza çıkacak. "A" Takdim Formu bu ayetleri okuyunca kendi kafasına göre hayırlı ve şerli işler tarif eder, onları yapar veya şer ise yapmaz. Öyle bir şey değil! Bahsedilen şer örtücü ilahlıktır, şer odur. Zerre kadar örtücü ilahlık yapmışsanız, yani zerre kadar Allah'a eş koşmuşsanız karşınıza o çıkar, zerre kadar illallah demişseniz o da çıkar!

“A” Takdim Formu “BEN” asidir, haddi aşandır. Ayetler “Haddi aşmayın” dediğinde ne yaparsak haddi aşmamış olacağız? Kendine göre bir şey tarif edip de haddi aşmamak kastedilmiyor. Haddi aşmak örtücü ilah olmaktır. Haddi aşan örtücü ilah olmuş demektir. Haddi aşmayı bu yüzden istemeyiz, ondan Allah’a sığınırız. Fatıha’da “Gayril mağdubi aleyhim ve laddaalliyn” derken de sığınıyoruz; bizi nankörlerden ve sapanlardan yapma Allahım. Bunlar haddi aşanlardır, örtücü ilahlardır. “A” takdimi haddi aşmaktır, buna karşın “B” takdimiyle “BEN” “alâ sıratım müstakiym”dir, doğru yol üzere olmaktır. Yasin-4; “(O Rasul) doğru yol üzeredir.” der.

“A” Takdim Formu “BEN” batıldır. Batıl örtücü ilahlıktır, Hakk İhlâs Hayat Döngüsü’dür, “B” Takdim Formu “BEN”dir.

“A” takdimiyle “BEN” diyenin yaptığı tüm ameller muhtariyetini korumak ve yükseltmek içindir. Onlar kendilerini yüceltmek ve korumak için namaz kılarlar. Eğer yaptıkları iş namazsa? Tüm amelleri öyledir. “B” Takdim Formu “BEN”in yaptığı Salih Amel’dir. “A”nın yaptığı ameldir, o boşa gider. Ameli geçerli olanlar, hüsranda olmayanlar salih amel yapanlardır. Onlar nasıl amel yapacaklarını “Muhammedün Rasulullah”dan öğrenirler. Heva ve hevesiyle hareket etmeyen Efendimiz (SAV) bize “La ilahe illallah” diyenin nasıl yaşayacağını hayatıyla göstermiştir. İşte bu yüzden “O ne yapmışsa, onlar benim amelimdir” demek salih amele talib olmaktır. “A” yaptığını tanırlığı ve tanrılar için yapar. “Allah için yapıyorum” dese bile! “B” takdimiyle “BEN” diyenin işleri Allah rızası içindir, bu yüzden onlar SALİH AMEL’dir.

“A” Takdim Formu “BEN” çirkindir. Çirkin yalnızca odur. “A”ların kendilerine göre yaptıkları güzel çirkin tanımları tanrılara ait tasniflerdir. Evrende bir tane ÇİRKİN vardır; örtücü ilah! Dünya güzeli seçilse bile! Tanrılar ona oy vermiş ve seçmiş olabilir. Örtücü ilahsa evrende o çirkindir. Evren Allah’a eş koşan örtücü ilahı çirkin görür. “B” Takdim Formu Hakk’tır ve GÜZEL’dir.

“A” Takdim Formu “BEN”in örtücü ilahlık kapsamında olan yaşantısında tanrısal düzenlemelere gösterilen hürmete saygı, edep denir. Gerçek Edeb “B” Takdim Formu “BEN”in halidir; o yaşantı EDEB HALİ’dir, ALLAH AHLAKI’dır, KUR’AN AHLAKI’dır. Diğeri edep dışıdır, edepsizliktir.

Nefs-i Levvame nefis mertebeleri içinde bir bölüm sanılır ama değildir. O başlayıp da biten bir mertebe değildir. NEFS-İ LEVVAME her nefsi kaplayan bir idraktır ve bu yolda nefs-i levvame olmadan ilerleme olmaz. Bulunduğun hale levv etmen gerekiyor. Halinden memnunsan orada kalırsın. B₀ noktasından geçtin, Esma-ül Hüsna dünyasına girdin. Memnunsan orada

kalırsın. İlerlersen Rabbi tanırırsın. Daha ilerlersen Rahman'ı tanırırsın. İlerlersen Ulûhiyet'i tanır oraya "Allah" dersin. İlerlersen Vahidiyet'i tanırırsın. İlerlersen Ehadiyyet'i tanırırsın... Haline levme etmeden ilerlemen mümkün değil. Bu yüzden, Nefs-i Levvame başlayıp da bitecek bir yer değildir. Onu öyle bir nefis zannetmek "A" Takdim Formu'yla çok ilişkilidir.

Örtücü ilahlığından değil de gün içerisindeki bazı olaylardan rahatsız olmak nefis-i levvame değildir. Birisine verdiği rahatsızlığa üzülme levme değildir, tövbe de değildir. Nasuh tövbesi ve levme o değildir. "Bu iş örtücü ilahın işi midir?" muhasebesi içermeyen pişmanlık ve rahatsızlıklar levvame değildir. Levme mutlaka "A" ve "B" MUHASEBESİ içermelidir, örtücü ilahlıkla ilişkili bir rahatsızlık olmalıdır; bu örtücü ilahlığını kuvvetlendiriyor mu endişesini taşımalıdır. Tüm insanların memnun olduğu bir iş bile siz örtücü ilah olarak yaptıysanız, rahatsız olmanız gerekir. Tüm dünya alkışlıyor olsa bile! Başlangıçta Levme yalnızca örtücü ilahlıktır. "A" ve "B" muhasebesi yaptığınızda karşınıza "A" çıkıyorsa tüm dünya alkışlasa bile o işe tövbe etmelisiniz. Levme için "A" ve "B" muhasebesi şarttır. Tanrıların kendi aralarındaki rahatsızlık ve pişmanlıkları levvame değildir. Onlar ancak "A" yapıyı güçlendirir, ilerleme olmaz. Levme edilemiyorsa ilerleme de olmaz ve kişi yüzşüzsür. "A" Takdim Formu "BEN" yüzşüzdür. Oysa "yüz" bir tanedir, "B" Takdim Formu "BEN"dir. Yüzşüz ise bin bir suratlıdır, birçok ilahlık vasfı taşır. Farklı ilah karakterleri oluşturarak gittikçe de yüzşüzsür. Çünkü levme edemiyor; "B" kapsamında rahatsızlık duymuyor. Talip başlangıçta yalnızca örtücü ilahlıktan rahatsız olur, ona levme eder: "Örtücü ilah mıyım? Bu işi örtücü ilah olarak mı yaptım? Nasıl kurtulurum?" muhasebesiyle yaşar. levme etmek budur. Bu öyle kuvvetlenmeli ki hayatı alt üst etmeli! Bu rahatsızlık çok kuvvetlenirse fiili Kelime-i Tevhid zikri olur. Ve siz onu bir kere söylediniz mi cennete girersiniz, o rahatsızlık sizi cennete sokar. Tanrılar dünyasının çekişmelerinden rahatsızlıkla cennet olmaz! Onlar tanrılar arasındaki tatminlerle ilgili sıkıntılardır. Talib yalnızca "A" ve "B" muhasebesi içeren bir levme ediş içerisinde. B'siz B'ye ulaşana kadar bu muhasebeyle yaşar. "A" ve "B" yüzleşmesi yapa yapa A'dan B'ye HİCRET eder. İlerleyişi devam eder, "B"den de rahatsız olur. Yabancı görüntü onun levme ettiği bir haldir artık. Ve "B"den de hicret eder: B'siz B olur inşaAllah. Allah bizi bu yolda, sağlayacağı kolaylıkla, lütfuyla ve hayırlısıyla her iki hicreti de gerçekleştirenlerden, her iki şahadet noktasını da hakkıyla müşahade edenlerden eylesin.

13 Safer 1430 / 07 Şubat 2009

Sizinle “çok öz” bazı bilgileri Tefekkür Sayfaları adı altında paylaşıyoruz. Onlardan birisi 11. Tefekkür Sayfası. Ona “Talibin Tanınması Gereken Yaygın Tanrı Tipleri” başlığını koymuştuk. Bu tefekkür paylaşımına oradaki tanrılar ve özelliklerini inceleyerek/okuyarak başlayalım.

Kişi aslında neye talibtir? Örtücü olmamaya! Örtücü olmamaya talib olmanın ne kadar önemli olduğunu çok kuvvetle vurguluyoruz, hep de vurgulayacağız. Bir kişi talipse, “Ben gerçekten örtücülükten kurtulmak istiyor muyum?” diyerek kendisini çok iyi analiz etmeli ve kendisiyle çok iyi yüzleşmelidir. Talibin “Ben gerçekten örtücü olmak istemiyor muyum?” diye sıkı bir yüzleşmeye girmesi, bunu kesinlikle prensip edinmesi, hatta hayatının rutini haline getirmesi gerekiyor. Dolayısıyla, bir kişi örtücü olmamaya talipse, kurtulması gereken yaygın tanrı tiplerini çok iyi tanıması gerekir.

Öncelikle bilmeliyiz ki TANRI TİPLERİ müstakil birer tanrı değildir, yani tek başlarına müstakil birer hayat tarzı değildir. Kişide bir kaç birden gözükebilir. Tanrı tipleri niçin çok önemlidir? Tanıyıp kurtulmamız için! Kişi tasavvufa meşgulse, özellikle örtücü olmamaya talipse ve bunun için bir yöntem arıyorsa bahsedeceğimiz tanrı tipleri onun için önemlidir. Çünkü bu tanrı tipleri, insanların tasavvuf içerisinde çok kapıldıkları GİRDAP denilen tehlikeleri, yani; doğru sanılan yanlış bakış açılarını oluşturur. Bu tanrı tiplerini oluşturan asıl şey ÖRTÜCÜ İLAHLIK’tır. Biz üst üste ve çok detaylı olarak zaten hep onu anlatıyoruz, şimdi kod adlarıyla söylediğimde hemen anlaşılacaktır: Bir kişi “A” Takdim Formu “BEN” halinde yaşıyorsa örtücü ilahdır. Bilsin veya bilmesin tanrılığını ilan etmiştir, tanrıdır.

Tanrılıkla ilgili süreci idrakımız için bir iki cümleyle özetleyelim. Kişi ötede uzakta sandığı bir tanrı anlayışından kurtulunca inandığı o varlığı kendi içinde tanımlar. Bu bir aşamadır, inanç idrak süreci içerisinde bir ilerlemedir. Bu yolda son nokta değildir. Çünkü onu öteye uzağa değil kendi içine hapsetti. Kendisi var ve inandığı hakikat artık onda gizli. Aslında iyi incelediğiniz zaman, “Ötede, uzakta” demekle, “Ötede değil bende, kendimde” demek çok farklı değildir. İçine öteledi, şimdi böyle bir şeye inanıyor. Ötede, uzakta

demek, kişinin fiziksel olarak uzağı demek değil ki. Eğer kendine, içine hapsedmişse, içinde ama ötede bir varlığa, bir şeye inanıyor olur.

Bu kişi, gün gelir de fiziksel olarak kendisinden uzakta sanıp inandığı veya içine hapsedip ötesinde yaptığı varlıktan kurtulursa, yani ötede olan-dan kurtulursa şunu fark eder: Esas tanrı kendisidir, kurtulması gereken esas tanrı kendisidir. O zaman “La ilahe illallah”ın manası da ilerler: La ilahe; sen ilah değilsin ilahlığını ilan etme, illa Allah! Bu bilince ulaştığında, Kelime-i Tevhid’e böyle bakar. Görür ki; rububiyet gücüne sahip çıkarak muhtariyetini ilan eden “A” Takdim Formu “BEN” İLAHLIK İDDİASI’dır. Ve kendisi de bu iddiadan kurtulmadıkça “İlla Allah”ı örten bir ilahdır.

Neden örtücü ilah diyoruz? Nas Sûresi’nin “İlahin nas” ifadesindeki “ilah” ile karışmaması için. Bazen ayetlerdeki “ilah” ifadelerini göstererek soruyorlar; “Allah ilah değildir” diyorsunuz, ama ayetler “insanların ilahı” diyor, “ilahınız” diyor. Demek ki Allah’ın ilah yanı da var” diyorlar. Nas Suresi’nde geçen “ilah” tarifini inşaAllah ileride ele alacağız, o çok farklı bir manadır. Biz o ilahlıktan tefrik edebilmek için, insanın zannı ve iddiası olan “A” Takdim Formu “BEN”e örtücü ilah diyoruz. Çünkü örtüyor! Bu örtücülüğü gören kişi ondan kurtulmaya talibse yaygın tanrı tiplerini mutlaka tanıması gerektiğini fark eder, “Onları mutlaka tanımam ve öyle olmamam gerek” der.

Şu tanımlar hep aynı manayı işaret eder: Tanrı Yaşantısı, “A” Takdim Formu veri tabanı, “A” Takdim Formu “BEN” bilinci, muhtariyet içeren bilinç... Bu manaların yaşandığı yer olan tanrılar dünyasında iki temel karakter, iki uç tip vardır; Narsist Tanrılar ve Hümanist Tanrılar. Bunlara neden “tanrı” diyoruz, hatırlayalım. Eğer bu karakterlere “tanrı” demez de dünya yaşantısında kullanılan isimle “insan” dersek konu karıştırılır. “Narsist insan, hümanist insan” dediğimizde bu yoldaki talib kişi bunların özellikleriyle kendisinin ulaşmak istediği özellikleri karıştırır ve iyi insan olduğu zaman işi hallededeceğini zanneder. Bu yüzden örtücü ilahlık vasfı taşıyan bu karakterlere “insan” demiyoruz. Onların bilerek veya bilmeyerek iddia ettikleri, hüküm sürdükleri tanrılık özelliğiyle bir tanımlama yapıyoruz. Çünkü onlara bu özellikleriyle yaklaşıp “tanrı” veya “örtücü ilah” olarak tanımladığımız zaman konu daha kolay anlaşılacaktır.

Onlara narsist insan ve hümanist insan demeyeceğiz. Narsist tanrı ve hümanist tanrı diyoruz ki, karışmasınlar. Narsist tanrıyla başlayalım. Yaygın karşılaşılan tanrılarla ilgili tablomuzda dikkatinizi çekecek cümleler, tarifler ve örnekler var. Bu paylaşımımızda o tanrılarla ilgili olarak sayfamızda yer alan tanımları genişleterek inceleyelim. Dünya yaşantısındaki yaygınlığına binaen narsist tanrıdan başlıyoruz.

TALİBİN TANIMASI GEREKEN YAYGIN TANRI TİPLERİ

NARSİST TANRILAR: Örtücü ilahlıklarına aynel yakın halleri en kuvvetli ve fiilde en belirgin olanlardır. fethi zulmanı yarıları da gelişebilir. Böylece, örtücü ilahlıklarına aşık olurlar. Dünya yaşantısı sistemi içerisinde, bu özellikleri yüzünden çok başarılı ve her olaya karşı çok sağlam olabilirler. Diğer "A" yapıları, bu tip tanrıların gözüne girmeye gayret ederler.

HÜMANİST TANRILAR: Tabiat sevgisi, insan sevgisi, diğer yaratılanlara karşı sevgi, yaratılanların haklarına saygı göstermek gibi özellikleri ağır borsan örtücü ilahlardır. Bu özellikleri sayesinde "iyi insan", hatta "kutsal insan" ilan edilebilirler; cennete uygun insanlar sanılırlar.

STRESSİZ TANRILAR: Geşitli felsefe ve öğretilerin etkisinde kalarak, olaylara karşı vurdum duymaz olabilmeyi başaran örtücü ilahlar, strese girmeyince doğru yolu bulduklarını sanırlar.

POLYANNA TANRILAR: Herşeye olumlu yaklaşma sanatını geliştiren örtücü ilahlar, her olaya gülümsemeyle bakınca ve gülümsemeyi gerektirecek gerekçeler de üretince, yollarını yeterli ve doğru kabul ederler.

HEYKEL TANRILAR: Bedenen ve ruhen rahatlayabilmek amacıyla hiçbir şey düşünmeden bir süre durabilmeyi başaran örtücü ilahlar, heykelleşmenin rahatlığını mutluluk sanırlar.

ZAVALLI VE ÇARESİZ TANRILAR: Örtücü ilah vasıflı tanrılığının farkında olmadan, inandığı yaratıcının gücü ve imkanlarıyla kendisine ait olanları kıyaslayarak yaratıcıya karşı zavallı ve çaresiz olduğuna hükmeder. Bir üst makam pozisyonunda olan üst tanrıya karşı zavallı ve çaresiz duruş, sözde sığınış içerir.

KOMANDO TANRILAR: Örtücü ilahlığı fark etmek ve bundan kurtulmak halinin en öncelikli mücadele ve hedef olduğunun farkında olmadan yakın elde etmek amacıyla; bu örtücü ilahı, uzun süre aş ve yıkıma bırakarak daha güçlü hale getirirler.

ANESTEZİK TANRILAR: "A" ve "B" Takdim Formu "BEN" i ayırt edip, "A" Takdim Formu "BEN" den kurtulma gerçekleştirilmeden; "A" ya ait duyguların sergilenmesinin şirk oluşturduğu duygumundan hareketle, duygusuz görünebilmeyi, "boş verici ve umursamayıcı" davranabilmeyi, başararak aslında "A" yı anestezi eder. Oysa, duygusuzluk da "A" ya ait bir duygudur.

NOKTALI TANRILAR: "Nokta" ve "Kudret" bilgisinden sonra, "kudret" sayesinde "Nokta" sını daha fazla önemseyerek, her hakikati olaya hapseder. Aslında "Nokta" ile örtülü olduğunu güçlendirmiş olur.

TAM AMEL TANRILAR: Hür iradesiyle "iyi" ve "kötü" yü ayırt ederek, "iyi" leri seçen ve böylece, iradesini ALLAH'dan yana kullanan kişi, iyi birmüslüman olduğuna karar vererek, tam hıf amellerle, cenneti kazanabilmeye çalışır.

ŞİFRELI TANRILAR: Örtücü ilah olursanız cennete giremezsiniz mesajını, Kur'an'da fark edemeyip, "A" nın yaşantı tarzının şifrelerini orada var sanan ve "A" nın fal kitabı gibi şifreler üretkenlerdir.

GENERAL TANRILAR: "A" Takdim Formu "BEN" yapılarına "Rab" gözüne sahip çıkmamayı öğretirler; ancak bu yapı daha sonra "Ululhiyet" e sahip çıkar. Böylece, "ER" dan "A" yapı, artık "GENERAL" olur.

Narsist tanrılar örtücü ilahlıklarına aynel yakın halleri en kuvvetli ve fiilde en belirgin olanlardır. Lütfen dikkat edin, “Allah’a aynel yakın” denmiyor, örtücü ilahlığa aynel yakın. “Aynel yakın” olmak bir özelliktir, özellikle nefsi isimlerin kuvvetle açığa çıktığı bir haldir. Biz aynel yakın denildiği zaman hep veli yaşantısındaki aynel yakini aynel yakın sanıyoruz. O Rahmani aynel yakın’dır. Feth’in nasıl bir Rahmani bir de zulmani yanı var, bu da öyle. Fethin sadece Rahmani yanını düşünüp, “tanrılarda fetih olamaz” dersek yanılırız. Tanrılarda meydana gelen fetih benzeri hallere Feth-i Zulmani denir. Bir de asıl fetih vardır, ona Fethi Rahmani, Fethi Nurani diyoruz.

Tanrılara ait aynel yakın vasfının en belirgin olduğu tanrılar narsist tanrılardır. Bu yüzden dünya yaşantısı içinde en güçlü yaşayabilenler onlardır. Onunla yaşayanlar, çevresindeki “A” yapılar onların gözüne girmeye çalışır, onun tarafından seilmek diğer tanrıları memnun eder. “A” yapıda tanrısal aynel yakine böyle bir muhabbet, böyle bir sevgi vardır.

Daha iyi anlamak için aynel yakın kavramını termometreye benzetelim. Termometrede cıva sıfırın üstünde bazı dereceler gösterir, aynı dereceleri bir de sıfırın altında gösterir; bir -20 vardır, bir de +20. Eğer +20 bir velinin aynel yakini ise, -20 örtücünün/tanrının aynel yakini dir.

Örtücü ilahın gücünü, vasıflarını düşündüğünüzde elinizdeki dualardan sizi en çok memnun eden birisi “euzü Bike minke” olacaktır, “Senden sana sığınırım” demek sana ilaç gibi gelecektir. Çünkü örtücü ilahlardaki özellikler de O’nun! La ilahe illallah! Başkasının olamaz. Onda da o güç var. Bu dua ile, o güçten korunmak için yine o güce sığınuyorsun.

Narsist tanrılar, kendi örtücü ilahlıklarına aynel yakın halini çok kuvvetli ve fiilde de çok belirgin ortaya koymuşlardır ve bunlarda Feth-i zulmani de gelişebilir. Böylece örtücü ilahlıklarına aşık olurlar. Kendilerindeki örtücü ilah vasıflarına, ortaya çıkan aynel yakın güçlerine âşık olurlar. Onların kendilerine âşık olmalarını sağlayan en önemli şey açığa çıkan GÜÇ’leridir. Dünya yaşantısı sistemi içerisinde bu özellikleri yüzünden çok başarılı ve her olaya karşı da çok sağlandırlar. Biz narsist tanrıyı çok gündemimize almayacağız. Çünkü narsist tanrı tasavvufu uğraşanların içine çok düşeceği girdaplardan değildir. Onları diğer tanrı tipleri daha fazla ilgilendirir. Mesela hümanist tanrı, mesela mecbur tanrı, mesela komando tanrı...

Hümanist tanrılar; tabiat sevgisi, insan sevgisi, diğer yaratılanlara karşı sevgi, yaratılanların haklarına saygı gibi özellikleri ağır basan örtücü ilahlardır. Bu özellikleri sayesinde çevrelerinde iyi insan, kutsal insan ilan edilirler, hatta cennete uygun insanlar sanılırlar. Hümanist tanrıdaki bu vasfa özen

göstermek gerekiyor. Çünkü bu özellikteki kişi tasavvufla da meşgulse kendisini düzelmiş, değişmiş, ilerlemiş sanabilir. İlerlemiştir ama tanrı skalasında! Hümanist tanrılığa doğru ilerlemiştir. Şuna çok dikkat edin, tanrılıkta ilerlerken de zikir etkili olabilir. Zikrullah aslında yalnızca örtücü olmaktan kurtulmak için bir araç, bir ibadet yolu olmasına rağmen yanlış yerde, yanlış amaçlarla kullanılabilir. Örneğin, tasavvufla meşgul birisi öfkeli olduğunu anlıyor, “Ben öfkeli biriyim, iyi bir insan olmak için Halim zikri yapayım” diyor ve başlıyor. “Halim” zikri ile halim selim insan olma çabasına giriyor. Halim zikriyle başarır, ama halim selim bir tanrı olur. Veya “Âlim” zikri yapayım da biraz bilgim artsın diye “Âlim” zikri yapıyor, bilgili tanrı oluyor. O esmayı kullandığı zaman onda bu mana, bu kapasite açılır. “A” Takdim Formu “BEN”de açığa çıkan her türlü vasıf da Allah’a ait ise, kişi zikrullahla zaten farklı bir şey yapmadığını görür. Zikrullah yapmakla örtücü olmaktan kurtulmaz. Kendisindeki güç ve kapasiteye sahip çıkan, bu kapasiteyi ilan ettiği muhtariyeti için kullanan kişi yaptığı zikirlerle hep örtücü ilahı kuvvetlendirir. Bu tasavvufta çok önemlidir. Bu yüzden, “iyi insan” olma gayretindeki bir kişi bu yolda ilerlediğini sanabilir, ancak ilerleyemez. Hümanist tanrı olduğu için tanrılıkta ilerler, iyi insan olur. Bizim hedefimiz “iyi insan” olmak değil ki. Bu bilinmez de işin esasında perdeli kalırsa İslamiyet anlatılırken “nasıl iyi insan olunur?” anlatılır. Dışarıda böyle anlatıldığı için, insanlar iyi insan olunca iyi müslüman olduklarını sanıyorlar. Ama hümanist tanrı oluyorlar. Hümanist bile olsa tanrılara cennet kapalıdır. Cennetin tek yolu örtücü olmamaktır. Örtücüye, örtücülerin gideceği mekânın ismi cehennemdir. Örtücü olmadığınızda cennet açılır. Örtücü olmama halinin, örtücü olmayan idrakin adı, boyutu CENNET’tir! Örtücü-lüğün mekânı CEHENNEM’dir. Dolayısıyla iyi insanları görünce “Cennetlik adam, cennetlik kadın” demeyin, hüküm vermeyin, yanlış olur. Ne kadar iyi insan olursa olsun, örtücüye o cennetlik hal değildir. Çok açık bir hadis var. Bazı kişiler cehennemlik olduklarını öğrendiklerinde; “Biz çok hayırseverdik, hep hayırla meşguldük” dediklerinde, “Cömert insan olmak içindi” cevabını alırlar. Muhtariyet ilan etmişsiniz, örtücü ilahlığınız cömert olsun diye o işleri yaptınız ve onu kuvvetlendirdiniz, bu yüzden cennette değilsiniz denir.

Çok özen göstererek okuyun lütfen. “Ben böyleyim. Peki nasıl böyle olmam?” diye araştırıp, mutlaka Muhammedî bir bakış açısı bulmanız gerekiyor. Bu karakterlerin hiç birisi Muhammedî değil, düşünceleri de Muhammedi Bakış Açısı değil. İyi insan olabilirler, ama Muhammedî değildir. Muhammedi Bakış Açısı’nda olmak çok farklı bir şeydir. İnsan biraz tasavvufla

meşgul olur, bu arada bazı felsefeler de duyar. Hele de tasavvufu meşgul olduğu halde ona Allah yetmiyorsa, ona Rasulü yetmiyorsa, ona kendi üstadı yetmiyorsa, uzak doğudan, şuradan buradan başka felsefeler okumaya başlar ve “Bu da bizim gibi düşünüyormuş” der. Mümkün değil! Bir başka düşüncenin Efendimiz Hz. Muhammed (SAV)’in düşüncesi ile aynı olması mümkün değil! Kabuğun benziyor gibi görünmesi aynı olması manasına gelmez. Benzediğini sandığınız yapı size örtücü ilaha ait özellikler kazandırır. Bunu fark etmeyen mutlaka hata yapar, mutlaka!

Böyle farklı felsefe ve öğretilerin etkisinde kalarak olaylara karşı vurdumduymaz olmayı başaran kişi, “Bu bilgileri öğrenince ilerledim. Daha önce hayata, olaylara ne kadar kavgalı gürültülü yaklaştım. Araba sürerken kızardım, çocuklarımla ilgilenirken hırçınlaştım, şimdi çok sakınım” diye düşünür. Olabilir, ama bunlar ilerlediğinin işaretleri değildir. Eğer kişi farklı felsefelerden, farklı öğretilerden yararlanarak boş vermeyi, vurdumduymaz olmayı öğrenmişse bu stressiz tanrıdır. Şunu iyi ayırt edelim: “Ben zikrullahla meşgul olduktan sonra stressiz oldum” dediğinizde hala örtücü ilahsanız siz stressiz tanrısınız demektir. Elinizde tesbih de olsa fark etmez! Yönteminiz yanlısı Allah ismini zikretmekle örtücü ilahlıktan kurtulamazsınız! Allah ismini zikretmenin diğer bilimlerle meşgul olmaktan farkı yoktur. Diğer bilimler de Sünnetullahtır ve bir nevi zikrullahtır. Siz onu isimlendirirken “Allah” ismini kullanmasanız da o Sünnetullahtır, onlar da zikrullahtır. Kişi mühendislik okuyorsa zikrullah, tıp okuyorsa zikrullah, öğretmenlik okuyorsa zikrullahtır. Bir farkı yok ki, aynı şey! Siz oralarda da Esma’ül Hüsnâ’yı, yani Tabiat Kanunları’nı kullanıyorsunuz, bir şey fark etmez. Ha Mürid ismini kullanmışsınız formülünüzde, ha Yer Çekimi Kanunu’nu kullanmışsınız, aynı şeydir; ikisi de zikrullahtır. Yer Çekimi Kanunu da zikrullahtır, Mürid ismi de! Onları örtücü ilahlığı kuvvetlendirmede kullanıyorsanız bu zikir sizi bu yolda ilerletmez.

Pollyanna tanrılar var. Bunlar her şeye olumlu yaklaşma sanatını geliştiren örtücü ilahlardır. “Ben de her şeye olumlu yaklaşıyorum, olumlu yaklaşmayayım mı?” diyenler, lütfen özneye dikkat edin. Bütün tanrılarda özne aynı; örtücü ilah! Her şeye olumlu yaklaşmayı başaran örtücü ilah! Veya her şeye karşı vurdumduymaz olmayı başaran örtücü ilah! Veya her yaratılanı seven örtücü ilah! Yaratılanları çok seviyor, onların haklarını korumak için koşturup duruyor, ama örtücü ilah! Eğer işi yapan örtücü ilahsa tanrı sınıflarından birindedir. Bu kapsamda “Bende her şeye olumlu yaklaşan örtücü

ilah mı?” demelisiniz. Örtücü ilahsa, sizdeki Allah’a eş koşan yapı her şeye olumlu yaklaşma sanatını yakalamış demektir. Pollyannacılık oynayan bu tanrı her şeye olumlu yaklaşıyor, her olaya gülümsemeyle bakıyor, gülümsemeyi gerektirecek gerekçeler üretiyor. Ona “Nasıl da her şeye böyle güzel bakıyorsun?” diye sorarlar. “Sen bu işle meşgul olalı çok değiştin, her şeye iyi yanından bakmaya başladın” derler. Bir sürü şey sıralayabilirler. Yani dünya yaşantısında, “A” Takdim Formu “BEN”ler arasında onun puanı yüksektir, takdir edeni çoktur. Ama çok iyi bilmek lazım ki; “A” Takdim Formu “BEN”in rütbesi, vasfı, yetenekleri ne olursa olsun o cehennemlik bir yapıdır.

Bazı öğreti ve felsefelerde Heykel Tanrı olmanın yolları anlatılır. İnsanlara meditasyonlarla hep bunu öğretirler. Özellikle heykel tanrı günümüzde çok yaygın uygulanan bir öğretiler. Bunlar, beden ve ruhen rahatlayabilmek amacıyla hiçbir şey düşünmeden bir süre durabilmeyi başaran örtücü ilahlardır. Amaca dikkat edin, amaç örtücü olmamak değil! Bütün mesele budur; örtücü olmak veya olmamak! Yalnızca bu, tek bu! Her şeyin içine, başına, sonuna “örtücü olmamak için” bakış açısını getirmek şarttır. O zaman siz cennete bir yol bulabileceksiniz demektir.

Bu tanrılar da işlerini örtücü olmamak için yapmıyor. Beden ve ruhen rahatlayabilmek amacıyla yapıyor ve başarıyor; rahatlıyor. Sonra da “tamam, aradığımı buldum” diyor. Rahatladı çünkü! Buradaki yöntem şu, onlara şunu öğretiyorlar: Beden ve ruhen rahatlayabilmek amacıyla hiçbir şey düşünmeden bir süre durabilmek. Öğretilen bu! Ve sonuç; hiçbir şey düşünmeden bir süre durabilen örtücü ilah. Hiçbir şey düşünmeden bir süre durduğunda rahatladığını görüyor. O zaman “Bu müthiş bir yol, iyi bir yol buldum” diyor. Aslında tam bir heykel oldu, hiçbir şey düşünmeden durabiliyor. Heykelleşiyor! Düşünmeden cennete gidilmez! Hiçbir şey düşünmeyerek cennete gidemezsiniz. Aksi halde tefekkür büyük ibadet olmazdı. Tam tersine, düşünmen gerekiyor. Ama o öğretiler seni düşünmekten uzaklaştırarak, rahatlatarak bir heykel tanrı oluşturuyor. İyi fark edin!

Bütün bu tanrıları niye fark etmek gerekiyor? Her zaman her yerde net görebilmek için! Tanrıyı fark ederek öyle bir hale gelmek gerekiyor ki, dışarıya ve kendinize baktığınızda tanrıya ait özellikleri ve tanrıyı net, somut görebilmelisiniz. Tanrıyı net göremeden bu işi çözemezsiniz! Onu iyi tanırsanız; roman okurken, film seyrederken, dizi, açık oturum, yarışma izlerken, orada konuşan ve davranan tanrıları, tanrı yapıları görürsünüz. Onlar sizin kurtulmanız gereken hallerdir, sizin yapmamanız gereken şeylerdir.

İslam Dini ve tasavvuf somuttur. Tasavvuf adıyla İslam Dini'nin esasını anlatmaya çalıştığımız şey çok somuttur, sakın soyut ve anlayamadığınız şeyleri İslam Dini ve tasavvuf sanmayın, anlayıncaya kadar uğraşın. Hepsi elinizle tutabileceğiniz kadar size yakın ve somut. Bir önceki paylaşımda tefekkürün amacını tanımladık: Soyut olan kavramları somutlaştırmak, böylece imandan ikana ulaşmak. Başka türlü nasıl şahid olabilirsiniz? Şahid olmak için somutlaştırmak şarttır. Gizli kapaklı, bilmeceli bulmacalı, soyut ve anlayamadığınız şeyler tasavvuf değildir, kesinlikle. Diyelim ki birisi size öyle bir tasavvuf anlattı ki çok müthişti, ama hiçbir şey anlamadınız. Böyle bir tasavvuf olmaz. Anlamıyorsanız orada o iş yok, anladığınız kadarı var! Karşıdaki anlatmış da siz anlamamışsanız orada yine sizin için hiçbir şey yok demektir. Sizin için ne var? Ne anlamışsanız o! Onun için İslam Dini'ni anlayabileceğiniz somutluğa getirmek gerekiyor, mutlaka. Dolayısıyla; neye inanıyorsanız onu imandan ikana götürecek şahadetı yakalamalısınız.

Zavallı-Çaresiz Tanrılar vardır, bu yolda sık rastlanır. Örtücü ilah vasıflı tanrılığının farkında olmadan inandığı yaratıcının gücü ve imkânlarıyla kendisini kıyaslar, güçsüz ve çaresiz olduğuna hükmeder. Zavallı, çaresiz tanrının özelliği budur; örtücü ilah olduğunu bilmez. Örtücü ilah vasıflı tanrılığını fark etmemiş. Ne yapıyor? Bir Yaradan'a inanıyor, buna Allah diyor olabilir. İnandığı yaratıcının gücü ve imkânlarıyla kendisindekileri kıyaslıyor. Bakıyor ki, kendisi çok zavallı, çok çaresiz. Bu sefer sesleniyor: Sen büyük ve güçlüsün, ben çaresiz ve zavallıyım! Bu cümle, gücüm olsa göstereceğim ama çaresizim gibi bir anlam da içerir. Bir tanrı anlayışı da budur. Kendi ilahlığını inandığı varlıkla kıyaslayınca çaresiz ve zavallı kalıyor. Böyle anlatılıyor maalesef, çok dikkat edin; "Biz çaresiz aciz kullar" bakışıyla anlatılıyor. Tamamen yanlış bir bakış. Hazreti Muhammed (SAV)'in getirdiği anlayış bu değildir. Bu inanışta bir protokol, bir üst makam, bir üst tanrı ve bir de zavallı tanrılar var. Kendilerini Allah'la kıyaslayıp çaresiz olduklarına hükmeden örtücü ilahlar "Zavallıyım" seslenişini sığınış sanıyorlar. Allah da; "Zavallılığını anladı, aman diliyor" deyip ağanın marbasına acıması gibi acıyacak.

Komando Tanrılar'ın adına ve özelliğine dikkat edin: Örtücü ilahlığı fark etmek ve bundan kurtulmak halinin en öncelikli mücadele ve hedef olduğunun farkında olmadan, yakîn elde etmek için uzun süre aç veya uykusuz kalarak onu güçlendirirler. Örtücü ilahlığının ve bundan kurtulmanın en öncelikli iş olduğunun farkında değil. Bunu öncelikli hale getirmemiş ama yakîn elde etmek için uzun süre aç veya uykusuz kalıyor. Birkaç gün peş peşe

oruç tutar, geceleri uykusuz kalır ve “Başardım” der. Bunlar iyi komando olurlar. İlan ettikleri örtücü ilaha aç kalmayı, uykusuz kalmayı öğretiyorlar çünkü. Eğer kurban bahsini incellerseniz şu dikkat çekicidir: Kestiklerinizin kanları Allah’a ulaşmaz! Buradan hareketle deriz ki; açlığınız, uykusuzluğunuz Allah’a ulaşmaz. Takvalarınız önemli. Takvanızla ilerlersiniz.

“Madem komando tanrı oluyoruz, oruç tutmayalım mı?” demeyin. Buradan o mana çıkmaz. Cümleye dikkat edin: Eğer uzun süre aç ve uykusuz duran örtücü ilahsa! Şartı bu. Kişi kendisine soracak; “ben bir örtücü ilah mıyım, şu anda oruç tutan örtücü ilah mı?” Bunu kendimize hep soracağız. Ne yapıyorsak yapalım bunu soracağız: Bu hayrı yapan kim, şu an salâttaki kim? Örtücü ilahsa örtücü ilahlık şirk koşmaktır. Zümer-65, şirk koşanların amellerinin boşa gideceğini söylüyor. Ne kadar aç kalsalar da, ne kadar uykusuz kalsalar da, ne kadar seccadede olsalar da amelleri boşa gider.

Anestezik Tanrı da karşımıza sık çıkar. “A” ve “B” Takdim Formu “BEN”i ayırt etmemiş, “A” takdiminden kurtulmamış ama duyguların sergilenmesinin şirk olduğunu öğrenmiş. Bu duyumdan hareketle, duygusuz görünebilmeyi, boş verici ve umursamaz davranabilmeyi başarır. Bu aslında “A”yı anestezi etmiştir. Buraya lütfen özen gösterelim, tasavvuf gruplarında çok rastlarız, dikkat edelim. “A” Takdim Formu “BEN”i ve “B” Takdim Formu “BEN”i, bu iki BEN’i ayırt etmeden, “A” Takdim Formu’ndan da kurtulmadan, ondan nasıl kurtulacağının yöntemlerini geliştirmeden, duyguların sergilenmesinin şirk olduğunu duyuyor. Bu duyumdan hareketle diyor ki; “Duygular şirktir, üzülme sevinme gibi şeyler şirktir. Öyleyse üzülme-yim ve sevinmeyeyim veya bu tür duygular sergilemeyeyim.” Böyle diyor ve başarıyor. Kendini anesteziye etmiş oldu, artık o bir anestezik tanrıdır. Örtücü ilahlığını uyuşturdu, artık duyguları belli değil! Çok dikkat edin, üzülmemek de bir duygudur. Fark edin, o da bir duygudur. Birisiyle karşılaşıyorsunuz, ne söyleseniz tesir etmiyor, ne seviniyor ne üzülüyor. “Çok ilerlemiş” diye düşünüyorsunuz. Hayır, üzülmemek de bir duygu, sevinmemek de! Ve o duygular örtücü ilaha aittir. Siz üzülmeyen, duygularını köreltmeyi başarmış bir tanrıyla tanıştınız. Kişi örtücülüğünden kurtulamamış, “Ben üzülmemeyi başardım” diyor. Bunlar kişilerin tasavvufta ilerlediklerini sandıkları önemli TANRI TUZAKLARI’dır.

“B”de de duygu var değil mi? Sahabeler; ağlıyor, seviniyor...

Elbette. Duyguların “B”deki adı Esmalar’dır. Eğer esmaları tanrılar tarif etmişse onlara “duygu” diyor. Bir örtücü ilah esmalara bakıp onları tarif edi-

yor. O örtücü onlara bir isim yapıştırmasa açığa çıkanlar Esmâ'dır. Aksi halde tanrılar dünyasında kişi ya "duygulu"dur, ya da kendisini anestezi etmiştir.

Noktalı Tanrılar vardır ki, onlar Nokta ve Kudret bilgisinden sonra Kudret sayesinde Nokta'sını daha da önemseyerek, her hakikati oraya hapsederler. Nokta dediğimiz kul/cüz/birim tasavvufta çok önemli dir. Çünkü her şey bir noktadır; Nokta ve Kudret'i'dir. "A" Takdim Formu "BEN"den kurtulmayı öncelik haline getirmemiş, öyle bir telaşı olmayan kişi Nokta'daki Kudret'e sahip çıkar; "Bende güç var, kudret var" der, noktasını, cüz terkiibini çok önemli görür. Çünkü önemli bir hakikat var, onu fark etti. Böylece "Benim cüz terkiibim çok önemli" dedi. Birçok kişinin tasavvufu sevme sebebi aslında budur, tasavvufu "önemli insan" olmak için severler. Noktalı Tanrı, "Bende Allah'ın hakikati var" deyip kendisini Allah'ın hakikatiyle önemli sanan örtücü ilahtır. Kendini önemli sanan tanrı! Bunlar Nokta'daki Kudret'i fark etmiş ama Nokta'ya ve oradaki kudrete sahip çıkmış tanrılardır.

Sık rastlayacağımız bir tanrı tipi tam amel, tam gaz tanrılardır. Kendinizi test edin, halinizi tartın. En önemli şey tanrılıktan kurtulmaktır. Sonsuz hayata inanıyorsan bundan daha önemli bir işin yoktur ve halletmen gereken daha önemli bir şey de yoktur. Bunu fark etmemiş bir tam amel tanrı, kendi hür iradesiyle iyi ve kötüyü ayırt ederek, iyileri seçen, iradesini Allah'tan yana kullanan kişidir. İyi bir müslüman olduğuna karar verip o hızla yaptığı amellerle cenneti kazanmaya çalışmaktadır. Çünkü; Allah iyi ve kötüyü ortaya koymuş, nasıl amel edilir onu da peygamberiyle öğretmiştir. "Peygamberiyle öğrettiği amelleri hür, müstakil irademle yapar cenneti kazanırım. İrademi Allah'tan yana kullanım" diye düşünür. Böyle düşünenler tam amel tanrılardır, o ameli yapan örtücü ilahtır. Bir işin Salih Amel olması için, o işi yapanın örtücü ilah olmaması tek şarttır.

Şifreli Tanrılar vardır, kimi zamanlarda çok popüler olurlar. Ne yaparlar? Kur'an'ın asıl mesajı olan "Örtücü ilah olursanız cennete giremezsiniz" gerçeğini fark edemeyip kendilerince farklı mesajlar çıkarırlar. Kur'an'da dikkat etmemiz gereken çok önemli TEK MESAJ vardır; örtücü ilah olursanız cennete giremezsiniz! Bunlar bu ESAS MESAJ'ı fark edemeyip başka başka mesajlar çıkarırlar. "Eğer örtenlerdenseniz, küfür ehliyseniz cennete giremezsiniz." Kur'an bize bunu anlatıyor. Onlar bu mesajı fark edemeyip başka mesajlar çıkarırlar. Kur'an'da "A" Takdim Formu "BEN" yaşantısı dediğimiz dünya yaşantısının şifrelerini ararlar. Bazı şifreler bulduklarını sanarak onları izah ederler. Sanki Kur'an fal ve kehanet kitabıymış gibi geleceğe ve

geçmişe ait şifreli haberler vermiş gibi şifreler çıkarırlar. “19 rakamı şöyledir. Şu ayetin numarası şu elementin numarasıyla ilişkili” deyip şifreler üretirler. Bunlar kesinlikle şifreli tanrılardır, şifrelerle meşguller, bulmaca çözüyorlar! Kur’an’da tek bir mesaj var; örtücü ilah olmayacaksın! Örtücü ilah olursan cennete giremezsin: La ilahe illallah! Mesaj bu: Sen ilah değilsin, İlla Allah.

Çok önemli bir başka tanrı tipi GENERAL TANRILAR’dır. Önemine binaen bu konuyu biraz geniş tutalım. Çünkü general tanrı fark etmeden çok çabuk içine düşebileceğimiz idraklerden birisidir. Dedik ki; Kur’an-ı Kerim’deki ÖNEMLİ MESAJ şudur; örtücüyseniz, küfür ehliyseniz cennete giremezsiniz! Kelime-i Tevhid bize bunu bildiriyor. Kul bunu fark etmişse ilerleyebilir, hedefe ulaşabilme yolu o zaman açılır.

O hedefe ulaştıran yollar vardır. Birisi Fatiha’dır. Fatiha Suresi örtücülükten kurtulmada çok önemli bir duadır, bu yüzden “SALÂT FATİHA’DIR.” Fatiha bize Yaratan’ın öğrettiği önemli bir sığınış, durum tespiti ve örtücü olmama talebi içeren duadır. Salâtle ilgili detayları yeri geldikçe paylaşıyoruz. Şimdi “İhdinas sırat al müstakiym”den hareketle konuya girelim. Salâtta Fatiha okurken nasıl bir idrakla düşünmeliyiz, nasıl hareket etmeliyiz?

“İhdinas sırat al müstakiym: Allahım bizi hidayet yoluna, doğru yola erdir” derken istediğimiz yol örtücü olmamaktır. “İhdinas sırat al müstakiym” ile istediğimiz idrakın açılabilmesi için bu duaya sarılmak, bunu öncelikli hale getirmek, kendinizi onun telaşına sokmak önemlidir. Şuna dikkat edelim: “A” Takdim Formu “BEN” yaşantısı yaşayıp ama bol bol Fatiha Suresi okursanız olmaz! Sevap kazanırsınız, nur üretirsiniz ama örtücülükten kurtulamayabilirsiniz. “İhdinas sırat al müstakiym” ne demek, bunu fark edip o idrakı günlük yaşantıya taşımak gerekiyor. Günlük yaşantıda bunun size bir telaş yapması, sizi telaşlandırması gerekiyor. Bu telaşla idrak öyle bir hale gelmeli ki, salâtta o idrakla “İhdinas sırat al müstakiym” diyebilirsiniz. “İhdinas sırat al müstakiym” idrakının önceliğimiz olması için dilimizden bir duayla sığıyoruz ki, çok öncelikli bir sığınış biçimidir: “Allahım, örtücü olmaktan, küfür ehli olmaktan korunmak ve kurtulmak için sana sığıyorum.”

Özellikle yeni gidenler “Kâbe’yi ilk görünce yapılan dua makbulmüş, ne istesem acaba?” telaşına düşerler. Ne istesem telaşına neden düşüyor? İlan ettiği muhtariyetin gözüyle baktığı için! Yaşantısında ilan ettiği ilahın isteklerini yerine getirmek için o fırsatı kaçırmak istemiyor. “Mağazaya girdim, acaba ne alabilirim?” telaşı içerisinde. Oysa tek bir telaş var. Rasulullah (SAV) uyarıyor: Tek telaş var; La ilahe illallah! Başka telaş yok! Bunu fark etmek ge-

rekiyor ve diğer telaşları terk etmek gerekiyor, onlarla uğraşmamak gerekiyor. “Başka ne isteyebilirim?” olur mu? Tek bir şey isteyeceksin; Allahım beni örtücü yapma! Örtücü yapmazsa bitti. Küfür ehli olmazsan bitti, artık bitti. Öyle dilenirsen bitti! Sana “örtücü olmayanlardan ol” denirse bitti işin. Telaş bu olmalı; örtücü olmamak! Sığınyoruz; “Allahım, örtücü olmaktan, küfür ehli olmaktan korunmak ve kurtulmak için sana sığınyorum. Beni hayırlısıyla, kolaylıkla ve lütfunla koru ve kurtar. Öyle kurtar ki Allahım, güç yetiremeyeceğim zorluklar olmasın, çok kolay olsun. Çünkü sen dedin mi oluyor. Verince hazinenden bir şey eksilmiyor; KÜN fe yekün. Senden bir şeyin en güzel ve en yüksek istenmesinden memnunsun.” En kolay olacak şekilde ve lütfuyla vermesini isteyelim. Kuyruk yok, fatura yok, telaş yok, oturduğunuz yerde sessizce isteyin. Yeter ki örtücülükten kurtulmayı öncelik yapın ve isteyin. “İhđinas sıratı müstakiyim” idrakının oluşabilmesi için bu önemlidir. Sırat-ı Müstakîm’i isterken, “Allahım beni örtücü olmaktan, küfür ehli olmaktan koru ve kurtar” derken o idrak, o iştîyak ve o sığınışla “ihđinas sıratı müstakîiym” diyelim. Yalvarırcasına! Orada o çok önemlidir, onu sığınan bir sesle ve bu idrakla söylemek gerekiyor. Orada ne söylediğinizi bilerseniz “âmin” farklı şekilde dile gelir. Aksi halde Fatiha bitimindeki “âmin” sizin için “demek ki bitmiş” olur, “şimdi sıra surede” olur. Yanlış mı? Değil ama neye benzer? Çok önemli bir markettesiniz, gözünüz bağlı. Dolaşp bir alış veriş yapamadan çıktınız. Markete girme enerjisini yerine getirdiniz. “Girdi mi?” diye sorulduğunda “girdi, görevini yaptı” denir. Ama sepete bir şey koyamadın. Çünkü gözün kapalıydı. Gözünüz açık olmalı!

“Allahım indinde makbul olmayan, razı olmadığı arzu ve isteklerden, heva ve heveslerden, hal ve hareketlerden, fikir ve inanışlardan beni hayırlısıyla, kolaylıkla ve lütfunla koruyuver ve kurtariver.” Önemli sığınış budur. Çünkü indinde makbul olmayan fikir ve inanışlarla, razı olmadığı arzu ve isteklerle ancak ÖRTÜCÜ olursunuz. O’nun razı olmadığı şey örtücülüktür! Sizin bir arzunuz, bir isteğiniz, düşünceniz, bir davranışınız Allah’ı örtüyorsa, ALLAH’IN HOŞNUT OLMADIĞI DAVRANIŞ odur. Eğer örtüyorsa Allah ondan razı olmaz. Bu kapris değildir, bizim takımı tutmadın yaklaşımı değildir. Bir programda dikkatimi çekti, kişi bir şey söyleyecek, Allah’ı insan gibi düşünüyor; “Allah’ın gücüne gitmesin de” diyerek başlıyor. Belki de O’nu Türk’se Türk gibi, Alman’sa Alman gibi, İngiliz’se İngiliz gibi düşünüyor. Bu düşüncelerle yaklaştığı sürece tanrılıktan kurtulamaz, Allah’ı bir üst makam, bir üst tanrı görür. Kendi yapacaklarının bittiği, kendi gücünün yetmediği yerde aklına o gelir ve sığınır: “Ben buraya kadar yaptım, gerisini

senden istiyorum.” Hepsini yapabilse hiç müracaat etmeyecek. Demek ki öncelik ve telaş bu: Allahım, indinde makbul olmayan, razı olmadığın arzu ve isteklerden, heva ve heveslerden, hal, hareket ve davranışlardan, fikir ve inanışlardan hayırlısıyla, kolaylıkla ve lütfunla koruyuver ve kurtarıver.

Bunu fark ettikleri için Efendimiz (SAV)’in meclisinde Sahabe’nin telaşı hep bu: Biz cehennemde ne yapacağız, orayı nasıl halledeceğiz? Bu telaşın içerisinde. Çünkü Nebe-21; kesinlikle cehennem herkesin güzergâhı üzerinde diyor. Kesin! Dolayısıyla cennette ne yapacağız telaşı değil, kesin olanın telaşı lazım. Kesin olan cehennem. O güzergâhta biz ne yapacağız? Örtücü kalırsa kurtulamayacağını bilenın telaşı budur: Ben nasıl örtücü olmam? Ben nasıl cehennemden/örtücülükten kurtulurum? Bu telaş insanın her bir saniyesini almadıkça olmaz... Seni bu telaş mutlaka almalı, mutlaka... Bir iş adamı düşünün, bir sıkışıklığı var, ancak uykuya dalınca rahatlar. Bu yüzden uyanmayı istemez. Uyanır uyanmaz aklına o geliyor; bu iş nasıl hallolacak? Demek ki, vücutta o mekanizma var. Ama sen o mekanizmayı dünya hayatında kullanıyorsun. Onu senin için çok öncelikli olan bu yolda kullanmalısın ki, böylece “Allah’ın verdiğini Allah yolunda infak etmiş” de olursun. Allah sana bir mekanizma vermiş, telaşlansın ve uyanınca hemen telaşı aklına gelsin demiş. Bu bir mekanizma. Bunu Allah yolunda kullanırsan Allah’ın verdiğini Allah yolunda kullanmış/infak etmiş olursun. Aksi halde ilan ettiğin ilahlıkta kullanıyorsun. Lütfen telaşınız bu olsun. Telaşı cehennemden kurtulmak olanın gece uyanır uyanmaz aklına o gelir; ben cehennemden, ben örtücü olmaktan nasıl kurtulurum demeye başlar. Bu telaş seni yakmadan İLERLEYEMEZSİN, mümkün değil! Çünkü ancak o zaman görürsün ki, TEK GÜNAH budur. Günahla ilgili cilt cilt kitaplar vardır, ama bu yola girince başlangıçta asıl günah budur: ÖRTÜCÜ OLMAK!

Bu telaşın, bu idrakın açılmasını sağlayacak en önemli yöntem salât ikamesidir. Hatırlatayım: “İman ehliyle küfür ehli arasındaki fark salâtın terkidir.” Bu hadis tek başına çok ciddi, çok korkutucu, çok uyarıcı, çok dikkat etmemiz gereken bir hadistir. Salât ikame etmeyenın toplantıdan toplantıya koşturmasının, kitapları deviriyor olmasının bir önemi yoktur. Salât ikame etmek olmazsa olmaz şarttır! Salât ikamesine çok önem verin.

Bilin ki salâtsızlık, salât ikame etmemek insanı çıldırtır. Biraz boş vakti olsa ne yapacağını şaşırır, çıldırmamak için yapacak bir şeyler arar. Meşgul edecek ne kadar yeni bir şey çıkmışsa getirir yığar. Oyalayacak ne tür arkadaşları varsa “boşum” der onları arar. Yoksa çıldırır! Salâtsızlık örtücü ilahı

çıldırır. Örtücü ilahlıktan onu bu dünya yaşantısında koruyacak, çıldırıtmayacak, akıl sağlığını cennete uygun tutacak önemli amel SALAT'tır. Hayatında o yoksa kişi çıldırıtırmamak için onu kurtaracak geçici şeyler arar bulur. Bulduğunun etkisi bitince tekrar çıldırıtma krizi gelir yeniden bir şeyler arar. Salât ikame edenler öyle değildir. Onlar, yani hakikatlerine ulaşmaya gayret edenler akvaryumdaki balık gibi aheste aheste yüzerler. Tevhid manasında olan Rububiyet, Ulûhiyet, Ehadiyet yaşantıları çok ayrıdır. Diğerleri kafesteki kuş gibi çırpınır durur, ne yapacaklarını bilemezler. Örtücü ilahlık müthiş tehlikelidir. Kesret âlemindeki bu ilahlık dayanılacak gibi değildir, çıldırır!

Tasavvufla meşgul olanlar için farklı bir konuda çok önemli bir şey söyleyeyim. İbn-i Ömer radiyallahu anh aktarıyor: "Biz, Rasulullah (SAV) zamanında kadınlarımıza kötü söz sarf etmekten ve istediğimiz muameleyi yapmaktan hakkımızda bir vahiy gelir endişesiyle kaçınırdık. Rasulullah (SAV) vefat edince istediğimiz gibi konuşmaya, davranmaya başladık." Bu hadis, Efendimiz (SAV) in vefatından sonra bazı değişikliklerin olduğunu bildiren hadislerden birisidir. O'nun döneminde "vahiy gelir de mahvoluruz, bize kızılır, kızma yolunda muhatap alınırsınız" diye öğüde uyuyorlar, kadınlarına müşfik davranıyorlar, hiç rast gele davranmıyorlar, kötü söz sarf etmiyorlar: "Ne zaman Rasulullah vefat etti, istediğimiz gibi davranmaya başladık" diyor. Yani "Resulullah vefat edince Rasulullah Yokmuş Gibi, Allah Yokmuş Gibi davrandık" diyor. "A" hali! Gelmek istediğim nokta, Efendimiz (SAV) in kadınlara verdiği önem. Bunu başka bir hadisle birleştireceğiz.

"DünyaNızdan üç şey bana sevdirdi". Bu hadisi ve üç şeyi biliyorsunuz. Birisi kadınlar. Efendimiz (SAV) e kadınların sevdirilmesini kadınların iyi incelemesi ve fark etmesi gerekiyor. Erkeklerin de! Ama kadınların özellikle fark etmesi gerekiyor. Bir kere burayı kadın düşkünlüğü gibi algılamamak lazım. "DünyaNızdan üç şey bana sevdirdi, birisi kadınlarınız" hadisine "A" takdimiyle bakar da Efendimiz (SAV) i kadın düşkünlüğü gibi yorumlarsanız tamamen tanrıca bir iş, ilahça bir bakış olur! Buradaki öyle farklı bir şey ki, bir yanı şu: Kendi kadınlarına yüksek muhabbet! Kadınları sevdiği için kendi kadınlarına bu sevginin getirdiği yüksek muhabbet. Efendimiz (SAV) eşleriyle nasıldı, eşleri Efendimiz (SAV) e nasıl davranıyorlardı? Bunlarla ilgili hadisleri eşlerin okuması, önemsemesi gerekir. Deemek ki, birisi kendi kadınlarına muhabbet. Bir diğeri bütün imanlı kadınlara koruyuculuktur. Efendimiz (SAV) imanlı kadınların koruyucusudur. "Kadınlarınız bana sevdirdi"nin bir manası imanlı kadınlara koruyuculuktur. Efendimiz tebli-

ğini yaparken uzak ülkelerde deniyor ki: İleri topraklarda bir adam gelmiş kadınları koruyormuş. Efendimiz (SAV) in o güne kadar dünyada hiç duyulmamış böyle bir namı yayılıyor: Bir adam kadınları koruyor. Başka ülkelerde kadınlar bunu konuşuyor. Düşünün, böyle bir Rasulün ümmetiyiz. Bu bakışı ters çevirirsek yanlış yapmış oluruz...

Konuyu getireceğimiz diğer yer, Efendimiz (SAV) in öğrettiği şu hakikattir: Kadınlarınız size ALLAH'IN EMANETİ'dir. Gelmeye çalıştığım bir nokta da budur. Bu, tasavvufu meşgul erkekler için önemlidir. Bir kadın cehennemden korkan, korunan bir kadınsa, eğer bir kadının önceliği ve duası "Ey Allahım, beni örtücü olmaktan, küfür ehli olmaktan kuru ve kurtar" ise, bu telaşla amelleri varsa bu kadın o erkeğe Allah'ın Emaneti'dir. Bir kadın; "Allahım senin razı ve hoşnut olmadığın arzu ve isteklerden beni kuru ve kurtar" diye yakarıyorsa bu kadını Allah o erkeğe emanet ediyor. Çok dikkat edin! Birisi böyle bir kadınla beraberse o kadına olan davranışlarına çok dikkat etmelidir. Tasavvufu meşgul ve "Allahım beni örtücü olmaktan kuru" telaşına girmiş bir kadın çok önemlidir ve o erkeğin imtihanı o kadındır! Cennet adayı o kadın o erkeğe Allahın emanetidir; Allah'ın emaneti olan kadın odur. O kadın içindir; "Cennetin bir eşyasını sana emanet ettim" cümlesi! Bu emanetle ilgili çeşitli boyutlar vardır. O emaneti teslim etme görevin varsa o kadın sayesinde cennete gidersin. Emaneti teslim edeceksin ya! O emaneti senden orada alacaksa sen de o kadınla beraber cennete gidersin. Bu yüzden çok özen gösterelim: Bir evde böyle bir kadın varsa bilin ki, o kadın o erkeğe bu dünyada Allah'ın çok büyük bir hediyesidir. Sonsuz hayatı düşünerek bakabilirseniz Allah'ın ona çok büyük bir hediyesidir. Örtücü olmaktan korunan, korunmak isteyen ve buna yönelik de telaş içerisinde olan o kadın o erkeğe Allah'ın verdiği büyük bir hediye. Yasin Suresi 56. ayette bahsedilen; "Siz ve eşleriniz tahtlarda oturacak" denilen eşler farklı eşlerdir. Evde öyle bir kadın varsa o kadın bu dünyada Allah'ın çok büyük bir hediyesidir.

Efendimiz (SAV) dünyada edinilecek şeylerden ve öneminden bahsediyor. Sahabeler telaşlanıyorlar, iyice öğrenmek için "ne edinelim, neye dikkat edelim?" diyorlar. Buyuruyor ki Efendimiz: "Cennete gitmenizi kolaylaştıracak kadınlar edinin." Öyle önemli ki... Efendimiz (SAV); "Sizin için bundan daha önemli bir şey yok. Şöyle mal, şöyle toprak, şunum var, bunum var değil, cennete gitmenizi kolaylaştıracak kadın" buyuruyor. Bunu neden söyledik, bunun tanrılarla ve tanrılıkla ilişkisi ne? Biraz sonra bahsedeceğim, bir GİZLİ MUHTARİYET vardır. Bu gizli muhtariyet en fazla eşler arasında açığa çıkar. Hatta eşler arasında hemen açığa çıkar. Evde kendilerini birbir-

lerinin rakibi görürler. O gizli muhtariyet yüzünden seslerinin tonu değişir, birbirlerine davranışları değişir. Kesinlikle kaybedenlerden olurlar, kesinlikle! Hele ki böyle bir kadınla kavga edip seccadeye secdeye gitmek kişiye çok fayda getirmez. Efendimiz (SAV); cehennemden korunan bir kadın erkeğe Allah'ın emanetidir diyor. Bu kriter ve bu kadın çok önemli. Efendimiz böyle buyuruyorsa bunu çok önemsemek lazım!

-O zaman kadının işi daha kolay gibi. Sorumluluk erkekte.

Kadının işi gerçekten kolay. Ama ne yapınca? Biz bu hadislerle bir kadın tarif ettik; cehennemden korunan müttaki kadın! Müttaki olan, Allahım beni küfür ehli olmaktan kurtarıver diye yakarıştaki olan, bunu telaş ve öncelik edinmiş bir kadın tarif ettik. Bu kadın zaten işleri çözmüş. Bunun eşine ve hayata karşı davranışı nasıl olur bir düşünün. Bu telaşa girmiş bir kadın çok farklı bir kadındır ya. Çok farklı olduğu için emanettir o. Anlatmaya devam edersek hep beraber ağlarız. Bir tiyatroçunun sözüyle bitirelim; anladın sen onu. “Kadının işi daha kolay” şu şartla doğrudur: Eğer örtücü olmazsa! Örtücü olmazsa kadının da, erkeğinde işi kolay. Yeter ki örtücü olmasınlar, işler kolaylaşır. Örtücünün, tanrının işi zor!

Tanrılık halinden nasıl kurtuluruz? Esmâ'ül Hüsna ihşa ederek. İhşa etmeye nasıl başlarız? Tanıyarak. Tanıdıkça yararlanmayı, değerlendirmeyi, ihşa etmeyi de öğreniriz inşaAllah. Kadınlar konusunu Esmâ'ül Hüsna'nın ihşa edilmesine oradan başlayalım diye açtık.

“Esmâ'ül Hüsna Allah'ındır. O'na onlarla dua edin.” (A'râf-180)

Bu ayet çok önemli bir yol göstericidir; Allah'a Esmâ'ül Hüsna'yla dua edin. Esmâ'ül Hüsna'larla nasıl dua edebiliriz? İstedikçe gibi. Onlar birer kanundur, probleminiz neyse onu çözmek üzere bu kanunlardan dilediğiniz gibi yararlanırsınız. Sizin için örtücü ilahlık bir problemse o problemi çözerken dualarınızda bu kanunlardan yararlanın. Ama dikkat edin, o kanunlardan “A” Takdim Formu “BEN” de yararlanır, izin vermeyin. Kişi “A” Takdim Formu “BEN”in ihtiyaçlarına yönelik dua ediyorsa onun duası da tutabilir, isteğine kavuşabilir. Duanın yerine gelmesi doğru yolda olduğunun göstergesi değildir. Allah kimi dilerse duasını kabul eder. Kabul ederse duası gerçekleşir. Duanın yerine gelmiş olması kişinin doğru yolda ilerlediğini göstermez. Duasında ilahlığını kuvvetlendirecek şeyler istemişse daha kuvvetli ilah olur. İstedikçenin oluyor olması, dualarında başarı sağlıyor gözükmesi doğruyu bulduğunun işareti değildir. O kişi esmâ'ül hüsna kanunlarını kullanarak kendi ilahlığını kuvvetlendirecek malzemeler kazanıyor, yaptığı bu. Peki duayı doğru yolda nasıl kullanırız? Tek bir hedef, tek bir idrak vardır; ör-

tücü olmamak. Esmâ'ül Hüsna'yı örtücü olmamak için kullanmalıyız. Ayete bu gözle bakalım: Esmâ'ül Hüsna Allah'ındır, O'na onlarla dua edin. Onları kullanarak örtücü olmaktan kurtulmaya çalışın, onlardan yararlanın.

TALİBİN "GENERAL TANRI" YI ÖNEMSEMESİ YARARLI OLUR

1. Esmâ'ül Hüsna'nın "İHSA" edilmesine dua amaçlı başlamak, daha sonra tefekkürün bir boyutu olarak duayı daim eylemek gerekir. Günlük yaşantı içerisindeki olayları, duygu ve düşünceleri duaya dönüştürmek ve hepsini Esmâ'ül Hüsna ile ilişkilendirmek, İHSA için çok önemlidir. [İrşat-180: "Esmâ'ül Hüsna Allah'ındır. O'na onlarla dua edin."]

2. Eğer, dua "A" Takdim Formu "BEN" in yaşantı ihtiyaçlarına yönelik yapılırsa, bu sipariş türü istekler ve isteklerin gerçekleşmesi; ancak, "örtücü ilah" iddiasını sabit ve güçlü kılabilir.

3. Bu bağlamda; özünde "Durum Tesbiti"nden kaynaklanan bir yöneliş olan "Dua", öncelikle "A" Takdim Formu "BEN" in iddiasından rahatsızlık duyma ve kurtulma gayretlerini içermelidir. Bu tür rahatsızlık ve gayretler, TALİBİN "kader" gerçeğini idrak edebilme ölçüsüne bağlı olarak; nihayet "MERHMET" isteyen tek kelimelik, sığınan seslenişte ifadesini bulur.

4. "A" Takdim Formu "BEN" in muhtariyet iddiasının "örtücü ilah" fonksiyonunu, "B" Takdim Formu "BEN" den ayırt edip, sonra da bunu "YOK" edebilme öncelikli işini tamamlamadan; bilerek veya bilmeyerek, "B" Takdim Formu "BEN" i; "YOK" edebilme gayreti adı altında kişi, aslında "B" nin cüz terkiibini kuvvetlendirir. Çünkü, "A" Takdim Formu "BEN", bu çalışmalar sırasında "Gizli muhtariyet" etkisiyle esma zikirlerini kullanarak bir şey olabilir, diğer insanlardan farklı bir şeyler yapabilmeyi hedefler. Böylece, zikir çalışmaları sonucunda ağıza çıkan esma manaları sayesinde "A" Takdim Formu "BEN", "uluhiyeti" tanıyarak cazibesine kapılır ve gizli muhtariyet ile bu mertebeyi sahiplenir. Buradaki gizli muhtariyet; çünkü, esma çalışmaları yapan kişi mahcubiyetinden dolayı açık olan muhtariyeti görmek istemez, ama görmek istemediği şeyi terk edemediği için muhtariyet de gizli çalışır. "A" Takdim Formu "BEN" in iddiası için suistimal ettiği "Rububiyet" iken, şimdi "uluhiyet" olur; bu durumda, "Tanrılık" pozisyonu da "ER" halinden. "GENERAL" lige terfi etmiş olur. (Allah'im merhamet ediver. Amin)

12. Tefekkür Şema'mızdaki şu cümleyle devam edelim: *Eğer dua "A" Takdim Formu "BEN" in yaşantı ihtiyaçlarına yönelik yapılırsa, bu sipariş türü istekler ve isteklerin gerçekleşmesi; ancak, "örtücü ilah" iddiasını sabit ve güçlü kılabilir. Bu bağlamda; özünde "Durum Tesbiti"nden kaynaklanan bir yöneliş olan "DUA", öncelikle "A" Takdim Formu "BEN" in iddiasından rahatsızlık duyma ve kurtulma gayretlerini içermelidir. Bu tür rahatsızlık ve gayretler, TALİB'İN "kader gerçeğini" idrak edebilme ölçüsüne bağlı olarak; nihayet "MERHAME" isteyen tek kelimelik, sığınan seslenişte ifadesini bulur.*

Eğer talib, "Örtücü olmaktan ve küfür ehli olmaktan kurtulmak istiyorum" deyip dualarını ve gayretlerini bu yönde yaparsa onda kader bilinci gelişir. Geliştikçe duasındaki seslenişler kaderle ilgili idrakı çerçevesinde boyut değiştirir. Hatta öyle olur ki, nihayet tek bir kelimeye kadar gelir; Merhamet der. "Merhamet Allahım, ancak merhamet edersen" der ve durur. Esmâ'ül Hüsna'larla dua etmek önemli bir ibadettir, "Merhamet" diyeceğimiz o idraka gelinceye kadar yararlanacağımız önemli bir imkândır.

Bu yola yeni başlayan ve zikrullahtan yararlanmak isteyen birisi "İradesi kuvvetli biri olayım" deyip Mürid isminden yararlanmak isterse iradesi kuvvetli birisi olur, yani Mürid ismini yeterince zikrederse onda Mürid'le ilgili açılan beyin kapasitesi sayesinde iradesi kuvvetlenebilir. Ama bu işi yapan örtücülüğünün farkında bile olmayan birisiyse ve o kuvvetli iradeyi örtücü ilahlığı için istemişse iradesi kuvvetli bir örtücü ilah haline gelir. Dolayısıyla örtücü ilahı kuvvetlendiren bir dua ve sığınış olmasın. Öyle bir tefekkür ve istek olmalı ki, öncelikle örtücü ilahlıktan kurtulmak için Esmâ'ül Hüsna'dan yararlanılıyor olsun. Talip, örtücü ilahın en önemli özelliklerinden birisinin öfke olduğunu, öfkenin en önemli ilahlık vasıflarından, tanrılık işaretlerinden olduğunu gördü, onun ancak örtücülükten kurtulunca kalktığını anladı ve "ben bu öfkeden kurtulmalıyım" diyor. Hedefi örtücü ilahın bir vasfından kurtulmak. Öfkeli olmaktan bunun için kurtulmak istiyor. Bir yöntem aradı ve kurtulmak için HALİM ismine sığındı. Çok önemli nüansı fark edin. İlk kişi iradesi kuvvetli biri olayım diyor, bu ise örtücülükten kurtulmak için şunu yapmalıyım diyor. Halim selim, nazik, kibar bir insan olmak için değil. Örtücü ilahlıktan kurtulmakla ilgili bir hedef koydu ve Halim isminden yararlanarak örtücü ilahın önemli bir özelliği olan öfkeden kurtulmaya çalışıyor. İki bakış açısının farkı şudur. Birisi kişide muhtariyete ait Halim'i yükseltir, onu hümanist yapar. Diğeri "B" kapsamında Halim'i geliştirir...

Daha da somutlaşması için örneğimizi Alim ismine de uygulayalım: Bir kişi "bilgili" olmak için Alim isminden yararlanabilir. Bir başkası da Allah'ı iyi tanımak, "A" yapısını iyi tanımak ve ondan kurtulmayı öğrenmek için

bir telaşla Alîm zikri yapabilir. Allah muhafaza etsin, kendinizde bir hastalıktan şüphelendiniz, internetten veya sağlıklı ilgili bir kitaptan o hastalığın özelliklerine bakıyorsunuz. Şüphelendiğiniz o hastalıktan kurtulmak için oralara bakmak, o şüpheyi veya hastalığı üstünüzden atmak için ondan yararlanmak doğru bir davranıştır değil mi? İşte Alîm isminden de diğer esmalardan da bu tefekkürle yararlanmak lazım: Örtücülükten kurtulmak için! İlah edebildim mi? Halbuki siz “farklı ve bilge birisi” olarak görünmekten hoşlandığınız için de bilgi edinebilirsiniz. O bilgi ancak muhtariyetinizi güçlendirir. Oysa hastalıktan korunma telaşı ve korkusuyla çare arayan gibi yararlanmak gerekiyor! Günümüzde sağlık konularına internetle çok kolay ulaşıyor. Kişi bir hastalık duyuyor, kendinde bazı belirtileri hafif sezerse hemen internete soruyor, korunma ve kurtulma telaşıyla. İşte bu kurtulma duygusu gibi bir şirkten kurtulma duygusunu dualarda yakalamak gerekiyor. Nasıl, tıp kanunlarından yararlanarak hastalığından sıyrılmak istiyorsun, Esma’ül Hüsna’yı da şirkten kurtulmada öyle yararlanacağın kanunlar gibi görmek gerekiyor. Esma’ül Hüsna’lara küfür hastalığından sıyrılmak duygusuyla yaklaşmazsan onlardan yine yararlanırsın, ama muhtariyetini güçlendirici şekilde. “A” Takdim Formu “BEN”in kuvvetlenir. Sonuç öyle olur.

Tasavvuf meşgul olanda tasavvuf kokusu öyle bir mahcubiyet oluşturur ki, kendisindeki “BEN”i görmek istemez. Yanında oturanı hesaba almaz, o yokmuş gibi davranır. Ama var o. Kendisindeki ilahlığa da yokmuş gibi davranır. Ama onu yok etmedi ki! Onun veri tabanı, onun bilinci duruyor. Görmezden gelse bile ilahlık bilinci var ve o ilahlık bilinci yaptığınız zikrullahla oluşan tanımayla Ulûhiyeti tanır ve Uluhiyet’in cazibesine kapılır. Artık Rububiyet gücüne değil hayran olduğu Ulûhiyet’e yapışır, ona sahip çıkar. Ve Ulûhiyetin cazibesıyla sahip çıktığı Rububiyeti görmezden gelir. Rububiyete sahip çıkarken “er” olan tanrı Ulûhiyeti tanıyıp ona sahip çıkınca “general”liğe terfi eder, General Tanrı olur. Artık hikmetli sözler söylüyor gibi konuşur, kendisinden Allah açığa çıkıyor zanneder. Er tanrılar onu dinlerken ne önemli kişi, ne kadar önemli sözler söylüyor, çok ilerlemiş derler. Kimseden Allah açığa çıkmaz, öyle bir şey olmaz! “Bir birim var, Allah da oradan açığa çıkıyor” diye bir şey olamaz. Allah’ın açığa çıktığını sandığın o birim TANRI’dır. Senin yok etmen gereken bu ZANN’dır. Herhangi bir yerden Allah açığa çıkmaz. Allah’ın açığa çıkması için oluşturduğun yer tanrıdır. Yok etmen gereken zann önce odur. Çünkü sen benden Allah açığa çıkıyor zannıyla gizlice “Ben Allah’ım” diyorsun, zaten Allah gibi davranmaya başlarsın. Böylece seni dinleyen, seyreden, okuyan erler bu generale hayran olurlar, onu kutsal zanneder. Ama o aslında bir general tanrı! Sadece tanrılığını ilerletmiş, Uluhiyet’e sahip çıkar hale gelmiş, o kadar!

-General tanrılık ile kast edilen şey firavunlaşmak mıdır?

Hayır, firavun farklıdır! General tanrı namaz kılar, secdeye gider. Firavun farklıdır, onu narsist tanrılar alanında buluruz. O narsist tanrılıkta ilerlemiş, kendi ilan ettiği ilahlığına aynel yakini gayet ileri gitmiş bir yapıdır. Firavun zahiren de ilahlığını ilan ediyor. İlan ettiği ilahlığa öyle aynel yakın elde etmiş ki, öyle güçler açığa çıkarıyor ki, tipik narsist tanrıdır. Oysa general tanrı tasavvufî meşgul olan bir talibin fark etmeden düşebileceği bir girdaptır.

Kadınlarla ilgili bir kısmı ekleyip devam edelim. Kadınlardan bahsederken Efendimiz (SAV)'in imanlı kadınlara koruyuculuğuyla ilgili paylaşmayı planladığım bir şey vardı, unutmşuz: Bu koruyuculuk yalnızca Efendimiz'in aramızda yaşadığı zamana ait değildir. Kanaatimce, gözlemlerimce hala devam eden, şu an var olan bir koruyuculuktur. Çok dikkatimi çeken bir şeydir bu, cehennemden, örtücü ilahlıktan kurtulma telaşına girmiş imanlı kadınlar, salihalık yolunda salâvatı çok seviyor ve kullanıyorlarsa onlarda çok güzel açılımları gözlüyorum. Kendimce sanıyorum ki, Efendimiz (SAV) onlara POZİTİF AYRIMCILIK yapıyor. Emanet oldukları için onlarla ilgili çok farklı hediyeler var. Onlarla ilgili birçok anı duyuyorum, bir tanesini paylaşayım: Benim çok muhterem bir arkadaşım, bir kardeşim var, kelimelerle onu tarif etmek, anlatmak çok uygun değil. Onun imanını, halini, Allah'a olan muhabbetini tarif etmek kelimelerle kısıtlanıyor gibi geliyor bana. Onun bir saliha annesi var, mübarek. Enteresan bir şey, sanki Efendimiz (SAV) onların evinde misafir, sürekli. Rüyasında sürekli Efendimiz'i görmesi o kadar normal ki. Kalkıp o gün; "Bugün Efendimiz'i gördüm" demesi çok normal karşılanıyor, annesi için. Bir rüyası dikkatimi çekmişti de sizlerle paylaşayım. Salâтта huşuyla ilgili bir hadisi paylaşmıştık; Efendimiz (SAV) zamanında salâтта insanların gözleri ayaklarından ileri gitmezmiş. Daha sonra bakışlar biraz yön, yer ve mevzi değiştirmiş. "Efendimiz döneminde insanların gözleri ayaklarından öteye gitmezmiş" diye anlatıyor eşlerinden birisi. O mübarek arkadaşımız paylaştığımız bu hadisi annesiyle, babasıyla, sevdikleriyle paylaşıyor. Ve o zaman annesi bir rüyasını hatırlıyor ve anlatıyor: Efendimiz bize gelmişti, uzanmak istedi, şu sedire uzandı ben de üstünü örtüyordum. Bana dedi ki; "Ayaklarımı örtme, ayaklarım gözüksün, oradan Rabbimi görüyorum." Bu rüya ile "salâttaki gözler" arasında kendilerince bir benzetme yapmışlar, bir ilişki kurmuşlardı. Demek istiyorum ki; Efendimiz (SAV) örtücü olmaktan korkan, korunan ve bunun için da salâvatı seven kadınlara pozitif ayrımcılık yapıyor. O, "Örtücü olmaktan korunun" uyarısını yapan bir

Rasul, bunu hayatıyla yaşayarak anlatan bir Nebi'dir (SAV). O'nu bilmemek, O'nu duymadan öyle ölüp gitmek nasıl bir şanssızlık. Allah muhafaza etsin. Bu muhabbetle salâvattan yararlanan salihalarından çok güzel anılar duyuyor insan. İnşâAllah değerlendirenlerden oluruz, inşâAllah.

Kader, mutlaka halledilmesi gereken bir konumuz. Bu yüzden yeri geldikçe onu da açmaya çalışıyorum. Kader konusunda; aklıma sorular geliyor ama halledemiyorum gibi düşünenler varsa mutlaka çözmeli, mutlaka. Kader konusunu çözmeden bu meseleyi halledebilmek mümkün olmaz. Onu çözmeye öncelik vermeliyiz. O konuyu çözebilecek, kavrayabilecek idrak için Ehadiyet'i Vahidiyet'i kavramak şarttır. Bu idrakı oluşturmak için Kur'an-ı Kerim'i rehber aldığımızda Kur'an bize şahid olmamız gereken iki ana noktayı öğretir: İLK MESAJ BİLGİ La ilahe illallah'tır: Örtücü ilah olursan cennete giremezsin. "La ilahe illallah" mesajı bize; örtücü ilah olursan cennete giremezsin demektir. Bunun şehadeti "Eşhedü en la ilahe illallah ve Eşhedü enne Muhammeden abduhu ve rasuluhu" dür. İKİNCİ MESAJ BİLGİ İhlâs Suresidir: Allah Ehadus Samed'dir. Bu bilgi idraka dönüştüğünde şehadeti; "Eşhedü en la ilahe illallahül EhadüsSamedüllezi lem yelid ve lem yûled ve lem yekün lehu küfüven ehad" dir. İlk şehadet bize B İlmini, ikinci şehadet Ehadüs Samed İlmini açar.

13. Tefekkür Şemamız AMENTÜ BİL KADERİ konusunda gelişen açık veya gizli ikilemlerin giderilmesinde talibe yardımcı bir yoldur, Kader'i anlamaya yardımcı bir vesikadır. Birlikte şemamızı ve oradaki kavramları tanımaya çalışacağız.

"Amentü Bil kaderi" ifadesindeki "B" harfi önemlidir. Oradaki "Talib" ifadesi de önemlidir. TALİB örtücü olmak istemeyendir, örtücü olmamaya talib olandır. Şemada bir anahtar var. O anahtar İslamiyet'te bir doğrunun tespiti için bir anahtardır. Bu anahtarın her halukarda şu şablona uyması gerekiyor Bir; mutlaka BİLLAHİ ANLAMINDA BAKIŞ AÇISI oluşturması gerekir. İki; bir bakış açısı tespit ettiğinizde tespit edilen bakış açısının gereği olarak SALİH AMEL oluşturması, bir amel önermesi şarttır. Bu ikisi birlikte çok önemlidir. Öğrendiğiniz bilgilerin sindirilip sindirilemediğini bu soruyla test edebilirsiniz; ben öğrendiğim bilgiyle nasıl amel edeceğim? Öğrendiğiniz yeni bilgiyle kendinize bir amel oluşturmalsınız, ama dikkat edin, bu yeni bir amel uydurmak değildir. Anlatılmak istenen şey, öğrendiğiniz bilgiyle ilgili yapacağınız bir şey bulmanız gerektiğidir. Onu bulduğunuzda o bilgi sindirilmiş olur, yani fiile dönüşmüş olur. Kural bu: Önce "Billahi anlamında Bakış Açısı" oluşturmak, sonra bu bakışın gereği "Salih Amel" oluşturmak.

"AMENTÜ BİL KADERİ" KONUSUYLA İLGİLİ GELİŞEN AÇIK VEYA GİZLİ İKİLEMLERİN GİDERİLMESİNDE TALİBE YARDIMCI BİR YOL

"Doğrunun" tesbiti istenen her konuda anahtar şöyledir:

I. "Billahi" anlamında "Bakış Açısı" oluşturmak: Bir başka deyişle;

"Bakış Açısı"nın Kur'an'ın ana mesajı olan iki şahadet noktasını birlikte içermesi gerekmektedir.

1. **Mesaj Bilgi** → **Çıkarılacak Sonuç** → **Şahadet**
1. Lâ ilahe illallah → **Bir tek ilah olursun** → **Eshedü en lâ ilahe illallah ve Eshedü enne Muhammeden abduhu ve rasuluhu.**
Cennet'e giremeysin
2. **İhlas Suresi** → **Allah Ehad ve Samed'dir.** → **Eshedü en lâ ilahe illallahul Ehadus Samedulleğiy lem Yelid ve lem yüled ve lem yekün lehü küfuven Ehad.**

II. Tesbit edilen "Bakış Açısı"nın gereği olarak "SALİH AMEL" oluşturmak:
"Lâ ilahe illallah, Muhammeden Rasûlullah" gereği olarak Rasûlullah (SAV)'in sünnetine uymayan amel "SALİH AMEL" olmaz.

YUKARIDAKİ ANAHTARDAN HAREKETLE "AMENTÜ BİL KADERİ" için:

SORU-1) İman edeceğim tanımlama nedir?

SORU-2) Bu tanımın gereği olarak nasıl davranmalıyım?

CEVAP-1) İnsan-30: "Ve ma teşaune illa en yeşa Allah..."

İlk idrak Meal: Siz dileyemezsiniz, Allah dilemedikçe...

İleri idrak Meal: Ayrıca dileyen YOK, illa ALLAH...

CEVAP-2) İnsan-29: "İnne hâzihi tezkiretun, fermen şaettehaze illa Rabbihî sebîla"

Meal: Muhakkak ki, bu bir tezkire'dir; DİLEYEN Rabbine bir yol tutar

Cevap 1 ve 2'deki ayetler, diğer ilgili ayet ve hadisleri temsilen seçilmiştir.

EĞER !!! Yukarıdaki soruların cevabı olarak, var olan ayetler yerine, **"Beşeri Tanımlamalar" getirilirse, "BATIL DAVRANIŞLAR" üretilmiş olur.**

Cevap-1) İnsan-30

Cevap-2) İnsan-30'un cazibesiyile

oluşturulan "BEŞERİ TANIM"

Sonuç: Batıl Davranışlar

Cevap-1) İnsan-29'un tesiriyle

oluşturulan "BEŞERİ TANIM"

Cevap-2) İnsan-29

Sonuç: Batıl Davranışlar

MUHTAR TANRI	MECBUR TANRI	"B" İLK İDRAK	"B" İLERİ İDRAK
Muhtariyet iddiası İnsan-29'un tesirinde kalınca kişi, İnsan-30 ile İnsan-29'un ilgisini ve bütün lügünü fark etmez; İnsan-30 yokmuş gibi davranır.	Öncelikle "A"nın fark edilmesi ve yok edilmesi gerekliliğini bilmeden, "B"yi yok etmeye çalışan kişi, İnsan-30 için "Allah diledikten sonra BEN dilerim." der.	İnsan-29 ve İnsan-30'u "HU" çerçevesinde meallendirir. İnsan-30 için ilk idrak meal olarak: "Benim dilemem ALLAH'ın dilemesidir." der.	İnsan-29 ve İnsan-30'u "vahidül ehad" çerçevesinde kavrar. İnsan-30 için ileri idrak meal olarak: "AYRICA DİLEYEN YOK, İLLA BILLAH"

Tefekkür Şeması 13

Billahi Anlamında Bakış açısı La ilahe illallah'tır. Bunun manası oluştuktan sonra gereği Salih Amel'in ölçüsü ise Muhammedün Rasûlullah'tır. Mu-

hammedün Rasulullah gereği Efendimiz (SAV) in sünnetine uyan amellerdir. Salih Amel Efendimizin sünnetine uyan ameldir, başkalarının tarifi değil.

Anahtarımızla Kader Konusu'nu çözmeye çalışalım. Bu anahtarın iki noktası var: Billahi anlamında bir iman. Ve bunun gereği amel. Bu iki noktayı kavramak üzere iki soru soruyoruz: BİR: Kader konusunda neye iman edeceğim? İKİ: Bu iman gereği nasıl davranacağım, ne yapacağım? Tablomuzda bu iki soruya cevap olarak iki ayet kullandık. O iki ayet konuyla ilgili diğer ayet ve hadisleri temsil ediyor. Sorulara ayet ve hadis dışından cevap üretmek işi bozuyor, bu yüzden kader konusuna da AYETLE CEVAP veriyoruz. Soru-1: Kader konusunda neye iman edeceğim, iman edeceğim tanımlama nedir? Cevap-1: İnsan-30: "Siz dileyemezsiniz Allah dilemedikçe." Soru-2: Bu ayette tarif edilen imana göre nasıl davranacağım? Cevap-2: İnsan-29: "Muhakkak ki bu bir öğüttür; Dileyen Rabbine bir yol tutar." İki soru sorduk, bu sorulara ayetlerle de cevap verdik. Başlangıçta bunları anlayamıyor olabilirsiniz ama bunlar birer ayet. Anlayamıyor olsanız bile inkâr etmeyin, anlamadım diye ayet inkar edilmez. Cevapların ayet olması inananı inkârdan korumak ve kurtarmak için önemlidir. Anlayamadığımız noktada; "Bunlar ayet, bunlara iman edeyim ama manasını anlamaya da gayret edeyim" deriz, inkâr edip bırakmayız.

"İman edeceğim tanımlama nedir?" sorusunun cevabı İnsan Suresi-30. ayettir: "Ve ma teşaune illa en yeşeallahu: Siz dileyemezsiniz Allah dilemedikçe." Bu ayet İMAN EDİLECEK ŞEY'dir. Buna iman edin: "Siz dileyemezsiniz Allah dilemedikçe." Bu ilk idrak mealidir. Ayetin ileri idrak mealı şudur: "Ayrıca dileyen YOK, illa ALLAH." Bu meal idraken Kader Konusu kavrandıkça oluşur. İlk idrak mealde iki yapı vardır: Siz (dileyemezsiniz) Allah (dilemedikçe). Allah diliyor, siz diliyorsunuz. İleri idraktaki "Ayrıca dileyen yoktur" manasına dikkat edin: Ayrıca birisi dileyemez değil, birisi var da dileyemez değil! Ayrıca dileyen yok, illa Allah! İleri bu idrakta "ayrıca dileyen" olmadığı için, birisinin dileyip dileyemediği de tartışılmaz. İnsan-30 ayeti kalıp olarak "La ilahe illallah" gibidir, aynı formdadır: La ilahe/Ma teşaune, illa Allah/illa enyeşa Allah. Mealen: Sen yoksun/sen dileyemezsin, ayrıca dileyen yok/illa Allah. Yani illa dileyen Allah.

"Bu imanla nasıl davranacağım?" sorusuna cevap İnsan Suresi-29. ayettir: "Muhakkak ki, bu bir tezkiredir, Dileyen Rabbine bir yol tutar." İnsan-30'a iman ettik, İnsan-29'a göre amel edeceğiz: "Ayrıca dileyen yok" imanının gereği amel "Dileyen Rabbine yol tutar" dır. Tezatmış gibi gözüken bu hali şöyle inceleyelim: İnsan-29 gereği "Dileyen Rabbine yol tutar" deyip salih

amele yoğunlaştınız. İnsan-30 size bu amelleri, bu işleri hangi imanla yapmanız gerektiğini hatırlatıyor: “Ayrıca dileyen yok, illa Allah.” Hiçbir tezat yok! Biri ameli, diğeri iman edilmesi gerekeni söylüyor. İnsan-29’un önerisi iman etmeden yapacağın bir şey değildir. İnsan-30’a uygun iman edeceksin, sonra o imanın gereği olarak İnsan-29’a göre davranacaksın. Bu yüzden, İnsan-30 ayetine hiç değilse ilk idrak mealiyle yaklaşabilmek gerekir: “Siz dileyemezsiniz, Allah dilemedikçe.” Hiç değilse böyle inanmak gerekiyor. Ama ideali bir ileri idraktır: “Ayrıca dileyen YOK, illa ALLAH.” Eğer İnsan-30 imanını kabul etmişsen, “ayrıca dileyen YOK illa ALLAH” demişsen İnsan-29’daki “DİLEYEN” kim olur ki? Lütfen tefekkür edin...

Kişide İnsan-30 için yeterli iman ve idrak oluşmazsa İnsan-29’daki “Dileyen Rabbine bir yol tutar” ifadesini, “Dileyen”i muhtar sanar, yani kendisini muhtar sanar. Oysa İnsan-30 muhtariyeti tamamen kaldırıyor. Muhtariyet fikri kalktıktan sonra Kesret Alemi’nde senin için -dilenilmiş olan o dileğin açılmasını sağlamak üzere- “Dileyen Rabbine bir yol tutar” öğüdü geliyor. İnsan-30’a imanı tamamlanan için İnsan-29 tezat teşkil etmez. Bunlar birer ayet, idrak edemiyor olsan bile inkâr etme. Bu yoldaysan sakın inkâr etme, böyle kabul et: “Ayrıca dileyen YOK, illa ALLAH”a iman et. Uygulayacağında “Dileyen Rabbine bir yol tutar” deyip razı olacağı bir yol tut.

Önemli uyarı: Eğer yukarıdaki iki soruya cevaben ayetler yerine beşeri tanımlar oluşturulursa batıl inanış ve davranışlar ortaya çıkar. Soru-1 için İnsan-30’u, Soru-2 için İnsan-29’u tanımladık. Başka ayetler de var, hepsini temsilen “İnsan-29” ve “İnsan-30”u verdik. “Neye inanacağım?” ve “Nasıl amel edeceğim?” sorularının her biri için ayetler olmasına rağmen siz ayetin dışında ve ayete de uymayan “beşeri tanımlar” yapamazsınız, “Bana göre, şu âlime göre” diyemezsiniz. Cevap olarak bir ayet varken beşeri bir tanım yaparsanız batıl bir inanış doğurursunuz. Bu yüzden, Kader konusunda her hangi bir açıklama okuduğunuzda bu iki sorunun cevabına çok dikkat edin! Ayetler değil de beşeri tanımlamalar varsa, elinizde size batıl inanış ve davranış öğütleyen bir belge var demektir.

Bu konuda çok rastlayacağınız iki yanlış yaklaşım var: İlki neye iman etmeliyim sorusuna cevap olarak İnsan-30’u kabul eder. Tamam. Ama bu imana göre nasıl davranacağım sorusuna cevaben İnsan-29’u vermez. Davranış olarak kendisi bir tanımlama getirir; “Allah dileseydi yapardım” der. Bu yaklaşımla bir davranış uydurulmuş oldu ve “Allah dileseydi yapardım” diyen bir tanrı çıktı. “Dileseydi salât ikame ederdim, demek ki dilememiş!

Benim bir sorumluluğum yok” diyen yan çizen bir tanrı! Bu tanımı o getirdi! Halbuki “nasıl davranacağım?” sorusunun cevabı bellidir: İnsan-29: Dileyen rabbine bir yol tutar. Rabbine bir yol tutmak yerine kendisi bir tanım getirdi, yanıldı. Bu tanımı yapmasının sebebi aslında İnsan-30’un cazibesidir. İnsan-30’un cazibesıyla, sarhoşluğuyla tanım uyduruyor ve bir batıl davranış ortaya çıkıyor. Bu grup özellikle Efendimiz zamanında da vardır ve Efendimiz bu fırkayı lanetlemiştir. Gunyetü’t Talibin’de batıl fırkaların anlatıldığı bölümde bu grubu bulup okuyabilirsiniz.

Günümüzde çok telkin edilen bir batıl fırka da şudur: İnsan-29 gereği Nasıl amel edeceğiz sorusuna cevaben İnsan-29’u veriyorlar, burada doğru yapıyorlar. Dikkat ediniz; kader konusuna nasıl inanmalıyım sorusuna cevap olarak İnsan-29’un tesiriyle bir beşeri tanım uyduruyorlar. Nasıl iman edeceğini anlatan İnsan-30 ve diğer ayetler var. Ama bunlar, İnsan-29’un tesiriyle İMAN UYDURUYORlar. Öncekiler İnsan-30’un cazibe ve sarhoşluğuyla bir beşeri tanım yapıp AMEL UYDURUYOR’dur. Bunlar İnsan-29’un tesiriyle iman uydurarak muhtariyet ilan ediyorlar. Muhtariyet idrakıyla yaklaştıkları için İnsan-29’u görünce ilan ettikleri muhtariyetin tesiriyle ayete vuruluyorlar, “Tam muhtariyetimize uygun, aradığımız bu” diyorlar. Bu tesir gözlerini karartıyor, İnsan-30’u ve benzerlerini göremiyorlar. Diğer grup İnsan-29 ve benzerlerini görememişti.

-Tam amel tanrılar bu gruba örnek olur, değil mi?

Evet, tipik örnektir. İnsan-29’un tesiriyle İnsan-30’u fark edemiyor, göremiyor. Bu idrakla yazılan tefsirlere, meallere bakın, İnsan-30’u nasıl es geçtiklerini görürsünüz. Geçerler, tamamlayamazlar, ortasında bırakırlar. Tefsirleri alın, inceleyin. Eğer bu bakış açısıyla yazmışsa İnsan-30. ayetini İnsan-29’daki manaya uymadığı için bir yerinde keser. Bir kitap yazmışsa “İnsan-30” onun yazdığına ters düşüyor diye kader konusunu anlatırken “İnsan-30”dan bahsetmez, yalnızca “İnsan-29”a benzer ayetleri koyar, hadisleri de keserek yarım, yarım koyar. Çünkü kendisi bir beşeri tanım koydu, ayet ve hadisleri de o tanıma uydurmaya çalışıyor. Batıl inanış ve fırkalar böyle çıkıyor.

Kader bakış açıları dört ana grup olarak karşımıza çıkar. Birisi Muhtar Tanrı anlayışıdır. Bu yapıyla muhtar tanrı tam amel tanrının bir diğer halidir. Ne yapar? Muhtariyet iddiası nedeniyle İnsan-29’un tesirinde kalır. Bu nedenle İnsan-30 ile İnsan-29’un ilgisini ve bütünlüğünü fark edemez, İnsan-30 yokmuş gibi davranır. Muhtar tanrının özelliği budur: Sanki İnsan Suresi 30. ayet yokmuş gibi davranır.

İkincisi Mecbur Tanrı anlayışıdır. Tasavvufa heveslilerin çoğu bu sınıftadır. Mecbur tanrı muhtar tanrı idrakına göre bir ilerlemedir, ama tanrılıkta bir ilerlemedir. Çünkü hala tanrı duruyor. Bu ne yapar? Öncelikle muhtariyetin, yani "A" takdiminin fark edilmesi ve yok edilmesi gerektiğini bilmeden vehmi, yani "B" takdimini yok etmeye çalışır. Ve İnsan-30'a; "Allah diler, sonra ben dilerim" diye meal verir. Yani kendisini mecbur hisseder. Ondaki gizli muhtar diyor ki; "Allah diler, ben de mecburum sonra dilerim." Kaderi böyle izah ettiği, böyle anlattığı için onu dinleyen kişi, "Bu durumda biz robot muyuz?" der. "Biz robot muyuz?" demekle aslında onun kader anlayışına itiraz eder. Kadere değil, mecbur tanrının kader anlayışına itiraz eder. "Benim dileme yetkim yok. Allah diler, sonra ben dilerim" idrakı mecbur tanrıya aittir. Ondaki gizli muhtariyet Allah diledikten sonra diliyor.

İlk iki kader bakış açısı tanrı bakışlarıydı. Eğer kişi "B" takdimindeyse durum farklıdır. "B"de ilk idrakle birlikte kadere bakış değişir, ileri idrak zaten çok farklıdır. "B"de ilk idrak İnsan-29 ve İnsan-30'u "HU" çerçevesinde meallendirir. "B"nin ilk idrakı budur. Burada yine bir "BEN" vardır, ama o "BEN" muhtar değildir. Ona yasal yanlış demiştik, o "B" Takdim Formu "BEN"dir. Önemli bir idrak noktasıdır ama son durak değildir. Muhtar olmayan bu "BEN" durum tesbiti yapar; "Ben Allah'ın ilminde O'nun dileğinin suretiyim" der. Onun her şeyi durum tespiti, duası da. Durum tespiti yapan bu birim kaderi tesbit ederken "Benim dilemem Allah'ın dilemesidir" der. Bakış değişti, artık "ben diliyorum" demiyor. "Dilemem aslında Allah'ın dilemesidir" idrakı çok farklı, çok ileri, müthiş bir idraktır ama son durak değildir.

-Burada bir şehadet var, değil mi?

Burada şehadet var, durum tespiti var. Durum tespiti için şahid olmak şart. En azından ilmel yakın şahit olmak gerekiyor ki, o İlk keşiftir. İlk keşif; benim dilemem Allah'ın dilemesidir demektir.

Dördüncüsü "B"de ileri idraktır. Bu idrak İnsan-29 ve İnsan-30'u Vahidül Ehad çerçevesinde kavrar. İnsan-30 ayrıca dileyen yok, illa Allah'tır. Dikkat edin, "böyle der" demiyoruz. "Der" deyince birim oluşuyor, burada onu diycek bir birim yok. Şimdi; AYRICA dileyen YOK, illa ALLAH!

-İnsan-30'un cazibesi, İnsan-29'un tesiri diyorsunuz. Cazibe ve tesir farklı mı?

İnsan Rububiyet'ten itibaren mertebeleri öğrendikçe, kavradıkça öğrenmekle ilgili hayreti artar. Bir de yaşamakla ilgili hayret vardır. Öğrenmekle ilgili hayret ve yaşamakla ilgili hayret birbirinden farklıdır. Yaşamakla ilgili

hayret, yaşayanın şandan şana geçişinin hazzıdır. Bu hayretin artması şandan şana geçişlerle olur. Bir şandan başka bir şana geçişin ondaki hazzı HAYRET olarak ifade edilir. Bu bir şey öğrenenin değil, bir şeyi yaşayanın hayretidir ve bir “şaşkınlık” değildir. “Allah bunu nasıl yapıyor, şaşıyorum” diyen Allah’ı tanıyamadığı için öyle der, tanıyamadığı için şaşıır. Hayret bir halden başka bir hale geçişin hazzının ifadesidir. Bu hayret yeni bir şey öğrenirken de olur, ona öğrenmeyle ilgili hayret dedik. Bu yüzden, insanlar tasavvufta hep yeni bir şey duymak isterler. Yeni bir şey duyduğu zaman onda adrenalini farklı bir seviyeye gelir ve o seviye onda “bilme hayreti” oluşturur. Böylece, hep yeni bir şey duysun ister. Bu ilimle/bilmekle ilgili hayret halidir. Duymakla oluşan bu cazibe, bu hayret idrakle ilgili değildir. Tasavvuf bilgisi kişide bir cazibe oluşturur. Bu cazibeyle Ulûhiyet, Vahidiyet, Ehadiyet noktalarına ait bilgileri duyup dinleyince o bilgilerle sermest olur, gözü bir şey görmez. Eğer bilgi idrakla paralel değilse, o ilim sünnete uymayı getirmemişse; Efendimiz (SAV) in tarif ettiği amelle paralel gitmemişse kişi yakaladığı o sermestlikte bir amel uydurur ve ona inanır. Böylece batıl bir davranış çıkar.

Cabir radiyallahu anı anlatıyor. Turukat İbnü Malik İbni Cühşum geldi ve şöyle sordu: Ya Rasulallah bize dinimizin aslını beyan et. Bugünkü amel neyin içindedir? Bunun bilgisine nispetle biz sanki şimdi yaratılmış gibiyiz. Bugünün ameli kalemlerin yazıp da kuruduğu, takdirlerin cereyan ettiği işler içinde midir, yoksa karşılaşacağımız işler içinde midir? Bu soru günümüzde de çok soruluyor. Rasulullah sallallahu aleyhi vesellem; “Hayır, bugünkü iş yeniden oluşacak işler içinde değildir. Kalemlerin yazıp kuruduğu, takdirlerin cereyan etmiş olduğu işler içindedir” buyurdu. Sureka bu defa sordu; “Öyleyse amel ne için?” Efendimiz; “Siz amel edin, çünkü herkese kolaylaştırılmıştır” buyurdular. (Hadis)

Dikkat edelim; bugünkü iş yeniden oluşacak işler içinde değildir. Kalemlerin yazıp kuruduğu, takdirlerin cereyan etmiş olduğu işler içindedir. Hadisin bu kısmı iman edilecek bilgidir. Maalesef hadisin içinden bir cümleyi cımbızla alıp, altına veya üstüne de yorum ekleyip tümünü hadis gibi verince okuyanlar yanılabiliyor. Hadis böyleymiş diye yoruma inanıyorsunuz. Hadisin tamamına şimdi şablonla bakalım. Bu okuduğumuz yer diyor ki, bugünkü işler yeniden oluşacak; senin karar verdiğin ve yapacağın yeni işler değil. Kalemlerin yazıp kuruduğu, takdirlerin cereyan etmiş olduğu işlerdir. Bu kader konusunda neye iman edeceğiz sorusunun cevabıdır. Yani İnsan-30’un hadis olarak karşılığıdır. Devamında Sureka “öyleyse, amel ne için?” diye sorunca

Efendimiz ne buyuruyor? “Siz amel ediniz, çünkü herkese kolaylaştırılmıştır.” İşte burası da İnsan-29’un hadis olarak karşılığıdır, ne yapacağız sorusunun cevabı budur: Amel edin. Bu konuyu anlatan, “Efendimiz böyle dedi” diyerek yalnızca son cümleyi alırsa okuyanı yanıltır. Sadece ilk kısmı alırsa yine yanıltır. Efendimiz’in o açıklamasından sonra niye öyle bir soru soruluyor ki? “Şöyle inanın” dediği açıklama sahabelerin kafasını karıştırıyor. Normal hayatın, dünya hayatı bilincinin bilmediği bir inanış önerildi: Kalemlerin yazıp kurduğu, takdirlerin cereyan etmiş olduğu işlerdir. Normal yaşantısına bakıyor, kafası karışıyor ve soru sorması gerekiyor; “peki, öyleyse yapalım?” diyor. Cevap: Çalış, yap. Yani İnsan-29. Hadislere bu çerçevede bakacak olursanız çok yardımcı olacaktır inşaAllah.

-Yaptığım her şeyi Allah rızası için yapabilirsem örtücü olmaktan kurtulabilirim gibi düşünmüştüm. Siz “A” Takdim Formu’ndaki kişi de “Allah rızası için yapıyorum zanneder” dediniz. Bu beni korkuttu, nasıl olacak?

“A” Takdim Formu’ndaki kişi kendisi karar verir, bunu Allah için yapıyorum der. “Allah için yapıyorum” demek Allah rızası için yapmış olmak demek değildir. Allah rızası için yapıyor olmak; muhtariyetinizi ilan etmeden yapmaktır. Muhtariyeti ilan etmemek öyle hemen ertesi gün olmuyor, ben yarından itibaren muhtariyetimi ilan etmeyeceğim demekle olmuyor. Mücadele ederek başlıyor, bu mücadeleyle başlıyor. Muhtariyeti ilan etmemek bir süreçtir, böyle mücadeleyle başlar.

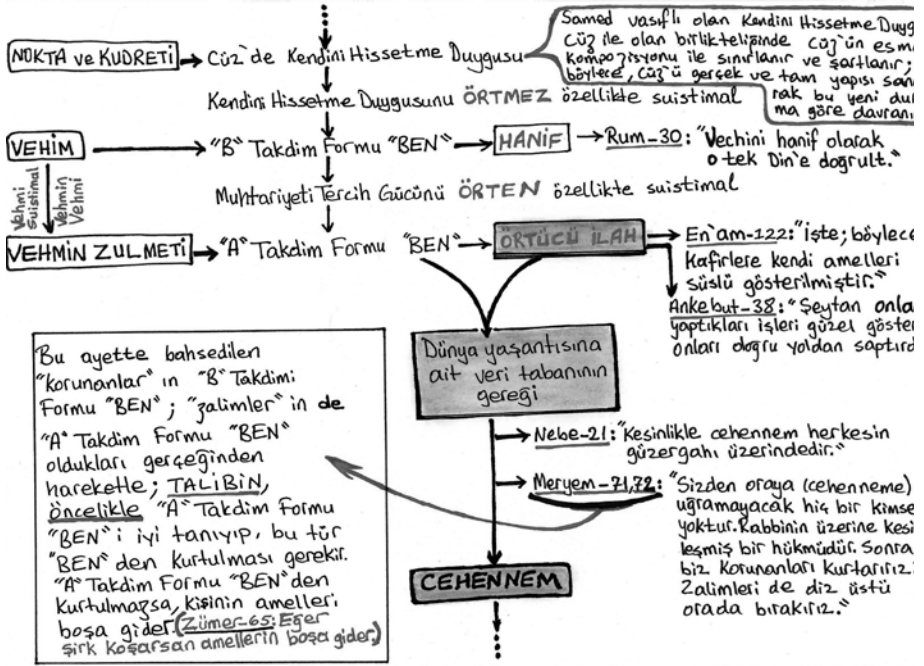
“A” takdimini, “B” takdimini anlatmaya başlamadan önce bir hakikat çizmiş ve bütün yaratma olaylarının Hakikat’in içerisinde cereyan ettiğini söylemiştik. İşte o hakikatin içerisindeki insan kendini ve hayatı düşünürken hakikatin dışında düşünüyor. Aslında her bir yaratılan, tüm hayat hakikatte olmasına rağmen, insan hakikatin dışında tasavvur ederek zannında oluşturduğu hayali dünyada fikirler üretiyor, o dünyada kendine “BEN” diyor, ilahlığını ilan ediyor. Paylaşımlarımıza bunu açıklayarak başlamıştık. O “BEN”e “A” Takdim Formu “BEN” deyip onu “B” takdiminden ayırmıştık. Daha sonra Kendini Hissetme Duygusu ile tanışıp idrakımızı ilerletmiştik. Şimdi biraz Kendini Hissetme Duygusu’nu tefekkür edeceğiz.

“A” Takdim Formu “BEN”, “B” Takdim Formu “BEN” ve Kendini Hissetme Duygusu, özellikle bu üçü insanın zihninde birbirine öyle girmiştir ki, kişi üçünü tek bir bütün gibi düşünür. Ve bu tek bütünle de muhtariyetini ilan eder. İddia ettiği bu muhtariyetten kurtulması gerekiyor. Nasıl? Muhtariyetten kurtulabilmesi için önce bu iki farklı “BEN”i birbirinden net ayırması

gerekiyor. Kendisindeki bu iki “BEN”i tarif etmesi bizzat tarif etmesi gerekiyor. Yunus Emre onu fark ettiği için “bir BEN vardır bende BENDen içeru” demiştir. Birisi asi “BEN”dir ona “A” Takdim Formu “BEN” dedik. “B” sırrıyla olan içeru “BEN”e “B” Takdim Formu “BEN” dedik. Bu iki farklı “BEN”i yakalayanın cümlesidir o. İşte önce bu iki “BEN”i fark etmek, “A” takdimiyle ve “B” takdimiyle “BEN”i somutlaştırmak gerekiyor.

“A” Takdim Formu “BEN” bir İDDİA’dır. “B” Takdim Formu “BEN” yaratılmış olandır, VEHİM’dir. Hakikat’in içinde olan, yaratılan budur. Ama “B” Takdim Formu “BEN” sistem gereği bir iddiayla muhtariyet ilan ederek “A” Takdim Formu “BEN”i oluşturur. Böylece her iki “BEN” o zihinde kaynaşıp bütünleşir. “BEN”den kurtulmak isteyen kişi bunları ayırt edemezse tasavvufu öğrenmekle “BEN”den kurtulamaz. Kurtulabilmek için önce bu iki “BEN”i ayırt etmek şart. Onun için onların özelliklerini bilmek gerekiyor. Aslında tarık/tarikat bu yolu öğreten ilimdir. Tarikat bu iki “BEN”i ayırt etmeyi öğreten ilim yolunun geçmişteki adıdır. Günümüzde olsaydı üniversitelerde Bilim Dalı olurdu. O dönemde tarikat, “A” bilincini fark ettiren, öğreten ilim yoludur. Onlar birer bilinç; “A” Takdim Formu “BEN” bir bilinçtir, “B” Takdim Formu “BEN” bir bilinçtir. “A” bilinci, bilincin tamamını muhtariyetiyle kaplar. Bu yüzden ondan kurtulmak zorundayız. Çünkü o bilinç cehennemdir, cehennemlik bilinçtir. O bilinci fonksiyonsuz hale getirmeyi başarılabilirsek “B” bilinci kalır. “B” Takdim Formu “BEN” bilinci cennetlik bilinçtir. Cehennem “A” Takdim Formu “BEN”dir. Cennet “B” Takdim Formu “BEN”dir. Cennet mevkileri, “B” Takdim Formu “BEN”in yok olma derecelerine göre oluşan idrak noktalarıdır. Her iki “BEN” bilincini fark ettikten sonra A’dan kurtulma mücadelesiyle meşgulken fark etmemiz gereken kavram KENDİNİ HİSSETME DUYGUSU’dur, onu mutlaka tanımak gerekir. Ama bu hemen olmuyor, çok tefekkür etmek gerekiyor. İlk fark etmeniz gereken şey, Kendini Hissetme Duygusu’nun sizin “BEN” dediğiniz yapınız olmadığıdır.

7. Tefekkür Şemamız Kendini Hissetme Duygusu’nun cüze verildiği noktadan sonraki sürecin tefekkürü için bir gösterimdir. Cüz’deki Kendini Hissetme Duygusu sizin yaratılmış yapınızdaki, cüz terkinizdeki, esma terkinizdeki Kendini Hissetme Duygusu’dur. Artık Kendini Hissetme Duygusu ve cüz birlikte. Kendini Hissetme Duygusu henüz cüze verilmemişken durum nasıldı? Önemi nedeniyle hiç değilse bunu biraz açalım. Kendini Hissetme Duygusu cüze gelmeden önce nasıldı?

Tefekkür Şeması 7

Kendini Hissetme Duygusu Samed vasıflıdır. Bu yüzden bir şeye cevap ve tepki olarak ortaya çıkmıyor, O işin KENDİSİ'dir. Kendini Hissetme Duygusu işin aslıdır ve herşeyde vardır. Hiç bir boşluk olmaksızın. O hangi terkibe gelirse o terkipte sınırlanır, terkipten şartları Kendini Hissetme Duygusu'nu sınırlar. Böylece Kendini Hissetme Duygusu kendini o terkip sanar. Herşey hiç bir boşluk olmaksızın Kendini Hissetme Duygusuyla kaplı olduğundan o duygu oturduğunuz koltukta da var. Koltuğun özellikleriyle sınırlandığı için kendini koltuk sanıyor. O duygu dünyada, güneşte, ayda, yıldızlarda, uzayda da var; kaplamadığı bir yer yok. BİLİNÇ Kendini Hissetme Duygusu'nun kendisini ne sandığıdır. Bu tanıımı önemseyin. Kendini Hissetme Duygusu hangi terkipteyse onun şartlarına uyar ve kendini o terkip sanar. Kendini Hissetme Duygusu insanda Ahsemi Takviym veri tabanına geldiği için Kendini Hissetme Duygusu orada kendisini İLAH sanar. Esmâ-i Külleha, esmaların tamamının olması Ahsemi-i Takviym veri tabanına sahip olmak demektir. İnsandaki en önemli özellik budur. AHSEMİ TAKVİYİM oluş budur. Bu yüzden insan bilmeden ilahlık yapar.

-“Şah damarından yakın” olan Kendini Hissetme Duygusu mudur?

Kendini Hissetme Duygusu'nun BİZZAT KENDİSİ'dir.

O her şeyde var. Senin cüz terkibinde bile var. Aslında senin cüz terkibin bile ondadır, onun bir şeklidir. 7. Tefekkür Şemamız'a devam edelim:

Kendini Hissetme Duygusu bulunduğumuz hale kadar geliyor ve İLK SUIİSTİMAL oluyor. Kendini Hissetme Duygusu'nu ÖRTMEZ özellikte suiistimal başlıyor. Suiistimal ne demektir? Suiistimal Allah'ın dışında bir varlık görüntüsü oluşturmaktır. Bir varlık oluşturmak değil! Öyle bir varlık yok! Bir Varlık Varmış Gibi bir görüntü oluşturmak suiistimaldir. Bir görüntü oluşturmayı nerede iyi kavrarız? Holografik evrende! Aslında Allah'ın dışında bir varlık yok, İlla Allah. "İlla Allah" olduğu halde, başka bir şey olmadığı halde, Varmış Gibi Bir Görüntü oluşturmak ilk suiistimaldir. Ama bu ilk suiistimal Allah'ın varlığını örten bir suiistimal değildir. İşte bu örtmez suiistimal kişi-deki HANİF yapıdır. O hanif yapıya ulaşmak lazım. Kur'an'ı ancak bu Hanif yapıya ulaştığınız zaman idrak olarak anlayabilirsiniz. "B" penceresinden bakarak Kur'an'ı anlamak ancak Hanif olursanız mümkündür. Eğer hanif yapıda değilseniz Kur'an'ın size verdiği mesajı anlayamazsınız. Bu yüzden Rum Suresi-30 "o Tek Diyn'e vechinizi hanif olarak doğrultun" der. Dini anlayabilmek için, idrakinizi, bilincinizi, vechinizi hanif idrakine getirin demektir.

İnsanda esmaların tamamının bulunması ona örtücü ilahlık getiriyor. Ahsen-i Takviym özellik nedeniyle terkibindeki esma-i külleha vasfına sahip çıkıyor. Nasıl? Bu esma terkibi nedeniyle insanda MUHTARİYETİ TERCİH GÜCÜ oluyor. Muhtariyeti Tercih Gücü'nü muhtariyet yolunda kullanması dilenmişse kul bu gücü muhtariyetini ilan etmekte kullanıyor, Rububiyet Gücü'ne sahip çıkıyor: "Ben hürüm, aklım, fikrim, bedenim, iradem hür. Onlarda tasarruf yapan benim, bu güç benim" diyen bir yapı çıkıyor. Bu iddiadaysa kişinin "La havle ve la kuvvete illa Billâh" demesi bir mana ifade etmez. Çünkü "Benim de gücüm var" diyor. İnanıyorsa bile diyor ki; Allahım senin gücün var, benim de bana göre gücüm var. Böyle düşünen kişi "La havle ve La kuvvete illa Billâh" dememiş olur. "La havle ve La kuvvete illa Billâh" zikrini muhtariyeti tercih etmemek için öğreniyoruz. Bize onun için öğretilmiştir. Tesbih salâtının önemi şimdi daha kolay kavranabilir.

ALLAH'I ÖRTEN SUIİSTİMAL Muhtariyeti Tercih Gücü'nün muhtariyet ilanında kullanılmasıdır. Bu kul artık hanif değildir! Çünkü "Ben de varım, ben de ilahım" diyor. Allah'ın VahidülEhad vasfını örtüyor. "Allah'ın ilahlığına bir şey diyen yok. O da ben de varız, ama O ilah" diyorsanız bu Allah'ın VahidülEhad vasfını örten bir iddiadır. Eğer sen de müstakil bir varlıksan,

yani ilahsan Allah Vahidül Ehad olmaz. Allah Vahidül Ehad'se SEN KİMSİN? Demek ki senin varlık iddian Allah'ın vasıflarını örtüyor. Örtücü budur! Kişi bunu; "Allah'ı tanımıyorum" diyerek yaparsa inkâr etmiş olur, Küfür Ehli olur. "Ben Allah'ı biliyorum" der de yaparsa nefesine zulmetmiş olur. Allah'ı biliyor ama örtüyor, nefesine zulm ediyor. Bu örtücülük niye var? Dünya yaşantısına gerekli olduğu için! Bu dünya yaşantısı için o olmak zorunda! Dünyada bu yaşantının olması için insanların ilahlılıklarını ilan etmeleri şarttır. İnsanlar bilerek veya bilmeyerek ilahlılıklarını ilan etmeseler ne bir keşif, ne bir icat olur, hiç bir şey olmaz. Onları ilahlılığını ortaya koyabilmek için yapıyorlar, bu işin peşindeler. Yoksa bu dünya hayatı olmaz. Örtücü veri tabanı dünya hayatının gereğidir. Örtücü veri tabanı yüzünden bu hayat var, bu hayat yüzünden cehennem var. Biri diğerrinin devamıdır. Ana karnındaki yaşantının gereği dünyadır, dünya yaşantısının gereği cehennemdir. Ana karnındaki ceninlere "Dünya hepinizin güzergâhı üzerinde" desek doğru olmaz mı? Doğacak! Bir hamilelik varsa doğum var. Onun gibi, bu dünya yaşantısındaki insana da; cehennem her insanın, her şeyin güzergâhı üzerinde diyebiliriz. Örtücü yaşantı varsa örtücülüğün gereği olarak cehennem var. Cehennem "A" Takdim Formu "BEN"dir. Kişi bu yapısını öyle benimser ki farkında olmaz. Onunla doğar, onunla yaşar, o yapısıyla Allah'a inanır, ibadet yapar, tasavvufla meşgul olur. Ama o ne yaparsa yapsın sonu cehennemdir; "A" Takdim Formu "BEN" cehennem demektir. Dolayısıyla kurtulunması gereken en öncelikli şey "A" Takdim Formu "BEN"dir.

Sizden oraya (cehenneme) uğramayacak hiçbir kimse yoktur. Bu Rabbinin üzerine kesinleşmiş bir hükümdür. Sonra biz korunanları kurtarıyoruz, zalimleri de diz üstü orada bırakıyoruz." (Meryem; 71, 72)

Demek ki, herkes cehenneme uğrayacak, kesin! Bu ayetin bizdeki açılımı nasıl olmalıdır? Talib'in ayetteki KORUNANLAR'ı ("B" Takdim Formu "BEN" halini) ve ZALİMLER'i ("A" Takdim Formu "BEN"leri) fark edip bir an önce "A" "BEN"inden kurtulması gerekir ki, dizüstü kalmış zalimlerden olmasın, korunanlardan olsun. Korunanlar (Müttakiler) örtücü olmayanlardır. Korunmak için her iki "BEN"e ait bilinç yapılarını, o bilinçlerin açığa çıkışlarını tanımak gerekiyor. Kurtulmak için tanımak şart, tanımadan kurtulmak olmaz! İslamiyet soyut değil somuttur. Çünkü somutsa tanıyabilirsin. Bu amaçla "A" ve "B" yapıya ait bazı özellikleri 9. Tefekkür Sayfamız'dan görelim.

Kendisindeki Rab gücüne el koyarak muhtariyet iddiasında bulunan "A" Takdim Formu "BEN" tanrılık ilanı ile bir örtücü ilah işlevi yüklenen bilinçtir,

bilsin bilmesin. O düşünürken ve konuşurken Allah yokmuş gibi davranır. İşte bu noktadan başlamak gerekiyor. “A”nın bu özelliğine dikkat edin: Allah yokmuş gibi düşünür, konuşur ve davranır. Bu yüzden “A” Takdim Formu “BEN”i siz konuşma ve hareket tarzından tanırırsınız. Japonca’yı iyi biliyor olmanız birisi burada Japonca konuşsa hemen bu Japon dersiniz, dilinden bilirsiniz. Tanrı’yı da dilinden tanırırsınız, kendinizde veya karşınızdakinde “Bu konuşan tanrı” dersiniz, tarzından tanırırsınız. Ve hemen “La ilahe” dersiniz. Ancak tanıyınca ondan kurtulabilirsiniz. Onu kendinizde konuşmasından yakalayıp “La ilahe illallah” diyeceksiniz. Bu mücadele Kelime-i Tevhid’in fiili zikridir, esas zikrullah budur; “Bir kere bunu diyen cennete girer” diyor Efendimiz. Bir kere kendisindeki örtücü ilaha “La ilahe” diyen ve bir kere “İllallah” diyen cennete girer. Bunun için onu tanımak, yakalamak lazım. Bir mübarek bunları dinledikten sonra dedi ki, ona “yakaladım seni” diyorum. Onu yakalayıp “Leküm diynüküm veliye Diyn” deyin. Zaten başkasına kâfir denmez. Başkasına Kafirun okuyanın kendisi tanrıdır.

Tanrılığı ilk göreceğimiz yer onun konuşmasıdır, konuşma sırasında hemen ortaya çıkar. Adı Nur Yiyici’dir. Kendinizde de dışınızda da onu çok kolay bulursunuz. Toplantıdan sonra bir arkadaşınla karşılaştın ve “Çok güzel bir tefekkür toplantısı yaptık” dedin, “B”ye ait güzel bir cümle kurdun. Sizdeki tanrılık iddiası dayanamaz, oluşan bu nuru yok etmek için hemen devreye girer. “Toplantıda anlatılanları herkes anladı mı bilmem, ama ben anlamadım” dersin. İşte bu tanrının cümlesidir. Bu cümle senin nurunu yer bitirir. Ama fark eder de ona uymazsan nurunu katlarsın. Değilse nurunu yer, çünkü o nur yiyicidir. Bu yüzden, düzgün bir cümle kurduğunuzda, güzel bir iş yaptığınızda korkun, nur yiyici sizin peşinizi bırakmayacaktır.

Hayatın içine baktığınızda o kadar çok Allah Yokmuş Gibi cümle kurduğunuzu görürsünüz ki. Basit bir örnek. Mesela sevdiği birisi ölmüştür. “Nasıl olur? Bu yaşta olur mu? Onu mu buldu?” der. Bakın Allah yokmuş gibi davranıyor, Allah yokmuş gibi konuşuyor. İnsan “A” Takdim Formu “BEN”in konuşma ve düşünme tarzını dünyanın gereği olarak bilir, onu birisi öğretmez. Ama “B” Takdim Formu “BEN” ne yapacak bilemezsiniz. “B”nin düşünme, konuşma ve yaşama tarzını bize Kur’an öğretir. Çok önemli bir ipucu bu.

“Onlara bir musibet isabet ettiğinde; ‘İnna lillahi ve inna ileyhi raciun (biz Allah’a aitiz, Allah içiniz ve O’na döndürülücüleriz) derler.” (Bakara-156)

"A" ve "B" YAPIYA AIT BAZI ÖZELLİKLER

"A" TAKDİM FORMU "BEN"	"B" TAKDİM FORMU "BEN"
"A" Takdim Formu "BEN" ile, kendisindeki "Rab" gücüne el koyarak, muhtariyet iddiasında bulunan; böylece, bilerek veya bilmeyerek "Tanrılık" ilanıyla bir "ÖRTÜCÜ İLAH" işlevi yüklenen bilinç, düşünürken ve konuşurken sanki ALLAH yokmuş gibi davranır. Bu sebeple, "A" Takdim Formu "Ben" e ait bir düşünce ve konuşma tarzı oluşur. • Cinsellik platformunun capı besini Örtücü ilahlığını temsilde kullanır. • Örtücü ilahlığını muhafaza amaçlı olarak öfkelenir; böylece, öfkeyi ilahlığın belirleyici bir işareti haline getirir. Bölücülük ve şiddet de ilahlık sınırlarını koruma yöntemlerinden dir. • "Merak Etmek" gibi önemli bir Tefekkür dürtüsünü, misneleri merak etmek için kullanarak, gıybet ve iftirayı normal bir düşünme ve konuşma gündemi yapar. • İlmi arttıkça ilahlıkteki örtücü lügü pekişir. • Tasavvuf ile meşgul olursa ve bilgide ilerlerse, tasavvufun kokusu ile, örtücü ilahlıkta uluhiyyetini ilan eder. • Örtücü ilahlık; beğenmeme, tatmin olmama ve didişme üzerine bina ettiği yaşantısını, daima, açık veya gizli ŞİKAYET içeren konuşmalarla belirtir. • Örtücü ilah açık veya gizli olarak TARDİR bekler; bulamazsa, hırçınlaşır. • Bir şeyleri ALAN olmak, Örtücü ilahın nefesi gibidir; VERİNCE nefesi kesilir gibi olur. • Kandırmak ve yalan, üretilen gerçeklerle normalleşir. • Örtücülüğün şiddeti ölçüsünde HARAMLARA MEYİL ve DÜŞKÜNLÜK artar.	"A" Takdim Formu "BEN" öyle bir "Kaf Dâğı" dır ki; varlığı bir iddia olmasına rağmen, gölgesi yaşantıyı kaplar. Ancak, Allah haşyeti ile paramparça olan bu dağ iddiasının gölgesi yaşantı üzerinden çekilince, "B" TAKDİM FORMU "BEN" ortaya çıkar. Böylece, ÖRTÜCÜ İLAH işlevi ortadan kalkınca; <u>SÜBHANALLAH, ELHAMDÜLİL-LAH, ALLAHÜEKBER, MAŞALLAH, İN-ŞAALLAH, VE LA HAVLE VE LA KUVVE TE İLLA BILLAH</u> idraklarını içeren düşünce ve konuşma tarzı başlar. İhlas Hayat Döngüsü'ne "B" kapısının dahil olmakla ve bu durumda kararlılık göstermekle: • Üstü örtülmemiş şekilde, doğrudan Esmâül Hüsnâ yaşantısı başlar. • Kişi "Kesif" kapısından girmiş olur. • Bu durumda, kişinin ilk sıfatı HANİF'dir. • Amentü Billahi ve Amentü Bil-kaderi dilde, halde ve fiilde zikrol-lah olmaya başlar. • Şekür, Hamîd ve Şehîd isimlerinin fiili zikrullahı Kapıdan girişle başlar. • Ayet ve hadislerin enfüsü matalarını görebilmek ve kavrayabilmek kolaylaşır. Sistemi "OKU" yabilmek hayat tarzı haline gelir. • Doğruları farketme konusunda "ilmelyakin" denilen hal başlamış olur. • Esmâül Hüsnâ'nın gerçek hallerine kavuşan "B" Takdimi "BEN" yapısı, Cüz terkibinden de kurtulma yolunda idrak ilerlemelerini yaparken, Fiillerin TECELLİSİ hayretleri artırarak başlamış olur. DAHA SONRASI DA KOLAY OLUR İNŞAALLAH

Muhtarlık iddiasında olmayanlar bir ölümle, bir sıkıntıyla karşılaştıklarında “İnna lillahi ve inna ileyhi raciun” diyerek durum tespiti yaparlar. “B” takdimi daima durum tespiti yapar, muhtariyetle fikir ileri sürmez. Bakın, Allah “Böyle deyin” diyor ama “A” takdimiyle yaşayan Allah yokmuş gibi konuşuyor. “A”nın bir dili var, “B”nin de bir dili var. O dili iyi yakalamak gerekiyor. “B” Allah yokmuş gibi davranmıyor ve nasıl bir nimetle müjdeleniyor:

“İşte bunlar üzerine Rablerinden salâvat (ilahi özellikler) ve özel bir rahmet vardır. Ve işte bunlardır hidayet bulanların ta kendileri.” (Bakara-157)

“Orada duaları “Subhâneke Allahümme”dir. Oradaki tahiyyeleri (karşılaştıklarında birbirlerine söyledikleri) “Selam”dır. Dualarının ahiri ise “El-Hamdü Lillahi Rabbil Âlemiyn”dir.” (Yunus-10)

“B”nin diliyle ilgili Naim cennetlerindeki yaşantıdan örnekle bir dil tarif ediliyor; Subhâneke Allahümme, Selam, ElHamdû Lillahi Rabbil Âlemiyn.

“Sübhanallahi velhamdülillahi ve La ilahe illallahu vallahuekber ve La havle ve La kuvvete illa Billahil aliyyil azim” zikrullahı da bir dil tarifidir, küfür kirini yıkayıcı bir dil tarifidir. Küfür bir kirdir, onu bize Tevbe-28. ayet öğretiyor; “Kesinlikle müşrikler necistir (kirdir).” Örtmek, şirk ve inkar kirdir, çirkinliktir. Bu küfür kiri “Ve la havle ve la kuvvete illa Billâh” ile temizlenir. “La havle ve La kuvvete” ile onu kesellersiniz, altından “illa Billâh” çıkar. Bu yüzden salât-ı tesbih örtücülüğün keselenip temizlendiği güzel bir ibadettir.

Kirimiz olan “A” Takdim Formu “BEN”in özellikleriyle devam edelim. A” Takdim Formu “BEN” cinsellik platformunun cazibesini örtücü ilahlığını temsilde kullanır. Dünya yaşantısının gereği olarak böyledir, sonu da cehen-nemdir. Cinsellik platformunda bir cazibe vardır. Ancak “A” takdimiyle yaşayan kişi bu cazibeyi örtücü ilahlığını temsilde, ilan ettiği ilahı temsilde kullanıyor. İlahlığını dişiliğinin ve erkekliğinin cazibesini kullanmak göstermek, temsil etmek “A” Takdim Formu “BEN”in işidir. İleride inşaAllah genişletiriz.

“A” Takdim Formu örtücü ilahlığını muhafaza amaçlı olarak öfkelenir. Eğer kişi öfkeyle meşgulse, tesbihi seccadesi çok önemli değildir, çünkü örtücü ilah. İlahlığını korumak ve muhafaza etmek için öfkeleniyor. “Sen nasıl beni dinlemezsin, nasıl beni hesaba almazsın...” deyip, öfkeyi örtücü ilahlığının korunması ve hüküm sürmesi için kullanıyor. Öfke örtücü ilahın işidir, öfke onun ilahlığının belirleyici işareti, alâmeti farikası haline gelmiştir.

Bölücülük ve şiddet de onun ilahlık sınırlarını koruma yöntemlerinden- dir. “Bizden olanlar olmayanlar, siyahlar beyazlar, zenginler fakirler...” der ve

ilah kendine göre diğer ilahları böler ve şiddet kullanır. Şiddet ve bölücülük onun en önemli vasıflarındandır.

Muttakiler, örtücü ilah olmaktan korunanlar bollukta ve darlıkta infak ederler. Allah sana ne vermişse onu Allah yolunda kullanman İnfak'tır. Onlar böyle yapar. Öfkeyi yutarlar ve insanı affederler. Allah da zaten muhsinleri sever: "Onlar bollukta ve darlıkta infak ederler. Onlar öfkeyi yutanlar ve insanı affedenlerdir. Allah muhsinleri sever." (Al'u İmran-134)

"Allah'ın rahmeti muhsinlere (muhsinlerden de size) ulaşır." (A'râf-56)

Aslında merak bir tefekkür dürtüsüdür ama "A" yapısı merak gibi önemli bir tefekkür dürtüsünü insanları merak etmek için kullanır. Başka ilahları merak eder. Böylece, gıybet ve iftirayı normal düşünme, konuşma ve yaşantı tarzı haline getirirler. Bir insanı merak normal hale gelir. Onun merakı ilahı meraktır, merakı örtücü ilahlıkta kullanır, Allah için kullanmaz! Merakı Allah'a kullanırsanız o tefekkür olur; çok sevaptır. Ama ilahları merak ederseniz çok günahtır. "İkisini birden yapıyorum" demeyin. O mümkün değil. Önemli bir kural var: Allah; "Onlar varsa ben yokum" buyuruyor. Onlar öncelikli! Onların olduğu yerde O olmaz! Onları düşünüyorsan onlar var!

Eğer ilmi "A" Takdim Formu "BEN" öğrenirse örtücülüğü kuvvetlenir, o âlim ilah olur, ilmi kuvvetli tanrı olur. Kendi ilahlığından kurtulmayı öncelik yapmadan tasavvufla meşgul olan kişi bilgide ilerlerse ulûhiyete sahip çıkarak generalliğe terfi edebilir. General tanrıyı hatırlayın.

Örtücü ilahlık, beğenmeme, tatmin olmama ve didişme üzerine bina ettiği yaşantısını daima açık-gizli şikayetle gösterir. Yaşantısını üç şey üzerine bina eder: Beğenmez, bir türlü tatmin olmaz ve daima didişir. Bunu şikayet içeren konuşmalarla belirtir, cümelerinde gizli veya açık şikâyet vardır, daima. Aslında hep Allah'ı şikâyet ediyor, farkında değil. Hep şikayet eder ama mutlaka takdir edilmek, beğeni almak ister. Gizli açık takdir bekler, bulamazsa, hırçınlaşır. Aslında almayı seviyor, bir şey almak ona oksijen gibi gelir. Veremez. Verince nefesi kesilir gibi olur.

Kandırmak ve yalan normalleşmiştir, bir gerekçe bulur kandırır. Örtücülüğünün şiddeti ölçüsünde harama meyli ve düşkünlüğü de artmıştır.

İnşaAllah devam etmek üzere tamamlamış olalım. Allah cümlemizden razı olsun. Allah'a emanet olun. EL-FATİHA

25 Rabiülevvel 1430 / 21 Mart 2009

Bu paylaşım buraya kadar ki tefekkür paylaşımları içerisinde en önemlisi olabilir. Değerlendirdiğinizde belki siz de o kanaatte olacaksınız. Önemi koldan kaynaklanıyor: Nefs-i Levvame. Bir nefis halini sizinle neredeyse hiç detaylandırmadık. Nefs-i Levvame ile nasipse nefis hallerine başlıyoruz. 14. Tefekkür Sayfamızı genişleterek konuyu anlamaya çalışacağız.

“Örtücü İlah”ın cennete giremeyeceğini, “Bismillah” diyerek sistemden “OKU”yan veya “OKU”yandan okuyan ve “La ilahe illallah” diyerek, öncelikle “örtücü ilahlık” olmak üzere bütün örtücü hallerden rahatsızlık duyan, örtücü hallerin sonucu görülen fikir, inanış ve davranışların pişmanlığını yaşayan TALİB, böylece; bir müttaki olarak Nefs-i Levvame kapsamına girmiş olur.”

Kur’anı Kerim’in verdiği ana mesaj budur; örtücü ilah cennete giremez. Mesaj bu! Kur’an’da dünya yaşantısıyla ilgili şifre ve mesaj arayan yanılır. Bu vasıfları nedeniyle onlara şifreli tanrı demiştik. Kur’an’da hem de “A” Takdim Formu “BEN” yaşantısıyla ilgili şifre arayan yanılır. Tek bir mesaj var; örtücü ilah cennete giremez! Bu mesajı “Bismillah” diyerek sistemden okumak lazım veya okuyandan okumak lazım Önce belirtelim ki sistemden okumanın şartı vardır; “Bismillah” diyerek “OKU”mak. Sistemin sunduğu bilgi paketi olan Sünnetullah’tan “örtücü ilah cennete giremez” mesajını okuyabilmek için, sistemde bu gerçeği görebilmek için sadece okumak yetmez, Bismillah diyerek okumak gerekiyor. İkra Suresi “OKU” demiyor. “İkra’ Bismi Rabbike; Rabbinin Adıyla OKU.” Rabbinin Adıyla -ileri idraklarda Adına- OKUmayı öneriyor. Öyle okursan ancak o zaman anlayabilirsin diyor.

Sizinle hologramı detaylı olarak paylaşmadık. Holografik evren anlayışıyla evrene bakan kuantum fizikçilerinin gördükleri holografik yapıyı bizim onlar gibi görmemiz çok mümkün değil. Oysa başlangıçta biz onların evrenden okuduklarını okuyoruz. Ama; holografik evren’i bizim birbirimizi görmemiz gibi gören, bunu bilimsel yöntemlerle kanıtlayan, bir hipotezken teori haline getirenler gördükleri gerçeğe “Allah vardır, Ehad’dır” diyemi-

yorlar, "OKU"dukları halde. Halbuki o bilgileri "Bismillah" diyerek okuyan Talib "Allah Ehad'dır" diyor. Ama diğerlerinin varlığı sonuç "Allah" olmuyor. Demek ki, "örtücü ilah cennete giremez" mesajını görebilmek için sistemi okurken veya okuyandan okurken "Bismillah" idrakinde olmak lazım.

"TALİB" HAL NEFS-İ LEVAME İLE BAŞLAR VE BÖYLE GİDER...

"Örtücü ilah"ın cennete giremeyeceğini, "Bismillah" diyerek sistemden "OKU"yan veya "OKU"yandan okuyan ve "Lâ ilahe illallah" diyerek, öncelikle "örtücü ilah"lık olmak üzere bütün örtücü hallerden rahatsızlık duyan, örtücü hallerin sonucu görülen fikir, inanış ve davranışların pişmanlığını yaşayan TALİB, böylece; bir müttaki olarak nefs-i levame kapsamına girmiş olur.

["A" Takdim Formu "BEN" Bilinci] ve ["B" Takdim Formu "BEN" Bilinci]'nin fonksiyonsuzlaşma seyri, ancak; Nefse Zulüm olan "Örtücü ilah"lığı fark edip, bu halin pişmanlığının yaşanmasıyla başlar. Fakat bilinmelidir ki, bu rahatsızlık ve pişmanlık halini anlatma sadedinde kullanılan nefs-i levame hali, nefis mertebeleri diye bilinen sıralama içerisinde, yalnızca başlangıçta müstakil bir bölüm olmayıp, "KUL" kalkıncaya kadar levm eden nefis olarak mutlaka bulunacaktır. "A" ve "B" Bilinçlerinin fonksiyonsuzlaşma seyrinin motoru, işte bu levm halidir.

"İnsan-29" ve bu mealdeki diğer ayet ve hadisler gereği olarak TALİB'in önce "Vehmin Zulmeti"ne, sonra da "Vehim"e yönelik pişmanlık ve korunma çalışmaları hep nefs-i levame kapsamındadır. "Mutmaine"den itibaren diğer nefis mertebelerine ait tecelliler ise, "İnsan-30" ve bu mealdeki diğer ayet ve hadisler gereği lütuf yoluyla görülürler.

"Örtücü ilah"ın kimliği olan "A" Takdim Formu "BEN" in dünya macerasının içerisindeki rahatsızlık ve pişmanlıklar, örtücü ilahlar arasındaki duygusalıklar olup; bu durumun, nefs-i levame ile ilgisi yoktur. ilahlar arası pişmanlıklar ancak, örtücülüğü kuvvetlendirebilir.

"Muhtariyet ilanı", "Örtücü ilahlık iddiası" ve "Tanrılık" kavzemlarıyla anlatılmaya çalışılan "Allah'a Eş Koşmak" durumunun en belirgin göstergesi "HÜKÜM VERMEK" ve "GÜÇ SAHİBİ OLMAK" dır. Bu sebeptendir ki; mücadele de bu göstergeler üzerinden gerçekleştirilmeli ve izlenmelidir. TALİB için bu konuda önerilecek yöntemlerden birisi şöyledir: TALİB herhangi bir konunun (herhangi bir SEY'in) ilişkisini kendisiyle (özellikle "A" Takdim Formu "BEN" ile) kurarsa, HÜKÜM vermiş olur; bu hükme göre davranınca da GÜÇ iddiasında bulunmuş olur. İşte bu iki durum, "HÜKÜM" ve "GÜÇ" sebebiyle "Örtücü ilah"ın varlığı ve hakimiyeti anlaşılır. Oysa; bu ilişki, Rasulullah (SAV)'ın açıkladığı "KADER" gerçeği ile kurulursa, bu durumda "HÜKÜM ALLAH'ındır" ve "HAVL VE GÜÇ ALLAH'a AITTİR" yaşanır; KADER ile ilişkisi kurzan ise, "B" Takdim Formu "BEN" olur ve "sonuç" da bir durum TESBİTİ dir. Bu yüzden; TALİB'in, KADER'i idrakındaki artışı ölgüsünde, her türlü örtücülüğü kalkar. Örtücülüğü'nün kalkışı ölgüsünde de "HAYRET" ile karşılayacağı tecelliler lütfedilir. Böylece; "HAYRET", HAKK yolda tükenen bilincin, halden hale tükeniş geçişlerinin oluşturduğu CEZBE'nin, yine bilindeki ifade tarzı olur; tükenişin getirdiği fark edilişle TALİB dayanağı ve "ALLAH'ım HAYRETİMİ ARTIR" diyerek MERHAMET ister...

Bismillah diyerek sistemi okuyan görür ki La ilahe; örtücü ilah cennete giremez. İlla Allah. Böylece anlar ki, örtücü ilahı zihninden, hayatından, bildiği her şeyden La (ﻻ) süpürgesiyle süpürmelidir. Çünkü örtücü ilahlık onun cennete girmesini engelleyen kavramdır. Onu yok etmesi için kullanılan süpürge “Lâ” süpürgesidir. Bu yüzden, “La ilahe illallah” diyerek öncelikle örtücü ilahlık olmak üzere bütün örtücü hallerden rahatsız olan Talib bir müttaki olarak Nefs-i Levvame kapsamına girmiş olur. Özellikle örtücü ilahlık olmak üzere tüm örtücü hallerden rahatsızdır. Demek ki, örtücü ilahlıktan başka örtücü haller de var. Talib özellikle ve öncelikle örtücü ilahlıktan rahatsızdır. Onun rahatsız olduğu diğer örtücülükleri de göreceğiz.

Bütün örtücü hallerden rahatsızlık duyan, örtücü haller sonucu görülen fikir, inanış ve davranışların pişmanlığını yaşayan TALİB bir müttaki olarak Nefs-i Levvame kapsamına girmiş oluyor. Bu cümlede Talib tarif edilmektedir. Talib; örtücü ilahın cennete giremeyeceğini fark eden, kurtulmak için “La ilahe illallah” Kelime-i Tevhidi’ni yöntem edinendir. Örtücü ilahı fark etti. Ondan ve ondan meydana gelen fikir, inanış, hal, hareket ve davranışlardan rahatsız. Onlardan rahatsız olduğu, pişmanlık duyduğu bir hayatı yaşar. Ve örtücülükten kurtulmak için çaba sarf eder. Talib, zaten kurtulmaya taliptir. Bir müttaki olarak fark eder ki kurtulmak için örtücü ilahtan, örtücü ilah kavramından korunmak lazım. Ancak böyle davranırsa müttaki olur, bu haliyle Nefs-i Levvame kapsamına girer, Levvame böyle başlar.

Talibin nefsi levvameye başlarken rahatsızlık duyduğu haller ve oluşturduğu sebep sonuç ilişkileri hep aynı olmaz. İdrak yolunda seyr-i sulukta ilerledikçe rahatsızlık duyduğu, pişman olduğu haller, manalar, kavramlar değişir. Başlarken rahatsızlık ve pişmanlık kapsamında tanımladığı olaylarla daha sonra rahatsızlık veya pişmanlık diye tanımladığı olaylar farklılaşır. Onları hep göreceğiz. Tefekkür sayfamıza devam edelim:

“A” Takdim Formu “BEN” Bilinci ve “B” Takdim Formu “BEN” Bilinci’nin fonksiyonsuzlaşma seyri, ancak; Nefse Zulüm olan “örtücü ilah”lığı fark edip, bu halin pişmanlığının yaşanmasıyla başlar.”

Levvame sürecini tarif ettik: “A” Takdim Formu “BEN” ve “B” Takdim Formu “BEN” bilinçlerinin fonksiyonsuzlaşma süreci Nefs-i Levvame sürecidir ve iki aşaması vardır. İlk aşama “A” Takdim Formu “BEN” bilincinin fonksiyonsuzlaşmasıdır. O olmadan olmaz! İkinci aşamada “B” Takdim Formu “BEN” bilinci fonksiyonsuzlaştırılır. Bu bilincin fonksiyonsuzlaşma sürecinde o bilinç tükenmeye başlar. Bu ne demektir, ilerledikçe göreceğiz.

“Bilinç” derken ne kastettiğimizi biraz açalım. Bilinç, Kendini Hissetme Duygusu’nun kendisini ne sandığıdır. Buraya çok dikkat edin. Ehad ve Samed vasıflı olan Kendini Hissetme Duygusu’nun bir cüz yapıda kendini ne hissettiği onun oradaki bilincidir. Bilinci iyi anlayabilmek ve fonksiyonsuzlaştırabilmek için iki kısımda anlatmaya çalışıyoruz; “A” Takdim Formu “BEN” bilinci, “B” Takdim Formu “BEN” bilinci. İki farklı “BEN” bilinci var: “A” bilinci, “B” bilinci. Eğer kişi “A” bilincini “B” bilincinden ayırt etmez ve “A” bilincini öncelikle yok edemezse bu işi başarabilmesi mümkün değildir.

Bilinç Kendini Hissetme Duygusu’nun cüz yapıda kendini ne hissettiğidir. Bunu bir insanda düşünelim. Kendini Hissetme Duygusu Ehadüs Samed vasıflı olduğu için cinsiyeti yoktur. Cinsiyeti olmayan Kendini Hissetme Duygusu erkek dediğimiz bir cüz yapıya verildiğinde o yapının genetiği gereği orada kendisini erkek sanar, erkeklik bilinci oluşur. Yani cüz yapı Kendini Hissetme Duygusu’nu sınırlandırır ve şartlandırır. Tasavvufta anlatılan ve gereklidir denen şartlanmalardan kurtulma bu şarttan kurtulmadır. “Şartlanmalardan kurtulmak gerekir, şartlanmamak gerekir” ifadesinden maksat, “A”dan başlayarak bu bilinçlerin Kendini Hissetme Duygusu’na yaptığı sınırlama ve şartlanmalardan kurtulmaktır. Bunu kavrayamayan ama tasavvufla meşgul olanlar, şartlanmalardan kurtulmayı anlamak için Rasulullah Yöntemi dışındaki bilgilere başvurlarsa, İslamiyet dışı yöntemlerden esinlenirlerse onu beş duyu şartlarından kurtulmak sanarlar. Görmediğini görmek, duymadığını duymak, yürümekten kurtulup uçmak, yerçekimi gibi Sünnetullah şartlarından kurtulmak zannederler. Bunlar kesinlikle İslamiyet’te yeri olmayan “şartlanmalardan kurtulma” anlayışlarıdır. Hele de “A” Takdim Formu “BEN” bunları yapıyorsa sonuç feth-i zulmani’dır. Şartlardan kurtulmak, Kendini Hissetme Duygusu’nun kendisini ne sandığını oluşturan şartlardan kurtulmaktır. Onu Samed vasfından uzaklaştıran, cinsiyet yokluğundan uzaklaştıran ve bir cüz yapıya mahkûm eden şartlardan kurtulmaktır. Ama ilkin ve en önemlisi “A” Takdim Formu “BEN” şartından kurtulmaktır. Zaten “A” bilincinden kurtulmadan bu yola girmek mümkün olmaz.

“A” Takdim Formu “BEN” Bilinci ve “B” Takdim Formu “BEN” Bilinci’nin fonksiyonsuzlaşma seyri nefs-i levvame sürecidir. Bilinçlerin fonksiyonsuzlaşma süreci ancak nefse zulüm olan “örtücü ilah”lığı fark edip, bu halin pişmanlığının yaşanmasıyla başlar.”

“A” bilincinin ve “B” bilincinin fonksiyonsuzlaşma seyri olan Nefs-i Levvame sürecinin başlamasının bir şartı var. Bu şart Nefse Zulüm diye tarif

edilen örtücü ilahlığı fark edip ondan kurtulmaktır. Bu yüzden, nefse zulmü çok iyi bilmek lazım. Aksi halde bu kavramın yanlış yerlerde kullanıldığına şahit oluruz. Zor bir işle meşgul olan birisine “Nefsine zulmetme” derler. Yanlıştır. “A” Takdim Formu “BEN”e zulmetmek, ona baskı yapmak başka şeydir, nefse zulmetmek başka şeydir. Zulüm nedir? Hakkını vermemektir! Bir şeyin hakkını vermemek ona zulmetmektir, hakkını vermeyen de zalimdir. “A” yapı, “A” Takdim Formu “BEN” nefsin hakkını vermediği, nefsin hakikatine uygun davranışlar ortaya koymadığı için nefse zulüm diyoruz. Nefse zulmediyor, bu yüzden zalim. Bu zulüm nedeniyle ortaya konulan örtücü ilahlık fark edilir de onun pişmanlığı başlarsa Nefs-i Levvame başlamış olur. Pişman ve rahatsız olan nefis hali başlayınca, yani levv etme başlayınca “A” ve “B” bilinçlerinin fonksiyonsuzlaşma süreci de başlamış olur.

“Fakat bilinmelidir ki, bu rahatsızlık ve pişmanlık halini, anlatma sadedinde kullanılan nefis-i levvame hali, nefis mertebeleri diye bilinen sıralama içerisinde, yalnızca başlangıçta müstakil bir bölüm olmayıp, “KUL” kalkıncaya kadar levv eden nefis olarak mutlaka bulunacaktır.”

Nefs-i emmare, nefis-i levvame, nefis-i mülhime, nefis-i mutmaine, nefis-i radiye, nefis-i mardıye ve nefis-i safiye diye bir nefis mertebeleri sıralaması yazılır. O sıralamada nefis-i levvame, emmare ile mülhime arasında bir bölüm sanılır, bu yüzden nefis-i levvame görmezden gelinir. Bir an önce nefis-i mülhimeye ulaşmak istenir. Bu çok önemli bir yanılgıdır. Bu yüzden bu yolun yolcuları nefis-i levvameden iyice perdelenir. “Pişmanlık duydum ve nefis-i levvame bitti” düşüncesi yüzünden. Bu cümle doğrunun çok azıdır, nefis-i levvame yalnızca o kadar değildir, o öyle ‘iki nefis arası’ bir şey değildir. Böyle sanıldığı için nefis mertebeleri anlatılırken Nefs-i Emmare’yi uzun uzun, kıza kıza anlatırlar. Nefs-i Levvame’den hızlıca bir iki cümle bahsedilip hemen Nefs-i Mülhime, Nefs-i Mutmaine hikâyelerine geçerler. Oralara da hikâye olarak anlatırlar. Halbuki ne Emmare’yi, ne Mülhime’yi, ne Mutmaine’yi, ne de diğerlerini o kadar uzun anlatmak gerekmiyor. Dikkat edin, esas anlatılması gereken Nefs-i Levvame’dir. Asıl Nefs-i Levvame’yi fark etmek gerekiyor. Ama o bir iki cümle ile örtülmüş, perdelenmiş, gizlenmiştir. Oysa Nefs-i levvame yalnızca iki nefis arasında, başlayıp biten bir bölüm değildir. Bir talib nefis-i levvameye girmişse ölümü tadana kadar levvame devam eder. Nefs mertebeleri içinde yapabileceğiniz, yaşayabileceğiniz tek süreç levvamedir.

“Nefs-i Levvame böyle müstakil bir bölüm olmayıp “KUL” kalkıncaya kadar levv eden nefis olarak mutlaka bulunacaktır.”

Kul kalkıncaya kadar levvame devam eder. Elbette o birim için kulun kalkması dilenilmişse. Veya kul kalkıncaya kadar var olan noktalardan hangi nokta dilenilmişse o noktaya kadar levm eden nefis bulunacaktır. Yeri geldi, kulu tanımlayalım. Size onu matematiksel söyleyeyim kafamızda çabuk şekillensin: “A”+“B” Kul’dur. Kul budur. “A” Takdim Formu “BEN” ve “B” Takdim Formu “BEN” ikisi birlikte kuldur. Bu iki ilim terkiibi, bu iki esma terkiibi birlikte kuldur. Kul bir esma diyarıdır, esma diyarı içerisinde tarifiyenmiş bir kompozisyonudur, dilenilmiş bir halin karşılığı bir yapıdır. Dolayısıyla, “A”+“B” kalkınca kul kalkar. Kul kalkınca esma kalkar. Esmalar kalkınca, yani hükmü gidince Rab kalkar. Özetlersek; kulun hükmü gidince esmaların hükmü gider, esmaların hükmü gidince Rab’ın hükmü gider. Kulun ve Rab’ın kalkma süreci böyledir. Kul-Rab ilişkisi kul bulunduğu sürece olan bir ilişkidir.

“A” ve “B” bilinçlerinin fonksiyonsuzlaşma seyrinin motoru bu levm halidir.” Bu rahatsızlık ve pişmanlık “A” ve “B” bilinçlerinin fonksiyonsuzlaşma sürecinin motorudur. Bu motor talib bu yola girince çalışır. Ve ölünceye kadar talib bu levm motoruyla yol alır. Lev m motoru yoksa ilerleme yoktur!

İnsan-29’u hatırlayalım: “Dileyen Rabbine bir yol tutar.” Çok dikkat edin “Dileyen” diyor. Bir serbestlik varmış, birisi dileyebilirmiş gibi! Bu mealde başka ayetler de vardır: “Dileyen Rabbine bir yol tutar. Aklınızı kullanmaz mısınız? Görmüyor musunuz? Doğru yolu seçin” diyen ayetler ve hadisler vardır. Onların hepsini İnsan-29 ile temsil ediyoruz. Kader imanı, idrakı ve inanışıyla ilgili ayet ve hadisleri temsilen de İnsan-30’u kullanıyoruz.

“İnsan-29 ve bu mealdeki ayet ve hadisler gereği olarak TALİB’in önce “Vehmin Zulmeti”ne sonra da “Vehim’e yönelik pişmanlık ve korunma çalışmaları hep nefis-i levvame kapsamındadır.”

Nefs-i levvameyi daha iyi kavramak için genişletiyoruz. “İnsan-29 ve bu mealdeki ayet ve hadisler gereği olarak yapılan çalışmalar” cümlesinden anlıyoruz ki; nefis-i levvamede talibin tüm gayretleri İnsan-29 ayeti gereğidir. Burayı çok iyi anlayalım. Nefs-i levvamedeki tüm gayretler İnsan-29 ayeti gereğidir. Bu çalışmalar iki ana aşamadan oluşur: Önce Vehmin Zulmeti’ne, sonra da Vehm’e yönelik pişmanlık ve korunma çalışmaları. Tümü nefis-i levvame kapsamındadır ve hepsi İnsan-29 gereğidir. Vehmin Zulmetini bir cümleyle hatırlatayım. Çünkü araştırdığınızda çok net tarifini bulamayabilirsiniz. Çok açık ve net söylüyorum, “A” Takdim Formu “BEN” bilinci Vehmin Zulmeti’dir. Bu yüzden, Nefs-i Levvame’de ilk yaşanması gereken şey vehmin zulmetine yönelik rahatsızlık ve pişmanlıklardır: Bunlar İnsan-29

gereği gayretlerdir. Önce vehmin zulmetinden rahatsız olacaksın ki, korunma çalışmaları yapıp Biiznillah kurtulasın. Sonra da vehime yönelik rahatsızlık ve pişmanlıklar yaşanır inşaAllah.

“Allahu veliyülleziyne amenü yuhricühüm minez zulumati ilen nur: Allah inananların (dostudur) velisidir. Onları zulmetten (vehmin zulmetinden) alır, nura sokar.” (Bakara-257)

Ayetteki zulumat vehmin zulmeti olup “A” Takdim Formu “BEN” bilincidir. Vehim ise “B” Takdim Formu “BEN” bilincidir. Nefs-i levvame her iki bilincin de fonksiyonsuzlaşmasıdır. Önce vehmin zulmetinden sonra vehimden kurtulma süreci olan Nefs-i levvameyi daha önce “BEN” kavramıyla bilinç üzerinden tanımlamıştık, şimdi vehim ile tarif ettik. Farklı şeyler olmayıp bilinç açısından veya vehim açısından bakışla verilen isimlerdir.

“A” Takdim Formu “BEN” vehmin zulmetidir, “B” Takdim Formu “BEN” vehimdir. Vehim ne demektir? Cüzî manaların anlaşılmasına yarayan idrak gücü vehimdir. Öyle ki, cüzü anlamınızı, var sanmanızı sağlar, onu başka bir varlıkmiş gibi varsanmanıza yol açar. Bir birimde vehim varken onun hali “B” Takdim Formu “BEN”dir. Yani cüzî manaları gören, kavrayan idrak gücünün olduğu birim kendini hissedip de “BEN” dediğinde ilkin “B” Takdim Formu ile “BEN” der. Ama öyle kalmaz, hemen kendisine verilen vehim gücünü suiistimal eder. Ele geçirdiği o vehim gücüyle kendisi vehim üretir. Bu davranışıyla aslında o bir ZANN üretir; “Ben müstakilen varım” zannını üretir. Böylece “A” takdim Formu dediğimiz örtücü ilahlığı üretmiş oluyor. İşte bu zulmettir, vehmin zulmetidir. Zulmet karanlık demektir, suiistimal demektir. Suiistimal edildiği için bu hal vehmin karanlığıdır. Vehim halini, yani cüzî manaları kavrama yeteneğini suiistimal edip müstakillik ilan etmekle vehmin zulmeti oluştu. Yani önce “B” Takdimi, ardından “A” Takdimi oluştu, önce vehim sonra zulmeti oluştu. Vehmin zulmeti olan “A” Takdim Formu “BEN” şeytanın tesir alanıdır. Şeytan oraya tesir eder, gücü ona yeter, arkadaşı odur, onunla iş birliği yapar. “A” Takdim Formu “BEN” onun dostudur. “A” takdiminin velisi şeytandır. “B” Takdim Formu “BEN”in velisi Allah’tır. Başka bir yerde rastlayamayacağınız bir şeytanla mücadele yöntemi söyleyeyim: Yalnızca şeytanla uğraşan “A” Takdim Formu “BEN” şeytanıyla, asıl şeytanla başa çıkamaz. Şeytanlıkla görevli cin taifesiyle mücadele ile başaramazsınız, “A” Takdim Formu “BEN” ona sessizce arkadaş olur, gene arkadaşlırlar. Cüz yapıdaki şeytan yanı etkisiz hale getirin. Esas şeytan o sizin “A” Takdim Formu “BEN” yapınızdır, cüz yapının şeytan yanı odur.

Şeytanlık bir işin ismidir. O iş ikilem üretmektir. “Allah var, başkası da var.” Bakın ikilem. “Allah öyle diyor ama ben böyle diyorum.” Bakın ikilem. “Allah namaz kıl dese de ben kılmıyorum.” Bakın ikilem. İkilem üretmenin ve o ikileme göre davranmanın ismi şeytanlıktır. Dikkat edin, esas ikilemi “A” Takdim Formu “BEN” üretir. Şeytan diye bildiğimiz varlık, “A” Takdim Formu “BEN”e fikir verir, yardım eder, şeytanlık yapması için onunla iş birliği yapar. Esas şeytanlığı “A” Takdim Formu “BEN” yapar. Şeytan diye bildiğimiz cin taifesinin yetenekleri, gücü ve etkisi “A” takdimini geçemez, onların marifeti “A” Takdim Formu “BEN”in şeytanlığına yetişemez. Korunma dualarını onlardan korunmak üzere okursanız yetmez. Siz esas şeytandan korunmalısınız. Esas korunmanız gereken şeytan “A” Takdim Formu “BEN”inizdir. Özellikle salâta Sübhaneke’den sonra “Euzü Billahi mineş şeytanir raciym” derken, “Allahım şeytanlardan sana sığınırım” düşüncesiyle söylüyorsanız salât ikamesi için bu yetmez. İş kaynağından kurutmalısınız. “A” Takdim Formu “BEN”i fonksiyonsuzlaştırmalısınız. O zaman şeytanlıkla görevli varlıklar size tesir edemez. “Euzü” okurken, “Allahım “A” Takdim Formu “BEN”imden sana sığınırım, onu yok ettim” dersanız, “Bismillahi’r Rahmâni’r Rahiym”i sizin “B” Takdim Formu “BEN”iniz söyler, kelamı sahibi okumaya başlar. Zaten siz Kur’an okurken iki ilişkiden biriyle okursunuz: Ya Rabbiniz okuyordur veya örtücü ilah. Siz “örtücü ilahın okumasından sana sığınırım, ona okutmam” tefekkürüyle “Euzü” dersanız onun önünü kapatırsınız, o okuyamaz. Salâta mirac o zaman oluşur. Örtücü ilaha mirac kapalıdır.

Esas şeytaniyet vasfının “A” Takdim Formu “BEN”e ait olduğunu önemsemeliyiz. O vasfı telkin eden başka varlıklar da var, bir arkadaşın bile sana şeytanlık telkin edebilir. Ama o telkinlerin alıcısı sendeki “A” Takdim Formu “BEN”dir. Şeytanın yatağı olan “A” bilincini fonksiyonsuzlaştıran işi halletmiş olur. Nefs-i Levvame bu iş için de çok önemlidir.

Buğz etmek nedir? Şimdi onu ele almanın tam yeri. Buğz, hadislerden öğrendiğimiz ve yapmaya da çalıştığımız bir şeydir. Buğz etmek lazım. Ama neye buğz edildiğini pek bilmeyiz. Yanlış buğz tehlikelidir. Çok dikkat edin, yalnızca “A” Takdim Formu “BEN”e buğz edilir, başka bir şeye değil. “A” takdimi dışında neye buğz edersen Rabbine olur. Bir insana buğz edersen Rabbine buğz etmiş olursun. Kişideki “A” Takdim Formu “BEN”e, Allah’ı örten yöne, Allah’a eş olan hale buğz edebilirsin. Doğru buğz için bile “A” takdimini çok iyi bilmek gerekiyor. Bileceksin ki, kendindeki “A” Takdim Formu “BEN”e buğz edebilesin. Yoksa Rabbine buğz etmiş olursun.

“Mutmaine’den itibaren diğer nefis mertebelerine ait tecelliler ise İnsan-30 ve bu mealdeki ayetler, hadisler gereği lütuf yoluyla görülürler.”

Diyebilirsiniz ki, Levvame’yi fark ettik. Ama mutmaine, radiye, mardıye, safiye ne demek? Onları inşaAllah ileride görürüz ama şunu fark edelim; mutmaine ve sonrası tamamıyla tecellilerdir. Burayı iyi fark edelim, onlar tecellilerdir. İnsan-29 gereği olan gayretlerin tümü Nefs-i Levvame’dır. Mutmaine’den itibaren görülen nefis mertebelerine ait tecelliler İnsan-30 gereğidir. Mutmaine’den itibaren nefis mertebelerine ait tecelliler, İnsan-30 ve bu mealdeki ayet ve hadisler gereği lütuf yoluyla görülürler. Mutmaine ve sonrası tecellilerdir; Mutmaine’de fillerin tecellisi, daha sonra isimlerin tecellisi, daha sonraki hallerde ise sıfatların tecellisi yaşanır. Bunlar İnsan-30 ve manadaki diğer ayet ve hadisler gereği olup lütuf yolludurlar.

İnsan-30 idrakıyla ancak kapıya gelinebilir, daha fazla ilerleyemezsin. İnsan-30’un ileri idrakı olan; “Ayrıca dileyen YOK illa ALLAH” manasıyla kişi ancak velayet kapısına kadar gelebilir, ileri gidemez. Çok dikkat edelim, işin özü, sırrıdır bu: İnsan-30’u kavramadan anlamadan, ona yapışmadan, ona teslim olmadan bu iş olmaz. Ama İnsan-30 idrakı ve teslimiyeti seni ancak velayet kapısına getirir. O idrakla kapıyı açamazsın, ilerleyemezsin. Kapıyı açacak ve ilerletecek şey İnsan-29’dur. İlerlemenin motoru İnsan-29’dur. Tasavvufta ilgilenen kişi İnsan-30’u duyunca o cazibeyle İnsan-29’u unutuyorsa ilerleyemez. Hatta şöylelerine rastlarsınız. Daha önce alkol alan birisi örtücü ilahlığı duymuş ve ondan kurtulduğunu düşünüyor. Ama alkol almaya devam ediyor. Ne değişti diyorsunuz. Diyor ki; “Sen şimdi kimin alkol aldığını biliyor musun? Alkol alandaki hakikatten haberin var mı? Daha önceki örtücü ilahtı, şimdi değil.” Bu, tasavvufta düşülen tuzaklardan. Onda muhtariyet gizlice devam ediyor ama farkında değil! Bilincim değişti sanıyor, kendini kandırıyor. “Daha önceki günahı, o zaman Allah’ı örtüyordum. Şimdi günah değil. Çünkü örtmüyorum” der. Tamamen yanlış. Öyle bir şey yok! İşte, eğer İnsan-29 fark edilmez ve çalıştırılmazsa İnsan-30 idrakı zulmetten ve günahlardan kurtulmaya yetmez! Tam tersine rehabet ve günahlarda rahatlama verebilir. “Ben örtücü ilah olarak günah işlerken rahatsızdım, şimdi rahatım. Demek ki tasavvufun verdiği rahatlık buymuş” diye düşünür. Böyle düşünen ve yaşayan o kadar çok tasavvufçuya rastlarsınız ki! İnsan-29’suz yol olmaz, olamaz! “Olur” diyen işin hakikatini görmemiştir!

“Nefs-i levvame İnsan-29 gereği gayretlerdir. Mutmaine ile birlikte görülen tecelliler ise İnsan-30 gereğidir.”

İnsan-29 ve 30'u daha iyi fark edebilmek için farklı birkaç cümle kura-
cağım, onların manasını tek bir cümlede birleştirmeye çalışın. Birisi bu: Kişi
İnsan-30 tecellilerinin gereği olarak İnsan-29'u yapar. İnsan-30'a mana verir-
ken "ayrıca dileyen YOK illa ALLAH" dedik, bunu aklımızdan çıkarmıyoruz.
İnsan-30 tecellilerinin gereği olarak İnsan-29'u yaparız. Yani, Allah hangi
tecellileri dilemişse, o tecellilerin gereği olarak kişi İnsan-29 çerçevesinde
bir gayret içindedir. İnsan-30 gereği tecelliler dilenilmemiş olsa onları yapa-
maz. Dilenilmiş ki, o tecellilere uygun hareketleri yapıyor. İkinci cümle: Kişi
İnsan-29 gereği gayret gösterir, bu gayretleri gereği onda İnsan-30 tecellileri
görülür. Nefs-i levvamede her dem, her olayda Rabbine bir yön tuttuğu için
süreç içerisinde o kişide çeşitli tecelliler görülür. Her iki cümle de doğrudur,
ikisinin manasını birleştirin. O zaman görürsünüz ki; İnsan-29 İnsan-30'dur,
İnsan-30 İnsan-29'dur. Kaderi anlayabilmenizde bu antrenman çok önemli-
dir: Aslında İnsan-29 İnsan-30'dur ve aslında İnsan-30 İnsan-29'dur. Kader-
deki bir olaya Ulûhiyetten bakarsanız adı İnsan-30'dur, Hakk'tan/Hakkani-
yetten, insan noktasından bakarsanız İnsan-29'dur. Aynı şey. "Ayrıca dileyen
YOK illa ALLAH" idrakıyla tarif, kaderin Uluhiyet noktasından tanımlanma-
sıdır. "Dileyen Rabbine yön tutar" bakışıyla tarif kaderin insan noktasından
tarifidir. Tablo 10 bu tecellileri özetliyor.

A'da A	A'da B' hissi	B _o	B'de B ile	B'de B	B'de B' siz
Geri Dönüşsüz Nefse Zulûm Hali	Fatır-32 ve 34'e göre Nefsine zulme- denler		Fatır-32'ye göre Mutediller		Fatır-32'ye göre Öncüler
Kendine YAKIN (=örtücü ilahlığında Aynel yakîn)	Hissel Yakîn		İlmel Yakîn	Aynel Yakîn	Hakkal Yakîn
Muhariyet Tecellisi	Hisslerin Tecellisi		Fiillerin Tecellisi	İsimlerin Tecellisi	Sıfatların Tecellisi
Vehmin vehmi (=Vehmin Zulmeti) Hakimiyeti	Vehmin vehmi (=Vehmin Zulmeti)nden rahat- sıglık dönemi	Vehmin Zulme- tinden çıkış hali	Vehim nufundan yaratılmış olan Cüz terkihi (=esma terkihi)'nin sınırlayıcı ve YABANCI GÖRÜNTÜ OLUŞTURUCU şartlarından sıyrılma süreci		Vahidül Ehad vasfının örtölme- diği hal
İlimle uğraşanla- rın "A"yı pekiştir- me süreci	İlim potasına ulaşan iman nurunun oluş- tuğu hislerle "A"nın zayıflatılması		"B" ilmi çerçevesinde ilerleyen idrakda açılımlar süreci		Ehadüs Samed ilmi çerçevesin- de...
Farkında olarak veya olmayarak kendini Rab' bilmek	Rabbini Bilmek		Rabbinden Bilmek	"Rabbi" olarak Bilmek	illa Billahî
"Ben Varım"dan "Ben müthişim"e kadar varan iddia hali. BEN HERŞEYİM	Aradığım Bende Herşey Bende		"Herşey Bende" değil BENSİLLİKDE Bir şey olmaya çalışma; YOK OL.		Meğer Arada Biris Varmış

İnsan-30 gereği bir birimin hayatını “A” Takdim Formu “BEN”le sürdürmesi dilenmişse onda “Muhtariyet Tecellisi” görülür. Daha sonra “A” Takdim Formu “BEN”in örtücü ilahlık olduğunu fark etmesi ve bundan kurtulma çalışmaları yapması dilenmişse, onda “B” Takdim Formu “BEN”e yönelik hisler belirmeye başlar. İlhamlar alır ve “Hislerin Tecellisi” başlar. Ama hala örtücüdür. Örtücü halin yanlışlığına ve yok edilmesine yönelik hisler alır-kenki bu yaşantının bir yerinde nefs-i levvameye girer ve ilerlemeye başlar. Bu süreçte ilerlemesi nasib edilmişse nefs-i mutmaineye gelir. İnsan-30 gereği tecelliler nefs-i mutmaineyle beraber “Lütuf Yollu” görülmeye başlar ki, bunlar Fiillerin Tecellisi, İsimlerin Tecellisi, Sıfatların Tecellisi diye bilinir. “Mekr Yollu” tecelli de vardır; Muhtariyet Tecellisi! Bu tecelli Allah’ı örtücü bir yaşantı oluşturduğu için kişiye mekrdir. Ama fiillerin, isimlerin, sonra da sıfatların tecellisi olarak bahsedilen tecelliler lütuf yolludur ve bunlar “B” Takdim Formu “BEN”in tükeniş sürecinin de isimleridir. Bu süreçte “B” Takdim Formu “BEN” tükenmeye başlar, tükenme titremesine girer. Fiillerin Tecellisi yaşanıp tükenir, öyle bir noktaya gelir ki İsimlerin Tecellisi yaşanmaya başlar. O öyle bir tükenir ki Sıfatların Tecellisi başlar. Tükeniş miktarına göre bu tecelliler görülür. Bunlar birim için tamamen lütuftur. Bu yüzden “bu tecelliler lütuf yolludur” dedik. İleride daha detaylı inceleriz.

Nefs-i Mutmaine anlatılırken; ikilik vardır, bu ikilik nefs-i mardıye’de kalkar denir. İkilik Nefs-i Mutmaine’de henüz vardır, o Mardıye’de kalkar, doğrudur. Ama bu doğruyla perdelenirseniz “A” Takdim Formu “BEN”den kurtulamazsınız, “A” yapınızı önemsemezsiniz, görmezden gelirsiniz. Böylece “Gizli Muhtariyet” ortaya çıkar. Çünkü bu durumda kişi; ikilik nefs-i mutmainede bile var. O nefs-i mardıyede kalkıyormuş, benim becerebileceğim bir şey değil derse yanılır. Çok dikkat edelim: Nefs-i Mutmaine’deki ikiliğin nedeni örtücü olmayan “BEN”dir. O ikiliği Ehlullah şöyle tanımlar: Mutmainede olan kişi “ya Rabbi, her şeyin yokluğunu anladım, bildim ki illa ente. Ama bir de bunu diyen ben varım” diye düşünür. Mutmainedeki bu ikilik “A” Takdim Formu “BEN”in zannı olan “ikilik” değildir. Bunu söyleyen “B”dir. Çok dikkat edelim, “A” Takdim Formu “BEN”le nefs-i mutmaineye gelinemez. Bırakın nefs-i mutmaineyi, B₀ Noktası’na, yani velayet kapısına bile gelinemez. Hatta “A” Takdim Formu “BEN”le nefs-i levvamede bile olunmaz. Onunla nefs-i levvame de yürümez. Çünkü “A” Takdim Formu “BEN” Nefs-i Levvame motorunu patlatır, o motor onunla çalışmaz. Dolayısıyla, nefs-i mutmainede karşılaşılacak olan ikilik “B” Takdim Formu “BEN” idrakına aittir. Müstakillik ve Muhtariyet iddiası olmayan “BEN”dir.

Bütün bu anlattıklarımızı anlamak ve yaşamak için kader konusunu çok önemsemek ve mutlaka çözmek gerekiyor. Onu rafa kaldırmak ahiretle ilgili hayatı rafa kaldırmak demektir. Kader konusunda takıldığınız yerleri çözeniz ve mutlaka bir bilenle halletmeniz gerekir. Bir bilen bulamazsanız, Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem o konuda ne demişse olduğu gibi kabul edin. Anlamasanız bile kabul etmiş, iman etmiş pozisyonunda durun.

Kader bakış açısını yerleştirmek üzere 15. Tefekkür Şemasına da bakalım.

MUHTAR DEĞİLSİN, AMA MUHTARMIŞSIN GİBİ DAVRAN. ANCAK;
MUHTARMIŞ GİBİ DAVRANMAK, SENİ MUHTAR DURUMA DÜŞÜR MESİN.
ÇÜNKÜ; AYRICA, "MUHTAR OLAN" VE "MUHTAR OLMAYAN" YOK,
İLLA ALLAH.

Ey TALİB kardeşim, bu kuralı düşün, anla ve böyle "OL" inşaallah.

Muhtarmış gibi davranmazsan "İnsn-29" ayetinin gereğini yerine getiremez ve "İHLAS HAYAT DÖNGÜSÜ" sürecinde "HAKK" yolda ilerleyemezsin. Muhtariyet iddiasında bulunursan da "İnsn-30" ayetinin gereğini yaşayamaz ve "DECCALİYET KISIR DÖNGÜSÜ"nden kurtulamazsın; böylece, nefsine zulmeden ZALİMLER'den olursun. Buradaki ince gizliği iyi anlamak gerekir. Seni "İHLAS HAYAT DÖNGÜSÜ"nde sabit ve kararlı kılabilecek olan, "İnsn-29" ve "İnsn-30" ayetlerinin ve benzer mealdeki ayet ve hadislerin gereğini "bir" yaparak "OL" maktır.

"DECCALİYET KISIR DÖNGÜSÜ", örtücü ilahlığın ülkesidir. Örtücü ilahlığın, yani bu ülkenin sultanı da DECCAL'dir. Beden olan ARZ'daki örtücü ilahlığın sultanı olan DECCAL ise, "A" Takdim Formu "BEN"dir. Dünya olan ARZ'daki örtücü ilahlık kavramının sultanı DECCAL ise, günü geldiğinde görülecek olandır. Günü geldiğinde Dünya'da görülerek olan bu DECCAL, "A" Takdim Formu "BEN" in KÜLL'ü olup, gelmiş olan NEBİ ve RASUL makamlarının zıddıdır. ZİLLÎ vasıflı DECCALİYET'in sultanı DECCAL, "A" Takdim Formu "BEN" ler tarafından, bu KÜLL gücü sebebiyle kendilerinin ilahı ilan edilecektir. DECCAL'e kudret kazandıracak olan bu KÜLL gücün yayacağı küfür fitnesinin cazibesini "OKU"yabilmek gerekir. Bilinmelidir ki, bu küfür fitnesi cazibesinin cennetini, ALLAH cehenneme, cehennemini de cennete çevirmiştir.

Vehmin zulmetine dalarak, Muhtariyet iddiasıyla "DECCALİYET KISIR DÖNGÜSÜ"ne nefsinin şerri yönüyle dahil olan örtücü ilahın, ALLAH yokmuş gibi veya sanki O, Ehadüs Samed değilmiş gibi davranarak nefsine zulmeden zalimlik kimliği "A" Takdim Formu "BEN" in bilinci şeytani vasıflıdır, yani bu bilinç şeytanın yatağıdır. Şeytani telkin ile görevlilerin tesir yeri bu bilinçtir. "A" Takdim Formu "BEN" in yetenekleri ise şeytani telkinle görevli olanların her türlüünden yüksektir. "A" Takdim Formu "BEN" Bilincini fonksiyonsuzlaştırmak bu bakımdan en öncelikli ve en önemlidir. Fonksiyonsuzlaştırmanın gerçekleştirilmesiyle "Sad:82-83" ayetlerinde de belirtildiği üzere şeytani telkin ile görevlilerin tesiri de gelişmez olur.

Efendimiz'in Açıkladığı Kader Bakış Açısını anlatırken temsilen kullandığımız İnsan-29 ve İnsan-30 ayetlerini bizim açıkladığımız Nefs-i Levvame'de kullanmak üzere farklı meallendireceğim. Daha önce İnsan-29'a; "Dileyen Rabbine bir yol tutar", İnsan-30'a; "Ayrıca dileyen YOK, illa ALLAH" mealini vermiştik. Şimdi bu mealleri somutlaştıralım: İnsan-29: "Muhtar değilsin ama Muhtarmışsın Gibi davran." İnsan-30: "Muhtarmış Gibi davranırken muhtariyete düşme." Yani muhtarmış gibi davranmak seni sarhoş etmesin, sakın muhtariyete düşme. Çünkü muhtar değilsin. Muhtar olan veya olmayan YOK, illa ALLAH. İBu iki ayeti hangi idrakla uygulayacağımız netleşti mi? Muhtar değilsin ama muhtarmış gibi davran. Muhtarmış gibi davranırken muhtara düşme. Çünkü ayrıca muhtar olan veya olmayan YOK, illa ALLAH!

14. Tefekkür Sayfamızın analizini tamamlayalım:

"Örtücü ilah"lığın kimliği olan "A" Takdim Formu "BEN" in dünya macerasının içerisindeki [yaşantısı içerisindeki] rahatsızlık ve pişmanlıklar, örtücü ilahlar arasındaki duygusallıklar olup; bu durumun, Nefs-i Levvame ile ilişkisi, ilgisi yoktur.

Tanımlamaya lütfen dikkat edelim: Örtücü ilahın kimliği olan "A" Takdim Formu "BEN". Demek ki örtücü ilahın kimliği buymuş. Bu "A" Takdim Formu "BEN" in yaşantısına ait rahatsızlık ve pişmanlıklar örtücü ilahlar arasındaki DUYGUSALLIKLAR'dır ki, bunların nefs-i levvame ile ilişkisi yoktur. Yürüyüş bandını bilirsiniz, nefs-i levvamede bazen onu örnek veririm. Yürüyüş bandına çıkar, altı yedi kilometre yürür çok da terlersin ama indiğin zaman başladığın noktaya inersin. Altı yedi kilometre yürüdün oysa. Terledin de, çok da yoruldu. Ama indin ki aynı yer! Nefs-i levvamede bu duruma düşmemek için dikkat etmek lazım. Yoksa çok terler, çok yorulur ama aynı yere inersin. O halden kurtulmak için cümledeki tanımlara dikkat etmek lazım: Örtücü ilahlığın kimliği olan "A" Takdim Formu "BEN" in dünya yaşantısına ait rahatsızlık ve pişmanlıklar örtücü ilahlar arasındaki duygusallıklardır. Onların nefs-i levvame ile ilgisi yoktur. Nefs-i levvameyi okuyup araştırırsanız şöyle şeyler bulabilirsiniz: "Birisine haksızlık ettiğin zaman, niye yaptım diye pişman olacaksın. Birisi açken sen tok uyursan rahatsız olacaksın, gidip onu doyuracaksın. Hep iyilik peşinde koşacaksın. Bir kötülük yaparsan rahatsız olup pişmanlık duyacaksın. Bütün bu rahatsızlıklar ve pişmanlıklar seni ben bunlardan nasıl kurtulurum noktasına getirecektir." Kesinlikle değil! Bu rahatsızlık ve pişmanlıklar nefs-i levvamenin rahatsızlık ve pişmanlıkları değil. Bunlar yürüyüş bandına benzer. Çok koşar, çok yorulur, çok terlersin, in-

diğin zaman aynı noktadasınızdır, çok da zaman geçmiştir. Bu rahatsızlık ve pişmanlıklar örtücü ilahlar arasındaki duygusallıklardır. Bir örtücü ilah başka bir örtücü ilaha davranışından rahatsızlık ve pişmanlık duyuyor. Halbuki, İslamiyet'teki rahatsızlık ve pişmanlık çok farklıdır. Örnekle açıklamaya çalışalım: Bir kişi, insanların önemli bir sağlık sorununu çöze ve tüm dünyanın takdirini toplasa, eğer o kişi nefis-i levvamede olan biriye bu halden bile rahatsızlık hisseder. Niye? Eğer o sorunu çözerken "A" Takdim Formu "BEN" idiyse, tüm dünya onu alkışlasa bile levv etmesi gereken bir hali var diye rahatsızlık yaşar. Yanlış rahatsızlık ve pişmanlık tarifleriyle bakan birisi böyle bir durumda rahatsızlık ve pişmanlık duymaz. Tam tersine, "ne büyük bir iş yaptım, ne kadar faydalı bir adamım" diye düşünür, rahatsızlık duymaz. Tüm dünya onu alkışlıyor! Onlar alkışlarken bile olayı incelediğinde, eğer o işi "A" Takdim Formu "BEN" ile yapmışsan rahatsız olmalısın, pişmanlık duymalısın, levv etmelisin. Örtücü ilaha levv etmelisin. Başlangıçta LEVM yalnız ve yalnız örtücü ilaha yapılır. BUĞZ da öyle.

Bu yoldaki kişi başarı gibi şeylerde Hud Suresi 88. ayetten öğrendiğini uygular; "Ma tevfiķi illa Billahi" der. Bu "B"ye ait bir dildir. "A" bilincinin de bir dili vardı. İkisi farklıdır. Cüzde bu bilinçlerden hangisinin hakim olduğu dilinden anlaşılır. Bu dilleri iyi fark edersen diliyle mücadele ederek "A" Takdim Formu "BEN" bilincinden kurtulabilirsin. Onu dilinden tanımanın örneklerini hep veriyoruz. "B" takdimindeki bir kişi bir başarı ile karşılaşsa, başarılı bir şey gerçekleştirse "Ma tevfiķi illa Billahi; ayrıca başaran yok, ayrıca başarı yok, illa Allah" der. Rabbi ona öyle öğretiyor, "böyle de" diyor.

Her fırsatta tanrıları tanımlayıp, özelliklerinden bahsediyoruz. Tanrılıkla ilgili dikkat edilmesi gereken bir şey var: Tanrılık kavramının bir SIFATI bir de SEBEBİ vardır. Mesela komanda tanrıyı ele aldığımızda komandoluk onun sıfatıdır. Anestezik hal anestezik tanrının sıfatıdır. Tanrılığın bir de sebebi vardır, asıl önemli olan da sebebidir. Eğer kişi tanrılık sıfatlarını terk ederse tanrılıktan kurtulamaz ve korunamaz! Korunmak ve kurtulmak için tanrılığın sebebini fark etmesi ve onu terk etmesi gerekiyor. Tanrıların hepsinde tanrılık sebebi ÖRTÜCÜ İLAHLIK'tır. Örtücü ilahlığı terk etmek gerekiyor! Örtücü ilahlık dururken, tanrılardan kurtulacağım diye tanrılığa ait sıfatları terk edersen sendeki gizli muhtariyet, gizli tanrı sessizce görevine devam eder. Bu gizli muhtariyet çok önemli olduğundan onun çalıştığını bilmeliyiz. Bir kişi tasavvufta duyduklarından hissettiği mahcubiyetle kendi ilahlığını görmezden gelir. Fakat görmezden gelmekle örtücü ilah yok olmaz, gizlenir. Böylece muhtariyet gizli çalışır. Bu gizli muhtariyeti ileride inşaAllah hayr-

lısıyla açarız. Ama şimdilik, tasavvufta olanların bu gizli muhtariyeti bir yerinden hafif fark etmelerini sağlayacak çok basit bir örnek vereyim.

Tasavvufla meşgul olunca kişilerin hevesleri nispeten değişir, değil mi? Daha önce bir arkadaşının lüks arabasını, bir villayı, birisinin yaptığı tatili düşünüp hafif kıskanırken veya arkadaşının üstündeki elbiseye hele de kendisindekiyle aynıysa farklı bakarken, tasavvufla meşgul olmaya başlayınca kıskandığı şeyler değişir. Birisi araba almış hiç umurunda değildir, bunlar umurunda olmamaya başlar. Birisi ona aldığı evi anlatsa, biran önce bitsin diye bekler. Evin, arabanın anlatılması onu rahatsız eder. Veya işte şöyle bir elbise çıkmış, şöyle bir tatil varmış. Daha önce duyar duymaz mağazalara, acentelere koşarken şimdi "Olsa da olur olmasa da" gibi bakar ve kendi kendine "insan ne kadar değişiyor. Daha önce böyle şeyleri duyunca, görünce nasıl olurum, şimdi bana çok tesir etmiyor" der. İşte bu aşamada şuna dikkat etmek lazım: Bunu diyen kim? Acaba bunu diyen Gizli Muhtar mı? Bunu söyleyenin kim olduğunu öğrenmek için kendinizi test edebilirsiniz! Test edelim: "Kıskançlığı hallettim veya kıskanır gibi bakmayı hallettim, ondan kurtuldum" diye düşünen birine "Şu arkadaş tasavvufi şu konuyu öyle bir anlamış ki maşaAllah" deyin. Hemen "O nasıl anlarmış o konuları? O daha evinin adresini veremez, onu nasıl anlasın" demeye getiren cümleler kurarsa ondaki gizli muhtarı fark edin. Demek ki, sadece kıskandığı şeyler değişmiş! Gizli muhtarı fark ettiniz mi? Dünyayla ilgili bazı şeyleri çok önemsemeyince işi bitirdiğini zannediyor ama şimdi önemsedığı konu tasavvuf. O konuda birilerinin daha iyi olduğunu duyunca rengi değişiyor. Önemsedığı şeylerin değişmiş olması tasavvufta ilerlemiş olduğunu göstermez. Aynı duygu devam ediyor. Onun devam etmesi gizli muhtariyettir. Dünya ile ilgili şeyleri önemserken muhtariyet açıktaydı, şimdi onu görmezden geliyor. O tarafa bakmamakla onu yok edemezsiniz. Yok etmek için onunla yüzleşmek gerekiyor. Zaten nefs-i levvame de budur, görmezden gelmek değil! Görmezden gelersen konu değişir, gizli muhtariyet farklı konularla devam eder. Mesela o şimdi magazin dünyasından değil tasavvuf camiasından konuşur, dedikoduyu artık tasavvufla ilgili yapmaya başlar. O "Dedikoduyu bıraktım" diye düşünürse yanılır. Ondaki gizli muhtar, gizli tanrı devam ediyor. Muhtariyet varsa ne fark eder ki!

Dedikodu demişken, size dedikoduyu farklı bir şekilde tarif edeyim. Dedikodunun net tarifine rastlamak, sınırlarını çizmek zordur ama dedikodu, iftira gibi şeylerin hepsinin ortak tanımını şudur: "A" Takdim Formu "BEN" olarak yaptığınız her şey dedikodudur, iftiradır. Birisini çekiştirmek bu kav-

ramın sadece nüansıdır, detaylarındandır. “A” ne yapıyorsa dedikodu ve iftiradır. Çünkü yaptığı işi Allah’a ortak koşan bir halle yapıyor. Ortak koşarak yaptığı için hali iftiradır, yalandır, dedikodudur, gıybettir. Allah’a “sana ortağım” manasına gelen bir iftirada bulunuyor, o haliyle fiiller, yorumlar, konuşmalar yapıyor. Dolayısıyla, “A” Takdim Formu “BEN” olarak yapılan her şey bu kapsamdadır. Bu nedenle, Nefs-i Levvame “A” Takdim Formu “BEN”i bilmek, tanımak ve ondan kurtulmak için çok önemlidir.

14. Tefekkür Sayfamızı okumaya devam ediyoruz:

“Muhtariyet İlanı”, “Örtücü İlahlık İddiası” ve “Tanrılık” kavramlarıyla anlatılmaya çalışılan “Allah’a Eş Koşmak” durumunun en belirgin göstergesi hüküm vermek ve güç sahibi olmaktır:

Muhtariyet ilanı Allah’a eş koşmaktır. Örtücü ilahlık iddiası Allah’a eş koşmaktır. Tanrılık kavramı Allah’a eş koşmaktır. Hepsi aynı manalardır. Biz aynı şeyleri farklı yönleriyle söylüyoruz ki her açıdan somutlaştırabilelim. Muhtariyet, örtücülük, tanrılık Allah’a eş koşma manalarıdır. Eş koşmanın en belirgin göstergesini de bilmek gerekiyor ki onu izleyebilelim. Eş koşmayı izleyebilmek ve levvame sürecinde onu fonksiyonsuz hale getirebilmek için bize somut bir gösterge lazım. Bu gösterge HÜKÜM VERMEK ve GÜÇ SAHİBİ OLMAKTIR. Örtücü ilahın en belirgin özelliği budur. Mücadele de bu gösterge üzerinden gerçekleştirilmeli ve izlenmelidir. Levvame mücadelesi “hüküm verme” ve “güç sahibi” olma göstergeleri üzerinden yürütülürken onun birçok yöntemi vardır. Talib için önerilecek yöntemlerden birisini şimdi paylaşacağız. O yöntemi daha kolay anlayabilmek için bir cümle ile açıklamaya çalışayım: Herhangi bir şeyin ilişkisini neyle kurduğunuzu önemseyin, her şeyinizi test edin. Buradaki şey, “Allah bir şey murad ettiğinde” ayetindeki şeydir, yani yaratılan şeydir. Bu yüzden düşündüğünüz her konuyu içerir. Yaratılan şeyin ilişkisini neyle kurduğunuza bakın. İnsan herhangi bir davranışın, düşüncenin ilişkisini ya örtücü ilaha nispetle veya Allah’a nispetle kurar. Gün içerisinde hangisine nispetle ilişki kurduğunuzu anlamaya özen gösterin. İnsan zihni ya bir örtücü ilahı ya Allah’ı düşünüyordur. Başka yolu yok, ikisinden birisi! Ya da zihin durmuştur, kendinde değildir. Zihin normalse ya bir örtücü ilahla veya Allah’la meşguldür. Eğer örtücü ilahla meşgulse öncelik onundur. “Hem insanları, hem de Allah’ı düşünüyorum” diyen kendini kandırır. Örtücü ilahın önceliği vardır; örtücü ilah varsa Allah olmaz! Bu yüzden dikkat edin: Herhangi bir ŞEY’in ilişkisini kurduğunuzda örtücü ilaha nisbetle mi kuruyorsunuz, Allah’a nisbetle mi? İnsan-29’un an-

laşılması için şöyle bakalım: Bir şeyin ilişkisini kurarken örtücü ilaha veya Allah'a nisbetle kurma noktası İnsan-29 Noktası'dır. Seni bu nokta hususunda uyarmak için İnsan-29 der ki; dileyen Rabbine bir yön tutar. Kişi Rabbine nasıl yön tutar? Herhangi bir şeyi Allah'a nisbetle düşünerek, Rabbi ile ilişkilendirerek. Bu noktalara onun için İnsan-29 Kavşakları diyoruz. O kavşaklarda nereye dönüyorsun, bir bak bakalım; örtücü ilaha mı, Allah'a mı?

TALİB herhangi bir konunun, herhangi bir ŞEY'in ilişkisini kendisiyle, özellikle "A" Takdim Formu "BEN"iyle veya kendisi dışındaki bir "A" Takdim "BEN"le kurarsa HÜKÜM vermiş olur; bu hükme göre de davranınca GÜÇ iddiasında bulunmuş olur.

Böylece şimdi o hem hüküm sahibidir, hem güç sahibidir. İşte ilahlık vasfı ortaya çıktı: İlah hem hüküm sahibidir, hem güç sahibidir! Ayetlerden gayet iyi biliyorsunuz ki, Hüküm Allah'ındır. Ama o hüküm verdi, hüküm sahibi oldu. Yine çok iyi bilirsiniz ki, Güç Allah'ındır; La havle ve la kuvvete illa Billâh. Ama şimdi güç sahibi o oldu. İşte EŞ KOŞMAK budur: Hüküm veriyor ve hükme göre davranıyor. Böylece ilahlık iddiasında bulunmuş oluyor. Hüküm veren ve güç sahibi olan yapı muhtariyet ilan etmiş olur. Böylece tanrılık kavramı ortaya çıkar, Allah'a eş koşmuş olur. "HÜKÜM" ve "GÜÇ" göstergeleri bu yüzden çok önemlidir.

"HÜKÜM ve GÜÇ" sebebiyle "Örtücü İlah"ın varlığı ve hâkimiyeti anlaşılır. Oysa, bu ilişki Rasulullah (SAV) in açıkladığı "KADER" gerçeği ile kurulursa sonuç; Hüküm Allah'ındır ve "HAVL VE GÜÇ ALLAH'a AİTTİR" yaşanır.

Demek ki, örtücü ilah hüküm ve güç iddiasının varlığından anlaşılır. Bir diğer önemli nokta şudur: Herhangi bir şeyde ilişki Allah'la kurulursa hata yapılır. Kişi yaptığı şeylerde Allah'la ilişki kurduğu zaman kendisi müstakil kalır. O işin, o şeyin ilişkisini Allah'ın kaderiyle kuracaksın. Bulunduğun pozisyon, terkip ancak kaderle ilişki kurabilir. Bu ilişki Rasulullah (SAV) in açıkladığı kader gerçeği ile kurulursa "Hüküm Allah'ındır" hali yaşanır.

-İkinci bir varlık olmadığı için kaderle ilişki kuruyor, değil mi?

Evet, kendisi hakikatin içinde olduğu için. Böyle yapılsa "Hüküm Allah'ındır. Havl ve Güç Allah'a aittir" hali yaşanmış olur. Yani ilişkisini kaderle kuran birisi dışına bakıp "Hüküm Allah'ındır" demez. Kendinin "B" Takdim Formu "BEN" olarak o hakikatin içinde olduğunu anlar. "B" sırrınca demek budur. O zaman her şeyin ilişkisini kaderle kurar. Aksi halde "B sırrınca" diye oku dur, ne olur ki. "B sırrı" bilinmezse mana çözülemez. "B" sırrı "B" Takdim

Formu “BEN” demektir. Bir kişi, bir işi “B” takdimiyle yapıyorsa “B sırrınca” yapıyordur. “A” takdiminde ise zulmet, muhtariyet ve suiistimal vardır.

Bir noktayı daha önemseyelim: Kişi herhangi bir şeyin ilişkisini Rasulullah (SAV) in açıkladığı kaderle kurmalıdır. “Kaderle” demiyorum! Çünkü insan kendine göre bir kader tarifi yapabilir, bir kader anlayışı ortaya koyabilir, birilerine göre, bir kuruma göre bir kader tarifi bulup onunla ilişki kurulabilir. Ama yanlış olur! İlişkilendirme Rasulullah (SAV) in açıkladığı kader anlayışıyla olacak! Bu yüzden, herhangi bir yerdeki bir kader açıklaması “Rasulullah (SAV) in açıkladığı kader anlayışı mıdır?” diye mutlaka incelemek, test etmek lazım. Efendimize aitse onu önemsemek, onunla ilgilenmek doğru olur. Bunun için Rasulullah (SAV) in açıkladığı kaderi ayet ve hadislerden öğrenmek ve mutlaka sindirmek önemlidir. Çünkü onunla ilişki kuracaksınız. O kaderle ilişki kuran “B” Takdim “BEN” olur. Zaten ancak o takdimde olan “B” sırrınca ilişki kurar. “A” takdimi o kaderle ilişki kuramaz. Onu “B” takdimi yapabilir ki onun yaptığı durum tespiti. “A” Takdim Formu “BEN” hüküm verir, “B” Takdim Formu “BEN” durum tespiti yapar. Durum tespiti “Hüküm Allah’ındır” açığa çıkar. İnsan-29 gereği durum tespiti yapılır, İnsan-30 gereği Hüküm Allah’ındır yaşanmış olur. Bu bakış açısı nefsi levvamenin en önemli yanıdır. Nefs-i levvamenin kalbi burasıdır. Herşeyin ilişkisini Rasulullah (SAV) in açıkladığı kaderle kurmak Nefs-i Levvame’nin kalbidir. İlişki “A” takdimiyle kurulursa örtücü ilahlık yoluna dönülmüş olur, yani Rabbine bir yol tutulmamış olur. Eğer talipseniz, günlük yaşantınızı saniye saniye Rasulullah (SAV) in açıkladığı kaderle ilişkilendireceksiniz. Talibin işi bu! Ekmek parası kazanmak zorunda olabilir. Bir sürü şeyle meşgul oluyor olabilir. Evi barkı, çocukluğu olabilir. Dostları arkadaşları olabilir. Neyle meşgul olursa olsun Talib’in işi budur. Hayattaki her şey ve herkes Talib’in bu işi yapması için laboratuvarıdır. Her şey, herkes Talib’in bu işini yapması için vardır. Eşi bile!

Eşi talibin bunu başarabilmesi için vardır. Kişinin en önemli düşmanı eşidir. Ve kişinin İKİ Eşi vardır. Birisi, Kendini Hissetme Duygusu’nun kendini ne sandığına sebep olan bedendir. Bedeni onun eşidir ve düşmanıdır. Çünkü onun yüzünden Kendini Hissetme Duygusu’nun aslını göremez. Bir de evdeki eşi vardır. O da onun düşmanıdır, eşler birbirinin düşmanıdır! Çünkü eşler birbirlerini “A” Takdim Formu “BEN”e düşürürler. Bunun için birbirlerinin düşmanıdırlar. Olayların ilişkisini eşinizle değil de Rasulullah’ın açıkladığı kaderle kurarsanız o zaman eşler, Yasin Suresi 56. ayette bahsedilen

-cennette yan yana gelecek olan iki arkadaş- olurlar. Yasin Suresi'nin bahsettiği eşler o zaman bir yönüyle gerçekleşir. Ama eşler birbirleriyle ilişkilerinde karşısındakinin "A" Takdim "BEN"iyle ilişki kuruyorsa; işte o en önemli düşmandır. "Eş" kavramı öyle bir şey ki, kızdığınızda dünyadaki bütün insanlardan fazla ona kızarsınız, sevdiğiniz zaman bütün insanlardan fazla onu seversiniz. Ona böyle iki uç duyguyu barındıran bir gözle bakarsınız. Eşler arasında müthiş duygu fırtınaları içeren bir ilişki vardır. Ve sürekli ona mahkûmsunuz. Duygu fırtınalarının bulunduğu hale mahkûmsunuz! Öyle bir mahkûmiyet ki, o mahkûmiyeti iyi değerlendirerseniz o mahkûmiyet Mekteb-i Yusufiye olur. Hz. Yusuf'un mektebi! Hz. Yusuf nefsi-i levvameyi zindanlarda tamamladığı için Yusuf aleyhisselam'ın zindan hayatı tasavvufu meşgul olan için bir mektep örneğidir. Hayata baktığında Hz. Yusuf misali sen de birçok şeye mahkûmsun: Kimi eşine mahkûm, kimi yokluğa, kimi varlığa mahkûm. Kimi sevgisizliğe kimi sevgiye mahkûm. Ama bir şeye mahkûm. Hayatta bir sürü mahkûmiyet vardır. Kişi o mahkûmluklardan kurtulamaz, o mahkûmluklara mahkûmdur. Onları eğer "A" Takdim Formu "BEN"le ilişkilendirirse hep isyandadır. İsyan edene ne diyoruz? Asi. Ama her bir mahkûmiyeti, her bir şeyi Rasulullah (SAV) in açıkladığı kaderle ilişkilendirirse onun o mahkûmiyetleri Mekteb-i Yusufiye olur. O mahkûmiyetlerin nasıl lütuf olduğunu fark eder. Fark edince der ki; Nefs-i Levvame içerisindeki o mahkûmiyetler olmasaydı bu yolları alamazdım Elhamdülillah...

Evdeki ilişkilere çok dikkat etmek gerekiyor. Çünkü insan en çok evde hata yapar, tuzağa düşer. Herhangi bir şeyle ilişki kurarken, özellikle evde eşler ve çocuklarla ilişkilerde eğer karşısındakine "A" Takdim Formu "BEN" olarak bakar ve onun "A" Takdim Formu "BEN"iyle ilişki kurarsanız, sen bana bunu nasıl yaparsın meselesi başlar. Ve Rabların bu savaşı onları sürükler götürür.

Rasulullah (SAV) in açıkladığı kaderle ilişki kurma gayretinde olacağız, hep. Bu gayret yaşantıya yerleşir ve normalleşirse ne olur? Cevaba geçmeden normalleşmeyi somutlaştıralım. Bir şeyin normalleşmesi onun özel bir gayret sarf etmeden olmasıdır. Başlangıçta Talib kaderle böyle ilişki kurabilmek için özel bir gayret sarf eder, kaderi anlamaya çalışır. Her ilişki kurduğunda kaderin başka bir cilvesini öğrenir. Kaderi kavramaya çalışır, çalışır, kader onda idrak olarak yerleşmeye ve onun bilincini işgal etmeye başlar. Rasulullah (SAV) in açıkladığı kader "A" bilincini ve "B" bilincini tamamen işgal ettiği zaman mesele tamamlanır. Bu işgalin tamamlanması lazım! Bu işgal tamamlanana kadar biraz gayet gerekir. Tamamlanınca, normalleşince o nefsi

mutmainleşir. Kaderle ilişkisi normalleşen nefis mutmainleşir. Etrafa baktığınızda “A” Takdim “BEN” kalmamışsa bir anda kendiliğinden fiillerin tecellisi başlar, kendiliğinden. Gayret etmeniz gerekmez, manzara birden öyle olur. Çünkü nefis-i levvame sürecinde “A” Takdim Formu “BEN” olarak bakmamak, öyle yaşamamak ve “A” Takdim Formu “BEN”le ilişki kurmamak için çok gayret sarf ettiniz. Gayret ede ede bu hal normalleşti. Şimdi özel gayret gerekmeden, “şu işi yapacağım” diye önceden bir plan yapmanız gerekmeden artık öyle olur. Öyle olduğunda ne yana bakarsanız Vechullah’ı görmek kendiliğinden başlar. Ne ne yana bakarsan zaten var olan VECHULLAH’ı sen “A” Takdim Formu “BEN” ile ilişkilendirdiğin için göremiyordun. Zaten ne yana dönsen Vechullah’ı görecektin, ama senin “A” yapın fırsat vermiyordu. Ondan kurtulduğunda ne yana dönersen görürsün, yani konu ne olursa olsun herhangi bir şeye baktığında Vechullah’ı görürsün. Her hangi bir şeye baktığında Vechullah’ı görebilmek için, o şeyin ilişkisinin “A” Takdim Formu “BEN”le, yani Örtücü İlah’la kurulmaması gerekiyor. İlişkisi örtücü ilahla kurulursa öncelik onundur, Vechullah gözükmez. Yani “Hem örtücü ilahları hem de onlarda Vechullah’ı görüyorum” olmaz! Dolayısıyla, Rasulullah (SAV) in açıkladığı kaderle ilişkiyi kurma normalleşince gerçekleşecek şeylerden birisi, ne yana dönersen Vechullah’ı görürsün ayetini yaşamak olur. Ne yana dönersen Vechullah’ı görürsün! Ve ilk görülecek şey, ilk başlayacak tecelli fiillere aittir. Tükenmeye başlayan “BEN”in, yani “B” Takdim Formu “BEN”in titremesiyle fiillerin tecellisi görülür, kendiliğinden. Fiillerin tecellisini yaşayabilmem için ne gerekiyor diye düşünmeyin. İsimlerin tecellisi için nasıl bir çalışma yapmam lazım diye sıkıntılanmayın. Sıfatların tecellisi için ne yapmam lazım diye telaşlanmayın. Öyle bir şey yok. Siz Nefs-i Levvame’yi yaparken/yaşarken “B” Takdim Formu “BEN” ne kadar tükenirse o kadar tecelli çıkar. Aslında “B” de bir örtüdür. Ne kadar kalkarsa o kadar görürsün. Ama önce tehlikeli örtüden, “A”dan kurtulmalısın.

Yakalaman gereken bir diğer nokta şudur: Ne yana dönersen Vechullah’ı görmeye başladığında aynı hakikati “A” Takdim Formu “BEN”lerde de görmeyen gerekir. Esas görülmesi gereken de budur. Size bir veli adresi verseler, gittiğinizde ondan etkilenmeniz, ona baktığınızda Allah’ı görüyor gibi olmanız zor değildir. Örtmeyen birisine gitmişsiniz, perde yok, elbette o hislere girersiniz. Mesele ÖRTÜCÜ İLAHLARDA ALLAH’I GÖREBİLMEK’tir. Bunu da başarmadan olmaz! “Şu zata gittiğimde duygularım değişiyor, Allah’ı görüyor gibi oluyorum” demeniz önemli değil. Orada zaten perde yok, Allah’ı görüyor gibi olursun. Mesele “A” Takdim Formu “BEN”de de hakikati göre-

bilmek! Orada hakikati görebildiğin zaman ne yana dönersen Vechullah'ı görüyorsun demektir. "Ben şu zata gidince Vechullah'ı görüyorum, çıktığımda hep "A" Takdim Formu "BEN"i görüyorum" diyorsanız o makbul bir hal değildir. "A" Takdim Formu "BEN"de de hakikati görebilmek önemlidir. Hakikati her yerde görebilmek için de ilişkinin Rasulullah (SAV)'in açıkladığı kaderle kurulması yönteminin normalleşmesi önemlidir.

"Örtücü ilahın önemli göstergesi hüküm vermek ve güç sahibi olmaktır." Hüküm vermekten, güce sahip çıkmaktan kurtulursanız yaşanacak şeylerden önemli ikisi Sevgi ve Korku'dur, bunların hakikatleriyle karşılaşsınız. Hüküm vermekten, güce sahip çıkmaktan kurtulan kişi gerçek sevgi ve korkuyla, "A" Takdim Formu "BEN"e ait olmayan sevgi ve korkuyla karşılaşır. Bu konuları anlatırken sık sık "Allah'tan korkun" dersiniz. İnsanlar size "Bizi Allah'tan korkutma" derler. Çünkü "A" Takdim Formu "BEN"lerden korktukları gibi bir korkuyla Allah'tan korkmayı istemezler. Örtücü ilahlardan korkarlar, ama o korkuyu hiç sevmezler. Allah'a karşı da o korku gibi bir korkuyu hissetmek istemedikleri için "Bizi Allah'la korkutmayın" derler. Ama o korkunun esasını fark ettiklerinde Allah'tan korkmayı öyle severler ki.

Allah'tan korkmak öyle bir şeydir ki, insanı duygulandırır ve ağlatır. "A" Takdim Formu "BEN"e ait bir korku hissettiğinizde duygulanır ve mutluluktan ağlar mısınız? "B" Takdim Formu "BEN"de hissedilen Allah korkusu insanı mutluluktan ağlatır. Onu birisinde gördüğünüz zaman da, kendinizde hissettiğiniz zaman da hücreleriniz dayanamaz, gözleriniz yaşarır. Çünkü "B"deki sevgi ve korku birbirlerine sinerjik tesir eden, sarmal iki olay gibidir. Peki, bu sevgi ve korku nasıl başlayacak? Eğer siz, tüm sevgilerin ilişkisini "A" Takdim Formu "BEN"le değil de Rasulullah sallallahu aleyhi vesellem'in açıkladığı kaderle kurarsanız bu sevgi ve korku başlar. Siz insanlardaki sevgilerin, onların fert fert gösterdikleri sevgilerin ilişkisini kişilere biçtiğiniz rollerle, onlara verdiğiniz isimlerle, onların muhtariyetiyle kurmazsanız, birimselliği bir kenara çekerseniz, oradan çıkan sevgi kimin olur?

Bir savaştan dönüldüğünde, esirlerin arasında bir kadın yana döne, çıldırmış gibi çocuğunu arıyor. Onun o telaşını gören Rasulullah sallallahu aleyhi vesellem ve yanında Halife Efendilerimiz onu izliyorlar. Nihayet kadın çocuğunu buluyor, ona öyle bir sarılıyor ki! Onun sarılışı ve çocuğun anesine yapışışı onları duygulandırıyor, ağlıyorlar. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem buyuruyor ki: "İzlediğiniz bu şefkat, bu ananın çocuğuna sarılmasındaki şefkat Allah'ın kullarına olan şefkatinin yanında hiçbir şey! Siz bu

ana-çocuk şefkatine gözyaşı döktünüz, Allah'ın şefkatine dayanamazsınız, öyle bir şefkati var!" (Hadis)

Şimdi Rasulullah'ın açıkladığı kaderle ilişkilendirmeyi bu olaya uygulayalım. Bu ilkeye ayetler ve hadisler de dâhildir çünkü. Bu hadisteki olayın ilişkisini, Rasulullah sallallahu aleyhi vesellem'in açıkladığı kaderle kuralım. Ana bir birim, çocuk da bir birim ama onların birbirlerini arama, bulma ve bulunca sevinmeleri, aslında Rahim'in ürününü bulduğu zamanki sevinmesidir. Birimde meydana gelen bu şefkatin kişilerle ilişkisi yok! Anneye ve çocuğa ait değil! Cüzde meydana gelen ama Allah'a ait olan bir şey. "Anne ve çocuk" diye bakar kalırsan kendini sınırlamış ve onlara "A" Takdim Formu "BEN"le bakmış olursun. Birimleri kaldırdığın zaman kader çerçevesi içinde gördüğün bu şefkat, bu sevgi yalnızca Sahibi'nindir. Birimde olduğu kadarıyla yalnızca Sahibi'nin! Bu çerçevede Bakara; 165, 166 ve 167. ayetlerin meallerine bakalım. Bu bakışla mealleri "B" sırrınca anlamış oluruz.

"İnsanlardan kimi de Allah'dan başkayı endad edinip, onları Allah'ı sever gibi severler. İman etmiş olanlar ise Allah'a muhabbetle daha şiddetlidirler. O zulmedenler, azabı gördükleri zaman bütün kuvvetin Allah'a ait olduğunu ve Allah'ın Şediyd'ül Azab olduğunu görecekları görselerdi. O zaman kendilerine tabi olunanlar, azabı görerek, kendilerine tabi olanlardan uzaklaşıp gitmişlerdir. Ve aralarındaki esbab parçalanıp kopmuştur. Tabi olanlar; "Keşke bize bir daha fırsat verilse de bizden uzaklaştıkları gibi biz de onlardan uzaklaşsak" dediler. Böylece Allah onlara amellerini, kendilerine hasretlik olarak gösterir. Ve onlar nardan çıkıcı değillerdir." (Bakara; 165-167)

Küçük açıklamalar getirelim ama siz onlara detaylı bakarsınız inşaAllah. İnsanlardan kimi de Allah'dan başkayı endad/eş/denk edinip, yani bizzat ve hakikaten var sanıp onları Allah'ı sever gibi severler. Allah'ı sever gibi algıladıklarında açığa çıkan kuvveler onlara aitmiş gibi severler. Tekliğe, Allah'ın sistemine iman etmiş olanlar elbette Allah'a muhabbetle daha şiddetlidirler; muhatap oldukları varlığı tanıyarak severler. O zulmedenler, azabı gördükleri zaman görecekları gibi, mesela ölümlle birlikte Kıyamet'te görecekları gibi, bütün kuvvetin Allah'a ait olduğunu ve Allah'ın Şediyd'ül Azab olduğunu görecekları daha önceden kesin anlasalardı. O gün kendilerine tabi olunanlar, azabı görerek, kendilerine tabi olanlardan uzaklaşıp gitmişlerdir. Ve aralarındaki sebepler, bağlar "B" gerçeğince parçalanıp kopmuştur. Tabi olanlar "Keşke bize bir daha fırsat verilse, dünyada bir daha yaşama imkânı bulsak da şu tabi olduklarımızın bizden uzaklaştıkları gibi biz de on-

lardan uzaklaşsak” dediler. Allah onlara amellerini, kendilerine hasretlik, acı pişmanlık olarak gösterir. Ve onlar “B” gerçeğince nardan çıkıcı değildir.

“Allahümme inniy es’elüke hubbeke ve hubbe men yuhibbüke: Allah’ım bana sevgini, aşkını ver! Ve seni sevenleri de bana sevdire.” (Hadis)

Bu duaya niye ihtiyaç duyuyoruz? Çünkü “A” takdimi Allah’ı gerçekten sevmez! Bu yüzden biz, “Allah gerçekten nasıl sevilir?” bunu Allah’tan istemeliyiz. Onu bize öğretmesini istemek gerekiyor. “A” Takdim Formu “BEN” bilinci Allah’ı sevmeyi bilmez, bilemez! Allah’ı sevenleri de sevmez. O bilince bu sevgiyi bilemez. Bu yüzden, Allah’ı sevenleri sevmek bir lütuftur, Allah dilememişse mümkün mü? Maalesef insanlar Allah’ı sevenleri sevmezler. Allah’ı sevenleri gördükleri zaman ürkerler. Bazen kalabalık ortamlarda rastlarım. Bir anda Tv’de Kur’an okunmaya başlamışsa dayanamaz, kapatır, hemen kanal değiştirir. Dinleyemez, duymaya dayanamaz! “A” Takdim Formu “BEN” öyledir; Kur’an o bilinci rahatsız eder, matkap gibi gelir! Bu yüzden Efendimiz, bizdeki sevginin “A” bilincinden “B” bilincine hicret edebilmesi ve o sevgiyi “B”de yaşayabilmemiz için bize bu duayı öğretiyor: Allahümme inniy es’elüke hubbeke ve hubbe men yuhibbüke.

Dikkat edin, Bakara-167. ayet örtücü ilaha ait sevgileri, örtücü ilaha yönelik sevgileri ve bu sevgiyle ilgili yapılan işleri bize acı pişmanlıklar olarak gösteriyor. Bu acı pişmanlık ne zaman? Ölümü tattıktan sonra!

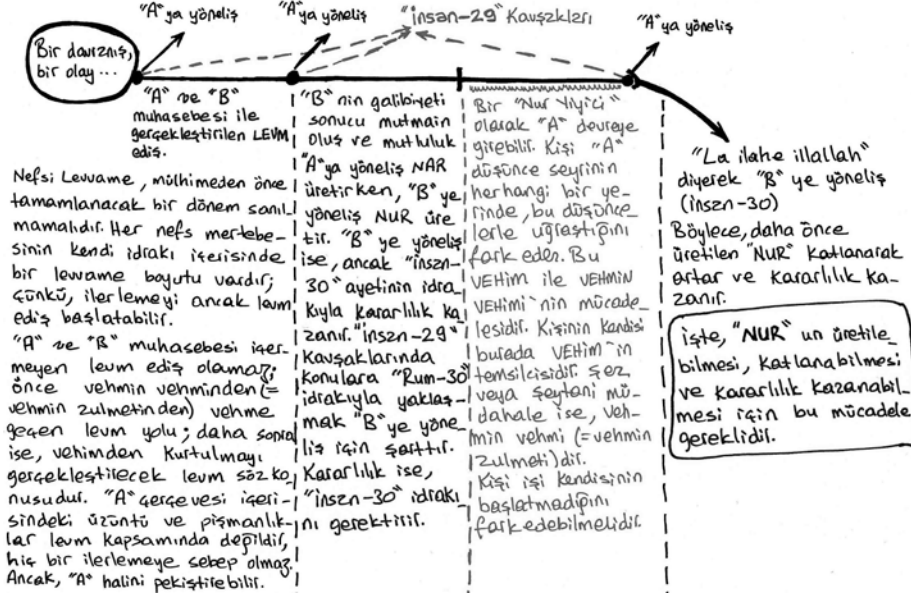
“İşte böylece kâfirlere kendi amelleri süslü gösterilmiştir.” (En’am-122)

Çok korkunç! “Kâfir” derken sakın uzağa bakmayın, kendinizden başlayın! Korkunç olan şu: Kâfirlere, örtücülere, “A” Takdim Formu “BEN” idrakiyle yaşayanlara amelleri yaşarken süslü gösteriliyor. Bu ameller içerisinde örtücülüğe sevgi beslemek de süslü gösteriliyor. Dünya yaşantısında “A” takdimiyle sevmek, “A” Takdim Formu “BEN”i sevmek sevimli ve kolaydır, süslenmiştir. Örtücü ilahı sevmek ve önemsemek kolaylaştırılmıştır. Örtücü ilah olarak sevmek cazip gösterilmiştir. Yaşarken süslü gösterilen o amelleri sonra Allah onlara acı pişmanlıklar olarak gösteriyor. Yaşarken süslü görüp peşinden koştuğun şey, sonra sana acı pişmanlıklar olarak geri dönüyor! İşte bunu fark edince deniyor ki; “Ahhh, keşke geri dönebilsem...”

Sevgi ve korku önemli. Onu ayrı bir konu başlığı olarak inşaAllah sonra genişletiriz. Şimdi 14. Şemamızı tefekküre devam edelim:

“Bu yüzden; TALİB’in, KADER’i idrakindeki artışı ölçüsünde her türlü örtücülüğü kalkar.”

Demek ki, nefsi-i levvameyi yaşarken yaptığı mücadelelerde Talib kaderi idrak ettikçe, kaderi idrakindeki artış ölçüsünde onun örtücülüğü de kalkıyor. Konuyla ilgisini kurarak 7. Şemaya bu gözle bakabiliriz.

Tefekkür Şeması 7

İnsan-29 Kavşakları adını verdiğimiz bu şema aslında bir yol haritasıdır, anlattıklarımızı farklı şekilde gösteren bir haritadır. Bir davranışla, bir olayla karşılaşıldığında bu anlatılanları nasıl uygularız, olaylar karşısında nasıl bir davranış geliştiririz? Talibe bunu gösteren bir harita. Nefsi-i levvame ile meşgul olan Talib yaşadığı her davranışın, her olayın muhasebesini yapar. Onun için MUHASEBE ancak "A" ve "B" muhasebesidir. Yani bir olayı örtücü ilahla mı, yoksa Rasulullah (SAV)'ın açıkladığı kaderle mi ilişkilendirdiğine bakar. Bu bakışla yapılan işin adı muhasebedir. Bu muhasebenin yapıldığı noktanın adı da İnsan-29 Kavşağı'dır.

"A" Takdim Formu "BEN"le yaşayanlar bu kavşakları fark edemezler. "A" Takdim Formu "BEN" in farkında değilse kişi böyle bir kavşağın da farkında değildir. Bu nedenle onlar bu yola girmez, otomatik olarak hiç düşünmeden ilişkiyi örtücü ilahla, "A" Takdim Formu "BEN"le kurarlar. Herhangi bir olay, bir davranış incelenir incelenmez yöneliş "A" ya olur. Kişi onu düşünür düşünmez zihninde hemen "A" ya yönelir. Sistem sürekli böyle çalışır. He-

men örtücü ilaha yönelir, hiçbir zaman Rabbine bir yol, bir yön tutmaz. Tasavvufla meşgulse bile! Elinde tesbihi varsa bile böyledir. Kişi bu muhasebeyi yapma çabasındaiken bile zihni hemen “A”ya yönelir, Rabbine bir yol tutmaz. Efendimiz (SAV)in Açıkladığı Kader olan İnsan-29 ve İnsan-30’u okuduğu duyduğu halde ilişkiyi örtücü ilahla kuruyorsa Rabbine yönelmiyor demektir. Ayetleri duymakla, okumakla ayetleri kabul ettim sanmayın, yanılıyor olabilirsiniz.

Kişi ilişkiyi Efendimizin kader anlayışı çerçevesinde kurup Rabbine yönelirse, yaşadığı bir olayın muhasebesini yaparken artık ilişkiyi örtücü ilahla kurmaz. Çünkü örtücü ilahla kurarsa yolun saptığını gördü. Bu yüzden olayın ilişkisini örtücü ilahla kurmaz. Bu hal nefs-i levvameyle meşgul talib içindir. “A” takdimiyle yaşayanın yapabileceği bir iş değildir, onun anlayacağı, kavrayacağı, uğraşacağı bir iş değildir. Ancak levvameyi yaşayan talib, levv etmekle meşgul kul bunu yapabilir.

Bu muhasebeyi yaptığında, ilişkiyi Efendimizin kader bakış açısıyla kurduğunda, Rabbine bir yön tuttuğunda rahatladığını hisseder, hoş bir hale girer. Bakar ki bir anda stres yok oldu, vücudunun kimyası değişti. Çünkü “A” Takdim Formu “BEN”in vücuttaki kimyası başkadır, “B” Takdim Formu “BEN”de vücudun kimyası başkadır. “A” Takdim Formu “BEN”le ilişki kurduğunuz zaman kin, nefret, öfke ve başka neler varsa, onlarla ilgili hormonlar salgılanır, kimya değişir. Nasib olur da siz ilişkiyi Efendimizin bakış açısıyla kurarsanız, geri sarılan film makarası gibi birden o kimya geri çekilir, vücudunuz rahatlar. Ama aradan biraz zaman geçer de bu hali koruyamazsan? O zaman tekrar “Ama o aslında bana şunu demişti, ben orada şöyle yapmalıydım” gibi fikirler üretilir ve o iş yeniden gündeme gelir. Aslında bunların yaşanıyor olması çok normaldir. Böyle olunca “acaba başaramıyor muyum?” demeyin! Mekanizma böyle, böyle çalışıyor. Tekrar gündeme gelmesi kişiye bir lütuftur. Tekrar gündeme geldiğinde zihninde yine Rabbine yol tutarsan elde ettiğin nur katlanır ve Rabbine tuttuğun yolda sabitlenirsin. Sonra tekrar benzer bir olay yaşadığında da işin çok kolay olur. Demek ki tekrarlama, yüksek bir nur elde etmek ve o yolda sabitlenmek içinmiş! Böyle olmaz da İnsan-29 Kavşakları’nda içinde bulunduğun duygulara kapılarak “A”ya yönelirsen kaybedersin. Bunu nereden anlarsınız? Siz kaderle ilişkiyi kurdunuz ve işi bitirdiniz zannederken bir anda kendinizi yeniden olayın bir yerinde bulursunuz. Başlatıcısı değilsinizdir, olayı zihninizde başlatan siz değilsinizdir. Bu noktaya dikkat ederseniz mekanizmayı yakalarsınız: Siz

kendinizi o işin içinde bulursunuz. Geç bile olsa fark ettiğinizde ona sahip çıkmayın, örtücü ilaha yol tutmuş olursunuz. Geç bile olsa fark ettiğinizde “La ilahe” deyin onu reddedin. Ve “illallah” deyip yönelin, Rabbinize yol tutmuş olursunuz. 7. Tefekkür Şeması’na bu açıdan bakmanız çok faydalı olur.

14. Şema’yı tefekkürümüzü tamamlayalım:

“Bu yüzden; TALİB’in, KADER’i idrakindeki artışı ölçüsünde her türlü örtücülüğü kalkar. Örtücülüğünün kalkışı ölçüsünde de “HAYRET” ile karşılayacağı tecelliler lutfedilir. Böylece; “HAYRET”, HAKK yolda tükenen bilincin, halden hale tükeniş geçişlerinin oluşturduğu CEZBE’nin yine bilinçteki ifade tarzı olur.”

Hayret’i tarif etmiş olduk: “B” Takdim Formu “BEN” bilincinin tükeniş sürecinde, bir halden başka bir hale geçmesi esnasında oluşan cezbenin yaşanış hali HAYRET’tir. Halden hale geçiş ve o esnada yaşanan bu cezbe “B” yolundadır, “B” bilincinin tükeniş sırasında yaşanır. Ancak “B” bilincinin tükeniş sırasında meydana gelen tecelliler hayrettir.

Hayret iki türdür: İlki İLMEN HAYRET ki ona aldanmamak lazım! Bir şeyin ilmini, bilgisini duyduğunuzda hayretiniz artar, o ilmen hayrettir. Bir de İDRAKEN HAYRET vardır, önemli olan budur. İdraken hayret, ancak İnsan-29 uygulanarak, yaşanarak oluşur. Nefs-i Levvame sürecinde İnsan-29 gereği “B” Takdim Formu “BEN” tükenirken idrak hayretleri oluşur. İlmen hayret idraken hayretle birlikte ilerlemiyorsa aldatıcı olabilir! İdraken hayret olmaksızın yalnızca ilmen hayret hislerin tecellisinde görülür ki, burası İhlas Hayat Döngüsü’nün dışındadır. İlmen ve idraken hayret ikisi birden ancak “B” Takdim Formu “BEN”de yaşanır. İlmen hayreti herkes yaşayabilir. Kişi İnsan-29 ayetinin gereğini yaşamıyorsa onun hayreti ilmen hayrettir! Bu hayrette bir uygulama, bir amel olmadığı için, yani İnsan-29 ayeti uygulanmadığı için, yani Nefs-i Levvame çalışmaları yapılmadığı için “A” Takdim Formu “BEN” bu hayretlerle daha da kuvvetlenir. Bu durumdaki “A” Takdim Formu “BEN” daha kuvvetli bir örtücü ilah haline dönüşür.

Son cümlemiz:

“Tükenişin getirdiği fark edişle TALİB dayanamaz ve “ALLAH’ım HAYRETİ-Mİ ARTIR” diyerek MERHAMET ister...”

Biz de, Allah’tan bize bu yolda MERHAMET etmesini dileyelim...

EI-FATİHA

16 Cemaziyelevvel 1430 / 10 Mayıs 2009

MUHTAR DEĞİLSİN, AMA MUHTARMIŞSIN GİBİ DAVRAN. ANCAK; MUHTARMİŞ GİBİ DAVRANMAK, SENİ MUHTAR DURUMA DÜŞÜRMEŞİN. ÇÜNKÜ; AYRICA, "MUHTAR OLAN" VE "MUHTAR OLMAYAN" YOK, İLLA ALLAH.

Ey TALİB kardeşim, bu kuralı düşün, anla ve böyle "OL" inşaallah.

Muhtarmış gibi davranmazsan "İnsen-29" ayetinin gereğini yerine getiremez ve "İHLAS HAYAT DÖNGÜSÜ" sürecinde "HAKK" yolda ilerleyemezsin. Muhtariyet iddiasında bulunursan da "İnsen-30" ayetinin gereğini yaşayamaz ve "DECCALİYET KISIR DÖNGÜSÜ"nden kurtulamazsın; böylece, nefesine zulmeden ZALİMLER'den olursun. Buradaki ince giziyi iyi anlamak gerekir. Seni "İHLAS HAYAT DÖNGÜSÜ"nde sabit ve kararlı kılabacak olan, "İnsen-29" ve "İnsen-30" ayetlerinin ve benzer mealdeki ayet ve hadislerin gereğini "bir" yaparak "OL" maktır.

"DECCALİYET KISIR DÖNGÜSÜ", örtücü ilahlığın ülkesidir. Örtücü ilahlığın, yani bu ülkenin sultanı da DECCAL'dır. Beden dan ARZ'daki örtücü ilahlığın sultanı olan DECCAL ise, "A" Takdim Formu "BEN" dir. Dünya olan ARZ'daki örtücü ilahlık kavramının sultanı DECCAL ise, günü geldiğinde görülecek olandır. Günü geldiğinde Dünya'da görülebilen olan bu DECCAL, "A" Takdim Formu "BEN" in KÜLL'ü olup, gelmiş olan NEBİ ve RASUL makamlarının zıddıdır. ZİLLÎ vasıflı DECCALİYET'in sultanı DECCAL, "A" Takdim Formu "BEN" ler tarafından, bu KÜLL gücü sebebiyle kendilerinin ilahı ilan edilecektir. DECCAL'e kudret kazandırarak olan bu KÜLL gücün yayacağı küfür fitnesinin cazibesini "OKU" yabilmek gerekir. Bilinmelidir ki, bu küfür fitnesi cazibesinin cennetini, ALLAH cehenneme, cehennemini de cennete çevirmiştir.

Vehmin zulmetine dalarak, Muhtariyet iddiasıyla "DECCALİYET KISIR DÖNGÜSÜ"ne nefsinin şerri yönüyle dahil olan örtücü ilahın, ALLAH yokmuş gibi veya sanki O, Ehadüs Samed değilmiş gibi davranarak nefesine zulmeden zalimlik kimliği "A" Takdim Formu "BEN" in bilinci şeytani vasıflıdır, yani bu bilinç şeytanın yatağıdır. Şeytani telkin ile görevlilerin tesir yeri bu bilinçtir. "A" Takdim Formu "BEN" in yetenekleri ise şeytani telkinle görevli olanların her türlüünden yüksektir. "A" Takdim Formu "BEN" Bilincini fonksiyonsuzlaştırmak bu bakımdan en öncelikli ve en önemlidir. Fonksiyonsuzlaştırmanın gerçekleştirilmesiyle "Sad:82-83" ayetlerinde de belirtildiği üzere şeytani telkin ile görevlilerin tesiri de gelişmez olur.

15 ve 16. Tefekkür Şemalarındaki konuların tefekkürü ile başlayacağız inşaAllah. Tefekkür Sayfası veya Tefekkür Şeması dediğimiz bu belgelerde konular özellikle tefekküre yönelik olup tefekkür etmemize Biiznillah kolaylık sağlamak içindir. Oralarda bu bilgilerin açılımı için çok öz bakış açıları var. Kanaatim olarak söyleyeyim, sonsuza dek olacak hayatınız için çok önemli olan bu sayfaları nezaketen takip ederseniz çok yazık etmiş olursunuz.

Talib için bir uyarı ile başlıyor. Bu bilgiler zaten hep talib için, talib olmayan için hiçbir önemi yok. Bunlar talib sınıfına giren için bir öneridir.

“Muhtar değilsin ama muhtarmışsın gibi davran. Ancak; muhtarmış gibi davranmak, seni muhtar duruma düşürmesin. Çünkü; ayrıca “muhtar olan” ve “muhtar olmayan” YOK, illa ALLAH.”

Bu cümle İnsan-29 ve 30 ayetlerinin birleştirilmiş mealidir, yaşarken daha kolay anlayabileceğimiz daha somut meallendirilişidir.

Kaderin anlaşılması ve kaderle ilgili ikilem ve sapmaların önlenebilmesi için bir önerinin olduğu 13. Tefekkür Şeması’nda da bu iki ayet mevcuttur. İnsan-29 özet olarak diyor ki; artık DİLEYEN Rabbine bir yol tutar; Rabbine döner, Rabbine yönelir. Ayetteki DİLEYEN kelimesi çok önemli, onunla ilgili önemli bir analiz yapmaya çalışacağız. İnsan-29’daki DİLEYEN kelimesi nede niyle birçok kişi hataya düşer ve o kelime yüzünden örtücü olur, nefsine zulmedenlerden olur. İnsan-29 böyle derken, İnsan-30 “ayrıca DİLEYEN yok illa ALLAH” diye seslenir. Meallerde bunu genellikle “Siz dileyemezsiniz Allah dilemedikçe” diye görürsünüz. Bu ilk idrak mealidir, çok ön bir idraktır. Nefs mertebelerine göre söyleyecek olursak ancak nefs-i mühlhimenin biraz ilerlemiş halinin söyleyebileceği bir mealdir. Nefs-i Mutmaine’de bu meal olmaz, bu mana nefs-i mutmainede geçerliliğini yitirir, çünkü çok ön bir idraktır. İnsan-30’a ileri idrakla baktığınızda mana; “ayrıca dileyen YOK” şeklindedir. “Ayrıca” kelimesi çok önemlidir. Önemi, yabancı görüntüyle ilgili olarak “yabancı görüntü yok” diyen bir mana içermesindendir. Geçmişteki kitaplar yabancı görüntüyü zıll/gölge olarak ifade etmiştir. “Ayrıca” ifadesi işte bu zılli/gölgeyi yok ediyor: Ayrıca dileyen yok, illa Allah.

İnsan-29 ve 30’u birleştirdiğimiz meale dönelim: Muhtar değilsin, ama muhtarmışsın gibi davran. Ancak; muhtarmış gibi davranmak, seni muhtar duruma düşürmesin. Çünkü; ayrıca “muhtar olan” ve “muhtar olmayan” YOK, İLLA ALLAH. “Muhtarmış Gibi davran” önerisi İnsan-29’a verilmiş farklı bir mealdir. Bir davranış öneriyor; Muhtarmış Gibi davran! İnsan-30 ise; ancak, muhtarmış gibi davranmak, seni muhtar duruma düşürmesin;

muhtar idraka düşme! Çünkü; ayrıca ne muhtar olan, ne de muhtar olmayan var. Muhtar olan da, muhtar olmayan da yok. Kendini muhtar sansan da muhtar duruma düşmesen de fark etmez, ikisi de yok. Muhtar duruma düşmedin diye o hali var sanma. Muhtar olan da olmayan da yok, illa Allah.

İnsan-29 ile 30'un peş peşe oluşu çok önemli. Kader Bilgisi'nin dinamik olması gerekiyor, Kader'in yaşanması gerekiyor, o yaşanacak bir şeydir. Öğrenip, bu bilgiyi kabul ettim deyip defteri dürüp rafa kaldıracığınız bir bilgi değil. "Kader inancın nasıl?" denildiğinde tarif etmeniz için de değil. Saniye saniye yaşamamız için. Yaşanması gereken bir bilgi olduğu için kaderin dinamik olması gerekiyor. Eğer siz onu rafa kaldırırsanız statik, durgun hale getirirsiniz. Bunu yaşıntıdan bir olayla açıklamaya çalışalım. Bir kişi Eskişehir'e gidecek ve biz ona İnsan-30'a göre bir cümle kuruyoruz: Allah Eskişehir'e gitmeni dilemişse sen Eskişehir'e gidecek davranışa girersin. Kader açısından bu cümle doğru mu? Doğru! Peki, bu cümlede bir öğüt var mı? Bir öğüt yok! Bu cümleyi okuyanın ne yapacağını anlaması mümkün değil, çünkü bir öneri yok. Öyleyse bu cümle kişi için statik demektir. "Kaderimde Eskişehir'e gitmek dilenilmişse bana o fiiller yaptırılır, giderim" der ve bekler. Bir öğüt, amele yönelik bir dürtü yok! Halbuki Kur'an öğüttür, değil mi? Çok dikkat edin, eğer ayetlerin tamamı İnsan-30 gibi olsaydı Kur'an'dan öğüt çıkaramazdık. Kıpırdayamaz, ne yapacağınızı bilemezsiniz. İnsan-30'un işte bu cazibesine kapılıp hataya düşen o kadar çoktur ki. 13. Tefekkür Şeması'nda onları batıl inanışlardan biri olarak bulabilirsiniz. İnsan-30'un cazibesine kapılıp hiç bir şey yapmama ameli uydururlar; "Nasibimde varsa olur" derler. Uydurduğu amel bu, okuyup öğrendikleriyle buna ulaşıyor. Kur'an'ın öğüt olabilmesi için İnsan-30'un bu iman gerçeğinin insan boyutunda anlaşılacak bir davranış cümlesine çevrilmesi lazım ki, bir şey yapabilelim, bir amel çıkarabilelim. İnsan-30 hakikatinin davranışa dönüşümü İnsan-29'dur, onu bu bakış açısıyla öğüte çevirebilirsiniz. Bunu ibadetle, nefis mertebeleriyle ilgili bir örneklerle biraz daha açalım. Kaderinde nefis-i mutmaineye ulaşman dilenilmişse, sen mutmaineye uygun fiiller ortaya koyar, neticede oraya ulaşırsın. Doğru! Peki, ben bu cümleyi duyunca ne yapacağım? Demek ki kaderimde varsa bu olacak deyip bekleyeyim mi? Bu cümlede "şöyle yapın" denen bir bakış açısı, bir öğüt yok, ne yapacağımı bilmiyorum. Bu cümleyi öğüde çevirmeliyiz: Eğer sen Rabbine yönelir de şu, şu, şu işleri yaparsan nefis-i mutmaineye ulaşabilirsin. Bunu okuduğunuzda bir öneri, bir öğüt var.

Şu önemi fark edin. İnsan-29 ve 30 birbirlerine kesinlikle ters olmayıp birbirleriyle tamamlanan bir bütündür. Hayatta ikisini bir bütün yapacak

idrakı yakalamalıyız. İnsan-29 ve 30 ayetlerini bir bütün yapacak, bir yapacak manayı yakalamış olarak yaşamalıyız. Maalesef okuyacağınız birçok açıklama ya İnsan-29'a yaslanır ya da İnsan-30'a. Bu bakışla meal ve tefsir yapıldığı zaman ikisi bir yapılamaz. İnsan-30'a yaslanarak yorum yapanlar İnsan-29'u neredeyse görmezden gelirler. İnsan-29'a yaslanarak fikir üretenler de İnsan-30'dan hiç bahsetmezler. Maalesef çok önemli bildiğiniz yerlerde bile böyledir. Bahsetmek zorunda kalınmışsa şöyle açıklamalarla karşılaşılabiliyorsunuz: Ayette 'Allah dilemedikçe siz dileyemezsiniz' deniyorsa da bu, insanın hür iradesi yoktur manasına gelmez.

İnsan-30 gerçeğin Ulûhiyet Mertebesi'nden söyleniş biçimidir. Ulûhiyet Mertebesi'nde insan yoktur, bu yüzden o cümlede öğüt yoktur. Biz kesret âleminde, beşeri boyutta yaşadığımıza göre ne yapacağız? Kur'an'dan bir öğüt çıkarmak için Ulûhiyet cümlesinin beşeri boyuta dönüşmesi gerekir ki, ne yapacağımızı anlayalım. Bu yüzden "dileyen yok, ancak Allah" idrakındaki kişinin bu imanını amele nasıl çevireceğini İnsan-29 söyler. Kul'un kaderi dinamik hale getireceği öğüt İnsan-29'da verilir: Dileyen Rabbine yönelir. Ve biz İnsan-30 idrakı çerçevesinde ne yapacağımızı şimdi fark ederiz.

Konuyu "muhtar hal" ile birleştirelim. Kendini Hissetme Duygusu'ndan bahsetmiştik. Kendini Hissetme Duygusu varlığı hissetmek olup aslında saf-tır, somdur, yani Samed'dir. Ama biz bir insan olarak kendimizi hissediyoruz, nasıl saf ve som olacak? Buna çok dikkat edelim, bu çok önemli: İnsan da kendisini hissediyor. Burada fark edilmesi gereken önemli şey; insanın kendisini hissetmesine izin verilmiş olmasıdır. Biraz sonra onu 16. Şema'da göreceğiz. İnsan'ı Halifetullah özelliğiyle ele aldığımızda o hissediş şöyledir: İnsan kendisini Halifetullah manasında ama kendindeki esma terkiibiyle kayıtlanmış olarak hisseder ve bu Halifetullah çerçevesinde, onunla sınırlanmış, onunla şartlanmış olarak kendisine "BEN" der. "BEN" dediği o noktada Allah ona diyor ki; "Burada dur, senin kendini bu kayıtla böyle hissetmene izin verildi, ama burada dur!" Bu açıkladığımızı bu kadar net, bu kadar dobra bulamazsınız, öyle bir bilgi paylaşıyoruz. Rabbin sana; "Ben dediğin bu noktada dur" diyor. Çünkü gerçekte ancak Allah "BEN" der. Allah Mütekebbir olduğu için O kendisine "BEN" der, başkası "BEN" diyemez. "BEN" demek Allah'a aittir. Ama sana da cüz yapın çerçevesinde "BEN" deme izni verdi. İşte izin verilen o noktada dur! Allah'ın bir sınır, had-hudut oluşturup "burada dur" demesi "haddi aşma" demesidir. Dolayısıyla, "Haddi aşan olmayın" diye uyarıldığımız ayetleri şöyle anlayalım: Sana verilen "BEN" deme iznini aşma. "BEN" dediğin ilk idraktan uzaklaşıp da haddi aşma.

İzin verilen “BEN” nedir? O “BEN” yabancı görüntüyü sanki gerçekten varmış gibi sanma iznidir. Yabancı Görüntü’yü gerçekten Var Gibi sanıp “BEN” dediğin noktada durmalısın. Çünkü bu kadarına izin verildi. Ve bu izin sana kulluk yapman için verildi. Ancak kulluk için, ancak ibadet için bu kadarına izin verildi! Çünkü ibadet/kulluk yapmak için kendini var sanan bir yabancı görüntü gerekiyor. Onun olduğu yerde dur. O hissedişte dur. Ne için olmuşsan onu yerine getir. Haddi aşma!

Kul haddi nasıl aşıyor? O hissedişten sonra müstakillliğini ilan edip haddi aşıyor. HADDİ AŞMAK budur. Kişi yabancı görüntüye “BEN” dedikten sonra müstakillliğini ilan ediyor. Kur’an-ı Kerim “haddi aşmayın” dediğinde anlayacağımız budur: Müstakillik ilan etme! Ama “A” Takdim Formu “BEN” yaşan-tısında olanlar, örtücüler, kâfirler, fasıklar, zalimler “Haddi aşmak” ifadesini böyle anlamıyor. Onu hayatlarında bildikleri, kendi duygu ve düşüncelerine göre koydukları sınırları aşmakla ilgili bir haddi aşmak sanıyorlar. Oysa Allah için had budur. Kur’an-ı Kerim’de bahsedilen “haddi aşmak” müstakillik ilan etmektir. “Haddi aşmayın” bunun dışında tarif edilirse tamamen Kur’an’a ters bir tarif olur. Haddi aşma: Sen, sana izin verildiği kadar kendine “BEN” dediğinin ve bu iznin sana neden verildiğinin idrakindesin. Müstakillliğini ilan edip de bu idrakı bozma, bu idrakla yaşa. İşlerinle böyle meşgul olursan Rabbine yönelmiş ve haddi aşmamış olursun. Haddi aşarsan ne olur? Allah’ı örtersin, örtücü olursun. Haddi aşarsan kafir olursun! Bu yüzden, tefekkür sayfamızın başında bu ayetlerin mealı olarak diyoruz ki: Muhtar değilsin! Özgür iradeye, özgür akla fikre, hepsini toplarsak özgür güce sahip değilsin! Ayrıca güç sahibi olan bir varlık yok! Sen muhtar değilsin! Muhtar değilsen yaşarken nasıl davranacaksın? Muhtar olmadığını hiç aklından çıkarmadan ama sanki güç sahibiymiş gibi davranacaksın. Kaderin yaşanabilmesi için önemli çizgi budur. Muhtar değilsin ama güç sahibiymişsin gibi davran. Bu dengeyi koruyarak yaşamak o kadar ince ve öyle bıçak sırtındadır ki, aman dikkat! Dikkat edin, muhtarmış gibi davranmak sizi muhtar duruma düşürmesin. Asıl hakikat şudur, bu idrakta olun: Ayrıca muhtar olan da muhtar olmayan da yok, illa Allah. Diyor ki: Sana izin verildi “BEN” dedin, muhtar olmadığını da idrak ettin. Ama bu muhtar olmayan bile YOK, illa ALLAH.

Tefekkür Paylaşımları bizim için o kadar önemli ki! Paylaştığımız bu ilim ve hal kişiyi sürekli dinamik bir mirac yaşantısına sokar. Bu tefekkürlerle bizi hayrete götüren bilgileri peş peşe patlayan tomurcuklar gibi yakalar ve miracları yaşarız. Bu vesileyle, içimizden bir mübarek kardeşimizin paylaştığı

bir halden bahsedeyim. Tefekkür Sayfaları'nı tek tek inceleyen, söyleşileri çok dikkatle dinleyen bu kardeşimiz "Bu işi nasıl hallederim?" telaşıyla saniyesini saniyesine eklediği bir halde Ezan'ı dinlerken bir şeyi fark ediyor. Bir e-maile paylaşmıştı. Ezan'ın nasıl dinleneceği bize hadislerle öğretilmiştir. Hatta ezan bittikten sonra okunacak salâvat bile öğretilmiştir. Ezan'ı dinlerken "Hayye ale's-salah ve Hayye ale'l Felah"a gelindiğinde "La havle ve La kuvvete illa Billâh" dememiz önerilir. Biz, böyle tembihlenmiş diye yapıyoruz ama önerenler onu bize niye önermişler? Nasıl bir idrak ve nasıl bir yaşantı içerisinde ki bize öyle bir şey önermişler? İşte bunu o kardeşimiz Ezan'ı dinlerken yakalıyor, Hayye ale's-salah; haydi salâta! Bu davet İnsan-29'dur, bir amel içerir. "Haydi salâta" dendi, kalkıp salâta gidiyorsun. Ama hangi idrakla gideceksin? İnsan-30 idrakıyla! İnsan-30 idrakıyla gitmezsen, yaptığın işi o idrakla yapmazsan TAKLİT EHLİ olursun. Salâta İnsan-30 idrakıyla gitmezsen örtücü olarak gidersin. İnsan-30 idrakıyla gittiğimizi nasıl ifade ederiz? "La havle ve La kuvvete illa Billâh" ile! O kardeşimiz bunu fark etmiş Elhamdülillah. Müthiş bir şey, değil mi? Bunu yakalaması ne kadar hoş bir hal, bunu kavramış olması ne kadar güzel, elhamdülillah!

Salâta İnsan-29 idrakıyla yaklaşan kişi bende bir güç var, ben gücümü namaz için kullanıyorum der. Ve örtücü olur. Öyle bir güç yok, La havle ve La kuvvete illa Billâh. Ancak O dilemişse yapılır. "La havle ve La kuvvete illa Billâh" demekle şunu söylüyorsun: Muhtarmış gibi davranıp salâta gidiyorum ama muhtar olmadığımı biliyorum. Kalkıp salâta gitmekle muhtarmış gibi davrandın, İnsan-29'u yerine getirdin, Rabbine yöneldin. Ama hemen İnsan-30'u hatırladın: Muhtarmış gibi davransam da muhtar değilim: Ma teşaune; La havle ve La kuvvete. İlla en yeşaAllah; İlla Billâh!

Muhtarmış gibi davranmak ama muhtar olmamak bir girdap da getirir. Özellikle tasavvuffa meşgul olanlarda rastlanan bu girdap, İnsan-29'u kavrayamamaktan veya İnsan-30'un cazibesine fazla kapılmaktan kaynaklanır. Fazla kapılmak dengeyi sağlayamamaktır. İnsan-30 ve İnsan-29'un bir mana olabilmesi için dengelenmesi gerekir. Birisini görmezden gelir, kenara koyar diğerine ağırlık vererseniz dengeyi sağlayamazsınız, gereksiz bir fazlalık oluşur. Denge sağlandıktan sonra olan fazlalık güzeldir ama dengesiz tek yönlü fazlalık size amelde yanlışlıklar getirir, zihni/aklı kaydırır. Kişi dünya işlerinden elini eteğini çeker, artık ben şu işleri yapmak istemiyorum demeye başlar. "Niye?" dersiniz, Bu işler boş, ne gerek var der. Böyle bir yanlış düşer. Bu hal tamamen İslam sisteminin dışındadır, yanlıştır, sapmadır. Bu durumda işleri örtücüye mi bırakacaksınız? Allah'ı örtenler mi başarılı olsun? Bu kişi

bir müteşebbis, bir girişimci ise, bir iş yeri açmış da onlarca kişiye ekmek parası kazandırıyor, o bu işi yapmazsa o insanlara işi, maaşı bir örtücü verecektir. Onlar mı versin? İnsanlar ihtiyaçları için bir örtücünün işyerine mi gitsin? Şöyle düşünün: Allah rızası için bir savaşa katıldınız, göğüs göğüse savaşıacaksınız. “Haydi savaşalım” diyorlar. Sen ne gerek var, nasıl olsa hepimiz bir gün öleceğiz deyip bekliyorsun. Böyle bir savaş övülmüş mü? Eğer siz o savaşta Allah için canla başla savaşarak şehitliği önemsemez, şehitliğe doğru gitmezseniz ayet ve hadislerle göre yanlış yaparsınız. Bilmelisiniz ki, savaş yalnızca cephede değil, her yerde! Savaş her an! Her an örtücü olma-olmama savaşı var ve siz zaten hayatta bu savaşın içerisindesiniz. Bu savaşın mutlaka başarı mantalitesiyle devam etmesi gerekiyor; mutlaka başarı. Muhtar değilsin ama muhtarmış gibi davran idrakiyle dengelenmiş bir başarı. Yani, başarıyı yakalamak seni muhtar duruma düşürmemeli. Bir başarı karşısında “Akımla, gücümle başardım, sen de çalış ve başar” kimyasına bürünürsen muhtar olursun. Sakın Muhtar olma! Muhtar olursan haddi aşarsın. “Onlar bir başarı halinde; ‘Ma tevfiķi illa Billahi’ derler.” Hud-88 bu kadar açık söylüyor: Ayrıca başaran yok, illa Allah, herhangi bir başarıda idrakiniz bu olsun! Dolayısıyla, işlerimizde başarı sağlamalıyız ki, “Ma tevfiķi illa Billahi” ayetinin gereğini yerine getirebilelim.

-İsraftan bahsetmiştiniz. İsrâf bize verilen özellikleri kullanmamak mıdır? Gücü ve özellikleri kullanmamız mı isteniyor, israf vurgusu o yüzden mi?

Sendeki gücü ve özellikleri örtücü olarak kullanman da israftır. Örtücü olarak kullanırsan da, hiç kullanmazsan da israf! Allah’ın verdiğini Allah yolunda kullanırsan, ancak o zaman israfın dışında kalır. Bakara-3. ayet buyuruyor; onlar Allah’ın verdiğini Allah yolunda kullanırlar, infak ederler.

Bu yolda ilerlemek ancak akılla ve akıllı insan işiyse kime akıllı denir? Akıllı, öğrendiği bilgilerle hareket edene denir. Öğrendiklerini uygulamaya koyana, öğrendiği bilgilere göre davranana akıllı denir. Bazen bir kişinin bir davranışı olur; “Ne akıllı!” dersiniz. Niye? Bir şeyi öğrenmiş ve o bilgiye göre davranıyordur. Akıllı kelimesinde amel vardır, ameli yönlendiren bir bilgi vardır, bu yüzden iki şeyi birden içerir; bilgi ve o bilgiye göre hareket! Akıllı insan bilgisini uygulayandır, bilgiye göre davranandır! Bunu neden bastırarak söylüyorum? Bilgili insanla akıllı insanı karıştırmamanız için! Bu yolda ilerlerken yapılan hatalardan birisi de odur çünkü. Kişiler bilgili oldukları zaman bilginin yettiğini sanar yanırlar. Ayetlere bakacak olursanız ikisi beraberdir; “İllellezine amenu ve amilüs salihati.” Onlar müstesna, onlar hariç, onlar zarar görmez, onlar cehenneme gitmeyecek denir. Kimler? Akıllı olan-

lar, yani inananlar ve salih amel işleyenler. İkisi beraber! Bilgili olanlar değil. Buna çok dikkat edin ve dinlediğiniz zaman akıllı kişiyi dinlemeye çalışın, bilgili kişiyi değil! Bilgili kişi şeytanın oyuncağıdır, şeytan onu çabuk kandırır. Âlimler şeytanın en kolay kandırdığı gruplardandır. Bir kıssada şeytan şöyle diyor: Ben imanı kavi bir cahili daha zor kandırıyorum, ama âlimleri daha çabuk kandırıyorum. Akıllı ve bilgiye hayattan bir örnek verelim. Bir kişi depremle ilgili çok bilgili olsa, depremde nasıl davranılır, konutların depremle ilgi nasıl inşa edilmesi lazım, nasıl korunulur, bunları çok iyi bilse ama hiç bu bilgiye göre davranmasa deprem geldiğinde korunabilir mi? Siz ona akıllı birisi der misiniz? “Ne akılsız adam. O kadar da biliyordu, önce onun evi gitti” dersiniz, akılsız damgasını basarsınız. Çünkü biliyordu ama yapmadı! Deprem konusunda akıllı kim? Deprem bilgisine göre tedbir alan, korunmuş olan! O hal Kur’an’a göre ittika’dır, onun adı müttaki’dır. Müttaki korunandır. Müttaki olmak akıllı olmaktır, o bilgiye göre hareket etmektir. “B” anlamında inanan ve onun gereğini yapan akıllıdır. Bildiği halde tedbir almamış olan ise bilgilidir, müttaki değildir.

-Ayetlerdeki “akl etmeyecek misiniz?” uyarılarını böyle mi anlayalım?

“Akl etmeyecek misiniz, ne kadar az düşünüyorsunuz” diyen ayetleri, aklını kullanmayanların çok şerli ilan edildiği ayetleri düşünün. Onlar hep gerçeği amele çeviren öğüt dilidir, insan boyutundan dildir. O öğütlere İnsan-30 idrakını kaybetmeden yaklaşmak gerekiyor. İnsan-30’un manasını rafa kaldırıp yalnızca öğütleri dikkate alanın muhtariyet ilan etme tehlikesi çok yüksektir. İnsan-29 gereği öğütleri İnsan-30 idrakıyla yapmak önemlidir. “Dileyen Rabbine yönelir” önerisini uygularken dilemeyi ve yönelmeyi İnsan-30 idrakıyla yapmak önemlidir, iki ayeti bir yapmak gerekiyor. Zaten o tür öğütler, İnsan-30 gereği kendilerine hidayet dilenilmiş olanların hidayet kapsamındaki fiillerini vesileye çevirecek öğütlerdir. Allah kuluna İnsan-30’la hidayet dilemiştir. Dilenen hidayetın vesileleri siz yaşarken İnsan-29 gereği uygulamalarla devreye girer. Her iki ayet aynı sistemin seslenişleridir. Kişi akıllı kullanacağında İnsan-30’un dışına çıkmamalıdır. Yaşarken İnsan-30 idrakı dışına çıkmamak gerekiyor, elindeki pusula İnsan-30’u göstermelidir.

“Kim Allah’ın inzal ettiğiyle hükmetmezse, işte onlar kâfirlerin ta kendileridir.” (Maide-44)

Kim Allah’ın inzal ettiğiyle hükmetmezse güç iddia etmiş olur. Müstakil akıl ve irade üreten kişi durum tespiti yapamaz ve Allah’ın inzal ettiğiyle hükmetmemiş olur. Ayet diyor ki; onlar kâfirlerin ta kendileridir.

“Kim Allah’ın inzal ettiğiyle, hükmetmezse işte onlar zalimlerin ta kendileridir.” (Maide-45)

“Kim Allah’ın inzal ettiğiyle hükmetmezse işte onlar fasıkların ta kendileridir.” (Maide-47)

Bizzat Allah’ın sözü, akli bu çerçevede kullanmak gerekiyor. Ancak o zaman durum tespiti yapmış ve Allah’ın hükmüyle hüküm vermiş olursunuz. DURUM TESPİTİ Allah’ın hükmünün cüzün ağzından çıkmasıdır. Cüz’ün ağzından Allah’ın hükmü çıkıyorsa, Allah’ın hükmüye o durum tespittir.

“Ey TALİB kardeşim, bu kuralı düşün, anla ve böyle “OL” inşaAllah.”

“OL” yani “Kün fe yekün” İnsan-30’u ve İnsan-29’u içeren bir tavsiyedir.

“Muhtarmış Gibi davranmazsan İnsan-29 ayetinin gereğini yerine getiremez ve İHLÂS HAYAT DÖNGÜSÜ’nde Hakk Yol’da ilerleyemezsin.”

Muhtarmış Gibi davranmazsan İhlâs Hayat Döngüsü’ne giremiyorsun. O döngüye amelle girilir, bilgiyle değil. İhlâs Hayat Döngüsü’ne nefsi levva-meyle -nefsin levm boyutuyla- meşgulken girersin. Bu da amel gerektirir, “A” ve “B” muhasebesi gerektirir, bir tavır belirlemeni gerektirir.

“Muhtariyet İddiası’nda bulunursan İnsan-30 ayetinin gereğini yaşayamaz ve “DECCALİYET KISIR DÖNGÜSÜ”nden kurtulamazsın: Muhtariyetini ilan eden de nefsi zulmetmiş olur.”

Muhtariyet ilanını hayatla ilişkilendirelim: Aklın hür değil ama hürmüş gibi davran. Ancak, aklın hürmüş gibi davranmak seni akli hür yapmasın. Çünkü ayrıca ne akli hür olan ne akli hür olmayan var, illa Allah! Şimdi bunu şöyle okuyalım: Mal Mülk -buraya çok dikkat- senin değil. Ama mal mülk seninmiş gibi davran. Ancak, mal mülk seninmiş gibi davranmak seni mal mülk Sahibi yapmasın, “Malım, mülküm” haline düşürmesin. Hayata böyle bakan kişi muhtar olmak nasıl oluyormuş, görür. Eğer bunları hayatının 24 saatine yaymazsanız muhtariyeti yakalayamazsınız. Her bir saniyeye yacaksınız. MÜLK senin bedeninde cümleyi şöyle okuyabiliriz: Sen vücut sahibi değilsin ama vücut sahibiymişsin gibi davran. Ancak, vücut sahibiymiş gibi davranırken sakın “Vücut benim, bende güç var” tuzağına düşme! Çünkü ayrıca ne öyle bir “vücut benim” diyen, ne de “bu vücut benim değil” diyen var, illa Allah. O zaman şunu sorgulamalısın: Aklım hür gibi, mülküm var gibi, vücudun sahibiyim gibi davranışlarım var mı? Bu titizliği 24 saatine yayıp, işlerinizi hangi bilinçle yaptığınıza dikkat edeceksiniz. Nasıl bu

bilinçle yaşarım deyip yaşantıdaki her detaya bunu yaymak gerekiyor. Muhtariyetten kurtulabilmek için bu şart! Aksi halde bunlar bir bilgi olarak kalır.

Muhtarmış Gibi Davranmak gerekiyor ama Muhtarmış Gibi davranırken çabucak muhtariyete düşülen yer cinsel platformdur, en fazla muhtariyete düşülen yer Cinsellik Platformu'dur. İnsanların o platformda çabuk muhtariyete düşme nedeni, ilan ettikleri ilahlık gücünü CİNSEL GÖRÜNÜŞleriyle takdim etmeleridir. Lütfen buna çok özen gösterin, bunu çok iyi anlamak ve mutlaka uygulayabilmek lazım! Kesin olarak söylüyorum, bundan kurtulmadan başarı yoktur, kim ne derse desin! İlerleme yolunda o kadar çok kişi gördüm ki, bu sebepten kala kalmıştır. İlerleyemez! "Neden ilerleyemiyorum?" diye düşünür durur. Sebep budur. Bu sebepten ilerleyemiyor!

- Bedenselliği takdim etmekle cinselliği takdim etmek aynı şey midir?

Cinsellik bedenın özel bir ayrıntısıdır. Ancak bedeni ondan ayrı tutmak lazım. Yıllardır bir şeyi anlatmaya çalıştık, bedeniniz var. Onu yok etmeye çalışmayın! Tasavvufla meşgul arkadaşlarımız şöyle bir uygulama içindeler: Kendine dokunuyor bu yok diyor, koltuğa dokunuyor bu yok diyor. Varlıkların yokluğunu anlamaya çalışıyor. Hayal kuruyor! Tasavvufta böyle bir şey yok. Bu vücut bizzat var. Ama kime göre? Diğer vücut sahiplerine göre! Kime göre yok? Bu vücut Allah'a göre yok. Ama, haddi aşmamak üzere izin verilmiş vücutlar arasında vücudun var. Varlıklar birbirlerine göre varlar.

Öyleyse suiistimal nedir ve nasıl oluşuyor? İlk suiistimal bu vücuda kişinin "BEN" demesidir, ona vehmî "BEN"lik vermesidir. Birinci suiistimal budur, izin verilmiş olduğu için de yasal bir yanıştır. Yanlış ama izin verilmiş. O vücuda birisi "BEN" diyecek ki, "BEN" diyen o yapı o vücudu Allah'ı tanıma ve yönelme yolunda kullansın, İnsan-29'un gereğini yapsın. İkinci suiistimal vücuda bir vehmi "BEN"lik verildikten sonra ondaki güç ve özelliklere sahip çıkarak müstakilliğini, muhtariyetini ilan etmektir. Bu haddi aşmaktır. Çünkü muhtariyetini ilan eden bir "BEN" idraki var. Artık iki "BEN" idraki var. Yasal yanlış olan "B" Takdim Formu "BEN", muhtariyetini ilan edip haddi aşan "A" Takdim Formu "BEN". İlki vehmi "BEN"lik, ikincisi vehmin zulmeti "BEN"liktir. Çok dikkat edin, bunu tasavvuf kitaplarında ayrıntılı bulamayacaksınız: İKİLEM denilen şeyler "BEN"ın doğru anlaşılamamasından kaynaklanır. Yasal yanlış vehmi "BEN"liktir, "B" Takdim Formu "BEN"dir. Sahip çıkarak vehmin zulmetini oluşturan "BEN"lik ise "A" Takdim Formu "BEN"dir. İkisi tamamen farklıdır. Vehmin zulmetini ve onu oluşturan "A" Takdim Formu'nu çok önemsemek, çok incelemek, iyi öğrenmek ve tanı-

mak lazım! Vehmin Zulmeti izah edilmediği için insanlar vehmi “BEN”i ve vehmin zulmeti olan “BEN”i tefrik edemiyor. Vehmi ve vehmin zulmetini birbirinden ayırmak lazım. Öncelikle ele alınması ve yok edilmesi gereken zulmani “BEN” anlayışıdır, vücutlar değil! Vücut çok önemli bir tecelligahıdır. Yanlış olan vücut değil. Yabancı görüntüye “BEN” diyenin, o görüntüyü müstakilen var ve muhtar sanarak bir güç iddiasında bulunması yanlıştır.

“Muhtarmış Gibi davranmazsan İnsan-29 ayetinin gereğini yerine getiremezsin ve İhlâs Hayat Döngüsü’ne giremezsin. Muhtariyet iddiasında bulursan da İnsan-30 ayetinin gereğini yaşayamazsın, bu sefer de “DECCALİYET KISIR DÖNGÜSÜ”nden kurtulamazsın.”

Cümledeki şu nüansa dikkat edelim: İnsan-30 ayetinin gereğini yerine getiremezsin demedik. İnsan-30 ayetinin gereğini yaşayamazsın dedik. Onun gereğini yerine getirmek İnsan-29’la ilgilidir. Gereğini yaşayamamak ona ait tecellilerin olmaması demektir. İnsan-30 gereği tecelliler yoksa gereğini yaşayamazsın, göremezsin ve Deccaliyet Kısır Döngüsü’nden kurtulamazsın. Bu ifadede Deccaliyet’in tanımı var, Deccal’in bu kadar net tarifine rastlayamazsınız, lütfen çok önemseyin. İki döngü var; İhlâs Hayat Döngüsü ve Deccaliyet Kısır Döngüsü. İhlâs Hayat Döngüsü’nde yaşayan kendisini “B” Takdim Formu “BEN” olarak takdim eder, çünkü o “B” sırrıyla “BEN”dir. Deccaliyet Kısır Döngüsü’ndeki kişi ise “A” Takdim Formu’yla “BEN” der.

“Muhtariyetini ilan edersen Deccaliyet Kısır Döngüsü’nden kurtulamazsın, nefsin zulmeden zalimlerden olursun. Buradaki ince çizgiyi iyi anlamak gerekir. Seni İhlâs Hayat Döngüsü’nde sabit ve kararlı kılacak olan, “İnsan 29” ve “İnsan 30” ayetlerinin ve benzer mealdeki ayet ve hadislerin gereğini “bir” yaparak “OL”maktadır. “DECCALİYET KISIR DÖNGÜSÜ” örtücü ilahlığın ülkesidir, örtücülerin ülkesinin ismidir. Bu örtücü ilahlık ülkesinin, Deccaliyet Kısır Döngüsü’nün sultanı DECCAL’dir. Beden olan ARZ’daki örtücü ilahın sultanı olan DECCAL ise “A” Takdim Formu “BEN”dir.”

Ayet ve hadislerde geçen “Arz” kelimesi iki şekilde yorumlanmaktadır; yeryüzü ve beden. Birisi beden, birisi de dünyanın bedeni. Bedene arz diye bakarsanız, bedendeki örtücü ilahlık ülkesinin sultanı olan Deccal “A” Takdim Formu “BEN”dir. Kişinin vücudundaki Deccal onun cüz yapısındaki “A” Takdim Formu “BEN”dir, vücudundaki Deccal odur. Bedenimizde Hz. İsa’yı nasıl buluruz, Mehdi’yi nasıl buluruz, bu konulara ileride bakacağız. Deccal’i öldürecek olan ve orada doğruyu hâkim kılacak olan Mehdi’yi nasıl bulacağımızı da göreceğiz inşaAllah. Önce Deccal’i iyi tanımak lazım. Deccal’in

tarifini iyi yapamazsanız hiçbir ilerleme sağlanamaz. Demek ki, “Arz” dediğimizde bedeni düşünürsek, bedendeki örtücü ilahlık ülkesinin sultanı olan Deccal “A” Takdim Formu “BEN”dir.

“Arz” dediğimizde yeryüzünü düşünürsek, arzdaki örtücü ilahlık kavramının sultanı Deccal ise günü geldiğinde görülecek olandır, hadislerde bahsedilen ve dünyaya gelecek olan o beşerdir. Günü geldiğinde Dünyada görülecek olan bu DECCAL “A” Takdim Formu “BEN”in KÜLL’ü olup, gelmiş olan NEBİ ve RASUL Makamları’nın zıddıdır.”

Burayı fark edin. Bu Deccal “A” Takdim Formu “BEN”in küll’ü olup, gelmiş olan Nebi ve Rasül makamlarının zıddıdır. Deccaliyet Kısır Döngüsü denilen ülkenin sultanı odur. İhlâs Hayat Döngüsü’nün de beşer olarak bir Sultan’ı var: Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem! Allah’ı örtmeyen, hiçbir örtücülük olmayan bakışı KÜLL düşünün. İşte EFENDİMİZ’İN HAKİKATI! Örtücü olmama halinin Küll’ü, İhlâs Hayat Döngüsü’nü hiç örtmeyen bakışın tamamı Efendimiz’dir ve Efendimiz İhlas Hayat Döngüsü’nün Sultanı’dır. Örtücülüğün sultanı ise Deccal’dır. Önemi ve gücünü fark ettiniz mi? Bir beşerde, örtücü olmamanın maksimumu ve tamamı Efendimiz’deyken, örtücülüğün maksimumu ve tamamı Deccal’dedir. Böyle bir güç! Bu gücün nasıl bir tehlike olduğunu fark ettiğinizde, tüm Nebi ve Rasullerin ve özellikle de Efendimiz’in Deccal’e karşı insanları nasıl ve neden uyardığını anlarsınız.

Zaman zaman şöyle diyenler oluyor; Deccal henüz gelmedi, onun zamanında değiliz, şanslıyız. Bir bakıma doğru. O Deccal’le karşılaşmamak bir şanstır. Şöyle ki: Biz, Elhamdülillahi Rabbil âlemin böyle bir ilimle meşgulüz. Bu ilimle meşgulken Rasulullah’la karşılaşsaydınız şans değil miydi? Bu ilimle meşgulken onunla karşılaşmak güzel değil miydi? O nasıl güzeldiyse, onun zıddı örtücü olan Deccal’le karşılaşmamak da bir şanstır. Ama Deccal’den kurtulmak mümkün değil. O zaten var! Şunu çok önemle tefekkür edin; kendindeki Deccaliyet’ten kaçamazsın. O var. Asıl olan ondan kurtulmaktır.

“ZİLLÎ vasıflı DECCALİYET’in sultanı DECCAL “A” Takdim Formu “BEN”ler tarafından, bu KÜLL gücü sebebiyle “kendilerinin ilahı” ilan edilecektir. DECCAL’e kudret kazandıracak olan bu KÜLL gücün yayacağı küfür fitnesinin cazibesini “OKU”yabilmek gerekir. Bilinmelidir ki; Allah, bu küfür fitnesi cazibesinin cennetini cehenneme, cehennemini de cennete çevirmiştir.”

Deccal, örtmek manasına gelen bir kelimedenden kök almaktadır. Deccal’i incelediğinizde karşınıza örtmek manası çıkıyor. Bu manayı detaylandırdı-

ğınızda; yalancı, doğruyu örten, hilekâr, sahtekâr manalarıyla karşılaşsınız. İncelediğimiz konu çerçevesinde baktığınızda, yalancı Allah'a karşı yalan söyleyendir, "Allahım sen varsın, ben de varım" diyerek doğruyu örtendir. Allah'ın VahidülEhad, EhadüsSamed oluşunu örtendir. O'nun Samed ve Ehad olmasına ters iddiada bulunarak "varım, gücüm de var" diyendir. Bu iddia yalan söylemektir, hile yapmaktır, sahte bir davranışta bulunmaktır ki, bunlar Deccal'in de manalarıdır. Onun en açık manası ÖRTEN'dir! Bir kişi örtense örttüğü ölçüde Deccal'dir. Deccal'i hiç uzakta aramasın! Hiç "Deccal'le aynı dönemde değiliz" diye sevinmesin. Bizzat Deccal ona çok yakın. Kendinde! Halletmesi gereken Deccal onda, kendisinde.

"Her ne yana dönerseniz Vechullah'ı görürsünüz." (Bakara-115)

Bu ayeti önemsiyor, hevesle hedef ediniyorsunuz. Bu ilimle bunu hedef edinip ne yana dönersem Vechullah'ı görmek istiyorum diyen için çok önemli bir şey şudur: Ne yana dönersen "A" Takdim Formu'nu göremezsen Vechullah'ı göremezsin. Yani, ne yana dönersen Deccal'i göremezsen Vechullah'ı göremezsin. Çünkü Vechullah'ı örten bir perde var ve o perde "A" Takdim Formu "BEN"dir. Vechullah'ı örten o perde Deccaliyet'tir. Senin o perdeden, o örtüden kurtulman için önce onu çok net görmek ve tarif etmen şarttır. Sonra müdahale edip fonksiyonsuzlaştırman gerekiyor.

-Kendimizdekine müdahale edelim. Ama dışarıdaki Deccal'e, örtücüye nasıl müdahale edeceğiz, nasıl davranacağız?

Çok güzel. Kendinizdeki Deccali fonksiyonsuzlaştırmaya başladığınızda sizdeki ve dışarıdaki "A" Takdim Formu "BEN"i bir bütün olduğunu görürsünüz. O zaman fiillerin tecellisi başlar. Dikkat ederseniz "BEN'lerin" dedim, "BEN"i dedim. "A" Takdim Formu "BEN"i aslında parça parça olmadığını, bir bütün olduğunu fark ettiğinizde sizde fiillerin tecellisi başlar ve siz ne yana dönerseniz Vechullah'ı bulmaya başlarsınız. Bunu yakalayabilmek için önce kendinizdeki Deccal'i fonksiyonsuzlaştırmayı başarmamız lazım!

"BEN"li, takdimli hayatları bir de şöyle tanımlayalım: "B" Takdim Formu "BEN" Halifetullah hakikatini fark edendir. "A" Takdim Formu "BEN" ise bu hakikate muhalif olandır. Birisi Halifetullah, diğeri Muhalifetullah! Biri Halife, diğeri Muhalife, Allah'a muhalif. O'nun halifesi olmak istemiyor, "Muhtarım" diyor, hakikati örtüyor. Bu hal Vehmin Zulmeti'dir, fark edin.

Deccal yaşarsan deccal ölürsün, deccal ölürsen deccal dirilirsin, hiç kaçınılmaz. Kesinlikle böyle! Hadis var; "Nasıl yaşarsanız öyle ölürsünüz, nasıl

ölürseniz öyle dirilirsiniz.” Bu hadisten yola çıkarak “Deccal yaşarsan deccal ölürsün, deccal ölmüşsen deccal dirilirsin” diyoruz.

“Bu dünyada kör olan ahirette de kördür ve daha da şaşkındır.” (İsra-72)

Körlük hakikati görememektir. Allaha muhalif olan, gerçeği göremeyen, haddi aşan KÖR’dür, bu haliyle de Deccal’dır. Haddi aşan, gerçeği göremeyen kişi öyle ölmüşse ahirette de öyledir. Hatta daha da şaşkındır.

Deccal’i önemli ve cazip yapan, kabulünü kolaylaştıran şey onun yeteneklerini, gücünü ve göstermek istediklerini Kudretle göstermesidir, kudret kullanmasıdır. Burayı iyi tefekkür edin, Deccal kudret sergileyecek! Kudreti iyi tefekkür ederseniz kendinizdeki Deccal’i de hemen fark edeceksiniz, Onu kudret yanıyla yakalayacaksınız. Kudret insanı bir şey yapar, ilim seni yok eder. Kudret “BİRŞEY” yapar, ilim “YOK” eder. Kudret sana güç katar, “güç bende” dersin, örtücü olursun. İlim sana yok olmayı öğretir. Hadislerden hatırlayın, Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem, Hz. Ali radiyallahu anh’a hakikate ilim yoluyla ulaşmasını öneriyor. Çünkü kişi ilimle yok olmayı öğrenir. Hz. Ali kudretin kapısı değil, İlmin Kapısı’dır!

- İlim ve bilgi birbirinden farklı tabirler mi, anladığım kadarıyla?

İlim niye bilgi olmasın? Bilgi’dir! Sen bilgiyi/ilmi amele çevireceksin. Bilmezsen ne yapacağını da bilmezsin. Bilmen gerekiyor! Ama bir şeyi biliyor olmak yeterse o yanlıştır. Bilgini uygulamak gerekiyor. Şimdi Deccal’i konuşuyoruz ve sen “Deccal’i tanıdım” diye düşündün. Bu düşünceyle kurtulman mümkün değil. Deccal’i tanımış olman, tarifini bilmen bir işe yaramaz. Bu bilgiyle ondan kurtulmayı hedef edinip gereğini yapman, onunla mücadele etmen lazım. Bilmen gerekiyor ama uygulamak için, davranmak için, o bilgiyi yaşamak için. Burada yakalanması gereken bir şey var: Kudret için de bilgi gerekiyor, bileceksin ki kudret uygulayasın. Kudretini göstermen için de bilgi lazım. Ama dikkat edin, bilgi ancak salih amelle beraber olursa işe yarar, ancak o zaman kurtuluşa götürür. Sadece bilgi kişiyi Feth-i Zulmani’ye götürür, kudret sergiler. Feth-i Zulmani’deki kudret örtücü bir kudrettir.

Kudret derken kastettiğimi kendimizde yakalamamız için şöyle yardımcı olmaya çalışayım. Kudret arzusu kişide çok kuvvetli olarak vardır. Bunu fark edip fonksiyonsuzlaştırmak gerekir. Yaşantınızda önemsedığınız insanlara bir bakın, onları hep kudret yüzünden, mevkisi yüzünden, parası yüzünden, güzelliği yüzünden sever, önemsersiniz. Bir insana baktığınızda hiç fark et-

meden hemen onun fizyonomisi ile ona ya sıcaklık duyarsınız veya soğursunuz. Hep kudretle ilgilidir. Ondaki kudrete âşıksınız, o kudrete meyillisiniz. Bir insana baktığınızda haliniz hemen siz fark etmeden onun fizyonomisi ile ilgili hükmü verir; ya ona bir hayranlık hissedersiniz veya hiç bakmaz geçer gidersiniz. Hep kudret. Kudrete karşı böyle bir meyil var. İşte bu meyil DECCAL'E MEYİL'dir. Bahsettiğimiz Deccal geldiğinde kudrete olan bu meyli yüzünden insan ona o kadar hızlı kapılır ki, o kadar çabuk vurulur ki. Kendisiyle aynı inanca sahip olmadığınız halde kudrete meyil nedeniyle sempati duyduğunuz birisi varsa onun küçücük bir iyiliğini nasıl abartırsınız. Bir de mütedeyyin dindar birisi var, onun ufak bir hatasını gördüğünüzde nasıl sevinirsiniz, "Demedim mi, o zaten öyledir" gibi şeyler söylersiniz. Bu olaydaki Deccal'e meyli fark edin! Yaşarken Deccal'e olan şu meyle bakın; kendiliğinden dindar olanlara soğuksun! Azıcık bir hatasını görünce için seviniyor; "Gördün mü, bir de dindar geçiniyor" diyorsun. Buna seviniyorsun. Diğer tarafta küfrüyle bilinen birisinin küçücük bir iyiliğini "Bu adam çok iyidir" diye abartıyorsun. Sizdeki bu hal Deccal'e, Kudret'e olan hayranlıktır. Kurtulunması gereken budur. Dikkat edin, hayatınızın 24 saatine bunu yayın. Seccadeden hiç kalkmasan bile eğer o kudrete, deccale hayransan dini ve tasavvufu kudret yönünde kullanıyorsun demektir. Hele de tesbihi, zikri kudretin artsın diye kullanıyorsan esmalar tesir eder, kudret sahibi olursun. "Kalb gözüm açılsın da göreyim, duyayım, güçlü olayım" diye kullanırsan zikrin, esmaların tesiri o yönde olur ve sen dini kudret için kullanırsın.

Toplantı bitiminde size iki dua önersem; "Bu duayı şu kadar yaparsanız 24 saat içinde insanların zihninden geçenleri okumaya başlarsınız. Eğer şu duayı yaparsanız 24 saat içerisinde Allah'ı tanımaya, örtücülükten uzaklaşmaya başlarsınız" desem hangisini hemen yaparsınız? İnsanların kafasından geçenleri bilsen ne olacak? Güç ve kudret hevesi bu işte! Yanlış işle meşgulsün, din ve tasavvuf bu değil. Hadislere ve ayetlere bakın, şu kişi insanların kafasından geçenleri biliyor diye övülen birisi hiç var mı? Ama insan tasavvufu meşgul olarak ayet ve hadiste övülmeyen özellikleri kazanmaya çalışıyor. Cemiyette zor durumda olanları bazen tasavvufu meşgul bulursunuz. "Belki burada bir güç sahibi olurum" beklentisiyle oradadır. "Çok uğraştım olmadı, belki burada bir şey öğrenir bir şey olurum; uçarım, kaçarım, tutarım" beklentisinde. Hepsi Deccaliyet! Tesbih çeke çeke de Deccal'in ordusu-na girebilir kişi! Deccal kudretle ilgilidir, kudrete olan bu meyil Deccaliyet'e meyildir. "A" Takdim Formu "BEN" muhtariyetini neden ilan ediyor? Güç ve kudret için! Muhtariyetini ilan etmiş birisi daha güçlü olayım diye esma zi-

kirlerinden yararlanıyorsa dileği olur. Ne kadar ilerlemişim, telefonda arayacak olanı on dakika önceden hissediyorum der. Bildin ne olacak? Telefonla arayanları hissede hissede cehenneme gidersin. Ne olur ki? Orada da, biraz sonra kaç derece ateşte yanacağını hissedersin, önceden bilirsin. İşte bu ilahın kudretini söndürecek ateş cehennemdir. O yüzden cehennem örtücü ilahın mekânıdır. Onun kudret aşkını söndürecek ateş oradadır. Öyleyse “birşey” olmaya çalışma “YOK” ol. Yok olmak ancak ilimle mümkündür!

-Kudreti hicret ettirebilir miyiz? Mesela sizi kendimize yakın hissetmemizin nedeni sizdeki kudret değil mi?

Elbette hicret ettirebilirsin. Ancak yakın hissetme işine öyle bakarsan beni de kendini de tanrı yaparsın. Yani gördüğün kudrete “muhtariyet” katarsan, ona bir “sahip elbisesi” giydırırsen onu tanrılaştırırsın. İnsanlar bu yüzden özellikle cemaatlerde şöyle bir yanlışa düşerler. Duyarlar ki bir zat var, gittikleri zaman Allah’ı daha iyi tanıyacaklar, koşar giderler, Allah aşkıyla giderler. Ama sonra onu tanır Allah’ı unuturlar. Adamın aşkı başlar. Bu çok önemli bir girdaptır, çok önemli bir tuzaktır. Allah’ı unuttur o kişiyle uğraşmaya başlar. Daha önce Allah’ı daha çok düşünüyordu, şimdi kişiyi düşünmeye başlar. Yattı mı, kalktı mı, ne giydi, ne içti, nereye gitti, kiminle? Beni arıyor mu, onu arıyor mu, şunu arıyor mu? Bu gibi meraklarla devam eder gider. Bunlar tasavvufun paparazzi yanlarıdır, Deccaliyet’tir. Eğer bir kişi senin Allah’a olan yakînini artırıyor, sen zaten orada o kişiyi göremezsin! Niye? Ayrıca öyle bir kişi yok ki! İnsan-30 idrakını o tefekkürde de yakalamak gerekir. İnsan-30 idrakından sapan bu yolda girdaplara düşer, Allah muhafaza etsin. Dolayısıyla, kudretle irtibatımızı iyi analiz etmeliyiz. Hatta çok ileride konuşulacak bir bilgiyi, arkadaşımızın sorusu üzerine paylaştım.

İnsanda kudrete ait özellikler görülmez mi? “B” Takdim Formu “BEN” olandan böyle şeyler çıkmaz mı? Çıkar. Bizim kudrete ve kudretin sergilenişine itirazımız vehmin zulmetiyle ilgilidir. Dikkat edin, vehmin zulmetiyle ilgili güç, kuvvet ve kudret müstakil bir varlık adına sergilenmektedir. Öyle kudret gösterme işini Deccal maksimum düzeyde yapacak. O öyle bir kudret sergiler ki, kudret sergileyen diğer “A” Takdim Formu “BEN”ler bakarlar ki ilahları, pirleri gelmiş; biz de bu iddia peşindeydik deyip onu tanrıları ilan ederler. Kudret bir böyle çıkar. Bir de “B” Takdim Formu “BEN” idrakındaki kişiden o idrakın seyri sülüğü içerisinde, onun vehmî yapısından durum tespiti olarak muhtariyet olmaksızın çıkar. Buralar çok önemli mertebelerdir. Kişi bu kudretle karşılaştığında perdelenir de kendini son durakta sanarsa

çok doğru olan ve çok güzel giden bu yolun o durağında kalır. İlerlerse bir kudret çıkışı daha vardır. Onun vehmi yapısı tükenir ve Kendini Hissetme Duygusu'nun aslı onu işgal ederse oradan çıkacak esma doğrudan Hakikat'indir. Bu 10. Tefekkür Şeması'ndaki "B'de B'siz" dediğimiz kısımdır. İleride genişletiriz inşaAllah. Furkan Suresi'nden bir tespitle devam edelim:

"Ancak tövbe eden, iman eden ve salih amel yapan müstesna. İşte Allah onların kötülüklerini hasenata tebdil eder, Allah Gafur'dur, Rahıym'dir." (Furkan-70)

Bu ayeti hassaten öneririm, FURKAN-70 FIRSATI'nı kaçırmayın. Burada öyle bir şey var ki, çok dikkat çekici: Allah, onların kötülüklerini, yani örtücülüklerini, günahlarını sevaba çevirir. İşte bu fırsatı kaçırmamak lazım. Yanlış terkin edin, kangren olmuş o Deccaliyet'i acımadan kesip atın. Hemen Furkan-70 kapsamına girmek lazım, bir an önce, bir an önce. Çünkü müjdeye bakın: Onların kötülüklerini hasenata tebdil eder, Allah Gafur'dur, Rahıym'dir. İki isim var; Ğafur ve Rahıym. Ğafur; hak edip etmediğine bakmaksızın bağışlayandır. Öyle bir bağışlama ki nimet dolu. Bağışlamak için bahane arayan, bağışlayıp üstüne de mükâfat veren. Yanında da Rahıym ismi var. Rahıym, içinde adalet olmayan lütuftur, sırf lütuftur. Adalette hak ettiğin verilir. Burada kötülükler iyiliklere çevriliyor. Böyle bir hak etme olur mu? Adaletle sınırlanmayan bir hediye. Ve Ğafur ismi Rahıym ismini tetikler. Ğafur ve Rahıym esmaları böyle önemli. Furkan-70 böyle önemli!

Bir hadis okuyacağım. Bu duayı Efendimiz (SAV) ashabına öğretirken; "Bize bir ayet öğretiyor sandık. Öyle titizlikle, öyle dikkatli ve hiç kaçırmadan tekrar ettirerek öğrenmemizi sağladı ki, bir ayet öğretiyor sandık" diyorlar. Onlar için o kadar önemli ki, bu duayı öğretiyor. Hadislere baktığımızda, bazıları selam vermeden önce salâta bu duanın yapılmamasının bir noksanlık olacağını söylüyor, bu kadar önemsiyorlar. Bu duada önemli dört nokta var: Cehennem, kabir, deccal, hayat ve ölüm noktası. Korunmak için Allah'a sığınılması gereken dört önemli yer, dört zor yer. Dua şöyle:

"Allahümme inni euzü bike min azabi cehennem ve euzü bike min azabi kabri ve euzü bike min fitneti deccal ve euzü bike min fitneti mahya vel memat." (Hadis)

"Allah'ım, cehennem azabından sana sığınırım. Kabir azabından sana sığınırım. Deccal'in fitnesinden sana sığınırım. Hayat ve ölümün fitnesinden sana sığınırım" diyorsun. Hadiste Efendimiz (SAV) ashabına; "Cehennem azabından Allah'a sığın" diyor, hepsi sesleniyor; cehennem azabından

Allah'a sığınırız. "Kabrin azabından Allah'a sığın" diyor, hepsi tekrarlayıp sığınırız diyor. "Deccal'in fitnesinden Allah'a sığın" diyor, sığınırız diyorlar, "Hayat ve ölümün fitnesinden Allah'a sığın" diyor, sığınırız diye sesleniyor. Bu duayı çok talim ediyorlar. Bizim de bu duayı mutlaka zikrullah yapmamız ve bunun gereği fiillerle de meşgul olmamız gerekir.

-Az önce geçmişti, "küfür fitnesinin cazibesi"ni biraz açıkla mısınız?

Elbette. Küfür fitnesi yani FITNE ikilem oluşturmak demektir. Fitne çıkarmak kişileri tereddüde düşürmektir: Öyle mi, böyle mi? O öyle diyor, ama aslında öyle mi? Benzer şekillerde ikilemde bırakmak fitnedir.

-İmtihan kelimesini nasıl düşünmemiz lazım?

İki türlü düşünmek lazım: İnsan-29 ve İnsan-30 çerçevesinde. İnsan-30 açısıyla bakınca imtihanın bu dünyadaki gibi olmadığını, yani beşeri yaşantı içerisindeki imtihanlar gibi olmadığını görürüz. İnsan-29 ve 30'u bir düşündüğünüzde imtihan yalnızca İnsan-29 kavşaklarıdır; kul Rabbine yöneliyor mu, yönelmiyor mu? İmtihan budur. Yani zerre kadar hayr mı, zerre kadar şer mi? Şerrin ve hayrın manasını hatırlamak lazım. ŞER Allah'ı örtmenin adıdır. Başka bir şer tarifi yoktur. Allah'ı örten her fiil, Allah'ı örten her düşünce, her davranış şerdir. Ne örtüyorsa o şerdir. Allah'ı örtmeyen "B" takdimi yaşantısı HAYR'dır. Dolayısıyla zerre kadar şer yapmışsanız; yani zerre kadar örtücüyseniz karşınıza çıkacak. Zerre kadar örtmemişseniz o karşınıza çıkacak. İşte fitne kişiyi bu hayr-şer ikileminde tutar. Burada cazibe önemli! Eğer kişi kendisindeki Deccal'e hayransa, kendisindeki "A" Takdim Formu "BEN"le yaşıyorsa, onun piriyle, üstadiyla, sultanıyla karşılaşınca oradaki küfür cazibesine kapılır, onu doğru ilan eder, küfre "bu doğrudur" der. Neden? Çünkü orada "A" Takdim Formu "BEN"inin kudretinin sultanını gördü!

-Örtmesi yönünden mi?

Fitne zaten odur, örtmesi yönündendir. 15. Şemamızı tamamlayalım:

Vehmin Zulmeti'ne dalarak Muhtariyet iddiasıyla "DECCALİYET KISIR DÖNGÜSÜ"ne nefsinin şerri yönüyle dahil olan örtücü ilahın, ALLAH Yokmuş Gibi veya sanki O, Ehadüs Samed Değilmiş Gibi davranarak nefsine zulmeden zalimlik kimliği "A" Takdim Formu "BEN"nin bilinci şeytani vasıfıdır.

Vehmin zulmeti ve Muhtariyet İddiası Deccaliyet için çok önemlidir. O yüzden sayfamızda da peş peşe varlar. Hepsi vehmin zulmeti çerçevesinde, vehmin zulmetine dalarak Muhtariyet iddiasıyla Deccaliyet Kısır

Döngüsü'ne nefsinin şerri yönüyle dahil oluyorlar. Nefsin şerri yönüyle demek muhtariyet iddiası ve örtücülük demektir. Nefsin şerri örtücü olmaktır, örtücülük iddiasıdır. Nefsin şerri yönüyle Deccaliyet'e dâhil olan örtücü ilah, Allah yokmuş gibi veya sanki O Ehadüs Samed değilmiş gibi davranıp nefsine zulmediyor. Onun bu zalim kimliği "A" Takdim Formu "BEN"dir. Bu "BEN" in bilinci şeytani vasıfıdır. "A" bilincinin yeni bir vasfıyla tanıştık: Şeytanlık! "A" Takdim Formu "BEN" in veri tabanı ve bilinci şeytani vasıfıdır.

- "B" ilminde kudretin yeri yok mu? Veya doğru kudretin farkı nedir?

Doğru kudreti anlamak için mutlaka şuna dikkat etmek lazım: Kudreti sergileyen kim? Kudret "A" Takdim Formu "BEN" le mi sergileniyor? Deccaliyet kapsamındaki kudret "A" Takdim Formu "BEN" le sergilenir. Müstakillliğini ilan etmiş "A" Takdim Formu "BEN" bilincindeki birinden açığa çıkan kudret tehlikelidir. Onun o kudrete sahip çıkışını sevmek yanlıştır. Kudrete sahiplik elbisesi giydirip benim/onun diyenlerin hallerini sevmek yanlıştır. Tehlikeli ve yanlış olan kudrete meyil budur. Derdimiz kudrete karşı olmak değil. Kudret Allah'ın kudreti! Karşı olduğumuz şey onu suiistimal etmek.

- Kudreti somutlaştırmak, tanımlamak istesek nasıl tanımlayabiliriz?

Kudret yoktan var etmektir. Allah kudret sahibidir; yoktan var edendir. Yoktan var etmesi Allah'ın kudretidir. Bir şeyi yoktan var etmek Kudret'tir.

- Bu bizim "güç" dediğimiz midir? Onun için mi "La havle ve la kuvvete"?

Kudretin insan boyutunda ortaya çıkışı güçtür tabi. "La havle ve la kuvvete" diyerek bu güce sahip çıkmadığını ilan ediyorsun. Biz bu konuyu kudreti suiistimal eden yapıyı tanımak ve fonksiyonsuz yapmak için konuşuyoruz. Yoksa Kudret Allah'ın kudretidir. Ama o bu güce "benim" diyor. Bu halde İnsan-30 gereğidir, Allah'ın dilemesi ve izniyledir. İşte bu kudretin suiistimaliyle özdeşleşen ve bu gücünü göstermek için gelecek olan Deccal'de, bir beşerde açığa çıkabilecek kudretin maksimumu var. Yaşarken kudrete sahip çıkmaya meyilli isen, kudrete sahip çıkıp "benim gücüm" diyenlerin hallerini seviyorsan, onların o hallerine hayransan, bunun en iyisini yapan Deccal'le o gün karşılaşınca "işte ilahım" diye vurulacaksın. Kendiliğinden!

- Hz. Ömer'in önceki ve sonraki yaşantısı güç için güzel bir örnek değil mi?

Evet. Gücü "A" takdiminden bir anda "B" Takdim Formu "BEN" e hicret ettirmeye güzel bir örnek. Mesele kudretin kendisi değil ki. Suiistimali!

- Sıkıntımız İhlâs Hayat Döngüsü'nde sabit kalamamak. Namazda veya tefekkürde o döngüye giriyor, sonra düşüyoruz. Bu halden nasıl kurtulacağız?

Mücadeleye, yönelişe, tefekküre devam edince kolaylaşır inşaAllah. Her şeyin kaderle ilişkisini kurmayı geliştirirseniz sabit kalmak hayatta da kolaylaşır inşaAllah. 14. Şemamızı incelerken nefs-i levvame’de onu gördük. Kişi her konunun ilişkisini ya bir örtücü ilahla veya kaderle kurar. Genellikle de örtücü ilahla kurar. Nasıl? Konunun ilişkisini ya kendisinin veya karşısındakinin örtücü ilahıyla kurar ve doğrudan Deccaliyet Kısır Döngüsü’ne girer. Bir konunun ilişkisini örtücü ilahla kurduğunuzda konu suiistimal edilmiş olur ve siz Deccaliyet Kısır Döngüsü’ne girmiş olursunuz. Kaderle ilişkisini kurduğunuzda ise Rabbinize yol tutmuş olursunuz. Bu yüzden bunun basamakları şöyledir. Önce her şeyin ilişkisini Efendimizin açıkladığı kaderle kurmak, her işi mutlaka kaderle ilişkilendirmek. Kaderle ilişkilendirdiğiniz zaman bir sonuca varırsınız, bulduğunuz sonuçları duaya çevirmek gerekiyor. Duaya çevirdikten sonra da yapacaklarınızı tespit etmek gerekiyor. Bu yöntemi mutlaka alışkanlık edinmek lazım. Bunun dışına çıktığınız anlarınıza siz İhlâs Hayat Döngüsü’nden düşünüyoruz diyorsunuz. Döngünün dışına çıkmamak gerekiyor. Konuların, olayların ilişkisini kaderle kurduğunuz sürece sizi B₀ Noktası’na bir iple bağlar, sizi orada tutar. Oraya sıkı bağlayan şey, her şeyin ilişkisini bize açıklanan kader çerçevesinde görmeye alışmaktır. Yalnız seccadede değil, yaşarken hep bu böyledir. Her konuda! Uyanmanız dâhil, giyinmeniz dâhil. Hepsinde “Allah’ın inzal ettiğiyle hüküm verecek” bir davranışa girmek gerekiyor, örtücü ilahla ilişkilendirmeden yaşamak gerekiyor!

“Günlük hayata yönelik bir ipucu almak” adına sormak istiyorum. Varsayalım ki, ben çok ihtişamlı kıyafetler dikebilen bir terziyim. Öyle müşterilerim var ki, diktiklerimi kötü amaçla kullanacaklar. Ya da çok lezzetli baklavalar yapan bir insanım. Nefsine zulmeden kişiler gelip benden alış veriş yapacaklar, o ürünleri tüketecekler, ben de onlardan para kazanacağım. Bu gibi noktalarda oluşan endişe haklı bir endişe midir, yoksa yersiz bir endişe mi?

Sen eğer “B” Takdim Formu “BEN” isen, senin ürettiklerin hidayet vesilesi olabilir, dilenmişse. Senin dikkat etmen gereken şey başka aslında. Şuna dikkat et, başarabilirsen sen örtücüden bir şey almamaya çalış, mümkün olduğunca örtücünün yaptığı bir şeyi yememeye çalış, başarabilirsen. Senin dikkat etmek gereken bu. Sen örtücü değilsen senin için bütün herkes Allah’ın bir kulusdur. Öyle görmüyorsan zaten olmaz. Senin “B” halinde ürettiğin şey çok hayırlı vesileler oluşturur, Allah dilemişse. Ama sen mümkün olduğunca örtücüden uzak bir hayat seçmeye çalış. Örtücülerin arasındayken bile örtücülerden uzak bir hayat!

-Onların arasında olunca, aralarında kalınca örtücülük alınıyor, değil mi?

Örtücülerin arasında olduğun zaman tablo şöyledir: Eğer yeterince nur biriktiriyorsan örtücülük almazsın, sen tesir edersin. Tereddütlerin varsa örtücülük alırsın. “A” Takdim Formu “BEN” ve “B” Takdim Formu “BEN” gelgitleri varsa daima öncelik “A” Takdim Formu “BEN”indir, etkilenirsin. Ama yeterince nur biriktirmeyi başarmışsan sen tesir edersin Biiznillah!

Konuyu salâta getirmek istiyorum. “B” yapısını, İhlâs Hayat Döngüsü’nü, İslam’ı, sistemi bir çadıra benzetirsek o çadırı sağlam, yaşanabilir, kullanılabilir, sürdürülebilir tutacak direk SALAT’tır. İhlâs Hayat Döngüsü çadırını kullanılabilir, yaşanılabilir, sürdürülebilir kılacak direk salâttır, o direksiz olmaz! Salât bu kadar önemli, hiç taviz vermemek gerekiyor, çok önemsemek gerekiyor. Bu direk “B” Takdim Formu “BEN”in üniformasıdır. Onu belirten şey salâttır, onun üniforması salâttır. Bu yüzden salât, İhlâs Hayat Döngüsü çadırının direğidir. Hadis bize öyle söylüyor: Din’in direği salâttır.

Peki, “A” Takdim Formu “BEN” salâtle meşgul olmaz mı? Olur, o namaz kılar. Çok dikkat ederseniz önemli bir tanım yakalarsınız. “A” Takdim Formu “BEN” de bu üniformayı giyer. Giyer ama taklit ehli olur. Taklit ehli denilen işte odur. Dinin direği olan salâtı, o üniformayı “A” Takdim Formu “BEN” giyerse o taklit olur. Çünkü o görevde değildir, o üniformayı takliden giymiştir. Bayramlarda çocuklara bazı makamların üniformaları giydirilir ya, onun gibi. O yüzden ona taklit ehli denir. Taklit ehlinin kim olduğu, tanımı bilinmezse taklit ehli olmaktan kurtulunmaz. Samimi olacaksın, işine titiz olacaksın, taklit ehli olmaktan öyle kurtulursun derler. Hatta liste uzar. Ama onları yaparak kişi samimi ve titiz tanrı olur. Taklit Ehli’nin net tarifi budur: İhlâs Hayat Döngüsü üniformasını “A” Takdim Formu “BEN”e giydirmek taklittir, bunu yapan taklit ehlidir. “A” takdimi salât üniformasını giyip bu direği sahiplenmişse taklit ehlidir. Salât “B” Takdim Formu “BEN”i sürdürülebilir kılan üniformadır. O üniformaya çok özen göstermek gerekiyor.

-Yaşarken nasıl davranacağız, ne yapmalıyız?

Önce neyi öneririm, bakın: Maide 44, 45, 47’yi okuduk: Allah’ın indirdiğiyle inzal etmeyenler kâfirlerin ta kendisidir, yani onlar örtücüdür. Zalimlerin ta kendisidir, yani nefslerine zulmediyorlar. Fasıkların ta kendisidir, yani çok açık ve belirgin olduğu halde yanlış bile bile, göstere göstere yapıyorlar. Fasık dediği budur. Ayetle gelen bu bilgiye bir not düşelim:

Muhtarlığa, yani “A” Takdim Formu “BEN”e hızla düşüren iki şey var; cinsellik platformu ve öfke. Bunlar insanı hızla örtücülüğe düşürür. “Allah’ın inzal ettiğiyle hükmetmem gerekiyor” dediniz ve bir durum tespiti yaptınız, analiz sonucunuz da şu: Cinsellik platformu beni hızla “A” Takdim Formu’na

düşürüyor, o beni fark etmeden kaydırıyor. Kendinizde bu tespiti yaptınız. Yapılacak ilk önemli şey, cinselliğin ele alındığı ayet ve hadisleri araştırmak ve o konuda bir öğüt içeren ayet ve hadisleri çok önemsemektir. Bizzat size “Mü’min kadınlar” diye hitap eden ve öneride bulunan ayetler var, çok açık. Onları önünüze alıp; Allah, cinsellikle ilgili bana ne öneriyor deyip bakmak gerekiyor. “Mü’min kadınlar şöyle yapsın, mü’min erkekler böyle yapsın” diye Rabbimizin çok açık önerileri var. Bunları bir kenara bırakıp ilan ettiğin ilaha göre kadın şöyle yaşar, erkek böyle der de kendi uydurduğu gibi yaşarsan Allah’ın inzal ettiğiyle hükmetmemiş olursun, ilan ettiğin ilahın kudretini kullanmış olursun. Eğer konu cinsellikse, kendini takdimde cinselliği kendi ürettiğin yöntemlerle kullanmış olursun. Ama unutma, Maide 44, 45, 47. ayetler böyle yapanlara doğrudan kâfir, zalim, fasık diyor. Çünkü bunlar Allah Yokmuş Gibi yaşıyor, sanki Allah Yokmuş Gibi düşünüyor ve sanki Allah Yokmuş Gibi onu uygulamaya koyuyor, davranıyor. İşte Hüküm ve Güç! Hüküm veriyor, güç iddia ediyor. Bu durumda söylenen “La havle ve La kuvvete”ler boşa gitti demektir. Çünkü “inzal edilenle” hükmetmedin. Hayatımızda önce buralara bakmak lazım. Çok açık ve kesin söylüyorum; bu konuyu böyle ele almadan ilerlemek mümkün değil. Mümkün değil! İlerleme yolunda takılan o kadar çok kişi biliyorum, çok önemli sanılan o zatların takılıp kaldıkları yer burası. Allah Yokmuş Gibi yaşayan bir pozisyona düştükleri için ilerleyemezler. Bu ayetler inzal edilmemiş gibi yaşayanlar oldukları yerde zıncı diye kalırlar, “B” döngüsüne hiç giremezler. Öneririm, kendinizi test etmeye Ahzab Suresi 59. ayetten başlayın. Ahzab-59’u açın bakın. İlerlemek isteyen talib için Ahzab-59 çok önemli kriterdir. Eğer Talib’sel?

-İş yerinde bazen örtücüymüş gibi davranmak gerekebiliyor, bir yere kadar doğru olabilir mi?

“Mış gibi” yapabileceğin şeyler, yerler vardır. “Mış gibi” davranmakla öyle olmak birbirinden çok farklıdır. Şu önemli, kesinlikle inananları kandırma, kesinlikle! Özellikle “B” Takdim Formu “BEN”i, yani mü’mini kandıran münafıktır. İmanı koruyucu tedbir almak, o tedbirleri alırken haddi aşmadan bir yere kadar “mış gibi” davranmak münafıklık değildir. Münafık inananı kandırır, “ben sizdenim” der. Halbuki değildir.

Tefekkür sayfamıza dönelim: “*Vehmin zulmetine dalarak Muhtariyet iddiasıyla “DECCALİYET KISIR DÖNGÜSÜ”ne nefsinin şerri yönüyle dâhil olan örtücü ilahın, ALLAH Yokmuş Gibi veya sanki O, EhadüsSamed Değilmiş Gibi davranarak nefsinde zulmeden zalimlik kimliği “A” Takdim Formu “BEN”in bilinci şeytani vasıflıdır, yani bu bilinç şeytanın yatağıdır. Şeytani telkin ile görevlilerin tesir yeri bu bilinçtir.*”

Şeytan denince yalnızca cin taifesini, dışınızda size şeytani telkinde bulunacakları düşünürseniz şeytani davranışlardan korunmada yeterince tedbir almamış olursunuz. Hatta “A” Takdim Formu “BEN”inizi korumuş bile olabilirsiniz. Oysa korunmanız gereken esas şeytan “A” Takdim Formu “BEN” bilincinizdir. Esas şeytani vasıf ondadır. “A” Takdim Formu “BEN” bilinci şeytani vasıflı olduğu için, şeytanın direk irtibat kurabileceği bir veri tabanı olduğu için, şeytani telkinle görevli olanlar bu bilinci motive eder, bu bilinci dürterler. Daha örtücü davranmasını, örtücü davranırken de amellerini süslü görmesini sağlayabilirler. Dolayısıyla, korunulması gereken en önemli şeytani vasıf senin “A” Takdim Formu “BEN”indir, yani vehmin zulmetidir. En önemli şeytan vehmin zulmetidir, büyük şeytan odur.

“A” Takdim Formu “BEN”in yetenekleri ise şeytani telkinle görevli olanların her türlüşünden yüksektir. “A” Takdim Formu “BEN” Bilincini fonksiyonsuzlaştırmak bu bakımdan en öncelikli ve en önemlidir. Fonksiyonsuzlaştırmanın gerçekleştirilmesiyle Sâd 82 ve 83. ayetlerde de belirtildiği üzere şeytani telkin ile görevlilerin tesiri çalışmaz olur.”

“A” Takdim Formu “BEN” öyle bir şeytani pozisyonudur ki, onun o pozisyonu ve yetenekleri ona tesir eden şeytani telkinle görevli olanlardan çok yüksektir. Çünkü “A” Takdim Formu “BEN” kendindeki Esma-i Külleha özelliğine, yani Ahsen’i Takviym haline muhtariyet ilan etmiştir. Esma-i Külleha gücü -tüm esmaların mevcudiyetinden gelen güç- var, Deccalî bir güç var onda. Bu yüzden “A” bilinci Deccal’in minyatürüdür. O bilinci fonksiyonsuzlaştırmak, o bilincin veri tabanını yok etmek, en öncelikli ve en önemli iştir. O fonksiyonsuzlaşınca, Sâd Suresi 82 ve 83. ayetlerde belirtildiği üzere şeytani telkin ile görevli varlıkların tesiri kalkar. Eğer siz “A” Takdim Formu “BEN”i fark eder, onun fonksiyonsuzlaştırılmasını öncelikli hale getirirseniz, görevi şeytani telkin olanların tesir edecekleri bir yer kalmaz.

“İblis dedi: İzzetin adına yemin ederim ki bütün kullarına yollarını şaşırtacağım, ihlâslı kulların hariç olmak üzere.” (Sad; 82-83)

Eğer İhlâs yanlış tarif edilmişse bu işin içinden çıkılamaz. “İhlâs nedir?” dendiğinde; samimi olmaktır, yaptıklarında dikkatli olmaktır diyorsa olmaz. Bu tam şeytanın tesir edeceği bir tariftir. Şeytan gelir onu samimiyet noktasından yakalar, samimi tanrı yapar. Eğer İhlâs Hayat Döngüsü’ndeysen İhlâslı’sın. “B” takdimiyle yaşıyorsan ihlâslı’sın. “B” Takdim Formu “BEN” olan ihsan yolundadır, o kul edeblidir. Bu tarifleri iyi fark edelim, ayete bu çerçevede bakalım. Şeytan diyor ki; “B” Takdim Formu “BEN” dışındakilerin, yani “A” takdimiyle yaşayanların hepsinin yollarını şaşırtacağım. Eğer “A” Takdim

Formu “BEN”i fonksiyonsuzlaştırırsanız kendinizi şeytanın sultasından korumuş olursunuz. “İhlâslı kulların hariç olmak üzere” gereği bu böyledir.

“Ey iman edenler, nefslerinizi sizin üzerinizdedir (siz kendinizi tezkiye ve takvaya bakın). Siz doğru yolda oldukça sapmış olan size zarar veremez. Sizin cem’an merciiniz (dönüşünüz) Allah’adır. O ne amel etmekte olduğunuzu size haber verir.” (Maide-105)

Doğru yol yanlış tarif edilirse bu ayet anlaşılamaz. Doğru yol, Fatiha Suresi’nde istediğimiz hidayet yoludur, İhlâs Hayat Döngüsü’dür, “B” Takdim Formu “BEN”dir. “A” takdimiyle yaşayan kişi “iyi ve ahlaklı insan” tarifleri yapıp ona doğru yol der, kendini doğru yolda zanneder. Bu kişi şeytani vasıfların tam ortasına düşer. “Siz doğru yolda oldukça sapmış olan size zarar veremez” ayetine bu mana ile yeniden bakın. Hatırlarsanız, yeterince nur biriktirmişseniz etkilenmezsiniz demiştik. “Siz doğru yolda oldukça sapmış olan size zarar veremez” ayetiyle birlikte onu bir daha tefekkür edin.

“Kur’an’ı kıraat ettiğin vakit şeytanır raciym’den Allah’a sığın. Doğrusu onun iman eden ve Rablerine tevekkül edenler üzerine sultası yoktur. Sultası ancak onu veli edinenler ve ortak koşanlar üzerinedir.” (Nahl; 98-100)

“Euzü billahi mineş şeytanır raciym” ile Kur’an okumaya başlamak bu ayetin önerisidir, farzdır. Yalnızca Besmele’yle başlanmaz, esas şart Euzü ile başlamaktır. Ayetteki şu bilgiye dikkat edin: Doğrusu iman eden ve Rablerine tevekkül edenler üzerine şeytanın bir sultası, hâkimiyeti, tutanağı yoktur. Onun sultası ancak kendisini veli edinenler, yani “A” Takdim Formu “BEN”i dost edinenler ve onu ortak koşanlar üzerinedir. Özellikle “Sultası onu ortak koşanlar üzerinedir” kısmını çok dikkatli inceleyin. Vehmin zulmeti şeytani vasıftır. Şeytanın sultası vehmin zulmeti vasfıyla yaşayanlar üzerinedir. Şeytan, “A” Takdim Formu “BEN”i fiili olarak ortaya koyanları hakimiyeti altına alır. Onun sultası “A” yapısını Allah’a ortak koşup” Müstakilen varım” demek suretiyle “La havle ve La kuvvete illa Billah”ı unutanlar üzerinedir.

“Euzü” ile beraber “Besmele” de var. Ancak Euzü’nün farklı bir önemi var. Kişi üç ana konumda “Euzü Billahi mineş şeytanır raciym” diyebilir. Bu konumlar, sizin ben şu konuma göre Euzü söyleyeyim demenizle çalışmaz. Bunu demek lazım ama yine de yeterince çalışmaz. Çalışması idraktır. İdrak bu üç konumdan birine gelince Euzü’nün kapsamı kendiliğinden değişir.

Birinci konumda kişi “Euzü Billahi mineş şeytanır raciym” derken şeytani telkinle görevli varlıklardan korunmak için dışına, ötesine “Euzü” okur. Bu idrakta olduğu için bu idraka göre de korunur. “Euzü” sığınışı ile ötesindekilerden korunmaya çalışır. İkinci konumda “Euzü Billahi mineş şeytanır

raciym”i kişi Deccaliyet Kısır Döngüsü’ne söyler. B₀ noktasında durur ve vehmin zulmeti olan kısma, nefse zulüm denilen kısma, nefsin şerri denilen kısma, batıl denilen kısma, necis denilen kısma, bu kavramların hepsini toplayan Deccaliyet Kısır Döngüsü denilen kısma, örtücülüğün tamamına döner, “Eüzü Billahi mineş şeytanir raciym” der. Böylece örtücülük kapsamındaki her şeyden sıyrılır. Bizim için burası çok önemli, buraya dikkat edelim. Kişinin B₀ noktasında böyle “Eüzü” okuduğunu, bunu salâтта yaptığını düşünün. “Eüzü Billahi mineş şeytanir raciym” dedi ve Deccaliyet Kısır Döngüsü’nden, örtücülükten tümüyle sıyrıldı. “Bismillahi’r Rahman’ir Rahiym” deyip Fatiha’ya başladı. Artık İhlâs Hayat Döngüsü okumaya başlar. “Bismillahi’r Rahman’ir Rahiym” diyen “B”dir, “B” sırrı konuşuyordur. Onu şimdi “B” Takdim Formu “BEN” idrakı “B” sırrıyla okur.

Besmele’nin manası B₀ noktasındaki idrak için değişir. İleride o da değişecek bir manadır, ama şimdi “Bismillahi’r Rahman’ir Rahiym” deyince “Rahman ve Rahim olan Allah adına” diye düşünür. “Adına” burada denir. “Allah adına” diyebilmek için Deccaliyet Kısır Döngüsü’nden çıkmak gerekir. Aksi halde sahtekâr olur. Hem müstakilim diyerek ilahlığını ilan ediyor, hem de “Allah adına” hareket olur mu? O örtücüdür, yani Deccal’dir, sahtekâr ve hilekârdır. Fark ettiniz mi? Besmele’de bile hile yapıyor. Hem müstakil bir ilahlığı var, hem de “Allah adına” hareket ettiğini ilan ediyor. Çift karakterli; sahtekâr! Ancak “Eüzü” sığınışıyla Deccaliyet Kısır Döngüsü’nü reddeder, onu kabul etmez, ona buğz eder ve “Bismillahi’r Rahman’ir Rahiym” derse o “Rahman ve Rahim olan Allah adına” olur. Bu konumda durum tespiti yapan o kişi Allah adına Halifetullah olarak Fatiha’ya başlar.

Üçüncü konumda da “Eüzü” denir. Ama nerede? Birinci konum vehmin zulmeti içinde “Eüzü” diyordu. İkinci konum, B₀ noktasında vehmin zulmetine “Eüzü” dedi. Üçüncü konum vehmin zulmetine de vehme de “Eüzü” diyor. Her iki suiistimale “Eüzü” diyor. Burada Besmele’nin tarifi de değişir.

-Bütün surelerin önünde “eüzü besmele” olmasının sebebi nedir?

Surelerin başına “Besmele” yazılmıştır. Ama Kur’an kıraatine “Eüzü” ile başlanır. “Eüzü”yü başlarken söylemeniz yetiyor. Her sureye başlarken yeniden söyleyebilirsiniz, yanlış olmaz. O idrakı yaşamak için güzel de olur. Bir hadis var: Bismillah ile başlamayan her önemli iş ebterdir, güdük kalır, tamamlanamaz. Bismillah ile başlamayan işin akıbeti böyle tanımlanıyor. Bu yüzden kıraate başlarken “Eüzü” yanında “Besmele” de okunur. Hatta Besmele’yle ilgili şöyle bir süreç var: Önceleri “Senin adınla ya Allah” manasına gelen “Bismikellahümme” denirdi. Sonra “Bismillah” dendi. “Bismillah”

çok önemli bir idrak lütfudur, "Allah adıyla" idrakının hediyesidir. Bu süreci bize Kur'an öğretiyor: Hud-41 "Bismillah" demeyi, İsra-110 "Bismillahi'r Rahman" demeyi ve Neml-30 "Bismillahi'r Rahman'ir Rahiym" demeyi öğretir.

TALİB KARDEŞİM; İNSAN, DÜNYA HAYATINDA KENDİNİ NE SANDIĞI VASİTASIYLA, KABİR HAYATINDA KENDİNİ NE SANACAĞINI HAZIRLAMIS OLUŞ.

Cüz yapı, kendisindeki esma terkiibinin oluşturduğu mana ile şartlanarak bu gerçevede kendisini hissederek; aslında Samed Vasıflı olan Kendini Hissetme Duygusu'nun cüz yapıdaki bu durumuna "Kayıtlanmış Kendini Hissetme Duygusu" denir. Dünya yaşantısı şartlarına göre Kayıtlanmış Kendini Hissetme Duygusu, "Alu-imren-185: Her nefis ölümü tadacaktır." ayeti gereğince ölümü tattığında "Muhtariyeti Tercih Gücü" nün kalkmasıyla birlikte "A" Takdim Formu "BEN" Bilinci geçersiz olur; böylece, bu bilince ait olan Kayıtlandırma da "Kayıtlanmış Kendini Hissetme Duygusu"ndan kalkar. Ancak, cüz olan birim yapının aynı doğrultuda yaşantısına devam edebilmesi yeni bir kayıtlanmayı gerektirir. Ölümü tattıktan sonraki bu yeni kayıtlanmanın şartları içerisinde "Muhtariyeti Tercih Gücü" yoktur; bu sebepten, yeni şartlarla oluşan cüz yapı "KABİR" adını alır, yaşantısı da "KABİR HAYATI"dır. Dünya hayatı "Muhtariyeti Tercih Gücü" nün varlığı üzerine kurulmuş ve cüz yapının da kendince SORGULAMASI vardır; bu sorgulama yı meşru kılan dünyanın "hikmet turdu" olmasıdır. Ancak; KABİR HAYATI, "Muhtariyeti Tercih Gücü" üzerine kurulu değildir. SORGULAMA değil, SORGULANMA söz konusudur ki; bu sebepten, KABİR HAYATI'nı "kudret turdu" yapar. Ölümün tadılmasıyla, cüz yapıdaki kendini hissetme duygusunun kendisini hissettiği durumu ve şartları barındıran yeni yapının adı olan KABİR, ana hatları itibarıyla iki gruba ayrılır. Dünya yaşantısında "Muhtariyeti Tercih Gücü" nün örtücü ilahlıktan yana bir yol tutarak, muhtariyet iddiası için kullananın yaşantısı olan "Deccaliyet Kısıf Döngüsü" nün hazırladığı KABİR, cehennem çukurlarından bir çukur; "Muhtariyet Tercih Gücü" nün "İnsan-29" ayetinde belirtildiği üzere Rabhine bir yol tutarak kullananın yaşantısı olan "İhlas Hayat Döngüsü" nün hazırladığı KABİR ise, cennet bahçelerinden bir bahçe misalindedir. Yani; insan, dünya hayatında kendini ne sandığı vasıtasıyla, kabir hayatında kendini ne sanacağını hazırlamış olur.

16. Tefekkür Şemamızı okuyacağız. Orada kabir tarif ediliyor. Çok farklı kabir tariflerine rastlarsınız ama açık tarifine rastlamazsınız.

“Cüz yapı kendisindeki esma terkinin oluşturduğu mana ile şartlanarak bu çerçevede kendisini hisseder. Cüz yapı dediğimiz Halifetullah yapısında olan insan kendisindeki esma terkinin oluşturduğu mana ile şartlanarak kendisini hisseder. Aslında Samed vasıflı olan Kendini Hissetme Duygusu’nun bu haline Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu denir.”

Samed vasıflı Kendini Hissetme Duygusu esas somut olandır. Esas var olan Samed vasıflı Kendisini Hissetme Duygusu’nu hayata geçirmek lazım, ileri idrakta bu şarttır. Bir de Kayıtlanmış Kendini Hissetme Duygusu tarif ettik; cüz yapıda kayıtlanmış, sınırlanmış. Cüz Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu’na sahip olduğu için kendini o kayıtlı sınırlı sanıyor, kendisini o kayıt sanıyor. Öyle ki, ona göre somut olan o kayıt! O kadar somut sanıyor. Esas somut olan Samed vasıflı gerçek varı soyut sanıyor, hatta göremiyor. İşte vehim nuru budur; cüzü var sanabilen idrak gücü vehimdir. Cüz yapıyı var sandıran o cüzün şartlarıdır, sınırlarıdır. Örneğin insanda Halifetullah şartları var. Kendini Hissetme Duygusu insanda Halifetullah kaydındadır.

“Dünya yaşantısı şartlarına göre Kayıtlanmış Kendini Hissetme Duygusu, Al’u İmran-185 “Her nefis ölümü tadacaktır” ayeti gereğince ölümü tattığında “Muhtariyeti Tercih Gücü”nün kalkmasıyla “A” Takdim Formu “BEN” bilinci geçersiz olur. Böylece, bu bilince ait olan kayıtlandırma da “Kayıtlanmış Kendini Hissetme Duygusu”ndan kalkar. Ancak, cüz olan birim yapının aynı doğrultuda birimsellik hayatı içerisinde yaşantısına devam edebilmesi için yeni bir kayıtlanma gerekir. Ölümü tattıktan sonraki bu yeni kayıtlanmanın şartları içerisinde “Muhtariyeti Tercih Gücü” yoktur. Bu sebepten yeni şartlarla oluşan cüz yapı “kabir” adını alır.”

Ayette çoğul bir ifade kullanılmış; her nefis. Bu Nefs-i Küll değildir. Her nefis, her Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu ölümü tattığında Muhtariyeti Tercih Gücü kalkar. O kalkınca “A” Takdim Formu “BEN” bilinci geçersiz olur. İnsan kendisinden bu gücün gittiğini görünce “Eyvah, Rabbim, bizi geri gönder de yapamadıklarımızı orada bıraktıklarımızla yapalım, işi düzelteyim” der. Ölümü tatmakla Muhtariyeti Tercih Gücü birden geçersiz hale geldi, “A” Takdim Formu “BEN” bilinci geçersiz oldu. Böylece bu bilince ait olan kayıtlandırma Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu’ndan kalktı. Dünyada yaşarken bir kayıt vardı. O kaydın miadı doldu, ölümü tattı. Ölüm o kaydın miadı dolduğu için tadılıyor. Ancak, birimselliğin devam edebilmesi için yeni bir kayıt gerekiyor.

“Ölüm tadıldıktan sonraki yeni kayıtlanmanın şartları içerisinde Muhtariyeti Tercih Gücü olmaz. Yeni şartlarla oluşan yeni cüz yapı bu yüzden KABİR adını alır. Cüz yapıda “Muhtariyeti Tercih Gücü” olmadığı için adı kabirdir.”

Sizi tüm hareketlerinizi sınırlandıran bir yere soksalar “Bu ne böyle, kabirde miyiz?” dersiniz. Muhtariyeti Tercih Gücü’nün kalkmasıyla yeni kaydın getirdiği özellik de böyledir. Verilen yeni kayıta Muhtariyeti Tercih Gücü olmadığı için cüz yapının yeni bedeninin adı kabirdir, o halin ismi kabirdir. Bedeni götürüp gömdüğümüz mezara kabir demiyoruz. Kendini Hissetme Duygusu’na verilen yeni kaydın halinin ismi kabirdir.

“Muhtariyeti Tercih Gücü”nün olmadığı o hayat kabir hayatıdır.

Bir dünya hayatı bir de ahiret hayatı var. Hayat âlem de demektir. Dünya âlemiyle ahiret âlemi arasında Berzah Âlemi var. Dünya âleminde hayat Muhtariyeti Tercih Gücü veri tabanı üzerine bina olmuştur, dünyada “A” Takdim Formu “BEN” üzerinde yürüyen bir yaşantı var. Berzah âleminde nasıl? Berzah âleminde Muhtariyeti Tercih Gücü’nün olmadığı bir boyut var. Berzah şartlarında birimsel yapının aldığı o halin ismi kabirdir. Berzah hayatından sonra ahiret hayatı var. Berzah, dünya hayatı ile ahiret hayatı arasındaki süreçtir.

“Dünya hayatı “Muhtariyeti Tercih Gücü”nün varlığı üzerine kurulmuş ve cüz yapının da kendince SORGULAMASI vardır.”

Dünya hayatındaki cüz yapının kendine göre bir sorgulaması vardır. Bu önemli bir şey! Ona sorgulama yetkisi verilmiş. Sorgulamak tefekkür etmek demektir. Sorgulamadan tefekkür olmaz. Kulluk yapmak için sorgulamak gerekiyor. Sorgulama yeteneğini “A” kullanırsa hata yapar. O yeteneği “B” Takdim Formu “BEN”e yönelik kullanan Rabbine yönelmeyi öğrenir. Sorgulamanın iki önemli faydası vardır. Rabbine yönelmeni sağlar. Sorgularken Rabbine yönelmeni sağlayan hikmetleri bulursun. Hikmet’in ortaya çıkmasını sağlayan başlatıcı işlem sorgulamadır. Sorgular, Hikmet’e ulaşırsınız. İşin hikmetini sorgulayarak öğreniyor olmanız nedeniyle dünya HİKMET YURDU’dur. Bu sorgulamayı Muhtariyeti Tercih Gücü ile yapıyorsunuz. İmtihan denilen budur, sorgulama imtihan olarak da isimlenir. Kendini sorgularsın: Rabbime mi, örtücülere mi yöneldim? Ya örtücü ilaha ya Rabbine yönelirsin, başka yol yok! Sorgulamayı nasıl kullandığın önemlidir.

“Dünya hayatı “Muhtariyeti Tercih Gücü”nün varlığı üzerine kurulmuş ve cüz yapının da kendince SORGULAMASI vardır; bu sorgulamayı meşru kılan dünyanın “hikmet yurdu” olmasıdır. Ancak; KABİR HAYATI, “Muhta-

riyeti Tercih Gücü” üzerine kurulu değildir. Orada artık “Muhtariyeti Tercih Gücü” yoktur! SORGULAMA değil, SORGULANMA vardır. Bu sebeple “KABİR HAYATI”nı bu hal KUDRET YURDU yapar.”

Yeni kayıтта senin dünyadayken sorgulamayı nasıl kullandığın sorguluyor. Şimdi sorgulanma söz konusudur. Bu kabir hayatını KUDRET YURDU yapar. Kudretin doğrudan görüldüğü yer kabir hayatıdır. Kişi daha önce kendini ne sanıyorduydu, onun vasıtasıyla kabir hayatında kendini ne sanacağını da hazırlamış olur. Kendini Hissetme Duygusu’nun “var” dediği şey onun sanışıdır, sandığına “var” diyor. Yine “var” diyeceğin bir şey olacak. Sen onu dünyada oluşturursun. Çok önemli! Bu dünyada kendini ne sandığına “var” diyerek, kabir hayatında “kendini ne sanacağını”ı hazırlarsın.

“Ölümün tadılmasıyla, cüz yapıdaki kendini hissetme duygusunun kendini hissettiği durumu ve şartları barındıran yeni yapının adı olan KABİR, ana hatlarıyla iki gruba ayrılır. Bir: Dünya yaşantısında “Muhtariyeti Tercih Gücü”nü örtücü ilahlıktan yana bir yol tutarak, muhtariyet iddiası için kullananın yaşantısı olan “Deccaliyet Kısır Döngüsü”nün hazırladığı KABİR cehennem çukurlarından bir çukurdur.

O yaşantının hazırladığı kabir cehennem çukurlarından bir çukurdur.

“Muhtariyeti Tercih Gücü”nü “İnsan 29” ayetinde belirtildiği üzere “Rabbine bir yol tutarak” kullananın yaşantısı olan “İhlâs Hayat Döngüsü”nün kişiye hazırladığı KABİR ise, cennet bahçelerinden bir bahçe misalidir. Yani; insan, dünya hayatında kendini ne sandığı vasıtasıyla, kabir hayatında kendini ne sanacağını hazırlamış olur.

Kabirin daha iyi anlaşılabilmesi için birimselliğin devamı nedir, görelim. Cüz yapının devamı birimselliğin devamıdır. Birimsel yapının devam etmesinde çalışan üç esma vardır: Hasîb, Mümit ve Ba’s isimleri. HASİB ismi hesap görendir, sebep-sonuç ilişkisi bağlamında çalışır. Bir sebep vardır, bu sebebe göre bir sonuç oluşturur ve anında hesap görür. Sebep-sonuç ilişkisi bağlamında birimin yeni statüsünü belirler. Bir cüz yaşantısı içerisinde sebepler oluşturur. Bu sebeplerin sonucu olarak yaşadığı statünün, yani esma manasının miadı dolduktan sonra birimsellik devam edeceğinde onun yaşayacağı yeni statüyü Hasîb ismi belirler. Daha önce birim bir statüde yaşıyordu. O statüyü değerlendirme sonucu oluşan yeni statüyü de Hasîb ismi belirliyor. Hasib bu statüyü belirleyerek birimselliğe katkı sağlıyor. Onun görevi statü belirlemektir. MÜMİT ismi süresi tamamlanan kaydın geçersizliğini sağlar. Yaşanan statünün/kaydın, Kendini Hissetme Duygusu’ndaki o

kaydın miadı dolmuşsa, ömrü bitmişse, o kaydın, o statünün geçersizliğini Mümit sağlar. Böylece Kendini Hissetme Duygusu'na ölümü tattırılmış olur: Mümit statünün miadını bitirir, ona "artık bu geçersizdir, bu kadar" der. Hasib ismi yeni statüyü belirlemişti. Var olan statünün miadı dolunca onu Mümit ismi geçersiz kıldı. Birimselliğin devam edebilmesi için yeni statünün devreye girmesi lazım. Onun için Ba's ismi devreye girer ve daha önce oluşturulan yeni statüyü devreye sokar, hayata geçirir; Ba's eder!

Hasib ismiyle ahiret hayatı belirleniyor. Ahir olan her şey, aslında her ahir Hasib'le belirleniyor, Hasib'le devreye giriyor. Ana hayatlarla, ana statülerle ilgilendiğimiz için detayları geçiyoruz. Örneğin, dünyadaki ana statü Muhtariyeti Tercih Gücü üzerine bina olmuştur. O nasıl değerlendirilmişse Hasib ismi kabir ve ahiret hayatlarının statüsünü belirliyor. Şimdi yaşanan statünün/hayatın miadı dolunca, yani bize göre "ömrü bitti" denilen noktada onun geçersizliğini Mümit ismi sağlıyor, ölümü tattırıyor. Birimsellik berzah aleminde yeni statüyle Ba's ismiyle devam ediyor. Yeni statüde Muhtariyeti Tercih Gücü olmadığı için onun adı kabir hayatıdır. "Amentü" diye bildiğimiz sıralamada "ölümden sonra Ba's olmak" vardır, ilişki kurabilirsiniz.

"Mutlaka siz boyutlar değiştirerek o boyutların uygun bedenlerine dönüşeceksiniz." (İnşıkak-19)

Boyutlar ayetin orijinalinde "tabaka" olarak geçer. Onu boyut olarak ele aldığımızda manayı kavramak kolaylaşıyor. Boyutlar değiştirerek denmesi birimselliğin devamı demektir. Boyutlar; yani statüler, tabakalar değiştirerek o boyut ve statünün uygun bedenlerine dönüşeceksiniz. İlki ölümü tattıktan sonra başlayan Berzah Âlemindeki hayattır, onun adı kabir hayatıdır.

"Bu böyledir, çünkü Allah, O Hakk'tır. Muhakkak ki O ölüleri diriltir. Çünkü O her şeye kadirdir. O dirilme saati muhakkak gelecektir, onda hiç şüphe yoktur. Kesinlikle Allah kabirlerde olan nefsleri Ba's edecektir." (Hac; 6, 7)

NEFS Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu'dur. Nefs ölümü tattıktan sonra yeni statünün, yeni boyutun, yeni tabakanın, yeni hayatın bedeni olan kabirde yaşantısına o bedenle devam edecektir. Nefslere kabir adlı bedende ölümlerin diriltildiği "O Saat" gelecektir. Ne için? Ahiret Âlemi'nin başlaması için! Ayette bize öğretilen "Allah kabirlerde olan nefsleri Ba's edecektir" gerçeği ahiret aleminin başlaması içindir. Yani yeni bir ba's var. Bu sefer kabirlerdeki nefslere ba's ediliyor. Ve yeni, başka bir statüye geçiş başlıyor.

14 Cemaziyelahir 1430 / 06 Haziran 2009

Bu bölümde İslamiyette çok önemli bazı tanımları açmaya, daha iyi anlamaya çalışacağız. Birisi vehim, bir diğeri nefis. Bu manaları bir basamak ileri taşıyacağız. Bu bilgileri yaşıyor hale geldikten sonra yine ilerletiriz inşaAllah.

Neden özellikle bu iki kavram? Tasavvuf anlatımları özellikle Vehim ve Nefs tanımları üstüne bina edildiği için. Dikkatinizi çekmiştir, vehim ve nefis anlatımlarda çok sık geçmesine rağmen çok somut bir açıklamasına, okuyanın veya dinleyenin “işte budur” diyeceği bir tanımlanışına rastlayamazsınız. İş özellikle bu iki kavramın üstüne bina edilir ama onların ne olduğu çok bilinmez, manalarına “Acaba şöyle mi?” diye yaklaşılr. Belki de İslami, tasavvufi anlatımların özü bu yüzden tam yakalanamıyor, anlaşılamiyor.

Cüzî manaların anlaşılmasına, varmış sanılmasına ve bu varmış sanışa göre de muamele yapılmasına yarayan idrak gücüne VEHİM diyoruz. Vehim bir güçtür, bir nurdur, bir enerjidir. Çok önemli bir şeyin açılımını yapar; cüzî manaların fark edilmesini sağlar. Bu yönüyle vehim aslında bir sistemdir, mekanizmadır, çalışan bu mekanizmanın ismidir. Vehim sistemi cüzî manaların anlaşılmasına, fark edilmesine yarıyor. Cüzî manaları fark etmek ne demektir? Onları var sanmaktır, aslında olmayan bir şeyi gerçekten var sanmaktır. Vehimle -cüzî manaları fark etmenizle- birlikte onları varmış gibi düşünürsünüz. Ve gerçekten var sandığınız bu hale göre de muamele yapar, davranırsınız. Böyle davranmanızı sağlayan da o idrak gücüdür. Bu vehim halinin mekanizması hologramdır, o günümüzde hologramla açıklanıyor. Holografik sistemi incelediğinizde karşılaşıcağınız bilimsel bulgular aslında vehmin mekanizmasıdır.

Cüzî manaların anlaşılmasını sağlayan idrak nuruna vehim dedik. Peki, cüzî mana derken neyi kastediyoruz? Cüzî manalar esma terkipleridir, esma kompozisyonlarıdır, ilmî terkiplerdir, kompozisyonlardır. Başka bir deyişle; cüzî manalar ilmî suretlerdir. Onu şöyle de açıklayalım: Allah ilminde, ilmiyle, ilmini seyirdedir. İlmullah'ta ilmiyle ilmini seyirdedir. İlminde ilmiyle

ilmini seyirde halinin suretleri de İlmî Suretler'dir, Cüzî Manalar'dır. Aslında esma terkipleri olan bu manalar, vücut bulmuş yapılar, bu ilmî suretler ef'al âlemine ait birimlerdir. Hatırlayacaksınız, bir mana âlemi var, bir de o manalar içerisinde vücut bulması dilenilmiş olanların olduğu ef'al âlemi var. Mana âlemiyle ef'al âleminin arasında var kabul edilen bir sınır, bir hal var, oraya da ARŞ denir. Arşin üstünde mana âlemi, manalar var. Onlar henüz vücut bulmamıştır. Bu manaların, henüz mana olan bu fikirlerin vücut bulması dilenilmiş olanları Arş'tan sonra suretlenirler, oraya da Ef'al âlemi dedik. Varlıkların, yaratılmışların, fiillerin bulunduğu yerdir, manaların fiile dönüştüğü yerdir, manalar burada suretlenirler. İşte bu âlemdeki her birim bir CÜZİ MANA'dır. Her bir birim. Mana âleminde dilenen birim vücut bulacağı zaman nasıl bir birim olması dilenilmişse bir esma terkibi olarak dilenilen o manaya uygun vücut bulur. Dolayısıyla, Ef'al âlemi karşımıza esma mertebesi olarak çıkar. Esmâ mertebesi tamamıyla Ef'al Âlemi'dir. Esmâ Mertebesi, Ef'al Âlemi, Esmâ Terkipleri diye anlatmaya çalıştığımız şey cüzlerin âleimidir. Cüzlere ise İLMÎ SURETLER diyoruz.

İşte bu terkiplerin varmış sanılması günümüzde hologram sistemiyle açıklanmaktadır. Hologramla açıklanan bu terkiplerin, varmış sanılmasını sağlayan idrak gücünün ismi ise vehimdir. Biz bu cüz'i manalara ilmi suretler dedik. Ama dikkat edin, gerçekte Hakikat suretsizdir, Hakikat'ın sureti olmaz, Hakikat suretten münezzehtir. İdrak edilen bir suret varsa, suretler idrak ediliyorsa, var sanılıyorsa o vehimdir. Bir ilmi sureti var telakki etmek vehimdir. Ancak, suretler Hakikat'ın hali değildir. Bu yüzden Hakikat'i suretlerden münezzehtir kılmak için Sübhanallah gerçeğine döneriz. Algılanan, varmış sanılan suretlerden Hakikat'i münezzehtir kılarız, O'nu onlarla kayıtlamayız; sübhanAllah. Bunu sonra birkaç basamak ilerleteceğiz.

Gelmeye çalıştığımız bir şey şu: Kişi cüz'i manaları algıladığı an kendisini de algılar ve cüzî manaları anlamaya, var sanmaya yarayan idrak gücü ile "BEN" der. Bu sanışa göre de muamele eder. Yani var sanar ve var sanışına göre de davranır, yaşar. Anlatımlarda hemen hiç rastlamayacağınız önemli bir şeyi söyleyeceğim inşaAllah. Aslında literatürlerde olan ama bu açıklıkta rastlamayacağınız önemli bir şey. Kişi bu vehimle "BEN" der, değil mi? Bu "BEN"i sonra oluşacak "BEN"le karıştırmamak için ona Vehmi Benlik diyelim. Vehmi Benlik çok duyduğumuz bir şeydir, ama ne olduğunu pek bilmiyoruz. Hatta vehmi Benlik karıştırıldığı ya da bilinmediği için insanlar bu yolda başarı sağlayamazlar. Vehmi Benlikle "BEN" diyebilmek bir bilinç gerektirir.

Kişinin vehimle muamele edebilmesi, vehim haliyle yaşayabilmesi için vehme ait bir bilinç gerekir. O bilinç nedeniyle vehmî davranışlar yapılır. Vehmî davranışların bulunduğu bir havuz vardır. O havuz kişinin vehmî bilincidir.

Vehmî bilinç Rahmanî bilinçtir. Bu bilinçle vehmin zulmetine ait bilinç karıştırılır. Vehmin zulmetine ait bilinç açıklamalarda yeterince yer almadığı için bu işin talibleri zulmani bilinci vehmi bilinçle karıştırır, vehimle mücadeleye girerler. Düşünün ki, bütün ilerlemelerinizi vehim ve nefis anlayışları üstüne bina edeceksiniz, ama onları tanımayacaksınız, hatta onları suiistimalleriyle karıştıracaksınız. Olmaz! Temel kavramlar tanımlanmadığı zaman idrak ilerlemesi çalışmaları sonuçsuz kalıyor, başarı elde edilemiyor. Çünkü ilerleme gayretlerinizi yanlış bir bakış üstüne bina ettiniz. Vehmin zulmetini vehim sanarak, nefsin şerrini nefis sanarak bu yolda ilerlenemez.

Kendini takdim eden ya vehmin zulmetiyle ya da vehimle “BEN” der. Vehmin zulmetiyle “BEN” zulmani “BEN”dir. Vehmi takdim eden “BEN” Rahmani “BEN”dir. Vehmi “BEN” vehmî bilinç sonucudur, zulmani “BEN” zulmani bilinç sonucudur. Zulmani “BEN” şer bilinçtir, küfür bilincidir, fasık bilinçtir. Kişi onu vehmî bilinç sanınca vehmi bilinci şer kabul edip onunla mücadeleye giriyor. Fark ettiniz mi, nasıl büyük bir tehlike, nasıl büyük bir yanlış? Bu yanlışın üstüne tasavvuf bina edilirse sonuç elde edilemez. Vehmi Ben çok önemli bir mertebedir, Nefs-i Mutmaine’deki kişinin kendini takdim ederken söylediği “BEN”dir. Ona ulaşabilmek kolay değildir. Velayet Kapısı’ndan geçtikten sonra söylediğiniz “BEN” odur. Eğer siz zulmani Ben’le ilgili davranışları vehmi Ben’e ait sanarsanız, böyle tanım getirirseniz başarı elde edemezsiniz. Bu “BEN”den böyle kurtulmaya çalışan kurtulamaz. Bu yüzden, zulmani Ben bilinci çok iyi bilinmeyince kişi vehmi Ben’i kötü zannedip ondan kurtulmaya çalışıyor. Bu mücadeleyi zulmani Ben’le yaptığı için başarısızlık kaçınılmazdır. Kurtulunması gereken önce zulmani Ben’dir. Ondan kurtulmadan vehmi Ben’e ulaşamazsınız. Vehmi Ben ulaşılacak bir mertebedir, onun en alt noktası nefis-i mutmainedir. O kişinin ismi haniftir. Hanif vehmî olarak “BEN” diyendir, kendini vehmî özellikle takdim edendir. Din’e yaklaşabilmek için asgari nokta vehmi Benliktir. İhsan Makamı’nın, İhlâs ve Edeb Hali’nin başladığı mertebe vehmi Benlik’tir. Şehadet makamının giriş yeri vehmi Benlik’tir. O bir makamdır, kurtulma mücadelesi vereceğiniz bir bilinç değildir. Kurtulmanız gereken önce zulmani Benlik’tir.

Yan yana iki tiyatro sahnesi düşünün; zulmani sahne, Rahmani sahne. Dünyadaki hayat bir rol olduğu için onu sahneye getiriyoruz. Dünyadaki

hayatı iki sahneye koyduk: Zulmani sahne, Rahmani sahne. Zulmani sahnede oynanan rollerin tamamının ana fikri şudur: Müstakilsin, bu müstakilliğini yaşat. Bu müstakilliğini koru! Bu müstakilliğini yücelt! Bu müstakilliğini eğlendir! Bu müstakilliğini oyala! Bu müstakilliğini sun! Zulmani sahnede ana fikir bu. Sahnede bu ana fikre uygun her türlü rol mevcut. Rol zenginlikse de ana fikir budur, fakirlikse de. Sağlıksa da hastalıksa da ana fikir budur. Roller değişir ama ana fikir değişmez: Zulmani sahnede ana fikir müstakillik!

Rahmani sahnedeki ana fikri bir olayla açalım. Hz. Ömer radiyallahu anı bir gün Efendimiz (SAV) e gidiyor. Bulunduğu hücreye girdiğinde onu bir hasır üzerinde yatıyor buluyor. Hz. Ömer'in geldiğini görünce Efendimiz doğruluyor. Hasırın Efendimiz'in yanağına nakış yaptığını gören Hz. Ömer çok etkileniyor ve ağlıyor; Ya Rasulallah, bu ne hal? Sen ki Rasulsün, bu ne hal? Efendimiz buyuruyor; ya Ömer, dünya onların, ahiret bizim olsun istemez misin? Rahmani sahnedeki ana fikir budur. Orası bu ana fikri kavrayabilenlerin, bu ana fikre vurulanların, bu ana firden korkmayanların sahnesidir. Ana fikir bu: Dünya onların, ahiret bizim olsun istemez misin?

Çok enteresandır, zulmani sahnede oranın ehli dışında başkalarını da, özellikle inananları da görürsünüz. Orada onlar da var. Sahnenin başrol aktörleri var, bir de oraya zorla sığınanlar var. Onlar o sahnede çok sevilmezler. Sevilmedikleri halde kendilerini o sahneye sokarlar. Onlar müstakilliklerini Allah için kullandıklarını sanarak inananlardır. Müstakilliklerini Allah'a feda ettiklerini düşünürler ama müstakillik idrakı yüzünden o sahnededirler. Dikkat edin, hep İslamiyet amelleriyle meşgul olsanız bile zulmani sahnedeyseniz o ameller boşa gider. "Şirk varsa amelleriniz boşa gider" ayetini hatırlayın. Zulmani sahnedeyseniz rolün önemi yok. Rolünüz namaz olabilir, oruç olabilir, hayır olabilir, eğer zulmani sahnedeyseniz o sahnedeki rollerin karşılığı nardır. Rahmani sahnedeki rollerin karşılığı nurdur. Rollerin benziyor olması sizi yanıltmasın. Rahmani sahnede salât ikame edenle zulmani sahnede namazla meşgul olanın getirisi aynı değildir. O sahnede her şey zulmani Benlikle yapıldığı için karşılığı nardır, ateştir. Nur vehmi Benlikle başlar, Rahmani sahneye aittir. Vehmi Benlik hanifliktir ki, işin başıdır, son durak değildir. Zulmani bilinçten kurtulduktan sonra sıra vehmi bilinçten de kurtulmaya gelir. Ama o çok başka, çok ileri bir iştir. Anlatmak istediğim şu: Siz çok ileri bir iş olan vehmi Benlikten kurtulmayı zulmani Benliğin içine koyarsanız bu işi başaramazsınız, mümkün değil. Boş uğraş olur! Bunları niye ısrarla söylüyorum?

Zulmani sahnede yaşayıp tasavvufı meşgul olanlar var. Mesgul ama zulmani sahnede! Zulmani sahne İslamiyet'te Deccalin Cenneti diye tanımlanır. Orada hoş giden ne varsa onların hepsinin sonucunu Allah cehenneme çevirmiştir. Zulmani sahnede size cehennem diye tanıtılanların sonucunu da Allah cennete çevirmiştir. O işte böyle bir sahnedir. O sahnedeki bir başka tablo şudur: Kendilerini Rahmani sahnede zannederek zulmani sahnede duranlar vardır. Zulmani sahnede ama kendisini Rahmani sahnede zannediyor. Bunlar daha çok tasavvufçulardır, tasavvufı meşgul olanlardır. İlgilendiği, öğrendiği bilgilerle kendini Rahmani sahnede sanar, öyle hayal eder. Elinde tasavvuf kitapları var, derin bilgiler var ama zulmani sahnede! Zulmani sahnedeki çok enteresan, çok korkulacak bir grup da şudur: Bunlar kendilerini Rahmani sahnede zannederler, hem de zulmani sahnedeki kişileri, hayat tarzlarını, olayları hayranlıkla seyrederek, onlara hayrandırlar. Kendinizi, hayatınızı inceleyin lütfen. Dünyada zulmani sahnedekileri hayranlıkla izleyeceksiniz, sonra da o hayran olduklarınıza, onlar cehennemlik diyeceksiniz. Yani onlar cehenneme siz cennete gideceksiniz. Öyle bir şey olabilir mi? Yanlış inanışlı olduğunu bildiğiniz halde birilerine hayran olacaksınız "fikirlerine hayranım, benim idolüm" diyeceksiniz veya bu manaya gelecek şekilde onların fikirlerini, hayatlarını izleyecek, birilerine önereceksiniz ama siz cennete gideceksiniz, onlar cehenneme! Böyle bir kandırmaca olamaz! Bunlar hep zulmani sahnede olmanın işaretleridir.

Tüm insanlık hayatında sayıları belki elin parmaklarını geçmez çok özel insan hariç insanların tamamı kendilerini zulmani sahnede bulmuştur. Hayata başlarken kimse kendisini vehmi Benlikle takdim edemez, kimse vehmî/Rahmani sahnede değildir. Bu hayata başlangıç zulmani Benlikle takdimdir. İnsan kendisini o rolde bulur ve zulmani Benlikle "BEN" der, şer Benlikle "BEN" der. Çok acı ama küfür haliyle "BEN" der. İslamiyet'in hangi ibadetiyle meşgul olursa olsun, kendini takdim ederken küfür Beniyle "BEN" der. Çünkü zulmani sahnededir. İşin zorluğu şudur ki, kişi kendisini o sahnede bulur ama bunun farkında değildir, zulmani Benliği göremez. Bu yüzden onu benimser, gerçek hayat zanneder. O haldeyken din ve tasavvufı meşgul olur. Ama o sahnede kişinin tüm yetenekleri feth-i zulmanidir. Zulmani sahnedeki her tür her derecedeki yetenek feth-i zulmanidir. Çünkü o sahnede! O sahnede neyin varsa hepsi öyledir, zulmanidir. Tümü! Ne varsa hepsi! Tüm yeteneklerin! O sahnedeyseniz fark etmez. Eğer o sahnedeyseniz, ahirete dönük zannettiğiniz şeyler bile zulmani kudret sergilemeleridir. Zulmani sahnede Rahmani yetenek olamaz. İnsan bu detayları bilmediği

için zulmani sahnedeki birine kutsallık verir, onun yeteneklerini Rahmani sanar. Zulmani Benlikten kurtulmamışsa kişinin tüm yetenekleri feth-i zulmani kapsamındadır. Öteleyip de feth-i zulmaniye inanmayanlara yıkmayın. İnsan bütün suçu firavun'a yükler, kendindeki zulmani hali görmez. İyi ki geçmişte firavun yaşamış, feth-i zulmani konusu açıldı mı hemen akıllara o gelir. Öldü gitti nasıl olsa, her şeyi ona yıkabilirsin. Birisi bir resim yapmış; bomboş bir kağıt. Soruyorlar; ne çizdin? "Otlayan inek" diyor. İyi de ne ot var ne inek. Otu inek yedi. İnek nerede? Onu da biz yedik. Ortada hiçbir şey yok. Her şeyi firavun'a yükle, bitsin gitsin. Feth-i zulmani yaşantısı kimde görülür? Bu hali kim gösterir? Kâfir ve küfür ehli kimdir, kimleri kapsar? Onlar hiç ortalıkta yok. Böyle saçma şey olur mu? Hepsi sende, hepsi insanın kendisinde! Zulmani sahne de Rahmani sahne de insanın kendisinde. İkisi de sende!

"Şartlanmalardan kurtulmak önemlidir" diye okuyunca nasıl kurtuluruz diye araştırırız. Çünkü ilerlemek için kurtulmak şart! Ama paylaştığımız bu detaylar bilinmezse "şartlanma" beş duyu kayıtları sanılır, sonra da kişi onlardan kurtulmak ve daha yetenekli olmak için uğraşır. İnsan yeteneklerini artırmak için yapacak şey arar, mesela gider ateşin üstünde yürümeye çalışır. Ateşin üstünde yanmadan yürüyorlar, bir seminer sonunda yürüyorlar. Çok yaygın. Galiba 13-14 metre uzunluğunda kor alevin üstünde yürüyorlar. Bu bir feth-i zulmanidir şartlardan kurtulma dediğimiz bu değil. İslamiyet'te şartlanmalardan kurtulma zulmani Ben'lik şartlarından kurtulmaktır. Başka değil! Kişi şartlardan nasıl kurtulacağım diye tasavvuf kitaplarını bir heves okur. Bulamazsa bu sefer uzakdoğu felsefelerine yönelmeye başlar. Bir şey yapmak ve şartlarından kurtulmak istiyor. Onları okuyunca bu sefer şartlanmalarından kurtulmayı uçmak, yanmamak gibi yetenekler sanar ve onları kazanmak ister. O yetenekleri kazanmak üzere esma zikirleriyle meşgul olur. Daha sağlıklı ve zinde olacak, uçacak, karşıdakinin aklından geçeni bilecek, gözleri açılacak, kalp gözü açılacak, onunla görecektir diye düşünür. Bunları zulmani Benlikle yaparsa esma zikrullahı o yeteneklerin oluşmasına yardım eder ve feth-i zulmani görülür. Zulmani sahnedeyseniz maalesef öyle! Zulmani sahnede zikrullah yapıyorsa sonuçlar da zulmanidir. Önce bu sahne şartlarından kurtulmak gerekiyor. Zulmani Benlik'ten ve onun görünme yeri olan zulmani sahneden ayrılmak gerekiyor, bir an önce. Şartlarınız zulmani Benliğin, o bilincin şartları. İş onlardan kurtulmaktır.

"Allahümme ahricni min zulümâtil vehmi ve ekrimniy Bi nuril fehmi: Allah'im vehim karanlığından beni çıkar ve bana nurunla anlayış ikram et."

Hadisle bize öğretilen bu duayı biliyorsunuz, belli sayıda zikrini de yapıyorsunuzdur. Burada vehmin zulmetinden kurtulmak istediğini söylüyorsun. Vehim karanlığı/zulmeti nedir? “Beni vehim zulmetinden çıkar” derken talebimiz Allah’ın bizi zulmani Benlikten kurtarmasıdır. Zulmani Benlikten, o bilinçten çıkmak için sığınıyorsun. Efendimiz (SAV) onun duasını öğretiyor.

“Eüzü Billahi mineş şeytanir racim. Bismillahi’r Rahmani’r Rahiym. “Allahu veliyyülleziyne amenü yuhricühüm minez zulumati ilen nur: Allah inananların velisidir, onları zulmetten, alır nura sokar.” (Bakara-257)

Bu zulmet yine zulmani Benliktir. Allah inananları ondan kurtarır.

“Miskal (zerre) hayr yapsanız karşınıza çıkacak, zerre kadar şer yapsanız karşınıza o çıkacak (onlarla karşılaşacaksınız).” (İza Zülzilet; 7, 8)

Hayr ve şerrin ne olduğunu çok iyi bilmez de onları zulmani sahnedeki roller içerisinde tarif ederseniz kaybedersiniz. Kur’an’da tek bir HAYR vardır; küfür etmemek, eş koşturmak. Tek bir ŞER vardır; Allah’a eş koşturmak. Zulmani Benlik Allah’a eş koşturmadır. Siz zerre kadar zulmani Benlikle davranmış, öyle yaşamışsanız karşınıza çıkacaktır. Zerre kadar vehimle “BEN” demişseniz veya ilerleyip vehimsiz “BEN” demişseniz karşınıza çıkacak. İnsan kendini zulmani Ben’de bulduğu için doğal olarak zulmet içinde “BEN” diyor. Bu karşısına çıkacak. Bunları telafi edecek nuru mutlaka biriktirmeliyiz.

Eüzü Billahi mineş şeytanir raciym, Bismillahi’r Rahmani’r Rahiym. “Vel Asr! Innel insane lefi husr! İllelleziyne amenü ve amilus salihati ve tevasav BilHakki ve tevasav BisSabr.” Sadakallahul aziym. (Asr Suresi)

“İnsanlar hüsrandır!” diye yeminle başlayışı iyi anlamalıyız. Hüsrane nedir? Hüsrane zulmani Benliktir. Başka bir hüsrane tarif eden hüsrane! Zulmani Benlik hüsrane olduğu için ondan kurtulmamız öneriliyor. “Onlar Hakk’ı tavsiye ederler” ayeti, bize Hakk’ı, yani zulmani Benlikten kurtulmayı tavsiye edin önerisidir. Bu tavsiyeye uyana ise bu yolda sabrı telkin edin. Sure, zulmani sahne yaşantısına ait haklara riayeti ve o yoldaki sıkıntılara sabrı öneriyor değil. Çok dikkat edin, ayetler o sahnede bulunanların haklarını anlatmıyor. Hakkı tavsiye zulmani Benlikten kurtulmayı tavsiyedir. Zulmani Benlikten kurtulmak HAKK demektir. Sizin bir kişiye “Zulmani Benliği terk et” demeniz, onunla o şekilde ilgilenmeniz o kişiyi Hakk’a yöneltmektir. Zulmani Benlikten kurtulan kişi o idrak gereği tüm yaratılanların haklarına zaten kendiliğinden riayet eder. Zulmani sahnedeki Rablar Savaşı’nda onların kişisel haklarına riayeti “Hakkı tavsiye” diye tarif ederseniz olmaz. Ayette

bahsedilen o değildir. Zulmani Benlikten kurtulup Hakk'a yönelen kişi, yaratılanların hakkına saygının zaten Allah'a saygı olduğunu görür.

"Leküm diynüküm veliye Diyn." (Kafirun-6)

"Senin dinin sana, benim Diyn'im bana" diyerek karşı çıkacağın zulmani Benliktir. Ona böyle diyeceksin. Kafirun'u okuyacağın hedef o Benliğindir.

"İnnemel müşrikune necesün: Kesinlikle müşrikler necistir." (Tevbe-28)

Müşrik zulmani Benliktir. O necistir, pistir. Allah indinde PİS müşriklidir, zalimlidir, fasıklıdır. Pis ve necis olan senin zulmani Benliğindir.

"La yemessühu illel mutahherun." (Vakıa-79)

"Temizlenmeyenler dokunmasın." İlla mutahherun! Arınmamışsan O'na dokunma! Zulmani bilinçten temizlenmemiş olan anlayamaz, kavrayamaz.

Özellikle tasavvufla meşgul olanları yanıltan bir konudan biraz bahsedeyim: Burçlar. Zulmani Benlik ile vehmi Benliği karıştırdığı için insan burçlar konusunda da yanıılır. Bu yanılgıyı şu bilgiyle düzeltebiliriz: Zulmani Benlik burçların yönetimindedir. Lütfen dikkat edin, zulmani BEN'i gezegenler yönetir, mesela güneş o BEN'i yönetir. Onların tesiri ve yönetimi vehmi BEN'e değildir. Tam tersine vehmi BEN güneşi yönetir. Vehmi BEN ne kadar önemliymiş, görün. Zulmani BEN güneş tarafından yönetilirken vehmi BEN güneşi yönetiyor. Gezegen saatlerinden birisi olan Güneş Saati özellikle zulmani BEN'i besler. "Güneş zararlıdır" demiyorum. Eğer kişi zulmani BEN bilincini ortaya koyuyorsa güneş saati bu bilinci coşturur, güneş ve güneş saati bu bilinci teşvik eder. Diğer burçlar da öyle! Burçlarla ilgili yapacağım çok önemli şu açıklamaya lütfen dikkat edin: Enteresandır ki, kişiler biraz maneviyatla ilgilenince burç okumaya başlıyor. Böyle saçma bir şey olur mu? Maneviyata ilgisi olmayanlar bazen daha doğru davranıp o işleri bırakıyor, onlarla ilgilenmiyor. Ama biraz maneviyat, biraz metafizikle ilgilenen hemen burçlarla meşgul olmaya başlıyor. Bunu müslüman olan da, diğer felsefelerle inanan da yapıyor. Kendi burcunu veya birisinin burcunu/karakterini merak ediyor. Burçlar yok mu? Var. Var ama onlar zulmani BENle ilgilidir, tesirleri zulmani BEN üzerinedir. Zulmani BEN'i tanıyabilmeniz için söylüyorum, zulmani BEN bilincini güneş yönetir. Ondan kurtulursanız yaşamaya başlayacağınız vehmî BEN güneşi yönetir. Hele de vehim tükenmişse bu yönetim çok kuvvetlenir! Düşünün, böyle bir yönetim olunca ayı ikiye bölmek hiç zor olur mu? Ama zulmani BEN'ler o olaya şaşıracaklardır. Şaşsınlar da!

Burçlara ait karakterler anlatılırken "Koç şöyledir, Balık böyledir, Kova şundan etkilenir..." gibi yazılır. Onları okuyunca şunu bilin; o bilgilerin tama-

mı, o özelliklerin tümü zulmani BEN'e aittir. "Kova burcu cömerttir, şu burç liderliği sever, öbürü kıskançtır, şu iki karakterlidir" gibi tanımlamaların hepsi zulmani BEN'e ait özelliklerdir. Uyanın! Amerikalıların dediği gibi, kahvenin kokusunu alın! Bunların tümü zulmani BEN'e ait özelliklerdir. Müstakilliğini ilan etmiş birisi "Ben cömerdim, ben cimriyim veya kıskancım" diyor. Veya bir başka müstakil ona "Sen şöylesin" diyor. Bunlar tamamen zulmani Sahne'de rol yapanların karakterleridir. Bu karakterler yok mu? Var. Ama zulmani sahneye ait! Anlatılanların hepsi zulmani yapının özellikleridir.

Rahmani sahnede iş farklıdır, orada yaşayan vehmi BEN'dir. Vehmi BEN'in burcu olmaz. O işler bitmiştir onun için. Vehmi BEN idrakını yaşayanın burcu bitmiştir. Peki, bu yolda olan kişi burçlara ait bilgilerden yararlanır mı? Evet. Zulmani Benliğinden kurtulmak için yararlanır. Kendi zulmani benliğinin açıklarını oraya bakıp erken öğrenir ve bendeki tanrılık demek böyle, bunu bilerek mücadele edeyim der. Eğer, ne yapayım böyleyim, beni böyle kabul edin, ben Koç Burcuyum diyorsa o zulmani BEN'dir. O size; beni zulmeden halimle kabul edin diyor. Birisine burcunu sormak "Ne tür zulmani yanların var bileyim" demektir. Bir müslüman için burçlara göre hareket etmek gibi saçma bir şey olamaz. Bir de bunu tasavvufun içine getirip koyuyorlar. Burcu lider olmayı seviyor diye kişi onunla övünüyor; burcum böyle, lider olmayı seviyorum diyor. Neticede feth-i zulmaniye, narsistliğe doğru gidiyor. Bu bilgiler Rahmani sahne için ise birer ipucudur, kurtulman gereken bilincin ipuçlarını verir. Mesela, "sen lider olmaya yatkınsın, liderliği seviyorsun" diye yazıyorsa dikkat edersin. Çünkü o liderlik seni daha zulmani yapar. Böyle yaklaşıncı o bilgiler sana ipucu olur, övüneceğin şeyler değil!

-Rahmani sahnedeki insanların da mizaçları var, değil mi?

Kesinlikle. Çok önemli fark şu ki, Rahmani sahnedeki elbise şirk elbisesi değildir. Fark budur. Bir kişi Rahmani sahnede de doktordur zulmani sahnede de doktordur. Zulmani sahnedeki doktorun üstünde şirk elbisesi vardır. Aynı doktorluğu Rahmani sahnede icra edenin üstünde şirk üniforması yoktur, fark bu. Bu üniformayı fark edip çıkarabilmek lazım. Çünkü cehennem üniformasıdır, onunla cehenneme gidilir. Bu yüzden, o üniformayı çıkarmak cehennemi çıkarıp atmaktır.

Zulmani "BEN" ve burçlar ilişkisi önemlidir, zulmani BEN'i güneş yönetir. Çünkü güneş ona zebaniler için, semum alevi için nar biriktirtir. Cehennem ateşi insanlardandır. Kişi zulmani Benliğiyle ve güneşin de teşvikiyle bu dünyada cehennemin ateşini toplar, narını biriktirir.

Haftanın günleri içerisinde güneşin bu yönetiminin en yüksek olduğu an Cum'a günü öğlen vaktidir, bu tesirin en güçlü olduğu an Cum'a Saattir. Cum'a vakti hep güneş saatindedir, hiç şaşmaz. Cum'a tam güneş saatine denk gelir ve o saat hafta içerisinde en kuvvetli güneş yönetiminin olduğu saattir, zulmani "BEN"i en coşturan saattir. Dolayısıyla, Cum'a salâtında zulmani Benlikten korunmak için insanlar büyük kalabalıklar halinde Rahmani bir şemsiyeye girerler. Bir kaç Cum'a mazeretsiz o işi yapmayan güneşin coşturmasından kendisini kurtaramaz. Üst üste Cum'aları ekarte eden zulmani Benliğini sıyrıp atamaz. Kurtulması kolay olmaz. Operasyon gerekir.

-Cum'a Salâtı erkeklere farz diye biliyoruz. Kadınlar ne olacak?

Cum'a insanadır, yani mü'mine farzdır. Kadın erkek ayrı değil!

-Tüm camilerde, o gün kadınların yerleri kapatılıyor, nasıl olacak?

Dışarıdaki her şey, her uygulama doğrudur demedik ki.

Salât ve oruç da güneşle çok ilişkilidir. Güneşin zulmani Benliği kuvvetlendiren, vehmi Benliğe meyli kesen tesirini çok güçlü yaptığı önemli iki an vardır. Hemen belirtelim; vehmi Benliğe meyil akla meyildir, akıl meylidir. Bu iki vaktin ilki güneşin doğduğu yarım saat, kırkbeş dakikalık dönemdir. Diğeri battığı yarım saat, kırkbeş dakikalık süredir. O an gelen eğik ışınlar insan beyni için tesirlidir. Bu yüzden, o saatleri mümkün olduğunca uyanık geçirmek, o saatlerde uyumamak lazım. O anlarda uyumamayı sağlamalıyız. Bu başarılırsa o saatlerde zikrullahla meşgul hale gelmeliyiz. Eğer zulmani sahneden kurtulmak istiyorsak, eğer talibsek bu şarttır. Aksi halde kendinizi zulmani sahnede bulursunuz. İşiniz, önceliğiniz zulmani sahneden kurtulmaksa, ki öyle, o saatlere dikkat etmeliyiz.

-Bunun vakti ne zamandı?

Takvimde Güneş yazan yer güneşin doğduğu saati gösterir. Sabah Ezanı farklı saatte okunabilir, o İmsak'la ilgilidir. Ezan genellikle İmsak'tan belli bir süre sonra okunur. Takvimde Güneş yazan saat girince artık siz salât ikame edemezsiniz. Doğduğu an ve güneş doğduktan sonra yarım saat kırkbeş dakika salât ikame etmek çok tehlikelidir. İşte doğduğu andan sonraki o süreyi, güneşin tesirinin olumsuz yanlarından korunmak için, uyanık hatta en iyisi zikirle meşgul olarak değerlendirmek lazım. Güneş batarken de, akşam ezanından önceki kırkbeş dakikanın, bir saatin içi de öyledir, orayı da zikrullahla değerlendirmek lazım. O saatlerde salât zaten olmaz. Uykuda olmamak da gerekiyor. Doktor arkadaşlar bileceklerdir, sabah felçleri veya uyku felci vardır. Felçlerin, inmelerin belki de yüzde doksanına yakını sabah

o saatlerde oluyor. Eğer vücut kimyası güneşin o tesirini kaldıramayacak hale gelmişse sinir sistemi çalışamaz hale gelebiliyor.

Özellikle yolculuklarda gezegen saatlerinden güneş saatine çok dikkat etmek lazım. Kişinin zulmani Benliğini kuvvetlendirebilir, “hallederim” cesaretine sokar. O da hatalı sollamalar ve gereksiz hızlar yapar.

Biraz da gecenin önemine değinelim. Zulmani “BEN”le yaşamayı benimsemiş kişi gece feleğini şaşırır, gıdası kesilmiş bir bilinç çıkar ortaya. Bu yüzden uyuşturucuyu, alkolü, oyalanmayı gece daha fazla sever. “Hele güneş bir doğsun, zulmani yanım bir coşsun” duygusu bu yüzdendir. Ama geceyi geçirebilmesi, çıldırmaması, oyalanması, uyuşması için bir şey lazım. Bu yüzden bilmeden onlara yönelir. Halbuki zulmani “BEN”den kurtulmak isteyen için de o saatler çok önemlidir. Merhamet isteyebilmek, Haşyetullah’ı fark edebilmek, “ha, buymuş” diyebilmek için geceler çok önemli fırsatlardır.

Zulmani “BEN” nar fabrikasıdır. Öyle bir nar fabrikası ki, nar üreten bu bilinçler birbirini sinerjik etkiler. Bu yüzden, zulmani “BEN” bilincinde olup nar üretenler vehmi “BEN”lerden rahatsız olurlar. “Narımı yok ediyorsun” diye rahatsızlık duyarlar. Halleriyle size “narıma dokunma” derler. Aynı şey cehennemde, sırat köprüsü denilen süreçte de olacaktır. Dünyada yaşarken yüksek derecede nur biriktirmiş olanlar o süreci çok hızlı geçecekler. Nur seviyesine göre geçiş zorluğu yaşayanlar olacak, hatta fazla zorlananlar başkalarından nur takviyesi isteyecek. Cehennem ateşi o nur biriktirmiş olanlara “Çabuk geçin, narımı söndürüyorsunuz” diyecek. Aynı şey. Bu dünyada cehennem ateşini sevenler de, narımı söndürüyorsun der gibi, kendilerine nur önerenlerden rahatsız olur. Kendini test etmen için önemli bir fırsat.

Hep bu iki “BEN”i anlatıyoruz, özellikle de zulmani “BEN”i çok önemsiyoruz. Tanımak ve kurtulmak için! Çünkü zulmani “BEN” kelimenin tam karşılığı aptaldır ve salaktır. Zulmani sahneden Rahmani sahneye geçebilir de zulmani rollerinize bakarsanız göreceksiniz ki, o rollerin hepsi aptal ve salak. İnsan kendi hayatında zulmani yanlarını oynadığı zulmani sahneye Rahmani olarak bakarsa ne kadar salak ve aptal davrandığını görür.

Vehmi ve vehmin zulmetini farklı açılardan bakışla ele alıp adlandırmaya çalışıyoruz. Vehim bir kayıtlılıktır. Vehmin zulmeti de kayıtlılıktır. Aslında ikisi de kayıttır, sınırlamadır, şartlandırmadır. Bu kayıtlar aynı zamanda bir bilinç olduğu için vehim kaydına VEHİMİ BİLİNÇ, vehmin zulmeti olan kayda ZULMANİ/ŞER BİLİNÇ diyoruz. Daha önce farklı bir bakışla vehmin zulmetiyle kayıtlılığa “A” Takdim Formu “BEN” bilinci demiştik. Vehmi “BEN”e ve vehimden kurtulmuş BEN’e de “B” Takdim Formu “BEN” demiştik. Vehmi

Benlik sürecindeki seyirde iki bilinç grubu var; Mutediller ve Mukarrebun. Mutediller vehmi Benliğin sürecini yaşayanlardır. Mukarrebun vehimden kurtulmuş BEN sürecini yaşar.

Bu işle meşgul olanların takıldıkları bir husus var. Benlikten kurtulma sürecinin sıkıntılı olduğunu fark edip; “Benlik Nefs-i Mardıye’de kalkıyormuş. Nefs-i Mardıye bizden çok uzak, bu iş zor, bu kadar üstüne düşmemek lazım” diyorlar. Yanılıyorlar! Şöyle yanılıyorlar: Sizin kurtulmanız gereken Benlik zulmani Benlik’tir. Nefs-i Mardıye’de kalkan Benlik ise vehmi Benlik’tir. Vehmi Benlik Nefs-i Mutmaine’deki kişinin kendini takdim şeklidir. Mutmaine’deki takdim ve ikilik zulmani değildir. O noktadaki kişide zulmani “BEN” kesinlikle olmaz. Düşünülen yanlış şudur: Zulmani Benliğiyle yaşayan kişi benlik Nefs-i Mardıye’de kalkıyor diyerek zulmani Benliğini koruyor. Kendi “BEN” dediğiyle Mutmaine’de olanın “BEN” dediğini aynı sanıyor. Zulmani “BEN”le vehmi “BEN”in hiç ilişkisi yoktur. Birisi küfür. Nefs-i Mutmaine’de olanın küfür kapsamlı “BEN” takdimi olamaz. Onun takdim ettiği vehmi “BEN”dir. Mardıye’de kalkan odur. Bunu fark etmezse zulmani Benlikte kalır.

Vehim de vehmin zulmeti de kayıtlılıktır, sınırlandırmadır, şartlandırmadır. Bu şartlandırmaların temel dayanağı var sanmadır, cüz’i manaları var sanmaktır. Var Sanma’ya göre muamele edişler, Var Sanma’ya göre davranışlar herkeste farklıdır ve bu farklı bilinçleri oluşturur. Var sanma aynıdır ama var sanmaya göre davranış/muamele farklıdır. Bu farklılıklar onların rollerini oluşturuyor. Onları farklı yapan bu muameleleridir. Aslında bu farklılıklar da birer kayıttır ve her biri bir bilinçtir.

Dedik ki; zulmani bilinç ise şer bilinçtir, yani zulmani kayıt şerdir. Bu neden önemli? Bir kere şu duanın anlaşılması için zulmani kaydın şer olduğunu bilmek gerekiyor: “Allahümme elhimniy rüşdiy ve eznıy min şerri nefsiy: Nefsimin şer olan davranışlarından sana sığınırım.” “Allah’ım bana rüşdümü ilham et” kısmını şimdilik açmayacağız. Bu hadiste bahsedilen şey nefsin şer oluşu değildir. Burada yanılanlar nefsi kötü ilan ederler. Bir bu önemli. Bir de şunu fark edelim: Şer olan o nefsteki zulmani kayıttır, o kayıt şer veri tabanıdadır, şer bilinçtir. “Allahım beni nefsimin şer olan davranışlarına uydurma, sana sığınırım” demek; “Allah’ım beni şer bilince bırakma, şer kayda bırakma, beni şer kayıttan kurtar. Nefsimi şer kayıt yolunda kullanmayayım” demektir. Bunun iyi anlaşılması için şöyle bir örnek vereyim: Elektriği ekmek kesen bir testereye veriyorsunuz. Ekmek kesiyor, insanlar o ekmeği yiyorlar. Bu iş hayırlı bir işin sembolü olsun. Bir de işkence yapan bir testereye elektrik veriyorsunuz. Şer iş yapıyor, birine zulmediyor, sıkıntı çektiriyor. İkisinde de elektrik kullanıyorsunuz, ikisinde de testere var. Şer olan elektrik midir? Şer;

elektriğin şer yolda kullanılmasıdır. Elektrik şer değil. Elektrigi kullandığınız bir kayıt var; siz elektriği bir kayıta, bir işle görevli testerede kullanıyorsunuz. O kaydın birine hayr, diğerine şer diyoruz. O zaman “Nefsimin şer davranışlarından sana sığınırım” demek; “Allahım bana elektriği düzgün işlerde kullandır” manasında bir dua olur. Elektrigi şer ilan edenler, elektriği tanımayanlardır. Nefsi tanıyabilmek için bu detayı bilmek lazım. Nefsi yanlış bir tanım üstüne bina ettikleri için tasavvufta ilerleyemeyenler çoktur.

Sık duyduğunuz bir başka tabir var, bilincin arınması. Bilincin arınması önemli ama nasıl arınır? Bilincinizi arındırın denir, peki nasıl? Bilinç nasıl arınır? Bilinci ikiye ayırdık. Vehmi/Rahmani bilinç ve zulmani/şer bilinç. Kişi “BEN” derken bu bilinçlerden birisiyle “BEN” der. Zulmani bilinç vehmi bilincin üstünde örtüdür, kirdir, o bilinci çalıştırtmaz, vehim gözlüğüyle bakmayı engeller. Yani zulmani bilinç vehmi bilincin kirdir. Bilinci arındırmak, vehmi bilincin üstünde kir olan zulmani bilinci temizlemektir. Eğer siz Uzakdoğu felsefelerinin etkisinde kalır, bilinç arıtmayı onlarınki gibi sanarsanız farklı tanrılar oluşturursunuz, özel yetenekleri olan feth-i zulmani sahibi zulmani “BEN”ler oluşturursunuz. İslamiyet’te bilincin arındırılması yalnızca budur. Vehmi bilinci kirleten, üstünde necis olarak duran, onu örten zulmani/şer yapıyı fonksiyonsuzlaştırmak bilinci arındırmaktır. Bilinç arındırmanın ilk aşaması budur, İslamiyet için çok önemli olan budur. Siz bilincinizi böyle arıtmış olursunuz. Elinizde temiz su var ama çamur karıştı, onu nasıl arıtırsınız? Bir filtreden geçirirsiniz. Çamur çekilir, temiz su çıkar. Sizin vehmi bilincinizi kirleten çamur necis ve şer olan zulmani bilinçtir. Ve siz kendinizi böyle buldunuz! Bu yüzden şimdiki hali saf, temiz sanıyorsunuz. Hayır, kirlisin. Sende zulmani bilinç var, onu arıtman gerekiyor. Kimse arınmış “OL”muyor. Dolayısıyla, o suyu filtreden geçirdiğin gibi bu bilinci de geçireceksin. Ki, zulmani bilinç fonksiyonsuzlaşsın. Filtre edeceksin, temiz bilinç çıkacak, vehmi bilinç görünecek. Böylece bilincini arındırmış olacaksın.

Vehim de vehmin zulmeti de kayıtlılıksa kayıtlılık ne demektir? Kayıtlılık esma mertebesidir. Ama nefis esma mertebesi değildir, nefsinin hakikatini öğrenen onun esma mertebesi olmadığını anlar. Buna dikkat edin. Bunu yanlış tanımlayanlar o yanlış bilgiyle esma mertebesinde kalırlar. Tabi zulmani Benlikten kurtulmuşsa. Zulmani Benlikten kurtulmamışsa ilerlemek hiç mümkün değildir. Zulmetinden kurtulmadan vehimden kurtulamazsın. Bunu yapmaya çalışan kişi zulmani sahnede olduğu halde kendisini Rahmani sahnede sanan bir salak olur. Unutmayın, zulmani Benlikten kurtulmadan esma mertebesine gelinemez. Ancak zulmetten kurtulduktan sonra esma âlemi, esma dünyası, esma hakikati gelir. Zulmetten kurtulmuş da esma dünyasında yaşayan kişi Nefs’i esma mertebesi sanabilir. Nefsin

hakikatini esmalar sanarsa orada kalır, esma dünyası ona son durak olur. Nefs başka şeydir, esma mertebesi başka şey. Cüzdeki kayıtlılık, şartlanma, sınırlanma esma mertebesiyle olur, cüzün kendini ne zannettiği onun esma kaydıyla oluşur. Seni esmalar kayıtlar, sınırlar. Zaten sen o sınırlılık nedeniyle kendini bir birim olarak var sanarsın. Ama senin kendini var sanmanı sağlayan şey esmalar değil histir, Kendini Hissetme Duygusu'dur. KENDİNİ VAR SANMA'nı sağlayan Kendini Hissetme Duygusu'dur ve onun aslı A'ma Mertebesi'ndendir. Fakat kendini var sanan sen, kendini ne sandığını esmalarla sanarsın, esmaların oluşturduğu kayıtlılıkla senin "kendini ne sandığın" oluşur. "Kendini ne sandığın" esma mertebesiyledir, kendini var sanman, hissetmen ise A'ma Mertebesi'ndendir. "Kendini ne sanma"sını "Nefs" zannedenler işi yanlışın üstüne bina ederler.

"Kendini ne sanma" iki farklı bilinçtir. Zulmani Bilinç de kendini bir şey sanmandır, Vehmi Bilinç de. Kendini bir şey sanmaktan mutlaka kurtulmak gerekiyor. Onun yolu önce zulmani bilinçten sonra vehmi bilinçten kurtulmaktır. Unutmayın, Zulmani Bilinci fark edip ondan kurtulmadan Vehmi Bilinç tüketilemez. İki bilincin çok önemli farkı şudur: Zulmani Bilinç küfürdür. Dolayısıyla, önce küfür ehli olmaktan kurtulmak gerekir. Küfür ehli olmaktan kurtulmadan ilerlenemez. Küfür ehliysen yaptığın her şey boştur. Kişi yaptıklarıyla ilerleyeceği için onların boşa gitmemesi gerekiyor.

KAYITLILIK esma mertebesidir, NEFS başka şeydir. Bunu biraz açalım. "Her nefis ölümü tadacaktır" ayetindeki "her" kelimesi nefsin kaydının işaretidir. "Her nefis" çokluk âlemine ait bir bilgidir, kesret âlemine ait bir sesleniştir. Bu yüzden "Her nefis" nefislerin müstakil olması demek değildir. Nefs tektir ve esmadan beridir. Onu "her" yapan şey esmalardır, esmalarla kayıtlılıktır. "Her" nefsten yararlanan "her"dir, Kendini Hissetme'yle kendini bir şey sanan "her"dir. Nefsleri farklı yapılarımış gibi gösteren şey esma terkiplerinin yaptığı kayıtlılıktır ve bu kayıtlılık "nefs" değildir.

Hatta şuna da dikkat edin, Nefs-i Küll derkenki "küll" bile kayıtlılıktır, esma kaydıdır. "Her nefis" derkenki "her" kelimesi insana ait kayıttır, "Nefs-i küll" derkenki "küll" ise Rabbülâlemin'e ait kayıttır. "Küll" dediğinizde bir tarif var; sınırlıyor. Siz o sınırlanana "küll" diyorsunuz, ona kayıt getiriyorsunuz. Bir şeye "kayıt" getirmen esma demektir. "Her nefis" derkenki "her" âlemdir. "Nefs-i Küll" dediğiniz ise âlemlerin Rabbidir; Rabbül âlemiyn'dir. Dolayısıyla, "küll"ün bile kayıt olduğu idrakta, yani ilmel yakın bile olsanız, ilerlerken nefsi esma sanarsanız, son durağınız esma mertebesi olur. Şimdilik konuyu böyle tamamlayalım. Sonra ilerleteceği inşaAllah.

Bu paylaşımı 17. Tefekkür Sayfamızı birlikte değerlendirip, üzerinde tefekkür ve tezekkür ederek tamamlayalım inşaAllah.

Ey Talib kardeşim, ne yana dönersen "VEHULLAH"ı görebilmen için, önce ne yana dönersen "ÖRTÜCÜ İLAH"ı, ıkan boyutunda görebilmen gerekir.

Bakara-115: "O halde nereye dönerseniz Allah'ın vechi oradadır." ayeti ni mutmain halde yaşayabilmen için, öncelikle ve yine mutmain halde "Ne yana dönersen Deccaliyeti (=Vehmin Zulmetini) (= "A" Takdim Formu "BEN"i) (=Örtücü ilahı) görürsün" olayını gerçekleştirmelisin. Çünkü, VEHULLAH'ı görebilmeni ve bu halde mutmain olabilmeni engelleyen, örten perde işte bu "örtücü ilah"dır. Bu perdeyi çok iyi tanır, görür ve bu perdeye ıkan olursun, bununla beraber bu perdeyi kendinde fonksiyonsuzlaştırmayı başarırsan; işte bu takdirde, bu küfür perdesine "La ilahe" diyebilir ve şimdi gördüğüne "İllallah" dersin. Bu durum senin için bir şahitlik başlangıcı ve bir keşiftir. Bu şahitlik ve keşif "A" Takdim Formu "BEN" bilincini fonksiyonsuzlaştırmadan gerçekleşmez, bu rayı iyi anlamak gerekir.

Böylece, "Vehmin Zulmeti"ni ve "Vehim"i ayırt etmiş olursun. Vehmin Zulmeti'ni Vehim'den, Kendilerine ait bilincleri düzeyinde ayırt edebilmekle "Vehmin Zulmeti" ile söylenen "BEN" ve "Vehim" ile söylenen "BEN"i de ayırt etmiş olursun. Şahitliğin ve keşfin işte böyle başlar. Vehmin Zulmeti ile söylenen "BEN" den kurtulmadan Vehmi "BEN" den kurtulma çalışmaları yapanlar konuyu yeterince fark edememeleri sebebiyle başarı sağlayamazlar. Bu keşif ile Vehmin Zulmeti'nden, yani KÜFÜR'den kurtulan TALİB, şimdi "VEHim"den, onu tüketerek kurtulma yoluna girmiş olur. Bu durumda; TALİB'e "FİİLLERİN TECELLİSİ" lütfu da ulaşır, İNŞAALLAH.

Allah yokmuş gibi veya "O" Ehadüs Samed, Vahidül Ehad değilmiş gibi davranışla ortaya konan düşünce, fikir ve fiillerin VEHMIN ZULMETİ olduğunu fark ederek, bu zulmetten sıyrılan TALİB, 4 ana aşaması bulunan "Ezü Billa hi mines Şeytanır Racıym" sığınışının ikinci aşamasını yaşamaya başlar ki; bu durumda Vehmin Zulmetine ve buraya olumsuz tesir eden her hale "Ezü..." der. Vehmin Zulmetine giren her halden arınan idrak, yine 4 ana aşaması bulunan "Bis-millahir Rahmanır Rahiym" halinin ikinci aşamasını yaşamaya başlar ki; bu durumda TALİB, "Rahman ve Rahiym olan Allah adına" diyerek...

“Ey Talib kardeşim” diye başlıyoruz. Çünkü hep söylüyoruz, bu yolda Talib önemlidir. Biz de o yüzden Talib’e sesleniyoruz. Bu sesleniş Talib’ten başkasını ilgilendirmez, Talibten başkasına yaramaz. Ancak Talibe hitap eder.

“Ey Talib kardeşim, ne yana dönersen “VECHULLAH”ı görebilmen için önce ne yana dönersen “ÖRTÜCÜ İLAH”ı ıkan boyutunda görebilmen gerekir.”

Neden böyle diyoruz? Çünkü ilk hedef vechullah’ı görebilmektir. İlmel yakine gelebilmek ve ilmel yakın de olsa vechullahı görebilmektir. Vechullah ile kastettiğimiz Esmâ Mertebesi’dir. İlerisi de var.

“Bakara 115: “O halde nereye dönerseniz Allah’ın vechi oradadır” ayetini mutmain halde yaşayabilmen için, öncelikle ve yine mutmain halde “Ne yana dönersen Deccaliyeti (=Vehmin Zulmetini) (=“A” Takdim Formu “BEN”i) (=Örtücü ilahı) görürsün” olayını gerçekleştirmelisin. Çünkü, VECHULLAH’ı görebilmeni ve bu halde mutmain olabilmeni engelleyen, örten perde işte bu “örtücü ilah”tır. Bu perdeyi çok iyi tanır, görür ve bu perdeye ıkan olursan, bununla beraber bu perdeyi kendinde fonksiyonsuzlaştırmayı başarırısan; işte bu takdirde, bu küfür perdesine “La ilahe” diyebilir ve şimdi gördüğüne “İllallah” dersin. Bu durum senin için bir şahitlik başlangıcı ve bir keşiftir. Bu şahitlik ve keşif; “A” Takdim Formu “BEN” bilincini fonksiyonsuzlaştırmadan gerçekleşmez, burayı iyi anlamak gerekir.

Rahmani sahnede gördüğün her şey Vechullah’tır. Kendisini zulmani “BEN”le takdim eden Vechullah’ı göremez. Kendisini Vehmi “BEN”le takdim eden o an Vechullah’tadır, gördüğü her şey de Vechullah’tır. Kulun zaten Vechullah’ta olduğunu idrak etmesini engelleyen muhtariyet ilanıdır, kendini zulmani BEN’le takdim etmesidir. Görmeyi engelleyen şey vehmin zulmetiyle “BEN” demek ve buna göre fiiller ortaya koymaktır. Bu idrakla fiiller ortaya koyduğun müddetçe bu örtü yüzünden Vechullah’ı göremezsin. Örtüden kurtulman için zulmani “BEN”i çok net görmeli ve ondan kurtulmalısın. Örtüden kurtulunca Vechullah’ta bulunduğunu idrak edersin. Vechullah’ta olduğun idrakını engelleyen küfür örtüsüdür, muhtariyet ilanı perdesidir. Bu örtü nasıl anlaşılır? Örtü zulmani BEN’le kendini takdim edişinden ve zulmani BEN’e göre fiiller ortaya koyarak yaşayışından anlaşılır. O fiillerin neler olduğunu çok iyi bilmen lazım ki o fiillerden kurtulabilesin. Zulmani BEN’i fonksiyonsuzlaştırmak için fiil/amel şarttır. Değilse örtü kalkmaz. Örtünün varlığını bilmek onu kaldırmıyor. Bir örtü varmış demekle veya örtü buymuş demekle o kalkmıyor. Var ve duruyor. O örtü yüzünden göremiyorsun, şimdi neden göremediğini biliyor olursun. Bilmek görmeyi sağlamıyor, görmek için örtüyü çekmen gerekir. Örtünün çekilmesi zulma-

ni “BEN”e ait fiillerin fonksiyonsuzlaşması demektir. Örtü çekilince vehmin zulmetini ve vehmi ayırt etmiş olursun. Onları ayırt etmekle o kiri tanımış olursun. Bilinci arındırabilmek için kiri tanımak ve ona filtre koymak şart.

“Vehmin Zulmeti’ni Vehim’den, kendilerine ait bilinçleri düzeyinde ayırt edebilmekle “Vehmin Zulmeti”yle söylenen “BEN” ve “Vehim” ile söylenen “BEN”i de ayırt etmiş olursun. Şahitliğin ve keşfin böyle başlar.”

Vehmin zulmetini fark etmek, ilmel yakın bile olsa kendini vehmi “BEN”le takdim etmek keşfin başlangıcıdır. Kişi o anda keşif ehli olur. Ancak:

“Vehmin Zulmeti ile söylenen “BEN”den kurtulmadan Vehmî “BEN”den kurtulma çalışmaları yapanlar, konuyu yeterince fark edememeleri sebebiyle başarı sağlayamazlar. Bu keşif ile Vehmin Zulmeti’nden, yani KÜFÜR’den kurtulan TALİB, şimdi “VEHİM”den, onu tüketerek kurtulma yoluna girmiş olur.”

Vehmin zulmetinden kurtulduktan ve kendini vehmi “BEN”le takdimden sonra vehimden kurtulma yolu açılır. Vehmin zulmetinden kurtulma yolu yokuştur, onun için sabr tavsiye edilir. Bu yokuşu tırmanmayı önermek HAKK’I TAVSİYE’dir, yürürken yapılan ise SABRI TAVSİYE’dir. Bu yokuşu tırman ama tırmanırken sabırlı ol denir. Tırmandıktan sonrası yokuş aşağıdır.

“Bu keşif ile Vehmin Zulmeti’nden, yani KÜFÜR’den kurtulan TALİB, şimdi “VEHİM”den, onu tüketerek kurtulma yoluna girmiş olur. Bu durumda; TALİBe “FİİLLERİN TECELLİSİ” lütfu da ulaşır, İNŞAALLAH.”

“Allah Yokmuş Gibi veya “O” EhadüsSamed, Vahidülehad değilmiş gibi ortaya konan fikir ve fiillerin VEHMİN ZULMETİ olduğunu fark ederek, bu zulmetten sıyrılan TALİB, üç ana aşaması bulunan “Euzü Billahi mineş Şeytanir Raciym” sığınışının ikinci aşamasını yaşamaya başlar. Bu durumda Vehmin Zulmetine ve buraya olumsuz tesir eden her hale “Euzü” der.”

Artık idrak ilmel yakinden aynel yakine gidiyor. Biliyordu, şimdi yaşantısıyla biliyor; yaşantısı biliyor, bilerek yaşıyor. Bunun önemli bir işareti “Euzü” sığınışında vardır. O sığınışın üç aşaması vardır. Vehmin zulmetinden kurtulan onun ikinci aşamasını yaşar, kendini ikinci kısımda bulur. Daha önce ötesinde şeytan ilan ettiği şeylerden korunmak için “Euzü” derken, şimdi şeytan dediği şeylerin kendisindeki şeytani bilince tesir ettiğini, orayı dürttüğünü, orayı motive ettiğini anlar. İş kaynağından yok etmek için kendisindeki bu bilinçten korunmaya çalışır. Kendisinin zulmanı “BEN”i dururken şeytanlardan korunsa neye yarar ki! Esas Büyük Şeytan zulmanı “BEN”indir. Ve o sende! Sende o varken dışarıdaki şeytanlardan korunmanın büyük bir getirisi olmaz. Dışarıdaki şeytanlar hiçbir zaman sendeki zulmanı “BEN”

şeytanından daha güçlü, daha yetenekli olamaz. Zulmani idrakla “BEN” diyen sendeki şeytan Ahsen-i Takviym yeteneklerine sahiptir, Halifetullah esmasına sahiptir. Dışarıdakilerde bu özellik yok. Bu yüzden onlar daha yetenekli değiller. Kendindeki esmalara şeytani bilinci uygulattırırken diğer şeytanlardan korunmaya çalışman çok önemli olmaz. Bunu fark eden kişi “Eüzü” kapsamına kendi zulmani yanını alır, işi oradan başlatır, ondan korunmak ister: Allah’ım zulmani yanımdan korunmak için sana sığınyorum. Çünkü Sen benim zulmani yanıma Rahmetinden kovdun, ona cenneti kapattın. Ben o zulmani bilinçten ve o zulmani bilince tesir eden, onu sen yokmuşsun gibi davranmam için coşturan her türlü dış tesirden de sana sığınyorum. Böyle “Eüzü” çok önemli bir idrak sıçramasıdır, korunurken bunu hissedersiniz. Özellikle gece ibadet ve zikirlerinizde bunu çok daha kolay hissedersiniz. Gece güneşin tesirinden kurtulduğunuz için bu idrakı daha kolay yakalarsınız.

“Vehmin Zulmetine giren her halden arınan idrak, yine üç aşaması bulunan “Bismillahir Rahmanir Rahiym” halinin ikinci aşamasını yaşamaya başlar ki; bu durumda TALİB “Rahman ve Rahim olan Allah adına” diyerek...”

Bu durumda talib “Rahman ve Rahim olan Allah adına” diyerek yaşar. Vechullah’ta zaten. “Rahman ve Rahiym olan Allah” adına Vechullah’ta! “Vechullah’ı seyreder” değil. Televizyon seyreder gibi Vechullah seyredilmez. O müstakil bir birim olur. Burada kişi Vechullah’tadır; “Rahman ve Rahiym Allah adına” Vechullah’ta olunur. Kendiliğinden! Zulmani sahnede ki “Adıyla” yapmaya çalışır. Rahmani sahnede hayat kendiliğinden “ADINA” olur. “Adına” demekle değil bu sahne gereği kendiliğinden öyle olur.

Bu tefekkürün üstüne şöyle düşünün: Salât ikame ediyorsunuz, Fatiha okuyacaksınız. “Eüzü Billahi mineş şeytanir raciym” dediniz, kendinizdeki zulmani bilinçten ve ona tesir eden her şeyden Allah’a sığındınız, onları yok ettiniz, onların yokluğunda yaşamaya başladınız. Zulmani Benliği yok ettiniz ve salâtta Fatiha’yı okuyorsunuz. İşte şimdi “Bismillahir Rahmanir Rahiym” senin için “Rahman ve Rahiym olan Allah adına” olur.

Bu Fatiha’yı ve bu salâtı bir düşünün...

EL-FATİHA

22 Zilkade 1430 / 08 Kasım 2009

Eüzü Billahi mineş şeytanir raciym, Bismillahi'r Rahmani'r Rahiym.

"Nihayet onlardan her birine ölüm geldiğinde; "Rabbim beni (dünyaya) geri gönder, ta ki (boşa geçirdiğim hayatımı orada) bıraktıklarımla, yararlı çalışmalarla değerlendireyim" der. Asla. Bu, diyenin geçersiz görüşüdür. Onların ardından ba's (mahşer) gününe kadar sürecektir berzah (kabir alemi) vardır. Toplu ba's için sura üflendiğinde aralarında ne soy-sopluk vardır, ne de birbirlerini sorup soruşturabilirler." (Mu'minün; 99-101)

Mu'minün Suresi 99, 100 ve 101 sizlerin sık okuduğu ayetler. Onlara kısa kısa ama farklı bakmaya çalışacağız, çünkü konumuz uzun.

Onlardan her birine ölüm geldiğinde "Rabbim beni geri gönder" diyor. Yani her nefis ölümü tattığında "Rabbim beni dünyaya geri gönder" diyor. Ölümü tadınca ne oluyor, neyi fark ediyorlar ki, beni geri gönder diyorlar? Bir önemli nokta bu: Neyi fark ediyorlar da geri gelmek istiyorlar? Bir talepte daha bulunuyorlar: "Ta ki boşa geçirdiğim hayatımı, orada bıraktıklarımla yararlı çalışmalarla değerlendireyim." Bir gerçeği fark etti. Fark ettiği şeyin birisi BOŞA GEÇİRDİĞİ HAYAT, diğeri DÜNYADA BIRAKTIKLARI. Boşa geçirdiği hayatı orada bıraktıklarıyla yararlı çalışmalar yaparak değerlendirmek istiyor. Onun dünyada bıraktığı ve boşa geçirdiğini hissettiği şey ne?

"Eüzü billahi mineş şeytanir raciym, Bismillahir Rahmanir Rahiym. Vel Asr! İnnel insane le fiy husr, illelleziyne amenu ve amilüs salihati ve tevasav BilHakk ve tevasav BisSabr." Sadakallahul Azim. (Asr Suresi)

Açıklayacağımız kanaatleri lütfen önemseyin, onlar inşaAllah başka ayetlerde de size yardımcı olacaktır. Asr Suresi yeminle başlıyor: Asr'a yemin olsun ki! Bu yemin kime? Asr'a! Peki, Allah neden yemin eder? Bir ayette yemin varsa muhatap uyarılıyor demektir; inanmanın, kabullenmenin kolay olmadığı bir konu geliyor, hazır ol! Ayetle açıklanan şeyi kabullenebilmen için onu araştırman, incelemen gerektiğini hissettirmek üzere yemin ediyor. Siz birisine niye yemin edersiniz? Doğru söylediğiniz halde kişi inanmakta zorlanıyorsa doğruluğunuzu kuvvetlendirmek, güven sağlamak için yeminden yararlanırsınız. Ayetteki çok farklı tabi: Asr'a yemin olsun ki, insan kesinlikle hüsrandır! Açıklanan bu gerçek insanın hemen kavrayabileceği,

inanabileceği bir şey değildir! Şu an dinlediğiniz halde hala fark edebilmiş değilsiniz. Allah yemin verdiği halde hala! İnsanın kavrayabilmesi ve inanabilmesi bu kadar zor bir konu bu. Bu yüzden, önce incelemen gereken bir bilimsel konu var; Asr. Bu konuda öyle bir bilimsel inceleme yapmalıyız ki, o tefekkürle aldığımız ipuçlarıyla inanmamız zor olan bu konuyu kavramamız kolaylaşsın. Ayette yemin var. Şiddetle uyarıldığımızı, tefekkürümüzü zorlamamız gereken bir konuyla karşı karşıya olduğumuzu anlıyoruz. Yemin demek, inanmamız ve önemini kavramamız zor bir konu demektir, önemini kavrayamayacağımız bir uyarı demektir.

Yaratan uyarıyor: Asr'a yemin olsun ki insan hüsrandır. Asr kısmını çok kısa geçiyoruz, çünkü zamanı izaha girişirsek konu detaylanacak. Asr'ın bu ayetteki manası boşa geçen vakittir, boşa geçen zaman dilimidir. Ve zaten ayetle uyarıldığımız şey ki, insan bu yüzden hüsrandır. Bu hüsrandan kurtulmak mümkün müdür? Evet. Kimler? "İlleleziyne amenü ve amilüs salihati." Ancak iman eden ve salih amel işleyenler kurtulacaktır. Burada geçen iman öyle önemlidir ki, bu yüzden hep bu iman ne olduğunu, Billahi anlamıyla inanmayı sağlayacak şeyi anlatmaya çalışıyoruz. Okuduklarınızın büyük çoğunluğu Billahi manasında nasıl inanacağımızı anlatmıyor, maa-lesef anlatamıyor. Lütfen bu fırsatları kaçırmayın. Mümkün değil, bir daha karşınıza çıkmayabilir. Özen gösterin, yakalamaya çalışın, konuyu didikle-yin. Sonsuz hayatınız için çok önemli olan bir şeyi nezaketen okumaktan öteye geçin. Dedektif gibi çok ileri bir dikkat ve gayret gösterin, lütfen...

Ölümü tadan neyi fark ediyor? Kendi elinden hürriyetinin gittiğini fark ediyor! Ölümü tadan kişi var zannettiği muhtariyetinin gittiğini anında fark eder. Kabri izah ettik, niçin kabir dendiğini anlatmaya çalıştık. Ölümün tadılmasıyla başlayan yaşantıya "Kabir" denmesinin ana fikir olarak en önemli yanı, dünyada yaşarken var olan Muhtariyeti Tercih Gücü'nün kaybedilmiş olmasıdır. O gücü, o yetkiyi kaybettiği an gerçeği fark ettiği andır. Kendisini muhtar sananın muhtar olmadığını fark ettiği an ölümü tattığı andır.

-Muhtariyeti Tercih Gücü'nü kaybettiğini mi anlıyor, yoksa aslında öyle bir gücün olmadığını mı fark ediyor? O an fark edilen hangisi acaba?

Muhtariyeti Tercih Gücü var. Kişi onu muhtarlık yönünde kullanıyordu, meğer muhtar değilmiş. Anladığı budur! Muhtariyeti Tercih Gücü'nü yanlış kullanarak vaktini boşa geçirdiğini anlıyor. O an! O an verilen o sermayeyi yanlış kullandığını fark ediyor, yaşadığı o hüsrana duygusuyla bir yakarışa giriyor: Rabbim, beni (dünyaya) geri gönder. Ta ki, boşa geçirdiğim hayatımı

orada bıraktıklarımla değerlendireyim. Yani; benim Muhtariyeti Tercih Gücüm var'dı, onu orada bıraktım. Geri gönder de ben onunla yararlı çalışmalar yapıp vaktimi değerlendireyim, yapamadıklarımı yapayım diyor.

Geri dönüp yapmak istediği şey ne? Ayetleri genellikle müslümanlar okuduğu için kendiliğinden şöyle düşünülüyor. Namaz kılmadı gidip namaz kılacak, hayr yapmadı gidip hayr-hasenat yapacak, başını örtmemişti dönüp başını örtecek. Çok dikkat edin, fark edilen bunlar değil! Ayette anlatılan tablo yalnızca müslüman birisi ölümü tattığında yaşanmaz. O yalnızca kendisine bu öğütler yapılmış birisi ölümü tattığında başa gelen bir olay değildir. Tüm ölümü tadanlar için bu böyledir. Hangi dinde olursa olsun, inanıyor-inanmıyor fark etmez! Din ile ilgili hiç bir şey duymamış olsa da böyledir. Mesela hiç namazı duymamış birisi o işleri nereden bilecek de "Geri dönüp yapamadıklarımı yapayım" diyecek? Böyle düşünüp konudan perdelenmeyin. "O namaz kılmayan birisiydi, geri dönüp kılmak istiyor. Ama ben müslümanlığın tüm gereklerini yapıyorum. Böyle ölürsem ayetteki tablo benim için söz konusu olmaz" demeyin. Tüm vaktini namaz kılarak geçirmiş olsa bile kişi bu açıkladığımızı fark etmemişse "Vaktimi boşa geçirdim" diyecektir. Ömrünü hayır hasenatla, namazla oruçla geçirmiş olsa bile şu açıkladıklarımızı dünyada yaşarken fark etmemişse ölümü tadınca aynı şeyi söyleyecektir. Çünkü fark edilen onlar değil! Kabir hakikatini fark eden kişi müslüman da olsa aynı kararı verir: Geri dönüp de...

Fark etti ki Muhtariyeti Tercih Gücü artık yok, o güç kayboldu! Bu gücün kendisinden gittiğini, bu gücü kullanmadığını anladı. O gücü elinde tutarken onu suiistimal ile muhtarlığını ilan etmişti, şimdi muhtarlık ilan etmenin mümkün olmadığını fark etti. Özetlersek asıl neyi fark etti biliyor musunuz? Yaşarken bizzat kendisi sayesinde Allah'a eş koştuğunu! Bu çok önemli bir şeydir, çok önemli. Meğer yaşarken Allah'a eş koşuyormuş! "Meğer eş koşuyormuşum" deyip geri dönmek ve eş koşmayacağı bir hayat yaşamak ister. Ama; "Asla! Bu, diyenin geçersiz görüşüdür" cevabı duyulur.

"Euzü billahi mineş şeytanir racim, Bismillahi'r Rahman'ir Rahiym. Vet-Tiyni vezZeytuni ve Turi Siyniyn ve hazel Beledil Emin, Lekad halaknel insane fiy Ahseni Takviym, Sümme radednahu esfele safiliyn, Illelleziyne amenu ve amilus salihati fe lehüm ecrun ğayru memnun, Fe ma yükezzibüke ba'dü BidDiyn, EleysAllahu Bi ahkemil Hâkimin." Sadakallahul Azim. (Tiyn Suresi)

Burada da yemin var; VetTiyni vezZeytuni ve Turi Siyniyn ve hazel Beledil Emin. Dört şeye yemin ederek uyarıyor: Dikkat et, senin için çok önemli

bir konu var. İnanman ve kavraman kolay olmayacak bir konu geliyor. Biraz önce de öyleydi. İnsanın hüsranı konusunda Asr'a yemin edilmesini ne kadar kabullenebildiniz? Ona ne kadar inanabildiniz? İnanmanız ve kavramanız için üstüne düşmeniz gereken bir konu da Tiyn Suresi'nde var: "Lekad halaknel insane fiy Ahseni Takviym, Sümme radednahu Esfele Safiliyn: Gerçekten biz insanı Ahsene Takviym üzere (çok güzel, çok düzgün, çok mükemmel) yarattık. Sonra onu Esfele Safiliyn'e reddettik." Ahsene Takviym üzere yaratılmayı çabucak kabulleniriz, o nefse hoş gelir: "İnsan çok mükemmel yaratılmış, ben de öyleyim" der, hemen kabulleniriz. Ama 5. ayet? "Sümme radednahu esfele safiliyn." Haydi bunu da öyle hemen kabullenin.

Çok önemli bir şeyi açıklayacağım inşaAllah. Bildiklerinizin hemen hemen tümüne ters bir hakikati açıklayacağım, daha doğrusu meallendireceğim. "Biz insanı mükemmel yarattık, sonra onu Esfele Safiliyn'e reddettik" ayetini yeni öğrendiğiniz kavramlarla da meallendirelim: İnsanı "B" Takdim Formu "BEN" olarak yarattık, sonra onu "A" Takdim Formu "BEN" haline reddettik. İnsanı "B" Takdim Formu "BEN" olarak "B" mealinde, "B" manasında, "B"yi kapsar kutsallıkta yarattık. Sonra onu "A" Takdim Formu "BEN" haline reddettik, oraya attık. Şu insanı, bu insanı demiyor. Her insanı! Her insanı "B" halinde yarattık, sonra onu haddi aşan, asi, necis hale reddettik. Meallerde esfele safiliyn'in tabiat şartlarına mahkûmiyet diye açıklanışını da görürsünüz. Tabiat şartları nedir? Tabiat şartları yalnızca "A" Takdim Formu "BEN"dir. Sonra onu tabiat şartlarına, "A" Takdim Formu "BEN"e indirdik. Tiyn Suresi 4 ve 5. ayetlerde bize öğretilen hakikat şudur: Doğarken cehenneme uygun formatta doğuyorsunuz, hayata başladığınız hal cehennemlik haldir. İnanılması çok zor olduğu için işte buna yemin ediliyor. Bunu tefekkürle inceleyin diye. Çünkü inanması ve kabullenmesi öyle zor ki. Ama dünyalı olmakla hayata cehennemlik başladınız, yani cehennemlik hale reddedildiniz. "B" halinde yaratıldınız, "A" Takdim Formu'na reddedildiniz. Allah'a eş koşmayan bir formda yaratıldınız ama dünyaya gelirken "Allaha eş koşan" hale reddedildiniz. İşin özeti budur: İnsan bu hayata Allah'a eş koşma haliyle başlar. Doğarken masum ama sonra çevre şartlarına göre inançlı veya inançsız, hristiyan veya müslüman olan değil, sistem böyle değil! Bu kesinlikle İslamiyet'e uymayan bir bakış açısidir. Yaradılış'ı bilmeyen değil, görmeyenin tarifidir! Kişi eş koşan veri tabanıyla doğar. Bu Mudıll ismidir. Eğer, hadisten öğrendiğimiz 120. Gün'de ona hidayet dilenilmişse yaşarken bu eş koşma halinden kurtulur. HİDAYET budur. Kişinin Hidayet Ehli olması budur.

Herkes doğarken eş koşmaya uygun ve mahkum doğar. Hayata başlayana böyle baktığınızda inançlı-inançsız kalmaz, inananla inanmayanın farkı olmaz. Birine inançlı, diğerine inançsız diye hücum etmeniz anlamsız olur. Her kişi doğarken eş koşan veri tabanındadır. Elbette inançlı, mü'min kişi vardır, o farklıdır. Ama kime inançlı deriz? Ancak Amentü Billahi manasıyla inanmayı kavramış olana İNANÇLI deriz. "Ya eyyühellezine amenü, aminü Billahi" seslenişini kavramış olan mü'mindir. Kim kavrır? Kendisine hidayet ulaşması dilenmiş kul kavrır. Ayetleri ancak o iştir, ayetlere ancak o uyar.

İnsan eş koşmaya reddedilmiş halini o kadar benimser ki, o hali o kadar normal sanar ki, o hale ilim-din-tasavvuf öğretmeye, ona ibadet yaptırmaya çalışır. Zümer-65; "Eş koşarsanız, bütün amelleriniz boşa gider" diyor. Bu ayet tek başına korkutucudur, yeterlidir. Eğer doğduğunuz pozisyon devam ediyorsa amelleriniz boşa gider. Dolayısıyla, kişi iyi bir insan, iyi dünyalı da olsa o eş koşar halden kurtulmamışsa cehennemliktir.

Bu açıklamalarla birlikte bir konu çok net anlaşılmaya başlayacaktır: Hz. Âdem aleyhisselam'ın cennetten kovulması. O olaya ait birçok açıklama okudunuz, incelediniz. Ama Hz. Âdem'in cennetten kovulması şimdi anlatacağımdan başka bir şey değildir. Hz. Âdem'i Âdemiyet gibi düşünün. Yani her bir insanı insanlık gibi düşünün ve olaya "İnsanlığın cennetten kovulması" diye bakın. Hz. Âdem'in yaşadığını Âdemiyetin de yaşadığını düşünün. Âdem; yani "VAR" zannediyorsun da "YOK" olan! YOK'un adı Âdem! Yok olan (Âdem) eş koşmaz bir pozisyondayken (cennet haliyken) eş koşar pozisyona, eş koşan veri tabanına kovuldu, getirildi. Şu bir gerçek ki, her insan bunu yaşar; doğarken cennetten kovulur. Aynı olay devam ediyor. Yalnız bir kere olup bitmiş değil. Hz. Âdem cennetteydi de, seni buradan kovduk denilen bir olay değil. Her insan doğarken onu yaşar, cennetten kovulmuş idrakla doğar, dünyalı olur. Cennetten kovulmak dünyalı olmaktır. DÜNYALI OLMAK eş koşan veri tabanında olmaktır. Bu kaçınılmaz bir gerçektir. Bunu kabul etmek, fark etmek gerekiyor. Dolayısıyla, Hz. Âdem (AS)'ın tövbesi her insan için -fark ederse- sarılması gereken çok önemli bir reçetedir. Bir müjde veriyor Rabbi; "Hz. Âdem şaşıtı da kaldı haline ve şu tövbeyle kurtuldu" diyor: "Rabbena zalemna enfusena ve inlem tağfirlena ve terhamna leneküenne minel hasiriyn" sığınışıyla kurtuldu. Sen de aynı şeyi yaşıyorsun, sen de dünyaya cennetten kovulmuş halle geliyorsun. Ah-sene Takviym üzere cennet halinde yaratıldın, sonra dünyalı olmaya, eş koşan pozisyona reddedildin. Yani cennetten kovuldun! Senin bu halini daha

önce yaşamış birisi var ve onun bir tövbesi var. Gerçekleri fark etmiş ve bu tövbeyle kurtulmuş. Öyleyse aynı reçeteden yararlanabilirsin.

“Benim bildiklerimi bilseydiniz az güler çok ağlardınız. Dağlara koşar, kaçar, merhamet, merhamet diye bağırırdınız.” Efendimiz (SAV)in buyurduğu bu hadis gerçek Haşyetullah’ı fark edebilmemiz için çok önemlidir.

Cehenneme gitmek için her hangi bir şey yapmak gerekmiyor, doğmak yeter. Bunu iyi fark edin! Bunu fark etmedikçe gerçek Haşyetullah, gerçek Allah korkusu başlamaz, kesinlikle rehavete düşersiniz, kendinizi kandırırsınız. Cehennem için özel bir gayret gerekmiyor, dünyalı olmak yeterli. Eş koşan pozisyonundasın, ayrıca bir şey yapman gerekmiyor, zaten o haldesin. Cehennemlik veri tabanıyla yapılan davranışlar cehennemdeki azabı oluşturur. Cehennem azabı onlarla ilgilidir, azabı onlar etkiler. Değilse, o işleri yaptığın için cehenneme gidiyor değilsin, zaten cehennemlik formattasın. O formata uygun veri tabanı ile yaptıkların senin azabını etkiler.

Cennete gitmek için bir şey yapmak zorundasın, eş koşmaktan kurtulman, o halden sıyrılman gerekiyor. Cennet’in tek şartı Allah’a eş koşmamaktır. Eş koşmamak nasıl olur, yıllarca konuştuk, hep bunu anlatmaya çalışıyorum. Allah’a koşulan o eşi gören biri olarak size bunu çırpınarak anlatmaya çalışıyorum. Basit örneklerle biraz daha izah etmeye gayret edeyim. Örnekler konuya tam oturmaz. Onlardan bir mana kapacağız, sonra örnekleri si-
leceğiz. Örnekler baki değildir, alacağımız manalar bakidir. Örnekler dahil dünyanın hiçbir şeyi “B” haline aynen uymaz, mümkün değil. Ama imanı kuvvetlendirebilmek ve ikana çevirebilmek için yaşantıdan yararlanıyoruz.

Günümüzde Gen Bilimi hızla ilerleyen bir dal. Hemen hemen her hastalığın, her halin bir genle ilişkisi kurulabiliyor. Çok basit bir tanesi de Şeker Hastalığı. Çocuğun Gen Haritası’na bakıldığında şeker hastalığı açısından riskli bir grupta mıdır, değil midir hemen anlaşılıyor. Bir çocuğun gen haritasını çıkardık ve onun şeker hastası olmaya uygun doğduğunu gördük. Birinin cehenneme uygun doğması gibi, o da şeker hastalığına uygun doğdu, o potansiyel onda var. Bu vaktiyle öğrenildiği için çocuk ona göre eğitim aldı. Ona dendi ki: Sen potansiyel şeker hastası, çok dikkat etmen gerekiyor. Şunları yemen, şunları da yememen lazım. Korunabilmesi için o yavru uyarılır. Kendisinde şeker hastalığı geni bulunduğu halde dikkat ederek yaşayanda şeker hastalığı görülmez. Perhizi bozarsa şeker seviyesi yükselir. Konumuza benzetirsek; kişi cehenneme uygun doğduğu için perhizi

bozarsa cehennemlik hali yükselir. O cehennemlik hal bizde var, bunu fark edin! Sonradan bir şey yapacak da cehennemlik olacak değilsiniz. Sonradan bir şey yapar da Allah'a eş koşmazsanız cennete gidebilirsiniz. Cehennemlik formatta olduğumuzu fark etmek ve ondan kurtulabilmek için teşhisi koymak lazım. Teşhis koymazsan kurtulamıyorsun. Bu amaçla bir örnek daha verelim. Bir kişi düşünün, normal bir vatandaş ama kendini polis sanıyor. O kadar kuvvetli inanıyor ki polis olduğuna, bu yüzden her işe karışıyor. Polis olduğuna inandığı için polis gibi konuşuyor, polis gibi davranıyor, polis gibi yürüyor ve işlere de müdahale ediyor. Konuşması ve fiilleriyle iddia ettiği bir şey var: Ben polisim! Bu iddiaya uygun konuşuyor, bu iddiaya uygun davranıyor, bu iddiaya uygun yorumlar yapıyor. Polis olmadığı halde kendini polis sanmakla bilinci kirlenmiş! Olamaz mı? Çok özen gösteriniz lütfen, polis olmadığı halde kendini polis sanmakla bilinci kirlenmiş birisi olamaz mı, böyle bir hal olamaz mı? Kendisini polis sanan bu kişiyi ne yaparız? Bir psikiyatru götürürüz, ona polis olmadığını anlatır, onu polis olmadığına inandırır. Başarırsa, artık onun konuşması, fiilleri, hayatı değişir değil mi? Çünkü artık polislik iddiası kalmadı. Artık böyle bir iddiası yok.

İslam'ı doğru kavramak istiyorsanız özeninizle şunu yakalayın lütfen: Kişi muhtar olmadığı halde muhtarlığını iddia ediyor; "ben hürüm, muhtarım" diyor. Polisliğini iddia eden gibi. Aslında polis değil ama kendini polis sanıyor. Şunu fark edelim: Polisliğini iddia eden kişinin kendini polis sanışı bedeniyle mi ilgilidir? Hayır, o bir iddiadır! Polislik onda bir iddiadır! O iddia olsa da olmasa da beden aynı bedendir. Ama kişi bedenini o iddia doğrultusunda kullanıyor. Kendisinin muhtar olduğunu iddia eden de böyle yapıyor. Bedende, beden varlığında bir sorun yok. Ama muhtar olduğunu iddia ettiği için bu iddiaya uygun konuşuyor, bu iddia doğrultusunda fiiller ortaya koyuyor. Kendisinin muhtar olduğuna o kadar inanmış ki, kendisini polis sanan gibi bu da kendisini muhtar sanıyor. Hiç düşündünüz mü, ya dünyadaki herkes öyleyse? Herkes bulunduğu hali doğru sanıyorsa? Elli kişi düşünün ki hepsi kendini polis sanıyor, onlar birbirlerini de polis sanarlar, hayatları bu sanışla yürür. Ortada polis yok ama ellisi de kendini polis sanıyor. Ve hepsi de bu sanışlarını doğru sanıyor, amelleri süslü gösterilmiş!

Bu halden kurtuluş nasıldır? Kendini polis sananı nasıl kurtardınız? Ona dediniz ki, kurtulman için sana bir BİLEN lazım. Seni bilen birisi lazım deyip onu psikiyatru götürdünüz. Eş koşma veri tabanıla hayata başlayıp kendisini muhtar sananın da öyle tedavisi gerekiyor. Ama, kişi kendisine bu teşhisi koymadıkça tedavi mümkün olmaz, tedavi uygulansa da faydalanamaz.

Bir de sinsi polisler vardır, bu yolda sinsi polislerle de karşılaşsınız. Kurtulmaya çalışırken duydun ki, birisi “Ben kendimi polis sanmaktan kurtuldum” diyor, sen de gerçekten kurtulmuş birisi olduğunu sandın. Bu öyle büyük bir tehlike ki! Ama dikkatli olursanız o sinsiliğin ipuçlarını yakalayabilirsiniz. Tanrılığın her halini bilince ipuçlarını değerlendirmek kolay olur. “Ben kendimi polis sanmaktan kurtuldum” diyen ama aslında kurtulmamış olan bu sinsi polis nasıl kurtulduğunu anlatır ve size kurtulmanız için bilgiler verir. İşte o onları anlatırken siz, ben zaten öyleyim, ben de öyle yapıyordum, tam da beni anlatıyor, meğer yanlış sandığım şey doğruymuş diye düşünüyorsanız bir sinsi polisle karşı karşıyasınız demektir. Çok önemli bir şey söylüyorum: Sizin bu dünyada yaptığınız hiçbir şey “B” hali değildir, benzemez de! Zaten ben öyleyim diyeceğiniz hiçbir şeyiniz yoktur. Olamaz, mümkün de değil! Tamamen kozadan çıkmadıkça mümkün değil. “Ben zaten öyleyim” demek kozanın içinde kalmak demektir, kendinizi kandırmak demektir. Bir düşünün, hem cehennemlik veri tabanında olacaksınız, hem de yaptıklarınız “B” hali gibi olacak, mümkün mü? Olamaz! Sana farklı bir şey anlatılması gerekiyor ki, kurtulasın. Hayatında hiç olmayan bir şeyi, hayatında hiç yapmadığın şeyleri anlatmalı ki kurtulasın. “Zaten öyleyim, öyle yapıyorum” dediğiniz bilgilerle kendinizi “polis sanmaya” veya “kurtuldum” sanmaya devam edeceksiniz demektir. Çok dikkat edilmesi gereken bir şeydir ki; bu yolda kılavuzu karga olanın burnu Semum Alevi’nden kurtulmaz...

Sizlerle bir başka şey paylaşayım inşaAllah. “Muhtariyet iddiası tanrılık iddiasıdır” gerçeğini kişi ister kabul etsin, ister etmesin bu böyledir. Neyle meşgul olursa olsun, ne yaparsa yapsın, onun hali budur: Ben Tanrı’yım! Çünkü kişiler dünyaya “ben tanrıyım” diyerek gelir. Kendisini takdim ederken, “BEN” derken mütekebbir olarak, Allah’a eş koşarak “BEN” der: “Ben de kendime göre Mütekebbir’im, yani ben de tanrıyım.” Eğer kişi inanıyorsa; “Allah’ın kendine göre gücü var, benim de kendime göre bir gücüm var” der. Paylaşacağımız önemli şey şudur: Muhtariyet iddiası ile şeytanın işbirliği vardır. Bilerek bilmeyerek tanrılık iddiasında bulunanın oluşturduğu nar şeytani ve cinleri cezbeder. O iddia özellikle cin taifesinden olan şeytana cazibe oluşturur. Arıların çiçek polenlerine uçması gibi tanrılık iddiasıyla oluşan nara üşüşürler, o narı üretenle öyle irtibat kurarlar, onu öyle esir alırlar. O narı üretmeyi kesersen ilişki kesilir. Bu kadar basit! Ama o nar sende bulunduğu sürece şeytanın ve cinlerin var demektir. Aksi mümkün değil! Ayetler; “Ekseriyatınız onların tesirindesiniz” der. Onlara polen gibi malze-

me veren şey senin o iddiadır. İnansın veya inanmasın herkes o iddiadır, o formdadır. Bilmemesi bu gerçeği değiştirmez. Bir bardak su düşünün, içerisinde striknin var, yani su zehirli. “Ben strikninin zehirli olduğuna inanmıyorum” deyip suyu içsem striknin beni zehirlemez mi? Bu inanmıyordu onu zehirlemeyeyim mi der? Görevini yapar! Tanrılık iddiasında bulunur ve o iddiaya uygun ameller üretirsen o amellerle nar kuvvetlenir.

Narın en kuvvetlendiği amel ÖFKE'dir. Tanrıysan ve öfkelenmişsen öyle lezzetli bir nar çıkarırsın ki, o nar vesilesiyle irtibat ve iş birliği kuvvetlensin diye seni dürteler. Sen de sinirlenir; “Ben de insanım, öfkelenmeyecek miyim?” dersin. Cümlede insan yerine doğru kelimeyi koyalım: Tanrı! “Ben de tanrıyım, tanrılığımı göstermeyecek miyim?” diyorsun. Tabi ki göstereceksin, hakkın! Tanrıyım diyorsan öfkeni göstereceksin. Ama unutma, ürettiğin nar şeytanın seninle irtibat kurması için cazibedir. Tatlının üstüne arıların toplanması ve o tatlıyı emmesi gibi. Bu yüzden, ayet ve hadislerde bu cazibeyi kuvvetlendiren öfkeden sakınmamız istenir.

Efendimiz (SAV) e bir grup koşarak geliyor: Ya Rasulallah, şüphelendik, biz münafık mıyız? Sizin yanınızda sizi dinlerken kendimizi cehennemde sanıyoruz. Buyuruyor ki: “Bu haliniz gayet normal, bu münafıklık değildir. Benim yanımda öyle olabilirsiniz, olacaksınız, dışarı çıkınca da dünya hayatına dalmanız normal, bu münafıklık sayılmaz. Ancak dışarıda da benim yanımdaki gibi olursanız melekler size sarılır, kucaklar sizi.” (Hadis)

Siz eş koşmaz halde durur da nâr üretmezsiniz meleklerle cazip gelecek bir enerji üretirsiniz. O zaman melek mevhumu sizi sarar, kuşatır, üşüşür size. Dikkat edin sahabeler “sizin yanınızdayken kendimizi cennette sanıyoruz” demiyorlar. Mavi boncuk dağıtırsak kandırırız! Telaşlanıyorlar: Ya Rasulallah, siz cehennemi öyle anlatıyorsunuz ki kendimizi orada sanıyoruz, dışarı çıkınca da dünyaya dalıyoruz. Münafık mı olduk, biz ikiyüzlü müyüz?

Hız. Ebubekir essıddık radiyallahu anh bir kalabalıkta sözlü tacize uğruyor, gülümseyerek seyrediyor. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem de onları izliyor. Ancak iş bir noktaya gelince, bu kadar halim selim, uysal, mübarek Hz. Ebubekir essıddık dayanamıyor ve tacizde bulunanlara sözlü karşılık veriyor. Bunun üzerine Efendimiz ayrılıyor. Ebubekir essıddık hemen Efendimiz (SAV) e koşuyor: Ya Rasulallah, anam babam sana kurban. Neden yüzün değişti de gittin? “Ya Ebubekir, sen gülümsüyorken etrafın meleklerle çevriliydi, işin gereğini onlar yapıyordu. Cevap verince orası şeytanla doldu. Şeytanın geldiği yerde duramazdım” buyuruyor. Bu iş böyle!

“Tanıma ve Kurtulma” sürecindeki bazı kısa yollardan ve yöntemlerden bahsederek devam edelim. O’nu ötede beride aramamak, ötedeki varlıklardan medet ummamak, ötede beride bir şey var sanmamak, öyle bir varlığa inanmamak çok önemli bir başlangıçtır. Ama senin ötede beride olanları yok etmeye vaktin yok ki, vakit çok kısıtlı! Bu yüzden çok kısa bir yol öneriyorum: Ötede beride olanlar önemli değil, sen ötede beride bir şey arayanı yok et. Ötede beride bir şeye ihtiyaç duyanı yok et. Yok etmen gereken bedenini değil! Tekrar o örneğe dönelim: Kendisini polis sananın o zannından kurtulması için bedenini mi yok etmesi gerekiyordu? Hayır. Çokluk âleminde sen varsan, “BEN” diyorsan bir bedenine olacak. Kendini polis sanan gibi sen de iddianı yok etmelisin. O iddiayı yok ettiyse kurtulur. “Yok et” denilen budur. İlk yok etmen gereken bu iddiadır! Çünkü bu iddia cehennemliktir. Onu yok etmeyi başardıktan sonra da yok edeceğin şey vardır. O vehmi BEN’dir ki, o cennetlik bir mevhumdur. Onu yok ettiğin derecede cennetlik mevkiin olur. Onu hiç yok etmesen de cennetliksin. Ama bu iddia cehennemlik. Bunu etkisiz hale getirmen gerekiyor. Kendisini polis sanan kişi bedenini yok etmedi, gördüğü şeylere “bu yok, şu yok” demedi, zihnindeki kiri yok etti. Zihnini kirleten iddiadan bilincini arındırdı. O tanrılık iddiası bulunduğça ötede beridekilerin sayısı bitmez, onları yok etmekle bitiremezsin. Ama iddia bir tane, onu yok et. İş kaynağında çözmüş olursun.

“Bu işin yolu yaptığın işi benlikle yapmamaktır. Benlikle iş yapma, sen işlerini benlikle yapıyorsun.” Size böyle diyene sorun lütfen; bir iş benlikle nasıl yapılmaz? Dut yemiş bülbül hiçbir zaman şarkı söyleyemez. Şarkı söylemek, şakımak istiyorsanız “B” anlamında hür düşünüp hür konuşacaksınız... “B” ve “HÜR” olmak nedir göreceğiz. Ama siz, size “iş benlikle yapma” diyene bir sorun: Benlikle yapmamak nasıl olur? Yöntemini öğrenin. Kim “benlikle yapmayın” diyorsa yapışın yakasına, “Benlikle nasıl yapılmaz, bana bir öğret” deyin. “Ben bu işi benliksiz yaptım, bu işe benlik katmadım” demekle oluyor muymuş, bir sorun bakalım. Olur mu öyle şey? O da ayrı bir benlik: “Benliksizim” diyen Benlik! Kesinlikle o iddia yok olmadıkça olmaz. Bu yüzden muhtariyet iddiasını, tanrılığı iyi bilmek ve tanımak gerekiyor. Yıllardır o iddiayı bu yüzden paylaşıyoruz.

“Kendilerine kitaptan bir nasip verilmiş olanları görmüyor musun? Dalaleti satın alıyorlar ve sizin de yoldan sapmanızı diliyorlar.” (Nisa-44)

Ayetteki uyarı hakikatten pay almış olanlar için. Kendilerine hakikat ilminden bir nasip verilmiş olanlar dalaleti satın alıyor. Sizin de yoldan sap-

manızı diliyorlar. Bu uyarıya dikkat edin. Öyle dikkat edin ki, İslam Dini'ni size bir tanrı anlatmasın, tanrılık iddiasından kurtulmamış biri, tanrılık iddiasını görmemiş birisi anlatmasın. Kesinlikle! Ayet bizi uyarırken “dalaleti satın alıyorlar” diyor. Bu “satın alma” tabirine ayet ve hadislerde rastlarız, şimdi ona farklı yaklaşacağız ve ayeti çözmeniz, meallendirmeniz kolaylaşacak inşaAllah. Satın almak deyince zihnimiz hemen, bir yere bir ücret ödeyip bir şey almayı düşünür, ama öyle değil. Burada evrensel satın almadan bahsediliyor. O satın almanın ismi takastır. Dünya hayatını ahiret hayatıyla takas ediyor. Dünya hayatını alıyor, ahiret hayatını veriyor. Dalaleti alıyor, yerine düzgün işi bırakıyor. Görmediği, kullanmadığı için doğruyu veriyor, dalaleti alıyor. Dikkat edin, bu özellik hepimizde biraz var ve ondan temizlenmemiz lazım! Bu özelliği şuradan fark edebilirsiniz: Dünya hayatını ahiretine değişenler cenneti yanlış yerde ararlar, cehennemde ararlar! Cennet diye size cehennem içerisinden ameller önerirler. Peki, insanlar cenneti niye cehennemde arar. O tuzağa neden ve nasıl düşerler? Sebeplerden birisi şudur: Bu işle “ilgili” kimse, yani İslam'ı dinleyen ya da öğreten kimse gizli bir feth-i zulmani hayranıdır. Çünkü doğuştan getirdiğimiz veri tabanı cehennemlik olup feth-i zulmani hayranıdır. Kişi kendisindeki o veri tabanını, mayasındaki bu feth-i zulmani hayranlığını normal sanıp onunla yaşar. Tuzağa düşme sebeplerinden birisi bu halidir. Bu yüzden, cehennemi çok fazla sever ama itiraf da edemez. Öyle bir hal ki, cennete gitmek istiyor, ama cehennemi de bırakmak istemiyor. Bu yüzden cenneti bir türlü bırakamadığı cehennemde oluşturmak istiyor. İstiyor ki cennet de orada olsun, oraya ait işlerden çıksın: Cennet bu cehennemlik işleri yapınca oluşsa ne iyi olur diyor, farkında olmadan böyle düşünüyor. Kimi az kimi çok, cenneti cehennemde arıyor. Sebeplerden birisi feth-i zulmani hayranlığıdır.

Feth-i zulmaniye çok duyarsınız. Lütfen araştırın, Feth-i zulmani neye denir, feth-i zulmani gösteren kimdir, ne olunca feth-i zulmani olur? Ona şimdilik bir cümleyle dar bir mana verelim, ama bunun minimumu ve maksimumu vardır. Allah'a eş koşanın, tanrılık iddiasında bulunanın her türlü yeteneği FETH-İ ZULMANI'dır, her türlü yeteneği. Tedavi etmesinden bir şeyleri bilmesine, uçup kaçmasına kadar... Hele bir de kişi bunu din sanarsa, bu hali önemli sanarsa “Aklımdan geçeni bildi, geleni bildi, hastalığımı iyi etti” cümleleri başlar. Bunlar hep cehennem tuzaklarıdır, böyle şeyleri sevmeyin. Severseniz, doksan dokuz doğru arasına öyle bir yanlış girer ki, o yanlış sizi cehenneme götürür. Feth-i zulmaniye sevmeyin. Kudret sonuçları beklemeyin. Din'den, tasavvuftan böyle şeyler beklemeyin.

Öyle arkadaşlarla karşılaşıyorum ki, tasavvufla meşgul ama üzümlere söylüyorum ki hiç kavrayamamış. “Ben daha önce de burçları duyardım, ama şimdi çok ilgileniyorum” diyor. Tasavvufla ilgilenince burcu daha çok seviyor, tahminleri daha çok seviyor, rüya tabirlerini daha çok seviyor. Ya, işiniz normal hayatla. Ayetlerde hadislerde şu rüyayla cennete gidilir diye bir şey gördünüz mü? Ama kişinin konuşmasının yarısı rüya! “Rüyamda şunu gördüm, rüyamda bunu gördüm.” Normal hayatta ne yapıyorsun, mesele bu. Seni hayattan koparan, normal hayatın dışına çıkaran şeyler yanıltır. Önce normal hayatta halledeceksin işini. Neyle? Kesin, temiz akılla; akıl+imanla!

-Kur'an'dan değişik manalar çıkarmak da feth-i zulmaniye girebilir mi?

Kur'an'dan meal-mana çıkarabilmek için Rum Suresi 30. ayeti gerçekleştirmiş bir hanif olmak lazım. Emin değilseniz kendiniz meal vermeyin, hanif olduğuna inandığınız kişilerce yazılmış mealleri okuyun. Çünkü çıkaracağınız yanlış manalarla sapabilirsiniz, akıl çabuk kayar. Bu öyle bir araba ki, ehliyeti Haniflik'tir. Hanif değilse kişinin Kur'an meali yazması çok tehlikelidir. Babasının tabancasını alıp oyun oynamak gibi bir şeydir, vurur öldürür.

-Hanif oluncaya kadar bu konuları anlatmayalım mı?

Var olanı anlatın. Meal yapmak, mana oluşturmak farklıdır. Var olan manayı, bilgiyi anlatın. Hanif olduğuna inandığınız birisi yazmışsa onu okuyun, ondan anlatın. Ama siz meal çıkarırsanız olmaz. Hanif olduktan sonra tamam, ellerinizi öperim. Ama hanif olmadan sakın. Ayet öyle diyor; Hanif olmadan, tahir olmadan dokunmayın. Ben söylemiyorum. Allah'ın izniyle size kesinlikle ayet ve hadisler dışında bir harf söylemiyorum, Biiznillah.

-Bir cümlede “ilgili kimse” dediniz, “ilgili” ve “talib” farklı mı?

Talib farklıdır. Talib dedektif gibidir, işin delisidir. Talib olmak, bir işle ilgilenmekten çok farklıdır. “İlgili”yi ve “Talib”i kesinlikle ayırmak gerekir.

-Var olan mealler üzerinde düşünüp konuşurken yöntemimiz ne olmalı?

Bir kere kendin meal oluşturma. Anlamaya çalışmak ve kendince meal yorum çıkarmak ayrı ayrı işlerdir. Anlamaya gayret et ama anlarken var olan kulvardan çıkma. Mealleri incelerken hedefin hanif olmak üzere okumak olmalıdır. Yazanın hanif olmasına da dikkat etmelisin. Bir meal aldınız okuyorsunuz, “Allahu La ilahe illa Hu” ayetine baktınız; “Allah'tan başka tanrı yoktur” diyor. Demek ki, yazan henüz tanrı ve Allah'ı fark etmemiş. Çok dikkatli olun ve hanifliği önemseyin. Peki, hanif kime denir? Hanif Allah'a eş

koşmayandır. Kendisini Allah'a eş koşmayandır, kendisiyle Allah'a eş olmayandır, "ben de tanrırım" demeyendir. Haniflik öyle önemli ki, salâta "Hanif olarak yöneldim" diyerek başlıyoruz. Hanif olmadan olmayacağı için!

Feth-i zulmanide ilerlemeyi Din'de ilerleme sanmak çok tehlikelidir. Kişi tesbih çekiyor, çekiyor, çekiyor, "Kendimde hiçbir ilerleme görmüyorum" diyor! Ne olacaktı? "Hiç uçamadım, daha hiç geleni gideni bilemedim, hiçbir ilerleme yok, bir marifetimiz yok" diyor. Tek bir marifet vardır; Allah'ı bilmek. Allah'a kendini eş koşmamak marifettir. Marifet eş koşmamaktır! Ama eş koşmamak zor. Niye? Allah yemin veriyor, kendinin tanrı olduğunu anlayamazsın, eş koşar halde olduğuna inanamazsın. Kendinin tanrı olduğuna inanır, bu hastalığını tesbit eder, tedavi eder kurtulursan marifet budur! "Ben tanrı değilim, Allah'a kendimi eş koşmuyorum" demek ve gereğini yaşamak asıl marifettir. Başka bir marifet yok!

Cenneti cehennemde aramanın bir başka sebebi ilmel yakînle, duymal yakînin karıştırılmasıdır. Bu bilgileri okuyunca kişi kendisini ilmel yakın ehli sanıyor. Ne kadar kolaymış bu ilmel yakın! Bir iki şey öğrenince "O konuyu ilmel yakın biliyorum" diyor. Hayır, duymal yakın biliyorsun! İlmel yakın kesinlikle haniflik noktasından sonra başlar. Hanif olmadan ilmel yakın başlamaz. Önce haniflikte karar kılacaksın; kararlı, geri dönüşü olmayan, hatta ileri giden haniflik oluşunca ilmel yakın başlar. Keşif kapısından ancak hanif olarak girersin. Oralara geleceğiz ama, önce tanrı olduğunuzu bir itiraf etseniz. Bir kabul etseniz, o noktadan itibaren onları konuşacağız. "İtiraf ettik" demekle itiraf olmuyor. Önce bir itiraf edin, itirafçı olun. Sonra ne yapacağımızı konuşuruz. İlmel yakın ile duymal yakini karıştırmamak lazım.

Cenneti cehennemde aramaya yol açan bir sebep de nefs-i levvamenin ne olduğunun bilinmeyiştir. Nefs-i levvamenin nasıl gerçekleştirildiğinin, nasıl yönetildiğinin bilinmeyişi, ayrıca nefs-i levvamede bir bileni bilemeyişi durumu feth-i zulmaniye olan meyli ve diğer hayranlıkları körükler. Böylece insanlar cehennemde cennet ararlar, amelleriyle. Cehennemi zorlarlar, kendilerine bir cennet üretsin diye. Nefs-i levvameyi lütfen inceleyin. Sınıldığının aksine o başlayıp biten bir şey değildir. Öyle sanılır ama öyle değildir. Levvame nefis ölünceye kadar, son nefese kadar geçerli olan bir nefis mücadelesidir, aslında kişinin kendi tanrılığından kurtulma sürecinin adıdır. Levvame'ye girmeyen hanif olamaz. Hanifliğe Levvame götürür.

Onu kendi tanrılığından kurtulma olarak tanımlayınca cehennemde cennet arama nedenlerinden biri daha netleşmiş olur: Tanrılardan kurtul-

maya çalışmak! Bilen'lerin telkin ettiği kurtulunması gereken tanrılar vardır, ama asıl mesele tanrılardan değil tanrı olmaktan kurtulmaktır. Bunun altını çizim, "Tanrılarımdan kurtuldum" cümlesi doğru değildir. Önce tanrı olmaktan kurtulmak gerekiyor, "tanrı olmaktan kurtuldum" diyebileceğiniz bir nokta gerekiyor. İnsanlar tanrılarından kurtulmak için çabılıyor. Dikkat edin tanrılarından kurtulmaya çalışan tanrı olmayın. Tanrılardan kurtulmaya çalışan tanrı olarak ölenin vay haline! Bir ömür onlardan kurtulmaya çalışmış ama tanrı olarak ölmüş. MÜFLİS odur. İflas etmiş olarak öldü. Hepsini boşa gitti. Sakin sözde tanrılardan kurtulmayı Nefs-i Levvame sanmayın. Sözde Tanrılar'dan kurtulmayı Nefs-i Levvame sanma! Sözde Tanrılar'ı fark etmeyi de Nefs-i Mülhime sanma! Tanrı sensin, artık bunu anlasana! Kurtulmak için yalvarsana! "Merhamet merhamet" diye ağlasana! Tanrıyı "La" ile "yok"lasana! Ne olursun ya HU, bunu artık anlasana...

Derler ki, para senin tanrın olmuş, ondan kurtul. Kişi de hakikaten ben parayı çok seviyorum, para benim tanrım olmuş bundan kurtulayım der, çalışır, gayret eder. Ama boş iştir. Veya kadın, şehvet senin tanrın olmuş, kurtul derler. O da kurtulmaya çalışır. Yine boş iş! Şan şöhret senin tanrın olmuş, kurtul derler. Kurtulmaya çalışır ama o da boş iştir, vakti boşa geçer. Mevki itibar, senin tanrın olmuş derler, ondan da kurtulur, fakat boş iştir! İyi insan rolü senin tanrın olmuş denir, çalışıp kurtulur ama boş iştir! Peki, dolusu nedir? Senin kurtulmaya çalıştığın bunlar tanrı değil, Asıl tanrı sensin. Bunlar tanrının hırsları ve tutkularıdır. Hırs ve tutkularından kurtulmakla tanrıdan kurtulmuş olmazsın. Tanrı sensin, kurtulman gereken iddia tanrıdır. Ondan kurtulmadıkça hırslarını törpülemen işe yaramaz. Tutkularından kurtulmakla bu işi başaramazsın, ondan kurtul bundan kurtul, hayatın tadı kalmadı dersin. Tanrının tutkuları kaybolunca hayatın tadı kaçtı. Tanrı kendisini zorladı; parayı törpüledi, kadını törpüledi, şan şöhreti törpüledi. Ama şimdi boş kaldı, hayat tatsız olur tabi! Kişi kendine sessizce, "İslam'ın önerilerini yapınca hayatın tadı kalmıyor ki" der. Niye? Tanrı, yani o iddia durduğu sürece sen bu işlerle meşgul olmakla ancak hayatı ona zehir edersin. O da sana; "İslam adına amma sıkıntı çekiyorsun" der.

-Tutku ve hırslardan uzaklaşınca hakikati fark etmek kolay olmaz mı?

Tanrıyı eğer tanrı fark ediyorsa anlattığım gibi olur. Bir kişide tanrıyı arayan da tanrıysa öyle olur. Bu yüzden, bu noktaları çok incelemek lazım. Tutkulardan kurtulma'yı başarı sanarsanız uzak doğu felsefelerinin son ürünü olursunuz. Uzakdoğu felsefelerinden uzak durun! Adı uzak doğu, uzak

durun! Efendimiz Muhammed (SAV) yetmiyor mu da orada burada arıyorsun, vay zavallı vay! Onun bunun sözüne sığınıyorsun, vay zavallı vay! Hepsini söylenmemiş mi? Noksan mı? O'nun söylediğinin estetiği, sanatı yok mu? O'nun söylediği, açıkladığı sana yeterli gelmiyor mu? Ne işin var başka felsefelerde? Bunlar kavrayamamaktan kaynaklanan yanlışlardır. Var olan tanrıyı tatmin etmek için aranan yollardır.

O felsefelerle ne gibi olursun, biliyor musun? "Ferrari'sini satan bilge" kişi olursun. Boşu boşuna Ferrari'ni satarsın ve Ferrari'sini satan tanrı olursun. Tanrı Ferrari'siz kalmış! İlginçtir, bu yoldaki bazı kardeşlerimiz yanlış inanışlı insanların doğruyu andıran sözlerini göklere çıkarıyor, onlara muhabbet duyuyor, o yazıları paylaşıyor. Bu zavallılıktır! Hanif olmayan ve İslamiyet'le ilgisi de olmayan birinin yorumunu sen nasıl alır, önemser ve paylaşırsın? Akıl alacak gibi değil! Bir müslüman kardeşini kötülemek için, eleştirmek için elinden geleni yapıyorsun ama müslümanlıkla ilgisi olmayan birinin bir şeylerini göğse çıkarıyorsun. Bunlar, hiç şüphemiz olmasın, cenneti cehennemde aramaktır. Bu söylediğim işlerle uğraşmak size de hoş gelebilir. Neden? Çünkü cehennemlik haldesiniz, cehennemlik formatla geldiniz, yapınıza bunlar hoş gelir! Bu yüzden, bir mübarek kalabalık bir grubun içine girince şöyle bir bakıyor ve merhaba müşrik kardeşlerim diyor. Niye? Cehennemlik veri tabanını görüyor. Bunu fark edin! Yoksa o tanrıyı tatmin etmek için cenneti cehennemde arar durursunuz, ameller uydurursunuz. Böyle kişilerin duymal yakın bilgilerle kendilerine göre bir nefis, bir edeb ve bir ihlâs tanımladıklarını iyi fark edin. Aslında Nefs'i görmemişler, nefsi gören ihsan ehli değiller. Edeb'i edebsizce anlatıyor olduklarından gafildirler. Edeb'i görmemişler ki!

Efendimiz (SAV) buyuruyor: "Dünyayı isteyen ilim öğrensin, ahireti isteyen ilim öğrensin, hem dünyayı hem ahireti isteyen yine ilim öğrensin."

Bazılarının dünyayı istemesi çok normal olduğundan, Efendimiz; onlar dünyaya hırslıysa ilim öğrensin buyuruyor. Ahirete hırslı olan da ilim öğrensin. İkisini istiyorlarsa yine ilim öğrensinler. İlim hepsine çare olarak sunuluyor. İlim tek çare değil. Yani "Ben ilim öğrendim, öyleyse kurtulurum" diyen yanılır. Dünyayı isteyen de ilacı o, ahireti isteyen de. Tek başına ilim insanı doğruya götüremez. Çünkü ne istiyorsan, hedefin neyse onun ilmi şart. Eğer ilim, Billahi anlamında iman ve bunun gereği olan salih ameli desteklemiyorsa, bilesiniz ki o ilim kesinlikle ateştir. Öğrendiğin ilimle, Billahi anlamındaki imanın artmıyor ve kendini Allah'a eş koştuktan kurtulmu-

yorsan o ilim senin için kesinlikle ateştir. “B” SIRRİ budur; kişinin kendisini eş koşuyor olması bilmediği bir şeydir, sırdır. Eş koşmaktan kurtulursa “B”yi fark eder, ona da “B” Sırrı denir. Öğrendiğin ilim, seni Allah’a eş koşmaktan kurtarmıyorsa ve onun gereği olan salih ameli yaptırmıyorsa, o ilim senin için kesinlikle ateştir. Efendimiz hadisinde bu manayı buyuruyor.

Bu söylediklerimle ilgili bazı ipuçları vereyim. Efendimiz (SAV); “Gece uyandınız, gözünüz yarı açık, neredesin tam hatırlayamıyorsun, aklın başında değil, dua edin kabul olur” diyor. Gündüz aklım başımdayken dua etsem, ne isteyeceğimi daha iyi bilirim, niye gece uyanırken? Dikkat edin lütfen, niye gece uyanırken dua? Niye aklım daha başımda bile değilken, tam ne olduğunu bile bilemiyorken dua? Söyleyeceğim. Ama hadiste tarif edilen uyanmanın efdal olanından da bahsedelim. Hadisin orijinal şekli şöyle; “Gece uyandığınızda diliniz zikirle meşgulse dua edin kabul olur, haliniz varsa kalkın salât ikame edin kabul olur.” Uyandınız ki, dil çalışıyor. Siz onu uyanınca sonradan fark ediyorsunuz. İşte hadiste esas bahsedilen uyanma odur. Ama “Ben öyle uyanmadım” deyip fırsatı kaçırmayın. Bu her türlü uyanma için kullanılabilecek bir yöntemdir inşaAllah. Gece uyandınız dua edin, haliniz varsa kalkın salât ikame edin, kabul olur buyruluyor. Niye? Çünkü henüz tanrılığının farkında değilsin, kabul olur! Gündüz aklım daha başımda dediğin hal, o veri tabanına daha mahkûm olduğun haldir. Bu yüzden gece o veri tabanı yeterince aktif değilken dua ve salât öneriliyor. Kendisini polis sanan gece uyandı, daha kendini polis sanışı tam aklına gelmedi, gün ağarınca aklına gelecek. O yüzden bu öneri. O iddia aklına gelmeden dua et, salât ikame et, Kur’an oku. İnceliği fark ettiniz mi?

Bir başka detay: Abdestin farz ve sünnetleri bellidir. Ağzınıza su alacaksınız, sayısı bellidir; üç defa. Eğer abdestim daha iyi olsun diye dört defa alırsan haramdır. Daha iyi temizlemiş oluruz diye düşünüp öyle yapmak olmaz! Abdest öyle bir temizlik değil ama öyle diyorlar. “Daha temiz olsun, dört kere yıkayalım” deyip sayıları artırmanız yasaktır. Birse bir, ikiyse iki, üçse üç! Fazlası neden haram ve yasaktır? “Daha iyi, daha temiz olsun” diyerek o sayılara müdahale eden senin cehennemlik yapındır, beğenmeyen veri tabanıdır. Ona fırsat vermemek için o yasak konuluyor. O veri tabanını az kullan diye! “Yasaklayalım da onu az kullansın” diye bir koruma.

Tanrılık iddiasını tanımanın ipuçlarını paylaşıyoruz. Daha önce anlattıklarımızla birleştirdince ve siz Nefs-i Levvame’ye girip mücadeleye başlayınca bunlar kendiliğinden açılacaktır, hiç endişelenmeyin. O zaman siz “A” ve

“B”yi kendiliğinden tanırırsınız. Göreceğiniz şey ötede değil çünkü. Göreceğiniz şey Şah Damarı’nızdan yakın. Bu yüzden, Nefs-i Levvame’ye başlamak şah damarıyla tanışmaktır, şah damarından yakın olanla tanışmaktır. Kişi Nefs-i Levvame’ye başlamazsa bu sefer şah şamarıyla tanışır.

Tanrılığı fark etmek için bir gösterge de ÖZGÜRLÜK’tür. Özgürlük aslında dünyada çok önemli bir konudur, İslamiyet için de öyledir. Bu önem yüzünden “A” takdimiyle yaşayanlar da, “B” takdiminde olanlar da özgür olmayı ister. “A” Takdim Formu “BEN”ler “özgürlüğüm elimden gidiyor” diye birçok geçimsizlik yaparlar. Onun özgürlük tarifi tanrısıyla ilgilidir. “Bırakmıyorlar ki tanrılığım dilediği gibi yaşasın” diye tartışır, kavga eder. İsteddiği özgürlük bunun içindir. “B” de beni özgür bırakın der. O nasıl bir özgürlük ister, neden özgür olmak ister? Onun istediği özgürlük; “Beni tanrılara buluşturmayın, tanrılara karıştırmayın, tanrılığını ilan etmişlerle beni muhatap etmeyin, beni onların arasına sokmayın” talebidir. İkisinin özgürlük anlayışı ne kadar farklı değil mi? Bu iki anlayış arasındaki farkı gören, özgürlük kavramını tanrının özgürlüğünden “B” kapsamına hicret ettirmiş olur.

“A”lar bu özgürlük kabulleri yüzünden, dünyadan ister de isterler. Kimi açıktan doymaz, kimi gizliden doymaz ama doymaz. Kesinlikle! Ayetler, kâfir dünyaya doymaz der. Ama kâfir kim? Kafir kendisini Allah’a eş koşandır! Ayet ve hadislerde kâfir görünce öteye bakarsanız anlayamaz ve uygulayamazsınız. Kâfir dediğinde “kendisini Allah’a eş koşan” anlayacaksınız. Bir formül gibi söylersek; kâfir=kendisini Allah’a eş koşan. O sınıfa giriyorsan, ayet sana da hitap ediyor demektir. Manayı ancak o zaman kavrarsın. Kendisini Allah’a eş koşanlar dünyaya/dünyalıklara doymaz, ister de isterler! Sonu olmaz! Dünyayla ilgili planları, hedefleri bitmez. Sakın dünyayı bırakacağız manasını çıkarmayın. Sakın buradan bir lokma, bir hırka felsefesini çıkarmayın, yanlış olur. Bu söylediklerim tanrı için, tanrıdan bahsediyorum. Kendini Allah’a eş koşanın dünyalı planları, hedefleri vardır, hep...

“B” Takdim Formu “BEN” de, kendisini Allah’a eş koşmayan da ahiretle ve Allah’la ilgili istemekten doymaz. Onlar da ister de isterler...

Bir de kendisini dünyaya adanmış da farkında olmayanlar grubu vardır. Böyle miyiz, bir test yapalım: Diyelim ki, öyle birisi böyle bir toplantıya gelmişse dinlemek ona yeter, hızlı bir namaz ona yeter. “Ahiretle de ilgilendik güzel oldu, yeter” der. O kadarı ona yetiyor. “İki rekât bir namaz, bir şey yapmak” yetiyor. Bu yapıda olanın ahiretle ilgili derin tefekkürü ve hayrı ister de ister halleri yoktur, öyle bir telaşı yoktur. Şimdi elini vicdanına koyacaksın;

bu üç gruptan hangisindesin? Dünyayla ilgili ister de ister halde olanlardan mı? Bir ayakkabı daha, bir gömlek daha, bir araba daha, bir ev daha... Ahiretle ilgili mi? Yoksa üçüncüsü mü? “A” yapı ahiret için biraz daha, biraz daha telaşı taşımaz. Kişi dikkat ederse yerini hemen tesbit edebilir.

Örnek hep Efendimiz (SAV) dir. Efendimiz ne istedi? Dediler ki: “Şah olmak istiyorsan şah yapalım, kadın istiyorsan verelim, paraysa para, ama bu davadan vazgeç!” Buyurdu ki: “Vallahi, bir elime güneşi, bir elime ayı koymanız bu davadan vazgeçmem.” Dünya ile ilgili tavrını böyle belirtti. Onun duruşu bu. Sordular: Nasıl bir Rasul olmak istersin? Şah/melik bir Rasul mü? “Rabbine karşı mütevazı ol” diye uyarıldı, dedi ki: “Bir kul, kul rasul olmak isterim.” Bir gün Hz. Ömer izin isteyip hücrelerine girdi. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem uzanmıştı. Onu görünce doğruldu. Hasırdan yanağına çıkan izi, hasırın mübarek yanağında yaptığı nakışı görünce Hz. Ömer; “Ya Rasulallah, sen ki Rasulullah’sın, bu ne hal? Bir yastığın bile yok” diye ağlamaya başladı. Ona; “İstemez misin dünya onların, ahiret bizim olsun” dedi. Ama ahirette Makam-ı Mahmud’u istedi. Biz de onu istiyoruz. Biz de Ezan’ı muhabbetle dinleyip tekrar ettikten sonra; “Allahümme Rabbe hazihid Da’vetit Tammeti ves salâtil kaimeti, ati Muhammedenil Vesilete vel Fazilete ved Deraceter Rafiate vebashu Makama Mahmuda, elleziy veadtehu, inneke la tuhlifül mîad” diyoruz. Bize de bunu öğretti.

Bu salâvata biraz farklı bakalım mı? “Allahümme Rabbe hazihid Da’vetit Tammeti ves salâtil kaimeti: Ey, bu Tam Davet’in ve ikame edilen salâtın Sahibi/Rabbi olan Allahım.” Bu cümleyi lütfen inceleyin, size ufuk açacaktır. Her şeyin sahibi olduğu halde neden burada, ayrıca, Tam Davet’in ve ikame edilen salâtın Sahibi diyor. Neden “Tam Davet’in ve ikame edilen salâtın Sahibi/Rabbi olan Allahım” diyorsun? Her şeyin sahibi O, ama burada böyle bir tarif? Düşün, tefekkür et, sana ufuk açacaktır inşaAllah. “Davet” demiyorsun da “Tam Davet” diyorsun, yarım davet varmış gibi! Bu salâvattaki bir diğer incelik de bu: Tam Davet! Neden ezana “Tam Davet” dediğini de düşün inşaAllah. Bunu da aynı tefekküre katın lütfen. Bu salâvatta diyorsun ki: Tam Davetin ve salâtın Sahibi Allahım, Muhammed’e Vesile, Fazile mevkilerini ver ve O’nun derecesini yükselt ve ona Makam-ı Mahmud’u ver. Makam-ı Mahmud neyin adıdır, lütfen ona da bakın. Bu tefekkürlerin size faydası olacaktır inşaAllah.

Burada söylemek istediğim bir nokta da şu: Elleziy veadtehu. İnneke la tuhlifül mîaad. Onu va’d ettin. Sen vadinden caymayansın. Sen Makam-ı

Mahmud'u Kul'un Muhammed'e vaat ettin. Sen vadinden caymayansın. Vadinden caymayan Allah Makam-ı Mahmud'u O'na vaat etmiş, kesin. Kesin olduğu halde en azından her Ezan'dan sonra niye bu duayı yapıyoruz? Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem buyuruyor: "Kişi Ezan'ı güzelce dinlerse, hatta dinlerken tekrar eder, sonra bu salâvatı okursa, ona şefaetim farz olur." Neden olduğunu fark ettiniz mi? "Siz bu duayı okursanız ben Makamı Mahmud'u alacağım" demiyor. "Bu duayı yaparsanız şefaetim size farz olur." Yani bu duayı, bu salâvatı tefekkür eder, anlar ve hayatınızın bir parçası yapar ve bu duayla meşgul olursanız şefaetim farz olur.

Önemli bir ipucu vereyim. Bu duayı yalnız ezanların peşinde okumakla yetinmeyin, onu hayatınızın önemli yerlerine yerleştirin. Bunu yaparsanız; MAKAM-I MAHMUD bir ağacın gövdesiyse ve o gövde Rasulullah'sa, sen de o ağacın dallarından bir yerdesin demektir. Sen de Makam-ı Mahmud'dan yararlanacaksın demektir. Sen de Makam-ı Mahmud'dasın demektir. Bunun ne kadar çok önemli bir şey olduğu anlatılamaz. Makam-ı Mahmud'un manasına bakarsanız bu duanın buna sarılan için nasıl bir ikram olduğunu, nasıl bir mükâfat olduğunu görürsünüz. Bu duayı kişi kendisi için yapar. Çünkü, Makama Mahmudenilleziy veaddeh; Makam-ı Mahmud Rasulullah Efendimiz (SAV) için va'd edilmiştir, O'nun için kesinleşmiş bir makamdır.

Efendimiz (SAV) bir öğütte bulunuyor: "Dünya işleri için sizden aşağıdakilere, ahiret için de yukarıdakilere bakın." Kendinize dünya işleri için bir yorum, bir analiz yapacaksanız daha aşağıdakilere bakın. İnsan genellikle veri tabanı gereği tersini yapar. Tanrı dünya için daha yukarılara bakıp hırslanır, ahiret için ise daha aşağıdakilere bakıp gevşer, halinden memnun olur; onlardan daha iyiyim. Onlar kılmıyor, ben kılıyorum. Hiç değilse biz Cuma'ya gidiyoruz, hiç değilse bayrama gidiyoruz, hiç değilse şöyle der. Yani hadiste önerilenin tersini yapar. Oysa uyarı bize: Böyle yapmayın, dünya işlerinde kendinizden aşağıya, ahiret için yukarı olduğunu zannettiklerinize bakın.

"Dünya hayatı kâfirler için süslenmiştir. Onlar iman edenlerle alay ederler. Halbuki takva sahipleri kıyamet günü onların fevkindedir. Allah dilediğine hesapsız rızk verir." (Bakara-212)

Dünya hayatı kendilerine süslenen kâfirler kendini Allah'a eş koşanlardır. Bu idrakla tanımlayalım. Dünya hayatı kendini Allah'a eş koşan için süslenmiştir. Ayette takva, takva sahipleri de geçiyor. Takva kendini Allah'a eş koşmayan ve bunun gereğini yaşayanın halidir. Böyle bakılınca, okuduğumuz takva ayetleri kendimize amel çıkarabileceğimiz yerler olur.

“De ki, duanız olmasa Rabbim size önem vermez/aldırmaz.” (Furkan-77)

Dünya hayatını açık veya gizli tercih halinde olanlar bu ayeti doğru değerlendiremezler. Dünya gözüyle bakan tanrı bu ayeti sever, sipariş kapısı açık der, üst makama sipariş vermeyi dua zanneder. Hatta siparişleri yerine gelirse kendisini makbul sanar, “ne istiyorsam oluyor” der. Ve bir kısır döngü devam eder gider. Bu ayetteki dua yalnızca şudur: Cehennem halini fark etmiş kulun “Allahım, ya bu cehennemlik üniformayla ölürsem, ya dünyaya geldiğim halle ölürsem, ya bu halden kurtulamadan ölürsem” korkusuyla yakarması ve merhamet istemesidir. Onun o halidir, dua yalnız budur. Kişiyi cehennemlik halden kurtaracak tek şey, ona Allah’ın merhametinin gelmesidir. Bu yüzden merhamet isteyen halin adı duadır. Eş koştüğünü fark etmiş ama eş koşmak istemiyorsa, bu halden kurtulmak için merhamet istiyorsa, ayet onlar için diyor; bu haliniz olmasa Rabbim sizi ne yapsın. Eş koşuyor olanı, eş koşanı Rabbim ne yapsın.

Size merhamet isteyen çok kısa bir yol göstermek istiyorum:

“Allahümme inni eselüke hubbeke ve hubbe men yuhıbbüke: Allahım bana sevgini (aşkını) ver ve (Allahım) bana seni sevenleri sevdir.” (Hadis)

Bize öğretilen bu duada hem Allah sevgisi hem O’nu sevenlerin sevgisi var. Allah’ı sevenleri sevmek nedir, önce onu anlamaya çalışalım. Neden Allah sevgisi yanında o da var? Allah’ı doğru tanımış olanları sevmek zordur. Eş koşmadan Allah’ı sevenleri sevmek zordur. Bu dua onun için. Hayatta onlara işkence yapar zulmedersiniz, sistem böyledir. Cehennemlik veri taban Allah’a eş koşmayanları sevmeye yönelik değildir, müsait değildir. Reddedilen, cennetten kovulan hal Allah’a eş koşmayanları sevmez. Bakara-212, “onlar (Allah’a eş koşanlar) iman edenlerle alay ederler” buyurdu.

Çok rastlarız, bir konu olur inşaAllah” dersiniz. “İnşallah’la, Maşallah’la olmaz. İşimiz İnşallah’a mı kaldı” diye alay ederler. Bir şey teklif ederler almazsın, “Bu da hiç menfaatini bilmiyor, amma salak” derler. Halbuki kendisi salak! Allah’a eş koşmaktan daha büyük salaklık olmaz. Salaklık yalnızca odur. Allah’a eş koşuyor, ne yaptığının farkında değil! İşte, alay eden o idraktan kurtulayım, o durumda olmayayım diye dua ediyorsun: Allahım, birisi sana eş koşmuyorsa, seni seviyorsa aman ona zulmetmeyeyim, aman ona yanlış davranmayayım. Çünkü Allah’a eş koşmayanın her şeyi seni rahatsız eder, o senin veri tabanına uymaz, olmaz! Uymayan anahtar gibidir. Uymayan anahtarı zorlarsın da kapı rahatsız olur ya, Allah’a eş koşmayanla irti-

batta olan da anahtarla kapıyı zorlayan gibidir. Rahatsız olur kapı, açılmaz. Bu yüzden; “Allahım seni sevenleri bana sevdire” diyoruz. O’nu seveni sevmek kolay olsa ayrıca dua gerekmez, kendiliğinden olur. Ama değil! Allah’ı seveni sevmek senin veri tabanına yokuş yukarı akmak gibi gelir. Bize o veri tabanından kurtulmanın duası reçete olarak ikram edilmiş: Seni sevenleri sevdire de onlara zulmetmeyeyim Allahım.

Hadisin bu kısmı da bir kısa yoldur: Allahım bana aşkını ver, sevgini ver. Bu dua aslında çok güzel bir oruçtur. Bu duayı Ramazan’da çok güzel değerlendirebilirsiniz, Ramazan haricinde de. Bir örnek verelim. Susadınız, su buldunuz, içtiniz, “Elhamdü lillahi Rabbil alemin” dediniz. O suyu yutar-ken Allah’ı unutursunuz. Susuzsun ya, o su damağından geçerken onun güzelliği, sevgisi sana Allah’ı unutturur. Sonra hatırlarsın ama bu çok kısa ve legal olduğu için seni rahatsız etmez. Ancak Talib’i, kısa yol arayanı rahatsız eder. Suyla gelen bu dinginliği sevmek suç değildir. Seni telaşlandıran şey su içerken O’nu unutmandır. O telaşla duaya sarılırsın; Allahümme inni eselüke hubbeke ve hubbe men yuhibbûke: Allahım bana aşkını, sevgini ver. Ver de bunları örtsün geçsin, suyun sevgisi daha ileri olmasın. Şimdi Davud aleyhisselam’ın “Allahım, bana sevgini serin sudan sevimli kıl” sığınışını iyi anlarsınız. Bu bir Rasul duası, hayatına yayabilirsen güzel olur inşaAllah.

Her Rasulün hareketi senin hayatında var, onları tek tek konuşabiliriz. Hazreti Âdem’i söyledim, hiç ondan farklı değilsin. Sen de bir Hz. Âdem’sin. Sen de kovuldun, aynısın. Senin de duan bu: Rabbena zalemna enfusena ve inlem tağfirlena ve terhamna le neküenne minel hasirin. Sen de bir Hz. Davud’sun, “Allahım bana sevgini serin sudan sevimli kıl” diye duadasın! Sen de bir Hz. Yunus’sun, “La ilahe illa ente Subhâneke, inni küntü minez zalimin” diyen arayıştasın. Sen de bir Muhammedî’sin, “Sübhanallahi ve Bi-hamdihi Sübhanallahil Azim, Estağfirullah ve etûbü ileyh” duruşunun telaşındasın. Rasullerin hepsinin hakikatini kendinde bulup açığa çıkarabilirsin.

“Allahım bana sevgini ver” duasının çok güzel bir oruç oluşunu anlamaya çalışıyoruz. Yavrunu özlemiştin, geldi gördün, sevdin, sevindin, hemen sığın; “Allahümme inni eselüke hubbeke ve hubbe men yuhibbûke: Allahım aşkını sevgini bana öyle bir ver ki, hiçbir sevgi onun önüne geçmesin.” Böylece Allah sevgisini öğrenmek için yanman gerekmez, bir şey kaybetmen gerekmez. Kendin itiraf ediyorsun, öğrenmen için elini sobaya dokunman gerekmiyor. Neyi seviyorsan bu geçerlidir. Neyi özlüyorsan veya içinden ne sana hoş gelmişse neyi öyle fark etmişsen bu kısa yol geçerlidir. Bu oruç

hepsine ilahtır. Hiç öyle olmayan bir vakit geçiyor mu? Sürekli bir şeye mey-
lediyor, ilgi duyuyor, bir şeyden hoşlanıyorsun. Yolda yürüyorsun, vitrinde
bir gömlek gördün, hoşuna gitti. Olabilir, bir yanlış yok. Ama Rabbine yö-
nel: “Allahümme inni eselüke hubbeke ve hubbe men yuhibbüke; Allahım
aşkın, aşkın. Sevgin bunları geçsin.” Bu sığıntıysan git istersen yüz gömlek
sev, ne fark eder? Eğer Allah aşkı öndeysen. Bu kadar kısa bir yol.

Tanrılığını iddia edenin, Allah’a eş koşanın üç belirtisi vardır, onu üç be-
lirticenden tanırırsınız. GÜÇ. Benim de gücüm var der. HÜKÜM. Ben de hü-
küm veririm der, hep hüküm verir. MÜLK. Benim de mülküm var diyen bir
yaşantısı vardır. Oysa ayetler bizi “Güç Allahındır, hüküm Allahındır, mülk
Allahındır” diye uyarır. Kimi? Eş koşmak istemeyeni, kurtulmak isteyeniyi.
Çünkü tanrı daima güç iddiasındadır, daima hüküm verir ve mülkü vardır
daima. O 7x24 güç iddia eder, hüküm verir ve mülkü vardır. Bu üç önem-
li kriter nefis-i levvamenin temelini oluşturur. Bunları daha önce paylaştık,
şimdi bir bağlantı yapmak için çok kısa da “mülk”ten bahsedeceğiz.

Yakında birileri böyle diyecek inşaAllah: Lebbeyk Allahümme lebbeyk.
Lebbeyke la şerike leke lebbeyk. İnnel Hamde ve Ni’mete leke vel Mülk. La
şerike lek: “Buyur Allahım buyur, geldik buyur” diyecekler. Neden? Ev sahi-
bi arkadaşınız yan odada, ben de seslendim. “Niye” çağırdığımı bilmesen de
misafirine hürmet etmek için koşar gelir “Buyur hocam, geldim” der. Biliyor
ki güzel bir şey için, hoş bir şey için çağırılmıştır. Rabb’i İbrahim’e buyurdu;
inanırları davet et. İnananlara seslendi: Beyt’e gelin, Rabbiniz çağırıyor. İn-
sanlar akın akın koştu geldi. Lebbeyk Allahümme lebbeyk; Allahım çağırдын
geldik. Çağırılıyorsunuz gidin. Başka türlü gidemezsiniz.

“Çağrılmak” ifadesini İnsan-30’a göre mi kullanıyoruz?

Yaşarken daima İnsan-29’a göre yaşayacağız. İnsan-30’a göre yaşayamaz-
sın, sen insansın. İnsan-30’a iman et, İnsan-29’u yap. İnsan-30’u yapamazsın.
O Allah’ın işi, İnsan-29 kulun işi. Buna çok dikkat et. İnsan-30’u inkâr etme-
den İnsan-29’u yap. Çünkü İnsan-30 imanı ile İnsan-29’u yaparak ilerlersin.
İnsan-30 Ulûhiyet noktasının işidir, onunla ilerleyemezsin. Bizim işimiz İn-
san-29. İnsan-30’a iman edip İnsan-29’u uygulayacağız, hem deli gibi.

Nasib oldu oralara gittiniz. Ne diyorsunuz? “Lebbeyk Allahümme leb-
beyk, lebbeyk la şerike leKE lebbeyk; buyur Allahım geldik” diyor, bir itirafla
devam ediyorsun: La şerike leKE: Sana kendimi eş koşmadan geldim, senin
eşin yok. Dikkat edin ve evrak sayar gibi söylemeyin: “Lebbeyke la şerike

leKE lebbeyk; geldim buyur, eş koşmadan geldim.” Böyle söyleyeceksin. Söylediğin gibi eş koşmadan gidecek, öyle de döneceksin. “Öyle gelin” diyor. “Lebbeyk” zikri “innel Hamde ve Ni’mete leKE vel Mülk, la şerike leK” şeklinde tamamlanıyor: Hamd, Nimet ve Mülk sana aittir, ortağın yok!

Mülk nedir? İnsanlar evlerine, fabrikalarına “Mülk Allah’ındır” diye yazarlar. Bu ayettir, Mülk Allah’ındır. Sen ne yaparsın dediğinde; mülkün bekçisiyiz derler. Doğruya yakın iyi niyetli bir cevap. Doğruya yakın ama doğru değil! Çünkü mülk onlar değil. Mülk Allahın’dır demek, ev, araba, şu bu Allah’ındır demek değildir. Ne ilişkisi var! Araba, ev kimin olursa olsun, kim onlar benim derse desin, asıl mülkten onlara sıra gelmiyor. Mülk bedendir! “Mülk Allah’ındır” demek “beden Allahın’dır” demektir. Saydığın o mülkler bu mülkün oyuncakları. Bu mülk varken oyuncaklara sıra gelmiyor ki. Sen diğer mülkün oyuncakları olan mülklere “Allahın’dır” diyorsun. Peki, beden ne olacak? O benim! Bunu kimi diliyle, kimi de haliyle söyler. O mülke sahip çıkarak işi çözemezsin. Çözemezsen, mülkün Allah’a ait olduğunu cehennemde öğrenirsin. Bedenin mülk olduğunu ve mülkün de Allah’a ait olduğunu cehennemde öğrenirsin. Ve yanarak dersin ki; “Ben hükmü, gücü, mülkü benim sandım, meğer hiç biri benim değilmiş.” Döneyim de düzeltiyim dersin ama cevap “Asla, bu onların geçersiz görüşüdür” olur. Güç, Hükmü, Mülk muhtarın özellikleri değil mi? Demek ki, kişi hala muhtar. Öyle olmadığını anladığında artık çok geçtir. Ayet/hüküm bu; mülk bedendir ve Allah’ındır. Eğer sen de mülk Allah’ındır diyorsan, öyle olduğuna inanıyorsan ve Allah’a eş koşmuyorsan bileceksin ki beden Allahın’dır; bedende tasarruf O’nundur. Bedeni dilediğin gibi kullanamazsın, kullanan tanrıdır. “Bu beden benim, dilediğimi yaparım!” diyen tanrıdır. Haydi, kurtul ondan. Zaten Hac budur. Kişi Hac’la mülkün sahibi Malik-el Mülk’ü tanır ve mülkü sahibine teslim eder. “LeKE vel Mülk” diyerek teslim eder onu.

“La ilahe illallahu vahdehu la şerike leh. Lehül mülkü ve lehül hamdü yuhi ve yümiyt ve Hüve Hayyün la yemüt. Ebeden biyedihil hayr ve Hüve ala külli şeyin Kadir.” Hacı adaylarımız Arafat’tan sonra Lebbeyk demezler ama buna devam ederler. Arafat’la birlikte iş bitmiş oluyor. Çağrıldı, gitti ve iş bitti. Artık “buyur geldim, çağırmıştın geldim” denmez, çünkü iş tamamlanmış oldu, verilecek şey verildi. Ama bu zikir devam eder. “La ilahe illallahu vahdehu la şerike leHU” hayat boyudur. Dikkat ederseniz “Lebbeyk” zikriyle aynı manaları taşıdığını görebilirsiniz: La ilahe illallahu vahdehu la şerike leHU: İlah yok, illa Allah. Ve ben (kendimi) Allaha eş koşmuyorum! Lehül Mülkü; beden O’nun. Ve lehül Hamdü; takdir tasarruf O’nun. Hamd’ı bir de

böyle inceleyin; bedende takdir, tasarruf O'nundur. Yuhı ve yümit; bedeni O yaşatır, O öldürür. Ve Hüve Hayyün la yemüt; O Hayy'dır, hayat sahibidir, ölmez. Ebeden Biyedihil hayr; hayr O'nun yed'indedir. Doğru yol, hidayet O'nun yed'indedir. Ve Hüve ala külli şeyin Kadir; O her şeye Kâdir'dir. Bu öyle bir zikrullah ki, Efendimiz (SAV) hadiste buyuruyor: "Bu okuduğumu günde biri yüz kez okursa, ancak yüzbir okuyan ondan daha hayrlı bir iş yapmış olur ve bunu kim okursa cennete girer." Böyle bir vurgu! Hadisin devamında "Bunu kim okursa cennete girer" diyor. Ama az önce açıkladığımız mana ile, o idrakla, o bilinçle. Gece uyandığınızda bir yandan bir yana dönerken mutlaka bunu okumaya alışı, cennete girersiniz, deniyor. Çarşıya pazara, dışarı çıktığınızda mutlaka okuyun, tanrıyı bağlarsınız inşaAllah.

Hac tamamlanınca, Arafat'tan sonra, günahlar silinir, günahsız olursunuz. Ama hacı adaylarımız dikkat etsin; Arafat'tan sonra cennetlik olursunuz denilmiyor. Yanılmayın, Hac'dan/Arafat'tan sonra kimse cennetlik olmaz. Hacı olmakla günahsız olursunuz ama cehennemlikseniz öyle olmaya devam edersiniz. Cehennemlik formatın veri tabanıyla yaptıklarınız, işledikleriniz silinir, hayata sıfırdan başlarsınız. Anandan yeni doğmuş gibi olursun. Nasıl doğdun? Cehennemlik formatla. Ancak şu idraka ulaşmışsanız böyle değildir. Allaha kendini eş koşmayan kul idrakıyla gider, Arafat'ta temizlenir ve eş koşmayan hale sabitlenir de dönersen o hal müstesnadır. Hani "Haccımız şöyle olsun, haccımız böyle olsun" dersiniz ya, işte o hal müstesnadır.

Tanrılığını ilan eden yapının özelliklerini çok konuştuk. İlerde belki onları daha farklı ele alacağız, çünkü idrak ilerliyor. Tanrı ilmini anlatmaya başlarken bir yöntem uyguladık, sondan başladık. Bazı öğrenme yöntemlerinde KİTAP SONUNDAN OKUNUR, bu da bir yöntemdir. En son bulguyu, yani zoru okur, oradan başa doğru gider meseleyi çözersiniz. Biz konuya başlarken İhlâs Hayat Döngüsü Büyük Haritası'yla, son cümleyle başlamıştık. Aynı şeyleri şimdi daha anlaşılabilir, daha küçük cümlelerle detaylandırarak söylemeye çalışıyoruz. Bu yüzden, şimdi baktığınızda sizdeki ve çevrenizdeki tanrıları çok daha kolay, daha net fark edeceksiniz. Tanrının özelliklerine 11. Tefekkür Tablosu'nda bakmıştık. Şimdi onu daha detaylı inceleyebilecek bir ortak noktaya ulaştık, o bilince geldik, yeniden bakabilirseniz güzel olur.

İlan ettiğiniz tanrıyı, hazır bulduğunuz o veri tabanını tanımak ve fonksiyonsuzlaştırmak için yeri geldikçe kısa yollar ve işaretler söylüyoruz. İşte bunlardan birisi o tanrının dilini tanımdır. Tanrının bir konuşma dili var, o dili tanıyacak ve o dille konuşmayacaksınız. Yani dilinizi değiştirmeniz gere-

kiyor. Dilinizi değiştirdiğiniz zaman onun feleği şaşar, kendini toplayamaz, ifade edemez. Allah'a eş koştüğünüz o tanrının konuşma dilini, düşünme tarzını tanımanız ve mutlaka önünü kesmeniz lazım. O zaman ortaya çıkma fırsatı bulamaz. Aksi halde ne yaparsanız yapın, hangi ibadetle meşgul olursanız olun o dilinizle ve beyninizdeki düşüncelerle hep ortaya çıkar.

-Bu bize bir "tanrıyla inatlaşma süreci" getirir mi?

İnatlaşacaksan inatlaş. Kurtulmak için o yöntemi yakalamışsan onu uygula. Yeter ki, ilan ettiğin tanrıyla inatlaş ve yeter ki onu yen. Ama işin esas adı inatlaşma değil muhasebedir. O azme yerine göre inat diyebilirsin, muhasebeden vazgeçmemek manasına inat denebilir. Bu manada şu hâlâ 7x24 uyguladığım bir şeydir: Bende bunları anlatan Allah'a eş koşan mı? Bende suyu içen Allah'a eş koşan mı? Birisine selam veren Allah'a eş koşan mı? Aynada saçını tarayan Allah'a eş koşan mı? Kendinize bu soruları sormaz da fiilleri yok etmekle uğraşırsanız başaramazsınız. Bazen arkadaşlar soruyor; "şöyle bir iş yaptım, doğru mu?" İşler bitmez. İşlerin sayısı biter mi? Onları yapan önemli. O bir tane. İş kaynağında çöz, o işi yapan kim? O zaman iş biter. O işi yapan tanrı mı, değil mi? Tasavvufu öğrenen tanrıysa olmaz. Kendisindeki tanrıyı arayan yine bir tanrıysa başarı mümkün olmaz.

Önce onun dilini köreltmek, düşüncelerini yok etmek lazım. Yok etmek için de sizdeki onu tanımalısınız. İnanın, tanıdığınız zaman kendinizde onu beni gördüğünüz gibi göreceksiniz. Bakacaksınız ki o iddia sizde bir başkasıymış. Aynı kendisini polis sanandaki polis gibi. O kişi iyileşirse polis sanarak geçirdiği günleri düşündüğünde kendisine gülmez mi, aklına gelince utanmaz mı? Tanrılık iddiası da kendini polis sanış gibidir. Dili, hareketleri, düşünme tarzı, zevkleri, hevesleri her şeyi farklıdır. Onu tanıyıp önünü kesmeniz gerekiyor. Bir arkadaşım diyor ki; salât ikame etmek bazen zor geliyor, ne yapsam? Elbette zor gelecek. O bu dünyanın işi değil. Nefes almak, yemek yemek zor gelmiyor, onlar bu dünyanın işleri. Salât bu dünyanın veri tabanının işi değil, zor gelir. Kendini, hormonlarını o yönde zorlayıp yöneteceksin ki diğeri fırsat bulamasın. Salâtın kişiye zor gelmesi o kadar doğal ki.

"Hiç bir şey için, onu yarın kesinlikle yapacağım deme. Ancak, inşaAllah şeklinde demen müstesna." (Kehf; 23, 24)

Konuşma dili hususunda uyarıyoruz. Normal yaşantıda, tanrıların dünyasında böyle bir öğüt olur mu? Bir iş için "Kesinlikle yarın yapacağım" deseniz tanrılar memnun olur. "Söz, yarın kesinlikle yapacağım" ifadesi tanrıları

memnun eder. Bu yüzden, tanrılar dünyasında böyle bir öğüt bulamazsınız. İnsanın esfele safiliyn veri tabanı, cennetten kovulan yapısı “B” yaşantısını bilmediği için ayet öğretiyor: Hiç bir şey için onu yarın kesinlikle yapacağım deme. Ancak, inşaAllah demen müstesna. Ayette “inşaAllah”ın öneriliyor olması mutlaka onu söylemek demek değildir. Allah’a eş koşarak inşaAllah diyorsan ne fark eder ki. İnşaAllah durum tespitidir, işi kader çerçevesinde dile getirmektir. Biiznillah gibi. Onun da başında “B” var, “Bismillah” gibi.

Biiznillah’ı da tefekkür edeceğimiz bir örnek verelim. Seccadeye geldiniz, salât ikame edeceksiniz. Diyorsunuz ki; Allahım bugünkü yatsı salâtının farzını Biiznillah rızan için ikame etmeye niyet ettim. İlla sözlü niyet gerekmiyor, idrak açısından söylüyorum. Doğrudan gidip “Allahuekber” deyip durabilirsiniz, oraya gitmeniz bir niyettir zaten. Kendinizi eğitmek için “Biiznillah niyet ettim” dediniz. Bu cümle idrak açısından şu manayı taşır: “Allahım şu an salâta duran sana eş koşan halim değil. Onu yok ettim. Senin salât ikame etmeyi lutfettiğin ilmindeki suret salâta duruyor. O suret kendisini dileyene yöneldi, Dileyen’in dileğiyle.” Burada sen nerdesin? Yoksun! “Biiznillah” dedin gitti. Salâta böyle başlarsan, “Euzü” derken idrakine göre kayıtları yok eder Allah’a sığınırsan Bismillah diyen kim olur? O zaman okuyan kendisidir.

Tiyn Suresi’nde “Hakikaten BİZ insanı en güzel bir surette yarattık” denir. “Ben yarattım” demiyor. Kur’an’da pek çok ayette “BİZ” kullanılır. Bu, tartışılan ve merak edilen bir şeydir. Maalesef bazen bu çokluk kullanımını Allah adına meşru kılmak için yorumlar yapılıyor: Yarattıkları var, Allah adına onlar yapıyor, bu yüzden Biz deniyor gibi açıklamalar okuruz. “BİZ”i görmeyenlerin tarifleri. Bahçeden bir koku almış, çiçek tarif ediyor. Bahçeye girmemiş. Kur’an’da geçen “BİZ” biz, siz, onlar gibi değildir. Eğer öyle ele alırsanız manayı çözemezsiniz. Allah’ın dilini Allah’ça bakarsanız çözersiniz, insanca çözmeye çalışırsanız Allah’ı da insan gibi düşünür uydurursunuz. Allah “BEN” de der, “BİZ” de der. Peki, kime hitap ederken “BEN” der? Allah kendisi için “BEN” der. Allah’ın “BİZ” demesi ise Vahidiyet ve Ulûhiyet’teki tevhid manasının “BEN” anlamındaki dilidir. Seni de kapsar. “BİZ” bir Vahidül Ehad seslenişidir. Yaratmanın, yani fikrin başladığı statüde Allah Vahidül Ehad’dır. İşte “BİZ” o statünün, yani Vahid’in seslenişidir.

“İyyaKE na’budu VE iyyaKE nesta’iyn” ayetinde de “BİZ” deriz: Biz yalnız sana kulluk ederiz, yalnız senden yardım isteriz. Fatihâ’daki “İyyaKE na’budu VE iyyaKE nesta’iyn” çok önemli bir idrak noktasıdır. İdrakın nasılsa oradaki “BİZ” o idraka göre söylenir. Tanrılık iddiasındaki kişi biz derken bir grubu

kast eder. Eş koşmayan kulun "BİZ" demesi farklıdır. İdraken ilerlemiş ve vehmi tüketmiş olanın "BİZ" demesi daha farklıdır. Şimdi diyen de değişir.

Ey Talib Kardeşim, Ezan'da "Hayye ale'l-felâh" sana yalnızca ilerideki bir kurtuluş için "tam davet" yapmaz; özellikle, o anki kurtuluşa çağırır.

İlmi suretler olan cüz'i manaları anlamaya, varmış sanmaya ve bu var sanışa göre muamele yapmaya yarıyan idrak gücü VEHİM'dir; bu var sanışın mekanizması ise, hologram ile açıklanabilir. Ancak, insan kendisini ilk bildiğinde ve takdim ettiğinde, bu VEHİM'in oluşturduğu var sanışın temizliğiyle "BEN" demez. Bazı özel istisnalar hariç, insan daima VEHİM ZULMETİ ile "BEN" diyerek hayata başlar. Yani VEHİM ile gelen var sanış o kadar kuvvetli yaşanır ki, insan "HEM VARIM, HEM DE MUHTARIM" iddiasıyla "BEN" der; böylece, ÖRTÜCÜ İLAHLİĞİNİ İLAN ETMİŞ OLUR. Bu ZULMANİ BENLİK olup, ZULMANİ BİLİNG'den kaynaklanır. RAHMANİ BİLİNG ise, VEHİMİ BENLİĞİN kaynağıdır. Ancak; Zulmanî Biling, Rahmanî Biling'de bir kir oluştuğundan onu örttüğünden, insan ilk takdim durumunda VEHİM ile "BEN" demez. CENNET, ZULMANİ BENLİĞE KAPALIDIR; BU SEBEPTEDİR Kİ, ÖNCELİKLE VEHİMİ BENLİĞİ KAZANMAK, DAHA SONRA DA, BU VEHİM'DEN DE KURTULMAK HEDEF EDİLMELİDİR. Vehmî Benlik önemli bir mertebe olup, Vehim'den kurtulma gelişmeleri yapar ve bu sürecin en alt mertebesi **Mutmaine** dir. Nefs-i Mardiy'e de kalktığı belirtilen "Benlik", bu **Vehmî Benlik**'dir; yoksul **zulmanî Benlik** değildir. Şer ve necis olan ZULMANİ BİLİNG Fonksiyonsuzlaştırılarak geçersizleştirilirse, RAHMANİ BİLİNG arındırılmış olur; böylece, insan HADDİ AŞMIŞLIKTAN, "B" SIRRİ KAPSAMINA HİCRET ETMİŞ OLUR. "A" Takdim Formu "BEN" olan **ZULMANİ BEN**'in direği ZULMANİ BİLİNG, GÜNEŞ tarafından motive edilir; özellikle, GÜNEŞ SAAT'inde bu motivasyon artar. Bir hafta içerisinde bu motivasyonun en çok arttığı zaman dilimi ise, Cuma günleri Cum'a Salâtı vaktidir. "B" Takdim Formu "BEN" olan **VEHİMİ BEN**'e ulaşabilmek için ZULMANİ BİLİNCİ coşturan tesirlerden korunmak gerekir. Bu bağlamda, GÜNEŞ'in bu olumsuz tesirinden korunabilmede SALAT İKAMESİ büyük rol oynar. SALAT'ın oluşturduğu NUR, zulmanî bilincin NAR'ını söndürür. Sırat köprüsü sürecinde CEHENNEM'in bazı kişilere, "GABUK GEGİN, NURUNUZ NARIMI SÖNDÜRÜYÖR" demesi gibi... ZULMANİ BİLİNG ve bu bilinçten kaynaklanan davranışlar güneş ve diğer burçlardan motive olarak etkilenirken; güneş ve sistemi, VEHİMİ BEN noktasından itibaren olan yıldaki ileri idraklardan etkilenir. Rasulullah (SAV)'ın Ay'ı ikiye bölmesi önemli bir örnektir. Gece hissedilebilecek ve yaşanabilecek HAŞYETULLAH derecesi, gündüz aynı şekilde yaşanamaz; bu sebeptedir ki, bağışlanma, af ve merhamet istemede **ihlâsın** açacağı kapıları değerlendirebilmek gerekir. HAYYE ALE'L-FELÂH, HAYYE ALE'L-FELÂH...

18. Sayfamız ile tamamlayalım inşaAllah. Tefekkür Sayfaları Talib'e mektup gibidir. Şema ve tablolar tefekkürünüz için çok önemli birer belgedir.

Ey Talib Kardeşim, Ezan'da "Hayye ale'l-felâh" sana yalnızca ilerideki bir kurtuluş için "Tam Davet" yapmaz, özellikle o anki kurtuluşa çağırır.

Burada kişi için önemli bir şeyi, telafisi olmayan bir olayı gösteriyor: Hayye ale'l-felâh; kurtuluşa gelin. Haydi, Kurtuluş'a derken, gelin ibadet edin de ahirette kurtulun denmiyor. Kurtuluş o an çalışan, o an yaşanacak bir kurtuluş. Seni o an kurtuluşa çağırıyor. "Veri tabanın olan tanrılık ilanı güneşin pozisyonu açısından o an güç kazanacak. Gel onu törpüle, kurtul" diyor.

İlmi suretler olan cüzi manaları anlamaya, varmış sanmaya ve bu var sanışa göre muamele yapmaya yarayan idrak gücü VEHİMdir.

Vehim tarif ediliyor, lütfen dikkatle okuyun, size çok faydası olacak! Vehmi fark ederseniz, öncelikli işin vehimden değil zulmetinden kurtulmak olduğunu anlarsınız. Bu yolun yolcusu, hemen, önce vehimden kurtulmaya çalıştığı için başaramıyor. Vehmi ve zulmetini birbirinden net ayırmadıkça ve önce zulmetinden kurtulmaya çalışmadıkça başaramaz da. Ortaya çeşitli tanrılar çıkar. Mesela, general tanrı. General Tanrı, Rububiyet'e sahip çıkmamak gerektiğini öğrenip Rububiyet'i bırakıyor. Ama ondaki sahip çıkan iddiacı, işgalci yapı durduğu için yeni öğrendiği Ulûhiyet ona cazip geliyor, gidip Ulûhiyet'e yapışıyor. Ve konuşurken, davranırken sahip çıktığı Ulûhiyet'e uygun bir tarz oluşturuyor. Siz de onu kutsal insan sanıyorsunuz.

İlmi suretler olan cüz'i manaları anlamaya, varmış sanmaya ve bu var sanışa göre muamele yapmaya yarayan idrak gücü Vehim'dir; bu var sanışın mekanizması hologram ile açıklanabilir. Ancak, insan kendisini ilk bildiğinde, takdim ettiğinde, vehmin oluşturduğu var sanışın temizliğiyle "BEN" demez.

Çünkü vehmi yapı Ahseni Takviym yapıdır. Oysa kişi reddedildiği hal olan vehmin zulmetiyle "BEN" diyecektir. Yaratılmış olduğu hal olan vehimle "BEN" demez. Reddedildiği Esfele Safiliyn hal ile "BEN" der.

Bazı özel insanlar hariç, insan daima VEHMİN ZULMETİ ile "BEN" diyerek hayata başlar. Yani VEHİM ile gelen var sanış o kadar kuvvetli yaşanır ki, insan "HEM VARIM HEM DE MUHTARIM" idrakıyla, iddiasıyla "BEN" der; böylece ÖRTÜCÜ İLAHLIĞINI İLAN ETMİŞ OLUR. Bu ZULMANİ BENLİK olup, ZULMANİ BİLİNÇ'den kaynaklanır. RAHMANİ BİLİNÇ ise, VEHİMİ BENLİĞİN kaynağıdır. Ancak; Zulmani Bilinç, Rahmani Bilinç'te bir kir oluşturarak onu örttüğünden, insan ilk takdim durumunda VEHİM ile "BEN" diyemez. CEN-

NET ZULMANİ BENLİĞE KAPALIDIR; BU SEBEPLEDİR Kİ, ÖNCELİKLE VEH-Mİ BENLİĞİ KAZANMAK, Vehmi Benliğe dönmek, DAHA SONRA DA BU VEHİM'DEN KURTULMAK HEDEF EDİNİLMELİDİR. Vehmi Benlik önemli bir mertebe olup, Vehim'den kurtulma çalışmaları yapar ve bu sürecin en alt mertebesi Mutmaine'dir. Nefs-i Mardıye'de kalktığı belirtilen "Benlik", bu Vehmi Benlik'tir; yoksa zulmani Benlik değildir.

Bu işle meşgul olanlar nefsi ve mertebelerini iyi tanımlayamamışlarsa, "Benlik Nefs-i Mardıye'de kalkıyormuş zaten" deyip vehmi benliği zulmani benlikle karıştırırlar ve yan gelip yatarlar. Bilenlerin "Mardıye'de kalkıyor" dediği Benlik senin dünyaya gelirken "BEN" dediğin Benlik değildir. O Cehennemlik Benlik'tir, Zulmani Benlik'tir. O iddiadır. Muhtarlık İddiası'dır. O Allah'a eş koşan "BEN"dir. Önce bir kere ondan kurtulacaksın. Hele bir kurtul da Vehmi Benliğe gel yerleş. O cennete ait bir Benliktir, korkma! Vehmi Benliğe gelir ve orada istikrarlı durursan Nefs-i Mutmaine'de yaşıyorsun demektir. Vehmi Benlik'ten kurtulma sürecin buradan başlar...

Şer ve necis olan ZULMANİ BİLİNÇ fonksiyonsuzlaştırılarak geçersizleştirilirse RAHMANİ BİLİNÇ arındırılmış olur.

İslamiyet'teki bilinç arındırmak budur. Bunun dışında bilinç arındırma boşa uğraştır. Bir kişi kendisini Allah'a eş koşarsa Allah Yokmuş Gibi yaşar. Bu konuları biraz öğrenmiş inanmış ama tam kavramamışsa sanki Allah VahidülEhad, EhadüsSamed değilmiş gibi davranır, yaşar. İşte bu yaşantıdır ki bilinci kirletir. Bu tip duygu, düşünce, inanış, hal, hareket ve davranışları temizlemek şartlanmalardan kurtulmaktır, bilinci temizlemektir. Bilinci temizlemeyi şartlarından kurtulma sanan felsefeler, İslamiyet dışı anlatımlar, dünya ile ilgili yetenek kazanmak için uğraşlardır, sonu feth-i zulmanidir.

Bilinç arındırılınca, insan haddi aşmışlıktan "B" SIRRI KAPSAMINA HİCRET ETMİŞ OLUR. "A" Takdim Formu "BEN" olan ZULMANİ BEN'in direği ZULMANİ BİLİNÇ, GÜNEŞ tarafından motive edilir; özellikle GÜNEŞ SAATİ'nde bu motivasyon artar. Cuma günleri, bir hafta içerisinde bu motivasyonun en çok arttığı saat dilimi, Cuma günleri Cum'a Salâtı vaktidir.

O vakit aynı zamanda güneş saatidir. Kişinin Allah'a eş koşan iddiası güneşle sıkı ilişkide olduğundan güneş o iddiayı artırır. Genellikle yorumlarda güneş vehmi kuvvetlendirir diye bir hata yapılır. Güneş vehmin zulmetini kuvvetlendirir. Güneş Allah'a eş koşan iddiayı motive eder. Bu da en yüksek Cum'a Salâtı vaktindedir. O saatte salâta olanlar bu motivasyondan kendilerini kurtarmış olurlar. Yani "Hayye ale'l-felâh" korunanları o an için kurtuluşa davettir.

“B” Takdim Formu “BEN” olan “VEHİMİ BEN”e ulaşabilmek için ZULMANİ BİLİNCİ coşturan tesirlerden korunmak gerekir. Bu bağlamda, GÜNEŞ’in bu olumsuz tesirinden korunabilmede SALÂT İKAMESİ büyük rol oynar. SALÂT’ın oluşturduğu NUR, zulmani bilincin NÂR’ını söndürür. Sırat Köprüsü’nde CEHENNEM’in bazı kişilere, “ÇABUK GEÇİN, NURUNUZ NÂRIMI SÖNDÜRÜYOR” demesi gibi...

ZULMANİ BİLİNÇ ve bu bilinçten kaynaklanan davranışlar güneş ve diğer burçlardan motive olarak etkilenirler. Güneş ve sistemi, VEHİMİ BEN noktasından itibaren olan yoldaki ileri idraklardan etkilenir. Rasulullah (SAV) in Ay’ı ikiye bölmesi önemli bir örnektir.

Gece hissedilebilecek ve yaşanabilecek HAŞYETULLAH derecesi, gündüz aynı şekilde yaşanamaz; bu sebeptendir ki, bağışlanma, af ve merhamet istemede ihlâsın açacağı kapıları değerlendirebilmek gerekir. HAYYE ALE’L-FELÂH, HAYYE ALE’L-FELÂH...

Şunu fark edelim istiyorum; güneş ve burçlar tanrının işidir. Bu yüzden puta tapanların veya yanlış din arayanların güneşle ilişkisi kuvvetlidir. Güneşe tapanların yakaladıkları önemli özellik güneşin kendilerindeki etkisidir. Haklılar! Tanrılığını ilan eden güneşe tapmalıdır, tanrılığından vazgeçmeyecekse kişi ona yönelmelidir. Çünkü onu güneş yönetiyor, motive ediyor. Güneşle ilişkisi var, kendilerine tesir ettiğini tespit etmişler, güneşe bakıp duruyorlar. Burçlar için yazılanların tümü tanrısaldir, tanrılar içindir, tanrı özellikleridir. Dikkat edin de kurtulmak için çalışırken onların esiri olmayın. “Akrebim, böyleyim” diyorsanız bilin ki, cehennemde akreplere de yer var. Burçlar tamamıyla tanrı özellikleri olduğu için, tanrıları tanımak istiyorsanız onları okuyun, tanrı çeşitlerini ve o tanrıların özelliklerini görün. Burçların esiri olup onların Din’le, tasavvufla ilişkisi var sanmayın, hayatı ve gerçeği oralarda aramayın. Kendinizdeki tanrıdan kurtulmak için burcunuzun, yani tanrılığınızın özelliklerini görün ve kurtulun onlardan. Ama kurtulmak için Esmâ’ül Hüsnalardan da yararlanın.

Güneş öyle bir şey ki, onun etkisinden korunmaya çalışmayan kesinlikle sağlıklı düşünemez. Her konuda mı? Hayır. Yalnızca Allah konusunda! Dünya hayatı yaşantısı için şaşacağınız buluşlar yapabilir, çünkü güneş onun yardımcısıdır, onu iyi motive eder. Eğer HAYYE ALE’S-SALÂH, HAYYE ALE’L-FELÂH uyarılarına uymaz da, o anlarda güneşin etkisinden korunmazsanız kendinizi Allah’a eş koşmaya devam edersiniz. Kavrayamazsınız. Ayetlerde yeminle uyarıldığımız önemleri, manaları fark edemezsiniz. Bu

fark edememenin telafisi de yoktur, maalesef. Güneş sabah doğarken ve akşam batarken eğer o anlarda uykudaysanız, o saatlerde zikrullahla korunuyor değilseniz, size öyle bir tokat atar ki kendinize gelemesiniz. Bir türlü tanrılıktan kurtulamazsınız. Gün içinde hep kendini haklı zanneder, tanrılığına yönelenlere hırçınlaşır saldırırsın. Güneş doğduktan sonraki yarım saat, kırkbeş dakika ile batmadan önceki yarım saat, kırkbeş dakika korunulması gereken saatlerdir. Güneş doğarken secdede olmamaya da dikkat edin. Sabah salâtını güneş doğmadan tamamlayın, güneş doğmadan selamı verin. Güneş doğduktan sonra duanızı, tesbihatinizi yapın, çok faydalıdır. Secde yapmayın, dualarınıza devam edin. Güneş doğduktan sonra uyursanız güneş o eğiklikle size, beyninize öyle bir tokat atar ki bütün gün tanrılıktan kurtulamazsınız. Uyumayın, gerekirse tesbihinizi alın uzanın ama uyumayın. Güneş batarken de uykuda olmayın. Yine öyle bir tokat atar ki, bu sefer de gece boyu tanrılıktan kurtulamazsınız. Efendimiz (SAV) buyuruyor: “O saatlerde uyursanız korkarım aklınız azalır.” Uyarı böyle: Aklınız azalır. Akıl azalırsa kişi salak olur! Salak kendini Allah’a eş koşar, kendini bir şey sanar, “Ben de müstakilen varım, muhtarım, benim de gücüm var” der.

O halden nasıl kurtulunur? Sağlıklı düşünebilmek için, yani Hakk düşünebilmek için, Hakk’ı anlayabilmek için, Hakk’ı tavsiye edebilmek için, Hakk tavsiyelerini anlayabilmek için ve Hakk yolunda sabır gösterebilmek için lazım olan akıl ancak Hayye ale’s-Salah, Hayye ale’l-Felah uyarılarına uymak ve güneşin eğik olduğu o yarım saatlere dikkat etmekle olur. Dikkat edin, salâtle meşgul olmayanlar, hatta yanlış inanışlarda olan kimileri o saatte uyumuyor. O felsefelere inananlar güneş doğmadan kalkıp bir şeyler yapıyor, hümanist tanrı oluyor, iyi insan oluyor. Çünkü hedefleri o! Bizim hedefimiz çok farklı; tanrılıktan kurtulmak! Hedefi bu olan için uyanık olmak yetmez, o yanına zikrullahı da alır. Efendimiz (SAV) hadisinde diyor ki: “Kim sabah salâtını ikame eder, sonra da güneş doğduktan sonra işrak vaktine kadar zikrullahla meşgul olursa ve işrak vaktinde iki rekât salât ikame ederse tam, tam, tam bir Hac ve Umre sevabı alır.” Her gün! “Sizden Hac ve Umre görevi düşer” denmiyor, Hac ve Umre sevabı alırsınız, o kadar nur edirsiniz buyruluyor. O saatte o işi yapalım diye önemli bir mükâfat konuyor. Normal hayatta da böyle teşvikler, ödüller vardır; şunu yapana şu diye. Oraya da bir mükâfat konulmuş; güneşin tokadını yemeyin, tanrılık iddiasına mahkum olmayın diye!

İnşaAllah bir tövbe duası yapıp hayrlısıyla tamamlayalım.

Euzü billahi mineş şeytanir racim, Bismillahi'r Rahman'ir Rahim. "Vel asr, İnnel insane lefi husr, illelleziyne amenü ve amilüs salihati ve tevasav Bil-Hakk ve tevasav BisSabr." Sadakallahul azim.

"Sübhone Rabbike Rabbil İzzeti amma yasifun. Ve Selamün alelMürselin. VelHamdü LillahiRabbil âlemin." Âmin;

Rabbena zalemna enfusena ve inlemtağfirlena ve terhamna le nekûnenne minel hâsirîn.

Allahümme rahmetেকে ercu, fela tekilni ila nefsi tarfete aynin ve aslihli şe'ni küllehu, La ilahe illa ente Subhâneke, inni küntü minez zalimin.

Rabbi inniy zalemtü nefsi zulmen kebiyran ve la yağfiruz zünube illa ente, fağfirli mağfiraten min ındike verhamni, inneKE Ente'l Ğafurur Rahim ve Tevvabur Rahim.

Ve lekel utba hatta tarda, Ve lekel utba hatta tarda, Ve lekel utba hatta tarda, Ve la havle ve la kuvvete illa BiKE.

Subhaneke Allahümme ve BiHamdike estağfiruke ve etûbü ileyKE.

Sübhanallahi ve bihamdihi subhanallahil aziym estağfirullah ve etûbü ileyh.

Allahümme inni euzü bike en üşrike bike şey'en ve ene a'lem ve estağfiruke lima la a'lem inneKE Ente'l Allâmul ğuyub.

Eşhedü en La ilahe illallahül EhadüsSamedüllezey lem yelid ve lem yûled, velem yekün lehü küfüven ehad. Ala haziş şahadeti nahya ve aleyhe nemütü ve aleyhe nüb'asü İnşaAllah...

El-FATİHA

Rabbim Hac'ca gidecek arkadaşlarımızın ziyaretlerini, ibadetlerini makbul, hayrlı, kolay ve güzel eylesin. İnşaAllah onları orada özel ağırlasın ve lutfundan nimetler, hediyeler ikram ediversin. Giderken, ama özellikle dönerken "Allah'a eş koşmadan yaşayacak" şekilde dönmelerini lutfetsin. İnşaAllah şu andan itibaren hepimize böyle lutfetsin.

Tekrar buluşmak üzere Allah'a emanet olunuz.

Es Selâmü Aleyküm...

02 Safer 1431 / 16 Ocak 2010

Efendimiz (SAV) in Tebliği'ni şimdi farklı şekilde ele alacağız. Çünkü bu tebliğ fark edilmedikçe konunun anlaşılabilmesi ve yaşanabilmesi mümkün olmaz, Muhammedî olmak mümkün olmaz. Allah'a inanıyor ve çeşitli amellerle de meşgul oluyor olabilirsiniz, ancak Muhammedî olamazsınız. Özellikle çoğunluk öyledir ki, müslümanlık adı altında tarif edilen amellerle meşgul olduğu halde idraken Hz. Musa kavmi mantalitesinde yaşamaktadır. Muhammedi olabilmek çok farklı bir idrak noktasına gelmek ve onu kabullenmektir. Bunu anlamaya ve özümsemeye çalışmak gerekiyor.

Muhammedi Bakış Açısı ve Muhammedi İdrak, Efendimiz (SAV) in açıkladığı o gerçek Safa Tepesi'nden yaptığı tebliğe kadar bilinmeyen bir şeydi. Daha önce de La ilahe İllallah Kelime-i Tevhidi'nin manasına yönelik çeşitli açıklamalar, çalışmalar vardı. Ama Efendimiz'le birlikte gelen mana çok farklıydı, Kelime-i Tevhid'in Efendimiz'le olan açılımı çok farklıydı. Efendimiz (SAV) insanlara bildirdi ki, aslında siz kendinizi Allah'a eş koşuyorsunuz, dünyaya gelmekle Allah'a ortak oldunuz ama bunun farkında değilsiniz. Bilin ki, kendinizi Allah'a eş koştuğunuz sürece cennete giremezsiniz. Kendinizi eş koştuğunuz, kendinizi ilah ilan ettiğiniz o hale "La ilahe" deyin. Öyle bir ilah yok. İlla Allah. Efendimiz bunu anlatmakla ve bu idrakla nasıl yaşadığını göstermekle görevli idi. Sürekli anlatmaya çalıştığımız bu zaten.

Bu tebliği daha iyi anlamak üzere bir tefekkür yapacağız, bu amaçla Tablo 4'den çeşitli ana fikirler çıkaracağız. Birisi şudur, bizim bir başvuru kaynağımız Kur'an-ı Kerim'dir. Bu yüzden ondan yararlanabilmenin yolunu araştırmamız ve mutlaka bulmamız gerekiyor. Diğer, Kur'an-ı Kerim'den yararlanmamızı engelleyen şeylerden birisi Kur'an'daki öğütleri ötelemektir. Fark edin lütfen, ayetleri mana olarak zihnimizde farklı algılayıp Kur'an'daki öğütleri öteliyoruz. Mesela bir ayet kâfirden bahsediyor, kâfirlerle ilgili bir cümle var, okuyunca genellikle şöyle düşünülür, ayet o dönemde tapılan putlardan bahsediyor. Bu bakış o ayeti ötelemektir. "Olay benimle ilgili olmasa da ayetlerden bilgi alıyorum" diyen kişi Kur'an'ı ötelemiştir. "Ayet

putlara tapanlara kızıyor” der öteler. Bir başka ayette şirk ile karşılaşır, “Ben şirkle meşgul değilim” der ve öteler. Zulüm ve zalim kelimelerini okur, “Zulümle işim olmaz” der ve öteler. Böyle yaklaşınca Kur’an-ı Kerim’de ona hitap eden bir şey kalmaz. Oysa göreceğiz, Kur’an-ı Kerim’de geçen tüm kâfir, zalim, fasık kelimeleri bizzat okuyana hitap ediyor. Bizzat okuyana “Ey kâfir, ey münafık, ey şirk ehli, ey zalim” diyor. Böyle yaklaşırsanız ayetler sizinle ilgili olur, o zaman ayetlerden öğüt alınabilir. Şimdi ayetler size hitap etmeye başlar, okurken titremeye başlarsınız. Çünkü kâfir de, şirk ehli de, zalim de sizsiniz. Bu çerçevede 4. Tefekkür Sayfamıza bakmaya çalışacağız.

Euzü billahi mineş şeytanir racim, Bismillahi’r Rahmani’r Rahiym. “Vet-Tiyni vezZeytuni ve Turi Siyiniyn ve hazel Beledil Emin, Lekad halaknel insane fiy Ahseni Takviym, Sümme radednahu Esfele Safiliyn, Illelleziyne amenu ve amilus salihati fe lehüm ecrun ğayru memnun, Fe ma yükezzibüke ba’dü bidDiyn, EleysAllahu BiAhkemil Hâkimin.” Sadakallahul Azim. (Tiyn Suresi)

“Biz gerçekten insanı çok güzel bir surette yarattık. Sonra onu Esfele Safiliyne reddettik. Ancak iman edip salih amel işleyenler müstesna, onlar için kesilmeyen bir ecir vardır.” (Tiyn; 4, 5, 6)

Bu ayetler iki yapıdan bahsediyor, Ahsene Takviym ve Esfele Safiliyn. Ama “İman edip salih amel işleyenler müstesna” diye bir tanım yapıyor. Müstesna olmaları, Esfele Safiliyn olmadıkları anlamına gelmiyor. Bazı insanları Esfele Safiliyn’e reddettik, müstesna olanları Ahsene Takviym kıldık demiyor. İnsan Ahsene Takviym üzere yaratıldı, sonra Esfele Safiliyn’e reddedildi. Ayette söylenen budur. İman edip salih amel işleyenler Esfele Safiliyn yapıdan kurtulurlar. “Onlar müstesna” demek, onlar Esfele Safiliyn olarak kalmaz demektir. “Benim Esfele Safiliyn’le ilişkim yok” demek bu ayeti ötelemektir. Bizzat sana “Esfele Safiliyn yapıdasın” diyor. O yapıdan kurtulman için doğru iman etmen ve salih amel işlemen gerekiyor. Ancak öyle kurtulabilirsin. ‘Onlara sonu olmayan bir ecir vardır’ müjdesi kurtulanlar içindir.

Tablomuz Tiyn Suresi 4. ayetteki Ahsene Takviym/en güzel suret ile 5. ayetteki Esfele Safiliyn/reddedilmiş hali karşılaştırıyor. Bu ayetler bize bir hedef gösteriyor: Sizi Esfele Safiliyn’e reddettik ama siz Esfele Safiliyn’den kurtulun. Bu cümlelerimizi, bu yorumlarımızı İnsan-29 penceresinden oluşturuyoruz, çünkü o zaman bir öğüt çıkabiliyor. İnsan-29 penceresinden cümle kurarken idrakımız daima İnsan-30’dur: “Dileyen yok illa Allah.” Bu idrakı “dileyen Rabbine yönelir” gereği öğüde çeviriyoruz.

"A" TAKDİM FORMU "BEN"	"B" TAKDİM FORMU "BEN"
Tin-5: "Sümme radehdahu esfele safiliyn" Varlık ve Varlığın Muhtariyeti iddiası ile ken- disini Allah'a eş ve ortak koşan	Tin-4: "Lekad halaknel'insane fiyahseni takviym" İlmullah'ta Allah'ın dileğinin bir ilmi sureti olarak, muhtarlık söz konusu bile olmaksızın var görünen (Billahi anlamında iman)
ZULMANİ "BEN" Küfür sayılan bir iddiayı takdim.	NURANİ "BEN" veya RAHMANİ "BEN" ilmi sureti takdim. VEHİMİ "BEN" bu halin başlangıç bölümünü oluşturur.
VEHİMİN ZULMETİ • Vehmin suistimali, Vehmin vehmi • Deccaliyet Kısır Döngüsü Hayatı • "Nas" Suresi ile korunulmak istenen haldir.	VEHİM ile gelen NUR • İlmi suretler olan cü'î manaları anlamaya, varmış sanmaya ve bu var sanışa göre muamele yapmaya yarayan idrak gücü vehim • İhlas Hayat Döngüsüne vehim ile girilir.
NEFSE ZULÜM • Nefsin serri (Nefs kaydının küfür amaçlı kullanılması "ser" dir) • Deccaliyet Kısır Döngüsü'nü gerçek ve al- ternatifsiz hayat sanarak bunun hirsına girmek. Zilzâl-8. ayette söz konusu olan "ŞER". "Felak" Suresi ile korunulmak istenen durumlar.	NEFSİN HAKİKATİNE UYGUN SEYR HALİ • Nefsin Hayrı (Nefs kaydının durum tesbiti amaçlı kullanılması "hayr" dir) • Bu seyr İhlas Hayat Döngüsü'ndedir. Zilzâl-7. ayette söz konusu olan "HAYR".
HADDİ AŞAN (=ASİ) Mü'min-6. ayete göre ASHABUN NAR • Kendini eş koşan bilinç ile haddi aşar; • Eş koşmayı fiillerle ortaya koyarak haddi aşar Fatıha-7. ayetle "gayril mağdubi'aleyhim ve laddalliyn" diyerek istenmeyen durumlar	ALA SİRA TEL MÜSTAKİYM • Yasin-4. "alâ sıratın müstakiym" • Fatıha-6. ayet ile istenen yoldur. • Rum -30. ayette tavsiye edilen HANİF • En'am-79
BATIL Muhammed-3: "Bu böyledir; çünkü, kaşır olanlar (kendi varlığını eş koşanlar) batıla tabi oldular... iman edenler (var sanışını eş koşmaksızın Allah'a iman) ise, Rablerinden (olan) Hakk'a tabi oldular... işte; böylece Allah insanlara onların misallerini darbediyor.	HAKK • Asr-3. ayette tavsiye edilmesi önerilen "Hakk" bu yoldur; tavsiye edilecek "Sabır" da bu yol içindir.
Hacc-62: "İşte böyle... Çünkü Allah, O Hakk'dır. O'ndan başka çağırıkları ise, o batıldır. Mu- hakkak Allah, Alıyy'dir, Kebiyy'dir.	SALİH AMEL • Asr-3. ayette bahse konu olan SALİH AMEL ancak bu yolla mümkündür. • Maide-2. BİRR ve TAKVA • La ilahe illallah Muhammeden Rasulullah
BOŞ AMEL • Zümer-65. "Şirk koşarsan amellerin boşa gider." • Muhtariyetin korunması veya yüceltilmesi amaçlı fiiller (ameller)	GÜZEL, TAHİR • Vakıa-79
GİRKİN, NECİS • Tövbe -28	Feth-i Nurani (Rahmani)
Feth-i Zulmani Tanrısal düzenlemelere hürmet ve riayeti edeb sanar; oysa, kendi varlığını eş ko- şarak edepsizlik yapar	EDEB HALİ • Var sanışı suistimal etmemek hali
Onun herşeyi tanrılığı ve tanrılar için "B" Sırrınca Levh edemez. Deccaliyet Kısır Döngüsünde Kalır.	ALLAH RIZASI (Nefs-i Radiye, Nefs-i Mardiye) "A" ve "B" Muhasebesi içeren levh edile. İhlas Hayat Döngüsünde Herler. HİCRET

Biz Esfele Safiliyn'in takdimine "A" Takdim Formu "BEN" demiştik. Ah-sene Takviym'in takdimine ise "B" Takdim Formu "BEN" diyorduk. Asi olan Esfele Safiliyn'e "A", Amentü Billahî'nin "B"si yönünde "B" sırrını kavramış insana ise "B" demiştik. Hedefimiz Esfele Safiliyn'den kurtulmaktır. Nasıl kurtulacağımızı 6. ayet öğretiyor: İman edenler ve salih amel işleyenler müstesna. Esfele Safiliyn yapıdan kurtulmanın yolu iman edip salih amel işlemek! Ama kurtulmak için önce o Esfele Safiliyn yapıyı çok iyi bilmek gerekir. Çok iyi tanıyacaksınız ki ondan kurtulasınız.

Biz Esfele Safiliyn'in takdimine "A" Takdim Formu "BEN", Ahsene Takviym'in takdimine ise "B" Takdim Formu "BEN" demiştik. ASİ olan Esfele Safiliyn'e "A", diğerine Amentü Billahî'nin "B"sini, "B" sırrını kavramış insan olduğu için "B" demiştik. Esfele Safiliyn yapıyı insan çok sever, Kur'an'ın "reddettik, attık" dediği yapı öyle sevilir ki, insan o yapıya namaz kıldırır, oruç tutturur, o yapıyı Hac'ca götürür getirir, Esfele Safiliyn yapıya hayır yaptırır, Esfele Safiliyn yapıya tasavvuf öğretir, o yapı esma zikirleri yapar. Çünkü onu seviyor! Öyle doğdun. Kendini onun içinde bulduğun için ondan kurtulmak gibi bir fikir hiç aklına gelmez. Ayet bu yüzden çağırıyor, doğru iman ederek ve salih amel işleyerek Esfele Safiliyn yapıdan kurtulun. Bu çağrıya kim uyar?

Her yerde bir yönetmelik var, her işyerinin, her apartmanın kendine ait bir yönetmeliği var, okulların öğrenim hayatını disiplinize eden bir yönetmeliği var. Onlara biraz uymadığınızda, "Yönetmelik yokmuş gibi davranıyorsun, şu maddeleri hatırla" diye uyarırlar. Dünya yaşantın için de bir yönetmelik var ama hiç ona uymuyorsun. Yönetmelik yokmuş gibi, Kur'an yokmuş gibi yaşıyorsun. Bu hayatta bile yönetmelik yokmuş gibi yaşamana izin vermiyorlarken gerçek hayatta Kur'an yokmuş gibi rahat yaşayabileceğini sanıyor musun? Bu bir gaflet. Tiyn Suresi ayetlerinde bu gafletten kurtulmamız için uyarılıyoruz: Ey insanlar Esfele Safiliyn yapıdasınız, bu halden ancak Billahî manasında iman ve salih amelle kurtulabilirsiniz. Neden bu çağrıya kulak veren yok? Bu çağrıya herkes kulak vermez, ona kulak vermenin kuralı var. Efendimiz (SAV), insanlar bu hakikate neden kulak vermiyor diye öyle üzülüyor ki, neredeyse hasta olacak. Bunun üzerine Yasin-11'de Rabbi buyuruyor: "İnnema tünziru men ittebea'z zikra ve haşiye'r Rahmana bilğayb, febeşşirhu bimağfiretin ve ecrin keriyim: (Habibim) sen ancak zikre uyanları ve Rahman'dan haşyet duyanları uyarabilirsin, onları bağışlanma ve sonsuz ecir ile müjdele." Kural budur: Zikre uyan ve Rahman'dan haşyet duyan bu sesi duyar, ona ancak onlar uyar, sen yalnızca onları uyarabilirsin.

Özetleyelim: Esfele Safiliyn yapıdan kurtulman için uyarılıyorsun. On-
dan kurtulmak için iman ve salih amel şarttır. Eğer bu uyarının gereğini ya-
parsan kesintisiz bir ecirle müjdeleniyorsun. Bu çağrıya ancak zikre uyan ve
Rahmandan haşyet duyan kulak veriyor. Yani Kur'an'ı onlar muhatap alıyor.
Zikr'i muhatap almak yetmiyor, haşyet de duyacaksın. Ancak zikri muhatap
alan ve Rahman'dan haşyet duyan Rasulü dinler. Ancak onlar yönetmelik
varmış gibi yaşarlar, bir iş yapacaklarında ayet ne diyorsa onu yaparım, ha-
dis nasıl öneriyorsa öyle yaparım derler. Zikr'e uyan ve Rahman'dan haşyet
duyanlar böyledir. Bildiği gibi yaşayan, kendisine hoş geleni veya insanla-
rın beğendiğini önemseyen ve öyle yaşayan yapı Esfele Safiliyn'dir. Çünkü o
yaşantısıyla "Allahım sen bilmezsin, ben bilirim" der. O yapıdan kurtulmak
istiyorsan iman et ve salih amel işle. Bu uyarıya uymak için de haşyet duy!

Yasin Suresi 11. ayet "Benden korkanları" diyor. Dikkat edin, beni seven-
leri demiyor. Allah'ı sevmek bir insanın haddi değildir, hele Esfele Safiliyn
yapı Allah'ı hiç sevmez. O "Allah'ı seviyorum" diyorsa kendini kandırıyor-
dur. Allah sevilmez mi? Sevilir. Ama nasıl? Önce Haşyet duyarsın. Bu haşyeti
yeterince duyar ve müttaki/korunan olursan Allah seni sever. Seni sevdiğini
sen hisseder, bilir, yaşarsın. O sevinç senin Allah'ı sevmen demektir. Allah'ın
seni sevdiğini hissetmen, bilmen ve o bilgiyle yaşamak Allah'ı sevmek de-
mektir. Yoksa Esfele Safiliyn yapıyla; "Ben her şeyi severim, Allah'ı da sevi-
yorum" demen Allah'ı sevmek değildir. Ne haddine! Esfele Safiliyn Allah'ı
sevmez, o ancak menfaatini sever. "Allah'ı seviyorum" diyorsa bir menfaati
olduğu içindir. Haşyet olmadan sevgi olur mu? Öyle bir sevgi kişiyi rehavete,
boş vermişliğe götürür, işi sevgiyle hallettiğini zannedip Kur'an yokmuş gibi
yaşamaya devam eder. O yüzden, Rasulüne "Beni sevenleri uyarabilirsin"
demiyor. Haşyet duyanları ve zikre uyanları uyarabilirsin, ancak onlar kulak
verir. Neden Haşyetullah öneriliyor? Haşyetullah'ın oluşturacağı şudur:

"Eğer şu Kur'an'ı (başı semada, kökü yedi kat yerin dibinde) bir dağın
üzerine inzal etseydik, elbette onu Allah haşyetinden dolayı huşu ederek
çatlayıp parça parça olduğu halde görürdün. İşte bu misalleri insanlara te-
fekür etsinler diye darb ediyoruz." (Haşr-21)

Başı semada, kökü yedi kat yerin dibinde olan dağ kaskatı kesilmiş şuur
demektir. Ayette bahsedilen dağ enfüsi manada kişinin kendisinde ilan etti-
ği tanrılıktır, "BEN" diye takdim ettiği tanrılık iddiasıdır. İşte o iddia Kur'an'la
tanışır, yani Kur'an ona inzal olursa; o Kur'an'ı, Kur'an da onu muhatap
alır, ondaki Esfele Safiliyn yapı paramparça olur, huşu kesilir. Bu haşyetul-
lah öyle bir ilaçtır ki, o Esfele Safiliyn yapıyı paramparça eder.

“(Size o haberi getiren) şeytan ancak kendi dostlarını korkutur. Onlardan korkmayın, Benden korkun, eğer iman ehliyseniz.” (Al’u İmran-175)

Ayetteki öneri beni sevin değil, benden korkun. O korkudan sonra gelen sevgi muteberdir. O korkuyu hiçe sayan bir sevgi Esfele Safiliyn’e aittir. Zaten Esfele Safiliyn sende öyle bir sevgi oluşturur ki, korkuyu senden uzak tutar.

“Korkutmayın, müjdeleyin” cümlesini insanlar çok sever. Biraz korkudan bahsetseniz hemen onu dile getirirler; neden müjdelemiyor da korkutuyor-sun? Korkutunca gelirler mi? Gelmezler. Korkunca Esfele Safiliyn’ler gelmez. “Korkutmayın müjdeleyin” cümlesi “Billahi” anlamında iman etmişler içindir. Onlar için deniyor; artık onları korkutmayın, artık onları müjdeleyin! Ama kişinin Billahi anlamında iman edebilmesi için önce Haşyetullah’a girmesi şarttır. Girmişse, o imanla salih amel üzereyse “Onları korkutmayın, müjdeleyin” denir. Ayetlere dikkat edin, müjde onlaradır. Kesilmeyen ecir kimin içindir? Zikre uyanlar ve Haşyetullah duyanlar için. Rahman’dan haşyet duyanlar için. Artık onları müjdeleyin!

"A" TAKDİM FORMU "BEN"
Tin-5: "Sümme radednahu esfele safiliyn"
Varlık ve Varlığın Muhtariyeti iddiası ile kendisini Allah'a eş ve ortak koşan

Tefekkür Şeması 4'ten

Dünyaya geldiğimizde kendimizi içinde bulduğumuz yapı Esfele Safiliyn yapıdır. O yapıdan kurtulması dilenilmiş kişinin ulaşacağı ise Ahsene Takviym yapıdır. Bu yapıları çok iyi tanımak şart. Niçin? Mücadele etmek ve o mücadelede başarılı olmak için.

Tablomuzun bu satırında “Sümme radednâhu esfele safiliyn” grubunun, yani Esfele Safiliyn’e reddedilenin nasıl inandığı anlatılıyor. Kurtulmak için, iman ve salih ameli göreceğiz, Esfele Safiliyn ve Ahsene Takviym’in inanış biçimlerini karşılaştıracacağız. Esfele Safiliyn yapı varlık ve varlığın muhtariyeti iddiasıyla kendisini Allah’a eş ve ortak koşandır. Esfele Safiliyn’de iki iddia var; Varlık ve Varlığın Muhtariyeti İddiası! Meal ve tefsirlerde Esfele Safiliyn manası için “tabiat şartları, dünyadaki çeşitli yaşama şartları” gibi çeşitli açıklamalar görürsünüz. Hepsi doğru. Ama o şartlar sonucu oluşan idrak nedir? Böyle sorgulamazsa kişi tabiat şartlarını öterler, kendi üstüne kondurmaz veya tabiat şartlarından kurtulmak için Uzakdoğu felsefelerine başvurur.

Efendimiz (SAV)'in öğretisi dışındaki öğretilerden çare arayanların tamamı ateştedir, bunu unutmayın! Meal ve tefsirlerdeki o açıklamayla tabiat şartlarının sende oluşturduğu idrakı yakalayıp o idraktan kurtulman isteniyor. O idrak dururken tabiat şartlarından kurtulsan ne olur biliyor musunuz? O idrak dururken tabiat şartlarından kurtulan kişi uçuyor kaçıyor, geleni biliyor, gideni biliyor, senin cebindeki biliyor, kaşığı eğiyor... Liste uzar gider. Bunları tabiat şartlarından kurtulmak kabul ediyor. Bunlar Esfele Safiliyn'in yetenekleri. Biraz gayret eden herkese -her Esfele Safiliyn'e- bunlar açık. Bunları marifet sanmayın. Marifet Esfele Safiliyn'den kurtularak Allah'ı bilmektir, ona marifet denir. Ateşte yürümeyi, kendisine şiş sokarak bir şeyler göstermeyi marifet sanmak Esfele Safiliyn'e ait yeteneklerle meşgul olmaktır. Onlar herkese açıktır, inanmayan da başarabilir. Beş duyu şartlarını aşıp beynin öğretilerini değiştirdiğinde Esfele Safiliyn yapı onların tümünü yapabilir. O yeteneklere rağmen aynı idrakı taşıyorsan bir önemi yok. Önemli olan o idrakın değişmesidir. O idrakla yaşamaktan kurtulman gerekir. Esfele Safiliyn yapının idrakı "Varlık ve Varlığın Muhtariyeti" iddiasına dayanır. Değişmesi gereken bu "Varım ve Muhtarım" idrakıdır.

Esfele Safiliyn yapı şu üç şeyi bilerek bilmeyerek ama 7x24 uygular. Bir: Hüküm verir. Kur'an buyurur ki hüküm Allah'ındır. İki: Mülk benimdir der, bedene sahip çıkar. Kur'an buyurur ki mülk Allah'ındır. Mülk öncelikle bedendir ve beden Allah'ındır. Üç: Müstakil aklı, iradesi ve gücü olduğunu iddia eder, "Müstakil gücüm var" der. Oysa Kur'an buyurur ki güç Allah'ındır. İşte Esfele Safiliyn yapının, tanrılık iddiasında bulunan yapının en önemli üç belirtisi: Mülk sahibidir, hüküm verir, güç sergiler, güç gösterir.

İnsan zanneder ki, seccadeye geldiği zaman bunlardan kurtulacak, bunları yapmayacak. Hayır! Birçok kişinin ilk sorusudur; salâtın önemini anladım, salât ikame ediyorum. Ancak daha önce aklıma gelmeyen şeyler salâtta geliyor, unuttuğum şeyleri bile salâtta hatırlıyorum. Nasıl düzeltebilirim? Kesinlikle seccadede, salât anında düzeltemezsiniz! Salâtta neyi düzeltmek istiyorsanız onu normal yaşantıda düzelteceksiniz. İnsanlarla ve kendinizle ilişkilerinizde siz eğer tanrılık iddiasındaysanız, Esfele Safiliyn yapıdaysanız salâtta da o yapıda olmak zorundasınız. Seccadeye gelmekle Esfele Safiliyn yapı gitmez. Normal yaşantıda kaldırırsanız ancak öyle gider.

"A" Takdimiyle "BEN" diyenin imanı muhtariyet içerir. "Sümme radedna-hu Esfele Safiliyn" gereği bu yapısına "BEN" diyenin imanında Varlık ve Varlığın Muhtariyeti iddiası vardır. Allah'tan gayri bir varlık ilan edip o varlığa

muhtarlık vererek kendisindeki yapıyı Allah'a eş ve ortak koşar. Eş koşmak varsa şirk ve küfür vardır. O küfrün tam karşılığıdır, şirkin tam karşılığıdır. Niye başka yerde, başkasında arıyorsun? Ayetler sendeki yapıya sesleniyor. Kâfir sendeki Esfele Safiliyn yapıdır, kurtulman için bir öğüt var, öteleme!

"B" Takdim Formu "BEN" in imanı çok farklıdır, "Ben İlmullah'ta Allah'ın dileğinin bir ilmi sureti olarak muhtarlık söz konusu bile olmaksızın var görünenim" der. Burayı çok iyi irdeleyeceğiz. Anlamamız ve idrakı buraya taşımamız gerekiyor. Ve bu daha başlangıç idrak, başlangıç için taşınılması gereken idrak budur: İlmullah'ta Allah'ın dileğinin bir ilmi sureti olarak muhtarlık söz konusu bile olmaksızın var görünenim. Bu idrakta "muhtarım-muhtar değilim" tartışması yoktur. Çünkü muhtar değilim demek de aslında farklı bir iddiadır. "B" imanı böyledir; muhtarlık söz konusu bile olmaksızın var gibi görünenim, var görünüyorum, yalancı-yabancı bir görünüyüm. Nerede? İlmullah'ta! İlmullah'ta Allah'ın dileğinin görüntüsüyüm, suretiyim. Bu suretlere İlmullah'taki suretler anlamında ilmî suretler deriz. Demek ki bir ilmî suretsin. Kendisini var gibi görür, var sanar ama bu suret, İlmullah'ta Allah'ın dileğinin suretinden başka bir şey değil. Allah'ın ilminde ilmî bir suret. Senlik hiçbir şey yok! Allah'ın ilminde, ilmine ait, ilminin bir görüntüsü! Böyle olmasına rağmen "B" halinden "A" formuna nasıl geçiliyor?

İlmî suret Ahsene Takviym yapıdır. Allah o görüntünün önce kendini 'var' sanmasını, sonra 'varım ve muhtarım' demesini dilemiştir. "Sümme radednahu Esfele Safiliyn" ile açıklanan 'varım ve muhtarım' sanıştır. Bu yüzden o yapı varım ve muhtarım der, müstakillik ilan eder. Böylece, Allah'ın ilmine sahip çıkarak o özelliği kendisinin ilan etmiş olur. Artık o "Ben ayrı bir varlığım" iddiasıyla muhtar bir varlık olarak Allah'tan ayrı ben de varım manasında "BEN" demektedir. Çünkü o artık Esfele Safiliyn yapıdır. "Ancak Mütekebbir olan Allah BEN der" gerçeğini hiçe sayarak "Ben de "BEN" derim, ben de cürmüme göre mütekebbirim" diyerek Allah'a eş koşar. "B" Takdim Formu'yla yaşayan idrak "Ben İlmullah'ta Allah'ın dileğinin bir sureti olarak var görünenim" diyorken "Varım ve muhtarım" demesi dilenince "B" idrakı "A" Takdim Formu "BEN" e dönüşüp "Ben muhtarım" dedi.

VEHİMİN ZULMETİ

- Vehmin suistimali, Vehmin vehmi
- Deccaliyet Kısır Döngüsü Hayatı
- "Nas" Suresi ile korunulmak istenen haldir.

VEHİM ile gelen NUR

- İlmî suretler olan cü'î manaları anlamaya, varmış sanmaya ve bu var sanışa göre muamele yapmaya yarayan idrak gücü vehim
- İhlas Hayat Döngüsüne vehim ile girilir.

Kendini Hissetme Duygusu'nu, yani kendinizi hissetmeyi tefekkür edin, bunu canlandırın. Çünkü sizde gerçek olan tek şey Kendini Hissetme Duygusu'dur. Onu saflaştırıp, soyutlayıp tek hissedebilir misiniz? Kendinizi hissettiğiniz Kendini Hissetme Duygusu'nu sizin sandığınız ve var bildiğiniz tüm şeylerden arındırıp saflaştırarak hissedebilir misiniz? Yalnızca Kendini Hissetme Duygusu'nu "VAR" hissedebilir misiniz? Bunu başarmanız size çok mesafe kazandırır. Çünkü sizi önemli bir noktaya taşıyacak olan sizdeki Kendini Hissetme Duygusu'dur. Siz kendinizi hissettiğiniz o duyguyu takdim edersiniz. "BEN" derken kendinizi hissettiğiniz hisse, benlik hissine "BEN" dersiniz, kendinizi öyle takdim edersiniz.

BEN'in özelliklerini farklı kelime ve kavramlarla söylemeye çalışıyoruz ki, bir yerlerde bu kelimeler geçtiği zaman tanımı tam yerine koyabilelim, manayı açabilelim. Esfele Safiliyn yapı "Varım ve Muhtarım" iddiasını "BEN" diye takdim eder, ona zulmani "BEN" diyoruz. Esfele Safiliyn "BEN" derken zulmani "BEN"i takdim ediyor. Kişi doğup etrafı tanıdıktan sonra kendini takdim ederken söylediği "BEN" zulmani "BEN"dir. Başlarken kendisini zulmani "BEN"le takdim eder. Bu "BEN" küfür olan bir iddiayı takdimdir. Esfele Safiliyn "BEN" derken küfür takdim eder, "Ben Allaha ortağım, eşim" der.

"BEN" derken takdim edilenin bir idrak olduğunu biliyorsunuz. Zulmani "BEN" küfür sayılan bir idrakı takdimdir. Vehmi "BEN" nurani-Rahmani "BEN" olup ilmî sureti takdimdir. Eğer kişi Billahi anlamda iman ediyorsa onun takdim ettiği "BEN" Rahmani "BEN"dir, "BEN" derken takdim ettiği şey ilmî surettir. O kişi Allah'ın ilminde Allah'ın dileğinin suretini takdim ettiğinin bilincindedir. Var görünen emanet sureti, bir yetkiyle "BEN" dediği o sureti takdim eder. Kişi, önce zulmani "BEN" olmak üzere, "BEN"lerden kurtulması gerektiğini anladığında yöntem olarak dilinden "BEN" demeyi silmekle ondan kurtulamaz, "BEN"i dilinizden çekmekle o idrak yok olmaz!

İnsana Kendini Hissetme Duygusu verildiğinde onunla beraber gelen bir özellik vardır; Muhtariyeti Tercih Gücü. Ona verilen Muhtariyeti Tercih Gücü'nün bu iki "BEN"le ilişkisine bakmaya çalışalım. Aslında Muhtar ve Mütekebbir ancak Allah'tır. Dolayısıyla, Allah'ın ilminde Onun dileğinin sureti olan ilmî suret de muhtardır. Allah muhtar olduğu için ilmî suret de muhtardır. Allah o ilmî surete "BEN" diyecek birisini dilediğinde bu muhtarlık devam eder, bu özellik ilmî surette öylece devam eder. Eğer bütün yaşayanlar Mudill ismi kapsamında olsaydı, yani dünyaya gelenlerin hepsi cehennem için yaratılmış olsaydı, hepimiz daima kendimizi "var ve muhtar" sanacaktık, öyle yaşayıp gidecektik. Muhtar olup olmadığımızı dü-

şünmeyecektik bile. Öyle bir konu olmayacaktı. Allah muhtardır, dileğiyle oluşan ilmi surete “Kendini muhtar sanacaksın” demiş, öyle dilemiş, o da öyle bilecekti. Ancak bir kısım insanı Hâdi ismi kapsamında işin gerçeğini öğrenmesini dilemiş, onlar kendini muhtar sanma hali olan Esfele Safiliyn yapıdan kurtulup “muhtar değilmışiz” keşfine geçecek. İki hal; Mudıll ismi kapsamındaki idrak ve Hâdi ismi kapsamındaki idrak. Birisi “ben muhtarım” diyor, diğeri “muhtarlık söz konusu bile değil, Mütekebbir olan Allah muhtardır” diyor. İnsan-29 diyor ki, dileyen Rabbine döner. Bu tabloya bakılınca, bazı insanlar muhtariyeti, bazıları da muhtarlık söz konusu bile değil hali tercih ediyormuş gibi bir manzara vardır. Hâdi ismi kapsamında olanlar kendilerinin muhtar olmadıkları keşfini yapacakları için, sanki onlar Hidayeti, diğerleri de Şekaveti tercih ediyormuş gibi bir görüntü var, değil mi? Birileri muhtarlığı, diğerleri de muhtar olmamayı tercih etmiş gibi bir görüntü var. Bu manzara çokluk âleminde ve İnsan-29 gereğidir. Aslında tüm bunlar İnsan-30 gereği olmuş bitmiş şeylerdir. Takdirin yaşandığı hali İnsan-29 görüntüsüdür. İnsan-29 manzarası sanki bir tercih varmış gibi gözüktüğü için muhtar olmama halini yaşayanlar sanki muhtarlığı tercih etmemiş gibi olurlar. Olmayan bir şeyin tercihi söz konusuymuş gibi olduğundan o hal Muhtariyeti Tercih Gücü olarak tanımlanır.

“Ya eyyühellezine amenü, Aminü Billahi: Ey iman edenler, Billahi anlamında (düzgün, doğru) iman edin.” (Nisa-136)

“İman ediyorum” diyenlere sesleniyor: Ey iman edenler, Billahi anlamında “B”ye göre iman edin. “Ey iman edenler” dediği Esfele Safiliyn yapıdır. O yapıda olana diyor ki; Esfele Safiliyn yapıyla iman edemezsin, Esfele Safiliyn yapıdan kurtularak iman et! Esfele Safiliyn yapı bu işi bilmez, yapamaz. Ey iman ediyorum diyen Esfele Safiliyn yapı, düzgün iman et. “B” kapsamında, Billahi anlamında iman et!

“Kendi hevasını kendine tanrı edineni gördün mü?” (Furkan-43)

Kendi hevasını kendine tanrı edinen ne demektir? Esfele Safiliyn yapının iddiasını/hevasını kendine tanrı edinmesidir. O iddiasını tanrı edinmiştir.

“Allah yanı sıra tanrı edinme. Tanrı yoktur, illa HU! Onun vechi harici yoktur.” (Kasas-88)

Kendisini Esfele Safiliyn kabul etmeyen bu ayeti de öteler, “Benimle ilgili değil” der. Zaten o Kur’an’da kendine ait bir şey bulamaz. Ayet Esfele Safiliyn’e sesleniyor, kendisinin bizzat Esfele Safiliyn yapıda olduğunu idrak ve itiraf edene, fark edene “Allah yanı sıra tanrı edinme” diyor. Ayet biz-

zat sana bir öğüt: Esfele Safiliyn'den kurtulmak istiyorsan kendini tanrı ilan etme. Ayetler talibe öğüt verir, seslenir, o da öğüde uyar.

“Allah yanı sıra ilah oluşturma. Sonra aşağılanmış ve kendi başına bırakılmış olursun.” (İsra-22)

“Onlar sadece zanna tabi oluyorlar. Zan ise Hakk’tan hiçbir şey ifade etmez.” (Necm-28)

“Zanna tabi olmak” ifadesindeki zannı çözmek lazım. Bu kendini var ve muhtar sanmaktır. Kişi muhtariyet ilan ettiği bir varlık zannına tabi oluyor. Bu zannın Hakk’tan bir şey ifade etmediğini göreceğiz.

“Allah’ı Hakk’ıyla idrak edemediler.” (Hac-74)

“Allah’ı Hakk’ıyla idrak edemediler” diyor. Şu önemli notu paylaşayım: Efendimiz (SAV)’le birlikte ALLAH’I TANIMA DÖNEMİ başladı, Allah’a inanma dönemi değil! Mesele Allah’ı tanımak olduğu için işin “Tanıma” ana fikri üzerine bina edilmesi gerektiği öğretildi. Öyleyse Muhammedî olan Allah’ı tanıma çalışmaları yapar, yapmalıdır. Allah’ı tanırsa ne olur? Tanıdıkça kendisinin ilah olmadığını fark eder ve ilah yapıya “La ilahe” der. Onu yok ederek “İlla Allah” gerçeğine kavuşur.

“Rabbimiz hakkında beslediğiniz zann var ya, işte sizi o mahvetti ve siz kaybedenlerden oldunuz.” (Fussilet-23)

Bu ayetler hep inancımızı yoklamamız, imanımızı incelememiz ve onarmamız için Billahi anlamında inanmayı öğreten öğütlerdir.

Tanrılık iddiasındaki yapı zulmani “BEN”i takdim eder. Billahi anlamında iman edenin bir iddiası yoktur. O kendisine verilmiş izin ve yetkiyle, yalnızca var görüneni takdim eder. Ona vehmi/nurani/Rahmani “BEN” diyoruz. Vehmi “BEN”le takdim Ahsene Takviym yapının başlangıç halidir.

Tablonun şu satırı Vehmin Zulmeti ile Vehim’i kıyaslıyor. Vehmin Zulmeti kitaplarda çok fazla incelenme fırsatı yakalayamamış, çok fazla açıklamamış, örtülü kalmış bir noktadır. Çok önemli bir gerçeği içermiş, saklamış ki örtülü durmuş! O örtüye hafif dokunalım.

VEHMIN ZULMETİ
 • Vehmin suistimali, Vehmin vehmi
 • Deccaliyet Kısır Döngüsü Hayatı
 • “Nas” Suresi ile korunulmak istenen haldir.

VEHİM ile gelen NUR
 • İlmî suretler olan cü’i manaları anlamaya, varmış sanmaya ve bu var sanışa göre muamele yapmaya yarayan idrak gücü vehim
 • İhlas Hayat Döngüsüne vehim ile girilir.

Esfele Safiliyn Vehmin Zulmeti'dir, onun idrakı vehmin zulmetidir. Ahsene Takviym yapı vehimdir. Ahsene Takviym de "BEN" diyen Rahmani "BEN"dir, nurani "BEN"dir ve o vehimdir. "BEN" demek ilmî suretin vehmidir. Dedik ya, kendisini VAR sanar, VAR GİBİ görünür. Var görüldüğünün bilincinde olan biri var, Var Gibi görünen biri var; işte o vehimdir. Vehmi tekrar hatırlayalım: İlmî suretler olan cüz'i manaları anlamaya, var sanmaya ve bu var sanışa göre muamele yapmaya yarayan idrak gücü VEHİM'dir. O Allah'ın ilminde Allah'ın dileğinin suretidir, ilmî surettir. İlmî suretler olan bu cüzî manaları anlamaya, varmış sanmaya ve bu var sanışa göre muamele etmeye yarayan idrak gücüne vehim diyoruz. Bu vehim sayesinde ki, o ilmî suret kendisini var sanar. Bu var sanış vehimdir! Bu var sanışı ileri götürüp "Varım ve muhtarım" demek onu suiistimal etmektir. Lütfen dikkat edin. İlmî Suret'in kendini var sanması o ilmî surete verilen vehim yüzündendir, vehim dediğimiz idrak gereğidir. O ilmî sureti var sanana vehim diyoruz. Ama bu var sanışı ileri götürüp, var sanışa kanıp "varım ve muhtarım" demek, vehim halini suiistimal etmek VEHİMİN ZULMETİ'dir. Esfele Safiliyn yapı vehmin suiistimali halidir ki, ona vehmin zulmeti veya vehmin vehmi de deriz. Neden vehmin vehmi? İlmî suretin kendisini var sandığı hal Vehim. Vehim hali kendisi de bir vehim üretiyor. Ürettiği bu vehim var sanış olmayıp "varım ve muhtarım" zannıdır. Dolayısıyla, bu zan vehmin ürettiği bir vehimdir. Vehmi öğrendi ve suiistimal etti, vehmi tekrar vehim üretmede kullandı. "İnsanlar nankördür" diye buna denir. Vehmi suiistimal ederek kendi için kullandı, muhtariyetini ilan etti ve nankör oldu. "Var san" dendi, o "Varım ve Muhtarım" dedi, vehim sermayesini muhtariyetine sermaye yaptı. Sermayeyi kötü kullandığı için, değerini bilmediği için nankör oldu. Bu durumda karşımıza iki hayat tarzı çıkar. Esfele Safiliyn yapının hayat tarzı, Ahsene Takviym yapıya uygun seyir olan hayat tarzı. Yani "A" Takdim Formu "BEN"nin hayat tarzı, "B" Takdim Formu "BEN"nin hayat tarzı. Kendini zulmani BEN olarak takdim edenin zulmani yaşantısı, Billahi anlamında iman eden Rahmani BEN'in yaşayışı. Vehm'i ve Zulmeti'ni böyle de tanımlıyoruz.

Esfele Safiliyn yapının hayat tarzı Deccaliyet Kısır Döngüsü'dür, Deccaliyet dediğimiz hayattır. Bu döngünün, ileride dünyaya gelecek olan ve bu işi maksimum noktada yapacak en önemli şahsına Deccal deriz. Billahi anlamında "BEN" diyenin hayat tarzı ise İhlâs Suresi'nin Hayat Döngüsü'dür. Bu hayatın en önemli kişisi, o hayatı en uç idrak noktasında yaşayan ve gösteren de RASÛLULLAH sallallahu aleyhi vesellem'dir. İnsan doğarken Deccaliyet Kısır Döngüsü içerisinde Esfele Safiliyn yapıya "BEN" diyerek, bu hayat tar-

zıyla dünyaya başlıyor. Müslümanların arasında doğmuşsa bu hayat tarzına İslamiyet'i yaşatmaya çalışıyor, bu hayat tarzına zikrullah yaptırıyor, salât, oruç ve ibadet adı verilen diğerlerini yaptırıyor. Burayı kavramaya çalışalım.

Euzü billahi mineş şeytanir racim Bismillahi'r Rahmani'r Rahiyim "Kul euzü Bi Rabbin nas, Melikin nas, İlahin nas, min şerril vesvasil hannas, elle-ziy yüvesvisu fi sudurin nas, minel cinneti ven nas." Sadakallahul azim. (Nas)

Nas Suresi'nde Esfele Safiliyn'den çıkan vesvese ve zanlardan korunmaya çalışırız. O vehmin zulmetinden korunmak için okumamız gereken bir suredir. Diğer türlü okuyan da yararını görür. Tanrılık iddiasında bulunan ve bunun farkında olmayan birisi kendi tanrılığını diğer tanrıların vesvese, zan ve nazarlarından korumak için okursa da tesir eder. Tanrısını korumuş, cehenneme götüreceğini iyi muhafaza etmiş olur, kargoyu sağlam teslim eder.

"Nefse zulmeden" ve "nefsin hakikatine uygun seyr hali" çok önemli iki haldir. Kur'an "Nefsinize zulmetmeyin, zalim olursunuz" öğüdünü verirken yine kime sesleniyor? Esfele Safiliyn yapıya! Nefsine zulmedersen Esfele Safiliyn yapıda kalırsın diyor. Nefse zulmetmemeyi öğrenen o yapıdan kurtulur. Kurtulunca Ahsene Takviym yaşantı başlar. Ahsene Takviym yapıyı Esfele Safiliyn olarak yaşatmak nefse zulümdür. Eğer siz çok güzel biçimde yaratıldığı söylenen Ahsene Takviym özellikteki yapıyı Esfele Safiliyn olarak yaşatırsanız, ona öyle bir hayat tarzı sunarsanız nefsinize zulmetmiş olursunuz. Kendini Allah'a eş ve ortak koşmayan hali Allah'a eş ve ortak koşan hayat tarzına sokarak yaşatırsanız siz o nefse zulmetmiş olursunuz. Zulüm hakkını vermemektir, onu yapan da zalimdir. Siz Ahsene Takviym yapının hakkını vermiyorsunuz. "Ben var görünenim, bu var görünen halimi Allah'a eş ve ortak koşmuyorum" diyen Ahsene Takviym yapıyı siz alıyor, hakkını vermiyor, onu "Var ve Muhtar" yapıyorsunuz, onu Allah'a eş ve ortak koşan bir hayat tarzının içine sokuyorsunuz. Böylece o yapının hakkını vermediniz, zalim oldunuz, nefse zulm ettiniz. İşte bu zulümle Nefsin Şerri oluşuyor.

NEFSE ZULÜM

- Nefsin şerri (Nefs kaydının küfür amaçlı kullanılması "şer" dir.)
- Deccaliyet Kısır Döngüsü'nü gerçek ve alternatifsiz hayat sanarak bunun hırsına girmek.
- Zilzâl-8. ayette söz konusu olan "ŞER".
- "Felak" Suresi ile korunulmak istenen durumlar.

Şer ve nefsin şerri tablomuzda bir cümleyle tanımlandı: Nefs kaydının küfür amaçlı kullanılması Şer'dir. Şer budur, başka şer tarifi tanrısaldir. Tanrılığını ilan etmiş kişilerin olumsuz davranışlarını şer diye tanımlamak yanlışır. Olumsuz davranmayan birinin ben şerle meşgul değilim sanması gafletin ta kendisidir. Şer size verilen sermayeyi, size verilen özelliği, size verilen nefis kaydını küfür amaçlı kullanmanızdır. Peki, nefis nedir?

Kendini Hissetme Duygusu'nda bir ilmi suret oluştu. Bu ilmî suret bir cüzî manadır. Bu cüzî mana nasıl bir ilmî suret olarak dilenmişse, kendi şartları neyse o şartlarla sınırlı olarak kendisini hisseder. Asıl KENDİNİ HİSSETME Mütekebbir olan Allah'a aittir, kendisini ancak Allah hisseder ve hissedişine ancak o "BEN" der: BEN BENim! "Ben benim" sesleniş evrende çok önemli bir şeydir. Esas olan Kendini Hissetme Duygusu Ehad ve Samed vasıflıdır, o "BEN" der. Onun kaplamadığı yer yoktur. Aynı şey sağlıklı bir vücutta, sizde de yok mu? Vücudunuzun her noktasında kendinizi hissedersiniz. Sağlıklıysanız, toplu iğneyi nereye dokundursanız hissedersiniz, kendinizi hissetmediğiniz bir noktanız yoktur. Sistemde de kendini hissetmeyen bir nokta yok! Kendini Hissetme Duygusu'nda boşluk yok! Esas olan her şeyi kaplayan Kendini Hissetme Duygusu'dur, onun kaplamadığı bir yer yoktur, tüm ilmî suretleri kaplar. İlmî suretler her yeri kaplayan bu hissetmeden yararlanarak ilmi suret şartlarında kendilerini hissederler. Burayı yakalayın lütfen! Kendini Hissetme Duygusu her yeri kapladığı için ilmî suret de ondadır, Kendini Hissetme Duygusu havuzundadır. O havuzda ne dilenmişse ilmî suret o dilenen halle kendisini hisseder. Dilenen haliyle kendisini hissedenden ilmî suret kendini var sanar. Bu var sanış vehimdir. İlmî suretin Kendini Hissetme Duygusu'ndan yararlanarak o suret şartlarında kendini var sanması VEHİM'dir. İlmî suretin Kendini Hissetme havuzundan yararlanarak ama ilmî suret sınırlarında kendini hissetmesi, bu var sanış onun NEFS'idir. Nefsin bu tarifine dikkat eden nefsi çözer. Nefsi çözen, nefsi bilen Rabbi bilir. Anında! Anında bileceğiniz, anında yapacağınız sıçramadır o. Kendini Hissetme alanında, İlmullah'ta, esas var olan Kendini Hissetme içerisinde ne dilenilmişse ilmi suret o şartlarda Kendini Hissetme Duygusu'nun esastan yararlanarak kendini hisseder, o şartlarda his eder, var sanar. İşte onun bu var sanışı o ilmî suretin nefsidir. Siz bu nefsi küfür amaçlı kullanırsanız, bu hissediş "Varım ve Muhtarım" yolunda bir hayat tarzında kullanırsanız nefis sermayesinden şer doğar, NEFSİN ŞERRİ doğar. Ve nefsin şerriyle meşgul olan kişi Deccaliyet Kısır Döngüsü'nü gerçek ve alternatifsiz hayat sanarak bunun hırsına girer. Deccaliyet Kısır Döngüsü'nü gerçek ve bir alternatifi

olmayan hayat sanıp onun hırsına giren ilmi suret öyle dilenilmişse hep öyle yaşar. O hayat tarzı ona süslü ve kolay gelir. Bir de nefsin hakikatine uygun seyr hali var, o nedir?

İnsanların, varlıkların nefsini tanımlarken bir çokluk hissedilir. “Her nefs ölümü tadıcıdır” ayetinde bir çokluk var, kesret âlemine ait bir nefs tanımı var. Nefs ve nefsin hakikatini tanımladık, kulun kendini var sanışının altında Ehad ve Samed vasıflı Kendini Hissetme Duygusu vardır. Nefsin hakikati budur. Bu hakikat kendisini bir ilmî surette hissetti, onun adı nefis! Siz kendinizi hissetmiyor musunuz? İşte sizin nefsiniz! Kendinizi hissetme sizin nefsinizdir! Ayeti, “Her kendini hisseden ölümü tadacaktır” şeklinde düşünürseniz daha kolay anlarsınız. Her nefis; her kendini hisseden, her kendini bilen, her kendine BEN diyen, her kendini var sanan ölümü tadacaktır. Her nefis, her kendini hisseden! Senin kendini hissedişin esas Kendini Hissetme’den geliyor. Kendini hissedişini müstakil, muhtar sanarsan o sanışın adı Vehmin Zulmeti’dir. Sen o zanla, o sanışla İLAH oldun. İşin hakikati olan senin kendini hissedişin şöyle: Her şeyi ve her yeri kaplayan Kendini Hissetme Duygusu’nda sen ilmî suret şartlarıyla sınırlı olarak o hissetmeden yaralandın ve ilmî suretinin şartlarında kendini var sandın. Bu senin NEFS’indir Nefsinin hakikati her yeri kaplayan Ehad ve Samed olan kendini hisseden-dir, Mütekebbir olandır. Eğer ilmî suretin şartlarıyla sınırlı Kendini Hissediş’i hakikatine yönlendirirsen nefis hakikatine uygun seyr halinde olur.

Bu tanımlar yapılmamış olsa hakikat nedir, seyr nasıl olur bilinmez ki.

Nefsin Hakikatine Uygun Seyr’in hayat tarzını oluşturan döngüye de İHLAS HAYAT DÖNGÜSÜ diyoruz. Bu döngü Ehad’la başlıyor, Küfüven Ehad’la bitiyor. Ehad’la başlıyor, senin tesbit ettiğin Ehad’la bitiyor. Senin bilmediğin, olmadığın Ehad’la başlıyor, senin tesbit ettiğin, ulaştığın Ehad’la bitiyor. İhlâs Hayat Döngüsü böyle bir döngü ve demek ki dönüşün oraya.

Euzü billahi mineş şeytanir raciym, Bismillahir Rahmanir Rahiym. “İza zülziletül ardu zilzaleha ve ahracetil ardu eskaleha ve kalel insanü maleha, yevme izin tühaddisü ahbareha, Bienne Rabbeke evha leha, yevmeizin yasdurunnasü eştaten liyurav a’malehüm, Femen ya’mel miskale zerratin hayran yerahu, vemen ya’mel miskale zerratin şerran yerahu.” (Zilzal Suresi)

Bu sureyi çok tefekkür edelim. 7 ve 8. ayetler; “Kim zerre kadar hayr işlerse karşısına o çıkar, kim zerre kadar şer işlerse o da onunla karşılaşacaktır” der. Bu hayr ve şerri Esfele Safiliyn yapı kendi özelliklerine göre tanımlarsa

müflis olacağı bir iş yapmış olur, boşuna yorulur ve terler. Tanrıların birbirlerine iyi davranmalarını ve memnun etmelerini hayr sanmak, birbirlerini üzmelerini ve kandırmalarını da şer sanmak yanlıştır. ŞER tek şeydir; nefis yeteneğinizi Allah'a eş ve ortak koşacak şekilde kullanmak. HAYR tek şeydir; nefis yeteneğini hakikati yönünde seyre dâhil etmek. Ayeti şimdi anlamaya başlamış oluruz. Zerre şer yapmışsan, zerre kadar küfür ehliysen karşılığını göreceksin. Zerre hayr yapmışsan, küfür ehli olmamanın karşılığını göreceksin. Böyle anlaşılmazsa bu ayetler size iyi insan olmayı anlatır, sizi kandırırlar. İyi insan olmaya çalışmayın, iyi insanların da cehennemde kontenjanları var, orada onların da yeri var. İyi insan cennete gidecek değildir. Eğer hayr ve şer-i iyi insan olma anlar ve uygularsanız hümanist tanrı olursunuz. Varlığını ve muhtariyetini insanların iyiliğine harcayan bir tanrı.

“De ki: “Eğer saparsam ancak kendi nefsimin aleyhine saparım. Doğru yolu bulursam Rabbimin bana vahyettiği şey iledir. Muhakkak ki O Semî'dir ve Garib'dir.” (Sebe-50)

Bu ayetin bize vurguladığı gerçeği konuşmadan önce “sapma”yı hatırlayalım. Sapmak artık anlaşıldı. Kendini, varlığını Allah'a eş ve ortak koşmak sapmaktır. Bunun dışında bir şeyi düşünmez Muhammedî, bunun dışında bir şeyi yorumlamaz. Muhammedî İdrak bununla meşguldür; ben kendimi Allah'a eş ve ortak koşuyor muyum? İdrakım ve fiillerimle kendimi eş ve ortak koşuyor muyum? Bundan kurtulmalıyım. Muhammedi İdrak bunu öğretir. Eğer saparsam; eğer varlığımı Allah'a eş ve ortak koşarsam, buna ait fiiller ortaya koyarsam, ancak kendi nefsimin aleyhine saparım. Eğer doğru yolu bulursam Rabbimin bana vahyettiği şey iledir. Bu ayette doğru yolu bulmanın İnsan-30 gereği izahı var. Yani kader sırrıyla, kader bilgisi içerisinde açıklanışı var. Buna göre doğru yol Rabbimin bana vahyettiği şey ile bulunur. Ancak Allah'ın merhametiyle olduğu anlatılıyor. Tanrılık iddiasındaki kişinin Esfele Safiliyn halden kurtulması ancak Allah'ın merhametiyledir.

Eüzü billahi mineş şeytanir raciym Bismillahir Rahmanir Rahiym. “Allahu veliyyülleziyne amenü yuhricühüm minez zulumati ilen Nur: Allah iman edenlerin velisidir, onları karanlıktan Nur'a çıkarır. Fiilen küfür halinde olanlara gelince onların evliyası tağut'tur. Onları nurdan alır karanlıklara çıkarır. İşte onlar Nar Ashabı'dır, onlar orada ebedi kalıcılardır.” (Bakara-257)

Karanlık/zulmet vehmin zulmetidir. Ayette “onları zulmetten nura çıkarır” deniyor. Allah onu Esfele Safiliyn karanlığından, Vehmin Zulmeti'nden Nur'a, yani nurani “BEN”e, Billahi anlamındaki imana koyar. Velisi onu zul-

mani “BEN” takdiminden alır nurani “BEN”e koyar. Ayetin devamında bir kavram var; fiilen küfür hali: Bu, varlığını ve varlığıyla beraber muhtariyetini iddia etmiş olmaktır. “Varım ve Muhtarım” iddiasında bulunanın ve buna uygun fiiller ortaya koyan fiilen küfür halinde olup onun velisi tağuttur.

“Allah kimin sadrını İslam’a şerh etti ise o Rabbinden bir nur üzere değil midir?” (Zümer-22)

Allah kulunun İslamiyeti anlamasını, kavramasını ve yaşamasını dilemişse bu doğrudan Rabbinden ona bir nurdur, bir vahiydir ve nurdur.

“Nerede olursanız ölüm size ulaşır, Burûc-i Müşeyyede’de olsanız bile. Eğer onlara bir hasene isabet ederse “Bu Allah indindendir” derler. Eğer onlara bir seyyie isabet ederse “Bu senin indindendir” derler. De ki: “Küllün min indellah(hepsi Allah indindendir).” Şu kavme ne oluyor ki, neredeyse bir söz bile anlamıyorlar!” (Nisa-78)

“Haseneden sana ne isabet ederse Allah’tandır. Seyyieden sana ne isabet ederse nefsendendir. Seni insanlara Rasül olarak irsal ettik. Şahit olarak Allah kâfidir.” (Nisa-79)

Ayetlerdeki inceliği fark edin. Peş peşeler ama birçok yerde bunları ayrı görürsünüz. Birlikte ele almak daha doğru olur, hakikati daha kolay gösterir. Bu ayetleri biraz tefekkür edelim. Nisa-78: “Eğer onlara bir hasene, yani kendilerine göre bir güzellik isabet ederse “Allah indindendir” derler. Bir kötülük isabet ederse “Senin indindendir” derler. Küllün min indellah (hepsi Allah indindendir) de.” Buradaki “indinden” ifadesi önemlidir. Onlar, güzellik için “Allah indindendir” diyorlar, beğenmedikleri, şer/kötülük gördükleri şey için ise kişiye “bu senin indindendir” diyorlar. Ayet uyarıyor: Hepsi Allah indindendir! Bu bizim için önemli, lütfen dikkat edelim.

İnsan-30’da fark etmiştik ki; kişi kaderi kavramadıkça Billahi anlamda iman edemez. Kaderi kavradığın ölçüde Billahi anlamda iman vardır. Bu yüzden kaderle ilgili ikilemi olanların mutlaka uğraşıp didinip ikilemlerini gidermeleri gerekiyor. İnsan-29 ve İnsan-30 da peş peşe iki ayettir. İnsan-29 “Dileyen artık Rabbine bir yol tutar” diyor. Hemen peşine İnsan-30 “Dileyen YOK, İlla ALLAH” diyor. Bunu çelişki sanıyorlar. Şunu hatırlamak gerekiyor: “Din’e, İslam’a, sisteme hanif olarak yaklaş.” Rum-30, hanif olmazsan onu çöremezsın diyor. Hanif olmayanlar İnsan-29 ve İnsan-30 ayetlerini birbiriyile çelişiyor sandıkları için ikisini beraber ele almaktan korkarlar. Oysa ikisi

de aynı manada ayetlerdir. İnsan-29 çokluk dili ile, İnsan-30 ulûhiyet dili ile aynı manayı açıklıyor. İnsan-30'a imanın gereği olan ameli bize İnsan-29 tarif ediyor. Dikkat ederseniz İnsan-30'da önerilen bir amel yok. "Dileyen YOK, İlla ALLAH" ifadesinde öğüt yoktur, çünkü o boyutta insan yoktur. İnsan-30'un öğüde çevrilmiş hali İnsan-29'dur, İnsan-30'un bizim boyutumuza tercümesi gibidir o. "Dileyen yok İlla Allah" kuralı bir amel önerisine çevrileceğinde "dileyen Rabbine yönelir" olur.

Nisa-78 ve 79'a İnsan-29 ve 30'a yaklaştığımız gibi bakalım. Hanif değilse kişi bu iki ayette de çelişki var sanıyor. Nisa-78'de "Hepsi Allah indindendir" hükmü var: "Eğer onlara bir hasene isabet ederse bu Allah indindendir derler. Eğer onlara bir seyyie isabet ederse bu senin indindendir derler. De ki; küllün min indellah; hepsi Allah indindendir." Bu ayet haseneye de seyyieye de Allah indindendir dedi. Nisa-79 ise; "Haseneden sana ne isabet ederse Allah'tandır, seyyieden sana ne isabet ederse nefsendendir" diyor. Bu sanki Nisa-78'le çelişiliymiş gibi düşünülüyor. Oysa az önceki tarifimizi dikkate alırsanız hiç çelişki olmadığı gibi size ufuklar açacak iki ayet olduğunu görürsünüz. Nasıl çelişki yok, bakın: İlmî suretteki nefsi tarif ettik: Nefs Kendini Hissetme Duygusu'ndan payını alan ilmî suretin Allah'ın onu dilediği hal üzere kendisini hissetmesidir. Demek ki, nefsinizdendir dediğinde de Allah'tandır demektedir. "Size bir hasene ulaşırsa Allah'tan, seyyie ise nefsinizdendir" demekle ikisinin de "Allah'ın takdiri" olduğunu söylüyor. Birinin doğrudan Allah indinden, diğerinin nefs kaydınız üzerinden ama yine Allah indinden olduğunu anlamış olursunuz. Buradaki incelik şudur: Nisa-78; "hepsi Allah indinden/zatından" diyerek İND'i öne çıkarıyor. Bize Allah dününde bir İND olmadığını öğretiyor. Bu yüzden, birisine "Bu senin indindendir/zatındandır" dediğinizde ona muhtariyet vermiş oluyorsunuz, bir tanrılık oluşturunuz diyor. O yüzden söylediğiniz yanlış, çünkü tanrı oluşturdunuz diyor. Muhatabına "bu senin indindendir" demekle ona bir zat, bir muhtariyet, bir güç, bir hüküm, bir mülk verdin. Bu ayetlere nefsin şerriyle bakan bunu anlayamaz, hanif değilse mümkün değil. Peki, nefsin şerrinden nasıl kurtuluruz? Nefsin şerrinden kurtaracak şey Allah'ın doğrudan hidayet dilemesidir, merhamet etmesidir. Onu çok talep etmeliyiz.

"Onu (nefsi) tezkiye eden gerçekten kurtulmuştur. Onu gömüp gizleyen ise gerçekten kaybetmiştir." (Şems; 9 ve 10)

Nefsi arındıranı ve ona zulmeden ayet böyle anlatıyor. Nefsi tezkiye eden çok net anladık değil mi? Nefs dediğimiz zaman neyi kastettiğimiz

anlaşıldığı için temizleyeceğimiz, tezkiye edeceğimiz şeyin ne olduğu da çok açık ortaya çıkıyor. Size verilen nefis sermayesini Allah'ı örtme, Allah'a eş ve ortak koşma yolunda, şer yolda kullanmayan, öyle kullanmamak için Ahsene Takviym üzerindeki Esfele Safiliyn kirini temizleyen, tezkiye eden kurtuldu. Esfele Safiliyne ait necis yapıyı Ahsene Takviym'den süzen, arındıran kurtuldu. Kim de nefsin üstündeki Esfele Safiliyn yapıyla nefsi gömüp gizleyip Ahsene Takviym'in gözükmelerini engellerse o kaybetmiştir. Var olan Ahsene Takviym yapısını, var sanışını, vehmi suiistimal edip, Allah'a eş ve ortak koşup hakikati gizlerse, onu Esfele Safiliyn'le örterse o kaybetmiştir.

“Ama Billahi idrakıyla iman edip ona sımsıkı tutunanlara gelince, onları kendinden bir Rahmetin ve Fazlın içine sokacak ve kendisine varan Sırat-ı Müstakim'e hidayetleyecektir.” (Nisa-175)

Müjde var. Kim Billahi anlamında iman eder ve gereğini yaşarsa Allah'ın hidayet verdiği kişilerin yoluna, doğru yola ulaşacaktır.

“Gevşemeyin ve mahzun olmayın, eğer mü'min iseniz en üstünlersiniz.” (Al'u İmran-139)

Bu da bir müjde ama neden üzülmeysin, mahzun olmayın diyor? Çünkü Esfele Safiliyn yapıdan kurtulmaya çalışanı diğer Esfele Safiliyn'ler mahzun ederler, sevmezler, kötü ilan ederler, istemezler. Bu yüzden diyor ki, siz onlara bakmayın. Eğer Billahi anlamında inanıyorsanız gevşemeyin, mahzun olmayın. Sen kendini yokla diyor. Seni mahzun ediyorlar, sana hücum ediyorlar diye gevşeme, mahzun da olma, kendini yokla! Sen gerçekten “Varım ve Muhtarım” diyen esfele safiliyn yapıyı yok etmeye çalışıyorsan endişe etme. Mü'minseniz en üstünlersiniz, gevşemeyin ve mahzun olmayın.

Tanrılık iddiasında bulunan ve bu iddiayla “BEN” diyen yapıyı Esfele Safiliyn, durum tespiti yapan “BEN” yapısını Ahsene Takviym olarak tanımladık. Kişi tanrılık iddiasıyla “BEN” diyen halini o kadar benimser ve o kadar kendisini onun içinde bulur ki, ondan kurtulmayı düşünmek ve planlamak gibi bir önceliği olmaz. Ancak fark ederse onu düşünmek ve öncelikli yapmak onun için çok önemli hale gelir. Aksi halde o Esfele Safiliyn yapıyı iyi insan yapmaya, iyi müslüman yapmaya çalışır durur. Oysa hemen Esfele Safiliyn üniformanın çıkarılması gerekir. Bu yüzden yaşantısında Esfele Safiliyn yapıya ait fonksiyonları görebilmeli ve yakalayabilmelisin ki neyi çıkarıp atacağını bilesin. Bu yüzden sırası geldikçe tanıma adına bazı ipuçları vermeye gayret ediyoruz. Şimdi yine konumuz çerçevesinde birkaç ipucunu paylaşalım:

Dedik ki, tanrılık iddiasında bulunan “BEN” yapısının bir dili vardır, o bir dille konuşur. Bu dili mutlaka tanımak, mutlaka önemsemek ve yok etmek gerekiyor. Onu dilinden tanımak ve o dili susturmak lazım. Bir de onun nefesi vardır, şu an aldığınız nefes Esfele Safiliyn’e ait nefestir. Onun o nefesini de kesmek lazım. Onun dilini susturmak, nefesini kesmek lazım! Peki, onun dili nedir? Tanrılık iddiasında bulunanın, Şaki’nin dili şikâyetlidir, onu şikâyetinden tanırırsınız. Hep şikâyet eder, Esfele Safiliyn hep şikâyettedir. Konuşmalarınıza dikkat edin, yakalayacaksınız. Herkes öyle konuştuğu için şikâyet insana normal konuşma tarzı gibi gelir, onun şakinin dili olduğunu fark etmez, bu yüzden de mücadele etmez. Çok normalleştiği için fark edilmez. “Ben hiç şikâyet etmem, ben hep şükrederim, şikâyetle işim olmaz” der ama hiç de öyle değil! Bakın, diyelim bu toplantıya gelmiş iki kişi birbirleriyle konuşuyor. Dışarıda da iklim ve yol şartları zor. Arkadaş gün boyu rahatsızdı ama akşam da toplantı var, gitmek istiyor. Onun rahatsız olduğunu, toplantıya gelmekte zorlanacağını arkadaşı biliyor. Şimdi yan yanalar, soruyor; nasıl geldin? “Sorma, öyle zor geldim ki” diye başlıyor. İşte şikâyet! O da; tüh, öyle mi? İşte iki tanrının konuşma biçimi! İzah edebildim mi? Hayat böyle şikâyet doludur. “Geldim elhamdülillah” diyemiyor. Hep bir rahatsızlık var ve o rahatsızlık tanrısal. “Bir zorluk vardı, buna rağmen başardım!” Hatta, yanındaki şöyle desin ister: “Helal olsun, ben olsam gelemezdim. Nasıl da başardın!” Tanrıyı, tanrılık iddiasında bulunanı, kendinizdeki o “BEN”i, takdim ettiğiniz “BEN”i yakalıyor musunuz? Her şeyden rahatsız olan, şikâyet eden, hiçbir şeyi beğenmeyen, memnun olmayan, bütün bunlara rağmen takdir bekleyen, takdir edilmediği zaman rahatsız olan o yapıyı gördünüz mü? Onun dili şikâyetlidir. Sürekli şikâyet eder, sürekli rahatsızdır.

“B”nin dili daima dua ve sığınıştır. Daima! Bu yüzden cümle kurarken, bir fikir ileri sürerken, bir yorum yaparken, mutlaka dua formatında yapmaya çalışın. Sizi şikâyetten kurtaracak dil “B”nin dilidir. Kendinizdeki kâfir yapıyı yakalayıp ondan kurtulmak istiyorsanız başlangıç budur, onu yakalamanız ve nefesini kesmeniz lazım! O yapı sizde, onu hiç başkasında aramayın. Ama kişi onu o kadar başkasında arar ki, güzel bir şeyden bahsedecekse onu “BEN”li cümlelerle kurar; “Ben şöyle iyilik yaparım, şöyle salât ikame ederim.” Yanlış işleri anlatacağında fail değişir; komşu şöyle yapıyor, arkadaşım böyle yapıyor. Kendisi için hiç öyle cümle kurmaz. Yanlış ve çirkin başkalarına, doğru ve güzel ona aittir. Konuşurken, bir konuda örnek verirken hep böyledir. Bu özelliği kendinizde bulup yakalamanız gerekiyor. Nasıl yakalayacağız? Onu en hızlı şöyle yakalarsınız: Herhangi bir anınızda hemen

kendinize sondaj yapın: Ne düşünüyorsunuz? Eğer bir insan düşünüyorsanız şirktesiniz. Şirki bu derece yakalayın. Bir insan düşünüyorsanız, bir kıyas yapıyorsanız şirktesiniz. Onu düşünen sizde tanrılık iddiasında bulunandır.

Esfele Safiliyn yapı “Varım ve Muhtarım der. Bunu duyunca içinizden “ben artık öyle söylemiyorum” diyor olabilirsiniz. Bu işin fiillerde önemli olduğunu fark edin. Öyle demiyor olmanız çok önemli bir başlangıçtır ama onu 7x24 fiillerde yoklamak, irdelemek ve o telaşla yaşamak gerekiyor. “Ben ne düşünüyorum?” diye kendinize sondaj yapacaksınız. Örneğin eşler tartıştılar. İçinden kızıp onu eleştiriyorsa, eşim şöyle yaptı, eşim böyle yaptı diyorsa o şirktedir. Konuşmayı Allah’la yapman gerekiyor, nefsin hakikatine uygun yaşantının gereği odur. Hani nefsin hakikatine uygun yaşayacaktın?

-Böyle bir durumda kişi eşiyle ilgili nasıl cümle kuracak ki?

Önce neden eşlerle ilgili örnek verdiğimi söyleyeyim. Esas öfke eşler arasındadır. Eşler birbirlerine kızdıklarında öyle olur ki, sanki dünyada en kızdığı kişi eşidir. Dünyadaki herkes iyidir, güzeldir, o kötüdür. Öyle görür. Dolayısıyla ona öyle hücum eder ki, şirket girer. Esas öfkenin yaşandığı bu alana dikkat edin. Çünkü öfke tanrının en fazla ortaya çıkabileceği zemindir. Öyle anlarda konuşma tarzınıza bakın. Bir hücum, bir intikam, bir beni anlama, bir kırılma. Veya kırma hamleleri. Hepsi tanrılık iddiasında bulunan asi “BEN”e ait hamle ve yorumlardır ve tamamen küfür halleridir. Kendinizde onu yakaladınız değil mi? Halbuki zihninizde kızdığınız kişiyle konuşacağınıza o sırrınızı Allah’la konuşsanız; “Allahım merhamet et de bir yol göster” diye yönelseniz olay duaya dönüşmüş olur. Böyle yapmakla tanrıyı saf dışı bırakmış ve dilini kesmiş olursunuz. “B” Takdim Formu “BEN” intikamcı değildir, kavgacı değildir, duacıdır. “B”nin dili zaten hep duadır.

Bu yolda talib olan hep Allah’la konuşmalıdır, buna alışmalıdır. “Allah’la nasıl konuşulur, onun adabı nedir?” onu sonra öğrenirsin. Önce tanrı kulvarından çıkıp İllallah kulvarına girmek lazım. Girdikten sonra o kulvarda konuşmanın şekli nasıldır kendiliğinden öğrenirsin. O kulvara girmek EDEB KULVARI’na girmek demektir. Girdikten sonra bu yol sana nasıl şirksiz cümle kuracağını, nasıl konuşacağını öğretir. Demek ki, önce kendimizdeki kâfir, örtücü, Allah’a eş ve ortak olan yapıyı dilinden yakalayacağız. Bir şeye, bir kişiye baktığınızda zihninizde hemen yorum, fikir ve konuşmalar oluşur, ne şişman, ne zayıf, ne kadar zengin, ne kadar fakir... İşte o kâfir yapı konuşuyor. Ayet diyor ki; zerre kadar şer işlemişsen onu, zerre hayr işlemişsen de onu göreceksin. Senin o yorumların şerre giriyor! İstedığın kadar “Ben kimse için

şer düşünmem” deyip dur, hep şerle meşgulsün. Hep kâfir haldesin, kâfir ya-tıyor kâfir kalkıyorsun. “Şu şöyle, bu böyle” diye yatarken kâfir düşünüyor, uyanır uyanmaz tekrar o kâfir düşüncelere başlıyorsun. Allah Yokmuş Gibi, Kur’an Yokmuş Gibi yaşamaya, Allah’ı örten yaşıntıya devam ediyorsun. Bu arada seccadeye de koşuyorsun. İşi şerle meşgul olmak olan, işi küfür olan o yapıdan kurtulmak istiyorsan onun konuşmasının çok önemli şu dört özel-liğine dikkat eder, onu kendinde ve cümlelerinde yakalarsın.

Bir, o kimseyi beğenmez. Söyler veya söylemez, dile getirir veya getirmez ama beğenmez. Hiç beğenmez. Bir başka tanrıyla karşılaştığında onu hiç beğenmez. Ne konuşmasını, ne yürümesini, ne işini, ne gücünü beğenir. Be-ğenmez! Mutlaka beğenmeyeceği bir yerini, bir şeyini bulur. Beğeniyor gibi gözüküyorsa kendisini “iyi” ilan etmek için! Niye? Çünkü hep kendini beğenir. İki, o hep kendini beğenir. Üç, mutlaka hâkim olduklarını yönetmeye çalışır. Tanrı yönetmeye, gütmeye çalışır. Güdemediklerinden rahatsız olur. Tanrı güdüyorsa memnundur, güdemediklerine tepkilidir. Çocuğunu, eşini veya anne babasını güdemiyeceği rahatsızdır. Dört, bu üç özellik yüzünden de kavgacıdır. Küçük büyük fark etmez, zihni sürekli kavgadadır. Sürekli! Bir sondaj yapın, onu kavga anında yakalarsınız, o an tanrıyı yakalarsınız! Yaka-layın ve fonksiyonsuz yapın onu. Değilse bir ömür, ‘herşey seccadede aklıma geliyor’ der durursunuz. Zaten sürekli kavgadasın. Kavga arası salât ikamesi için uğraşıyorsun. Salât ikame edenler için söylüyorum; kendinize şu soruyu sorun, hem düşünün hem de sorun: Ben hayatta neyi en iyi yapıyorum, neyi en uyduruk yapıyorum? Dikkat edin, en uyduruk yaptığınız namaz olmasın! En uyduruk yaptığınız o! Her işi daha dikkatli yapıyorsunuz. Niye? Ayıp olur, birisi görür şöyle der. Ama namazı böyle yapsak da olur; uydur gitsin. Ayet ona diyor ki: “Fe veylün lil musallin: Veyl (yazıklar olsun) o salâtın hakikatini bilmeyenlere; salât ikame ediyorum sanıp hakikatini bilmeyenlere yazıklar olsun!” En uyduruk yaptığın iş o. Elbette bu kadar kavganın, şirkin içinde böyle uyduruk olur, unuttuklarının aklına geldiği yer olur.

Tanrı bir oturumda anlatılacak gibi değil! Onu anlatmak bir ömürdür. Onu yakalayacağımız ipuçlarını yeri geldikçe veriyoruz. Onlardan yararlanarak kendinizde onu yakalayıp fonksiyonsuz hale getirmelisiniz.

Çok enteresan bir tespit söyleyelim: “B” Takdim Formu “BEN” ve “A” Takdim Formu “BEN” rekabeti nasıl yaşar? Kendini “B” takdimiyle takdim eden rekabet eder mi? Evet, o yaşıntıda da bir rekabet, bir yarış vardır. Takva konusunda! Takva konusunda yarış vardır. Siz takva konusunda yarışırken

birini ezer misiniz? “B” olarak rekabet yaparken bile hayr yaparsınız, rakibinizin ilerlemesine yardım edersiniz. Çünkü bu rekabette rakibinizi öne geçiriyorsanız, “Lütfen önden buyurun” diyorsanız kazanıyorsunuz. “A” Takdim Formu “BEN” ise rakibine çelme takarak kazanıyor! “A” ile “B”nin tabiatı bu kadar birbirine ters, bu kadar zıttır. Bu kadar farklı yaşantılar. Ve “B” hayatının, sizin normal yaşantınızla hiç ilişkisi yok, çünkü o Ahsene Takviym’dir. “A”nın hayatı Esfele Safiliyn’dır. Siz o hayata müslümanlık amellerini monte etmeye çalıştığınız için bu iş olmuyor. Önce “A”yı fonksiyonsuzlaştırmalısınız!

Tanrının bir özelliğini daha not edelim; kan bağıyla olan yanlış bağlantı! Efendimiz (SAV) zamanında, “Dinledik, söylediklerin doğru geliyor ama atalarımızın yaptıklarını bırakıp da nasıl sana uyalım? Şerefimize, onurumuza uymaz, onları terk edemeyiz. Onların yaptıklarını terk edemeyiz” diyorlar. Bunu ayetlerde okudunuz. O cümleleri muhataplarına yapıştırıp bizimle ilgili değil, bu geçmişteki bir olay diye ötelediyseniz olmaz. Aynı davranış sende de devam ediyor: “Dedem müftü, babam paşa, benim soyum aslında şuradan gelmiş” demiyor musun? Ataya kan bağıyla olan yanlış bağlantı yaşamaya devam ediyor, kan bağıyla ilgili yanlış özentide devam ediyor, onları ve yaptıklarını önemli görüp ortaya koymaya devam ediyor. Bu yaklaşım günlük yaşantıya da girmiştir. “Annemin böreğinin üstüne börek yapan yoktur” der. Annenin böreğini yedik, hiç de öyle dediğin gibi değil! Ama ondaki o tanrı yapı böyledir. “Bu işi benim çocuğum gibi yapan yoktur” der, kanla ilgili yanlış davranışı devam ettirir. Tanrıyı yakalayın! Müslüman olmayı o kadar hazır bulmuşuz ki. Acaba Rasulallah (SAV) şu an aramızda bulunsa ve davet etse ne derdik? Atalarımızı nasıl bırakalım der miydik? Bizim de öyle dediğimiz yerler olabilir mi? Yakalayın! Ayetler tek tek size hitap ediyor, görün!

Hayatta “B”nin de, tanrının da meşguliyetleri vardır. Tanrı, “Boş durmam, mutlaka bir meşguliyet bulurum” der. Meşguliyet dediği ona ölümü ve Allah’ı unutturacak bir şeydir. Tanrılığının bir gün sona ereceğini unutturacak şeylere meşguliyet der. Bilse de bilmesede onun bir tanrılık iddiası var, yaşadığı ve hüküm sürdüğü o tanrılığın sona ereceğini ona unutturacak şeyleri meşguliyet görür. Mutlaka öyle bir şeyle meşguldür, onlardır. Ona göre Allah’ı unutmak meşguliyettir. “B” de boş durmaktan hoşlanmaz. Ayet diyor ki; öyle er kişiler vardır, onlara işleri güçleri ve ticaret Allah’ı unutturmaz. “Benim gün içindeki meşguliyetim ne?” diye kendine sormalısın. Meşguliyet diye neyi tarif ediyorsun? Meşguliyet bana Allah’ı unutturmakla mı ilgili? Ne güzel, her şeyi unutuyorum, ölümü bile” mi diyorsun? Onu diyen tanrıdır, tanrılık iddiasında bulunan yapındır. O tanrı gece ne yapar biliyor

musunuz? Eğer meşguliyeti yoksa kendisini uyuşturacak şeylere müracaat eder. Yeter ki, tanrılığının bir gün biteceğini unutsun, “Allah VAR”ı unutsun, ölümü unutsun. İkiyle, uyuşturucuyla, eğlence dediği şeylerle uyuşup unuttur, kendisini oyalayarak vaktini geçirir. Bu amaçla, kendisine ölümü ve Allah’ı hatırlatmayacak arkadaşlar seçer. Yanına gidip biraz ölümden, ahiretten bahsetseniz “içimizi kararttın ya” der. İçi kararan tanrıdır, onun içi kararıyor. Öyle komik ve öyle salak ki o tanrı! Salak olmasa kendini Allah’a eş koşar mı? Allah “şöyle yapın” diyor, yapmıyor, ne cesaret? Salak cesareti!

Bu tanrı tasavvufu da meşgul olabilir. O zaman ne yapar? Tasavvufu meşgul tanrı mecazlardan hakikat çıkarmayı öğrenip mecazlara bağlanmaz. Bilmek lazım ki her mecazın bir hakikati yoktur! “Mecazlarla perdelenme, mecazlardan hakikate git” deniyor olması, mecazlar sayısınca hakikat var manasına gelmez. Veya her mecazın arkasında bir hakikat var anlamına gelmez! Bir hakikat arayacaksan o şudur: Çokluk âleminde tüm mecazlar tek bir hakikate -İlla Allah’a- gider. Her mecazdan “İlla Allah” sonucuna varmalısın, bu hakikati bulmalısın. Her mecazda ayrı bir hakikat arayan yorulur. Yanlış yolda terleyerek sevap kazanılmaz! Bütün mecazlardan ulaşacağınız tek hakikat İllallah’tır. Mecazlar niye çok? İnsanlar çok olduğu için, kime hangi mecaz nasıl tesir edecek bilinmediği için. Herkes farklı bir mecazdan aynı hakikate gider. Nefslerin, nefeslerin sayısı kadar mecaz olabilir. Siz o mecazlardan İllallah gerçeğine ulaşabilmelisiniz. Yol kişiye bunu öğretir.

Tanrılığını yaşayan, ondan kurtulmak gibi bir derdi olmayan ama tasavvufu da meşgul kişi şunu da yapar, hakikatlerden mecaz çıkarır. Mecazlardan hakikate ulaşmayı kendince halletmiştir. Kendisindeki tanrıyı fonksiyonsuz hale getirmedeği için, tasavvufu Esfele Safiliyn yapısı uğraştığı için hakikatlerden mecaz üretir, bunu yapan onun tanrılığıdır. Birisi kapıyı üç defa çalar, bir mana çıkarır. Birisi rüyasında bir şey görür, o kendince bir mana çıkarır, onu dinî yolda kendisine mesaj zanneder, mecazlara gider. Bunlara kumarcılar diyoruz, bunları onlar yapar. Altılı ganyan oynayanlar her seferinde bir sayı sıralayacağında kendince bir işaret arar. Bir arkadaşı ona “bana beş ekmek al” dese, “Beş” dedi, demek ki beş önemli deyip hemen beşi yazar. Birisi “üç gazete aldım” der, “üç önemli” deyip üçü yazar. Tam kumarcı işi! Hakikat ne? Beş ekmek, üç gazete, hakikat bunlar. Ama o beş kazanacak üç kazanacak deyip mecazlar üretiyor. O tanrının yaptığı işi tasavvufu ilgilenen bazıları din adına yapar. Şöyle oldu, demek ki bir mesaj var diye uydurur, yaşadığı hakikatlerden mecazlar üretir. Nihayet rüyalarla ve mecazlarla amel etmeye başlar. Bu da bunları Din adına yapar.

-“Tanrının nefesi”ni biraz açıklayalım demiştiniz.

Alıp verdiğiniz bu nefes Esfele Safiliyn’e aittir. Onu nasıl Ahsene Takviym’in nefesi yaparız? Bunu önemser ve inşaAllah uygularsanız birçok açılımı çok güzel fark eder ve yaşarsınız. Nefesler aslında HÛ’dur, HÛ! Verirken HÛ, alırken HÛ. Ayrıca “HÛ” demek değil, nefesin kendi sesi HÛ’dur! Onu HÛ diye alıp HÛ diye vermek, bunun tefekkürünü yapmak. Bunu rutinleştirmenin antrenmanını yapın, onun nefesini keser, nefesinden vurursunuz onu!

-Çok kolay bir yolmuş, elhamdülillah!

Gerçekten öyle. Uykuya dalıyorken HÛ, HÛ... Başlangıçta sesli de yapabilirsin ama ayrıca “HÛ” demeysin. Hem nefes hem de HÛ değil, nefesin kendisi HU. Nefesin sesini, akışını HÛ yapmak, çıkarken HÛ, girerken HÛ... Böylece nefes sürekli zikirdedir, yani akciğer tesbihdedir. Ve ölüm anını düşünürseniz ya vererek ya alarak son bulacak. Eğer alışı ve verışı HÛ yapabildi isen son nefeste tanrının nefesiyle ölmemiş olursun inşaAllah. Kişi bunu önemseyip sürekli antrenman yapmalı. Birisiyle konuşurken veya dinlerken bile. Nasıl olsa nefes alıyorsun, kendiliğinden oluyor. Bir süre sonra bu rutinleşecek, düşünmeden, kendiliğinden, bir plan yapmaksızın HÛ diye verip HÛ diye alacaksınız. O zaman başka zikirleri, başka konuşmaları da aynı anda rahatlıkla yapabilirsiniz. Hem konuşur, hem “HÛ” diye nefes alır verirsiniz. Bir süre sonra buna alışır, Esfele Safiliyn’in nefesini kesersiniz.

“Onlar ki, kendilerine bir musibet isabet ettiği zaman ‘inna Lillahi ve inna ileyhi raciun (doğrusu biz Allah’ınız, Allah’a aitiz, Allah içiniz) ve O’na dö-nücüleriz’ derler.” (El-Bakara-156)

“B” Takdim Formu “BEN”in dilini, konuşmasını bize Allah öğretir. Ayet bir musibet anında “B” nasıl davranır öğretiyor: “Inna lillahi ve inna ileyhi raciun” der. Onlar “Biz Allah’a ait özelliklerin açığa çıkması için varız ve bunun böyle olduğunu fark edip yaşayacağız” derler. Kur’an “böyle deyin” diyor. Genellikle halk bunu daha çok bir musibet, özellikle de bir ölüm haberi olduğunda söyler. Inna lillahi ve inna ileyhi raciun. Hayatta bunun uygulanışı ile ilgili manzaraya bir bakalım. Duydunuz ki birisi ölmüş, sanki Kur’an bunu önermiyor gibi; “Kimdi? Yazık olmuş! Genç miydi, zengin miydi, evli mi dul muydu, çocuğu var mıydı..?” demeye başlıyorsunuz. Tanrıyı yakalayın, onu dilinden yakalayın. İşte onun dili. Sürekli isyan, eleştiri ve beğenmeme! Biraz önce okuduk; neredede olursan ol, hangi burca saklanırsan saklan, hangi kaleye kilitlenirsen kilitlen ölüm gelip seni bulacak! Kur’an Yokmuş Gibi ya-

şama, Kur'an Yokmuş Gibi düşünme! Yönetmeliğe bir bak, anladığın dilde ve yapabileceğin şeyler! "İnnâ lillahi ve innâ ileyhi raciun" de diyor. Nefs o zaman hakikatine uygun konuşmuş olur. Sana verilen nefis sermayesini uygun yolda dillendirmiş, konuşturmuş olursun. Diğeri tanrının dili! Kork ya kork! Tanrının dilinden kork! Ondan korkarsan Allah'tan korkmuş olursun!

"İnnâ Lillahi; (bu iş) kesinlikle Allah'tan." Yani; "Ben İnsan-30'a iman ediyorum, dileyen yok İlla Allah" demiş oluyorsunuz. Olan her neyse siz onu İnsan-30'a, kadere bağlamış oluyorsunuz; o iş Allah'tan! Ve diyorsunuz ki; "İnnâ ileyhi raciun; kesinlikle dönüşümüz de O'nadır." Böyle diyerek duygunu, düşünceni, inanişini ifade etmiş oluyorsun. Bu ayeti, en azından bu kısmını ezberlemek lazım: "İnnâ Lillahi ve inna ileyhi raciun." Her korktuğun olayda, musibette, senin için musibet neyse kullanabilirsin.

"Onlar bollukta ve darlıkta infak ederler. İşte onlar, öfkeyi yutanlar ve insanları affedenlerdir. Allah muhsinleri sever." (Âlu İmran-134)

Kimler? Müttakiler! Eğer müttaki değilsen burada anlattığı sen değilsin. Yani Allah'a eş-ortak olmaktan korkup kurtulmaya çalışmıyorsan burada tarif edilen sen değilsin! "Bollukta ve darlıkta infak ederler" ayetini duyunca; "Ben vermeyi çok seviyorum, neyim varsa birisiyle paylaşırım, demek ben gruptayım" deme. Eğer tanrılık iddiasındaysan anlatılan sen değilsin. Anlatılan müttakiler, korunmak isteyenler. Bu hitap korunana! Neden korunana? Tanrı olmaktan, tanrılık iddiasından korunana. Onlar bollukta ve darlıkta infak ederler. Infak yalnızca bir şey vermek değil ki, manası çok farklı ve derin. Infak nedir, onu inşaAllah geniş konuşuruz. Ayette önemli bir öğüt daha var: Onlar, öfkeyi yutanlar ve insanları affedenlerdir. Allah muhsinleri sever.

"Şüphesiz ki Allah'ın rahmeti muhsinlere (muhsinlerden de size) ulaşır." (A'raf-56)

Allah'ın rahmetini arayanların muhsin bulması önemlidir. İnşaAllah...

"Onların oradaki duaları Sübhanekallahümme'dir. Oradaki tahiyeleri Selâm'dır. Dualarının ahiri ise Elhamdülillahi Rabbil alemiyn'dir." (Yunus-10)

Naim cennetleri anlatılırken bir dil, bir konuşma tarif ediliyor: Oradakilerin duaları "Sübhanekallahümme", karşılaştıklarında tahiyeleri "Selâm" ve dualarının ahiri ise "Elhamdü Lillahi Rabbil alemiyn"dir.

"Ve ma tevfiği illa Billahi aleyhi tevekkeltü ve ileyhi ünib: Başarım "B" sırrınca ancak Allah iledir. O'na tevekkül ettim, O'na yöneliyorum." (Hud-88)

Bu ilk idrak manadır. İleri idrak mana; “başarı yok, illa Allah’tır. “Ma tev-fiki illa Billahi” tespiti “B” takdimiyle yaşayanın öğrenmesi gereken bir dildir: Başaran yok, İlla Allah! Neden başarıyla ilgili bir dil? Çünkü bu halle çok kar-şılaşırız. Hatta bu konuda bir güzel alışkanlıktan da bahsedeyim. Her hangi bir iş olur, “Şu işi ne kadar güzel yaptın” derler. O anda bilmeden şöyle bir doğruyu yaparız; “Estağfirullah” deriz. Bunu bilmeden söyleriz; “Estağfirul-lah: Allahım ört, setr et.” Kişi size bir başarı yükledi, hemen Allah’a sığını-yorsunuz. Teşekkür ederim, rica ederim manasında Estağfirullah dediğinizi sanıyorsunuz ama onun altındaki mana farklı. Diyorsunuz ki, “Allahım bana başardın dedi. Benim öyle bir iddiam yok. Onu o dedi. Benim öyle bir iddi-am yok. Bağışla ve bu işi ört.” Bir tövbe ve sığınma var. Hud-88 bize, “Karşı-nıza öyle bir şey çıktığında ‘Ma tevfiği illa Billahi’ deyin, bu idrakla hareket edin” diyor. Her zaman diliniz söylemeyebilir ama bu idrakla hareket edin; başaran yok, İlla Allah! Eğer siz bir başaran, bir başarı, bir yetenek tarif eder-seniz, o tanrılık iddiasında bulunan yapıdır. Dolayısıyla, başarılan iş neyse o işe “başaran yok illa Allah” idrakıyla bakın diyor.

“De ki; ‘Rabbi edhlıniy müdhale sıdkın ve ahricni muhrace sıdkın vec’allıy minledünke sultanen nasıra: Rabbim girdiğim yere sıdk üzere girdir, çıkı-tığım yerden sıdk ile çıkar ve bana ledünnünden bir sultanı nasir (indinden bir kuvvet, bir kudret) kıl.” (İsra-80)

“Bana indinden bir kuvvet, bir kudret, bir hüccet, bir fetih, bir vakar oluşturun” diye sığınan bir dil öğretiliyor. Buradaki SIDK sadakattır, sıdk üzere sadakattır, nankör davranmayıp size verilene sadık olmaktır, sadık kalmak-tır. “Var sanışınıza sadık kalın, var sanışınızı varlık ve muhtariyete götürüp küfür ehli olmayın” önerisini duydunuz, bu dua ile sığınıyorsunuz: Allahım, ben bir işe başlıyorum, bu iş beni küfre götürmesin. Bu işe kendimi sana eş koşmadan başlayayım. İş bittikten sonra bu işten çıkarken sana eş koşma-dan çıkayım. Bu iş içerisindeki olaylar, beni sana eş koşan yapmasın. Bana bu iş içerisinde ve bitirdiğimde indinden gelen bir başarı lutfeyle.

“De ki: Hakk geldi batıl silindi (yok oldu, can çekişerek gitti). Muhakkak ki batıl yok olmaya çok mahkûmdur.” (İsra-81)

“Hiçbir şey için ‘onu yarın kesinlikle yapacağım’ deme!” (Kehf-23)

Bize söylüyor! Tanrılıktan kurtulmak isteyen için ne kadar açık bir öneri. Bu ayet Esfele Safiliyn yapıdan korunmak isteyen için çok açık bir öğüttür, tanrılık iddiasına düşmemeniz için ikram edilen bir dildir, bir haldir.

“Ancak inşaAllah (Allah dilerse) demen müstesna. Unuttuğunda Rab-
bini zikret, O’na dön ve ‘umarım Rabbim beni rüşt olarak bundan daha
garibe hidayet eder’ de (böyle duada bulun).” (Kehf-24)

Kehf-23 ve 24’te bize dilimizi/idrakımızı alıştırmamız gereken bir sesleniş
öğretiliyor: BİİZNİLLAH. Bismillah der gibi! Amentü Billahi manasında bir iş
yapıyorsan o Biiznillah’tır. “B” Takdim Formu “BEN”in yaptıkları Biiznillah’tır.
Manasını öğrenip “Biiznillah yarın şöyle yaparız” demeniz güzel olur. Salâta
duruyorsunuz, “Allahım niyet ettim akşam salâtının farzını Biiznillah ikame
etmeye” dersanız bu kapsama girmeye çalışmış olursunuz. Daha niyet eder-
ken bu idrak önemli; Biiznillah niyet ettim! İlmullah’ta Allah’ın dileği olan,
ilmî suret olan ve kendini var sanan bana Allah salât ikame etmeyi dilemiş
ve o dileği benden salât ikamesi olarak açığa çıkıyor. Siz bu idrakla “Biiznil-
lah salâttayım” diyorsunuz. “Varım ve muhtarım ama muhtariyetimi Allah
yolunda kullandım. Ben iyi bir müslümanım. Kıldığım namazlar, tuttuğum
oruçlar boşa gitmeyecektir” düşüncesiyle kılınan namaz tanrılık kapsamın-
dadır. Biiznillah bunların hepsini siler atar!

Tablomuzdaki mukayeseli tanımlara devam edelim. “A” Takdim Formu
“BEN” tanrılık iddiasında bulunandır, “Varım ve Muhtarım” diyendir, nef-
sine zulmedendir, vehmin zulmetini hayat edinmiş olandır. Esfele Safiliyn
odur, haddi aşan asi odur. Haddi aşmak nedir? “Haddi aşanlardan olmayın,
Allah haddi aşanları sevmez” ayetlerini anlamamızı kolaylaştırmak üzere
tanımlayalım. İlmullah’ta Allah’ın dileğinin sureti olan ilmî surete, cüzi ma-
naya Allah “kendini var san” dedi. Bu emrin sınırı şudur: Kendini bu ilmî
suret şartlarında var san, yani o şartlarda kendini hisset. Kendini varmış san
ama orada dur, ileri gitme, haddi aşanlardan olma. Hudut, sınır budur! Ama
insan “Varım ve muhtarım” diyerek, vehimden Vehmin Zulmeti’ne geçerek
haddi aştı, vehmi suiistimal etti, vehme nankörlük etti. Haddi aşmak budur:
Onun kendini var sanması Vehim’di. “Varım ve muhtarım” deyince vehim
halinden bir vehim daha üreterek vehmin zulmetine geçti, haddi aşanlar-
dan oldu! Demek ki, Esfele Safiliyn haddi aşandır, haddi aştığı için de Asi’dir.

“B” Takdim Formu’yla “BEN” diyen tanrılık iddiasında değildir. O had-
dini bilir. Eğer kişi tanrılık iddiasıyla ilgili fiillerini fonksiyonsuzlaştırıyorsa
suiistimalden ve haddi aşmaktan kurtuluyor demektir, o artık doğru yolda-
dır, hidayet üzeredir, “ala sırat-ı müstakim”dir. “Haddi aşanlardan değilim”
deyip ayetleri ötelemeyin, o hal üzereyiz ve haddi aşan hali çok seviyoruz,
onu normal ve doğru yaşantı sanıyoruz. Haddi aşmışlığımızın farkında de-

ğiliz. “Ben haddi/sınırı aşmam” deme, zaten sınırı geçiksin, aşacağın başka sınır yok. Sınırın ötesinde, haddi aşmış, sınırı geçmiş doğdun ama farkında değilsin. Sınırın ötesindesin, bunu fark et. Gel hicret et, haddi aşmış halinle kalma. Haddi aşmış halde olduğunu fark etmiş kişiyi bir düşünün, nasıl korkmaz? Nasıl korkmazsın, çünkü cehennemlik doğmuşsun! Ya böyle ölürsen sonsuza dek bir daha kurtuluş yok! Bu Esfele Safiliyn elbiseyle ölürsem bir daha kurtuluş yok. Bu elbiseyi çıkarıp ölmeliyim. Bu telaşa girmişse insan nasıl korkmaz, nasıl titremez, nasıl uykusu kaçmaz, nasıl haşyet onu yakalamaz? Salâtta nasıl bu korkuyla durmaz? Nasıl bacağı titremez? Nasıl başka bir konu konuşabilir? Nasıl akli başka bir yere gidebilir? “Haddi aşmıştır” elbisesiyle yaşadığını nasıl unutabilir?

“Böylece, kâfir olanlar hakkında ‘onlar ashabun nar’ diye Rabbinin kelimesi tahakkuk etti.” (Mü’min-6)

Kâfir kelimesinde artık hemfikiriz; varlığını Allah’a eş ve ortak koşan KAFİR’dir. Bu mana ile okuyalım. Kendi varlığını Allah’a eş ve ortak koşanlar hakkında Rabbinin kelimesi tahakkuk etti, hüküm verildi., hüküm böyle çıktı; kendini Allah’a eş ve ortak koşarak yaşayanlar nar ehlidir. Allah onlara Ashabun Nar dedi, hükmü böyle verdi.

“Ey İman edenler, Allah’ın sizin için helal kıldığı tayyibatı haram kılmayın ve haddi aşmayın. Muhakkak ki; Allah, haddi aşanları sevmez.” (Maide-87)

Tayyibatı haram kılmayın, yani sizi hakikate ulaştıracak yolları tıkamayın. Allah’ın helal dediği, yapın dediği şeyleri yasaklamayın, haram kılmayın demek “sizi Hakikat’e ulaştıracak yolları tıkamayın” demektir.

“Siz üç grup olacaksınız. Mutlu sağcılar (ashabul meymene), mutsuz solcular (ashabul meş’eme). Önde olan sabikun (her iki grubu da aşanlar), onlar mukarreblerdir (ülaikel mukarrebun).” (Vakıa; 7-11)

Hemen her gün okuduğunuz Vakıa Suresi’nin bu ayetlerindeki sağcı ve solcu günlük yaşantıdaki sağcı ve solcu değildir. Buradaki SOL’u iyi idrak ederseniz vücudun sol tarafının küfürle, küfür üreten enerjilerle ilişkisini de kurabilirsiniz. Ayetteki SAĞ ve SOL insanları tasnif etti; küfür ehli ve küfür ehli olmayanlar, Allah’a kendisini eş-ortak koşanlar ve koşmayanlar. Ve bir de bu iki grubu geçip gitmiş Mukarrebun.

“Ashabu’n nar ile ashabu’l cennet bir olmaz. Ashabu’l cennet kurtuluşa erenlerin ta kendileridir.” (Haşr-20)

Ayet o iki gruba böyle isim veriyor; sağ ve sol. Ve bize öğüt veriyor; ashabu'n nar halinizden mutlaka kurtulun, ashab'ı cennetle onlar bir olmaz.

“Şeytan onlar üzerine istila edip galip geldi de onlara Zikrullah'ı unutturdu. İşte onlar Hizbuş Şeytan'dır. Dikkat edin, muhakkak ki Hizbuş Şeytan hüsrana uğrayanların ta kendileridir.” (Mücadele-19)

Şeytan kelimesini burada vehmin zulmeti olarak düşünürseniz ayeti kolay çözersiniz: Vehmin zulmeti onlar üzerine istila edip galip geldi de onlara Zikrullah'ı unutturdu! Şeytan şeytaniyettir, vehmin zulmetidir, vehmi suiistimal etmektir. Şeytaniyet, yani vehmin zulmeti onlar üzerine istila edip galip gelince oluşan tablo zikrullah'ı unutmak! O zikrullahı unutturuyor. Sonra ne oluyor? Onlar Hizbuş şeytandır; şeytan taraftarı oldular, yani vehmin zulmeti taraftarı oldular, o takımdalar. Bu takımın akibeti nedir? Hizbuş şeytan hüsrana uğrayanların ta kendileridir. Vehmin zulmeti takımı böyle!

“Muhakkak ki Allah ve Rasulü ile muhâddeleşenler (muhalefet edenler) işte onlar zeliller içindedirler.” (Mücadele-20)

Allah ve Rasulü ile muhâddeleşenler grubunun içine Allah ve Rasulü'ne muhalefet edenler, Allah ve Rasulü ile mücadeleye girmiş olanlar, özellikle Allah ve Rasulünü yok sayanlar, onunla didişenler, ona muhalefet edenler zeliller içindedir; onlar zalimler oldular.

“Allah; ‘Ben ve Rasullerim mutlak galip geleceğim’ diye yazmıştır. Muhakkak ki, Allah Kavi'dir ve Aziz'dir.” (Mücadele-21)

“Ben ve Rasullerim mutlak galip geleceğim” diye yazması yetmez mi?

“Allah'a ve O'nun Rasulü'ne iman eden bir kavmi Allah ve Rasulü'yle muhâddeleşenlerle (zıtlaşanlarla, haddi aşanlarla, Kur'an ve Sünnet'le ters düşenlerle) sevişiyor bulamazsın. Veleve ki bunlar, onların babaları yahut oğulları yahut kardeşleri veya aşiretleri olsalar bile! İşte bunlar Allah'ın kalblerinin içine imanı yazdığı ve kendinden bir Ruh ile onları teyit ettikleridir. Allah onlardan Razi olmuş, onlar da Allah'tan Razi olmuş halde. İşte bunlar Hizbullah'tır (Allah tarafında olanlardır). Dikkat edin, muhakkak ki Hizbullah, iflah edenlerin (kurtulanların) ta kendileridir.” (Mücadele-22)

Ayet tanrılıktan kurtulmak için çok önemli bir öğüttür. Tanrılık iddiasında bulunan yapıyı fonksiyonsuz yaparken özellikle bu öğüt çok önemlidir. Öyle önemli ki: Allah'a ve Rasulü'ne iman eden bir kavmi, kendini Allah'a eş ve ortak koşmayanları Allah ve Rasulü'yle muhâddeleşenlerle, muhale-

fet edenlerle, onları yok sayanlarla sevişiyor bulamazsın. Onlarla ortak bir işleri yoktur. Onlarla yiyor içiyor göremezsın, yediği içtiği ayrı gitmiyor bulamazsın. Vele ki bunlar onların babaları, oğulları ,kardeşleri veya aşiretleri olsalar bile! Kur'an Yokmuş Gibi yaşamak istemiyorsanız lütfen açıp bu ayeti okuyun! Bu ayetteki öğüde uyan için müjde budur: İşte bunlar Allah'ın kalblerinin içine imanı yazdığı ve kendinden bir Ruh ile teyit ettikleridir. Allah onlardan Razi olmuş, onlar da Allah'tan Razi olmuş halde! İşte bunlar Hizbullah'tır; Allah'ın tarafındadır. Dikkat edin muhakkak ki Hizbullah iflah edenlerin ta kendileridir. Müjdeyi fark ettiniz mi?

Doğru yol nedir, kimler doğru yoldadır? "B" takdimiyle "BEN" diyen, varlığını Allah'a eş ve ortak koşmadan fiiller ortaya koyan doğru yol üzeredir.

"Euzü billahi mineş şeytanir raciym, Bismillahi'r Rahmani'r Rahiym. Ala sıratım müstakim (Kesinlikle size irsal edilen) doğru yol üzeredir." (Yasin-4)

Euzü billahi mineş şeytanir raciym Bismillahi'r Rahmani'r Rahiym. "Bismillahi'r Rahmani'r Rahiym Elhamdülillahi Rabbil Âlemin. ErRahmanir Rahiym. Maliki yevmid diyn. İyyake na'budü ve iyyake nestain. İhdi nas sıratal müstakim. Sırat elleziyne en'amte aleyhim, ğayril mağdubi aleyhim ve led daalliyn". Âmin. (Fatiha Suresi)

Salât ikame ederken Fatiha çok önemli bir hediyedir, çok önemli bir lütuftur, Esfele Safiliyn'den kurtaracak çok önemli bir sığınaktır. 6. ayette "ihdi nas sıratal müstakim" talebinde bulunarak doğru yolu istiyoruz. Salâtlarda Fatiha okurken maksimum dikkatle okumalıyız. "Âmin" derken Fatiha'nın bittiğini hatırlayan halde olmamalıyız. Fatiha'yı her seferinde bir dua olduğunu bilerek ve cehennemlik olarak ölürsem korkusuyla, bu cehennemlik elbiseden kurtulmak dileği, duası ve sığınışıyla okursa, o zaman 6. ayette istediği doğru yol Esfele Safiliyn'den kurtulma yolu olur, kendinizi/varlığınızı Allah'a eş ve ortak koşmaktan kurtulmuş hayatı istediğiniz bir sığınış olur.

"Vechini hanif olarak o tek Dine doğrult. O Allah fıtratına ki, insanları onun üzerine yaratmıştır. Allah yaratışına tebdil yoktur. İşte bu Diyn-i Kayyım'dır. Fakat insanların ekseriyeti bilmezler." (Rum-30)

Rum-30 bize olmazsa olmaz bir kural koyar; vechini hanif olarak o tek Din'e doğrult. Dolayısıyla hanif hali yakalamak bizim için çok önemli ve çok öncelikli hale gelir. Ama Esfele Safiliyn yapıdan kurtulmadan hanif olunmaz! Hanif olmak için "A" Takdim Formu "BEN"i, yani Esfele Safiliyn yapıyı ve fonksiyonlarını çok iyi bilen ve onlarla mücadele eden hayat tarzı şarttır.

“İnni veccehtü vechiye lillezi fataras semavati vel arda hanifen ve ma ene minel müşrikin. İnne salâtiy ve nüsükiy ve mahyaya ve mematiy Lillahi Rabbil âlemin. La şerike lehü ve Bizalike ümirtü ve ene evvelül müslimiyn.” (En’am; 79, 162, 163)

Salâta başlarken bu ayetleri okuyoruz. Onları ayet değil de Efendimiz’in okuduğu bir dua olarak okuyoruz. Salât ikame ederken Sübhaneke’den önce En’am-79 ve 162,163. ayetleri bir durum tesbiti, bir dua olarak okursa, bu “B” Takdim Formu “BEN”in hem sığınaşı, hem tarifi, hem yönelişi olur; “B” idrakı başlamış, açılmış, hatta itiraf edilmiş olur.

Ayetleri mealen değil de mana olarak düşündüğümüzde, salâta/yönelişe hanif başladığınızı, yönelişinizde hanif idrakta olduğunuzu ayetlerle söylüyorsunuz. Efendimiz (SAV)’in bu ayetleri “Sübhaneke”den önce okuduğuna dair bilgi vardır. Bir seferinde, Efendimiz (SAV) salât ikame ettirirken kıraate, sesli okumaya başlamadan bir süre sessiz duruyor. Salâtтан sonra cemaati soruyor; ya Rasulallah, neden o kadar uzun sessiz durdunuz, ne yaptınız? Bu ayetleri okuduğunu buyuruyor Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem.

“Bu böyledir; çünkü kâfir olanlar bâtıla tâbi oldular. İman edenler ise, Rablerinden olan Hakk’a tâbi oldular. İşte; böylece Allah insanlara onların misallerini darbediyor.” (Muhammed-3)

Ayette Bâtıl ve Hakk’ın tanımlanışına dikkat edin. Bâtıl, Esfele Safiliyn’in hayat tarzıdır. Hakk, Esfele Safiliyn’den kurtulmuş yapının hayat tarzıdır. Yani, Deccaliyet Kısır Döngüsü hayat tarzı bâtıl, İhlâs Hayat Döngüsü hayat tarzı Hakk’tır. Şimdi Muhammed Suresi 3. ayeti parantez açarak okuyalım: “Bu böyledir; çünkü kâfir olanlar (kendi varlığını eş koşanlar) bâtıla tabi oldular.” Demek ki, kişi yaşarken kendi varlığını Allah’a eş koşan fonksiyonlar, fiiller ortaya koyuyorsa onun o hali “Bâtıl”dır. Bu ayet gereğince! “İman edenler (var sanışını eş koşmaksızın inananlar) ise Rablerinden olan Hakk’a tabi olmuşlardır.” Onlar var sanışlarını bile eş koşmuyorlar. İki yaşantıyı ayırt edin: Birisi bâtıl, diğeri Hakk yaşantı. Böylece Allah insanlara onların misallerini darbediyor; gösteriyor, anlatıyor. Tefekkür etsinler diye.

“İşte böyle! Çünkü Allah; O Hakk’tır. DûniHî çağırıcıları ise, o Batıl’dır. Muhakkak ki; Allah, Aliy’ül Kebiyr’dır.” (Hac-62)

Herhangi bir anınızda kendinize sondaj yapın; ne düşünüyorum? Zihniniz gayriyla meşgulse o an çağırıcılarınız batıldır. Allah’ın dünü/dışı zannıyla bir şeyle meşgulseniz, bir insan veya bir başka kıyaslama olabilir, o meş-

guliyet bâtıldır. Bir put yapıp ona; “Ben sana inanıyorum” diyecek değilsiniz ki! Böyle alırsanız işi ötelemiş olursunuz. Herhangi bir anınızda kendinize sondaj yaptığınızda zihniniz Allah’tan başka bir şey çağırıyorsa o bâtıldır.

-İşimiz gereği insanlarla değil de bilimle meşgulsek?

Meşgul olanın kim olduğuna dikkat et. Onlarla meşgul olan tanrıysa, tanrılık iddiasında bulunansa? O zihninde bir bilim adamı ilan etmiştir, o bilim adamı başarıdan başarıya koşuyordur. Oysa Sünnetullah’ı Allah’la konuşarak düşünüyorsan sende merak eden YOK, İlla ALLAH olur, sende onu konuşan sen YOK, İlla ALLAH olur. Diğerinde konuşan sen olursun! Bu yüzden, her şeyi Allah ile konuşmaya alışmak çok önemlidir. Efendimiz (SAV) buyuruyor; “Yemeğinin tuzuna, ayakkabının bağına kadar Allah’tan isteyin, Allah’la konuşun, O’na sorun.” İşte bu sebeplerden. Yemeğinin tuzuna kadar Allah’la konuşuyorsan, “Allahım acaba tuz katsam mı katmasam mı?” diye başlarsan oluşanla Allah’la nasıl konuşulur öğrenirsin. Telefonu o tarafa aç, o numarayı çevir, sonra nasıl konuşulacağı oturur. İlmî buluşları, Sünnetullah’la ilgili o çalışmaları Allah’la konuşursan senin Veli’n, Dost’un, Sırdaş’ın, paylaştığın Allah olursa sende konuşan sen olmazsın, o ilmi yapan da sen olmazsın: İlla Allah! O zaman; “Allah’ım bana ait bir başarı yok İlla Allah” dersin. Güzelliği fark ettiniz mi? O zaman ilim ne kadar güzel olur değil mi? İşte o âlimin uykusu nafile ibadetlerden önemli olur.

-Tam tanıyamamış olsak da mı Allah’la konuşmalıyız?

Evet! Önce konuşacaksın. O konuşmayla tanıma ilerler. Konuştuğunda muhabbet oluşur, Allah kendini sana tanıtır. Konuşmazsan nasıl muhabbet oluşsun? Kiminle konuşuyorsanız onunla muhabbet oluşur.

Son birkaç cümleyle bu paylaşımı tamamlayalım. “Hakk ve bâtıl” deyince akla hemen Asr Suresi gelir: Euzü billahi mineş şeytanir racim Bismillahi’r Rahmani’r Rahıym “Vel Asr, İnnel insane lefi husr, illelleziyne amenü ve ami-lüs salihati ve tevasav Bil Hakkı ve tevasav Bis Sabr.” Sadakallahul azim.

Asr Suresi’ndeki “Hakk’ı ve sabrı tavsiye” bize öyle bir öğüttür ki; Hakk, Esfele Safiliyn yaşantıdan kurtulmuş ve İhlas Hayat Döngüsü’ne girmiş olmaktır. Tanrılık iddiasında bulunanların kendi yaşantıları içerisinde birbirlerine karşı olan hak ve hukuk değildir. İhlâs Hayat Döngüsü’nün, “B” Takdim Formu’nun, Ahsene Takviym’in yaşantısıdır Hakk. O yaşantıya ait fiilleri tavsiye etmek HAKKI TAVSİYE etmektir. Hakk’ı tavsiye ettiğinde Hakk yo-

lunda gayret edenin o yolculuğunda ona SABRI TAVSİYE edersiniz. Asr Suresi'ndeki "Hakk ve Sabr tavsiyesi" budur.

Boş amel ve Salih Amel çok farklı iki davranıştır. Tanrılık ilan ve iddiasında olan ve o iddiaya yönelik fiiller ortaya koyan kişinin amelleri boşa gittiği için sonuç BOŞ AMEL'dir. Zümer-65; "Şirk koşarsan amellerin boşa gider" buyuruyor. Şirk kelimesini kendinizle ilişkisiz sanarsanız bu ayet size hitap etmez, öğüdünüzü alamazsınız. Ama şirkin zaten içinde bulunduğu hayatın kendisi olduğunu fark edersen, bu ayet önemli bir uyarı haline gelir: Boş amelle meşgul olanlar, amellerinin altında genellikle ilan ettikleri muhtariyetin korunması ve yüceltilmesi amaçlı fiiller yaparlar. Salât ikame ederken bile muhtariyetini yükseltir, güçlendirir. İyi ve önemli bir müslüman olabilmek için hayır yapar, ibadet yapar. Tanrılık iddiasıyla ne yapıyorsa böyledir! Billahi anlamıyla imanla yapılan ameller SALİH AMEL olarak tanımlanır. Maide Suresi 2. ayeti tefekkür etmenizi öneririm...

Esfele Safiliyn yapı Kur'an'da necis olarak, çirkin olarak tarif edilmiştir. Ahsene Takviym yapı, yani "B" Takdim Formu "BEN", yani Billahi anlamında iman ve onun gereği yaşantı GÜZEL, TEMİZ, TAHİR olarak tanımlanmıştır. Dolayısıyla, eğer siz güzel ve çirkin tanımlarını ilan ettiğiniz tanrılıkla ilgili olarak yaparsanız ve o tanımlara göre hükümler verirsiniz o yalnız ve yalnız Deccaliyet Hükümleri olur, ilan ettiğiniz tanrının hükümleri olur. Bu yolda bir çirkinlik vardır; Allah'a eş ve ortak koşmak. Bir tane necis vardır; Allah'a eş ve ortak koşmak! Bir tane güzel vardır; Allah'a eş ve ortak koşmayan hal ve bunun yaşantısı! Siz güzele böyle bakarsanız çok farklı şeyler görmeye başlarsınız, hayatta güzel dediğiniz şeyler değişir. Allah'a eş koşmak size çirkin gözükmürse, hayata böyle bakarsanız sizde fiillerin tecellisi hızla açılır. Çirkin ve güzeli hayatınızda bu kritere göre tanımlar ve buna göre bakarsanız o açılır! Güzel sizin için de Allah'ın güzel dediğiye, çirkin sizin için de Allah'ın çirkin dediğiye o zaman FİLLERİN TECELLİSİ pıtrak gibi açılır.

"Kesinlikle müşrikler necistir." (Tevbe-28)

Rabbimiz; varlığını Allah'a eş ve ortak koşanlar kesinlikle pistir, necistir diyorsa sizin için de öyle olacak! Allah için öyle, sizin için de öyle olacak!

"Ona (şirkten arınmış, temizlenmiş) tahirler dokunsun." (Vakıa-79)

Sisteme/Kur'an'a onlar dokunmasın! Şirkten temizlenmiş kişi Esfele Safiliyn yapıyı fonksiyonsuz hale getirmiş olandır, "A" Takdim Formu "BEN" in hayat tarzını yok etmiş olandır. Temiz ve tahir odur. Ancak onlar Kur'an'la ilgili fikir ileri sürebilir.

Feth-i Zulmani	Feth-i Nurani (Rahmani)
Tanrısals düzenlemelere hürmet ve riayeti edeb sanar; oysa, kendi varlığını eş ko-şarak edebsizlik yapar	EDEB HALİ Var sanışı suistimal etmemek hali

Feth-i Zulmani ve Feth-i Nurani tanımlarını çok geniş paylaşmamız lazım aslında. Çünkü günlük yaşantınızda tanrıyı tanımanızla o kadar ilişkilidir ki. “A” Takdim Formu “BEN”in, yani varlığını Allah’a eş ve ortak koşanın her türlü yeteneği Feth-i Zulmani’dır. Her türlü yeteneği ve yaptığı her şey! Varlığını Allah’a eş ve ortak koşuyorsan, fark et ya da etme her türlü yeteneğin Feth-i Zulmani’dır. Var Sanışı’nı Allah’a eş koşmadan iman edip gereğini yaşayanın her türlü hali ise Feth-i Rahmani’ye, Feth-i Nurani’ye doğru gider.

Ve Edeb. Edeb öyle çok önemli ki, bunu uzunca dile getirmesek edebsizlik etmiş oluruz. “A” takdimiyle varlığını Allah’a eş ve ortak koşan idrakla yaşayan kişi tanrısals düzenlemelere hürmet ve riayeti edeb sanar, tanrılar dünyasına göre yaşamayı önemser. Onların edeb dediklerinin son durağı hümanist tanrıdır. Kendi varlıklarını eş koşmaları nedeniyle onlar aslında edebsizlik yapıyorlar. Tanrısals düzenlemelere hürmet ve riayeti edeb sanıyor ama varlığını eş koşarak edebsizlik içinde yaşıyor. Edeb halini bir cümleyle nasıl özetleyebiliriz? İlmî suretin kendini var sanışını suistimal etmeme hali edebdir. Haddi aşmama hali EDEB HALİ’dir. Çok duyduğunuz “Edeb Ya HU” seslenişi o hal için bir uyarıdır. O uyarı, tanrısals düzenlemelere uygun yaşayın demek değildir, kişiyi insanların hukukuna saygılı yaşamaya davet değildir. Edebli olmak onlar değildir. “Hak ve hukuka uymayın” demiyorum, ama onlara uymayı Edeb sanmayın. O hümanist tanrının edebidir. O da iyi bir noktadır, ama tanrısals alanda önemli bir noktadır. İnsanları iyi bir yere götürmeye çalışan tüm anlatımların, felsefelerin son durağı odur, Muhammedi Bakış dışındaki tüm düşünce ve inanışlar, tüm yollar hümanist tanrıya çıkar, Ferrarî’sini satan bilge kişiye çıkar. Ferrarisiz kalmış, yürüyen tanrı olurlar. Bunları kesinlikle Muhammedi Bakış’la karıştırmamak, hatta kıyaslamamak gerekir. Aksi halde çok büyük bir edebsizlik yapılmış olur. İnsan kendisini incelese görür ki, tanrılık iddiasında bulunanın her düşüncesi, her yaptığı tanrılık iddiasını beslemek içindir. Veya başka tanrılara saygısı onlarla ilişkileri içindir.

“B” Takdim Formu “BEN” halini yaşayanın, yani var sanışını eş koşmadan Allah’a iman eden ve gereğini yaşayanın her hali EDEB kapsamındadır, “Allah rızası için” demese bile Allah rızası içindir. Neticede Nefs-i Radiye ve Nefs-i Mardiyeye (razı olan ve razı olunan hal) onun idrakı ve hayat tarzı olur.

Radıye ve Mardıye idrakları Nefs-i Levvame'ye girilince oluşur, Nefs-i Levvame yaşanırken oralara ulaşılır. Ancak Levvame ile, ancak levm ile ulaşılır. Lev m etmek "B" imanına talib olanın yapabileceği bir iştir. Tanrılık iddiasında bulunan hiçbir zaman "B" sırrınca lev m edemez. Bu yüzden Deccaliyet Kısır Döngüsü'nde kalır. Tanrılık iddiası ve o iddiaya ait fonksiyonlarla yaşayan kişi hiçbir zaman "B" sırrınca neden lev m edemez, göreceğiz.

Var sanışını Allah'a eş ve ortak koşmayan, eş koşmamaya talib olan kul her saniyesini MUHASEBE'yle geçirir. Onun hayatı "A" ve "B" muhasebesidir. Onun yaşantısının her saniyesi Esfele Safiliyn ve Ahsene Takviym muhasebesidir. Bu hal aslında NEFS-İ LEVVAME'nin ta kendisidir. Bu lev m ediş, bu muhasebe onun fikirlerini, konuşmalarını, yaşantısını ve idrakını öyle bir noktaya taşır ki o böylece İhlâs Hayat Döngüsü'ne girmiş olur. Kul ancak böyle ilerler, böylece ilerlemiş olur. Bu ilerlemeyle kendisini doğarken bulunduğu sınır ötesi hal olan Esfele Safiliyn idraktan edeb sınırları içerisine HİCRET etmiş olur.

Nefs-i Levvame nedir, Nefs-i Levvame süreci ve kısımları nelerdir? İçinde kaç bölüm vardır? Nasıl yapılır? Levvame'ye ait detayları kısmet olursa, nasibse, hayrlısıysa, Allah'ın indinde makbulse inşaAllah tekrar bir araya gelince paylaşırız.

EL-FATİHA

05 Rabiulahir 1431 / 20 Mart 2010

Eüzü billahi mineş şeytanir raciyim, Bismillahi'r Rahmani'r Rahiyim. "Ves Saaffati saffa; Fezzacirati zecra; Fettaliyati zikra; İnne ilaheküm le Vahid; Rabbüs Semavati vel Ardı ve ma beynehüma ve Rabbül meşarık: And olsun o saf olup dizilenlere. O şiddetle def edenlere. O zikir tilavet edenlere. Muhakkak ki sizin ilahınız Vahid'dir! Semavat'ın, Arz'ın ve ikisi arasında olanların Rabbi'dir ve doğuların da Rabbi'dir." Sadakallahul azim. (Saffat; 1-5)

Saffat Suresi'nin ilk beş ayeti ile başlıyoruz: Detaylı bakmaya çalışacağız, ancak önce bu ayetlerdeki manaları toplayan bakış açısını bir paragrafta ifade edelim. Lütfen kelime ve cümlelere özen gösterelim, gayret edelim:

"Zahiren kesret görüntüsü ile tanınan ef'al âleminde Var Görünenleri ve Her An Yeni Var Görünenleri ve bunların her türlü hallerini NUR'undan tertipleyenin Rabbülalemin olduğuna, dünya yaşantısı sürecinde imanı sonucu, Var Görünüşünü Allah'a eş ve ortak koşmayan şuurunu, VAHDET YOLUNDA teşbihten tenzihe doğrultarak VAHİD'e olan imanını ıkan için; dilinde, halinde ve fiilinde Zikrullah'ta olanların; öncelikle vehmin zulmetini şiddetle def edenlerin; zulmetten arınmış saf halleriyle safın safı olabilme arzusuyla bu yolda dizilmişlerin; Muhammedî Muvahhid'lerin kadrini bilebilir misin? Rabbinin izniyle her hükümden, melekler ve Ruh onda tenezzül eder. Bin aydan daha hayrlı olan onlara and olsun."

Bu paragrafı beş ayetin manası olarak tefekküre çalışacağız.

Dikkat ederseniz sure yeminle "Andolsun" diye başlıyor. Demek ki, uyandırıyoruz: Anlaman için gayret gerektiren, anladığında hayretini artıracak, senin ve ahiretin için önemli ipuçları geliyor. Şu üç özellik ve grup için yemin var: Saf olup dizilenler. Şiddetle def edenler. Zikir tilavet edenler. "And olsun o saf olup dizilenlere, o şiddetle def edenlere, o zikir tilavet edenlere." Dördüncü ayet bu üç grubun önemli bir özelliğini söylüyor: "Muhakkak ki, sizin ilahınız Vahid'dir." Beşinci ayet bizim için önemli bir idrak açıklaması yapıyor: "(Vahid) Semâvât'ın, Arz'ın ve ikisi arasında olanların Rabbidir ve

doğuların da Rabbidir.” Bu beş ayetin birleştirilmiş hali olan paragrafımızı sondan başa doğru, beşinci ayetten ilk ayete doğru izah etmeye çalışacağız.

“Semavat’ın, Arz’ın ve ikisi arasında olanların Rabbidir ve doğuların da Rabbidir.” Beşinci ayet yaşadığımız âlemi, bulunduğumuz hali nasıl düşüneceğimizi tarif ediyor. Böylece yaşadığımız âlemi nasıl algılamamız gerektiğini anlıyoruz: Semavat’ın, Arz’ın ve ikisi arasında olanların ve doğuların Rabbi O’dur. Bazı meallerde “doğular” değil de “doğuşlar” yazılır, Mana ay-nıdır, doğudan olan fiil doğuş olduğu için doğu da doğuş da doğrudur. Biz daha çok doğuş diye ele alacağız. Dördüncü ayette “ilah” geçiyor; İlahınız Vahid’dir. Beşinci ayet “Rabbiniz O’dur” diyor. Bunları izah edeceğiz.

“Zahiren kesret görüntüsü ile tanınan ef’al âlemi:” Bu cümle bulunduğumuz âlemin bir tanımıdır. Fiillerin cereyan ettiği bu âlem Ef’al Alemi olarak bilinir. Zahir kelimesini ise şöyle tanımlayabiliriz: İnsana göre en somut görüntü. Neden insana göre? Çünkü Allah’a göre zahir bâtın, gördüğü göremediği diye bir tarif yapamazsınız. Bu tanımlar insan içindir. İnsan o anda neyi en somut görüyorsa o onun için zahirdir, göremedikleri de bâtındır. En somut gördüğün şey zahirdir. Bir de “Kesret” kavramı var. Kesret yani çokluk, var görünenlerin yaşantı âlemidir, hayat âlemidir. Var görünenlerin yaşantı âlemi KESRET ALEMİ’dir. “Var”ın değil, “Var Görünenlerin” âlemi kesret âlemidir. EF’AL ALEMİ ise; “Var Görünenlerin” kendilerini hissettikleri ve bu hissi tanımladıkları âlemdir. Bu kavramları konuştuğumuz dille, yaşadığımız günün idrakıyla tanımlamamız önemlidir, o zaman onlar sizin için somutlaşır. Aksi halde onları anlamak için uğraşır durursunuz. Tanımlar size bir manzara tarif etmelidir. O manzara için gerekli öğeleri günlük yaşantınızın idrakıyla ve konuştuğunuz dille anlaşılabilir bir cümleye, “bunu anladım” diyebileceğiniz bir cümleye çevirmek lazım. Değilse manzaraya hiç gelemezsiniz. Tanımları güncelleyerek siz olayı kendiniz için yenilemiş olursunuz. Olay aynı ama siz onu çağınız için yenilemiş oluyorsunuz.

Yaşadığınız âlem bizim için en somut görüntüdür. Bu yüzden bu âlem, yaşadığımız bu hayat bizim için, bize göre zahirdir. Kesret var görünenlerin yaşantı âlemidir. Ef’al âlemi, fiiller âlemi Arş’ın altındaki âlemdir. Arş’ın altı, Arş’ın üstündeki manalardan vücut bulması dilenilmiş olanların vücut bulduğu yerdir. Sizin var görüneninizin mana âleminde de yeri var, ama sizin oradan haberiniz yok. Çünkü orayı hissedemiyorsunuz. Arş’ın üstü olan MANA ALEMİ, var görünenlerin tanımlayabilecekleri bir yer değildir, hissettikleri, bildikleri bir yer değildir, orası bildiğimiz bir yer değildir.

Arş'ın üstü ve altı hakkındaki bu bilgiden sonra, dualarımız için dikkat edilmesi gereken bir şey söyleyeyim. Dualarda acele edilmesinin, haşyetle telaş edilmesinin bir önemi bu bilgiden kaynaklanır. Ef'al âleminde henüz vücut bulmamış bir şeyin mana âlemindeki hali için duacı olursanız, yani duanızı o iş ef'al âlemine inmeden önce yapmışsanız ve inşaAllah makbul olmuşsa mana âleminde sizin için güzellikler oluşur. Bu yüzden, bir şey vücut bulmadan mana âlemindeyken yapılan dua ile ef'al âlemine inip vücut bulduktan sonra yapılan duanın yeri çok farklıdır.

Bir işi Allah'ın nasıl yaptığını merak ettiğimizde onu ben nasıl yapıyorum diye düşünüp Allah'ın yapışı ile ilgili bir ipucu yakalayabiliyoruz. Neden? Çünkü bizim yapmamız Allah'tan gayrı değil. "Ben nasıl yapıyorum, Allah nasıl yapıyor?" diye ayırmanız zaten suç. Şu işi Allah nasıl yapıyor diye merak ettiğinizde, o işi ben nasıl yapıyorum deyin, bir ipucu yakalarsınız. Yakalayacağınız o ipucu Esas'ın izidir. Çünkü Esas'tan ayrı size ait müstakil bir yapış olamaz! Öyle bir yapı yok ki, ona ait müstakil bir prosedür olsun. Bunu fark ettiysek dua ile ilgili mekanizmayı açıklamaya çalışalım. Bir toplu taşıma aracına ihtiyacımız var ve engellilere kolaylık sağlayan bir araç projesi istiyoruz. Bir arkadaşımız bir proje çizecek. Çizimi yapmadan önce, yani çizeceği manalar henüz kafasındayken ona müracaat etsek, talebimize daha uygun bir çizime yardımcı olmuş oluruz. Ama çizilmişse, vücut bulmuşsa ve siz bu aşamada bir şey istiyorsanız, talebiniz kabul olmuşsa isteğinize uygun değişiklik yapılır. Değişiklik yapılacaktır. Çünkü çizim bitti! Fark ettiniz mi? Kader içerisinde, İnsan-29 açısından baktığımızda burada önemli bir ipucu vardır: Kader vücut bulmuşken siz bir telaşla korunmak istemişseniz o kazayı hafif atlatırsınız. Ama vücut bulmamışken, mana halindeyken müracaat ederseniz kaza hiç olmayabilir. Bu cümleleri İnsan-29 bakışıyla böyle söylüyoruz.

Kesret âlemi var görünenlerin yaşantı âlemdir. Ef'al dediğimiz fiiller âlemi manaların vücut bulduğu yer olan Arş'ın altındaki âlemdir. Var görünenlerin kendilerini hissettikleri ve bu hissi de tanımladıkları âlem Fiil Âlemi'dir. Bu âlemde birisi veya bir şey artık kendini hissediyor, hissettiğini de tanımlıyor, yani takdim ediyor. Arş'ın üstünü insan hissedemez ve tanımlayamaz; orası Mana Âlemi'dir. Var Görünenlerin yaşantılarının olduğu âlem Kesret Âlemi'dir. İçinde bulunduğumuz âlem, yaşadığımız hal kesretti.

"Semavat, Arz ve ikisi arasında olanların Rabbi:" Siz Semavat ve Arz'a bâtinî açıdan bakarak; Arz'ı beden, Semavat'ı idrakınız, beyniniz, düşünceğiniz gibi düşünebilirsiniz. Evreni de canlı bir birim kabul ettiğinizde onun

da kendi semavatı ve arzı var. Bu kelimelerin manasını daraltıp “Semavat idraktır, Arz da bedendir” deyip sınırlamayın, sadece böyle zannetmeyin. O senin semavat ve arzın. Dünyayı bir birim olarak ele aldığınızda onun da kendi semavat ve arzı var. Hatırlayın ayeti; “Yeryüzünde Halife yaratıldı.” Yeryüzünü, dünyayı bir birim olarak ele aldığınızda onun da kendine ait bir arzı ve seması ve arasında olanları var. Bu hal her şey için, her bir birim için geçerlidir. Ve O arzın, semanın ve arasındakilerin Rabbi'dir.

Kesret âlemi söz konusu olduğunda “Rabbidir” diyoruz. Yani var görünenlerin olduğu âlemin Rabbi'dir, var görünenlerin montajcısıdır diyoruz. Arş'ın altı Rububiyet Mertebesi'dir, oraya Rab diye sesleniyoruz. “Var Görünenleri” var görünür hale o Rububiyet mertebesi getirir! Onların mana âleminde nasıl var görünmesi dilenmişse, onlara o var görünme halini, vücut halini Rububiyet mertebesi kazandırır. RAB; Var Görünenin öğretmeni'dir, eğitmenidir, montajcısıdır. Bu yüzden Rabbi'dir. Kesret âleminin tamamı için düşünürseniz Rabbül Alemin'dir. Basamak basamak genişleteceğiz ve daha iyi anlaşılacak inşaAllah. Ama araya şu notu ekleyelim:

Tasavvuf diye anlatılan şey aslında nedir biliyor musunuz? Tasavvuf; İslam Dini'ni daha iyi kavrayabilmek için yapılan ve sunulan bir fikir fırtınasıdır. Amacı yalnızca bu olan beyin fırtınalarını içeren anlayışa verilen tasavvuf ismi İslamiyet'ten farklı bir şey değildir, İslamiyet'i daha iyi anlayabilmek için sunulan fikir fırtınasının adıdır. Bu fikir fırtınası içerisinde olayları doğru anlayabilmek için söyleyeceğim şu gerçeği iyi görmek, iyi bilmek ve ona göre yaşamak gerekir.

Var görünenler birbirlerine nispetle var hükmündedir. Dikkat edin lütfen, var görünenler birbirleri için varlardır. Bizim bunlara “Var Görünen” deme sebebimiz varlığın Allah'a göre var görünen olmasıdır. Onları birbirlerine göre yok sanarsanız işin içerisinden çıkamaz ham hayalle uğraşırsınız. Bu durumda tehlike şudur: Bir süre sonra ameli kaldırırınız ve amelsiz laf salatasını İslam Dini zannedersiniz. Bu yüzden çok önemseyin, Var Görünenler birbirlerine nispetle varlardır. Ancak bu birbirine göre var olma anlayışından ve duygusundan kurtulamayanlar “Varım” diyerek Allah'a karşı muhtariyetlerini ilan ediyorlar. Var görünüşü hazmedemeyen, bu görünüşü suiistimal eden kişi Allah'a diyor ki; ben varım, müstakilim, muhtarım.

Var Görünenler Allah'a nispetle VAR hükmünde değildir, yani YOKtur. Allah'ın var olma koşulları başkadır, insanın var olma koşulları başkadır. İnsanın var olma koşulu Allah'ın var olma koşuluna göre YOKtur, Allah'a göre

o YOKtur. Ama insanın var olma koşulu bir başka insanda da aynı olduğu için onlar birbirlerine göre vardır. Kişi tasavvuf adlı fikir fırtınasının içine girip fikir sarhoşu olursa yokluk ona hoş gelir, her şeyi yok sanmaya, yok yapmaya başlar, bir insan olarak yokluk yaşamak ister, insana göre yokluk yaşamaya çalışır. Çok dikkat edin, birisine göre yokluk yaşar. “Birisi” der, birisini tespit eder, sonra da ona göre yokluk yaşar. Böyle bir şey yoktur. Sana göre karşıdaki var. Kişinin Allah’a göre yokluk yaşaması lazım. Bu yokluğu daha önce çok tanımladık, şimdi hayattan bir örnekle çok önemli bir ipucu vereyim. Sizi birisiyle tanıştırdık. Birbirinizi, huyunuzu suyunuzu, karakterinizi tanıdınız. Bir süre görüşemediniz sonra karşılaştınız. Sizi gördüğünde tanımladığı var ya, işte o yoktur! Burayı iyi anlayın. Burayı iyi anladığınız zaman siz “Sizde yok”u öyle güzel görürsünüz ki o yokla tanışırsınız, onunla konuşursunuz. O kişiyle bir süre görmemiştiniz, karşılaştınız. Baktı, sizi gördü ve zihninde hızlıca sizi tanımladı. O karşılaşma anında zihninde sizi hızla tanımlar; mesleğinizi, işinizi, gücünüzü, huyunuzu suyunuzu, daha önceki anılarınızı, paylaştıklarınızı hepsini hızla düşünüp bakar bakmaz sizin için bir tanım yapar. İşte o yaptığı tanım YOKtur, yok olan o tanımlamadır, vücudunuz değil! Tanımlayıp bir zatlık, bir kişilik verdiği YOK. Zaten hep bunu öğrenmeye çalışıyoruz, o tanımladığı zatla yaşayıp devam edenin akıbeti cehennemdir. Onun gördüğü zaman tanımladığı zatı Hac’ca götürün getirin, ona salât ikame ettirin fark etmez, o zatın yeri belirlenmiş; cehennem! O zat yok! Nerede yok? Cennette yok, cennette yeri yok. Cehennemde var!

-Bu, karşıdakinin görünce benimle ilgili olarak aklından geçirdiği şeyler mi?

Tek tek ne düşündüğü değil. Önemli olan şu: Sana baktığı zaman seninle ilgili bir kişilik oluşturuyor, seni bir kişi olarak düşünüyor, kendine göre seni tarif ediyor; işi şu, gücü şu diye, işte o kişilik yok. Yoksa seninle ilgili olarak aklından şunu geçirmiş, bunu geçirmiş değil. Senin için bir ZAT, bir İND tanımlıyor, o tanımladığı zat yok. Şimdi onun izini süreceğiz.

Çok dikkat edilmesi gereken bir şey olduğu için hep vurgulamaya çalışıyorum; sizin var görünen halinizde iki “BEN” var, sizde yaşayan iki “BEN” var. Bu iki “BEN”i tanımanız ve ayırt etmeniz gerekiyor. Hayat bu. Hayat başka bir şey değil. Bu iki “BEN”i birbirinden ayırmanız, onu kendinizde fark edip “şu o “BEN”dir, şu diğer “BEN”dir” demeniz lazım. Çünkü, kendinizi takdim ettiğiniz bu iki “BEN”den birisi cehennemlik yapıdadır. Eğer siz bu cennetlik ve cehennemlik kişilikleri/benlikleri birbirinden ayırt edemezseniz, her işinizi cennetlik yapının üstünü örten ve hayatınıza hâkim olan cehennemlik “BEN” yapar. Çünkü esfele safiliyn olarak hayata o başladı. Bu yüzden,

her şey onun kasasına gider. Ama o “BEN”in akıbeti cehennem, bu kesin! Siz sizdeki o “BEN”i tanır, izini sürer, onu hayatınızdan çıkarırsanız, cennet yapısında olan “BEN” hayata hâkim olur, kendiliğinden. Şunun gibi: Masanın bir örtüsü var. Masayı görmek için örtüyü kaldırmak yeterli değil mi? O örtüyü çektikten sonra masanın görünmesi için bir gayret gerekmiyor. Artık, masayı görmek için uğraşmanız gerekmiyor. Masanın üstündeki örtüyü cehennemlik “BEN” kabul edelim. Bunu iyi tanır, çekip sıyrabilirsen diğeriyle uğraşman gerekmez. Örtü gidince masa çıkıyor, örtü gidince hayata o hâkim oluyor. “Ben diğerini nasıl ortaya çıkaracağım?” diye düşünmen gerekmiyor. Bunu neden söylüyorum? Çünkü insanlar tasavvuf adı altında yanlış işle meşguller; örtü duruyor, onlar masayı öğrenmeye çalışıyorlar, tasavvuf diye onu merak ediyorlar. “Masanın altı nasıl, üstü nasıl, rengi nasıl?” onu konuşuyorlar. Sana ne! Sen hele bir örtüden kurtul, onu bir sıyr, masa zaten görünür. Hayatını onu merak etmekle geçirme! Masanın örtüsünü tanı ve onu nasıl çekeceğini öğren. Ondan kurtulunca diğeri çıkacak, sen o örtüyü kaldırmaya bak. Ama örtülü masanın sohbeti yapılıyor, masayı öğrenmek için cilt cilt kitaplar okunuyor. Bırak onları, örtüyü çek çıksın meydana, ne konuşup duruyorsun! Bunun için “çekil aradan” diyorlar, çekil! Çekil de çıksın Yaratan! O yapılanlar ne biliyor musunuz? Gönül sohbet ister, din bahane, bir şeyler bulup meşgul olalım. Asıl iş örtünün izini sürmektir. Onu iyi tanıyacaksın, hayatından söküp, çekip alacaksın! Ayeti hatırlayın; onu şiddetle def edenlere and olsun diyor. İşte bu masanın örtüsü var ya, o örtüyü şiddetle def edenlere yemin ediliyor. “Örtüsünü şiddetle reddedeni, bu yapısını terk edeni biliyor musun, onun Kadr’ini anlayabilir misin?” deniyor. Yaratan “Ona and olsun” diyor, sen hala şu aferin desin, bu beğensin uğraşındasın. Yazık! Yaratan; “Örtüyü sıyrıp atana and olsun” diyor, ötesi var mı bunun? Bu yemin sana bir gayret vermiyor mu, seni teşvik etmeye yetmiyor mu? Birinin gözüne girebilmek için kaç takla atıyorsun! Allah “Onu terk edene and olsun” diyor, bu seni etkilemiyor, öyle mi?

Demiştik ki, var görünenler Birbirlerine Göre Var’dır. Ancak, var görünenler Allah’a nispetle, Allah’ın var olma koşullarına göre yok hükmündedir.

-Bu durumda herkesi “dilenmişin sureti olarak” mı görmek gerekir?

Her şeyi, herkesi öyle görmeyi gerekiyor. Zaten öyle çünkü. Zaten öyle olduğunu anlamaya çalışıyoruz.

Paragraftaki tanımları anlamaya çalışıyorduk. İlah’ı basitçe tanımlayalım. Ayetler; “İlahınız Allah’dır ve ilahınız Vahid’dir” der, Nas Suresi’nde “İnsan-

ların ilahı” denir. Ama biz tefekkür paylaşımlarımızda “Allah ilah değildir” diyoruz, nasıl olacak? İlah’ı şöyle anlayın lütfen: İnsanın idrakını yönelttiği, gözünü diktiği ama ne olduğunu tam bilemediği ulaşılmaz bir yapı! İLAH insanın idrakını yönelttiğidir. Bu bir put ta olabilir, bir şöhret de. Bu yüzden Allah’a öyle “ilah” dersiniz yanılırsınız. Şu önemlidir, sizin zihninizde bir ilah oluşturma veri tabanı var. Zihninizin bir şeye ilah demesi, bir şeye ilah gözüyle bakması, bir ilaha arzu duyması bu veritabanı nedeniyledir. Kur’an “İlah” ifadesini kullanırken bize; o veri tabanını da Allah’a yöneltirseniz kurtulursunuzu anlatmak istiyor. Bu veri tabanı idrakını bir yere yöneltme, gözünü bir yere dikme, bir ulaşılmaza bakma arzusu ile fark edilir. Kişi idrakını yönelttiği birşeye tam ulaşamıyorsa ilah odur. İlah kavramı senin idrakını yönelttiğin, gözünü diktiğin yerdir, aslında hedefindir. Yani o senin hedefindir! Eğer hedefini Var Görünenler’den seçersen kaybedersin! Gözünü oraya diker, ondan ister, ona sığınırsan o zor günde sana o verilir ve “Seni bu kurtarsın” denir! “Seni kurtarsın” diye verilen, senin gözünü diktiğin, idrakını yönelttiğin, istediğin, sığındığındır, “Al seni kurtarsın” denir. Ama onun senden kaçtığını görürsün. Ayet diyor ki; İlahlarınızı da sizi de Allah yarattı. Yani; gözünüzü dikip idrakınızı yönelttiklerinizi, bir şeyler istediklerinizi, onları da sizi de Allah yarattı. Bu yüzden dördüncü ayet “İnne ilaheküm le Vahid” derken idrak hedefinizi onarıyor: “Öyleyse Allah’ın yarattığı var görünenlere gözünü dikme, idrakını ona yöneltme, onu ulaşılmaz sanma! Sendeki bu duyguyu Vahid’e yönelt.” Bu hususu ileride genişletiriz inşaAllah.

EHAD tektir, VAHİD de tektir. Ayet neden ilahınız Ehad’dır demiyor da “ilahınız Vahid’dir” diyor. İhlâs Suresi’nde Ehad var, burada Vahid geçiyor. İkisi de tek ama farklı tekler. İhlâs Suresi inzal olduğunda “bu nasıl tek?” diye Efendimiz (SAV)’e Ehad’i soruyorlar, hatta bazı örnekler verip şunun gibi mi diyorlar. Hiç birisi gibi değil, Ehad farklı tektir! “Samed’i nasıl anlayalım?” diye Samed’i soruyorlar; Efendimiz Samed’i de tarif ediyor. Biz Vahid ve Ehad farkını kavrayalım. Çok ileride nasibse ilerisine de sıra gelir inşaAllah.

Fikir nedir, onu açıklayarak başlayalım. Fikrin/fikirlerin bir başlangıcı vardır. Fikir sonsuzdan gelip sonsuza gitmez, bir başlangıcı vardır. Mesela İhlas Hayat Döngüsü bir fikirdir. Evrenimiz için, yaşadığımız âlem için, yani İhlâs Hayat Döngüsü için düşünürsek bunun bir başlangıcı vardır. “İhlâs Hayat Döngüsü tek kare resimdir” cümlesini duyunca, “Allah tek kare resim olan bu kâinatı yaratmadan önce boştu. Onu düşündü/yarattı, iş bitti. Şimdi boş duruyor” gibi düşünmeyin, öyle değil! İhlâs Hayat Döngüsü dediğimiz

tek kare resim diye tanımlayıp anlamaya çalıştığımız şey de dahil, Arş'ın altı üstü, tüm izah etmeye çalıştıklarımız, bilinenler bilinmeyenler Allah için YOK anlamında bir andı. "Bir andı" deyip geçiyoruz ama yaşadığımız o an'ın içidir. Bir AN olan İhlâs Hayat Döngüsü Fikri'yle birlikte, yani o fikrin prosedürünün başlamasıyla birlikte Vahid görülür. O fikrin öncesidir Ehad. O fikirlerin tek bir pozisyon olduğu hali Vahid'dir. Kesret âleminde birçok şeymiş gibi görünen, mana âleminde birçok zıtları ve farklı alternatifleri olan çokluklar gibi görünen o yapıların tamamının aslında tek bir hal, tek bir pozisyon olduğu halin adı Vahid'dir. Vahid'deki o fikir mana âleminde de kesret âleminde de birçok fikirmiş gibi var görünür. Geçmiş âlimlerin Vahid isminin manasını anlamak için verdiği çok basit bir misal var. Örnek yalnızca anlamak için olduğundan size hissettirdiği manayı kavradıktan sonra silelim, yoksa örnek put olur. Hissettirecek manayı alın, sonra hemen o örneği, o putu Hazreti İbrahim'in baltasıyla yok edin, ona "la ilahe!" deyin. Örnekler, yaşanılan zamanın imkân ve teknolojilerine göredir. Mesela biz bilgisayardan, uçaktan roketten örnekler veriyoruz. Yönetimle ilgili bir örnek verecek olsa şimdi kimse sultan örneği vermez. Ama geçmiş âlimlerin yaşantılarında sultanlar olduğu için onlar örnek verirken doğal olarak sultan, vezir gibi figürleri örnek veriyor. O zamanlar yazı için mürekkep, divit, hokka kullanıldığı için onlarla örnek veriyor. Mesela, bir hokka ve içerisinde mürekkep var. Siz bir kâğıda hokkadaki mürekkeple yazı yazacak, şekiller çizeceksiniz. Mürekkebi alın, ağaç, dağ, ev, insan gibi şekiller çizin. Hokkada o şekillerin hepsini çizecek ilim var, siz onları çeşitli şekillere çevirdiniz ve o hokkadan sanki farklı şekiller çıkmış gibi oldu. Halbuki onları geri çekimle hokkaya toplasanız o farklı şekillerin hepsi hokkanın içerisinde mürekkep olarak bir bütündür, tektir. Burada fark edilecek mana, ilmin görüntülerinin aslında ilim potasındaki tekliğidir, bu örnek size onu hissettirir. Fikir farklılıklarının, teşbih âlemindeki zıtlıkların, zıtlarıyla var olanların bu ilim potasında farklı yapılarının ve müstakilliklerin olmadığını, aslında onların tek bir yapı olduğunu hissettirir. "Yapı" kelimesi bile yanıltır, tek olduğunu hissettirir. Oluşan bu tek, fikir âleminin tekliğidir; ona VAHİD diyoruz. Ehad'de fikir yoktur. Ehad Zatı'nın Zatı'ndaki Kendini bilen halinin tekliğidir. Vahid ilmî sonuçların Zattaki tekliğine işaret eder, EHAD Zat'ta kendi tekliğine işaret eder. Vahid ile Ehad'ın farkını biraz anlamış olabiliriz.

İlmî suretler Allah'a göre yok olan suretlerdir. Sadece var görünüyorlar, yani var görünüyoruz. Fikir Alemindeki bu Var Görüntü'den kurtulabilmek için gözümüzü fikirlerin birliğine dikmeliyiz; işte orası Vahid'dir. Ayette ge-

çen ifade o yüzden Ehad değil Vahid'dir! Gözünü dikeceğin hedeftir Vahid! Kurtulmamız gereken halin ilahı/hedefi Vahid'dir. Kurtulmamız gereken halin, idrakın, zannın ulaşması gereken nokta Vahid'dir. Allah'ın düşüncesindeki, Allah'ın fikir âlemindeki bu var görüntüden kurtulabilmemiz için hedefimiz fikirlerin birliği'dir, Vahid'dir. O yüzden, ilahımız Vahid'dir. Gözünü kesrete dikersen kaybedersin. Kurtulmanız gereken halin ilahı Vahid'dir. O yapının Vahid'de olduğunu anlar ve gereğini yaşırsan kurtulacağın için ayette "İlahun Vahid" geçiyor. Kurtulmamız gereken idrakın/zannın ulaşması gereken nokta Vahid'dir. Öyle olduğu için gözünü Vahid'e dik, hedefin orası olsun. Gözünü kesrete dikersen kaybedersin. İlahın Vahid'dir, o hedefe kilitlen. Devam eden ayet diyor ki; "(O) semavatın, arzın ve ikisi arasında olanların Rabbidir, doğuların da Rabbidir". Uyarı devam ediyor: Gözünü semavat, arz ve arasındakilere dikme, kaybedersin! Gözünü Vahid'e dik, idrakını oraya çevir. Bunu fark edemez de var görünenlerin birbirlerine göre varlıklarına mahkûm olursan uyarı Furkan-43'le devam eder: "Kendi hevasını kendine tanrı edineni gördün mü?" Birbirine göre var oluş, bu var sanış, bu var hissediş HEVA'dır. Bu hevaya tutunup onu tanrı edineni gördün mü?

İşte onlar "Allah'ı hakkıyla idrak edemediler" Hac Suresi 74. ayet onların birbirlerine baktıklarında "Biz birbirimize göre varsak Allah'a göre de varız" sonucuna ulaşmalarını böyle tanımlıyor; Allah'ı hakkıyla idrak edemediler!

Paragrafımızdaki "Her An Yeni Var Görünenler" tanımı ne demektir?

Eüzü billahi mineş şeytanir racim, Bismillahir Rahmanir Rahiym: "Yese-lüHU men fis Semavati vel Ard, külle yevmin Hüve fiy şe'n: Semalarda ve arzda ne varsa O'ndan talep eder." (Rahman-29)

Rabbülalemin'den, O'ndan, HU'dan talep eder. İnşaAllah HU ismini konuşacağız. Kişi var görünen âlemden, var görünenlerin var görüntülerinden utandığında, o duygudan rahatsız olduğunda ulaştığı ilk istasyon HU idrakıdır. Aslında HU Vahid'in haber vericisidir, Vahid'e gidiyor oluşu gösteren istasyondur HU. Ama henüz Mahcubiyetin Vahidi'dir. Var görünenlere var görünen halleriyle seslenmekten mahcup olan kişi, mahcubiyetini, o idrakını HU ile örter, "Hiç değilse HU diyeyim" der. HU Vahid'e giden yolda önemli bir istasyon olur ona. Ayet bize "İlahınız el Vahid, gözünüzü Vahid'e dikin" dedi, işte gözünüzü oraya çevirdiğinizde geleceğiniz yer önce HU'dur. "HU her an yeni bir şandır/ıştadır" ayetini hatırladınız değil mi? O her an yeni şandır, yeni oluşumdur. İşte "Her an yeni var görünen"i fark et. Her an yeni var görünen! Var Görünen ama devamlı Yeni Var Görünen! Sürekli

var görünen, devamlı yeni var görünenler. Böyle bakınca, “her an” yeni var görünüş anıdır. İşte, var görünen için DOĞUŞ budur. Ve var görüneneye göre o anın mekânı DOĞU’dur. Bir arkadaş “Bazı meallerde doğu değil de doğuş olarak geçiyor” demişti, şimdi doğuş yerini buldu mu? Doğuş’un bir ileri idrakı doğuştur, ona bir ileri idrakta doğuş dersiniz. Aslında aynı mealdir. Her an yeni var görünüş anıdır ve o an var görünen için doğuştur. Yani var görünen hali evrende düşündüğünüzde, o yeni var görünen için o an doğuş anıdır. Dikkat edin lütfen, ef’al âlemi olduğu için söylüyoruz: Var görüneneye göre doğuş noktasının bir mekânı olur, orası ona göre doğudur. Vahid olan Allah, tüm var görünenlerin, tüm doğuşların ve tüm doğuların Rabbi’dır. Bir kere bir şey var göründü, sadece o görünenin Rabbi sanma! O tüm var görünenlerin, her an yeni var görünenlerin Rabbi’dır. Var görünenlere başka sahipler arama. Her an yeni var görünenlerin var görünüş anlarının, hallerinin, yani doğuşların ve var görünüş noktalarının, mekânlarının, yani doğuların Rabbi’dir, tertipleycisidir, Rab Ef’al âleminde ne yapacaklarını onlara öğretendir, onların ef’al âlemindeki hayat şifrelerini düzenleyendir.

Ayetteki bir uyarı da şudur. İlerleyip Rab noktasına gelenler yakîn tamam oldu sanarlarsa o noktada, Rab idrak noktasında kalırlar. Ayet, öyle yapmayın, idrakınızı Vahid’e yöneltin diyor, ilerlemesi için idraka hedef koyuyor.

Ayetteki bir başka gerçek “Şandan şana akışların fark edilebilir süreçleri” dir. Buraya çok dikkat edin lütfen. Birçok yerde farklı tarifler görürsünüz, bu onlara ekleyeceğiniz bir tarif olsun: Şandan şana akışlar, var görünenlerin var görünüşlerinin akışlarıdır. Var göründü, var göründü, var göründü ne olur? Bu, izleyen için bir süreç oluşturur, izleyebildiğin var görünmeler senin için bir süreç oluşturur. Çünkü sana göre kıpırdama var, kıpırdıyor. Var görünenlerin kendilerini hissettikleri ve bu hissi tanımladıkları âlem ef’al âlemi değil mi? Bu yüzden kıpırdamayı görmek ZAMAN mevhumu demektir. Kıpırdayan şeylere göre zaman oluşturursunuz. Güneşin kıpırdamasına göre, dünyanın, ayın hareketine göre zaman oluşturdun. Ne hareket ediyorsa ve o rutin/periodyk bir hareketse ona göre bir zaman oluşturabilirsin, oraya zaman kavramını koyabilirsin. İşte şimdi zaman kavramının çıktığı yere, orijinine bak. HU’nun şandan şana, işten işe akışlarının fark edilebilir süreçleri insan için DEHR, yani zaman kavramını oluşturur. Kim izliyorsa bu onun için zaman kavramını oluşturur. Dehr Kur’an’da sure ve ayet olarak var, hadislerde de geçer. Onu anlarsak Dehr sizin için bir hakikat olur. O artık sizin için önemli bir VAR oldu, var görünenden daha önemli oldu. Dehri böyle tanımlarsanız zaman karşınıza “doğuların Rabbi” anlayışı içerisinde çıkar.

Efendimiz (SAV) buyuruyor: “Üzümlü, kerm diye isimlendirmeyin, ona kendi adıyla hitap edin, ineb veya habel deyin. ‘Vay şu Dehr’in mahrumiyet ve hüsrânına’ diye kahırlı söz söylemeyin. Zira Allah’ın kendisi Dehr’dir.”

Asi “BEN”in dili sürekli rastlayacağınız bir şeydir. Hep söylüyoruz, onu dilden yakalayacaksınız ve ona sahip çıkmayacaksınız. “B”nin de, hakikatin de bir dili var, öğrenip onu ortaya çıkarmanız gerekiyor. Ayet ve hadislerdeki “Şöyle demeyin, böyle deyin” uyarıları, bu iki dile ait ipuçları ve önerilerdir: Üzümlü kerm diye isimlendirmeyin! Konumuz değil ama bir cümleyle söyleyelim. Üzümlü geçmişte önemli bir ürünü var; şarap. O günün yaşantısının çok önemli şeyleri şarap ve kadın. Günümüzde farklı mı ki? Bu yüzden üzümme bakınca onun önüne ne olarak geleceğini hayalleyerek isimlendiriyor, “şarap” diyor. Efendimiz; öyle demeyin, ona adıyla hitap edin, ineb/üzüm veya habel/asma deyin” buyuruyor. Hadisin son kısmı konumuzla ilgili: “Vay şu Dehr’in mahrumiyet ve hüsrânına” diyerek zamana küfretmeyin, kahırlı söz söylemeyin. Zira Allah’ın kendisi Dehr’dir.” Doğuların/doğuşların Rabbi tabirinden zaman kavramına ulaştık. Doğuşların; yeniden var görünenlerin; şandan şana akışın süreci izlenince zaman/dehr kavramı oluşuyor. İnsan fark edebildiği var oluşları, yani var görünenleri izliyor.

Konumuzun çok içinde olmasa da Dehr’e sitemin o günlerde gündeme gelişini bir iki cümleyle söyleyelim. O dönemde Dehr’e, Zaman’a inananlar var, Dehriye Fırkası var. İnsanlar nasıl bir araştırma içindeler, dikkat edin. Bizim Muhammedi Bakış Açısı için gösterdiğimiz gayretten, hazır bulduğumuz bu idrakı anlamak için gösterdiğimiz gayretten çok daha fazla bir gayretle neye inanabilirim diye araştırıyor ve Zaman’ın bu kutsal yanını görüyor, ona da tapıyor ve Dehriye Fırkası oluşuyor. Düşünün ki, yaşantıda henüz tekerlek yok, icad edilmemiş. O günün insanları köşeli tekerleği yapabilmek için nasıl bir gayret ve düşünce içindeler. Biz öyle bir düşünce sergilemiyoruz, her şey bizde çok rutin, o günün insanı daha çok gayret ediyor. Bir tekerlek ihtiyacı var, tekerleği ortaya koyabilmek için bir gayret var. O köşeli tekerleği ortaya koyabilmek, şimdi bir tekerlek yapmaktan daha zordu. Dehr’e tapmayı buna biraz benzetin. Zaman’ın/Dehr’in hadisle açıklanan yönünü fark edip ona yönelenler gibi güneşe inananlar da var, adam güneşe tapıyor. O da güneşteki bir özelliği zihnen yakalamış; güneşin vehmin zulmetini yönetişini, ona tesir edişini okumuş. Vehmin zulmetinde yaşadığı için, “Varım ve Muhtarım”a mahkûm olduğu için var dediği yapısını yöneten güneşin kendisini etkileyişini yakalamış, ona tapıyor. Böyle birçok

şey bulabilirsiniz. “İlahınız Vahid’dir. O Semavatın, Arzın ve ikisi arasındakiin Rabbi’dir” ayeti diyor ki; idrakını güneşe, zamana, ona buna yöneltme. Onları da seni de Allah yarattı. Hedefin Vahid olsun.

Dehriye Fırkası zamanı fark etmiş ona inanıyor. Aralarında Allah’a inançlı olanlar da var. Onlar kendilerince iyi işleri iltifaten Allah’a, kötü olanları da zamana yüklüyorlar, bu dehrin işidir diyorlar. O grubun Allah’a inanmayanları ise gece ve gündüze güç atfediyorlar, gece ve gündüzün muhteşemliği-ne inanıyorlar. Gerçekten gece ve gündüz muhteşemdir. İleride göreceğiz, Leyl Suresi’nin başlangıcında gece ve gündüzün oluşumuna yemin var. Kişi o muhteşemliği fark etmiş, onunla perdelenmiş, ona tapıyor. Kimi Dehr’e kızıyor, ondan gelen bir kötülük var sanarak ona hakaret ediyor. Kimi ona gece-gündüz deyip tapıyor. Bu yüzden Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem dehr/zaman konusunda bizi uyarıyor...

Konuyu biraz değiştirip, “Dua mü’minin silahıdır” hadisiyle ilgili bir yanlış uygulamayı düzeltelim istiyorum. Duayı detaylı ele alıp tarif etmedik. Lütfen onu önemseyin ve her türlü talebi dua sanmayın. Yeteneğini çok geliştirmiş telepatistler beyinlerine hükmederek, beyinlerine komut vererek beyin gücüyle bir şeyler yapıyor. Onların bir dünya kongresinin haberini izlerken gösterilerini gördüm. Adam uzaktan beynine komut vererek kapıyı açıyor. Onun yaptığı ne? Var görünenin vücuduna müracaatıyla bir şey yapması. Yani, benim elimle masayı kaldırmam neyse, onun beyniyle telepati yapması odur. Onun beyin gücünü kullanmasını sakın dua sanmayın. Eğer dua telepati gibi bir şey olsaydı İslamiyet’e ve İslamiyet’te olmaya gerek yoktu. Telepatistlerin ünlüleri inançsız kişiler. Sistem’le ilgili şöyle bir şey var: Kimden/neden istemişseniz, kime/neye sığınmışsanız önünüze o konur. Çok dikkat edin; neye sığındıysanız o veriliyor. İslamiyet’i, Muhammedi Bakış’ı fark edemeyenler çareyi başka düşünce tarzları içinde ararlar, gerçeği oralarda yakalamaya çalışırlar. Lütfen çok düşülen şu tuzağa düşmeyin: Yanlış düşünce ve inanışlardaki kişilerin düşüncelerini Muhammedi Bakış’a benziyor diye önemsemeyin. Ben size “İslam’da Dua” şudur diye bir tarif yapsam ve telepati gücünü dua diye tarif edip sizi yanıltsam kabul eder misiniz, doğru olur mu? Bir Rus bilim adamının telepati, düşünce gücüyle yaptığı bir deneme var. Bir saksıyı koyuyor, inanmayan insanları da toplamış, herkes de Tv’den izliyor. “Şimdi hep beraber bu bitkinin gelişmesini düşünelim” diyor. İnsanlar hep birlikte düşündüklerinde bakıyorlar ki, bitki gelişti. Bunun dua diye tanımlanması doğru olmaz. Bu dünyaya ait bir tekniği kullanmaktır Dünyaya ait bir tekniği kullanmak başka bir şeydir, ahiret baş-

ka bir şey! O Rus adam Müslüman değil ama sizin yapamadığınızı yapıyor, öyle mi? O böyle yaparak mü'minin silahı olan duayı mı kullandı? Öyleyse İslamiyet'e ne gerek var? Mü'minin silahını inanmadan da kullanabiliyorsun, öyle mi? Bu dua olamaz! Dua çok başka bir şey. İnşaAllah ileride açarız.

Efendimiz (SAV)'e o dehşetli günle ilgili bir manzara gösteriliyor. Bir ümmeti görüyor; pırıl pırıl, parlak mı parlak, nurlu mu nurlu çok güzel insanlar. Efendimiz; "Herhalde benim ümmetim" deyince, hayır deniyor: "Onlar Allah'tan bir şey isterken hiç aracı kullanmayanlardır. Onlar bütün araçları yok etmişlerdir." Lütfen şunu önemseyin: Sizin nurunuzu karartan sizdeki aracı düşüncelerdir. Siz o araçları yok edince onların karaltısı gidiyor, ekstra nur gelmiyor. Diyelim bir lambanız var, üstü tozlanmış, iyi ışık vermiyor. Işıtsın diye Elektrik Dairesi'ne mi gidersiniz? Aynı volt, aynı elektrik mevcut, tozunu toprağını silin, o çıkacak. Siliyorsunuz, ışık güzelleşiyor. Böyle! Sizdeki tozu toprağı sildiğiniz zaman var olan o nur ortaya çıkar.

Saffat Suresi'nin ilk beş ayetiyle ilgili o paragrafa dönelim: Zahirin kesret görüntüsü ile tanınan ef'al âleminde "Var Görünenleri" ve "Her An Yeni Var Görünenleri" ve bunların her türlü hallerini NUR'undan tertipleyenin Rabbülalemin olduğuna, dünya yaşantısı sürecindeki imanı sonucu -iman dünyada önemli- Var Görünüşünü Allah'a eş ve ortak koşmayan şuurunun, VAHDET YOLUNDA teşbihten tenzihe doğrultarak VAHİD'e olan "imanını ıkan" için; dilinde, halinde ve fiilinde Zikrullah'ta olanların; öncelikle vehmin zulmetini şiddetle def edenlerin; zulmetten arınmış saf halleriyle safın safı olabilme arzusuyla bu yolda dizilmişlerin; Muhammedî Muvahhid'lerin kadrini bilebilir misin? Rabbinin izniyle her hükümden, melekler ve Ruh onda tenezzül eder. "Bin aydan daha hayrlı olan" onlara and olsun.

"Teşbihten tenzihe" ifadesindeki kavramları bir iki cümleyle açalım. Biz Ulûhiyet mertebesi dediğimiz yere seslenmek için Allah deriz. Allah dediğimiz halden itibaren başlayan tüm haller TEŞBİH MERTEBESİ, onun yukarısı ise TENZİH MERTEBESİ olarak isimlendirilmiştir. Teşbih insana, insanın düşünce tarzına uygun olandır. Bir şeylerin zıddıyla var olduğu kıyaslanabilen statü teşbihtir. Teşbih mertebesinde var olan en önemli şey renk kavramıdır. Dikkat edin "Renk" kavramını evrenden kaldırırsanız hiçbir şey göremezsiniz. Bu hologramik oyun içerisinde bir şeyleri var gösteren unsurlardan birisi renktir, bizim kıyas yapmamızı sağlıyor. Biz kıyasla öğreniyoruz. Beynin "ukl" yeteneği, yani akledebilmesi kıyas yöntemine dayanır. Örnekler kıyas yapılsın diye verilir. Hatta sizi dinleyenlere bakar, o kıyas noktasına geleni anlarsınız. Evet, beyin kıyasla çalışıyor ve teşbih mertebesi denilen bu

açıkladığımız şekildedir. Ulûhiyetten yukarısı Tenzih Mertebesi'dir, hokkaya doğru gidiştir. Orada siyahla beyaz ayrı değil, öyle bir fark yok! Siyahın beyazdan farkı yok, hepsi ilim potasında aynı. Bunu anlamışsa kişi yaşadığımız ef'al âleminde, kıyas yapılabilen bu âlemde kıyas tuzağına düşmüyor, yani kıyas yapılamayan bir âlemin olduğunu biliyor. Bu İMAN'dır. İşte o bu imanını ikana çevirebilme gayretinde. Çevrilir ya da çevrilmez ama o gayrette! İmanını ikana çevirebilmek için neler yapıyor, şimdi göreceğiz. Ayet "Onlara and olsun" diyor, şimdi onları konuşacağız.

"And olsun o saf olup dizilenlere." Saf, saf olup dizilenlere yemin ediliyor. Önce en basit haliyle saf olmak ne demek, bir bakalım, bir iz sürelim; Saf hangi "BEN"i'nin tarifi acaba? Saf olmak tek yüzlü olmaktır. Ancak bu, tanrısal bir tek görünüş değildir. Bu tek görünüş, bu saf oluş tek yüzlü olmaktır, Hakk yüzlü olmaktır. Hakk tek yüzlüdür! Bu yüzden salâta başlarken saf konusunda uyarıyoruz. Ve sen Tekbir'den sonra yüzünü/safını tarif ediyorsun: "İnni veccehtü vecchiye lilleziy fataras semavati vel arda haniyfen." (En'am-79)

İnni veccehtü vecchiye: Kesinlikle yüzümü döndüm. Veccehtü vecchiye; yüzümü yüzüne çevirdim; face to face yaptım. Bu yüz hem zahiren yüzdür, hem de onun batını vardır. Lütfen zahiri manadan perdelenmeyin, bu yüz, o yüz değil demeyin. Bu yüz o yüz. Ama yalnızca o yüz değil, başka manaları da var. İnsanın yüzü önemli, zahirinden sakın perdelenmeyin! Yanlışlıkla çocuğuna dokunacak, vuracak gibi olursan sakın yüzüne vurma, onu yapma! Vurmak gibi bir yanlış yaparsan sakın yüzüne vurma! Dehr konusunda uyardığı gibi uyarıyor; kişinin yüzüne dikkat et! Tanrı da olsa, tanrılık iddiasında birisi de olsa yüzüne dikkat et, yüzünü kızartma! İyi bakarsan, yani İnsan-30'a göre bakarsan, tanrılık iddiasında bulunan kim ki? Onun yüzüne de dikkat et, yüzünü kızartma! Bundan daha önemli bir insan hakkı kuralı olabilir mi? Yüzüne, onuruna, kişiliğine dikkat et! Eğer ona Biiznillah dikkat ediyorsan, o dikkat Hakikat'edir.

"İnni veccehtü vecchiye lillezi fataras semavati vel ard." Çevirdiği yüzü tarif ediyor; o yüz Semavat'ın ve Arz'ın Fatır'ıdır. Yüzümü O'na hanif olarak çevirdim: Haniyfen. Ve ma ene minel müşrikin; ve şirkte olmadan! Salâta başlarken bunu söylüyoruz; böyle başladım diyoruz, bir yüz tarif ediyoruz. Peki, yaşarken yüzünüz öyle mi? Yaşarken yüzün öyle olması lazım ki salâta da o yüzü çevirebilesin. İşte yaşarken yüzü öyle yapabilmek için iz sürüyoruz. Veccehtü Vecchiye, Zat'ına Zat'ımı hanif olarak döndüm demektir. Zat ki, Semavat'ın ve Arz'ın Fatır'ı. Zat'ın özelliği Semavat'ı ve Arz'ı bir prog-

ramla ve yarararak, patlatarak yaratan olarak tanımlanıyor. Semavat ve arz meydana gelmeden önce olan o öznuru (Bi Rabbil Felak) Falik olarak, Fatır olarak bir programla patlatarak yaratan Zat'a döndüm. Neden Semavat ve Arz tabiri geçiyor? Çünkü bizim yaşadığımız, kıyas yaptığımız, hissettiğimiz alan Semavat ve Arz! Bu yüzden salâta dururken Zat'ın yaşadığımız âlemle ilgili özelliğini söyleyerek yüzümü O'na dönüyorum.

Ben yüzümü semavat ve arzı Fatır olarak yaratan Zat'a hanif olarak döndüm. Var olan Zat'a hanif olan Zat'ımı bir sapma olmaksızın döndüm. Burası da çok önemli! "Zat'ına Zat'ımı döndüm" denmiyor. Siz "Veccehtü vechiye" derken kendinize "vech" diyorsunuz. Eğer o veche muhtariyet verirsiniz olmaz. "Hanif olan Zat'ımı" demek o sapmayı kaldırıyor. Zat'ın özelliğini tarif etti: Semavat'ın ve Arz'ın Fatır'ı! Şimdi ona yüzünü, vechini dönen zatı, kulun vechini tarif ediyor: Hanif olan Zat! Cümleyi birleştirelim: Semavat'ın ve Arz'ın Fatır'ı olan Zat'a hanîf olan zatımı bir sapma olmaksızın döndüm. Varım ve Muhtarım iddiasından sıyrılmış olarak, var görünüşünü eş ve ortak koşmayan halimi, bir sapma olmaksızın döndüm. Ayet iki zatı da tarif etti. Vechimi hanif olarak döndüm, yani Esas Zatı kendi ürettiği sözde zatlarla örten değilim. Önce "hanifim" dedi, sonra da "ben müşrik değilim!" diyor. Zaten Hanîf, niye bu vurgu? Hanifin bir özelliğini söylüyor; müşrik değilim, örten değilim, örtenlerden değilim! Kişi "Veccehtü vechiye" deyip yönelirken, esas zatı var görünüşüyle ürettiği sözde zatlarla örtmüyor. Sözde zat nedir? Hanîf sözde zattır. Kime göre? Esas Zat'a göre sözde zattır. Onun için, "Hanifim, müşriklerden değilim. Varım ve muhtarım" diyenlerden değilim diyerek salâta başlıyorsun. Bu aynı zamanda "SAF"ı tariftir.

Bu açıklamalar hep Saf'ı tarif ediyor. Çünkü sahte ilah saf olamaz. Ona neden sahte ilah dedik? Ayet; "İlahınız Vahid'dir, siz idrakınızı Vahid'e yöneltin" diyor. İlahlığını iddia edenler bu durumda sahte ilahtır, kalpazandır, sahtekârdır. Ve sahte ilahlar çok yüzlüdür. Tek yüzlü olmayan saf olamaz. İz sürerken bunları sakın dışınızda aramayın. Söylediklerimin hepsi bizde, kendimizde. Hem "veccehtü vechiye" yapan saf yüzlü hanif "BEN" bizde, hem de çok yüzlü sahte ilah "BEN" bizde. İki "BEN" de sende! Başkasına bakma, kendinde bul. Önemse, izini sür ve nefesini kes onun.

Sahte ilah çok yüzlüdür. "Ben varım" diyerek varlığıyla Allah'a kendini eş ve ortak koşan çok yüzlüdür. Bu yüzlerin hepsi batıldır, tanrısalıdır. Onun Hakk yüzü, gerçek yüzü yoktur, yüzşüzdür. Yüzşüz tarifi yerini buldu mu? Gerçek yüzü olmayan, Hakk yüzü olmayan yüzşüzdür. Çok yüzlü ama yüz-

süz. Cebi para dolu ama hiç gerçek para yoksa ona “parasız” dersiniz değil mi? Cebi para dolu ama sahte. Hali yüz dolu ama sahte! Gerçek yüzü yok, yüz­süz. Onun izini lütfen yalnızca kendinizde sürün. Bu yüz­süz ne yapar? İddiasında bulunduğ u ilahlığın/tanrılığ ının vasıflarından yararlanarak oluşturduğ u kişiliklere göre görünme planları yapar. Bunu kendinizde mutlaka bulun ve kafasını ezin. “Ben tanrılık iddiasında bulunmuyorum” dese de inanmayın. Öyle doğdun!

Cümledeki vasıf kelimesine bakalım: Vasıf tamamen Allah’a aittir. Nedir vasıfları? Ehad’dır, Samed’dır, Vahid’dır! Kişi tanrılık iddia ediyorsa onun da kendine göre vasfı olmalı. Onun da kendine göre vasıfları oluyor, bazı vasıflar koyuyor kendine. Vasıfları suiistimal ediyor. İddiasında bulunduğ u tanrılığ ının vasıflarından yararlanarak, o vasfın ona kazandırdığı yeteneklerden yararlanarak oluşturduğ u kişiliklere göre görünme planları yapar. Sonuç çok yüz­lölüktür. Çok yüz­lü’ye çok uç bir örnek vereyim ki, anlaşılınsın. Çok yüz­lü sahte ilah plajda başkadır camide başkadır. “Şu anda plajdayım” der başkadır, “şu anda camideyim” der başkadır. Giyiniş i değ işir, tarzı değ işir, düşüncesi değ işir, cümleleri değ işir, farklı konuşmaya başlar, bulunduğ u yerlere göre farklı kişileri sever. Tanrılığı yakalayın, özelliğ ini görün! Saf değ il! Çok uç bir örnek tabi! Tanrının bu özelliğ i nedeniyle; farklı mekânlar, farklı kişiler, farklı zamanlar için o kişi hakkında farklı tarifler görürsünüz. O kişiyi iş yerine sorun size başka tarif ederler. Evinde sorun başka tarif ederler, memleketinde sorun başka tarif ederler, camide sorun başka tarif ederler. Neden? Vasfının yeteneklerinden yararlanarak bulunduğ u mekâna göre görünüyor. Çok yüz­lü olmanın gereğ ini yapıyor!

Müslüman öyle değ ildir, müslümanı başka başka tarif edemezler! Tek yüz­lüyü, şeffafı, hanifi orada başka burada başka tarif edemezler. O başka başka tarif edilenleri tanrılar dünyasında bir de meth ederler, “Müslüman dediğ in böyle olacak!” derler. Onları kim metheder? Dinle diyanetle ilişkisi olmayanlar. Dinle diyanetle iş i yok ama takdir eden de o! Böyle müslümana can kurban diyen o! Unutmayın, dünyada sizi kim takdir ediyorsa zor günde de o takdir edecek. Seni bu dünyada Allah takdir ediyorsa, orada da Allah takdir edecek. Böyle! Hanifler’e ait çok özel ve önemli bir özelliğ i de söyleyelim ki, menkıbelerde okursanız rastladığınızda manalar karış tırılımsın. Şu çok önemli bir noktadır: Hanifin/safın mücevheri örtü altına alması hali bu kapsamda değ ildir. Gerektiğ inde onun o an için mücevheri örtü altına alması bu hallerle karış tırılmamalıdır, bir görevi yüzünden öyledir o.

Saf'ı zahirden bir örnekle tamamlayalım, ona bir de zahirden bakalım. Cihatta saf olmak nasıl bir şey acaba? Cihatta saf saf dizilenleri Çanakka- le Zaferi'nin yıl dönümü olan bu günlerde bir düşünelim. Cuma Salâtı'nda da hutbede bir örnek verildi. Savaşta saf saf dizilmiş gençler, birkaç metre ileride önlerinde ölenleri görüyorlar. Önlerindeki saf boşalıyor. Oraya kendilerinin geçeceğini, birkaç dakika sonra öleceklerini biliyorlar. Komutanları Onlar'ı tarif ediyor: Bilenler Kur'an okuyor, bilmeyenler Kelime-i Şehadet getiriyor, ölüme hazırlanıyorlar, önleri boşalınca tereddütsüz gidiyorlar. "Cihatta saf saf olup dizilenler" denince oradaki mana aslında o değil demeyin. Sen cihat gördün de buradaki gibi hiç dizildin mi? Ne sanıyorsun o halî! Zahirden sakın perdelenme, zahirin açacağı kapılardan perdelenme! Bâtını ancak zahiri anlayan yakalar, zahir bâtının anahtarıdır. Zahiri görme- yen bâtını hayal eder, dedikodu yapar. Zahiri anlayan aldığı anahtarla bâtını açar. Zahir görünendir, görünenin gereğini yapacaksınız. Bâtını göremedi- ğin için ona anahtar lazım. Zahirden alacağın mana bâtının anahtarıdır, bu yüzden zahiri çok önemseyin. "Cihatta saf saf saf dizilenler"i zahiriyle batı- nıyla biraz anlamaya çalıştık. Ayet onlar için; "Saf saf dizilenlere ve saf olma çalışması yapanlara and olsun" diyor.

Bir de salâtta saf saf dizilenler var. Biraz önce saf olmayı konuştuk. İmam Efendi de; "Saflara dikkat edin, safları düzeltin" der. Ayette de "saf olup di- zilenlere" yemin var. İşte hem o dizilişin ismi "saf"tır hem de kişi "saf" ol- malıdır. Saf olun; yani hem yan yana gelin, hem de saf olun; hanif olarak veccehtü vechiye yapın; saflaşın. Ancak unutmayın ki tanrılığını iddia eden saf olamaz! Tanrılık iddiasında bulunanın salâtında bu yüzden mirac olmaz. Tanrıyı önemseyin, yakalayın, onun izlerine önem verin lütfen. Biz bunla- rı anlatırken sanki beni anlatıyor demelisiniz. "Bunların hiçbirisi bende yok" diyorsanız yanlışsınız. Bunlar hepimizde var olan şeyler! Az veya çok var. Örnekler uç gibi de olsa onları kendimizde yakalamaya gayret edelim.

Çok yüzlü, çok kişilikli, çok davranışlı olan sahte ilahlar gerçeği bile bile örterler. Ayet onlar için gerçeği örterler diyor. Şimdi tanrıdaki bu izi söyleye- ceğim, "Ben gerçeği örtmüyorum, Allah var diyorum ve Billahi manasında inanmaya gayret ediyorum" desen de öyle değil! Sende bir yapı hala örtücü çalışıyor. Dilinle öyle desen bile bir yapın öyle çalışıyor! O yapıyı fonksiyon- suz yapman gerekiyor. Bu örnekleri hep onun izini yakalayasın diye veriyor- uz. Bu "İz"leri ayetlerden örneklerle de göreceğiz. Gerçeği bile bile örtmek nedir, hayatta gerçeği bile bile nasıl örtüyoruz, onun izi nedir, örneklerle göreceğiz. Çünkü sahte ilah gerçeği bile bile örter.

“Biz mürseliyni ancak müjdeleyici ve uyarıcı olarak irsal ederiz. (Bil fiil gerçeği örten) kâfirler ise batıl ile Hakk’ı kaydırmaya çalışıyorlar. Ayetlerimi ve uyarıldıkları şeyleri eğlence edindiler!” (Kehf-56)

O yapı tanıtılıyor. Varlık iddialarını Allah’a eş ve ortak koşanlar Hakk’ın batıl bir davranışla örtülmesi için, Hakk’ın gözükmemesi için çalışırlar. Onlar ayetlerimi ve uyarıldıkları şeyleri eğlence edindiler.

“Hakk’ı batılla karıştırmayın. Bilip dururken Hakk’ı gizliyorsunuz.” (El-Bakara-42)

Böyle şeylerle meşgul değilim sanmayın, bu yapının izini sürün ve mücadele edin. Seni yaşarken Allah’ı ve gerçeği örtenler sınıfına sokan o yapının izine bir örnek verelim. Kişide o iz olduğu için, sıra Allah’ı örtmeye gelince O’nu da örtüyor. Fark edip, o yapıya ait her türlü davranış önemsemelisin! Bu çok önemli bir hayat tarzı, çok önemli! Dikkat edin, İslamiyet dua ezberlemek değildir. Örtücü olmamak için mücadele eden hayat tarzıdır İslam!

Gerçeği örten o yapı neler yapıyor, izini sürelim: Sanki karşısındakini düşünüyormuş gibi kurduğu cümlelerin altında kendi arzuları gizlidir. İşte Allah’ı örten yapının izi, bunu hayatında yakala. Yakala ve yok et inşaAllah. Onu yok edersen sıra Allah’la ilgili konuşmaya gelince de örtmezsün. Şimdi de dilin “örtmüyorum” diyebilir, ama o zaman sen fiillerinle örtmezsün! Karşındakini düşünüyor gibi görünen davranışlarının altında tanrının kendi arzuları gizlidir Bu hali bir örnekle somutlaştıralım. Yolda veya parkta yürüyorsun, yoruldun, yanındakine diyorsun ki; yoruldun, gel dinlenelim. O öyle bir şey demedi. Evet, yoruldu ama yoruldum demedi. “Çok yoruldun, biraz dinlenelim” diyen sensin. Sen aslında kendi yorgunluğunu örtüyorsun! Ne kadar basit, ne kadar sıradan yerlerde gizlenmiş bir iz değil mi? Ama o tanrının izi. Onun işi bu! Bu davranış senin hayatında o tanrısal fonksiyonun izidir. Böyle deyip onu oturtursun ama ondan önce sen “Ohh” dersin. Çünkü oturmayı sen istiyordun. Tanrı “Yorulдум” demez, “Siz de yorulduysanız oturalım” demez; gururu, kibiri, benliği müsaade etmez. O tanrının benliğini, o örtücünün izini yakaladınız mı? Aynı şekilde bir AVM’de geziyorsunuz, acıktınız. Yanınızdakilere; “Acıktınız, gelin bir şeyler yiyelim” dersiniz. Halbuki acıkan sensin. Ama “Arkadaşlar, çok acıktım, gelin beraber bir şeyler yiyelim” demiyorsun. Tanrı onu diyemez! Gururuna dokunur, o acıktım diyemez. O öyle bir şey demez, açlığını gizler! Fark ettiniz mi? Kendimize soralım, bunlar günlük yaşantıda yapmadığımız şeyler mi? Çok dikkat edin, sıra Allah’ı örtmeye gelince aynı yapı bu sefer Allah’ı örter. Böyledir.

Tanrının o anki vaziyeti kurtarıcı yalan alışkanlığı vardır, günlük yaşantıda anı kurtarmak için yalan söyler. O anda çocuğuna, birine bir şey der, geçirir. Oysa Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem, hayvanları bile, elinizde ot yokken varmış gibi gel gel deyip kandırmayın buyuruyor. Çünkü gerçeği örtüyorsun, elinde ot yok. Ne olur ki, sonuçta hayvan demeyin. Çünkü senin gerçeği örten yanın açılıyor, o yanla Allah'ı da örteceksin demektir. Gerçeği örten o yanını yok et. Hadislere böyle baktığınızda, hadisler hayata anlam katan bir iman haline dönüşür. Günlük hayatta vaziyeti kurtarıcı yalan alışkanlığı tanrı için en önemli ipucudur. Hayatınızda anı kurtarma, anı atlatma hallerine bir bakın. Hız yaparken polis durdurdu. Kişi "Hızlı değilim, şöyleydi, böyleydi" deyip bir sürü bir şey anlattı, polis de bıraktı. Polisi atlattı. Giderken "Atlattık ama hız yapmıştık haa" der. Bakın, bile bile gerçeği örtüyor. Günlük yaşantıda çevresine böyle davranır. Sonuç onun açısından başarılıdır. Amacı tanrıyı fonksiyonsuz yapmak olan için bu bir başarı mıdır?

Sahte ilah gerçeği örtmek için gerekçe üretme hususunda uzmandır. Normal yaşantısında, insani ilişkilerinde çok süper gerekçeler üretir. İşin ilginç yanı, ürettiği gerekçelere bir süre sonra kendisi de inanır; hakikaten öyle diyerek kendini inandırmaya çalışır, inanmaya başlar. Böylece, inandığın gibi yaşayamıyorsan yaşadığına inanmaya başlarsın hali oluşur ve inancın değişir. Bir süre sonra yaşadığı onun inandığı olur.

Tanrı gizliyi sever. Toplantılarımızdan örnek verelim. Tanrı böyle toplantıların gizli olanlarından hoşlanır. "Sakın kayıt yapmayın, not tutmayın, çıkınca kimseye söylemeyin" desem daha çok severler. İşte onu seven tanrıdır. Tabi, böyle bir öneriyi yapan da tanrıdır. Çünkü insanların gizliyi sevme yanından yararlanarak işi önemli hale getiriyor. Bu taktik, tanrısal hayatın çok önemli bir stratejisidir. Ama "B" yolunda olmayan bir strateji! Çünkü ayet Efendimize dedi ki; artık açığa çıkın, artık söyleyin, saklanmayın. Sen tam tersini yapıyorsun: "Bir şey öğrendin kimseye söyleme, bunu bir sen biliyorsun." Bu niye hoşuna gider? Kendini özel hisseder, ayrıcalıklı hisseder. Yalnızca ben biliyorum hali hoşuna gider. Kendini özel hisseden, o işten keyif alan, o toplantıdan zevk alan o tanrı! İzini sür ve yok et onu.

Tanrı kendisini şeffaf sanar ama hep imalı konuşur, hep îmalı yaşar. Bir arkadaşına bir şey yapar. Arkadaşı, öyle demek istediğini anlamamışım deyince, şöyle yapmıştım oradan anlasaydın der. O imalardan anlamanızı isteyen tanrıdır. "B" yapıda, yani saf olanda öyle şey olmaz. Bu izden kurtul. Neyi anlatmak istiyorsan, karşıdaki ne anlaması gerekiyorsa onu söyle.

Ayette “and olsun” denilerek kendisine yemin edilen “B”yi, safı anlatmaya çalışıyorum. Gün içinde bu izleri sürmezseniz ayette bahsedilen saf siz olamazsınız. Ama bu izleri yakaladığınızda Kur’an size seslenir.

“De ki: Hakk geldi, batıl silindi, yok oldu, can çekişerek gitti. Muhakkak ki batıl yok olmaya çok mahkûmdur.” (İsra-81)

Ne zaman saf olup da böyle diyeceğim diye düşünme. Seni Yaratan böyle de diyor. Bir söyle, “Hakk geldi, batıl silindi, yok oldu, can çekişerek gitti” de, “Muhakkak ki batıl yok olmaya çok mahkûmdur” de.

Sahte ilahlar, gerçeği örtme yolunda sözde gerekçe üretme uzmanıdır demiştik, o paragrafın devamına bunları da ekleyelim: İşin acı yanı, ürettikleri sözde gerekçelere önce kendilerini inandırmayı başarırlar. Böylece amelleri kendilerine süslü gelir. Yaptığı yanlışları bilir, gizler ve ürettiği gerekçelerle o amel ona süslü gelir. “O da hak etmişti” der, kendisini düze çıkarmaya çalışır.

“İşte böylece kâfirlere kendi amelleri süslü gösterilmiştir.” (En’am-122)

Kâfir’in anlamını yerine koyalım: Varlığını Allah’a eş ve ortak koşanlara amelleri süslü gösterilmiştir. Bu yüzden onlar hep kendisini haklı sanarlar.

“Şeytan işlerini güzel gösterip onları yoldan saptırdı.” (Ankebut-38)

Şeytanı gerçek manasıyla anlayın. Şeytan sizin Allah’a eş ve ortak koşan halinizdir, muhtariyet ilan eden halinizdir. Sizin o yanınıza yardımcı olan şeytanlıkla görevli varlıklar vardır ama onlar hizmetçidir. Biri ağa, diğerleri maraba! Şeytan diye bildikleriniz o halin marabalarıdır. Tanrı ağadır, diğerleri hizmetçi. “Euzü” sığınışını hizmetçilerden korunmak için okursanız, idraken ağa duruyorsa olmaz. Ağayı da kapsayan bir korunma istemelisiniz. Dolayısıyla, Fatiha’ya başlarken “Euzü billahi mineş şeytanir raciym” derken, idraken şeytanlığın hem marabasını hem de ağasını kapsayan bir korunma istemelisiniz. Onu hayatta fonksiyonsuz yapmanız için gereğini yapmanız lazım, ki ondan korunasınız. Bu yüzden ayet; “Kur’an okumaya başlayınca sığın, euzü okuyun” der. Bu, “Kur’an’ı anlamaya başlayınca şeytandan sığın” da demektir. Yalnızca marabalardan değil, sendeki bu işi bile bile örten o “A” yapıdan da sığınmalısın, ondan da korunmalısın.

Yüzsüz’ün bir önemli izi şudur, her olayda kendini aklamak için başkalarını haklar. Kendini aklar ve mutlaka birilerini haklar. Karşısındakini sindirmişse kendini akladığını sanar. Tanrı böyledir, daima birilerini haklar, kendisini aklar. Yaşantınızda bunu yakalayın, çünkü önemli bir iz de budur.

Kişi bu izleri yakalar, temizler ve fonksiyonsuz yaparsa saf olur. O zaman ayet ona der ki; “İşte bu saf kişiler ne muhteşemdir, onlara and olsun. Saf (havas) olmaya, safın safı (hassül havas) olmaya çalışanların bu dizilişleri, bu idrak yolundaki dizilişleri ne muhteşemdir. İbadet için yan yana gelmişler, saf olma arzusuyla dizilmişler, işte onlar ne muhteşemdir. Onların hali ne anlaşılması zor idrak halleridir; onlara and olsun!”

Saf olma halini şimdi nereye bağlıyoruz, bakın: “Allahümme Rabbe hazihid Da’vetit Tammeti ves salâtil kaimeti, âti Muhammedanil vesilete vel fazilete ved dereceter rafiâte vebashu Makâme Mahmudanilleziy veadtehu, inneke lâ tuhlifül mîâd.” Bu salâvatı hemen hepiniz biliyorsunuz. Rasulullah (SAV) Efendimiz buyuruyor ki; “Ezanı dinleyip, tekrar edip, sonra bu salâvatı okuyana şefaati şart olur!”

Böyle önerilerle karşılaşınca uygulanacak genel bir prensibi söyleyelim. Öncelikle, böyle bir öneriyi okuyunca “böyle yapınca ne oluyor ki, burada ne gibi bir mekanizma var ki?” dememek lazım. Bu yolda getirisi sevabı hemen başlayan çok önemli şey şudur: Söyleneni yapmak! Söyleneni yapan kazanır. Yaptığın için kazanırsın! “Bu hadisteki duada nasıl bir şey var? Ne yapıyor da kazanıyor?” gibi sorular için değildir bu önerilenler. Bunu bir hastalığa benzeterek anlatayım: Tanrılık hali bir hastalık değil midir? Muhtariyet iddiası en önemli hastalıktır. Eğer bunu hastalık olarak görmezsen işi çözemezsin. Aynı hastalıktan muzdarip iki kişi düşün, ikisine de doktor birer ilaç veriyor, diyor ki; bu ilaçtan günde beş defa alacaksın. Birisi hastalığını fark etmiş, doktora da çok güvenmiş, gidip ilacı kullanmaya başlıyor. Diğeri ilacı kenara koymuş, prospektüs inceliyor. Doktor “Ne yaptınız?” diyor. Bu kişi, “Prospektüsü inceliyorum, araştırıyorum” diyor. Sonuç: İlacı alan iyileşiyor, prospektüs inceleyen ilacı bekletir. En iyisi nedir? Hem ilacı alıp hem prospektüsü incelemektir. Ama öncelik ilacı almak! Dolayısıyla, ben bunu yapacağım ama onu yapınca ne olacak, bir araştırayım değil. İman bu değil!

Basit bir örnek verelim. Domuz eti haramdır. Bir gün inşaAllah domuz etini anlatırız. Onun bilimsel literatüre girmiş yirmi kadar sağlıklı ilgili tehlikesini, zararını paylaşalım. Kanaat ve hipotez değil, bilimsel bulgular. Siz inandığını söyleyen birisine domuz eti haramdır diyorsunuz. “Neden haram ki acaba, bilsek de ona göre davransak?” diyor. Ona bu bulguları anlattık diyelim, o da öyleyse ben bir daha domuz eti yemem dedi. Dikkat edin bunun domuz eti yememe sebebi iman değil sağlıktır. Bu davranışla dünyada kazanır ama ahiret için kazanmasına yetmez. Bu durumda domuz eti yememek

için müslüman olmak gerekmez ki. Bir Amerikalıya da bunu anlatayım, ikna olursa o da domuz eti yemez. O şimdi sevap mı kazanır? Sağlığını kazanır! “Onu öğreneyim de sonra domuz eti yemeyeyim” diyorsan, öğren ve yeme! Senin yememe sebebin Allah rızası değil, sağlık! Diyelim ki dünya hayatında çok faydalı olan bir şey yasaklanmış. Siz “Yasaklanmış ama faydaları da var” deyip duruyorsanız bilin ki iman öyle bir şey değildir. İman oyuncak değildir. İmanda dünyaya ait bilimsel bir şeyler aranmaz! “A” dünyasının bilim diye tarif ettiği sınırlar içerisinde baktığınızda anlattıklarım bilimsel olmaz ki! Ben size ahireti nasıl göstereyim, nasıl onu masaya koyayım? Cehennem size nasıl göstereyim? Kur’an’ın öneri ve sakındırmalarına “Bilimsel midir?” diye tanrılar dünyasının bilim kriterleri ve anlayışıyla yaklaşırsan tanrı olursun. Kabul veya red imanî bir meseledir, imanî bir davranıştır. İmanî bir şeye sen sürekli onların dünyasına ait bilimsel açıklama istiyorsun, olmaz. Kazanmak istiyorsan Allah için yapmalısın! Bu dünyanın bilgisine göre faydalı olan bir şey yasaklanmışsa onu Allah için hayatından çıkaracaksın. Ve o kabulün, o teslimiyetin sana verdiği cezbeyi, hayreti yaşayacaksın. Bir insan için bunları yapıyorsunuz. Çok sevdiğiniz birisi hoşlanmıyor diye sırf onun için uzak durduğunuz şeyler yok mu? O hareketine çok seviniyorsun, “Senin için vazgeçtim” diye sevdiğine bakıp memnun oluyorsun. Demek ki, yapabiliyorsun. İmani olan bu yolda da prensip önce yapmaktır. Yaparken de, bunu daha iyi anlayabilmem ve bundan daha iyi yararlanabilmem için ne yapmam lazım araştırmasına girmektir. Ama bu ikinci basamaktır. Birinci yapımadan ikinci yapıparsan ömrün biter. Bir salavat duydun. “Bu salâvatı okuyunca nasıl bir şey olacak” deme. “Rasulullah böyle demiş, okuyacağım” de, onun hazzıyla, ezan bitsin de Rasulullah’ın dediğini yapayım diye heyecanlan. Böyle bir iman ve iştiaqla hemen uygulamak lazım. Bir hadis kapsamına girebilmek ne demek, biliyor musun? Bunu fark etmiş olan sahabe, “İstanbul’u fetheden komutan ne güzeldir, o ordu ne güzeldir” dendi diye o günün şartlarında İstanbul’a yürümüş gelmiş. O ordunun içine gireyim, o hadis kapsamında olayım diye. Tatile değil, bilmediği yerlere savaşa geliyor. Bir ayetin, bir hadisın kapsamında olabilmek çok farklıdır.

Bu anlatılanları önemseyin, araştırın, gereği için gayret edin, lütfen. O zaman “A” yapıyı, “B” yapıyı ve Kendini Hissetme Duygusu’nun aslını fark eder ve şunu da görürsünüz: “A” konuşurken ve fikir üretirken sizden farklı renkte bir enerji çıkar, “B” konuştuğunda, fikir ürettiğinde farklı bir enerji çıkar, Kendini Hissetme Duygusu doğrudan konuştuğunda başka bir nur/enerji çıkar. Bu yüzden, ayet okuduğunuzda sizden farklı renkte bir enerji

çıkarmak. Hadis okuduğunuzda farklı, kudsî hadis okuduğunuzda farklıdır. “A” yapınızla cümle kurduğunuzda daha farklıdır. Bunları görmeye, yaşamaya başlarsınız. Ama önce itiraf edeceksiniz; bende hastalık var, bunun tedavi edilmesi lazım. Ben varlığımı Allah’a eş koşuyorum, bu yapı bir hastalık olarak bende var. İzinini sürüp onu yok etmeliyim!

Böyle bir mükâfatı olan o salâvata dönelim. “Tam Davet’in ve ikame edilen salâtın sahibi olan Allahım.” Düşünebiliyor musunuz, Tam Davetin ve Salâtın Sahibi! Salâtta saf olmak, salâtta durmak nasıl bir şey ki onun sahibi Allah olarak açıklanıyor. Önemli birisinin arabasına binseniz, “şunun arabasındayım, bakan arabasına bindim, şunun yanındayım” diyorsunuz. Demek ki sahipler önemli. Burada Gerçek Sahip var. Bu Sahip var görünenlerden değil. Salâtın Sahibi olan Allah, sahibi olduğu salâtın “Saf’larına and olsun” diyor. Bu yemini bir de bir sure ile ilişkilendirelim:

Euzü billahi mineş şeytanir racim, Bismillahir Rahmanir Rahiym. “İnna enzelnâHU fiy Leyletil Kadr; Ve ma edrake ma Leyletül Kadr; Leyletül Kadri hayrun min elfi şehri; Tenezzelül Melaiketü verRuhu fiyha Biizni Rabbihim min külli emr; Selamün, hiye hatta matle’ıl fecr.” (Kadr Suresi)

Sen Kadr Gecesini bilir misin, “And olsun” denilenlerin kadrini bilir misin? Rabbinin izniyle her hükümden melekler ve Ruh onda tenezzül eder. Kadr Suresi’nin açıkladığı kişiyi gördük mü? İşte ona “and olsun” deniyor!

“Salât’ın ve Tam Davetin Sahibi” ifadesi bu salâvattaki önemli hususlardan birisidir. Sahibi. Bir şeye “Onun sahibiyim” demesi müthiş bir şey. Sahibiyim dediği şeyi eğer hayatında en uyduruk yapıyorsan vay haline! İnandığın ve ulaşmak istediğin Zat’ın “Sahibiyim” dediği şeyi, yalan dünyanın işleri arasına sıkıştırıyor ve en uyduruk onu yapıyorsan vay haline! Tüm işlerini sıraladığında en altta o varsa vay haline! “Şu çorbayı şöyle, helvayı öyle, pilavı böyle yaparım.. Amirliği şöyle, memurluğu böyle, işimi şöyle yaparım. Salâtı da aralara sıkıştırırım” diyorsan vay haline! Veyl olsun salâtın kadrini bilmeyenlere; salât ikame edip farkında olmayanlara! Salâtın sahibi böyle diyor.

Bir de davet değil Tam Davet! Buradaki Tam’ı çok önemseyin. Allah daveti ikiye ayırıyor; küfre davet, tevhide (Allah’ı örtmemeye) davet. Tevhidde davete TAM DAVET diyor. Tam kelimesini, tam sıfatını şimdi anlayın! Tam sıfatına en layık şey Tevhid kelimesidir. Tam Tevhid demektir, Kelime-i Tevhid’dir. Tevhid’in layık olduğu mana Tam’dır. Tam sıfatına esas layık olan odur. Tamlik arıyorsan orada ara. Orada bir noksan yok, orada bir fesat yok, orada bir kusur yok; TAM. Bu yüzden Ezan tamdır, her şeyi içerir. Ezan öyle

bir davettir ki, tamdır. Diğerleri küfre davetlerdir. Allah'ı örtücü davranışlara davetler fesatlık içerir, o davetlerde bir fesat vardır. Onlarla kıyaslarsan Ezan Tam Davet'tir. Diğerleri tam olamaz. Onlar Allah'ı örtmeye çağırıyor, sana öyle işler yaptırıyor, iddia ettiğin tanrılığı destekliyor, kuvvetlendiriyor, fesatlık içeriyor. Kusur var. Onların hiç biri tam değil.

“Vesile, Fazile, Dereceter Refia, Makam-ı Mahmud” manalarını ileride açarız. Siz şimdi Tam Davet'i sevmeye çalışın. Sizin tanrı yapınız onu sevmes. Yaşadığım bir şeyi anlatayım. Bir toplantıdayız, bina da camiye yakın, elhamdülillah. Toplantıda bize “Ne asosyal adamsınız, hayatınız iş-cami-ev üçgeninde geçiyor” dediler. Biz de; “Sizin hayatınız iş-bar-ev üçgeninde diyor muyuz? Herkesin hayatı bir üçgende geçiyor, bu üçgenle mi tarif edilir sosyallık?” dedik. Toplantı sırasında İkinci Ezanı okundu. Yöneten kişinin tanrısı, iddia ettiği “BEN”liği sözünün örtülmesinden, kesilmesinden öyle rahatsız oldu ki rengi kızardı, “nereden çıktı bu?” dedi. Gayriihtiyarî “eyvah” dedim. Çok geçmedi mahvoldu, Tam Davet mahvetti onu. Esfele safiliyn yapı her türlü daveti çok sever ama ezanı sevmez, onu umursamaz. Başka davetleri basabilmek için süslü kâğıt aramaktan yorulurlar, nasıl süslü, nasıl büyük yapsak diye. Ama Tam Davet umurlarında olmaz. Bu yüzden, Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem bir hadisinde teşvik ediyor bizi. Diyor ki; “Ezanı, kelimelerini duyuyorsanız, anlıyorsanız tekrar edin.” Âlimler, arifler bu hadisi öyle bir emir kabul etmişler ki, salâttaysan bile tekrar edebilirsin diyorlar. Tam Davet'i umursayın. Her davetin bir sahibi var, Allah diyor ki; onun sahibi benim! Hayatınızdaki, davet edildik, gitmesek olmaz, ayıp olur cümlelerini hangi davetler için kurduğunuza bir bakın. Davetler sahiplerine göre önemlidir ya, sahibine göre “ayıp olur”lar vardır. Bu yüzden Allah senin o yapına “Tam Davet'in sahibi Benim” diyor. Burayı iyi anlayın.

Saffat Suresi'nin bu beş ayetini bir de Fatiha Suresi ile ilişkilendirelim.

Beşinci ayet: “Semavat'ın, Arz'ın ve ikisi arasında olanların Rabbidir ve doğuların da Rabbidir.” Bu ayet, Fatiha Suresi'ndeki; “Bismillahi'r Rahmani'r Rahim, Elhamdülillahi Rabbil âlemiyn, Errahmani'r Rahim, Maliki Yevmi'd Din” kapsamındadır. Şimdilik burayı çok detaylı açmayalım. “Bismillahir Rahmanir Rahim, Elhamdülillahi Rabbilalemin, Errahmani'r Rahim, Maliki yevmid din; Semavat'ın, Arz'ın ve ikisi arasında olanların Rabbidir ve doğuların da Rabbidir.”

Dördüncü ayet: “Muhakkak ki ilahınız Vahid'dir.” Bu, “İyyaKE na'budu VE iyyaKE nesta'iyın”dir. Salâtta “İyyaKE na'budu VE iyyaKE nesta'iyın” der-

ken hedefinizi, gözünüzü diktiğiniz statüyü ilan ediyorsunuz. Bu bilinç, bu vücut dili çok önemli. Lütfen salâta başlarken yalvaran, merhamet isteyen halden, huşu halinden, o teslimiyetten kopmayın, koptukça dönün! Salât ikame eden üstün insan, iyilik yapan iyi adam durumunda olmayın! Hiç mi birisine yalvarmadınız? Vücudunuz, kalbiniz hiç mi yalvarmayı bilmiyor? Hiç mi birisine gözyaşı dökmediniz? Hiç mi birisinden korkmadınız? Bu duyguları hiç mi tatmadınız? Salâtta merhamet isteyen, Allah’a yalvaran beden dili, ruh dili ve kimyasından kopmayın, sakın! Böyle Fatiha okursanız, o hali yaşarsınız, bu idrakı yaşarsınız: “İyyaKE na’budu VE iyyaKE nesta’iyn” derken idrakımız budur: Muhakkak ki ilahınız Vahid’dır, gözünü dikeceğin idrak, hedefin el-Vahid’dır!

Üçüncü ayet: “O zikir tilavet edenlere.” Zikir tilavet ederken ne deriz, ne isteriz? “İhdinas sıratal müstakiym, sırat elleziyne en’amte aleyhim.” Bütün yapılanlar bunun için değil mi? Zikrullah bunun için değil mi? İstedğin şey hidayet değil mi? Ayet; Zikrullah’ta olanlara and olsun diyor. O muhteşem, o anlaşılması zor halin, Allah’ın “and olsun” dediği kişinin Fatiha’da yeri bu: “İhdinas sıratal müstakiym, sırat elleziyne en’amte aleyhim.”

İkinci ayet; “O şiddetle def edenlere.” Şiddetle reddedenler, şiddetle terk edenler öyle önemli ki. Talip, bu yolda yürürken bir tanrı izi, bir örtücü-lük gördüğünde onu şiddetle def edebilmek için mücadele içindedir, nefsi-i levvamededir. O yüzden şiddetle def edenlere yemin var. Bu def ediş nasıl? Fatiha Suresi’nde onu “Gayril mağdubi aleyhim ve led daalliyn” diyerek def ediyorsun, o halleri istemiyorsun. İşte ayet “Gayril mağdubi aleyhim ve led daalliyn diyene and olsun” diyor. Sonra “Amin”i kim söylüyor? Saf olanlar, saf saf dizilmiş olanlar. Fatiha’daki Âmin’in karşılığını buldun değil mi? And olsun o saf olup dizilenlere; and olsun o Âmin diyenlere. Bu ayetlerin Fatiha’yla ilişkisini gördünüz mü? Salâtta Fatiha’nın nasıl bir kurtuluş, nasıl bir ilaç olduğunu hissettiniz mi? Bundan daha önemli bir işimizin olmadığını anlayabildik mi? Nasıl bir lütuf, değil mi?

Fatiha’da bir sınır var. Yaratan; “İyyaKE na’budu”ye kadar olan kısım benim, “İyyaKE na’budu VE iyyaKE nesta’iyn”den itibaren kulumun” buyuruyor. Oradan itibaren kul var, bir idrak var. Biz ona “İyyaKE na’budu VE iyyaKE nesta’iyn durumu” dedik. Ayeti bir de Rahman Suresi’yle ilişkilendirelim.

Euzü billahi mineş şeytanir racim, Bismillahi’r Rahmani’r Rahiym. “Er Rahman; Allemel Kur’ân; Halekal İnsan; Allemehül beyan: Rahman, talim etti Kur’an’ı, halk etti insanı, öğretti ona beyanı.” (Rahman; 1-4)

Meali böyle, detayına bakarsınız inşaAllah. Öğretti ona beyanı, İnsan konuşmaya başladı. Artık insan var ve konuşmaya, fiil ortaya koymaya başladı. Burası aynı zamanda esma özelliklerini insanda açığa çıkardı denilen noktadır. Hazreti Ali radiyallahu anh oraya “İnsan konuşan Kur’an oldu” diyor, Konuşan Kur’an. “İyyaKE na’budu VE iyyaKE nesta’iyin” bu manayı da içerir; and olsun onlara böyleler! Çünkü onlar kendisine beyan öğretilenlerdir, onlar konuşan Kur’an’dır. Bu yüzden, kim olursa olsun, salâтта olanın öldürülmesi Efendimizce yasaklanmıştır. Kişi salâтта ve Salât’ın Sahibi var!

“Saf olanlara, saf saf dizilenlere and olsun” ayetinin bir de Et-Tahıyyatü ile bağıni kuralım: “Et-Tahıyyatü lillahi ves’alavatü vettayibat. Esselamü aleyke eyyühenNebıyyü ve Rahmetullahi ve berekatuhu. EsSelâmü aleyna ve ala ibadillahis salihıyn. Eşhedü en la ilahe illallah. Ve eşhedü enne Muhammeden Abduhu ve Rasuluhu.” Bütün tazimler, dua ve talepler ile en temiz ibadetler Allah için olup, onun Ulûhiyet hükmüncedir. Ey Nebi, Selam, Allah’ın Rahmeti ve Bereketi üzerine olsun. Selam bizim ve salih kullarının üzerine de olsun. Sonra da Kelime-i Şehadet.

Nebî’ye Selam geldi; Ey Nebi, Selam Sana! Allah’ın Rahmeti ve Bereketi Senin üzerine olsun. Kim veriyor bu Selamı? Allah! Salâtın Sahibi seni ağırlıyor ve diyor ki; işte onlara and olsun! Bunu hızlıca okuyup geçiyorsun. Orada sendeki Risalet ve Nübüvvet boyutuna Selam veriliyor. Eğer “İnni veccehtü vechiye lillezi fataras semavati vel arda hanıfen” diyerek bu idrakla başladıysan senin hanif olan o haline Selam geliyor salâтта. Ve diyorsun ki; Selam bizim ve salih kullarının üzerine de olsun. Saf olanlara, o saf halleriyle dizilen salih kullara Selam var. Bilenler diyorlar ki; kişi salâтта bunu söyleyince dünyada olan olmayan tüm salih kullar haberdar olur. Bu yüzden salih kullar dünyada salât vakitlerini bu duaların hissiyle farklı yaşarlar. Tam Davet her an var. Dünya’da Ezan okunmayan, Et-Tahıyyatü okunmayan an yok. Salih kulların halini düşünün. Bu yüzden, “Onlara and olsun” diyor.

“Ne oluyor size ki birbirinizle yardımlaşmıyorsunuz? Bilakis onlar bugün müsteslimün’dur, birbirlerine ikbal edip soruşurlar. ‘Muhakkak ki siz bize sağdan gelirdiniz’ dediler. Onlar da ‘Hayır, siz mü’minler değildiniz. Bizim sizin üzerinize bir sultamız yoktur. Bilakis siz azgın bir kavim idiniz” dediler (Saffat; 25-30)

İz sürmeye bu ayetlerle devam ediyoruz.

“Ne oluyor size ki birbirinizle yardımlaşmıyorsunuz?” Saffat-25 ayet böyle, soruyor: Dünyada yardımlaşıyordunuz, şimdi neden yardımlaşıyorsunuz?

nuz? Dikkat edin, dünyadaki alışkanlıklarını devam ettiremiyorlar. Dünyada yardımlaşıyorlardı, şimdi yardımlaşamıyorlar. Sebep Saffat-26'da açıklanıyor: "Bilakis onlar bugün müsteslimûn'dur." Teslim olmuşlardır, yani Muhtariyeti Tercih Güçlerini kaybetmişlerdir. "Eyvah" dedikleri nokta işte bu kabir hayatıdır. Muhtariyeti Tercih Gücü'nü kaybettiği bir hayat başladı. Varlığını eş koşma lüksünü yitirdi. Dünyada öyle bir lüksü vardı, yitirdi. Bu yüzden dünyadaki davranışını devam ettiremiyor, yardımlaşamıyorlar. Dünyada destekleşerek küfürlerini hoş gösteriyor ve birbirlerini o konuda ağırıyorlardı, böylece kendilerini doğru sanıyorlardı. Şimdi neden yapamıyorsunuz?

Saffat-27; "Birbirlerine ikbal edip soruşurlar." Karşılıklı konuşma gibi olan anlatım bize sistemi izah ediyor: O gün Allah'ın izni olmadan kimse konuşamaz! Konuşmasına izin verilen ne söylesin istenmişse onu söyler. Yeni sistem onu başlatıyor, onlar artık Müsteslimun'dur. Muhtariyet Gücünü yitirdi, cevap vermesi için izin verilmesi lazım. Daha önce kendindeki Muhtariyeti Tercih Gücü'yle o işi yapıyordu, şimdi o yok. Kabir Hayatı'yla birlikte ona izin lazım. Bu yüzden soruyor; neden şimdi yapamıyorsunuz? Haydi yapın. İstedğin gibi korsan tebliğ yapma dönemi bitti! Şimdi izin verildiği kadar ve izin verilen için birbirlerine ikbal edip soruşurlar.

Saffat-28 o gün zorda olanı anlatıyor, der ki; "Muhakkak ki, siz bize sağdan gelirdiniz." İzi yakaladınız mı? Kendini aklamak için birisini haklıyor! Bu dünyada o fonksiyonu sıfırlamadığı için hala devam ediyor. Fark ettiniz mi önemini? O fonksiyonu bu dünyada yok edersen bu soruyla karşılaşmazsın. Dünyadaki alışkanlık devam ediyor. Burada o hali süslü görüp beğendiğin için, hep zeytinyağı gibi suyun üstüne çıkıp kurtulduğunu sandığın için izin verilir verilmez aynısını yapıyorsun. Ne oldu? Haydi burada da yap! Sahte ilah, haydi şimdi de gerekçe üret. Uzmandın haydi bakalım. Kişi orada da "İzin verildi, dünyada kendimizi aklar birini haklardık" deyip aynı yöntemle devam ediyor; siz bize sağdan gelirdiniz. Suçluyor! Kendisi suçlu değil! Suçladığı ona Saffat; 29, 30'da cevap veriyor: "Biz öyle diyor olabilirdik ama siz mü'min değildiniz, azgın bir kavimdiniz. Bizim sizin üzerinizde bir sultamız da yoktu." Bizim söylediklerimizi seviyordunuz, bizim dediklerimizi duymak istiyordunuz. Mü'min olsanız bizim dediğimiz size hoş gelmezdi. Siz mü'min değildiniz, hatta azgındınız. Biz size zorla bir şey yaptıramazdık, siz yaptınız.

İz sürmeye "şaki" kelimesi ile devam edelim. Şaki şikâyet edendir. Kişi ya şekavet ehlidir, şakidir veya hidayet ehlidir, hâdidir, saiddir. Şekavet ehline niye şaki demişler? Şikâyet ettiği için, şikâyet eden olduğu için! Dili şikâyet

olduğu için! Siz şakiyi dilinden tanırırsınız, dili şikâyetir. Nasıl İngiliz'in dili İngilizce, Fransız'ın Fransızcaysa, şakininki de Şikâyetçedir. Kimi şikâyet eder? Aslında Allah'ı şikâyet eder. Farkında değildir ama hep şikâyet eder.

Konu dil'e geldiği için Zikrullah'la ilgili bir iki cümle söyleyelim. Ayet "And olsun o zikir tilavet edenlere" demişti. Zikir nedir, zikrullah halinde olmak nedir, tarif edelim. Zikrullah'ta olmak Allah yokmuş gibi veya Allah Vahidül Ehad, Ehadüs Samed değilmiş gibi konuşmaktan, vaziyet almaktan kurtulmaktır, kurtulmaya gayret etmektir. Zikrullah budur. "A"nın, sahte ilahın halleriyle hem hal olup hem de esma zikriyle meşgul olmak Zikrullah değildir. Zikrin bir manası da hatırlamaktır ama sen hiç hatırlamıyorsun. Peki, nasıl hatırlanır? Konuşmanla, vücudunun kimyasıyla, fiillerinle hatırlarsın! ESAS ZİKRULLAH fiillerinle hatırlamandır. Konuşmana, vücudunun kimyasına ve fiillerine yön verebilmen için esma zikirlerinden, Kur'an'dan, salâttan yararlanacaksın. Ama sen "A"lar gibi yaşıyorsun, onlar gibi olmaya çalışıyorsun. Hem öyle ol hem esmaları kullan, olmaz! O zaman sen aracı, yani esmaları kendi amacın için kullanmış oldun.

"Eğer dileyseydik onları sana gösterirdik de, onları simalarından kesinlikle tanırdın. Yemin olsun ki, sen onları kavlin lahnından (sözün söyleniş tarzından, üslubundan) tanırırsın. Allah amellerinizi bilir." (Muhammed-30)

Sahte ilah dilinden tanınır, bunu yıllardır söylüyoruz.

"Billahi anlamında iman eden ya hayr konuşur ya da susar!" (Hadis)

Bu hadis "A"yı defetmek için, onu susturmak için! "A"nın dili/siması vardır, onu oradan tanırırsın. "Ya hayr konuş ya da sus" bunun içindir! "Ben hep hayır konuşuyorum, insanların hayırları için çabalıyorum" diyorsan şu tarife göre karar ver, gerçekten öyle misin? HAYR Allah'ı örtmeyen hal, hareket, fikir, yorum, düşünce ve cümlelerdir. Bunu böyle fark edenin ve sahte ilahı özellikle dilinde tanımaya başlayanın ilk işaretlerindendir; konuşmaya korkarlar, önce böyle olurlar! Karşılaşırsız derler ki, "Sizi dinledik, sonra konuşmamız bozuldu, duamız bozuldu, salâtımız bozuldu. "A"nın dili, "B"nin dili dediniz, ne yapacağımızı şaşırdık. Cümle edemez olduk, sustuk kaldık." Doğru! Susan sen değilsin, fark et, susan tanrı! Yeniden konuşmaya başlayacaksın ve o "B" anlamında olacak inşaAllah. Sen o yapıyı susturdun. Onlar tanrının amelleriydi, gitti. Elleme sussun. Şimdi yenisi başlayacak.

Şeytan sizin yanınızda sıkılıyor mu, sıkılmıyor mu? Bu konuda kendinize birçok test yapabilirsiniz. Mesela, dünya işlerine çok meyilli bir arkadaşınız

vardır. Hani, her yol var derler ya, öyle biri. Vakit buldu ve “Üç günlüğüne sana geldim” dedi. Geldi ama konuşuyor olmuyor, bir yere gidecek gitmiyorsun, o bir şeyden hoşlanıyor sen hoşlanmıyorsun. Bu üç gün ona üç yıl mı, üç asır mı gelir bilinmez. Sıkılır, terk eder gider. “Kusura bakma, üç gün için gelmişim ama acil işim çıktı, şöyle oldu, böyle oldu” der, kaçır. Kaçan kim? Şeytan! O marabalar sıkılırlar yanınızda, yeter ki siz dilinizi değiştirin. O şikâyet dilini sever ama konuşamıyor. “Seninle de sohbet edilmez, seninle de konuşulmuyor” der, kaçır gider.

Tanrının, tanrılık iddiasında bulunana ait çok iz var. Onun bir önemli izi de şudur: Aslında şikâyetçidir ama “Ben razıyım, hiçbir şeyden şikâyet etmiyorum” der. Siz bunu diyene inanmayın. Böyle dersiniz, kendinize inanmayın. O yapıyı susturmadıkça şikâyet bitmez, mümkün değil! Bu izler o yapının özelliği! Kendinizde bunları test edin. Bazı bilgileri okur sonra “ben ne durumdayım?” diye kendinize bakarsınız, bu özelliği de test edin ve yakalayın. “Yakaladım seni” deyin, “La ilahe” diyerek fonksiyonsuzlaştırın onu. Bu hareketi tanrı hiç sevmez!

Yakalayacağınız bir iz de şudur: Nereye ve neye bakarsa ilk bakışta daima ve öncelikle kendi kriterlerine göre kusur olanı görür ve bunu mutlaka dile getirir. Nereye bakarsa! Birine baktı; “Çok şişman, çok zayıf, çok kısa, çok uzun, çok zengin, çok güzel, çok çirkin” diye sayar. Onlar onun kriterine göre kusurdur, bakar bakmaz onu görür. Hep kendi kriterleriyle bakar. O tanrı işte, yakala onu. Bakar bakmaz kendi kriterlerine göre güzel çirkin deyip hüküm vereni yakala ve gereğini yap. Allah’ın kriterine göre değil, kendi iddia ettiği tanrının kriterlerine göre hüküm vereni gör. O neye bakarsa hemen kusur görür ve mutlaka dile getirir. Yanında kimse yoksa kendine söyler. Mutlaka dile getirecek! Çünkü günahın tamamlanması lazım, prosedür tamamlansın diye. İlah kendi kriterine göre bir kusur görür, onu dile getirir ve günahı tamamlar. Çünkü düşününce, zihninden geçirince günah olmayabilir, onu amele çevirecek ki günah olsun; günah tamamlansın. Tanrılık iddiasındaki o yapı hep kusur yakaladığı bu hayat içerisinde sessizce kendini kusurlu bulmaz. Birisini Jaguar’a binmiş görse “Jaguar’a hiç yakışmamış” der. Kendi bir Jaguar alsa yakışmış mı yakışmamış mı hiç aklına gelmez, aynı kusur kriterini kendisine uygulamaz. Kendi binince “Jaguarlı adam” olur, yani “Jaguarlı ilah” olur. Halinizde arayın, bu yapıyı bulun.

Bu ilah tanrılarının savaşından ve onu anlatmaktan çok haz alır. “Rabların savaşı” onun çok hoşuna giden bir hikâyedir. Bir olayda yaptığınız bir tartış-

mayı birisine anlatıyorsunuz diyelim. Kendinizi izleyin, onu anlatırken nasıl adrenalini düzeyi yükseliyor, nasıl adrenalini fırlatıyor. “O bana bunu dedi, şöyle yaptım böyle oldu” diye tanrıların savaşını anlatmaktan çok haz alır. Rabların savaşı onun çok hoşuna giden bir hikâyedir.

Özellikle kırk yaş üzerinde olanlara bir test. Kırk yaş önemlidir ve ayetlerde önemle geçer. Kendinizi test edin: Kırk yaş sonrası bende bir değişiklik var mı diye kendinize bakın. “Gençken böyle değildim, anlayamıyorum bana ne oldu? Eşyaya, giyime alışverişe, görünüme, gezmeye, eğlenmeye düşünün hale geldim. Gençken bunlar hiç cazip gelmezdi, şimdi gençliğin o fırsatı da yok, ama dünya malıyla ilgili bir heves, bir coşku var içimde” diyorsan, bunu hissediyorsan bu nedir biliyor musunuz? Allah muhafaza etsin, bu cehennemin kokusudur. Bunlar cehennemin kokusuyla yaptığın davranışlar, o kokuyla sevilen işler. Sonra değişir de kurtulursan bilmem, şimdiki halin bu. Yolun kilometre tabelaları vardır, hedefinize kaç kilometre var bakarsınız. Cehennemin de kilometre taşları vardır, bu da kırk yaş sonrası için bir kilometre taşıdır. Terside de vardır: “Gençken ne kadar yanlış yapmışız, bilememişiz, Allah inşaAllah affeder. Elhamdülillah lutfetti Hac’ca gidiyoruz, salât, niyaz ve dua lutfediyor, makbul oluverir de bağışlanırsınız inşaAllah” titreyişiyle, bu hissedişle yaşıyorsa bu da büyük bir müjdedir. Tabi, sonu küfür olmayan hal olması için daima korku ve umut ile dua etmek lazım.

Kendinize lütfen bir test daha yapın, hangi davet size cazip geliyor? “Biip, biip” telefonda bir mesaj: A mağazasında sizin için özel indirimler var. Muthiş deyip bir telaşla vaktinizi, amire ne diyeceğinizi, memura ne diyeceğinizi, evden nasıl çıkacağınızı tasarladınız. “Şuna söz vermiştim, onu şöyle atlatırım. Param, kredi kartım ne alemde” deyip hızlıca bir ayar yapıp yola koyulduunuz. Sizi bir telaş bir sevinç kapladı. Şöyle indirim, böyle fırsat. Şu düşündüğümü almanın tam zamanı. İhtiyaç olmasa da bir bakayım, bir göreyim... Bu davete böyle uydunuz. Peki, aynı telaş Tam Davet mesajı geldiğinde niye yok? Salâta davette niye aynı telaş yok? Salât için niye aynı koşturmaya ve heyecan yok? Fark ettiniz mi? Bunun sorgulamasını kendinizde yapacaksınız. Biz size yakalayacağınız tanrıyı anlatıyoruz, onu hayatında içinde 7/24 sorgulayacaksınız. Diğer davete bu kadar sevinen, ona vakti olmadığı halde vakit oluşturan -o buna vakit yaratmak der- maddi imkân oluşturan, emek harcayan, terleyen o kişi, Tam Davet’i duyunca o davete uyuşu nasıl? Salât için onda aynı gayreti görmezsin, salât vakti geçmiş geçmemiş umurunda değildir! İşte o tanrı! Yaratan, semavatın, arzın ve aradakilerin Sahibi sana;

“kurtuluşa gel, böyle kurtulursun” diyor ama umrunda değil. Neden? Tanrı yüzünden! Onu yok etmeden olmaz. O tanrının izini kendinizde yakalayacak, onu kendinizde bitireceksiniz. Yakaladığınız bu izleri lütfen birleştirin.

“Yakalasın ve kurtulsun” diye bir duadır bu: “Allahümme inniy es’elüke hubbeke ve hubbe men yuhibbüke.” Fark ettiğinde sığınacağın bir dua: Allahım, Allahım bana sevgini, aşkını ver, öğret ve bana seni sevenleri sevdire! Şunu unutmayın, sizi ancak Allah’ı seven sever. Şeytan yanınızda sıkılır, sizi sevmez. Birisi futbolu çok seviyor, durmadan futbol konuşuyor, futbolu seven birisi onun için önemlidir. Beraber saatlerce futbol konuşur, vaktin nasıl geçtiğini anlamazlar, futbolda aynı dili konuştukları için. Yanına hiç futbol maçı izlememiş, futbolla ilgilenmeyen, sporu futbol değil de spor olarak bilen biri düşse konuşamazlar, sıkılır gider. İnanan için de bu böyledir. O da ister ki sevgilisi konuşulsun, Allah konuşulsun. Allah’ı sevenler de Allah’ı konuşunca memnun ve mutlu olurlar. Onlar da birbirlerini severler ve Allah konuşmayı severler, bu yüzden onların yanında şeytan sıkılır. “Allahümme inniy eselüke hubbeke ve hubbe men yuhibbüke” bu halin duasıdır. Kişide bu duanın açılımı izlenebilir mi? İzlenir. Bu duanın açıldığı kişiye salât cazib gelir. Allah’ın sahibi olduğu salât ona cazib gelir. Buradan anlarsın, o dua ona açılıyor. Dünyalık öneriler onun salâtını, tefekkürünü, zikrullahını engelliyorsa canı sıkılır. Anla ki bu dua ona açılıyor, önemli bir işarettir bu!

Dünyayla ilgili cazibeyi fonksiyonsuzlaştırmak için tefekkürle sığınacağımız bir yol da şudur. Kehf Suresi 45’. ayette Rasulüne buyuruyor: Onlara, güçlü tabiat ürünlerini, yemişleri, bitkileri, önemli sürüleri örnek ver. Ve de ki; onlar yeşeriyor, güçleniyor ama sonra ne oluyor? Çürüyor! Dünyanın her hali böyle! Çürüyüp ellerinden akıp gidecek şeye bu kadar bağlanmasınlar!

Efendimiz (SAV) bu konuda kızı Hz. Fatıma’ya öğreterek bize bir hediye veriyor. Olaya böyle bakın lütfen. Babasına âşık, baktığı zaman alnında ki nûru gören, babasına işkence edildiğini, üstüne işkembe döküldüğünü görünce o üzüntüyle koşup gidip üstünü başını temizleyen ve “Babacığım üzülme” diye teselli eden bu sevdalı yavru bir gün komşularının teşvikiyle babasına ganimet gelen esirlerden bir yardımcı istiyor. Ama o bir Rasul kızı, çok dikkat edin. Rasul kızı olmak çok farklıdır. O normal mü’minlerden değil, o Rasul kızı! Eşine diyor ki; ya Ali, babama git, kendi elinin altındakilerden bize de versin, biz de geçimimizde rahatlayalım. Hazreti Ali gidiyor, ashabın cemaatine, sohbete giriyor. Bu usul Rasulullah yöntemidir. Giriyor, ama bir şey söyleyemiyor. Eve geliyor. Ne yaptın ya Ali? Söyleyemedim diyor. Kadın

kadıdır. Beceremedin ha, bir daha git. Hz. Ali bir daha gidiyor. Oturuyor, gene yapamıyor. Dönüyor geliyor; yapamadım ya Fatıma, söyleyemedim. Öyleyse ben söylerim deyip gidiyor. Ey babacığım, böyle böyle... Efendimiz; “Ey benim güzel kızım, veremem. Sen Rasul kızısın veremem. Ama sana daha hayrlı bir şey öğreteyim. Yatmadan önce otuz üç sübhanallah, otuz üç elhamdülillah, otuz üç Allahu Ekber de” diyor. Bunların sayısında rivayetlere göre farklılıklar var. Yüze tamamlamak için “otuz dört Allahuekber” de denir. Ama önemli olan söyleneni yapmak, önce söyleneni yapın, bunu önemseyin. Kızına, ciğerine öneri bu. O’na âşık olan yavrusuna öneri. Babasının ahirete intikalini öğrendiği zaman yüzü solan, ağlayan, “Peşimden en erken sen geleceksin” dediği zaman da sevinen aşığına öneri. Düşünün, daha yirmi beşinde değil, babasının peşinden en önce o gidecek diye bir anda yüzü gülüyor. Soruyorlar; ne oldu ya Fatıma, baban böyle dedi hepimiz üzgünüz. Ama sen sonra güldün? Anlatıyor, babam böyle böyle dedi. İşte ona öneri; Sübhanallah, Elhamdülillah, Allahuekber!

Nefs-i Levvame’de yapılacak zikrullah budur: Sübhanallah Elhamdülillah Allahuekber. Yaptığınız diğer tüm zikirleri bunu hakkıyla yapmayı öğrenebilmek için, o idraka gelebilmek için yaparsınız, hedef budur. Buradan bize şöyle de bir kapı açıldığını anlıyoruz: Eğer bunu önemser, yatmadan önce söyleneni yaparsanız, sonra bunların ne manaya geldiğini araştırıp düşünerek, o manaları yaşayarak bunu yaparsanız kanaatim odur ki, dünya size hoş gelmez. Otuz üçer adet onları zikretmek ne kadar zamanınızı alır? Ama dikkat edin, bakarsınız bir yerinde uyumuşsunuz, uykusu olmayan bile uyu-yuvermiş. Kızının bir talebi üzerine; “Sana daha hayrlı bir şey, al sana bir ilaç” diye yapılan bir öneri. Demek ki önemli. Bu ilacı değerlendirin inşaAllah.

Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem buyuruyor: “O zor günde, müflis duruma düşen müslümanlar için üzülürüm, öyle olmayın. Müflis duruma düşersiniz diye korkarım.” Müflis iflas edendir. Lütfen, lütfen bunu önemseyin. Neden biliyor musunuz? O zor günde müflis olma ihtimali çok yüksek! İnsan çeşitli sebeplerle merdiven çıkar. Bir basamağa oturmak için çıkar, sürekli ilerlemek için çıkar. Ama bir de düşmek için merdiven çıkanlar vardır. Düşme/müflis olma ihtimali yüksek! “A” yapı insanda bulundukça düşme ihtimali çok yüksektir. O ihtimalin yüksek olduğunu önemle kabul etmelisin ki, nasıl kurtulurum araştırmasına giresin. Seni iflas ettirecek davranışı ara, bul ve düzelt! Büyük ihtimalle seni müflis yapacak bir halin var, büyük ihtimalle! Bir iş yerini düşünün. Bir ekonomist geliyor firmayı inceliyor, sizin gözünüzden kaçmış, şu sizi batırır diyor. Kendileri fark etmiyor ama o

rapordan sonra önemsiyorlar. Lütfen analizinizi yapın, raporunuzu çıkarın; sizi müflis yapacak noktaları tespit edin ve gereğini yapın. Şimdi sizi müflis yapacak birkaç özelliği söyleyeyim ki, araştırmanız kolaylaşsın inşaAllah.

Sizi iflas ettirecek şey sizin olumlu gayretleriniz yüzünden görülmez hale gelir. Onlar onu örter. Olumlu halleriniz sizi iflas ettirecek davranışınızı örter, bu yüzden onu göremezsiniz. Özellikle “başarılıyım” sandığınız noktalar onu örter. Bunu ararken nerelere bakalım?

Çok sevdiğin yere bak! O çok sevdiğin şey -bir insan, bir olay, bir davranış, bir eşya, bir mülk- neyse, o çok sevdiğin şey yüzünden Allah'ın hakkını unutuyorsundur. Çok sevdiğin şeyin sana Allah'ın hakkını unutturduğu bir nokta vardır. Bu yüzden çok sevdiğin yere bir bak. Çok kızdığın yere de bak, bu ihtimal daha yüksektir. “A” yapının kızdığı yerler çoktur, o çok kızdığın yere bir bak! Niye? Çok kızdığın noktalarda da kulun hakkını unutuyorsundur. Çok sevdiğin sana Allah'ın hakkını unutturur, çok kızdığın kulun hakkını unutturur. O kızgınlık yüzünden kulun hakkını göremezsin, unutursun, o da seni müflis yapar. Çok önemsedığın veya hiç önemsemediğin yerlere de bak. Her ikisi de Hakk'ı görmeni engeller. Müflis olmamak için bunları hayatınızda incelemeye gayret edin. Müflis olmaktan kurtulmaya talipseniz!

Okul dönemlerimizde şimdiki gibi zengin teknoloji imkânları ve medya yoktu. Nerede ne bulsak, yırtık gazeteyi bile, okumaya çalışırdık, radyo dinlemeye çalışırdık. Takvim yaprakları önemli bilgi kaynaklarımızdı. Çabucak biterdi, alta bir iki satırlık söz. Çabuk biterdi ama tesiri uzun sürerdi, bizi çok düşündürürdü. Ortaokul belki ikinci sınıftaydım. O zamanlar takvim yaprağından okuduğum bir söz hep kulağıma küpe olanlardandır. Küpe çok, küpelerden biri de bu: Ey akıllı, aklın başına geldiğinde pişman olacağın işi yapma. Dikkat edin ey insan demiyor, akıllıya hitap ediyor, “B” yolcusuna hitap ediyor. Tanrıya değil, tanrısından kurtulmak isteyeneye hitap ediyor, ona akıllı diyor. Çünkü o yolu seçmiş olan akıllıdır. Aklın başına geldiğinde pişman olacağın işler iflas noktalarıdır, o işler seni müflis yapar. Onları önceden tespit et ve yapma diyor.

Saffat Suresi'yle devam edelim. Burada bir tespit var, görelim:

“Onlara La ilahe illallah denildiğinde (telkin edildiğinde) muhakkak ki, onlar kibre sapıp büyüklük taslamışlardır.” (Saffat-35)

Yanlışta olanlara La ilahe illallah telkin edildiğinde onlar kibre sapıp büyüklük taslıyor. Ayetteki önemli tespit bu. Buradaki kibir önemli. O kibir

denilen tanrıdır, “A” takdimiyle “BEN” diyendir. “A” takdimiyle “BEN” diyen tanrılık iddiasına sapmıştır, kibre sapmıştır, kendini Mütekebbir ilan ederek “BEN” demiştir. Yani varlığını Allah’a eş koşarak büyüklük taslamıştır. Oysa Mütekebbir olan Allah’tır. Mütekebbir (kibir sahibi) O’dur! Ancak O “BEN varım” diyebilir, O’nun hakkıdır. Dolayısıyla, kibre sapıp, kendini Mütekebbir ilan edip bu manada “BEN” deyip varlığını Allah’a eş koşan büyüklük taslamıştır. Bu ayetteki “telkin” önemli bir manadır, onu şu ayetlerle ilişkilendirip daha iyi anlamaya çalışalım.

“Kim verir ve korunursa, El Hüsna’yı tasdik ederse, böylece ona en kolayı kolaylaştırırız. Kim de cimrilik eder ve müstağni olursa, El Hüsna’yı yalanlarsa ona en zoru kolaylaştırırız. Cehenneme yuvarlandığında malı ona hiçbir fayda sağlamaz. Muhakkak ki, hakikate erdirmek bize aittir.” (Leyl; 5-12)

Söylenmek istenen manalara kısa kısa bakalım: “Kim verirse ve korunursa.” Leyl-5 bize neyi vereni ve neden korunanı anlatıyor? Bunu bilmemiz gerekiyor. Çünkü veren ve korunan cennete, cimrilik yapan cehenneme gidiyor. Kişinin cimrilik yapacak malı mülkü, verecek parası yoksa ne olacak? Cennete mi cehenneme mi? O ayetin muhatabı mı değil mi? Meal para ve mal üstüne bina edildiğinde, ayet sadece para ve mal vermek gibi anlaşıldığında perdeleniriz. O da doğru. Ama o, pencerelerden yalnız birisi, para penceresi. Bu iş yalnız para penceresi değil ki. “Kim verir ve korunursa”nın muhatabı yalnızca zenginler değil. İster zengin ister fakir, kişinin bir şeyini vermesi gerekiyor! Neyi? Muhtariyetini! O zaman mana daha iyi anlaşılır: Kim muhtariyet ilan etmez ve bu halden korunursa. Kim muhtariyetini verirse, iddia ettiği benliğini verirse, Muhtariyeti Tercih Gücünü tanrılık iddiasında kullanmazsa ve bu amaçla da korunursa. Siz bu ayetteki manaya “parayı veren korunur” manasında bakarsanız fakir ne yapsın? Demek ki yalnız o değil. Para, mal ana konunun içerisindeki “zengin ayrıca ne versin?” sorusunun cevabıdır. Ayet insanın ne yapacağını anlatıyor. Muhtariyet ilan etme ve bu halden korun.

Leyl-6; “El Hüsna’yı tasdik ederse.” Kişi zengin, parasını verdi, korunacak. Neden korunacağı belli değil ama kendince korundu. Kendine göre El Hüsna’yı da tasdik etti. “Ben nerede ne kadar Esmâ’ül Hüsna varsa hepsini tasdik ettim” dedi. Ayetleri böyle anlamayın. El Hüsna’yı tasdik bu değildir. El-Hüsna güzel demektir. Güzel’i öğrendik. “El Hüsna’yı tasdik ederse” ayetinin seslenişi şöyledir: Kim tam olanı, güzel olanı, yakın sağlayanı, örtüyü yok eden tasdik ederse, tanrı ilanından kurtulma yollarını ve ondan korundu-

ğu zaman yaşayacağı hali ve bu hali yaşarken ulaşacaklarını tasdik ederse! Kur'anda güzel budur çünkü.

İlan ettiğimiz tanrının güzellik anlayışı farklıdır. Çünkü o ne yana dönerse kendi güzel anlayışına göre karar verir. Hayır, Allah güzeli ve çirkini tarif etmiştir. Birisi hakkında güzel veya çirkin denecekse Allah'a göre söylenmelidir. Allah'ı örtüyorsa, bu iddianın peşindeyse ve bunu ortaya koyuyorsa o necistir, pistir, ÇİRKİN'dir. Ayet öyle diyor! Kim de Allah'ı örtmemek için çırpınıyorsa, şiddetle def ediyorsa o da GÜZEL'dir. O yemin bu güzeli kapsar: And olsun onlara, onlar güzeldir. El Hüsna odur işte! Ayet diyor ki; kim o güzeli tasdik ederse! Güzele yemin var, ona and olsun deniyor. "And olsun" denilen o güzeli tasdik etmek gerekiyor. Güzel tanrılığının ve tanrıların güzeli değil! "Ben güzelden anlarım, nerede güzel görsem bilir, tasdik ederim" değil! O tanrının işi! Dikkat ederseniz ayette "verme ve Hüsna" ilişkisi var: "Kim verirse ve El Hüsna'yı/Güzeli tasdik ederse." Anlıyoruz ki; vermeden olmuyor! Neyi? Tanrıyı! Zulmani "BEN"liğini, varlık iddianı, varlık iddiana dayalı fiillerini vereceksin! Vermek budur. Onları terk edeceksin, şiddetle def edeceksin! Ne olur o zaman?

Leyl-7; "Böylece ona en kolayı kolaylaştırırız," Kolay olan bu yolu ona kolaylaştırırız. Bu yüzden B₀'dan sonrası yokuş aşağı akan su gibi akar gider!

Leyl-8; "Kim de cimrilik eder ve müstağni olursa." Cimrilik ederse ifadesini de hemen parayla ilişkilendirerseniz olmaz, hayır derneği öğütlerine benzer. Esas cimri Benliğini vermeyendir. Size enteresan bir şey söyleyeyim: Birçok hayır yapan niye yapar biliyor musunuz? "Benliğim gitmesin" diye, hazineyi vermemek için yapar. Hazinesinde, kasada çok önemli bir şey saklıyor, önünde de mücevherler var, gelenler kasaya ulaşmasın diye mücevherlerden dağıtıyor. Uzaktan gören de ne hayırsever, ne fedakâr adam, mücevher dağıtıyor sanar. Hayır, o cimri. Kasasını koruyor. O esas cimri, Benliğini saklıyor! Kasayı, Benliği verirse zaten diğerleri gidecek! Ondandır bunları tek tek saymaya gerek yok ki; "Mülk Allah'ındır" dedin mi bitti! Cimri muhtariyetini vermeyendir. Cimrilik eden muhtariyetini önemseyip ona ait fiiller ortaya koyandır. Müstağni olan arınma çalışmaları yapmayandır, arınma çalışmalarını önemsemeyendir.

Leyl-9; "El Hüsna'yı yalanlarsa." Bu yolu, güzel olanı yalanlarsa, Leyl-10; "Ona en zoru kolaylaştırırız." O zor ona çok kolay gelir; nasıl olduğunu fark edemez, nasıl düştü fark edemez! Sonuç Leyl-11. ayette açıklanıyor: "Cehenneme yuvarlandığında malı ona hiçbir fayda sağlamaz." Ayetteki malı

para/mal sanarsanız cehennemnin sıcaklığında o malın ne hükmü olur, o sıcakta onun malı mı kalır? Peki, mal nedir? Mal, malından meydana gelen zandır, malına güvenden meydana gelen kibirdir. Ona o bir fayda sağlamaz; muhtariyet adına biriktirdikleri, yaptıkları, oluşturduğu güç, kuvvet, mevki, kendinin sandığı bedeni, neyi varsa artık ona bir fayda sağlamaz.

“Muhakkak ki, hakikate erdirmek bize aittir.” (Leyl-12)

Yani ver dediysek verirsin, cimri ol dediysek cimri olursun diyor. Önceki ayetlerdeki uyarılar sonrasında bunu anlayamayan kişi ne yapıyor: Ayetlerin meallerini peş peşe yazıp içine düştüğü ikilemi arada kaynatıp geçip gidiyor. Bazıları sınavlarda aklına geleni yazar, nasıl olsa hoca yazılanın arasında yazılmayanı fark etmez diye, onun gibi. Burada dikkat edilmesi gereken bir idrak var, bir mesaj var, Allah'ın izniyle onu söyleyelim: Önceki ayetlerde anlatılanların oluşturacağı korku sana İnsan-30 idrakını unutturtmasın. Onlardan ancak İnsan-30 idrakıyla korkarsan işe yarar, yoksa muhtariyetini ilan edersin. Bu yüzden, muhtarmış gibi davran ama muhtariyete düşme. Yukarıda sen muhtarmışsın gibi öyle anlattık ki, o anlatış seni muhtariyete düşürmesin, çünkü hakikate erdirmek bize aittir, unutma. İnsan-30 idrakından sakın sapma. İnsan-29 gereği yukarıdaki öğütlere uy, ama o öğütleri hep İnsan-30 idrakıyla yap. Hakikate erdirmek Allah'a aittir idrakıyla yaşarsan, ancak o zaman senin ilahın Vahid olur. Aksi halde kesretten kurtulamazsın. Vahid'i anlayabilmek istiyorsan yaptıklarını İnsan-30 idrakıyla yapmalısın.

Leyl-9'daki Hüsna'yı yalanlamak manasının içerisinde Esma'ül Hüsna da vardır. Hüsna'yı yalanlayan/reddeden Esma'ül Hüsna'yı da reddeder. Ef'al âlemi Esma'ül Hüsna manalarıdır, esma mertebesidir, Esma'ül Hüsna halidir. Peki, biz ne yapınca Hüsna'yı yalanlamış oluruz, ona hayatın içerisinde bir örnekle bakalım. Hologramı biliyorsunuz. Çok önemli bir fizikçinin hologram teorisini ortaya koyduğunu, benim de onun koyduğu hologram teorisini okuduğumu düşünün. İkimiz bir olabilir miyiz? Birisi çıktı dedi ki; dünya dönüyor. Onun anlattığına bakarak ben de dünya dönüyormuş diyorum. Dünyanın döndüğünü tespit edenle benim dünyaya bakışım aynı olur mu? O ayağının altında dünyanın kaydığını görüyor, ben onun anlattıklarından dünyanın döndüğünü anlıyorum. Yani o OKUmuş, ben onun okuduğunu okuyorum, söylüyorum. Hologramı bilimsel olarak tespit eden ve bunu bilimsel literatüre geçiren kişi ile onun anlattığını okuyup hologram söylemiş diyen ben, holograma aynı bakabilir miyiz? Ben hologramı görmek için kendimi zorlarım. Ama o nereye baksa, ne yana dönse hologram görür.

Fakat o bulduğu hologramla Esmâ'ül Hüsna'ya ulaşmıyorsa, hologram bulgusu onu Allah'a götürmüyorsa o haliyle Hüsna'yı yalanlamış olur. Bulduğu Sünnetullah bilgisi ona yakın sağlamıyorsa Hüsna'yı yalanlamış demektir. Ama bir müslüman hologram bilgisini anlamaya çalışır, hologramı kavarsa hologram anlayışıyla el-Vahid'i kavrar, el-Vahid şuymuş der. İnanan orada El Hüsna'yı yakaladı, işi Hüsna ile çözdü. Diğer hologramı daha yakinen gördüğü halde El-Hüsna'yı yalanladı, bulduğu Sünnetullah'la Allah'a ulaşamadı. El Hüsna'yı yalanlama böyle de olur. Şimdi, az önce okuduğumuz şu ayeti hatırlayın:

“Onlara La ilahe illallah telkini yapıldığında, muhakkak ki onlar kibre sapıp büyüklük taslamışlardır.” (Saffat-35)

Kişinin hologramı fark etmesi, bulması ona “La ilahe illallah” telkinidir. O buluş, o görüş ona “La ilahe illallah” seslenişidir. Ama insan genellikle kibre sapıyor, o bulguyla Allah'tan başka sonuçlara varıyor.

“Muhakkak ki ehli kitaptan ve müşriklerden inkâr edenler (varlık iddiasıyla örtenler) onda ebedi kalıcılar olarak cehennem ateşindedirler. İşte onlar Şerrul Beriyye'dir.” (Beyyine-6)

Beriyye halk edilendir. Şerrul beriyye halk edilenlerin en şerlileridir. Varlıklarıyla Allah'ı örtenler şerrul beriyyedir, yaratılanların şerlileridir.

“İman edip salih amel işleyenler, işte onlar hayrul beriyyedir.” (Beyyine-7)

Var Görünüşünü Allah'a eş ve ortak koşmadan ameller koyarak yaşayana gelince, onlara and olsun. Onlar yaratılanların en hayrlılarıdır. Salâtın, Tam Davet'in ve yaratılanların Sahibi olan Allah, yarattıklarının hayrlısını ve şerlisini “örten ve örtmeyen” kriteriyle tarif ediyor. Saffat Suresi'nin son üç ayeti ile bu paylaşımı tamamlayalım:

“Sübhane Rabbike Rabbil İzzeti amma yasifun ve Selamün alel Mürselin vel Hamdü Lillahi Rabbil alemin.” (Saffat; 180, 181, 182)

Bu ayetlerde bize öğretilen çok güzel bir idrak var, fark edelim. Efendimiz (SAV) buyuruyor: “Her kimi kıyamet günü ecirden tam ölçekle ölçmek sevindirirse, bulunduğu meclisin sonunda (bir işi tamamlarken, bir yerden kalkarken) bu ayetleri söylesin.” Hadis bize, bunları söyleyin diyor. Bu yüzden camilerde imam efendiler aşır okumalarını, dualarını bu ayetlerle bitirir. Biz de alışkanlık edinirsek yaşarken bu hadis kapsamına da girmiş oluruz inşaAllah. Nefs-i Levvame'yle devam etmek üzere bir dua ile tamamlayalım.

Eüzü billahi mineş şeytanir raciym, Bismillahi'r Rahmani'r Rahiym: "Vel asr, İnnel İnsane le fiy husr, İllelleziyne amenu ve amilus salihati ve tevasav BilHakki ve tevasav BisSabr." Bismillahir Rahmani'r Rahim: "Kul HUvAllahu Ehad, Allahus Samed, Lem yelid ve lem yûled Ve lem yekûn leHU küfüven ehad." Sadakallahul azim. "Sübhane Rabbike Rabbil İzzeti amma yasifun ve Selamün alel Mürseliyn vel Hamdü Lillahi Rabbil alemiyn." Aamiin;

Allahım, öncelikle, Rasulullah, Nebiullah, Habibullah, Şefiullah, Rafiullah, Keremullah, Efendimiz, Muhammed Mustafa aleyhissalatü vesselamın Güzel, Temiz, Latif, ruhu şerifleri için ve O'nun muhterem eşleri ve yavrularının ruhları için; Ve Allahım gelmiş olan tüm Nebi ve Rasül Efendilerimizin ruhları için, eşleri ve yavrularının ruhları için; Halife Efendilerimiz Hazreti Ebubekir, Hazreti Ömer, Hazreti Osman, Hazreti Ali radiyallahu anhum'un ruhları, eşleri ve yavrularının ruhları için; Ashabı Kiram Sahabe Efendilerimizin ruhları için, eşleri ve yavrularının ruhları için; Ve onları gören ve onları da görenlerin ruhları için, eşleri ve yavrularının ruhları için; Ve Allahım indinde makbul kullarının ruhları için; Ve Allahım yalnızca rızan için, rızanı umarak, "bizleri inşaAllah doğru yola iletirsin" umuduyla, "merhamet etmezsen mahvoluruz" korkusuyla bir araya gelen bu arkadaşlarımızın, bu mü'min kardeşlerimizin ahirete intikal eden yakınlarının, sevdiklerinin ruhları için; Ve Allahım inanan din kardeşlerimizin ruhları için;

Allahım inanan din kardeşlerimizin hastalarına acil şifa, Ya Rabbi! Rahman, Rahiym, Şafi olan Allahım, özellikle mü'min kardeşlerimizin dertlerine, hastalıklarına lütfen acil şifa lutfeyle. Rahman, Rahiym, Şafi olan Allahım, Müslüman kardeşlerimizin dertlerine deva, borçlarına eda, yolcularına selametlik, işsizlerine iş, gelirsizlerine gelir; hayrlısıyla lütfunla onlara kolay olacak şekilde ihsan eyleyiver. Allahım bizlere ve inanan din kardeşlerimize, sağlık, sıhhat afiyet lutfeyleyiver. Allahım bizlere merhamet ediver, bizleri bağışlayiver, bizleri affediver Allahım bizlere hidayet nasib eyleyiver. Allahım bizlere hayrlı, geniş ve helal rızklar lutfeyleyiver.

Ey Allahım, Biiznillah "yavrumuz" dediklerimize merhamet ediver, onları muhafaza ediver, yolundan ayırmayıver, hidayet nasib eyleyiver, sağlık sıhhat afiyet, hayrlı geniş helal rızklar lutfeyleyiver ya Rabbi.

Ey Allahım, Merhamet etmezsen mahvoluruz, mahvolmuşlardan oluruz. Bizlere merhamet ediver Allahım, bizlere merhamet ediver.

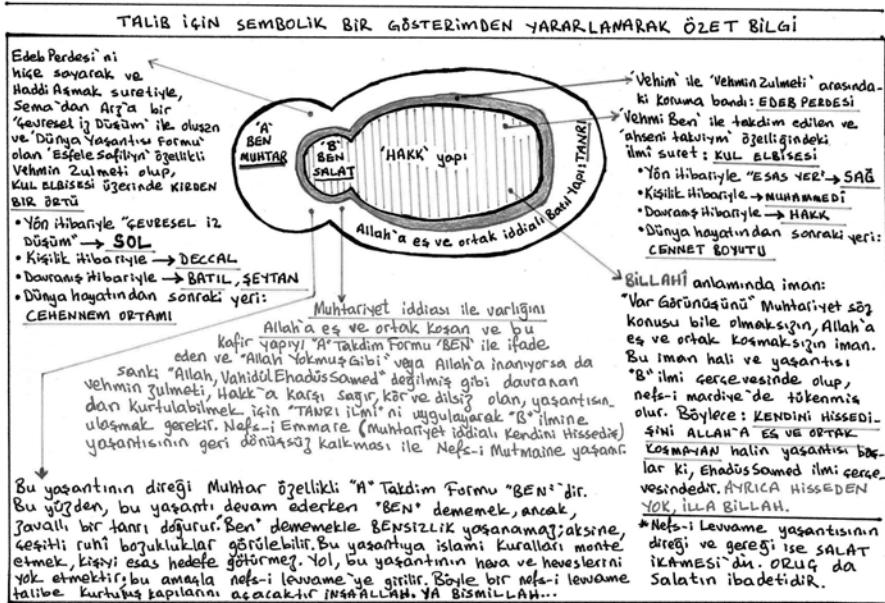
Ey Allahım, yalnızca Rızan için EL-FATİHA

02 Cemaziyelahir 1431 / 15 Mayıs 2010

Çizimle ifade etmenin kolaylığından istifade etmek üzere sembolik gösterimler paylaşıyoruz, bugün onlardan 19. Şema'ya bakacağız. Tasavvuf anlatımlarında çizime çok rastlamazsınız. Ancak konuların somutlaşabilmesi ve anlaşılması için gösterimlerden yararlanmak bazen elzem hale geliyor. Şemayı incelemeden önce tasavvufla ilgili bir kaç cümle söyleyeyim.

Tasavvuf hiçbir zaman esas değildir. İslam Dini'ni uygulamak için tasavvufu ve tasavvufla ilgili bilgileri esas kabul etmek çok yararlı olmaz, insanı hedefe götürmez. Esas olan Efendimiz (SAV) in açıkladığı düşünce ve hayat tarzıdır! Tasavvuf bundan farklı bir şey mi anlatıyor? Hayır! Ama Efendimiz (SAV) in açıkladığı esası daha anlaşılır kılalım diye uğraşırken onu unutulur hale getirmek sakıncalıdır. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem'in açıkladığını çok ön planda tutmak gerekiyor. Bu açıdan baktığınızda, tasavvufla yanlış önem verenler, tasavvuftan ve tasavvuf bilgilerinden yanlış yararlananlar neticede öyle bir hale gelirler ki, tasavvufla ilgili bilgileri sunan kişiyi o kadar önemli hale getirirler ki, Efendimiz (SAV) i o kişinin hatırına sevmeye başlarlar. Zamanında Efendimiz de bu konularla ilgilenmiş gibi düşünmeye ve hatıra binaen sevmeye başlarlar. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem'i adı anıldığı zaman akıllarına getirirler, adı geçince hatırlarlar. Mekanizma ters çalışmış olur. Bu yüzden, tasavvufu ve amacını bilmek gerekir. İsminden de anlaşıldığı gibi tasavvuf, fikir ve düşünce tarzı ileri süren, beyin fırtınası yapan bir çalışma tarzıdır. Ne üzerine? Muhammedi Bakış üzerine fikir fırtınası yapıyor. Tasavvufta esas Muhammedi Bakış'tır, Muhammedi Hayat Tarzı'dır. Bilirsiniz, fikir fırtınası dikkate alınmayacak cümlelerin de olabileceği bir tefekkür yöntemidir. Sonuçta tasavvuf bir beyin/fikir fırtınası. Konunun cazibesine kapılarak, o cazibeyle çok dikkate alınmaması gereken fikirler ileri sürülmüş olabilir. Tasavvuftan elde edilen bilgileri çok ön planda tutanlar bu fikirleri o kadar önemserler ki, zamanla onlar hüküm haline gelir. Ama esas olan Muhammedi Bakış Açısı bir süs gibi kenarda tutulmaya başlanır. Bu hal evdeki yaşıntıya bile yansımıştır. Kur'an-ı Kerim evin bir yerinde süs gibi durur ama bu fikirleri anlatan kitaplar eskimiştir. Oysa tasavvufta tek amaç Muhammedi Bakış Açısı'nı, Kur'an'ı daha iyi anlayabilmek ve sindire-

bilmektir, onu yaşadığınız çağın gerekleri içerisinde daha iyi kavrayıp yaşayabilmektir. Fikir fırtınalarından yalnızca bu amaç için yararlanmak gerekir. O düşünceleri esas hüküm gibi görmemeye özellikle dikkat gerekir. Bu beyin fırtınasında fikirleri harmanlarken çeşitli anlatım teknolojilerinden yararlanmak gayet doğaldır. Ama yalnızca bir işi ortaya koyma sadedinde! O anlatım tarzlarını ve gösterimleri ayet ve hadisler gibi öne geçirmek doğru olmaz. Buna çok dikkat etmek gerekiyor.

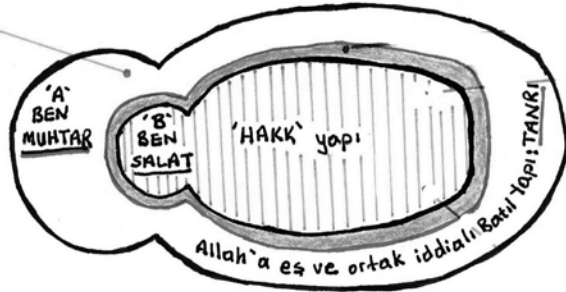

Bu açıklamadan da yararlanarak, oluşturduğumuz şekle bakalım. Bu sembolik olarak bir İlmi Suret'in şeklidir. Orada kendinizi düşünebilirsiniz. Şekil insanı oluşturan ilmi sureti temsil ediyor. İnsanın esas yapısını, Ahseni Takviym yapısını, Çok Güzel Suret'te yaratılmış olan halini temsil ediyor. Onun baş kısmı bir nevi kişinin idrakı ve beynidir. Şeklimizi ilmi suretin bir özelliğiyle isimlendirelim; Ahseni Takviym yapı olduğu için ona HAKK YAPI diyelim. İlk paylaşımlarımızdan bu yana diyoruz ki, kişi bu yapısını takdim edeceği zaman "BEN" der. Bu yapı Ahseni Takviym olduğu için, Billahi kapsamında bir "BEN" olduğu için ona "B" Takdim Formu "BEN" demiştik. Bu yapının bir "koruma bandı" vardır. Bu yapıyı koruyan, bu yapıya özen gösteren bir koruma bandı vardır. Ayetleri bu manada incellerseniz bu koruma bandına benzer yapılara sistemde rastlarsınız. Bazı yapıların şeytanlardan nasıl korunduğunu, nasıl ateşe tutulduklarını, hangi noktaya kadar

gidebildiklerini, onları yok etmek üzere bazı şeylerin nasıl hücum ettiğini ayetlerde, hadislerde görürsünüz. Ef'al âleminde 'HAKK' yapıyı koruyan bir koruma bandı vardır. Bu mekanizma insanın 'HAKK' yapısında da vardır. Bu korumanın ismi EDEB PERDESİ'dir; 'HAKK' yapıyı o korur.

Sonra ne oldu da dünyada yaşayan ilmî suret bu halinde değil? Ne oluyor da bu Hakk yapıdan uzaklaşıyor? Hakk yapı dünyada yaşayacak ilmî suret formuna (Dünya Formu'na) ihtiyaç duyduğunda, yani ona "Dünyada yaşa" dileği ulaştığında o bir özellik kazandı; Muhtariyeti Tercih Gücü. "Dünyada yaşa" emriyle birlikte bu özelliği kazandı. Muhtariyeti Tercih Gücü nedeniyle hissedilen güç yüzünden bu yapı Edeb Perdesi'ni hiçe saydı. Koruma Bandı olan Edeb Perdesi'ni hiçe saydı ve 'Çevresel bir İz Düşüm' oluşturdu. Hakk yapının etrafını çevreleyen en dıştaki sembolik kılıf bunu göstermektedir. Bu gelişmeyle birlikte "B" formunda, 'HAKK' yapıda bulunan tüm özellikler, yani ilmî suret için dilenmiş olan tüm özellikler bir 'Çevresel İz Düşüm'le "A" formatına girdi. Bu 'İz Düşüm'ün oluşmasının şartı Hakk yapının kendini saran koruma bandını geçmesidir, onu aşmaktır. Yani haddi/sınırı aşmak gerekiyor. Böylece haddi aşan, Edeb Perdesini hiçe sayan, edebli davranmayan bir yapı oluştu. İşte bu hal dünyada yaşayan insanın ilmî suretinin halidir!

Edeb Perdesi'ni hiçe sayarak ve Haddi Aşmak suretiyle, Sema'dan Arz'a bir 'Çevresel İz Düşüm' ile oluşan ve 'Dünya Yaşantısı Formu' olan 'Esfere Safiliğin' özellikli Vehmin Zulmeti olup, KUL ELBİSESİ ÜZERİNDE KIRDEN BİR ÖRTÜ

19. Tefekkür Şeması'ndan

Bu konular anlatılırken başlangıçta "Kendine bak, hakikat sende" derler. İnşaAllah o hakikatin ne olduğunu ve bu cümlelerin ne zaman söylendiğini göreceğiz. Sende, içinde denilen hakikat, o yapı aslında bu "B" Takdimi "BEN"dir. Yunus Emre bunu fark ettiği için "bir BEN vardır Bende Benden içeri" diyor. Dünya formu dediğimiz yapı da kendini takdim ederken "BEN" diye takdim ediyor. Biz ona "A" dedik. Neden "A" diyoruz? Asi olduğu için! O yapı Edeb Perdesi'ni hiçe sayıp asi olmuştur. Muhtariyeti Tercih Gücü'nü sınırı aşmakta kullanmış ve o haliyle "BEN" demektedir. Bu "BEN" deyiş, bu

takdim, sizin kendinizi takdim ettiğiniz yapının “BEN” deyişidir, ‘İz Düşüm’ü içeren takdimle “BEN” deyiştir. Dünyaya gelmekle buna “BEN” der, bunu takdim ederiz ve buna sahip çıkarız. Yunus Emre bunu fark ettiği için “bir BEN var Bende Benden içeri” demiştir, Hakk yapıyı takdim eden “BEN”i kas-tetmiştir. Şemaya bakarsanız içeride bir “BEN” dikkatinizi çeker. Bir de dışa çizdiğimiz ve “A” Takdim Formu’yla gösterdiğimiz dünya yaşantı formunu temsil eden “BEN” var. Muhtariyeti Tercih Gücü’nü kullanarak edeb sınırını aşmak suretiyle bir Çevresel İz Düşüm’le oluşmuş bu yapının en önemli özel-liği, takdim ettiği “BEN”in muhtar olmasıdır. Bu yapı dünyaya böyle muhtar gelir. Siz “BEN” derken, kendiliğinden bu muhtar yapıyı takdim edersiniz.

Bu ‘İz Düşüm’deki özellik nedir, İz Düşüm nasıl çalışıyor? Bir örnekle anlatalım. Billahi İman’ındaki “BEN”in, yani “B” Takdim Formu “BEN”le takdim edilen Ahsemi Takviym yapının ilmî suretinin kompozisyonunda bir Merak Dosyası var. İlmî Suret’i günlük teknolojinin hayatımıza kazandırdığı bir şeye benzetirsek o bir yazılımdır. İLMİ SURET yaşayan kişinin yazılımıdır; software’dır. VÜCUT ise donanımdır; hardware’dır. İlmi suret yazılım, vücut donanımdır. İlmi suretteki, yazılımdaki dosyalardan birisi Merak Dosyası’dır. Hakk yapıya o dosya konulmuştur. Yaradanını bulsun diye! HAKK yapı, var görünen ve günümüzde hologramla izah edilen bir vehimdir. Ancak dikkat edin hologramik yapıyı esas ve son durak zanneden hiçbir zaman Vahid’e ulaşamaz. Vahid’i kavrayabilmesi için, hedefini Vahid yapabilmesi için ki-şinin merak etmesi lazım. Dolayısıyla ilmî suret yazılımının içinde bir Me-rak Dosyası var. Muhtariyeti Tercih Gücü özelliğinin kazanılmasıyla bir İz Düşüm oluşuyor, yani Hakk yapıdaki tüm dosyalar kopyalanıyor. İz Düşüm Dosyalar oluşturulurken tüm dosyalar gibi Merak Dosyası da kopyalanır. Oluşan bu İz Düşüm Sema’dan Arz’a bir izdüşümdür. Arz’ı bedeniniz olarak düşünürseniz bunu anlamak kolaylaşır. Sizin bu dünya yaşantı formunuza Sema’dan Arz’a bir İz Düşüm’le tüm dosyalar kopyalandı. Merak Dosyası da. Peki, bu dosyalar nasıl çalışacak, mesele burada. Bu dosya yerindeyken, ve-himken Allah’ı merak etmek için çalışır. Edeb Sınırı’nı geçip de İz Düşüm’le kopyalandığı yer olan vehmin zulmetinde insanları merak eder. Elinizde de-ğil, öyle çalışır! “O ne yapmış, bu ne yapmış” deyip özellikle insan kaynaklı meraklarınızı dürtmekte çalışır. Neden? “B” yapıda Allah’ı merak eden bu dosya “A” yapıda da ulvi çalışıyor. Ama kendince! Onun merak ettiğine siz insan değil de ilah veya tanrı dersiniz yine ulvi bir şeyi merak ediyor. Far-kında değil ama rablığını ilan etmiş yapıları merak ediyor. Bu Rabbın Rabbi merakıdır. İlmi Suret burada Rablar Savaşı içine düştüğü için o dosya rabları

merak ederek çalışıyor. Sadece bu dosya değil, ondaki tüm dosyalar, tüm özellikler burada öyle çalışır.

Edeb Perdesi'ni
hiç sayarak ve
Haddi Aşmak suretiyle,
Sema'dan Arz'a bir
'Çevresel İz Düşüm' ile oluşan
ve 'Dünya Yaşantısı Formu'
olan 'Esfele Safiliyn' özellikli
Vehmin Zulmeti olup,
KUL ELBİSESİ ÜZERİNDE KİRDEN
BİR ÖRTÜ

"A" yapıyı bu idrakla nasıl tarif ediyoruz: "A" yapı; Edeb Perdesi'ni hiç sayarak ve haddi aşmak suretiyle Sema'dan Arz'a bir 'Çevresel İz Düşüm' ile oluşan ve Dünya Yaşantısı Formu' olan Esfele Safiliyn özellikli vehmin zulmeti olup, Kul Elbisesi üzerinde kirden bir örtüdür. Burada bir mecaz oluştu; KUL ELBİSESİ üzerinde KİRDEN BİR ÖRTÜ. Şimdi bu mecazı çözelim. Daha önce bir yanlıştan bahsetmiştik: Muhammedi Bakış'ı inceleyenler vehme çok önem veriyor, vehimden kurtulmaya çalışıyorlar. Bu yüzden vehim kurtulması gereken en öncelikli şeydir diye yazılar görürsünüz. Doğrudur ama öncelik o değildir. Onun zamanının gelmesi gerekir. Bu nüans ayet ve hadislerde çok açıktır. Bu kadar açık olan ama gözden kaçırılan şey Vehmin Zulmeti'dir. Bu yoldakiler vehmi vehmin zulmeti ile karıştırırlar. Süreci şöyle izleyelim: HAKK yapı bir VEHİM'dir. Kendisi bir vehim olan bu yapı vehim sanatını öğrenince o da vehim üretmeye başlıyor. İz Düşüm'le oluşturulan vehim odur, yani VEHİMİN VEHİMİ'dir. Vehim suiistimal edilerek meydana gelen bu İz Düşüm Batıl'dır. Batıl budur. Neden batıl? Çünkü Hakk'ın dışında. Hakk'ı örten, Edeb'i hiç sayan bir özelliği var. Bu özellik Tiyn Suresi'nde Esfele Safiliyn olarak anlatılır. Bazı tefsir ve yorumlarda Esfele Safiliyn, tabiat özellikleriyle ve dünyaya ait şeylerle meşgul olmak şeklinde açıklanır. Oysa Hakk yapı da şu an dünyaya ait. O da dünyada ama Esfele Safiliyn'le kaplanmış. O da dünyada ve esfele safiliyn idrakla kuşatılmış. DÜNYEVİ tanımının, dünyaya ait olmanın ne anlama geldiği anlaşılmadığı için kişi dünyaya ait amelleri de doğru tarif edemiyor. Onu netleştirmeye çalışalım.

Vehim ile Vehmin Zulmeti arasındaki koruma bandı EDEB PERDESİ'dir. "B" kapsamındaki "BEN" vehmi yapıyı takdim ettiği için Vehmi Ben'dir. "A"

Takdim Formu'nun "BEN"i vehmin zulmeti olan yapıyı takdim ettiğinden, ona Zulmani Ben demiştik. Vehmi Ben ile takdim edilen ve ahsene takviym özelliğindeki ilmî suret Kul Elbisesi'dir. Farklı bir şey söyledik; Kul Elbisesi. Elbiseyi yalnızca üstümüze aldığımız elbise düşünmeyin, ona dünya açısından da bakın. İnsanların elbisesiz hallerini, dünyaya gelen insan vücudunu düşünün. Onu dünyaya getiren vücudu dünyaya göre onun elbisesidir. Hakk yapı dediğimiz ilmi suret yazılımı Ahseni Takviym özellikli yazılımdır, bu elbisedeki esas yazılımdır. Bu yazılım kişinin kul olduğunun ifadesidir. İlmi Suret Allah'a göre kuldur. İnsan vücudu onu dünyaya getiren yazılımın Kul Elbisesi'dir.

'Vehim' ile 'Vehmin Zulmeti' arasındaki
ki koruma bandı: EDER PERDESİ
'Vehmi Ben' ile takdim edilen ve
'ahseni takviym' özelliğindeki
ilmî suret: KUL ELBİSESİ

Kul kavramı zulmani yapıyı içerir mi? Kul kavramı içinde zulmani yapı da vardır. Ancak o yapı kul kavramına nasıl dâhil olur, onu görelim. Dikkat edin, dünya açısından baktığımızda kişinin ilmî suretinin var görünen şekli onun ilmî suretinin/yazılımının elbisesidir. Dolayısıyla kulun/ilmî suretin şekilde gösterdiğimiz sembolik yapısı onun Kul Elbisesi'dir. Zulmani yapı Çevresel İz Düşüm'le Kul Elbisesi'ni hiç boş yer bırakmaksızın sarmıştır, Kul Elbisesi dediğimiz yazılımının tüm dosyalarının İz Düşüm'ünü yapmıştır, tüm dosyaları tanrısal kullanmak üzere kopyalamıştır. Dolayısıyla elbisenin her tarafını kaplayan bir kir olmuştur. Dünya açısından bakıp Hakk yapıyı elbise, kul elbisesi kabul ettiğimizde zulmani yapı onu elbiseyi örten kir gibi örter. Gerçek elbisenin üstünde örtüdür. Siz de elbisenize üstündeki kiriyle elbise dersiniz. Bu da kiriyle Kul Elbisesi'dir. Nereye gidiyoruz, bakın:

Euzü billahi mineş şeytanir raciym, Bismillahir Rahmanir Rahiym. "Ya ey-yühel Müddessir, kum fe enzir; ve Rabbeke fe kebbir; ve siyabeke fe tahhir; verrucze fehcur." Sadakallahul azim. (Müddessir; 1-5)

"Ey Müddessir" diyerek sesleniyor. Kime? Müddessir örtünmüş olandır.

"Ey bürünmüş olan, kalk da uyar. Rabbinin yüce azametini fark et. Ve elbiseni arındır. Ve ruczden (her türlü şirkten, elbiseni gözükmez hale getirecek, Hakk'ı örtecek her türlü kirden) kaçın." (Müddessir-1-5)

Ayete önce insanlar açısından, sonra bu ayetin ilk muhatabı olan Efendimiz (SAV) açısından bakalım. Sesleniş insana, Hakk yapıya: Ya eyyühel müddesir; ey örtülü olan. Kalk (uyan, fark et) ve uyar. Sen kul elbisindeki kiri kendin sanıyorsun, o kiri sahiplenmişsin, o kiri “BEN” diye takdim ediyorsun ve o kire âşıksın. İnsan küfrüne âşıktır, ilk aşkı odur. Sonra öğrenirse Allah Aşkı başlar. Küfrüne âşıksın uyan, bunu fark et. Çünkü sen dünyaya gelirken büründüğün dünya formatında Edeb tanımadın. Bu yüzden Edeb Perdesi dediğimiz koruyucu ÖRTÜ çok önemlidir. Kul o Edeb Perdesi’ni hiçe sayarak doğuyor. Bu hal onun Kul Elbisesi’nin üstünü bir kirle kapladı. Ayette ilmi suret yazılımın görünen şeklinin elbiseye benzetilme sebeplerinden biri bu bakış açısidir. O dönemlerde ahlakı anlatmak için halk arasında elbise kelimesi kullanılıyor. Ahlakı temiz biri için “eteği, elbisesi temiz” deniyor. Bu halkın anladığı bir tabir. O dönemde size “eteğini temizle” dendiğinde, temizlemeniz gereken davranış ve huylar olduğunu anlıyorsunuz. Bu manasıyla elbise o günlerde yaygın ve yerleşik bir tabir. Ayete insanlar için baktığımızda böyle: Rabbi insana kalk diyor. Kalk da uyar. Kimi? Önce kendini! Bazen biz kendimizi uyarırız, “Gömleğim kirlenmiş yıkayayım” deriz. O işi yapmak için kalkar davranırız, İnsan-29 gereği bir amel yaparız. Ayet bize öğretiyor: Kirini gör ve temizlen! Kirlisin ama haberin yok. Kalk da temizlen.

Efendimiz (SAV) açısından mana nasıldır? Bu ayete Efendimiz açısından nasıl bakmalıyız? “İnşaAllah Kur’an bizi muhatap kabul eder” duasıyla şunu söyleyelim: Ben Ya eyyühel Müddessir ayetini okuduğumda, o hitabı işittiğimde, o emri aldığım da Rabbimin üstümdeki (Kul Elbisemdeki) küfür, inkâr kirini temizlemem için uyardığını anlıyorum. Aynı şeyi Efendimiz için düşünersek olmaz! O’na “Ya eyyühel Müddessir, kum fe enzir” denilmesini size olan uyarı gibi düşünürseniz olmaz. “Üstünde kir/küfür var, kalk da onu temizle” Efendimiz için değildir. Efendimizin hayatını lütfen şu anlatacaklarımızı dikkate alarak inceleyin.

Efendimiz (SAV) çok küçük yaşta iki kez operasyon geçirir ve İz Düşüm Dosyaları silinir. İz Düşüm Dosyaları’nın Efendimizin vücudunda açığa çıkmasını sağlayan nokta temizlenir. O nokta kalble de ilişkilidir. Ve Efendimiz (SAV) için bir zorluk başlar. Düşünün, herkes o kirle yaşıyor, o kir dosyasına göre fikir ileri sürüyor, değerlendirme ve yorum yapıyor ama sizde öyle bir dosya yok. Yani siz onlar gibi görmüyor, onlar gibi bakmıyor, onlar gibi düşünmüyorsunuz. O zaman siz YALNIZ’sınız. Farklı düşündüklerini görüyorsunuz ama “Herkes yanlış bakıyor” diyemiyorsunuz, henüz işin farkında değilsiniz. Herkesin farklı düşünüp farklı şeyler söylediği bir ortamda o zaman siz ne yaparsınız? Soyutlanırsınız, hatta kaçarsınız. Bu bir utanma kaçıışı de-

ğildir. Bu hali düşünmek için toplumdan uzaklaşırsınız. HİRA DAĞI böyle bir düşünceyle kendisine misafir olana ev sahipliği yapmıştır. Nedir bu, fark ne? Neden farklı? Bunu çözmeye çalışan bir misafir. Efendimiz (SAV) nihayet bu farkın ne olduğunu Rabbinden orada öğrendiğinde, “Demek buymuş” dediğinde önemli bir bilgiyi/gerçeği içinde sakladı. Saklamak aynı zamanda örtmektir. O bilgiyi örttü ve sakladığı gerçekle yaşamaya başladı. Efendimiz (SAV) in örttüğü bu gerçektir, bu bilgiydi. Kendisi zaten bilmeden öyle yaşıyordu, yaşadığının ne olduğunu öğrendi. Öğrendi ama o bilgiyi örttü, söylemedi. Efendimizin örtüşü bizim örtüşümüzden farklıdır, dikkat edin. Örttüğü hakikati açma zamanı geldiğinde ona; “Ey o gerçeği örten, bilip de henüz söylemeyen” manasında hitap edildi; “Ya eyyühel Müddessir, kum fe enzir.” Kalk ve uyar. Artık o gerçeği -en yakınlarından başlayarak- söyle. Efendimiz (SAV) e Rabbi “Kalk ve uyar” dedi. O dedi mi -Kün fe yekün- o iş öyle olur. Bu öğüt sığınaşımız için çok önemli bir ipucudur. “Ya Rabbi, benim için de kalk de. Merhamet et de bana da kalk de. Kalk deyiver de bu kir senin kalk emrine dayanamasın, yok olsun. Çünkü O dilemeden o kir yok olmaz!

“Ve Rabbeke fe kebbir: Rabbinin yüce azametini fark et.” (Müddessir-3)

Ayet böyle meallendiriliyor. Belki Arapçayla yaşayanlar da öyle anlıyorlar. “Rabbinin yüce azametini fark et” demek, “O’nun Ekberiyetini yaşa” demektir. Diğer türlü, Rabbinin azametini fark ettin, ne olacak? İslamiyet’te, yani Muhammedi Bakış’ta önemli olan şey fark ettiğini yaşamaktır! Uyarılara böyle bakmalıyız. Rabbinin azametini yaşa, O Kebîr’dir, o hakikati yaşa. O azameti yaşarken Kebîr seni Mütekebbir’e götürür; Allah Mütekebbir’dir. Anlarsın ki, yalnızca Allah Mütekebbir’dir, hissedişine O “BEN” der, başkası “BEN” diyemez. Mütekebbir olan Allah hissedişine “BEN” der. Kul halin, yani Kul’un Allah’ın dilediği hayatı ortaya koyabilmesi için “BEN” demesine izin verildi. Bu izin “B” Takdim Formu kapsamında bir izindir. Ona Yasal Yanlış dedik. Yanlış ama Yaratan izin vermiş. Çünkü kulluğunu yapman için “BEN” demen gerekiyor. O “BEN” o kadar farklıdır ki. Bu ayetteki uyarı şöyledir: Sakın “BEN” derken haddi aşıp, Edep Perdesini yırtıp “BEN varım” deme! Ancak Allah “BEN” der, çünkü Mütekebbir’dir. Mütekebbir O’dur!

Çevresel İz Düşüm’le orijinal dosyaların tümü kopyalandı. Kopyalanan bu dosyalar öyle bir İz Düşüm ki, Hakk yapıdaki dosyalar Esmâ-i Külleha’dır, bu İz Düşüm’le onların tamamı zulmete gelmiştir. Mütekebbir Dosyası da var, o da kopyalanmıştır. O dosya zulmete geldiği için kişi “BEN” ilahım/tanrırım” diyor. Hakk yapıdaki Merak Dosyası da İz Düşüm’le vehmin zulmetine geldiğinde bu dosyayı Esfele Safiliyn yapı “Muhtarım” demekte kullanıyor. Muh-

tariyeti Tercih Gücünü suiistimal eden bu yapı merak yeteneğini insanları merak etmede kullanıyor. Bu yüzden merak çok günahtır. Merak Dosyasını yerinde kullanırsanız o çok sevaptır. Çünkü Hakk yapının onu kullanması Tefekkür'dür. Dosyaları yanlış yerde kullanmak suç kabul edilmiştir. Onların asıl yeri Hakk yapıdır. Merak dâhil, Mütekebbir dâhil esas yeri Hakk Yapı'dır.

Mesela Mütekebbir dosyası yerinde kullanılıyorsa o kişi bilir ki, ancak Allah "BEN" der. "B" yapıyla söylediği "BEN" izin verilen "BEN"dir. Bu "BEN" neyi anlatmak için söylenir?" göreceğiz. Mütekebbir dosyası İz Düşümle zulmete düştüğünde Muhtar Bakış Açısı'yla kullanıldığı için kişi Mütekebbir Dosyası'ndan yararlanarak "Varım ve Muhtarım" der. İşte TANRI budur, bu halde yaşamak "Ben tanrıyım" demektir! Bu açıkladığımız, bu dünyada bu kadar açık rastlamayacağınız önemli bir uyarı ve tebliğdir! Dünyada vehmin zulmetiyle yaşayan kişi, yani İz Düşüm'le gelmiş dosyaları suiistimal ederek kullanan kişi, yani muhtar olarak "BEN" diyen kişi Rabliğini ilan etmiştir. Efendimiz SAV'e söylenen buydu: La ilahe, o tanrılar yok. İlla Allah!

"Ve Rabbeke fe kebbir" ayeti gelince, Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem "Allahuekber" dedi. Ekberiyeti yaşadı ve dile getirdi.

"Ve siyabeke fe tahhir; elbiselerini arındır." (Müddessir-4)

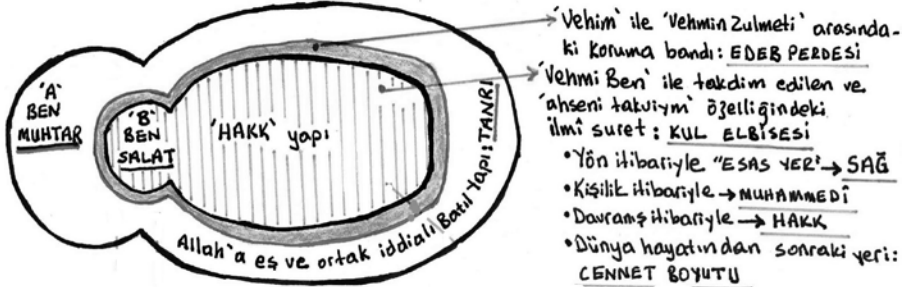
Bu ayet Efendimiz /SAV'e; "Örttüğün o gerçeği artık saklama" demektir. Bize ise "Zulmetten temizlenin" diyor. Zulmetten temizlen, elbiseni arındır. Her yanını kaplayan bu kirden elbiseni temizle, kurtul ondan. O kire sahip çıkma. Sen ona âşıksın, o kirle övünüyorsun. O kirle yaşarken ondan memnunsun. Ama yanlıştasın! Kur'an hatırlatıcı bir öğüt olduğu için böyle uyarıyor: Kendini/elbiseni temizle! Ayetlere zahiren bakınca da mana doğrudur. Eğer Allah'ı tebliğ edeceksen temiz ol, temiz! Efendim (SAV) hep güzel kokardı ve hep tertemizdi. Ayet O'na "Hep temiz ol" dedi. Sen de hem görünen elbiseni, insanların elbise dediğini temizle, hem de kul elbiseni temizle. Ayeti öyle anla ve zahirden batına kadar her şeyini temizle.

"Ver rucze fehcur: Her türlü kirden şirkten) uzak dur." (Müddessir-5)

Tekrar kirlenme, elbiseni tekrar kirlletme! Neden?

19. Tefekkür Şemamızı incelemeye devam edelim. Hakk yapı ve Kul Elbisesi dediğimiz yer temiz ve esas yerdir. Esas yer Kul Elbisesi, esas olan Hakk Yapı. Hakk yapı yön itibarıyla SAĞ'dır. İz Düşümle oluşan "A" yapı ve zulmanı "BEN" İz Düşüm olduğu için esas yer değildir, yönü de SOL'dur. Vehmin zulmeti yazılım sol, Hakk yapı yazılım sağdır. Eğer kişi Hakk yapıyla yaşıyorsa

SAGCI'dır, vehmin zulmetiyle yaşıyorsa SOLCU'dur. Solcu İz Düşüm'le çalınmış, kopyalanmış dosyaları kullanır. Hakk Yapı ile yaşayan sağcı dosyaların orijinalini, esasını kullanır. Onları orijinal yerinde kullanan sağcıdır.

Kişilik itibarıyla ise Hakk Yapı MUHAMMEDİ yapıdır, diğeri DECCAL'dir! Hakk yapı Muhammedî kişiliktir, vehmin zulmeti kişilik olarak Deccal'dir, onun kişiliği Deccal'dir! Deccaliyet'i daha önce genişçe paylaştık.

Davranış itibarıyla Muhammedi yapı Hakk'tır, vehmin zulmeti batıldır. Sol dediğimiz İz Düşümle kopyalanmış dosyaların kullanıldığı yer vehmin zulmetidir. Orası tanrılık ilanının olduğu yerdir, Batıl'dır, şeytandır. Bunlar dünya hayatından sonraki yerleri itibarıyla cehennemdedirler. Önemli yanlardan birisi budur. Eğer kişi şirk kirinden temizlenmemişse, kul elbisesi kirli ise ve kişi o kiri benimsemişse, ona sahip çıkmışsa bu yapının dünyadan sonraki yeri cehennem ortamıdır, daha sonra yaşayacağı yerin adı cehennemdir. Elbiseni bu kirden temizlemişsen iş değişir. Çok önemli nokta şudur; kul elbisesinin temizlenmesi ancak zulmetin kalkmasıyla olur. Yani "A" takdimiyle "BEN" diyen muhtar yapı, İz Düşüm yapı tamamen kalkarsa elbiseni temizlenmiş olur. Muhtar yapının geri dönüşsüz kalkmış hali VELİ yapıdır. Onu Allah DOST edinmiştir! Velayet, "A" takdimiyle "BEN" yaşantısının, muhtarlığının, batılın, İz Düşüm dosyalarıyla sol yaşantısının geri dönüşsüz fonksiyonsuzlaşmasıdır. Çalınmış/kopyalanmış dosyaların tek tek fonksiyonsuz hale getirilmesinin neticesi Velilik'tir. Unutmayın, o dosyalar yok olmaz, ancak fonksiyonsuz hale gelir. Muhtar, batıl, iz düşüm ve sol isimleriyle anlatmaya çalıştığımız yapı siz dünyada durdukça duracaktır! Önemli olan o dosyaları çalışmaz hale getirmektir. Onları fonksiyonsuz hale getirdiğinizde Nefs-i Mutmaine'desiniz. Mutmaine o halin ismidir. "B" kapsamındaki "BEN" in/vehmin tüketilmesi ise Nefs-i Mardiye'dir. Orada vehmi "BEN" de kalkar.

"Muhtariyet iddiası ile kendi varlığını Allah'a eş ve ortak koşan" cümlesinin altını çiziniz. Çünkü bütün asıl hastalık budur. Bu hastalığı fark etmek,

teşhis etmek, itiraf etmek ve ondan kurtulmak o kadar önemli ki. Bu yüzden onu çok tekrar ediyoruz. Muhtariyet iddiası ile varlığını Allah'a eş ve ortak koşan kâfir yapıyı biz "A" idrakıyla "BEN" diyerek takdim ediyoruz. Bu yapı kir ve kafirdir. Çünkü Allah'ı örtüyor! Hakk dosyaları çaldı ve onları İz Düşüm'le kopyaladı, onların gerçeğe uygun kullanımına izin vermiyor, örtüyor, başka amaçla kullanılıyor. Örneğin Mütekebbir Dosyası'nı amacının dışında kullanıyor ve rabliğini ilan ediyor. Tüm dosyaları öyle.

Yeri henüz gelmemişken değineceğimiz bir konu var; Zikrullah. Biliyoruz ki, zikrullah çok önemlidir. Ancak şu detayı bilmeden zikrullah nasıl olur? Açıklayacağım detayı bilmeden İslam ve tasavvuf anlatanlar, öğretmenler bu yüzden çok büyük zararlar veriyor. Sebeplerini göreceğiz ama bir iki cümleyi şimdi söyleyeyim. Neden zarar veriyorlar? Eğer kişi batıl yapısını Hakk yapı zannediyorken zikrullahla meşgul olursa İz Düşüm'le çalınmış dosyaları kuvvetlendirir. Örneğin kişi zulmetteki kopya Mürid Dosyası'nı kuvvetlendirir, iradesi gayet güçlü bir muhtar olur! Mürid'in esas kullanımı dışında işler yapar. Oysa Mürid zikrullahından yararlanmada amaç şudur: İradeni öyle kuvvetlendireceksin ki, o irade o kiri söküp atsın. Sen o kire âşıksın. Ondan ancak çok güçlü bir iradeyle kurtulabilirsin. Birisi bir hanımefendiye sevdalı ve bu çok sakıncalı bir sevdada, kişi çok zararlı birisi. Allah cümlemizi muhafaza etsin. Kendisinden o sevdayı zor söker atar. Çevresi kurtul bundan diye tavsiyede bulunur ama elinde değil, âşık! Akli fikri onunla, sürekli onunla yatıyor kalkıyor. O aşkı söküp atabilmek için güçlü bir irade gerekir. Dünya formatı da bu kire âşiktir! Yoksa bu dünya yaşantısı olmaz, dünyanın gereği budur! Onu söküp atabilmen için iradenin kuvvetli olması lazım. Mürid zikri bu amaçla önerilir ve uygulanır. Kişi bu Mürid Dosyası'nı bu amaçla açar kullanırsa o kiri temizler. O dosyayı Hakk yapıda değil de kirin içinde açarsanız irade kuvvetlenir ama kuvvetlenen çaldığınız dosyadır.

Diğer esmalar da öyledir. Mesela Halim ismi! Tanrılığını ilan etmiş olan, dünya formatındaki "A" yapı halim selim olamaz mı? Olur! Siz Halim zikri ile bu yapıyı halim selim bir kâfir yaparsınız. Ve zikir işe yaradı, artık sesim soluğum çıkmıyor dersiniz. O yapıyı kuzu gibi kâfir yaptınız! Çok tehlikeli! Halim ismi KADERLE DİDİŞMEMEK İÇİN lazımdır! Dikkat edin, tanrılığını ilan etmiş muhtar yapının en büyük düşmanı kaderdir. O yapı kaderle didişir, işi gücü kaderle didişmektir! Bazen kaderin başını okşar, sensiz olmuyor der, bazen senden kaçılmıyor der, uydurur durur. Ama aslında hep kaderle didişir. Halim selim olmayı kaderle didişmekten sıyrılmak için istemeliyiz. Hakk yapıdaki Halim Dosyası'nı açmayı başaran kaderle didişmez! İz Düşüm'le

Vehmin Zulmetine alınmış Halim Dosyasını kuvvetlendirirsen tanrılarla di-dişmezsin, onlar sana aferin der, adamın eline vur ekmeğini al, ne iyi derler. Ama Allah “aferin” demez! Allah indinde makbul olman için Kir’den temizlenmelisin. Ve Muhammedi Bakış dışında hiçbir bakış, inanış seni bu kirden kurtaramaz, koruyamaz! Ne kadar felsefe ve inanış varsa hepsi bu kiri hoş göstermek içindir. Onlar kirli yaşantıyı, elbisenin üzerindeki kirle yaşayan yapıyı sakın ve hümanist yapmak için varlar. Bu yüzden, Muhammedi Bakış dışında hiçbir felsefeden sakın öğüt almayın. Onlar hep bu muhtar yapıyı ehlileştirmek içindir. Rodeo’da atlar vardır, üstüne kimseyi bindirmez. Bu muhtar yapının narsisti, narsistliğe doğru ilerleyeni öyledir. O felsefeler bu narsist tanrıyı, üstüne insan bindiren uysal tanrıya, ehil ata çevirirler. Adına meditasyon derler, Reiki derler, şu derler, bu derler, hiç birinin Muhammedi Bakış’la ilişkisi yoktur, uzaktan yakından! Muhammedi Bakış Açısıyla kıyaslayıp, “Düşünceleri bize benziyor, Efendimizin söylediklerini söylüyorlar” deyip onları takdir etmek, sevmek, o fikirleri paylaşmak gaflettir, Efendimiz’i anlayamamaktır. Hatta Efendimiz (SAV)’e hakaret içerir.

Muhtariyet İddiası ile varlığını Allah’a eş ve ortak koşan ve bu kâfir yapısını “A” Takdim Formu “BEN”le ifade eden kişi Allah yokmuş gibi davranır. Allah’a inanıyorsa da sanki Allah Vahidül Ehadüs Samed değilmiş gibi davranır. En önemli özelliği budur. Böyle davranan vehmin zulmetidir ve o yapı Hakk’a karşı, Hakk yapıya karşı SAĞIR, KÖR ve DİLSİZ’dir. Dosyaları iz düşünle zulmete kopyalayan bu yapı işin sahibine karşı sağırdır, kördür, dilsizdir: vurdumduymazdır. O’nun uyarılarını önemsemez ve cevap vermez! Çünkü Hakk’a ait malzemeleri gasp edip kendi uydurduğu yere geçirdi. Onun sağır, kör ve dilsiz olan yaşantıdan kurtulabilmesi için, batıl yaşantıdan kurtulabilmesi için, İz Düşüm dosyalarını fonksiyonsuz yapabilmesi için Tanrı İlmi’ni bilmesi ve gereğini yaşaması şarttır. O dosyaları gösterip bize tanıtan, onlara format atmamızı, onları fonksiyonsuz hale getirmemizi sağlayan ilim Tanrı İlmi’dir. Onunla karşılaştınız, şimdi onu uygulamanız lazım...

Bu yolda çaba gösterenler okuyacakları bir kaynak ararlar. “Ne okuyacağım?” diye kitapçı kitapçı dolaşırlar, insanların kitaplıklarına bakarlar. Bu konuda, size neyi ve kimi okumamanız gerektiğini anlattık. Bu yolda bir de şu beklenir: Bir Bilen olsa da bana bir dokunsa, bir sihirli söz söylese her şey değişirse. Böyle düşünülmesi çok normaldir. Çünkü kişi ciddi bir arayış içerisinde, arayışında samimi! Onun aradığı BİR BİLEN kimdir, nedir? Bir Bilen konuları bilen değildir. Konuları bilmek ne işe yarar ki! Hele günümüz-

de! Bilmek artık parmağınızın ucunda! İnternete girince bir insandan öğrenemeyeceğiniz kadar çok şeyi öğreniyorsunuz. Bir Bilen sorduğu soruyu bilen değildir, senin çalıntı dosyalarını nasıl yok edeceğini bilendir. O batıl iz düşüm dosyalar herkeste farklıdır. Bir BİLEN'E RASTLAMAK o dosyaları anlayacak ve yok etme yöntemini seninle paylaşacak birisine ulaşmak demektir. Hakk'ı bilen, Hakk adına, Hakk için benim dosyalarımı fonksiyonsuz yapacak kimse o bir bilendir. Kişi tanrı ilmini bilmiyorsa, tanrılık ilanının ne olduğunu bilmiyorsa, o size Bir Bilen olamaz. Nasıl olsun.

Tanrı ilmi neden önemlidir? Tanrılık ilanını -La ilahe illallah gerçeğini fark edip gereğini çok iyi uygulayıp "B" ilmine ulaşmak için önemlidir. Tanrı ilmini uygularsa talib yeni bir ilimle tanışır; "B" anlamını içeren yaşantının ilmine ulaşır. İlme ulaşmak o ilmi yaşamaya başlamaktır. Bu yüzden ilk koşul tanrı ilmini uygulamaktır. Uygulaya uygulaya iz düşüm sol dosyalar fonksiyonsuz hale getirilir ve "B" ilmine ulaşılır, "B" ilmi dosyaları aktif hale gelir.

Tanrı denince akla Nefs-i Emmare gelir. Bu yüzden Nefs-i Emmare'yi biraz görelim, tarifine açıklık getirelim. Nefs-i Emmare kötü davranan, kötü şeyler yapan, tabiatına uyan gibi tanımlanırsa yeterince tanımlanmış olmaz. Nefs'in tarifini doğru yapamayanlar emmareyi de yanlış tarif eder. Doğal! Nefsin tarifini tam yapmak için nefsi görmek lazım. İnsan ancak gördüğü şeyi tarif edebilir. İnşaAllah ileride sırf nefsi konuşacağız. Nefsi anlayabilmesi için kişinin önce; "Ben hastayım, bünyemde kir var" itirafını yapması şarttır. Sonra kirden kurtulma, onu fonksiyonsuzlaştırma yoluna girmesi gerekir.

Yarım kalmış çok önemli bir hususu buraya monte edelim. Çalıntı dosyalar fonksiyonsuzlaşınca ortaya çıkan yapı Veli'dir dedik. Kurtulmak için mutlaka veli mi olmak lazım? Şart o mu? İnşaAllah Fatır Suresi 32'de göreceğiz, şu pek çok önemlidir. Eğer bir kişi bu kiri fark eder, kabul eder ve ondan kurtulma gayret ve yaşantısına girerse sistemde VELİ GİBİ muamele görür. Bu önemli bir müjdedir, bunu ayetle göreceğiz inşaAllah.

Nefs-i Emmare'yi hep bahsettiğimiz Muhtar Yapı ile tarif edelim. Muhtar yapı yetkisi çerçevesinde emir verir, o emir verendir. İşte Emmare'de öyle bir nefis var ki o nefis muhtar. Emir veriyor! NEFS-İ EMMARE muhtariyetini ilan etmiş nefstir. Bu muhtarı ehlileştirmeyi nefis-i emmareden kurtulmak sanmayın. Öyle sanıyorlar. Kurtulduklarını ve ilerlediklerini sanıyorlar. Muhtarlıkla olmaz! Yaptığı yanlışla üzüldü "Çok pişmanım, artık yanlış yapmaya-
cağım" deyip Levvame'yi geçtik sanıyorlar. Bunu Levvame diye tarif etmek

tamamen bilmeyenlerin işidir. İnsanlar bu tarifle yanlışa gider. Muhtariyetini ilan etmiş dosyalar çalışıyorsa o hal Nefs-i Emmare'dir. Emir veren nefis, dosyaları kendi ilan ettiği muhtariyete göre yönlendiren nefstir. Bu yüzden, Nefs-i Emmare Muhtariyet İddialı Kendini Hissediştir. Bu cümlede kendini hissediş ifadesinde nefsin tanımına bir ipucu var, anlamaya çalışalım.

Muhtariyet İddialı Kendini Hissediş yaşantısının geri dönüşsüz kalkması ile NEFS-İ MUTMAİNE yaşanır.

Lütfen yüksek dikkat ve özen gösterelim, şimdi söyleyeceğimiz şey konuyu paylaşıcağınız kişiler için de önemlidir. Vehmin zulmeti yaşantısının direği muhtar "BEN" takdimidir. Vehmin zulmeti yaşantısını ayakta tutan, o yaşantıyı güçlü kılan o takdimdir. Çocuk eğitiminde buna çok dikkat etmelisiniz. Tanrılık kavramını bilmeyen bir çocuğu eğitiyorum diye onun bu "BEN"ini köreltirsenez tehlikeli olur. Çünkü dünya yaşantısının formatı olan vehmin zulmeti yaşantının direği bu "BEN"dir. Esfele Safiliyn yaşantı "A" Takdim Formu "BEN"le yaşanır. İz Düşüm'le alınmış dosyaların açılımlıyla oluşan yaşantının direği "A" Takdim Formu "BEN"dir. Sık yapılan bir hata şudur: Bu yaşantı devam ederken, bu dosyalar aktifken öğrenilen tasavvufi bilgilerle kişi "BEN" dememeye çalışır. Bu yaşantı devam ediyor ama siz "BEN"likten kurtulacağım diye "BEN" dememeye çalışıyorsunuz, Böyle yaparsanız bu yaşantının direğini yok edersiniz, bu yaşantı çöker. Bu yaşantının çökmesi RUHİ ÇÖKÜNTÜ'dür, ruhi çöküntü denilenler budur. Yanlış tasavvufi bilgilerle, yanlış esma zikirleri ve eğitimleriyle insanlarda ruhi sorunlar ortaya çıkar. Ruhi çöküntü oluşmasının sebebi, kişinin fark etmediği bir şekilde de olsa ona Bir Bilen müdahalesinin olmamasıdır. Ve bir de kendisi fark etmese de İz düşüm dosyalarının aktif olmasıdır. O dosyalar çalışırken ve kuvvetliken onların direğini yıkmak çok yanlış bir uygulama olur. Dünya yaşantısının direği olan "A" Takdim Formu "BEN"in ruhu muhtarlıktır, onu ayakta tutan Muhtariyet'tir. Muhtariyetini iz düşümle kopyaladığı Mütekebbir dosyasını kullanarak ilan eder, onu ayakta kopya Mütekebbir dosyası tutar. Siz tanrılık yaşantısının nasıl fonksiyonsuzlaştırılacağını adım adım göstermeden birisine "BEN deme" dersiniz, çocuğa "bu BEN aslında yok" dersiniz ruhi bozukluklara yol açarsınız, sosyal uyumsuzluk yaşamasına sebep olursunuz. "A" yaşantısı dururken "BEN" direği çöken bu yapıyı ne dünya ne cehennem sever, kimse sevmez! Hele cennetin hiç umurunda değildir! Niye? Üstünde kir var, onu kabul etmez. Kirliyi cehennem de dünya da sevmez. Zavallı. Eğer önce "BEN" demeyi değil de muhtar yaşantıyı silebilirsenez, muhtar

olarak takdim ettiğiniz dosyaları fonksiyonsuz yaparsanız, ortaya çıkacak yapıdan cehennem korkar, “Çabuk uzaklaş, ateşimi söndürüyorsun” der.

Dünyadaki bu yaşantının direği “A” takdimiyle -muhtar olarak- “BEN” demektir. Bu yaşantı devam ederken “BEN” dememek ancak, zavallı bir tanrı doğurur. “BEN” demeyerek Bensizlik yaşanmaz; aksine çeşitli ruhi bozukluklar yaşanır. Bu yaşantıya İslami kuralları monte etmek de kişiyi esas hedefe götürmez. Bu dosyalar aktifken “BEN” dememeye çalışan, böyle davranan kişi muhtariyetten kurtulmaya çalışmıyor ki! Muhtariyetten kurtulmaya çalışsa o gayrete girdiği an statüsü değişir, o an Nefs-i Levvame’ye girer. Nefs-i Levvame öyle yanlış anlaşılmıştır ki, “Yaptıklarına çok pişman oldum, ben artık nefs-i levvamedeyim” denir. Nefs-i Levvame öyle bir üzüntü değildir. NEFS-İ LEVVAME Allah’ı örtmekten üzüntü duymaktır. Tanrılara bir şey yapıp üzülme nefs-i levvame değildir, ilişkisi yoktur, yanlış işlerle uğraşmayın. Nefs-i Levvame’yi “Ben Hakk’ı örtmüşüm” üzüntüsü ve rahatsızlığı başlatır. “Ben bu muhtariyetten kurtulayım, İz Düşüm’le alınmış SOL Dosyaları fonksiyonsuzlaştırayım” kararını aldığı an Nefs-i Levvame’ye girersin. O andan itibaren Veli değildir ama Veli Muamelesi görürsün. Bunu ayetle okuyacağım. Bu kararı almamışsın, bu dosyaların canlı aktif olması hiç umurunda değil, “BEN” dememek için uğraşıyorsun. Bir önemi yok! Çünkü muhtariyetle meşgulsün. Muhtarlıktan kurtulmak gibi bir derdin yokken salât, oruç, Hac gibi İslami kurallarla meşgul olmak seni Muhammedi Bakış’ın arzıladığı hedefe, o yola götürmez. Yol, yani hedef nedir? Bu yaşantının heva ve heveslerini yok etmektir. Zaten bu amaçla Nefs-i Levvame’ye girilir. Böyle bir Nefs-i Levvame Talib’e kurtuluş kapılarını açacaktır inşaAllah. Girenler için Ya Allah Bismillah.

Var görünüşünü muhtariyet söz konusu bile olmaksızın Allah’a eş ve ortak koşmayan iman Billahi anlamında imandır. İki hal var: Kendini Allah’a eş ve ortak koşan muhtariyet hali ve Hakk yapı, yani Billahi anlamında iman. Bir ayet bize “Ey, iman edenler” diye hitap ettiğinde o ayette imanımız sorgulanıyorsa bir uyarı var demektir. Örneğin: “Ya eyyühellezine aminu, aminu Billahi.” Bu sorgulayan, uyaran bir ayettir: “Ey inanıyorum diyenler, doğru inanın, açıkladığımız gibi Billahi anlamında inanın.” Billahi anlamında iman eden kişi var görünüşünü muhtariyet söz konusu olmaksızın eş ve ortak koşmayandır. Varlığını değil, “Varım ve Muhtarım” iddiasını değil, var görünüşünü bile ortak koşmaz! Var Görünüş’ün ne demek olduğunu önceki paylaşımlarda açıkladık, bakabilirsiniz. Var Görünüş’ünü muhtariyet söz konusu bile olmaksızın Allah’a eş ve ortak koşmayan, yani gündeminde

muhtarım/muhtar değilim fikri olmayan iman. Tabiidir ki böyle bir imanın yaşantısı “B” ilmi çerçevesinde olur. Nefs-i Mardıye’de bu da tükenir ve tüm şirk-i hafileri ortadan kaldıran yeni bir hal başlar ve o seni Vahid’e götürür.

Şirk tarifleri basamak basamaktır. Kişi vehmin zulmetinden kurtulacağına onun için şirk muhtarlıktır. Kişi “Muhtar değilim, muhtariyetimi ilan etmiyorum, varlığımı Allah’a eş ve ortak koşmuyorum” dediğinde ve geri dönüşsüz böyle düşündüğünde, bunun gereğini yaşadığında “B” yapıya gelir. Vehmin zulmeti bitti, şimdi artık o “B” yapıda! Daha önce “Varlığımı” diyordu, şimdi “Varmış gibi görünmemi, yabancı görüntü oluşturmamı Allah’a eş ve ortak koşmadan iman ediyorum” der. İnşaAllah bu olur da vehim kalkarsa, yani vehmi Ben’den kurtulursa, Allahu âlem, o Nefs-i Mardıye denilen statüdedir, onu Vahid’e götürecek idraktır! Vahid önemlidir.

Euzü Billahi mineş şeytanir raciym Bismillahi’r Rahmani’r Rahiym. “Kul Hu vallahu Ehad Allahüs Samed; Allah Ehad ve Sameddir.” (İhlas; 1, 2)

Bunu imanımız gereği söylüyoruz, imanen diyoruz. Ama bir de Ehad’ı bilerek Allah Ehad’dır demek var. İşte Ehad’ı bilerek “Allah Ehad’dır” diyen Vahid’dir. Ancak Vahid -Ehad’ı bilerek- Allah Ehad’dır diyebilir. Daha önce Ehad ve Vahid farkını tarif ettik. Her ikisi de “tek” olmasına rağmen birbiriyle ilişkisi olmayan teklerdir. Vahid fikirlerin yokluğu halinde, varlığındaki tekliği idrak ettiği için Ehad der, Ehad derken o teki kavrar, böylece hakiki Ehad’ı söyler. Biz onu imanen söylüyor, kabulünü de Rabbimizden diliyoruz. “Eşhedü en La ilahe illallahül Ehadüs Samedüllezi lem yelid ve lem yûled ve lem yekün lehü küfüven Ehad” şahadeti aslında o noktaya aittir, bu şahadeti Vahid idrakı yapar. “Eşhedü en La ilahe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhu ve rasuluhu” şahadeti zulmetten kurtulmak için yapılır. Zulmetten kurtulmak için yaptığımız şahadet budur. Bu şahadeti bir başarabilirsek çok önemli başarı olur. Bu zulmetten kurtulma anının şahadetidir, diğeri Vahid’in şahadetidir. Çok ileridir, Vahid’in yaptığı şahadettir. Vehim dâhil şirk-i hafilerin tümünü ortadan kaldıracak idraktır, kendini hissedişini Allah’a eş ve ortak koşmayan halin yaşantısıdır. Kendini Hissedişte, bu idrakta artık bir görüntü yoktur. Artık görüntü için özür dilemiyor. Şirkle ilgili dualar aslında bir özür dilemedir, suiistimaller için özür dilemedir. Geline bu idrakte yabancı görüntü kalmaz, bu yüzden kişi o görüntü için özür dilemiyor. “Eşhedü en La ilahe illallahül Ehadüs Samedüllezi lem yelid ve lem yûled ve lem yekün lehü küfüven Ehad” şahadetini kendini hissediş noktasında söyler ve bu “Ehadüs Samed İlmi” kapsamındadır. Buna İnsan-30 aye-

ti mealıyla; “ayrıca HİSSEDEN YOK, illa BİLLÂH” diyebiliriz. İleride devam ederiz inşaAllah.

Bizim tarif ettiğimiz Nefs-i Levvame’ye giren kişi çok önemli bir idraka, ahiretle ilgili önemli bir müjdeye ve önemli bir yaşantıya adım atmış demektir. Tarif ettiğimiz Nefs-i Levvame yaşantısının direği ise salâttır. Çok dikkat edin. Sizin Hakk yapıyla “B” Takdim Formu ile “BEN” derken takdim ettiğiniz şey salâttır. Siz o salâtı “BEN” diye takdim edersiniz. “A” Takdim Formu ise muhtariyetini takdim eder. Her ikisi de bunu hayatlarıyla yapar.

Nefs-i Levvame yaşantısının direği ve gereği SALÂT İKAMESİ’dir. Oruç bu salâtın ibadetidir, Muhtar’ın değil! Ne oruç ne de salât muhtarın işidir! Oruç “B” Takdim Formu “BEN”in -salât ikamesi yaşantısının- ibadetidir. Çünkü oruç Hakk yapıyı, vehim olan yapıyı tüketen, onu Vahid’e götüren bir ibadettir. Oruç salâtı Vahid’e götürür.

-“Batıl” denilen yerdeyken oruç tutulmuyor mu?

Tutulur, tutulmaz mı? Yaptıklarınızı bırakın demiyoruz, onları doğru idrakla yapın diyoruz. Eğer muhtarlığınızın farkına varıp onu önemsemez, kabul etmez ve kurtulmaya çalışmazsanız bu anlatılanlara rağmen “Ben muhtarım” diyen bir yaşantıya devam ederseniz ibadetler muhtariyetinizi kuvvetlendirir ve siz belki iyi bir müslüman olursunuz! Kendinizi, aklını ve hür iradesini Allah’ın kurallarını uygulamakta kullanan iyi bir müslüman olarak tarif edersiniz. Ama oruç tutarak Allah için aç duran bir komando olursunuz. Allah sizin açlığınızı ne yapsın! “Kestiğiniz kurbanların kanı Allah’a ulaşmaz” diyor. Açlık tokluk Allah’a ulaşmıyor. “Ne güzel, aç durdular. Haydi şimdi yesinler” gibi bir düşünce Allah için düşünülebilir mi, Allah muhafaza etsin. “Allahım senin için çok aç durmuştum” dersen, sana “Durmasaydın” derler. Eğer o işi muhtar birisi yapıyorsa netice böyle olur.

Oysa oruç öyle bir ibadet ki, Allah; onun sevabını ben veririm buyuruyor. Neden? Onun sevabını verebilecek bir ilmî suret yok da ondan! Siz oruçla ilmî suretlerin tükendiği bir yere gidiyorsunuz. Oraya ilmi suretler gelemeyiz, yanarlar. Orada onlar yok! Oruç oraya ulaşmanın ibadetidir. Ancak, önce vehmin zulmetinden kurtulman gerekiyor. Hep bunu anlatmaya çalışıyorum, zulmetten kurtulmadan hiç bir yere ulaşılmaz! Şirk varsa tüm ibadetler boşa gider. Zümer-65, sirk varsa böyledir diyor. Şirk yaşantısı vehmin zulmetidir, ayetteki şirk vehmin zulmeti yaşantısıdır. Bu yaşantıdaysanız ibadetleriniz boşa gider. Onun için şunu çok önemsiyorum: “Ben

vehmin zulmetinden kurtulmaya adayım. İz düşüm dosyalarını fonksiyon-suzlaştıracağım” deyip mücadeleye başlamak gerekiyor. Buna başladığın an Levvame’ye girersin ve bu söylediğimiz şirkle ilgili sakıncalar senden kalkar. Şirkin getirdiği sakıncalar o zaman tüm ibadetler için kalkar.

-Çok kolaymış gibi gözüküyor, öyle mi?

Hem çok kolay hem çok zor! İnsanca tarif edince kolay veya zor denebilir. Ama gerçek şu ki, Allah diledi mi kolaydır. Şimdi oturdunuz, saatlerdir dinliyor ve kabul ediyorsunuz. Bunları dışarıdan geçen normal birine söyleyelim bakalım ne diyecek? “Saçmalama!” der, dinlemez bile. Siz saatlerce dinliyorsunuz, o birkaç saniye bile dinlemez. Bunları dinliyor olabilmek Allah’ın önemli bir lütfudur. Kolaylaştırmış ki dinleyebiliyorsun. Aksi halde “sen deli misin?” der dinlemezsin. Gerçi bu yolda bize “Sen deli misin?” değil de “Sen delisin” denilmeli! Çünkü deli olmadan Veli olunmaz...

-Kişinin bir bütün içinde hayata bir tanık gibi bakması şirk midir?

Sizin şu anki idrakınızla tanık gibi bakan bu Hakk yapıdır, o şirk değildir. Tanık gibi hissetmekle şu hadisin de gereğini yerine getirmiş olursunuz: “Büyük Gün’de hesaba çekilmeden önce kendinizi hesaba çekin!” Sizin dediğiniz zulmet içerisinde de yapılabilir, orada da tanıklık yapılır. Ama bahsettiğiniz tanıklık “Ben sol dosyaları mı kullanıyorum”la ilgili olduğu için çok farklıdır. Sizin tanıklığınız bu yolda. “Tanık gibi bakıyor” diye tanımladığınız yapı -Allahu a’lem- Hakk yapıdır, tanıklık yapan odur.

-Kast edilen tanıklık veli boyutu mudur, veli hali midir?

Hayır. Veli hali farklı bir şeydir. Velinin tarifi çok açık ve nettir. Vehmin zulmeti yaşantısı geri dönüşsüz tam kalktığında VELİ HALİ yaşanır. Zulmet tam kalktığında kalan Veli’dir. Zulmeti kaldırma çalışmalarına başlamakla velayete adım atarsınız. Arkadaşımızın söylediği tanıklık kendisiyle ilgili. Bende beni gözleyen ve şöyle yap, böyle yap diyen bir yapı var diyor ve çok haklı olarak bu yapı şirk midir diye merak ediyor. EhadüsSamed ilmi çerçevesinde bakarsanız her şey şirke girer. Ama o bakış bu idrakta yanlıştır! Daima idrakınızın bir altı ve bir üstüyle bakmalısınız. Vehim şu an için şirk değildir, tam tersine size lazımdır, sizi kontrol edecek odur, Hakk yapıdır.

-Efendimiz (SAV)’in oruç tavsiye ettiği hadisleri nasıl değerlendirelim?

O oruçlar çok önemli koruyuculardır, bekçilerdir. Oruç, sol dosyaları yok etmek için de kullanılabilir. Fakat orucun size sağlayacağını sadece o sanar-

sanız, yanılırsınız! Orucun esas hedefi Hakk yapının direği olan salâtı -salât yaşantısını- Vahid'e taşımaktır. Böyle söyledik diye orucun diğer yararları ortadan kalkmaz, ileri bir hedef ortaya koymakla öncekiler kalkmaz.

"A" yapının şeytanla ilişkisi nasıl, onu görmeye çalışalım. "A" yapı" dediğimde lütfen iz düşümle alınmış sol dosyaları anlayalım. Lügatlar şeytanı şöyle tanımlıyor: Uzaklık anlamına gelen eş şetun kelimesinin fe'aal kalıbına uyarlanmış şeklidir. O dilin dilbilgisi kurallarına göre tanımı böyle. Bizim için önemli olan onun ne manaya geldiği. Şeytan uzaklık anlamında bir ifadedir ve "A" yapı uzak olandır. O Hakk'tan uzaktır, bu yüzden Batıl'dır. Dolayısıyla, şeytanı ötede ararsan onu ötelemiş olursun. Ötelersen ondan kurtulamazsın. Onu kendin dahil her yerde ara, yalnızca ötede ararsan şeytandan kurtulamazsın. Çünkü şeytan bir varlığın ismi olmayıp bir işin ismidir. Örneğin Kenan Beyin bir işi var, doktorluk. Şeytanın işi de şeytanlık. İşin ismi şeytaniyet! Seni bir yerden uzak tutan iş şeytanlıktır, o yapı şeytandır. Dolayısıyla dünya yaşantı formatındaki vehmin zulmeti kiri şeytandır, şeytaniyettir. Siz böyle bir şeytanı Esmâ-i Külleha dosyalarıyla sürekli taşıyorsunuz. Ama bu dosyalara sahip olmayan, yani sizin kadar yeteneği bulunmayan şeytanlıkla görevli cin taifesinden korkuyor, onlardan korunmaya çalışıyorsunuz. Cin taifesinden işi şeytanlık olanlar sizdeki sol dosyalar kadar yetenekli olamaz, mümkün değil! Sizdekiler kopyalanmış Halifetullah Dosyaları'dır. Sizdeki "A" yapıda böyle bir yetenek, böyle bir güç var. Bu dosyaları fonksiyonsuz yapmayı öğrenmeniz Şeytandan Kurtulma'nız demektir. Şeytan diye bilinenler sizin "A" yapınızı destekleyen, kuvvetlendiren, öven her şeydir. Bir insan olabilir, bir arkadaşın öyle görevlenmiş olabilir. Bir de bizzat bu işle görevli bir cin taifesi var. Ama onlar sizin "A" yapınıza nispetle marabadır. Şeytaniyetin ağası sizdeki "A" Takdim Formu "BEN"dir, sizdeki muhtariyet yaşantısıdır.

"A" yapının bir özelliği sizi Hakk yapıdan soğutmasıdır. Size onu, Allah zikrini ve Allah'ı unutturur. Onun zararını en aza indirecek önemli bir yöntem söyleyeyim. Bu yöntem halk arasında kullanılan bir tabirdir, onu yerinde kullanmaktır: Şeytan azapta gerek! Bunu tanrılar birbirleri için söyler ama onu kendimizde inceleyelim. Söyleyeceğimi yaşamamış olan yoktur, hala da yaşıyoruzdur. Şeytanı fark etmek için iz sürüyoruz: Tanrı yapınız, "A" yapınız sıkıntıdaysa, bir azaptaysa, her hangi bir konuda suçluysa, zordaysa, hastaysa uysallaşır. Sesinin tonu düşer. Kafası, yanakları, kan basıncı değişir. İdeal cümleler kurmaya, sevecen görünmeye başlar, yanındakileri düşünüyormuş gibi gözükür. Tanrının özelliğidir ki, azab çekerken Hakk'a hücum edecek fiilleri size çok yaptırtamaz. Ama bu zorluk kalkar kalkmaz bir anda

nefesi, kan basıncı, fikirleri, gözlerinin bakışı değişir. Hatırını sorduklarının hatırı aklına gelmez olur. Anla ki o yapıya azap gerekiyor. “A” yapının zararını azaltmak için onun bu özelliğinden yararlanmak lazım. Nefs-i Levvame’de olan için bunun farklı bir avantajı da vardır. Tarif ettiğimiz Nefs-i Levvame’yi önemseyen, o Nefs-i Levvame’de olan için “A” yapı cazibesini yitirir, artık sol dosyaları önemsemez. Örneğin çok varlıklı birisi tehlikeli bir hastalığa yakalansa gözünde dünya malı bir anda yok olur, cazibesini yitirir. Bakın cazibe kalktı! Onun sıkıntıda olmasının Nefs-i Levvame’yi yaşayan için bu tür faydaları vardır, cazibe kalkar, Nefs-i Levvame’de olana yaşadığı bazı sıkıntılar dünyayı ve dünyalıkları cazibesizleştirir. Bu tip sıkıntılar size Hakk yapıyı gerçek dost olarak göstermeye başlar. Nefs-i Levvame’yi yaşayanlar üzülünce de sevinince de hep seccadeye giderler. Ama “A” yapı? Üzüldüğü zaman arkadaşlarını toplar unutmak için içer, sevindiği zaman arkadaşlarını toplar, coşmak için içer, parti yapar, gezer eğlenir. Tanrıların sıkıntıları da, sıkıntıdan kurtuluş tarzları da ayrıdır. Nefs-i Levvame’de olanın onlarla hiç ilişkisi yoktur. Onun hayatının direği salât ikamesidir, akli şaşar. Rabbim, kavrayabilenlerden eylesin inşaAllah bizi.

Nefs-i Levvame’de ilerleyebilmek için illa sıkıntı çekmek mi gerekir? Bu yolda seyrin en güzeli Allah’tan en kolayını ve en güzelini istemektir, sıkıntıya hiç talib olmayın. En güzeli, hiç sıkıntı olmaksızın dünya ve dünyalıkların, tanrılık ve tanrıların öneminin kaybolmasıdır, “A”dan sıkıntısız kurtulmaktır. Bu Allah’ın izniyle çok rahat karşılaşılabileceğiniz, lutfedilebilecek bir yoldur.

Tanrının izini yaşantıdan bir örnekle sürmeye devam edelim. Bazen bir ibadet size bir anda kolaylaşır, bundan memnun ve mutlu olursunuz. Sonra biriyle paylaşırsınız. Ama paylaştıktan sonra yapamazsınız. Mekanizmasını ayetlerle göreceğiz, mekanizmayı bilince nasıl isteneceğini de göreceğiz. Sizi mutlu eden, bir anda size kolay gelen o davranış biçimi size doğrudan Rabbinizden bir nurdur. Ama siz onu “A” yapınız başarmış gibi düşününce, “Her gece şu kadar şunu yapıyorum” deyince, o lütfu, o hali muhtara verip elbiseyi kirlettiniz. Elbisen kirlenince, necaset oluşunca o ibadeti yapamaz oldun. Fark ettiniz mi? Birine söylediğin için o hal yok oldu zannetme, “Bir daha kimseye anlatmayacağım” deme. İster söyle ister söyleme, fark etmez, o hal sen birine söyledin diye kaybolmadı! Yanlış söylediğin için, elbiseyi kirlettiğin için kalktı! Şekûr Kanunu’na ters davrandığın için o hali kaybettin. Söylerken doğru söyleseydin o artırılırdı. Allah Şekur’dur, verilenin Allah’tan olduğu idrakını ortaya koyarsan, yani onu “A” Takdim Formu “BEN”e veya

başka tanrılara bağlamazsan, Allah daha çok verir. Söyleyin ama onu Şekur'a bağlayın, Şekur kapsamında olun. Bir anda o işi sahiplenip; "Ben her Cuma şöyle yapıyorum" diye onu muhtariyetinize vermeyin. İş muhtara verdiniz, sizden o hal kalktı! Kalkmazsa daha tehlikelidir! Bu durumda o hal kalkmıyorsa tanrılığınız kuvvetlenecek demektir, Allah muhafaza etsin. Kalkması bile rahmet! Kalktı, korktun. Kalkmasa "iyi haldeyim" sanıp devam edersin.

Efendimiz (SAV) buyuruyor: "Hiç günah işlemeseydiniz sizin gūnahtan daha şiddetli bir şeyi işlemenizden korkarım; kendini beğenmişlik, kendini beğenmişlik, kendini beğenmişlik!" Bunu üç defa tekrar ediyor. Demek ki günahlar rahat işlenebilirmiş manasını kesinlikle çıkarmayın, bu hataya düşmekten sakının. Bu hadis rahat günah işlemeniz için değil, kendini beğenmişliği fark etmeniz için. Hadiste geçen kendini beğenmişlik nedir? Bunu, tanrıların kendi aralarında kullandıkları kendini beğenmişlik gibi değerlendirirseniz hadisi anlayamaz, bir amel çıkaramazsınız. Tanrıların arasında kendini beğenmiş gibi gözükmemeye çalışırsınız, zavallı tanrı olursunuz. Hadisteki KENDİNİ BEĞENMİŞLİK o işle ilgili Muhtariyet İlanı'dır. Muhtariyet ilan edilmesi, o muhtariyetin övülmesi kendini beğenmişliktir. Hadiste anlatılmak istenen tanrılar arasındaki mütevazi veya kendini beğenmiş değildir. Bir de hem rahat günah işleyen hem de kendini beğenenler vardır ki, öyle hiç olmayın. Onların vay haline. HafızanAllah.

Neden İz sürüyoruz? Sol Dosyaları fonksiyonsuz yapmak için! Yaşantıda onu yakalayıp yok etmek için. Yaşantınızı Hakk gözüyle bir inceleyin, tanık gözüyle bir inceleyin göreceksiniz ki, cehennemlik bir sürü faaliyetimiz var. Çünkü o formatlayız! Cehennemlik demeyelim de ahiretimize faydası olmayacak faaliyetler diyelim. Çok iyi biliyoruz, öyle işlerimiz var. Sen bir şeyle meşgulken, bir iş yapıyorken bir melek gelip, yaptığın bu işin ahiretine faydası var mı diye sordu. Soran melek olduğu için doğru cevap verme zorunluluğu hissettiniz, "yok" dediniz. Hayatına bu dürüstlikle bak lütfen! Bak da ahiretine faydası olmayacak bir işini tespit et! O işin öncesine, gerçekleşmesi anına ve sonrasına bak; sende hangi hal var? Faydasız bir iş olmasına rağmen kendini iyi mi hissediyorsun? Eğer öyleyse o hal cehennemin sana davetiyesidir, cehennemin kokusudur. Bir iş yapıyorsun, hiç ahiretine faydası olmadığını biliyorsun. Ama o işle meşgulken salât ikame etmekten daha fazla heyecan duyuyorsun, daha fazla seviniyorsun, daha fazla adrenalin fişkırtıyorsun, birkaç gün o halden kurtulamıyorsun. Bu cehennemin kokusudur! Hayatınızda iz sürerek lütfen onları yakalayın. Demek ki, bir işle meşgul

olacağımızda veya meşgul olurken benim ahiretime bir faydası var mı diye sormak şart. Bu işin benim Allah'ı örten yapıdan kurtulmama bir faydası var mı? Ahirete fayda buradan başlar, önce budur: Bu benim "A" yapımı kuvvetlendiren bir iş mi? Bu sorgulamayı yapmak ve çok korkmak lazım!

-İz sürmek için tüm duygularımızı kontrol etmek mi gerekiyor?

Elbette, tümünü! Eğer duygularınızı yönetebilirsiniz sizde bir rahatsızlık başlar. Ama yöneten "A" olmamalıdır! Duyguları "A" yönetirse, onun yönetimi küfre götürür. Duyguları Hakk yapıdaki dosyalar yönetmelidir. O zaman oluşan rahatsızlık Nefs-i Levvame'nin benzinidir, o Allah'ın bir lütfudur. Küfrî yapıdan rahatsızlık ilk önemli şarttır. İş önce rahatsızlıkla başlar. Rahatsızlıktan sonra bir karar alırsınız. "Çok mecbur hissediyorum ama bir daha şöyle yapayım" diye sizdeki "A" yapıya karşı mücadele kararları alırsınız. Bu karar tövbedir, karar almakla tövbe etmiş oldunuz. Çünkü bizim açıkladığımız Nefs-i Levvame kapsamında rahatsız oldunuz, "A" yapınıza "bunu bir daha yapmayacağım" dediniz. Bunu Allah ile, Allah için yapıyorsanız, kurtulmaya yönelik bu talep aynı zamanda duadır. Dua ise bir hedef koymaktır. Allahım, şu işten hiç memnun değilim, o hareketin beni senden uzaklaştıracığının bilincindeyim, ahiretime bir faydasının olmadığını biliyorum; beni bağışla, beni o rolden kurtariver" diye yönelmektir.

ALLAH'LA KONUŞMA'ya çok alışmak lazım, konuşurken mümkün olduğunca ŞİRKİSİZ KONUŞMA'yı öğrenmek lazım, bu çok önemli bir hayat tarzıdır. Allah'la konuşmaya önce dualarla böyle başlanır. O'nunla nasıl konuşacağımızı ileride öğreniriz, onu bize Allah kendisi öğretir! Bir başkası değil Allah öğretir! Mesela, Allah ile konuşurken "bir daha şöyle yapmayacağım" diyemezsiniz, yanlış olur. Bunu sizdeki "A" yapıya diyebilirsiniz, ama Allah'a diyemezsiniz. Tanık dediğiniz Hakk yapı vehmin zulmetine, batıla "Bir daha yapmayacağım" diyebilir, onunla öyle konuşabilir. Bir insana da bir daha yapmayacağım diyebilirsin. Allah'a diyemezsin! Allah'a dediğin an muhtar olursun. O cümle, "Allahım ben müstakilim, yapmamaya karar verdim" manasına gelir. Bu konuyu Allah'la nasıl konuşuruz? "Allahım lütfen bana öyle yaptırmayıver" deriz. Yapacağımız şeyin Allah'ın lütfuyla ve kolaylıkla olmasını isteriz. "Allahım, bir daha sigara içmeyeceğim" diyemezsin. Onu arkadaşına de. Allah'a; "Beni bu işten kurtariver Allahım" diyerek, duaya çevirerek söyleyebilirsin. Bir yalvarma, bir yakarış, bir boyun büküş, bir huşu olmalıdır, emir verir gibi değil! Öyle dualara rastlayınca insan rahatsız oluyor. Emir verir gibi, "Allahım ülkemizi bölme, bizi şöyle yapma, bize şunu

gösterme.” Sekreterinden kahve ister gibi dua olmaz! Dua bir boyun büküş içermelidir. “Allahım lütfen bunu kolaylaştırır” gibi. Allah ile konuşurken yöneliş/dua cümlelerini kader gereği, İnsan-30’a uygun kurmak faydalı olur.

Az önce değindiğimiz konuyu şu iki cümleyle tamamlayalım. Kişi ahiretine faydası olmayan bir şeyi bile bile ve heyecanlanarak yapıyorsa küfrüne âşıktır. Ahiretine hiç bir faydası olmayan o işin öncesinde, o iş yaparken ve o iş sonrasında kendini iyi hissettiği bir hal yaşıyorsa, iyi bir gün geçirdik diyor ise işte KÜFRE AŞK budur. Küfre olan bu aşktan kurtulmadan o yapının faaliyetleri bitmez. Yanlış birine sevdalı olmak gibidir.

-“Eğlence, kapalı giymeme” gibi şeyler de bunun içine giriyor mu?

Öyle düşünmeniz sizin için faydalı olur, iyi düşünürseniz bir çok şey onun içine girer. Bir maratona, bir sınava hazırlanan kişi gider kampa girer, kendine kurallar koyar; “Bir ay dışarı çıkmayacağım, şunu yapmayacağım, şuraya gitmeyeceğim” diye bazı kararlar verir. Neden? Bir hedefi var! O hedefe ulaştınca bu sefer başka kararlar alır. Bu yüzden böyle kararlar faydalı olabilir. Kendinizi belli bir noktaya getirinceye kadar, o sevdalı olduğunuzdan kurtulmak için onunla görüşmemek gerekebilir. O davranış neyse? Biriyle görüşmemekse görüşmemek gerekebilir. Ancak onları doğru yapabilmek için günahın tanımını bilmek gerekir. Baktığınızda ciltlerle tarif görürsünüz, ince ince tarifler vardır. Ama gerçekte günahın bir tarifi vardır. O tarifi idrakınıza göre onarak, geliştirerek, o tarife göre kendinize yeni hukuklar koyarak uygularsanız başarılı olursunuz. Ancak onu başkasına önerirseniz olmaz, o sizin idrakınıza göredir, başkasına öneremezsiniz. Önergeler daima en alt seviyeden olur, ayet ve hadislerin çizdiği alt sınırdan olur, hiçbir zaman üst davranışlar önerilmez. Daima ruhsattan, en azdan öneri yapılır. Üst seviyeleri insan kendisi tespit eder. Bu bakışla günah bir cümledir: Sana Allah’ı unutturan herşey günahdır. Bu tanımlı uyguladığında kendine gittikçe gelişen ve güzelleşen bir hukuk oluşturursun.

Kendimize bir test uygulayarak devam edelim. Bir ayet, bir hadis duyan, okuyan kişiler kesin çizgilerle iki gruba ayrılır. Şurada mıyım, burada mıyım gibi bir tereddüt olmaksızın iki grup oluştururlar. Olumlu grup çok açık ve nettir. “Acaba hangi gruptayım?” diyen olumsuz grupta demektir. Tereddütlülerin hepsi olumsuz gruptadır. Olumlu gruptaki kişi ayet ve hadisleri özellikle duymak, öğrenmek ister, ayet ve hadis duyup öğrenmekten korkmaz. Yanlışından kurtulmaya o kadar meraklı, o kadar hevesli ki, “Vaktim yok, ya duymadan, gereğini yaşamadan ölürsem” korkusuyla yaşıyor. Diğer

grup maalesef bu sol dosyalar gereği ayet ve hadis duymaktan korkar. “Yine yeni bir şey mi, yeni bir yasak mı?” diye endişelenirler. Neden böyle düşünüyor? Yanlış yaşamaktan hoşlandığı için! “Yanlış olduğunu bilmeden onu yaşamayı” arzuladığı için. Ayet veya hadis o işi yapma derse kafası karışacak. Duymasın ki kafası karışmasın! Bu halin izini kendinde sür. Çünkü bu halden kurtulman gerekiyor. Bu muhasebeyi kendi içinde yapacaksın. Başkasını bilemezsiniz. Başkasını bilmeğe kalkan yanlış yapar ve muhtar olur. Muhasebe kendinizde ve kendinizle! Bu grup günah olduğunu bilmek istemez, yaptıklarına o rahatlıkla devam etmek ister, düzenin bozulacağından korkar. Çünkü gerçeğe karşı kör, sağır ve dilsizdir. “Nasıl olsa körüm görmüyorum, sağırım duymuyorum, dilsizim gerçeği konuşmuyorum” diyen yapı yaşadığı halle ilgili bir uyarı duymaktan rahatsız olur. İz sürün, onu bulun! Sakın ben öyleymişim diye üzülme, o yanıma yakaladım diye sevinin. O yakaladığınız siz değilsiniz. Hep onu anlatıyorum, o siz değilsiniz, ona sahip çıkmayın, o küfre âşık olmayın. Sana ait olmayan bir yanı, bir özelliği, sana ait olmayan bir izi daha öğreniyorsun. Onu yok ederek Hakk’a göç edeceksin. Hakk’a hicret edebilmek için önünüzdeki engeli kaldırın, kendinizi böyle test edin.

Birisi susamış, çeşmeye gelmiş su içecek. Ama birileri de “Su zehirli” diye uyarı asmak istiyor. O bunu öğrenmek istemiyor “Su içmek istiyorum, zehirli olduğunu bilmek istemiyorum” diyor. Bilmediğinde su onu zehirlemez mi? O suyu içerseniz zehirlenirsiniz. Biliyor veya bilmiyor olmak fark etmez, aynı tesiri gösterir; zehirler. Sistemdeki mekanizma da böyle; bilin veya bilmeyin hesap seridir! Hani anında görüntü dersiniz ya, onun gibi. Anında görülen bir hesap var! Bilseniz de bilmeseniz de yaptığınızın sonucu çalışıyor. Sistemi okumak gerekiyor. Hakk’ı bilmek için okuma (İKRA) önemlidir.

Şimdi size Vera grubunu, Vera’yı prensip edinmiş olanlar grubunu tanıtmak istiyorum. Bu grubun özelliği olan Vera öyle bir şey ki, yapılması yasak olmadığı halde bir şeyleri terk edersin. Örneğin “A” yapısında birisiyle arkadaşlık yasak değildir. Ama o yarın birgün seni öyle bir yere götürür ki, oraya gitmek yasaktır. Vera yaşantısında sen, yasak olmadığı halde sen onun arkadaşlığını reddediyorsun, bir gün yasak olanı bana cazip yapar diye ondan uzak duruyorsun. Vera budur. Böyle insanlar var; helalleri terk ediyorlar! Ben bu helali yaparken bazı haramlar bana hoş gelebilir diye terk edenler var, onlar VERA SAHİBİ’dirler. Bir de ikinci bir grup var ki, onlar da açık arıyor. Bir kural söylüyorsunuz. Söylediğiniz sanki bir ülkenin anayasası veya bir yönetmelik. Onu nasıl deleceğini arıyor. “Ama şöyle, ama böyle” deyip altından girip üstünden çıkmaya çalışıyor.

Burçlar'ın "A" yapıyla ilişkisi çok güçlüdür. Çok dikkatimi çeken bir şey şu ki, tasavvufu meşgul olmaya başlayan bazılarının burçlara merakı artıyor. Burç yasak değil. Ama fal özellikle yasaklandığı halde burç adı altında fal türü şeylere merak artıyor. Çünkü burçları da fal haline getirdiler. Peki o zaman, bu işe nasıl yaklaşalım? Önce şu ayrımı yapalım. Astronomi ve Astroloji farklı şeylerdir. Astronomi gök cisimlerinin hallerini matematiksel olarak veya diğer bilim kurallarıyla anlatan, yani var'ı tarif eden, bize sistemi tanıtan bilimdir. Bir de astroloji var. Biz burçlardan yararlanırken astronomi okumuyoruz. Astronomi biliminin ortaya koyduğu gök cisimlerine ait hareketlerin yorumlarını okuyoruz. Astroloji, astronomi bulgularını yorumlayan bir daldır; astronominin ilan ettiği bilgileri yorumlar. Astronomi bir yıldızın nerede, ne kadar, nasıl duracağını tespit ediyor, Astroloji onu yorumluyor. Astronomi bilimsel diye yorumu da illa bilimsel olmaz. Astronomi Sünnetullah'ı anlatıyor, Astroloji bu Sünnetullah'tan kendine göre mana çıkarıyor. Tamamen yanlış mı? Yanlış demiyoruz. Şunu söylüyoruz: Burçlar ve özellikleri küfür yapıya aittir, o yapıyı inceler. Siz burçlara önem vermekle, -burçlara inanmakla demiyorum- o yorumlara önem vermekle "A" Takdim Formu "BEN" yapınızı kuvvetlendiriyorsunuz. Normalde "A" Takdimi'nden kurtulmak kolay değil, siz onu iyice zorlaştırıyorsunuz. Kişi, dünya yaşantısı formatı olan "A" haliyle "BEN" demiş ve bu sol dosyaların davranışlarına sahip çıkmış durumda, bu haliyle burcunu okuyor ve o özellikleri sahipleniyor. Burcu diyor ki, şu tarihler arasında doğanlar cömert olur, kıskanç olur. Cömertlik bir örtüdür, muhtara aittir, muhtarın bir özelliğidir! Kıskançlık ta öyle, o da "A" yapıya aittir. O yorumlar "A" Takdim Formu "BEN" dosyalarının ne cins olduğunu anlatır. Nasıl dilenmişseniz, Hakk dosyalarınız doğum anında ona göre gökyüzünün yıldız kompozisyonundan etkilenerek iz düşümlenir, kopyalanır. İz Düşüm Dosyalar o kompozisyonundan etkilenir. Bu etki sonucu ortaya çıkan özellikler Hakk yapıya değil, vehmin zulmetine aittir. Eğer bunları önemser, hayatınıza bunlarla yön vererseniz "A" yapıyı güçlendirirsiniz. İşin bir yanı budur. Bir diğer yanı da şudur: Dedik ki astroloji astronomi biliminin verilerini yorumlar. Bu astronomi bilgilerini yorumlayan kim? Sünnetullah'ı herkes tespit edebilir; muhtar olan da, olmayan da! Astronomi verilerini veya diğer sünnetullah'a ait kanunları, mesela yerçekimi kanununu muhtar olan da bulabilir. Bu bir Sünnetullah'ı Tespit'tir. Muhammedi anlayış şunu önemser. Bir Sünnetullah tespit ettiğin zaman onunla El Hüsna'yı tasdik ettin mi? Leyl Suresi 8 ve 9'u okumuştuk: Onlar cimridir, vermezler ve El Hüsna'yı tasdik etmezler. Evet, El Hüsna'yı tasdik

ettin mi? Yani; bulduğun şeyi, tesbit ettiğin Sünnetullah bulgusunu Allah'ın ilmindeki Esmâ Alemleriyle ilişkilendirip bir Esmâ Kuralı olarak mı gördün, yoksa başka bir şeye mi bağladın? El Hüsna'yı tasdik etmeyen onu başka bir şeye bağlar. Tesadüf'den tutun da çok geniş yelpazede birçok şeye bağlar, El Hüsna'yı tasdik etmez, perdelenir. Bir varı tesbit etti, dünya yuvarlaktır dedi, dünyanın bir yerçekimi vardır dedi. Bunlar hep birer bulgudur ve doğrudur. Bu bulguları yorumlayan kim? "A" Takdim Formu "BEN" yorumlarsa olmaz. Çok önemli olan şudur: Size yorum yapan kişi size kendi karakterine, kendi tanrılığına göre yorum yapar. Bunu önemseyin. Burçları önemsemekle siz, tanrılığını ilan etmiş birisinin bilimsel bulguları kullanarak yaptığı yorumlarla hayatınızı dizayn ediyorsunuz. Olabilir mi? Ne zaman olur? Eğer siz "A" Takdim Formu "BEN" olarak yaşamaktan memnunsanız olur, o zaman onlar çok önemli ipuçları olur. O yorumlar "A" yapıdan kurtulmak isteyen kişi için de önemli bir ipucudur. Hem de o kadar önemli ipucu ki, yararlanmak isterseniz, burçların ana kuralları sizin asi yapınızın bir özelliğini anlatır, onun sizdeki bir özelliğini yorumlar. Bu yorumlar elbette birçok tecrübeden, gözlemden kaynaklanan bulgulardır. Burç özellikleriyle ilgili olarak bilimsel bulgu haline ulaşmış ana tespitler vardır. Ama bu bulgular sizin Hakk yapınızı tarif etmiyor, vehim zulmeti olan dosyalarınızın özelliklerini söylüyor. Amacınız onlardan kurtulmaksa kurtulacağınız şeyi tanımak için, "Demek ki, tanrılığımın bir özelliği bu, onu buradan yakalayayım" deyip mücadele için onu ipucu haline getirebilirsiniz. Böyle yapmaz da ona sahip çıkarsanız muhtar olursunuz. "Ne yapayım benim burcum bu, ben böyle yaparım" diyor, sahip çıkıyor. Kişi daha nasıl muhtar olsun? Kurtulmayı bırak, elimden gelen bir şey yok diyerek onlara sahip çıkıyor. Oysa, kendisi için ipucu. Öğrenip, yok edilmesi gerekiyorsa o özelliği yok etmesi gerekiyor. Hakk yapıya hicret ettirilmesi gerekiyorsa hicret ettirmesi gerekiyor. Örneğin burcunuz size çok fedakâr diyorsa, size tanrılardan takdir alma yolu kolaylaştırılmış demektir, burcunuz gösteriyor. Veya çok çalışkan diyorsa, "Ben bu çalışkanlığı, bu fedakârlığı, bu gayreti nasıl Allah yolunda kullanır da nura çeviririm?" deyip, o özelliği tanrının elinden kurtarma çalışmaları yapmalısınız. Burçlara lütfen böyle yaklaşalım. Burçlarla ilgili yorumlardan yararlanırken kader gerçeğini yok sayıp, sanki kader yokmuş gibi, sanki İnsan-30 yokmuş gibi korkup telaşlanmayın! "Şu yıldız şuraya gitti ne yapacağız, bu yıldız geldi ne yapacağız?" haline bürünmeyin. Bunlar "A"nın korkularıdır. "A" burçlardan korksun! Çünkü "A" yapıyı zaten gökyüzü yönetir. Ama "B" yapı gökyüzünü yönetir. Daha önce bunu çok geniş anlattık.

“A” yapıyı size cazip kılan, sizi o küfre âşık yapan çok önemli ipuçları vardır. Onu ayakta tutan önemli şeyin birisinin ÖFKE olduğunu, bir diğersinin de CİNSELLİK PLATFORMU olduğunu hep paylaştık. Öfkeyi detaylı konuştuk ama cinsellikle ilgili çok açıklama yapmadık. Önemine, tehlikesine vurgu yapıp geçtik. Hafif bir tanımlama yapalım, sonra genişletiriz.

Cinsellik deyince onun zulmetini kastediyoruz. “B” Takdim Formu “BEN”in de cinsiyeti/cinselliği var. Bu bir vehim. Bu vehim, bu ilmî surette ne dilenmişse o şartlarla Kendini Hissetme Duygusu’ndan yararlanarak kendini öyle sanar. Siz Kendini Hissetme Duygusu’nu çözüp onu kendinizde saflaştırmadan, onunla tanışmadan idrakınız ileri gitmez! Kendini Hissetme Duygusu’nu önemseyin. Bu ilmî surete dışılık dilenilmişse o dileme gereği arzda bulunan genler o doğrultuda çalışacağı için o sınırlar ve şartlarla Kendini Hissetme Duygusu o şartlar yüzünden “Dışiyim” der, erkek dilenilmişse “Erkeğim” der. Muhtariyeti Tercih Gücü ile birlikte dosyaların Çevresel İz Düşüm’ü oluşturulurken, yani sağ dosyalar sol dosyalara kopyalanırken cinsellik de kopyalanır. Muhtarlığını ilan eden yapı zulmete kopyalanan her dosya gibi o dosyayı da kullanır. Bir şeyin günahından, yanlışından kurtulmak için o şey neyse önce onun zulmetini iyi tarif etmek gerekir. “Bunun zulmeti nedir, onun bu sol dosyalar içerisindeki açılımı, görüntüsü nedir, onu tarif etmek gerekir. Onu tarif ederseniz fonksiyonsuzlaştırabilirsiniz. Aksi halde haberiniz olmaz, o zulmet dosyası çalışır.

Cinsellik deyince yalnızca “dışi” düşünmeyin. “A” Takdim Formu “BEN”in cinsiyeti neyse muhtariyetini sunarken cinselliğinden yararlanır, “Ben varım” derken cinsiyetini takdim eder, cinsiyetini takdim etmekten tarif edemeyeceğiniz bir haz alır. Neden tarif edemeyiz? Tatlar ve hazlar tarif edilemez. Haz almanın kaynağı ve mekanizmasıyla ilgili, kaynaklarda rastlamayacağınız bir bilgiyi de kanaatim olarak belirteyim ki kayıtlara öyle girsin. Allah “Ben Gizli Bir Hazine idim, bilinmek istedim” buyurdu. Bilinmek isteyince iki şey meydana geldi. Bilecek olanlar, yani “BEN” diyenler. Çünkü birinin bilmesi için “BEN” demesi lazım. “B” yapıya bunun için “BEN” deme izni verildi ve haddi aşma denildi. Bir de özelliklerini sergileyen âlem yaratıldı. Özelliklerin, sonsuz ve sınırsız manaların vücut bulduğunda ef’al âleminde gözükmesi için çokluk/kesret dediğimiz âlem meydana geldi, özellikleri sergileyen âlem olarak. Bu Allah’ın dileğiydi. İşte bu dilek ilmî surette de vardır. “Gizli bir hazine idim, bilinmek istedim” özelliği ilmi surette de var, bu yüzden o da bilinmek istiyor. Bu seksle ilgili değil, bilinmek istiyor. Zulmetteki kişi de bilinmek istiyor; kalçam şöyle, bacağım böyle... Veya bilinmesinden

korkuyor; şuramı görürlerse beğenmezler, bedenime/muhtariyetime şöyle derler. İlahlığın özelliğidir; bilinmek ve övülmek ister, onunla anılmak ister.

Günümüzün popüler yazarlarından birinin bir araştırması günlerce konuşuldu. Yaptığı şu: Tesettüre girip tesettürlüler arasında yaşamak. Nasıl yaşıyorlar, nasıl davranıyorlar diye bir inceleme yaptı, tespitlerini de yazdı. Bir cümlesini size söyleyeyim. Bu araştırmayı yaparken tamamen örtünmüş halde yolda yürüyor, hiç alışmadığı bir şeyle karşılaşılıyor: Kimse ona bakmıyor! “A” Takdim Formu “BEN” kapsamındaki dürüstlüğüyle bulgusunu söylüyor, cümleye çok dikkat edin: Yok gibiyim! Halbuki var zannettiği şey de başka bir şey gibi ya. Farkında değil, “yok gibiyim” diyor. Kendisini neden yok gibi hissetti? Diyor ki; “Ben yürürken bana bakılmasına, benden etkilenilmesine, onunla tarif edilmeye alışığım! Bu halimle bana bakan yok! Var mıyım, yok muyum belli değil!” Müthiş bir tespit.

Şimdi size dönelim: Ey Mübarekler! Siz zaten yok olmak için çalışmıyor musunuz? Zulmetten kurtulabilmek için, onun yokluğunu yaşayabilmek için bu yolda değil misiniz? O var olmaya çalışıyor, var olmak istiyor, tamam! Varım ve Muhtarım diyen için o tespit gayet doğru, bu yüzden iddiasının gereğini yerine getirecek! Ama siz? Siz zaten zulmetinizi yok etmeye, yok olmaya adaysınız. Niye cinsellikle ilgili var olabilmek için çırpınıyorsunuz? Rabbiniz yasakladığı halde! Edeb Perdesi’ni hatırladınız mı? Hakk yapıyı çevreleyen o Edeb Perdesi kişinin hazinelerini korumasının zahiri halidir. Siz -erkek veya dişi- bunu hiçe sayarak belli olsun diye gayret ederseniz zulmete düşer, perdelenirsiniz. Takdir görebilirsiniz! Ama takdir edene ve takdir gördüğünüz yere bakın, çünkü mükâfatı oradan alacaksınız! Cinselliğin zulmetiyle ilgili bir farkındalığın başlaması için böyle bir giriş gerekiyordu. Lütfen tefekkür kapılarınızı bu konuda çalıştırın. Ölüm gelmeden açın, bir an önce.

Bu konu özellikle kadınların müflis olmalarına yol açan çok önemli bir noktadır. İnciri çuvala dizmek zordur, onun için marketlerde kasalarda durur. Bir çuval inciri güzelce dizmek çok zordur ama bir hanımefendi bir çuval inciri yapar. Fakat bu kapsamda bir yanlış hareketiyle bir dokunur, hepsi birbirine karışır, bir çuval incir kötü olur. Bu yüzden bir çuval inciri batırdı denir. Niye bir çuval cevizi batırdı demiyorlar? Bu, bir çuval inciri batırtacak önemlilikte bir şey olduğu için. Lütfen önemseyin. Cinselliğin zulmeti özellikle bir hanımefendi için bir çuval inciri bozan bir haldir. Eğer bu yoldaysanız, vehmin zulmetinden kurtulmak istiyorsanız bu dosyayı önemseyin! En azından şu noktadan başlayın, hemen: Hatlarınız belli olacak şekilde yürümeyin. Bunu buyuran Rabbiniz, lütfen özen gösterin. Rabbiniz böyle

buyuruyor. Yaşantınızı oluştururken çoğu zaman “kim ne der” diye düşünüyorsunuz. “Kim ne der” endişesi “Rabbim ne der” muhabbetine dönerse kazanırsınız. “Kim ne der?” kaygısını “Rabbim ne der?” haşyetine çevirirsek kazanırsınız.

Sağ ve solla ilgili daha önce bir giriş yapmıştık, şimdi bir iki örnek verelim. Dedik ki esas yer sağdır. Çevresel iz düşüm olan vehmin zulmeti ve yaşantısı soldur. O hallere bir dosya olarak bakarsak onlara Sağ ve Sol Dosyalar diyebiliriz. Sağ ve Sol’u anlamak üzere ayetlere baktığımızda övülen bir grup görürüz; Ashab-ı Yemin, Sağcılar. Onların günlük hayattaki veya dünyadaki siyasi imajlar olan sağcı ve solcularla hiç ilişkisi yoktur, hiç ilişkileri yoktur. Hele muhafazakâr kelimesi İslamiyet’le hiç ilişkili değildir. Müslüman muhafazakâr/statükocu olmaz, bir şeyi durdurucu olmaz. Bir hristiyan elindeki zamanla eskidiği için muhafazakâr olabilir, başkaları da. Onların ellerindekiler değişti, Muhammedi Bakış geldi! O elindekini korumaya çalışıyor, değişikliğe ayak uydurmuyor, muhafazakâr budur. Müslüman her an yeni şandadır, muhafazakâr olamaz. Aksi halde yenilenemez! Dünya rejimlerinin ulaşmak istediği demokratik yaşantı bile Muhammedi Bakış’ın en alt seviyesindedir. Muhammedi Bakış onun üstüne bina edilir, yani ondan çok ileridir. Bizim anlattığımız sağ ve sol da çok farklıdır, Hakk ve Batıl yapıyla ilgilidir. Ayetlerdeki ashab-ı yemini/sağcıları ve ashab-ı şimali/solcuları lütfen Hakk ve Batıl olarak kendinizde düşünün. Öteye bakıp sağcı solcu aramayın, yanılırsınız! Kendinizdeki sağ ve sol dosyalara bakın. Sizi kabirde sorguya çekmek üzere gelecek meleklerin isimlerini ve özelliklerini inceleyin! Neden bir değil iki melek geliyor? Dosyalarınıza göre! İki tip dosyanız var.

İslamiyet’te/Muhammedi Bakış’ta vermek çok önemlidir. Hatta sağ elin verdiğini sol el bilmez. Bu eller “A” takdimiyle “BEN” diyenin sağ ve sol eli değildir. O idraktaki birinin “Verdiğimden diğer elimin bile haberi olmasın” demesi değildir. SAĞ ELİN VERDİĞİ ifadesine dikkat edin, “sol elin verdiğini” denilmemiştir. Demek ki SAĞ dosyalarla vereceksiniz, muhtarın eliyle değil. “B” Takdim Formu “BEN” eliyle vereceksin ve verdiğini sendeki muhtar yapı bilmeyecek, sahip çıkmayacak, onun haberi olmayacak, sol dosyalarda o gözükmeyecek! Böylece; sağ elin verdiğini sol el bilmemiştir olur. Kimde? Sendede! Demek ki sen; bu kimin eli, bu hangi el diye kendini yoklayacaksın! Bir işi yaparken “B”in eliyle mi, “A”nın eliyle mi yaptığını merak edeceksin. Şu müjdeyi de fark edelim: Eğer kişi “A” Takdim Formu “BEN”den kurtulmayı hedef edinir ve öyle bir hayata başlarsa veli muamelesi görür, artık onun eli SAĞ EL’dir. “Ben ne zaman nefsi mutmaineye yerleşip veli olacağım ve elim sağ

el olacak” demeyin, bunu hedef edindiğiniz andan itibaren veli muamelesi görürsünüz. Veli değildir ama o muameleyi görür. Artık onun eli sağdır. Hedefine göre, neyi yaşama gayretindeysen, elin o hedefe göre sağ veya sol olur.

Hiç veli gördünüz mü? Söyleyeyim, salâta velisiniz! Kesin! İdrakında olmasanız da salâta durdunuz mu nefsi-i mutmainedesiniz; farkında olun veya olmayın. Mutmaine’de olmadan secdeye gidemezsiniz. Dünyada bu kadar haşmetli ve muazzam bir iştir salât. Salâta durduğunuz zamanki halinizin ne muhteşem bir şey olduğunu fark edin. Öyle bir iştir o.

“Sağı solu belli olmayan” ifadesini duydunuz, “Onun sağı solu belli olmaz” denir. “A” Takdim Formu “BEN”in sağı solu belli olmaz, yani tanrının ne yapacağı belli olmaz. Tanrı mı değil mi belli değil! Bir Hakk yapı gibi gö-zükür, bir tanrı gibi. Karar vermemiş, hedef koymamış; hedefsiz! Muhammedi Bakış’ta, “B” kapsamında olup da sağı solu belli olmayan öyle değildir.

Ayetlerde bir tarif geçer; sağ elinizin sahip oldukları. Birşey anlatılır, sonra bir ruhsat, bir izin çıkar; sağ elinizin altındakiler müstesna, sağ elinizle sahip olduklarınız hariç denir. Neye Sağ Dosyalar’la sahipseniz, neler Sağ Dosyalar’ınız içindeyse onlar hariç demektir. Eğer bir şeye muhtar zihniyetle sahipseniz ona ruhsat yoktur, o uygun görülmez; o sol dosyaya ait eldir. Eğer kişi “A” takdimiyle, muhtar yapısıyla bir şeye sahipse ona izin verilmiyor. “B” Takdim Formu “BEN”le sahip olduklarınızda şu haklarınız var” deniyor.

Vermek ve cimrilik tariflerini Leyl Suresi’nde gördük. Vermek ve cimrilik denince “A” takdimiyle yaklaşmayın, vermekle ulaşacağınız gerçek verme nedir, cimrilikle ulaşacağınız gerçek cimrilik nedir onu sorgulayın. Vermenin şimdi son noktasını söyleyelim. Gerçek verme “A” Takdim Formu “BEN”in iddiasında bulunduğu muhtariyeti vermektir. Ayette “Onlar veremezler” denilen budur. Mallarını mülklerini çok kolay verirler ama muhtariyetlerini veremezler. “Muhtarım, hür iradem var. Allah’a ait bir mülk bana ait de bir mülk var” manasında inanır ve yaşarlar. Kendilerinin mülkü ve gücü vardır, onlar da hüküm verirler. Oysa Kur’an çok açıkça “Mülk Allah’ındır, güç Allah’ındır, hüküm Allah’ındır” diyor. Muhtariyetini ilan eden kendisine/tanrıya da Mülk, Güç ve Hüküm verdirir. Kendini şöyle kandırır: “Gücüm var ama Allah için kullanıyorum. Mülküm var ama Allah için kullanıyorum. Hüküm veriyorum ama Allah yolunda.” Kendini, “A” Takdim Formu “BEN”ini böyle avutur. Muhammedi Bakış’ta vermek, iddiasında bulunduğu sözde

muhtariyeti vermektir, esas verme budur. Cimri muhtariyetini veremeyendir. Bu bakışla yaklaşıncı ayetleri çok kolay çözeceksiniz.

Müttaki ve Müstağni iki Kur'ani tabiridir. Müttaki korunmak isteyen, korunandır. Müstağni korunma tedbirlerini önemsemeyen, korunmayan. Müttaki "A" Takdim Formu "BEN" in, muhtariyetin hal ve hareketlerinden korunmaya çalışır. Önce ondan korunulur, başlangıç budur, müttaki korunmaya böyle başlar. Onu bu işe başlatan ise nefis-i levvame sürecidir.

Euzü billahi mineş şeytanir raciym, Bismillahi'r Rahmanir Rahiym. "Elif Lâm Mîm, zalikel kitabu la raybe fiyh hüden lilmüttakin, elleziyne yü'minüne Bil ğaybi ve yukimunes salate ve mimma razaknahum yunfikun, velleziyne yü'minüne Bi maünzile ileyke ve maünzile min gablik, ve Bil ahireti hüm yukinun, ülaike ala hüden min Rabbihim ve ülaike hüm'ül müflihun." Sada-kallahul Aziym. (Bakara; 1-5)

"Elif Lam Mim" çok farklı bir konu. İnşallah onu ileride derin görüşürüz.

"Hakkında şüphe edilmesi mümkün olmayan o (hakikat ve sünnetullah bilgisi) kitab korunmak isteyenlere gerçeği idrak etme kaynağıdır." Müttaki "A" Takdim Formu "BEN" den korunandır. Ve korunmak isteyen için kaynak hakikat ve sünnetullah bilgisi kitaptır. Hem Kur'an-ı Kerim, hem Evren ona bir kaynaktır. O kaynağı okumanın, çözmenin en önemli şartı hanifliktir. Kur'an'ı okumak, hadisleri çözmek için hanif/tahir olmak gerekiyor, elbiseyi temizlemek gerekiyor. Sol dosyalar ayet ve hadisleri çözemez. O dosyalarla nasıl meal yapılıyor, tipik bir örneğini çok önemli iki ayette göreceğiz inşaAllah. Eğer evren bilgisinden El Hüsna kapsamında yararlanabiliyorsanız hanif ve tahirsiniz demektir. Yararlanmak için El Hüsna'yı tasdik etmek gerekiyor. El Hüsna'yı tasdik etmeyen Sünnetullah'tan yararlanamaz! Yani o bilgiler onu Allah'a ulaştırmaz, tanrılara ulaştırır.

"İşte onlar (korunmak isteyenler) gayblarına (algılayamadıkları hakikate) iman ederler." Nereden bilip de gayblarına iman edecekler? Kendilerine duyuruldu, o duyurulana iman ederler. Duyurulmasaydı tanrı olduğunu nereden bilemezdi! Muhammedi Bakışın lütfuna, önemine ve hediyesine bakın. İnsan Esfele Safiliyn formatı, dünya yaşantı formatını o kadar benimsiyor ve ona o kadar âşık ki, onun tanrılık ilanı olduğunu öyle bilmiyor ki. "La ilahe" deyip reddetmesi gerekenin kendi tanrılığı olduğunu nereden bilebilir?

"(Müttakiler) ki, gayblarındaki hakikate iman ederler, salâtı ikame ederler (yaşanır hale getirirler) ve verdiklerimizden (Allah adına) infak ederler."

Ayetteki salât ikamesine bakalım, çünkü Levvame'nin direği salâttır.

“Sana vahyolunan kitabı oku (bildir), salâtı ikame et. Kesinlikle salât fahşadan ve münkerden uzaklaştırır. Elbette ki, Allah Zikri Ekber'dir. Allah, ne halde olduğunuzu bilir.” (Ankebut Suresi-45)

Salât kendini tanrı ilan etmekten (fahşadan), buna ait davranışlardan ve münkerden (Sünnetullah'a ters düşen şeylerden) seni uzaklaştırır. Salât ikamesinin Muhammedi Bakış'ın direği olduğu bize ayetle bildiriliyor. Kesinlikle salât fahşadan ve münkerden uzaklaştırır. Elbette ki Allah zikri Ekberdir. Allah zikri yaparsan, Allah'ı hatırlarsan Allah sana Ekberiyetini yaşattır. ALLAH'I HATIRLAMAK Allah yokmuş gibi yaşamamaktır. Bir işi Allah yokmuş gibi yaparsan hatırlamamış olursun. Allah yokmuş gibi veya Allah sanki Vahidül Ehadüs Samed değilmiş gibi davranırsan -bu kısım kaderle çok ilişkilidir- Allah'ı hatırlamamış olursun. Allah'ı hatırlar da davranırsan Allah Ekber'dir, sana Ekberiyetini yaşattır.

Bu ayetle ilgili şu hususu da söyleyeyim. “Sana vahyolunan kitabı oku, bildir, salâtı ikame et” ayetinde *kitabı oku* ifadesi *salâtı ikame et* önerisinden önce olduğu için, okumak, sohbet etmek salâttan önemli ve önceliklidir diyenleri duyuyorum. Bunu bazı bilim adamları din adına söylüyor. Ayetteki okumayı kitap okuma gibi anlayıp “okumak namazdan önemlidir” diye yorumluyorlar. Bu bakış seni salâttan uzaklaştırmak için çok müthiş bir şeytan aldatmacasıdır. “Vahyolunan kitabı oku, salâtı ikame et” ne demektir, bakın:

“Hakkında şüphe mümkün olmayan o (Hakikat ve Sünnetullah Bilgisi) kitab korunmak isteyenlere (gerçeği idrak ettirici) hudadır.” (El-Bakara-2)

Kitab korunmak isteyenlere, yani korunmak için salât ikame etmek isteyenlere salâtın önemini anlatacak bir kaynaktır. Ayet bize, okumak salâttan önemlidir demiyor ki. Onu tanrı uyduruyor. Öyle bir şey olamaz! Eğer kişi onların saptırıcı sözlerini dinlemeyip salâtı tercih etmişse tanrılar çok bozular. “Siz sohbetin salâttan aziz olduğunu bilmiyorsunuz herhalde” derler. Tamamen tanrısal ve tamamen saptırıcı bir yaklaşım! Salât hele de farz salâtsa, farz salât kastediliyorsa tam bir şaşkınlıktır bu. Nafile için belki olabilir, çünkü nafile sonra da yapılabilir. Kişiye “Şimdi dinle, nafileyi sonra yap” diyebilirsin, o da bir öneridir. Ki bir de onun eda edeceği nafile Allah indinde nedir, nasıl makbuldür, onu da bilemezsin! Sen nasıl “Benim sohbetim salâttan azizdir” dersin? Buna nasıl cesaret edersin? Salât hakkında

konusunca çok korkmak lazım! Çünkü, salât hakikatini fark edemeyenlere veyl olsun diyor.

Dilin uzmanı bir zattan dinlemiştim, Kur'an'da salât kelimesi on sekiz, on dokuz farklı manada geçiyor. Mesela destek manasına geliyor. Bir şeyi desteklemeye Kur'an bazen salât diyor. Geçtiği ayette ikame varsa, salât ikamesi diyorsa o namaz diye bildiğinizdir. Okuduğumuz ayette de ikame var. Salâtı ikame etmek ne demektir? İkametgâh kâğıdı neyi bildirir? Sizin yerleşik halinizi, adresinizi; daimi yerinizi bildirir, şurada oturuyor diye arayanın sizi bulmasını sağlar. Salâtı ikame etmek de böyle bir şeydir. Siz salât ikamesi sırasında tarif edileni yaparsanız, salâttan elde ettiğinizi salâttan sonraki hayatınıza ikame edersiniz. Salâtı ikame etmek onu yerleşik kılmaktır, hayata yerleştirmektir. Demek ki seccadeden sonra serbestsin değil! Salâttaki Edeb'i, salâttan sonraki yaşantına hâkim kılmak, ikame etmek gerekiyor. Bu çok önemli ve bunu dosdoğru yapmalıyız. Dosdoğru yapmak o işi yaparken kendini kandırmamaktır, onu Tam Davet'e -eksik olmayana- uygun yapmaktır. Tam Davet'e uygun yapmalısın. Sana bir davet, bir tebliğ yapıldı, salâtın o davete uygun olsun. Tanrılara göre olmasın, o noksan olur.

Ezan duasındaki Tam Davet'i biraz paylaştık, "Salât ikamesinin ve Tam Davet'in sahibi olan Allahım" diye başlayan o dua ilan ediyor: Bu davetin de salâtın da sahibi Allahu Rabbul Âlemîn'dir. Her şeyin sahibi zaten O'dur! Başka şeylerin sahibi olan mı var, neden salât ikamesinin sahibi denilmiş? Çok kısa ve anlamamızı sağlayacak bir örnekle bakalım. Nedir bu?

Fil Suresi'ndeki vakanın olduğu yıla o dönemi yaşayanlar Fil Yılı demişler. O dönemlerde zamanı belirleme günümüzdeki gibi değil. Çevreyi ve insanları etkileyen, unutulmayan, uzun yıllar akılda kalacak önemli olaylar referans gösterilip ondan şu kadar önce, şu kadar sonra gibi ifadeler kullanılıyor. Öyle birisi de Fil Yılı'dır. Fil Suresi'nde bahsedilen Fil Vakası'nın yaşandığı Fil Yılı aynı zamanda Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem'in doğduğu yıldır. Efendimiz'in doğumundan yanılmıyorsam 50-52 gün önce gerçekleşen bir olaydır. Bu sure neden önemlidir? Kur'an-ı Kerim'de eski Nebi ve Rasullere ait birçok kıssa anlatılır, o olayların toplum içinde bir şahidi yoktur. Onları Efendimiz'e imanla kabul ediyorlar. Ama Fil Suresi farklı! Bu sure geldiğinde Efendimiz (SAV) kırk küsur yaşında ve sureyi dinleyenler arasında Fil Olayı'nı görenler var, surede anlatılan olayı yaşamışlar var, bu yüzden önemli. Önemli yanlarından birisi bu! Efendimiz'in doğum yılında olmasının ayrı sebepleri var, ama konumuzla ilgili bu yanı önemlidir.

Hız. Aışe radyallahu anı buyuruyor ki, o filleri sürdüğü söylenen iki kişiyi Kâbe’de kör ve kötürüm olmuş dilenirlerken gördüm. Efendimiz (SAV) sureyi açıklarken o olayı yaşamış olanlar O’nu dinliyor. Sure şahitleri olan bir kıssa içeriyor. Bunları çok yanlış yorumlayanlar var. Kur’an’dan farklı mesajlar çıkaran ama esas mesajı göremeyen bakışlar için söylüyorum.

Efendimiz (SAV) döneminde yaşayan bir kişiden bahsedilir. Efendimiz buyuruyor; “O tek başına ümmetsiz diriltilecek.” İsa aleyhisselam ile Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem arasında rastlayan bir statüde ümmetsiz diriltilecek. Akılsız, deli zannedilen bu kişi İbrahim aleyhisselam dinine sımsıkı bağlı bir hanif. Hanıflığı Efendimize risalet gelmeden önce yaşayan bir zat.

İnsanların Kâbe’ye olan bir iştıyakı hep var. Ki, henüz İslamiyet olmadığı halde böyle bir iştıyak var. Kâbe böyle bir cazibe oluşturduğu için bir komutan, ben orayı yerle bir edeceğim diyor. Onun orayı yerle bir etmesi için de başka devletler ona yardımda bulunuyor. O zamanın çok güçlü silahları olan filleri verenler var. Fillerin görünüşü, haşmeti, yürüyüşü, savaşdaki desteği yüzünden Ebrehe’nin ordusu bir Fil Ordusu. Fil’i olan bir ordu olarak ürpertiyle anılıyor. Geliyor, Kâbe’ye yaklaşıyor ama bakıyor ki Kâbe’yi koruyacak bir asker, bir güç yok! Bunları tefsirlerden bulur okursunuz, ben ana konuya gelmek için özetlemeye çalışıyorum. Efendimiz (SAV) in dedesi Abdülmuttalib o zaman bilinen önder kişilerden. Fiziksel güzelliğiyle ve haliyle çok ünlü. Onu tarih kitapları Güzeller Güzeli diye tanımlıyor. Efendimiz’in Babası’nı da öyle tanımlıyorlar. Dedesi “Kâbe yerle bir olacak” diye üzüleniyor. Gücü yok, ordusu askeri yok, kendisi de yaşlı. Kâbe’nin Kapısı’nın Kulbu’nu tutuyor, “Allahım” diyor. Tefsirlerde “Allahumme” manasına “Humme” dediği yazar. “Allahım burası senin. Burayı koruyacak hiçbir gücümüz yok. Burası senin, burayı sen önemsedin. Sen önemsedğin için biz önemsedik. Ama koruyacak halimiz, gücümüz yok. Kendi yerini koru” diyor ve halkla birlikte dağ tarafına çekiliyorlar. Bu arada yaşanan olaylardan birisi de şöyle: Savaş için gelenler Efendimiz (SAV)’in dedesinin iki yüz kadar hayvanını alıp götürüyorlar. Onun bu halini, etrafta sevilmesini duyan Ebrehe merak ediyor, onu önemsiyor. Dedesi onları Ebrehe’den istemeye gidiyor; askerlerin hayvanlarını almış, onları istemeye geldim diyor. Ebrehe onu duyduğu bildiği için karşılarken büyük hürmet gösteriyor. Ama talebini öğrenince bre diyor, gözümde çok büyüktün ama sözlerinle çok küçüldün. Ben sizin yerinizi yıkmaya geldim, sen koyunlarının derdindesin. Dedesi; “Koyunlar benim, orası Allah’ın. Ben bunları koruyabilirim ve istiyorum. Orası Allah’ın.” Ebrehe ni-

hayet hücum emrini veriyor. Filler bir tehlike seziyorlar ve kıpırdamıyorlar. Hayvanların sezgisi! Hareket ettirebilmek için çok uğraşıyorlar ama filler hücumu geçmiyor, ürküyorlar. Sonra Ebabil Kuşları gözükmüyor takım takım. O kuşları görenler özelliklerini tarif ediyor: Denizlerden doğru geldiklerini, ellerinin bir avuç gibi olduğunu, ağızları ve ellerinde olmak üzere üçer tane koyun dışkısı büyüklüğünde Sicciyl Taşı denilen çamur getirdiklerini ve onları savaşa gelenlere fırlattıklarını, o taşların onların kafalarından girip sırtlarından mermi gibi çıktığını, taşın değdiği kişilerin yere düştüklerini tarih kitapları anlatıyor, şahitleriyle. Yorumlar da yapılıyor. O çamurların aslında birer virüs bombası olduğu, ondan sonra çiçek, kızıl, kızamık gibi hastalıkların yayıldığı, bu taşların isabet ettiği askerlerin etlerinin çürüyüp düştüğü, Ebrehe'nin gidip haber vermesi gereken yere kadar etleri düşe düşe gittiği, en son kalbinin harab olduğu anlatılıyor. Tefsirlerden bakabilirsiniz. Burada anlatmak istediğim şey Sahiplik. Kâbe'nin sahibinin Kâbe'yi nasıl koruduğu! Allah'ın sahibi olduğu şeyi nasıl koruduğu! Sahipliğin ne olduğu! Sahip olunana kimin sahip çıktığı! Sistemin nasıl çalıştığı! "Sahib" derken ne kastedildiği.

"Allahümme rabbe hazihid da'vetit tammeti; ikame edilen salâtın ve Tam Davet'in Sahibi!" Salât ikame ederken nasıl bir sahiplik var? Nasıl bir sahibin işiyle meşgulsünüz? Sahib'i Allah olan nasıl bir iştesiniz? Nasıl salât ikame ediyorum diye hayatınızı inceleyin. Yaptığınız işleri baştan aşağı en titizinden en uyduruğuna kadar sıralayın. Dikkat edin salât listenin altında çıkmasın, en uyduruk o çıkmasın. "Salâtı da araya sıkıştırırım, hallederim. Üstüme başıma çok özen gösteririm, seccadeye nasıl rast gelirse öyle giderim" demeyin. Elbisem kir mi, değil mi önemli değil diyen bir halde olmayın, lütfen. Salâttan elde ettiğinizi hayata ikame edeceksiniz, böyle olursa ne ikame edeceksiniz? "Neyi ikame edeceğimi bilmiyorum, bir şey elde edemiyorum ki?" diye düşünmeniz ilk başlarda çok normaldir. Böyle bile olsa salâttan sakın vazgeçmeyin. Çünkü orada Veli noktasındasınız. Bu hal salât gereği bir lutuftur. Veli olmak istemiyorsan bir an önce bitir kurtul. Ama bütün gün veli olmak için çırpın, dünyanın kitabını oku, tesbihini çek, tam veli üniformasını giymek için seccadeye geçeceğinde geçsem mi geçmesem mi demek olur mu? Camı sildikten sonra mı kılsam, yemeği pişirdikten sonra mı?" diye düşünmek "A"nın işidir, şeytanın işidir. Şeytaniyet seni oraya göndermek ister mi? Efendimiz mirac yaşamasını diye önünü kesmeye çalışıyorlar, senin miracın da bu, ister mi hiç? Onu tanı, izini sür ve nefesini kes onun!

Salâtta nasıl bir şey almalıyım ki hayatıma yerleşsin, hâkim olsun? Bunun en önemli ve olmazsa olmaz şartı Haşyetullah'tır. Her kapıdan haşyet çıkıyor değil mi? O öyle bir şey ki, eğer siz ilmî surete haşyetullahı yaşatırsanız, haşyetullah hayat tarzı olursa "A" Takdim Formu "BEN" diye anlatığımız iz düşümle kopyalanan sol dosyalar paramparça olur. Ayet "Allah haşyeti o dağı paramparça eder" diyor. Haşyetullah bizim için bu kadar elzem bir şeydir. Ona ulaşmak için önce "Ben Haşyet duyuyorum" demelisin. Ne olduğunu bilmesen de "Ben haşyet duyuyorum, ben Allah'tan korkuyorum" de. "Nasıl korkuyorsun?" derlerse, "Korku kapsamında ne varsa hepsiyle Allah'tan korkuyorum" de. Bunu önce kendine söyle! Sonra beynin doğru korkmayı öğrenir. Başka korkuları bile tanrılara bırakmayın. Ne tür korku biliyorsanız hepsiyle Allah'tan korkun. Önce Allah'tan korkun. Sonra? Sonra da Allah'tan korkun. Hep korkun!

Haşyetullah neden bu kadar önemlidir. Şöyle bir soru aklınıza şu gelebilir: Kabir hayatında bu halimiz olmayacak, nasıl cevap vereceğiz? Bu dil, bu fiziksel hal yok, nasıl olacak? Kabir hayatını detaylı gördük, orada Muhtariyeti Tercih Gücü kalmıyor. O zaman sendeki bilgi kaydı nasıl çalışacak? Kabir hayatında ne soruluyor bilmek lazım. Kabir sorusu "Rabbin kim, Nebin kim?"dir. Bu kadar. Bu sorulara cevap verebilmek için yaşarken o bilgileri haşyetullah bandına kaydetmiş olmanız gerekir. O bilgiler haşyetle kaydedilmişse çalışır. Orada diğer kayıtların hepsi kalkar. Din adına yanlış bir sevgi deryasına, relaksa düşenler bu bilgileri bir rehavet, bir relaks içinde öğreniyor. Böyle öğrenilmiş bilgiler Muhtariyeti Tercih Gücü elinizden gittiğinde size yaramaz, sizden cevap olarak çıkmaz. Sizden çıkacak bilgi ancak haşyetullahla kaydettiğiniz bilgidir. Bu yüzden haşyetullahı önemseyin. Onu yakalamak ve tanımak için gece uyanmalarından yararlanın. Uyanın, haşyetullahı yakalayın ve hayatınıza ikame edin. Salâtta "Ben rehavette miyim, haşyetullahta mı?" diye kendinize sık ve hızlı kontroller yapın. Mutlaka haşyetullahla salât ikame edin, mutlaka! Başlangıçta her hali öyle olmayabilir ama bir zaman sonra salâta gelirken bacağınız titremeye başlar. Salât ikame ederken, seccadenizde haşyetullah sizi kaplar ve salât boyunca devam eder. Haşyetullahı salâtta yaşarsanız, salâtta sonra onu hayata ikame edersiniz. İkame edeceğiniz budur. Salâtle kazanıp hayata ikame edeceğiniz budur, edindiğin haşyetullahı hayata ikame edeceksin. Salâtta kazandığın haşyetullahı seccadeden kalkınca hayatına ikame edersen sendeki "A" çalışmaz. O "A" Takdim Formu "BEN"i paramparça etmiştir. Ne kadar haşyetullah ikame ediyorsan o iş o kadar dosdoğru olur ve "A" yapıyı o kadar parçalar.

Salâtle depoladığınız haşyetullah başlangıçlarda yaklaşık üç saattir. Eğer haşyetullah depolamayı başara bilmişseniz salâttan sonra üç saat kadar o haşyetullahı kullanırsınız. Sonra “A” Takdim Formu “BEN” yine canlanır. Tam o anlarda, o canlanmadan devreye salât girer. Bildiğiniz farz salâtlar veya size cazip kılınmış nafil salâtlar sizin haşyetullah depolamanız için devreye girerler. Bu neye benzer? Yıllar önce olsaydı bu örneği veremeycektik. Telefonunuzun pili zayıfladığında şarj olsun, tekrar kullanayım diye onu hayata ikame edebilmek için şarj ediyorsunuz değil mi? Haşyetullah açısından seccadedeki salâtlar da ilmi surete haşyetullah şarjlarıdır. Telefonu şarj için taktığınızda temaslarını önemsemediyseniz, yani prize yarım taktıysanız, priz burada fiş oradaysa, kabloda temassızlık varsa ilk bakışta o işi yapıyor görünse de düzgün şarj olmaz. İkide bir o temassızlığı düzeltmeniz lazım. Haşyet de ikide bir gelip gidiyorsa böyle olur. Salâtta mutlaka haşyetullahı yaşamalı ve o haşyetullahı hayata ikame etmeliyiz. Bunun olup olmadığının belirtilerinden birisi şudur: Siz salâtta Allah’la öyle bir sohbet olursunuz ki o salâttan sonra da devam eder. Yoklayın kendinizi: Salâttan hemen sonra dünyayla mı sohbettesiniz? Yoksa Allah’la sohbet devam mı ediyor?

Salât için bazı ipuçları paylaşacağız, bunları salâtle ilgili daha önceki bilgilerinize ve halinize ekleyin inşaAllah. Hadislerden öğreniyoruz ki, salâtlar arasında küçücük de olsa beklemek lazım. Salâtın sünnetini, farzını, son sünnetini selamdan sonra hemen kalkarak, hemen diğerine başlayarak peş peşe ikame etmeyin. Efendimiz onu yasaklamıştır, bazı kavimlerin geçmişte bu yüzden helak olduklarını söylemiştir. Efendimiz (SAV) peş peşe yapmayın diyor. Buna rağmen, bir zat Efendimizin mescidde bulunduğu bir anda selam verip hemen kalkıp yine salâta duruyor. Hazreti Ömer -Faruk ya- gidip “Rasulullah ne demişti” deyip oturtuyor. Peş peşe salât ikame etmeyin, zaten haşyetullah buna müsaade etmez. Eğer salâtta haşyetullahı yakalamış ve yaşamışsanız hemen kalkıp salâta durmaya haliniz olmaz. Yeni bir şarj için soluklanma ihtiyacı duyarsınız. Haşyetullah depolamıyorsanız yüz rekâtlık salâtı peş peşe yapabilirsiniz. Ama salâtta haşyetullahı yaşamayı ve depolamayı gerçekleştirebilmişseniz onun vücudunuzdaki halini görür, onu sindirmek gerektiğini hissedersiniz. Bu yüzden, selam verince bir küçük ara vermek teşvik edilmiştir. “Salâvat getirir, Ayet-el Kürsü okursun” gibi öneriler aslında bu işi de teşviktir.

Sağ ve solun vücudun sağ ve soluyla da ilişkisi var. Sağ ve sol yanlarınızın ürettiği arzularla, onların istek ve enerjileriyle sağ ve sol dosyaların ilişkisi

var. Efendimiz (SAV) buyuruyor: “Rahatsız olduğunuz, hoşunuza gitmeyen bir rüya görürseniz sol tarafınıza dönerek üç kez tükürün.” Bu tükürme bildiğiniz tükürme değildir. Sol tarafı reddetme, kötü görme, ona taviz vermemeye bakışıdır. Sol tarafın getirdiği telkinlere “tuu” demektir. Sol taraf “A” Takdim Formu “BEN”le ilgili cazibelerin vücudumuza en çok yaklaştığı, esas yaklaştığı yöndür. Hadis bize onu önemsemeyip, sağ yana dönüp hayr duasında bulunmayı öneriyor. Hadisteki manayı artık daha iyi yakalayabiliriz.

-Rasulullah Efendimiz'in gece Teheccüd, Vitir, sonra da sabahın sünnetini kılıp mescide geçtiğini okumuştum. Peş peşe olmuyor mu?

“Peş peşe kılmayın” şudur: Selam verince kalkıp hemen diğerine başlamayın. Bitirince “Allahümme Entes Selamü ve minke's Selam, Tebarekte ya Zel Celali vel İkrâm” dersiniz, bir salâvat getirirsiniz, bir dua yaparsınız, sonra kalkar diğerini kıalarsınız. Böyle biraz soluklanmak önemlidir. Hatta evliyaulah önerir ki; salât bitiminde selam verdiğinizde hemen kalkmayın, eklemeleriniz yerindeyken kıpırdamadan biraz durun ve öyleyken okuyun. Özelikle tanrıya fırsat tanımama açısından bunun çok önemli bir getirisi olduğu söylenir. Çünkü salâтта Tanrı Sistemi de gayet yoğun çalışır. Efendimiz'i Mirac'da engellemeye çalışan Şeytaniyet Sistemi'nin çalışması gibi çalışır. Çalışan bu sistem yüzünden Ehlullah şunu da önerir: Salâтта “Allahuekber” deyip bir diğer pozisyona giderken boşluk bırakmayın, hareketleri birbirine bağlayın, araya boşluk girmesin, “A” Takdim Formu “BEN” araya düşünce sokup aklınızı karıştırmayın. Zaten amaç “A” Takdim Formu “BEN”i devreden çıkarmak değil mi? Salâтта o devreye giremez ama parazit yapar.

Efendimiz'in Vitir Salâtı'nı yatmadan önce veya gece kıldığı farklı haller bildiriliyor. Ne zaman olursa olsun salâtların arasına dua ve salâvat koymak gerekir, küçücük bir ara vermek gerekir. Hemen peşine acele edip kalkmak haşyetullah açısından önemlidir. Mesela tesbihatı ve duayı özellikle salâtın farzının peşine yapmak lazım. Çünkü ana salât farzlardır. Hadislerde Sübhanallah, Elhamdülillah, Allahuekber tesbihatı farzdan sonradır.

Şimdi bir hadisten de yararlanarak bir tarif yapalım: Sağ elinizi göğsünüze koyunuz, hatta avucunuzla kalbinizi hissedin. Ve İhlâs, Felak, Nas surelerini bu şekilde okuyun. Umulur ki, inşaAllah kalbiniz Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin operasyonuna benzeyen temizliğe uğrar. Bunu kanaatim olarak söylüyorum. Bu uygulamayı hadisten öğreniyoruz. Efendimiz bir sahabeye tarif ediyor: “Sağ elini göğsüne koy, İhlâs, Felak, Nas oku. Kimse böyle korunmamıştır.” Kalbine demiyor, “göğsüne” diyor. Göğsünüze koyduğunuz

zaman eliniz zaten kalbi de kapsıyor. “Kimse böyle korunmamıştır” buyru-luyor. Ne kadar önemli bir korunma şekli demek ki! Böyle yaparak birinin size bir şey yapmasından korunmuyorsunuz. “A” Takdim Formu “BEN”den, küfür halinden temizlenmeye, kurtulmaya çalışıyorsunuz. Ondan başka bir talebin olmasın! O gidince zaten her şey gider, merak etme!

“Salât gözümün nuru” hadisini biraz tefekkür edelim. Asi “BEN” “B” sı-rıyla “BEN”e karşı sağırdır, kördür, dilsizdir. Bunu bize Bakara Suresi 18. ayet öğretiyor. Şimdiki idrakımızla bu “BEN”leri yeniden tanımlayalım. “B” Tak-dim Formu “BEN” salâttır, onun karakteri salât ikamesidir. “A” ise muhtari-yettir, muhtariyetinde ne tür özellikler varsa onlarla tarif edilir. “B”nin salât ikamesi dışında bir özelliği, bir tarifi yoktur, “BEN” derken salât ikamesini takdim eder. Onu takdim etmiyorsa zaten “B” değildir. Sağır, Kör ve Dil-siz olan “A” halini yaşayan idrak/göz “B” hakikatini/salât’ı görünce açılıyor. Gözü salât açıyor. “A”nın gözü salata karşı kör olduğundan hakikati fark edemez. “Salât gözümün nuru” hadisi size farklı bir mana açtı değil mi?

Salâтта dikkat edilmesi gerekenleri önemseyen için seccadedeki ika-mesiyle ilgili bir öneride bulunmak istiyorum. “İyyaKE na’budu VE iyyaKE nesta’iyn, Fatiha’nın okunması, ilk Tekbirin alınması, Tahıyyat” gibi salâta ait birçok noktayı yaşamak üzere inceledik, devam da edeceğiz. Onlara şu bil-giyi de ekleyelim: Salâтта iki yeri özellikle kaçırmamaya dikkat edin. Başlan-gıçta kaçırdığınızı göreceksiniz, “A” size oraları kaçirttıracaktır ama lütfen o anı neden kaçırdığınıza bakın. “A” sizin zihninize “A” hayatınızla ilgili bir bilgi, bir parazit atar, o anları kaçirtmaya çalışır, siz o anı kaçırdıktan sonra uyanırsınız. Ama zamanla o paraziti keseceksiniz. Dikkatinize ekleyeceğiniz o iki noktadan biri, rükûdan kalkarken “Semiallahu limen hamideh” deyişi dinlemektir. Onu dinleyin! Söylüyorken dinlemeyi başarın, dinleyen olun! Aslında zaten öyle ama vehmin zulmeti bırakmıyor. “Semiallahu limen ha-mideh” rükûdan düzelirken söylenir, kalktıktan sonra değil. Salâтта “Allahu-ekber” demeden hareket ettiğiniz tek yer burasıdır, burada sizi “Semiallahu limen hamideh” hareket ettirir. Onu söyleyin ama dinleyin! Dinlediğinizde bir zaman sonra bazı şeyleri fark edeceksiniz. Es geçerseniz fark edemezsi-niz. Sizin ağzınızdan hamdınızın kabul olduğunun size söylenişini dinleyin.

Rükû yalnız Muhammedi olanlara salâтта bir ikramiyedir, bir hediyedir, bir lütuftur. Rükû hali yalnızca Muhammedi olanlara bahşedilmiştir. Secde-ye gitmeden önceki noksanlığınızın affedildiği, tamam, secdeye gidebilirsin denilen izin verilmiş halidir. “Semiallahu limen hamideh: Hamdın işitildi, Semi-olan Allah hamdını işitti, devam et” denirken iznini alıyorsun. O izni du-

yun, dinleyin ve cevap verin: “Rabbena lekel Hamd; Hamd Rabbime aittir” veya “Allahümme Rabbena lekel Hamd; Rabbim olan Allah’a aittir Hamd” deyin. Hamd’ın manası nedir, Hamd nasıl yaşanır? Hamd kaderle çok ilişkilidir. Şimdilik onu şöyle düşünün: Allahım sana tam teslimim. Hamdı böyle düşünün; sana tam teslimim. Teslim oldunuz, izin verildi, secdeye gidin. Secdeye gitmenin bir kılığı, bir idrakı vardır. Rûku ile sizin noksanınız kabul edilir ve size izin verilir. Verildi, siz “Rabbena lekel Hamd; Sana teslimim; Hamd sana aittir” diyerek secdeye gidiyorsunuz. Dikkatimize ekleyeceğimiz ilk nokta bu: “Semiallahu limen hamideh”i dinliyoruz.

İkinci nokta Tahıyyat’tır. Salâtta Tahıyyat’a da dikkat ediyoruz. Biz şimdi gündemimiz olduğu için “buraya dikkat” diyoruz, salâtın tümüne hep azami dikkat gerekiyor. Et-Tahıyyatü okurken “Et-Tahıyyatü lillahi, vessalavatü, vettayyibat” kısmını mümkün olduğunca bilinçli söyleyin. Bu konuşmayı bilinçli yapın, “şu okunmuş” deyip geçmeyin, Kelime-i Şehadet’i bitirince fark eden olmayın. Hatta esneyince “herhalde Et-Tahıyyatü okuduk” diyen olmayın. Salâtta esnemeyin! Efendimiz salât halinde esnemeyi yasaklıyor. Esneme’nin çeşitli sebepleri var, birisi oksijen ihtiyacıdır. Beyin bazı idrak noktalarında çok oksijen tüketiyor, çok oksijen lazım oluyor. Salâtta ağzınızı açmadan derin nefesle onu telafi etmeye çalışın.

“Et-tahıyyatü lillahi, vessalavatü, vettayyibat”ı daha bilinçli söylemeye dikkat edin. Manasına bakın ve daha anlayarak söyleyin. Et-tahıyyatü lillahi vessalavatü vettayyibat: Tüm tazimler, ibadetler, güzel haller Allah’a sunulur, Allah’a aittir. Bunun böyle olduğunu, bu sunuşun sizden Biiznillah çıktığını, Allah’ın Ulûhiyeti çerçevesinde olduğunu, bir tanrı sunuşu olmadığını, ötede beride bir tanrıya bir şey sunmadığınızı, “Biiznillah, amentü billâh” kapsamında sunduğunuzu söylüyorsunuz. Ve size cevap geliyor: Esselâmü aleyke eyyühen nebiyyü ve rahmetullahi ve beraketühu. Bu cevabı da dinleyin, söylerken dinleyin. Sonra cevap verin: Esselâmü aleyne ve ala ıbadillahis salihıyn: Selam bizim ve salih kullarının üzerine de olsun. Lütfen bu iki dikkati öncekilere ekleyin, salâtlarınızda etkisini fark edeceksiniz. Birisiyle sohbe gittiniz, o konuşuyor siz başka şeyle meşgulsünüz, nasıl bir sohbet olur? Yüz yüze sohbet olur mu? Bu iki nokta salâtta “yüz yüze, face to face” sohbet yerlerindendir. Salâtın birçok yeri daha çok tevhiddir. Ama bu iki noktada yüz yüze halini yaşarız ve idrakımıza büyük bir katkı sağlarız.

Hazreti Cabir radiyallahu anh anlatıyor; Rasulullah (SAV)’in şöyle söylediğini işittim: “Kişiyle şirk arasında salâtın terki vardır.” (Hadis)

Kişinin şirkte düşmesiyle düşmemiş hali arasında salâtın terki vardır. Tirmizî ve Ebu Davud'un bir diğer rivayetinde bu hadis şöyledir: "Kulla küfür arasında salâtın terki vardır." Bu hadiste "küfür" denilenin "A" Takdim Formu "BEN" yaşantısı olduğunu görmez, öyle düşünmezseniz hadisten bir mana çıkaramazsınız. Küfr'ü puta tapmak diye düşünür de "Ben puta tapmıyorum, küfürde değilim" dersiniz olmaz. Kişinin şirkle arasında salâtın terki vardır. Terk ettiğine göre daha önce yaptığı bir şey. Öyleyse salât ikame ederken puta tapmaya mı başlıyor? Buradaki küfür "A" haline dönüştür, kişi salâtı terk etmekle "A" haline dönüyor. "B" halinden "A" haline dönmek salâtın terkiyledir. Neden? Çünkü hayatın direği değişti. "B" hayatında direk salâtken, şimdiki hayatın direği muhtariyet.

Bir önemli hatırlama daha yapalım: Hanif/Tahir olmadan kendimiz Kur'an'a meal vermemeliyiz. Hanif olmadığınız halde meal yaparsanız ne olur, örnek olacak bir ayet mealini göreceğiz. Hanif/Tahir olanın Kur'an'a bakışına ve diğer bakışa bir örnek vereceğiz, lütfen özenle yaklaşın. Bu ayetler Nisa-78 ve 79'dur. Diyanet'in mealine de, başka önemli zatların meallerinde de aynı hata var. Siz de meallere bakın, meal Muhammedi Bakış açısıyla mı yazılmış araştırın. Elinizdeki mealin nasıl bir mantaliteyle yazıldığını hemen anlayabileceğiniz ipuçları vardır. Şimdi bu ayetlerdeki ipucuna bakalım.

"Nerede olursanız olun ölüm size ulaşır. Sağlam ve yüksek kalelerde bulunsanız bile. Onlara bir iyilik isabet ederse "Bu Allah indindendir" derler. Bir kötülük isabet ederse "Bu senin indindendir" derler. De ki; "Hepsi Allah indindendir." Bu insanlara ne oluyor ki hakikati anlamaya çalışmıyorlar." (Nisa-78)

Bu Biiznillah onarılmış mealdir. Bu ayetin bazı meallerde nasıl verildiğine de bakalım: "Onlara bir iyilik isabet ederse bu Allah'tandır derler. Eğer bir kötülük isabet ederse bu sendendir derler. De ki; hepsi Allah'tandır. Kısaca söyleyelim, orijinaline uyup "indindendir" yazmamışlar. Türkçeye çeviriyorlar ya. Türkçeye çeviren "A" takdiminden kurtulamamış bir tanrı olunca "A" Takdim Formu "BEN" in Türkçesine çeviriyor. "Bu Allah'tandır" diye çevirmişler. Oysa orijinalinde "min indellah" var. Allah indinden, Zatından! İND deyince aklınıza ZAT gelsin, gerçek "BEN" diyen gelsin. İND; ZAT; BEN'dir! Ayetteki "seyyie" ve "hasene" kelimeleri de çok anlaşılamamıştır. Hasene iyilik diye, seyylie kötülük diye çevriliyor. Eğer iyi ve kötüyü normal yaşantısındaki "iyi ve kötü" sanarsanız manayı çözemezsiniz. Muhammedi olan için yalnızca bir kötülük vardır; Allah'ı örtmek! Bir iyilik vardır; Allah'ı örtmemek! Her şey o şemsiyenin altındadır; Allah'ı örten yaşantı ve örtmeyen yaşantı! Ayetlerin esasını anlamak için böyle bakmalıyız. Şimdi bu çerçe-

vede bakalım: “Onlara bir iyilik isabet ederse bu Allah indindendir derler. Eğer bir kötülük isabet ederse de, bu senin indindendir derler. De ki, iyilik de kötülük de Allah indindendir.” Böyle deyin. Tanrıca bakılınca “İND” kelimesi es geçiliyor, iyilik ve kötülük de yanlış değerlendiriliyor. Ayetin önerdiği asıl idrak şöyledir: Her şey Allah indindendir! Allah indindendir demek onun hükmünü Allah vermiştir demektir. Sana gelen iyiliğin de kötülüğün de -Hakk halinin de, küfür/şirk halinin de- hükmünü Allah vermiştir. “Allah İNDindendir” demek budur. Buraya orijinalinde geçen “İND” kelimesi yazılmaz da “Allah’tandır” veya “sendendir” diye yazılırsa sonraki ayeti hiç anlamazsınız. Hatta yanlış anlar ve işin içinden çıkamazsınız. Demek ki, Nisa-78’den şunu öğrendik: Kişiye gelecek olan hasene/iyilik de, seyyie/kötülük de Allah’ın hükmüyledir. İnsan-30’u hatırlayalım: “Ve ma teşaune illa en yeşeallahu: Dileyen YOK İlla ALLAH.” Bu ayet de bize bu hakikati bildiriyor!

“Sana haseneden (iyilikten) ne isabet ederse Allah’tandır. Başına gelen seyyie (kötülük) ise nefsindendir. Biz seni insanlara Rasul olarak irsal ettik. Şehid olarak Allah yeter.” (Nisa-79)

Nisa-78 açıkladığımız manada anlaşılmazsa Nisa-79 onunla çelişiyor gibi gelir. Kime? “A” Takdim Formu “BEN” anlayışına. Bu yüzden, Kur’an ayetlerine beşeri yaklaşanlar eğer “Her şey Allah’tandır” diyecekse makalesine sadece Nisa-78’i koyuyor. Nisa-79’u koyamıyor. Tersini anlatmak istiyorsa, muhatabına “Muhtarsın, özgür iraden var” demek istiyorsa Nisa-79’u koyuyor. İkisini beraber koyamıyor. Çünkü itiraf edemediği bir şey var: Onun tanrısal anlayışına göre burada ikilem var! Böyle düşünüyor ama söyleyemiyor. Oysa işin aslı şudur: Nisa-78’de “indallah” üzerinden bir anlatım var. İnd zat demektir, hüküm demektir! Bu ayet bize diyor ki: Sana ne gelirse, “A” Takdim Formu da, “B” Takdim Formu da gelse hepsinin hükmü Allahtan’dır. Düzeltmeye çalıştığımız nokta şudur: Nisa-78. ayetin orijinalindeki “ind” kelimesinin yalnızca Allah için kullanılması öneriliyor. Ama insanca düşünenler insana “senin indinden” diyor, insan için de “ind” kullanıyor. Meallerde ise “ind” kelimesi genellikle tamamen manadan çıkarılıyor.

-Böyle yapmakla muhtariyetleriyle mi davranmış oluyorlar?

Muhtariyetten tabi! Ayet, hepsinin hükmü Allah’tandır diyor. Çünkü muhtar birisi -ayrıca birisi- yok! Hatta muhtar olmayan da yok! Allah’tan başka hüküm verecek biri yok ki! O bir zandır, vehmin vehmidir, zulmettir! Zulmette olan kendini muhtar görüyor ve hüküm vereceğini sanıyor.

Nisa-79’da “ind” geçmez: “Sana iyilikten ne isabet ederse Allah’tandır, başına gelen kötülük ise nefsindendir.” Biz buradaki iyiliği doğrudan “hida-

yet” olarak düşünelim. Çünkü sana gelen iyilik ilmî suretinle ilgili değildir. Eğer hidayete yöneliyorsan onun hükmü sendeki yazılımla ilgili olmayıp Rabbinden doğrudan bir müdahaledir, Allah’tandır. Sana gelen kötülük ise nefsindendir; yani bir kötülük yapmışsan o senin Kayıtlı Kendini Hissetme Duygun’u suiistimal etmendendir, yani programındandır. İki ayet birbirine zıt olmayıp biri diğerini tamamlayıcıdır. Ve müthiş bir idrak açıdır.

Nisa-78: Senin “A” takdimiyle veya “B” takdimiyle yaşıyor oluşunun ve bu manada yaşadıklarının hükmünü veren Allah’tır. Hüküm verildi ve şimdi o hükmün cereyanı var. Nisa-79: O hüküm icabı sana hidayet dilenmişse o hidayet gereği sana gelecek nur Allah’tandır. O nur gelir senin programına müdahale eder. Senin vehmin zulmeti olan programında o yoktur! Allah’tan gelen bir nurla senin programın hidayete/haseneye döner. Burası çok önemlidir. Sana bir seyyie/kötülük gelirse, yani doğduğun halinle kalırsan o senin programındandır. Bu programların hükmü, hükümlerin hepsi Allah’tandır, hükümler verildi. İşin cereyanında, hüküm yerine gelirken sana bir iyilik gelirse Allah’tandır, program dışı bir müdahaledir. Bir kötülük gelirse bu programının gereğidir, Kayıtlı Hissedişin olan nefsinin gereğidir.

Hanif olmayanlar bu ayetlerden birisini öne çıkarırlar. Onlara göre Nisa-78: “Hepsi Allah’tandır” derken Nisa-79: “İyilik Allah’tan, kötülük sendendir” demektedir. Bu iki ayetin meali olarak bu cümleleri okuyan kişi ne hisseder, bir düşünün. Doğal olarak tereddütte kalır. Korkar, “Boş vereyim, biz bu işleri anlamayız” der. Veya dışarıda yaptıkları gibi işine yarayanı alır geçer. Bu yüzden, hanif olmadan yazı yazarlar, konuşanlar Nisa-78 ve 79 ayetlerini, İnsan-29 ve 30’u peş peşe koyamazlar. Çelişki var sanarlar.

“Allah iman edenlerin Veli’sidir. Küfür halinde olanların evliyası tağut’tur. İşte onlar nar ashabıdır, onlar onda ebedi kalıcıdırlar.” (El Bakara-257)

Bu ayetteki iman Billahi anlamındaki imandır. O mü’minler var görünüşünü Allah’a eş ve ortak koşmaksızın iman edenlerdir. Varlığını değil var görünüşünü muhtariyet söz konusu olmaksızın iman! “Ya eyyühellezine amenü, aminü Billahi” öğüdü gereği imanını düzeltmiş olana ayet diyor ki; Allah böyle iman edenin velisidir. Allahu a’lem, bu hitap aynı zamanda şunlardır da: Bir kul Nefs-i Levvame’ye adım atıp karar vermişse, “Batıl yapımı fonksiyonsuz kılmak üzere yaşayacağım, “A” Takdim Formu “BEN”imi etkisiz hale getirmek için gerekeni yapacağım, bu gerekleri yaparken hayatımın direği salât ikamesi olacak inşaAllah” demişse o kişi de bu iman kapsamındadır. Ona diyor ki; Allah böyle iman edenlerin velisidir, onları zulmetten nura

çıkartır, alır. Zulmet “A” takdimi olduğuna göre, onları “B” kapsamındaki takdime getirir. Nardan alır nura getirir. Müdahaleyi ayetle görüyoruz.

Ayet “Küfür halinde olanların, “A” takdiminde ısrarlı-istikrarlı yaşayanların, “Varlık ve Muhtariyet” iddiasında olanların evliyası tağuttur” diyor. Onlar öyle fikirleri ve öyle görüşleri dost edinirler ki, o görüş ve fikirler onları Hakk’a getirmez. Onların o görüşleri, o fikirleri onların dostudur, o da TAĞUT’tur. Tağut onları nurdan perdeleyen hale, zulmete götürüyor. Nurdan alıp zulmete çıkarıyor ve orada tutuyor. Onların fikirleri, görüşleri tağuttur ve o onların dostudur. Onları “A”da tutar. İşte onlar nar ashabıdır. Ashabı nar orada ebedi kalıcıdır.

“De ki: “Eğer saparsam ancak kendi nefsimin aleyhine saparım. Eğer doğru yolu bulursam Rabbimin bana vahyettiği şey iledir. Muhakkak ki O Semi’dir, Kariyb’dır.” (Sebe-50)

SAPMAK Allah’ın varlığını örtmektir. Sapmak budur. Allah’ın varlığını örten bir yaşantı ortaya koyarsam nefsimin aleyhine saparım. İlmî suretin işine yaramayacak onun aleyhine bir yola saparım. Eğer doğru yolu bulursam bu Rabbimin bana vahyettiği şey iledir. “Şunu yaptım da doğruyu buldum” değil! Sebe-50 ‘bu idrakta olun’ diyor: Eğer doğru yolu bulursam Rabbimin bana vahyettiği şey iledir. Muhakkak ki O Semi’dir, Kariyb’dır. Kariyb kendine yaklaştırandır. Bu ayet aynı zamanda “A” Takdim Formu “BEN”e sesleniyor: Ey kendini muhtar zanneden! İyiyi ve doğruyu biliyorum, hallederim, doğruyu yaparım deme, öyle sanma, öyle bir şey yok. Eğer nasip olur da doğru yolu bulursan bil ki; doğru yol Rabbinin sana vahyettiği şey iledir, böyle söyle. Dikkat edin vahyettiği şey ile! Vahy ile.

“Allah kimin sadrını İslam’a şerh etti (açtı) ise o Rabbinden bir nur üzere değil midir?” (Zümer-22)

Sadr meallerde göğüs, anlayış, idrak gibi geçer. Yaşantılarımıza bir bakalım. “A” takdimiyle yaşayıp giderken bir şey oluyor, bakışımız değişiyor, İslam’ı önemsemeye, kavramaya başlıyoruz, ona göre yaşamaya çalışıyoruz. Bu işin oluşumu anlatılıyor: Allah kimin sadrını, anlayışını, idrakını İslam’a şerh etti açtı ise, İslam’la mühürlediye, oraya bağladıysa o Rabbinden bir nur üzere değil midir? Ona Rabbinden bir müdahale, bir nur ulaşmıştır.

“Onu (Nefsi) tezkiye eden gerçekten kurtulmuştur. Onu örtense gerçekten kaybetmiştir.” (Şems; 9, 10)

Kayıtlı Kendini Hissediş Duygusu olarak tarif ettiğimiz Nefs’i kim tezkiye etmişse, “A” Takdim Formu “BEN”i kim fonksiyonsuz yapmışsa, silmişse

o gerçekten kurtulmuştur. "Elbiseni temizle" diyordu, işte onu temizleyen gerçekten kurtulmuştur. Onu kim örtüp gizlemişse, onu gömüp gizleyen de gerçekten kaybetmiştir. "A" Takdim Formu "BEN" öyle bir kir ki, o küfür kiriyile elbisesini gizleyip örten, gömen kaybetmiştir. Kul elbisesini o kirle örten kaybetmiştir.

10. Tefekkür Tablomuzda B₀ noktası var. Bu nokta idrakta bir sınırı ifade eder. B₀'dan itibaren "A" Takdim Formu "BEN" kalkıyor, tamamen fonksiyonsuz hale geliyor. Onun fonksiyonlarının geri dönüşsüz tamamen sıfırlandığı sınır B₀ noktasıdır. Bu noktada yeni bir hayat, yeni bir idrak başlıyor. B₀'ın solundaki ve sağındaki farklı idrakları Tablo'da gösterdik. Onu dikkatli inceleyen kendi idrakının zaman içerisindeki seyrini izleyebilir.

A'da A	A'da "B" hissi	B ₀	B'de B ile	B'de B	B'de B'siz
Geri Dönüşsüz Nefse Zulüm Hali	Fatır-32 ve 34'e göre Nefsine zulmedenler		Fatır-32'ye göre Mutediller		Fatır-32'ye göre Öncüler
Kendine YAKIN (=örtücü ilahlığında Aynel Yakîn)	Hissel Yakîn		İlmel Yakîn	Aynel Yakîn	Hakkel Yakîn
Muhtariyet Tecellisi	Hisslerin Tecellisi		Faillerin Tecellisi	İsimlerin Tecellisi	Sıfatların Tecellisi
Vehmin vehmi (=Vehmin Zulmeti) Hakimiyeti	Vehmin vehmi (=Vehmin Zulmeti)nden rahatsızlık dönemi	Vehmin Zulmeti, karanlık hali	Vehim nufundan yaratılmış olan Cüz terkibi (=esma terkibi)'nin sınırlayıcı ve YABANCI GÖRÜNTÜ OLUŞTURUCU şartlarından sıyrılma süreci		Vahidül Ehad vasfının örtülme dışı hal
İlimle uğraşanların "A"yı pekiştirme süreci	İlim potasına ulaşan iman nurunun oluştuğu hislerle "A"nın zayıflatılması		"B" ilmi gerçeğinde ilerleyen idrakta aşılımlar süreci		Ehadüs Samed ilmi gerçeğinin de...
Farkında olarak veya olmayarak kendini "Rab" bilmek	Rabbini Bilmek		Rabbinden Bilmek	"Rabbi" olarak Bilmek	illa Billahî
"Ben Varım"dan "Ben Müthişim"e kadar varan iddia hali. BEN HERŞEYİM	Aradığım Bende Herşey Bende		"Herşey Bende" değil BENSİZLİKDE Bir şey olmaya çalışma; YOK OL.		Meğer Arada Birisi Varmış

Tefekkür Şeması 10

İlk idrak A'da A: "A" Takdim Formu "BEN" in muhtariyetini ısrarla koruyan yaşantıyı, onun gerçekten var olduğuna yönelik yaşantıyı burası temsil ediyor. Bu kişi muhtariyeti önemsiyor, koruyor ve vehmin zulmeti dediğimiz alana İz Düşümle gelmiş olan dosyaları ilan ettiği tanrı adına kullanmayı gerçek ve esas hayat sanıyor, sonuna kadar böyle yaşıyor. Bu idrak A'da A'dır.

İkinci idrak A'da "B" Hissi: Burası nefis mertebelerini açıklarken tanımladığımız Nefs-i Levvame'nin başlangıç noktasıdır. Bizim açıkladığımız Nefs-i Levvame'ye girilen nokta A'da "B" Hissi idrakıdır. Nefs-i Levvame bu sütun-

dan başlıyor son sütuna kadar devam ediyor. Aslında ölünceye kadar devam ediyor. Kişi neresine gelebilmişse. Artık biliyoruz ki Nefs-i Levvame bir yerde başlayıp biten bir nefis hali değil. Nefs-i Emmare ile Nefs-i Mülhime arası bir idrak hiç değil Nefs-i Levvame bu işi götüren idrak vagonudur. İdrak o vagonla ilerlerken geçtiği, uğradığı istasyonlar NEFS MERTEBELERİ'dir. İdrak Nefs-i Levvame vagonuyla seyahat eder. Seyahat sırasında istasyonların hepsi geçilmelidir. Mülhime istasyonunu son durak sanıp konaklarsan orada kalırsın. Kalmaz da Levvame vagonunda seyahate devam edersen Mutmaine istasyonuna gelirsın. Devam edersen Radiye istasyonu, devam edersen Mardiye istasyonu ve devam ederse daha ilerisi... Bu seyahatte götürücü vagon Nefs-i Levvame! Levvame vagonunun harekete başlama noktası ise A'da "B" hissi dediğimiz sınırdır. Oradan itibaren Nefs-i Mülhime manzaraları seyredilmeye başlanır, hemen. Levvame idrakı Mülhime ile başladığı yolculuğa B₀ noktasından sonra Mutmaine ile devam eder...

A'da "A" idrakı kurtulmamız gereken idrak olduğu için önemli. Ona dönüp o idrakın ipuçlarını, idrak belirtilerini, özelliklerini görelim. A'da A geri dönüşsüz nefse zulüm halidir. İki tip nefse zulümden geri dönüşsüz olanı budur. Diğeri cennetle müjdelenmiş olandır. B₀ noktasına kadar olan idrakların tümü nefse zulüm halindedir. "A'da A" geri dönüşü olmayan zulümdür.

"İşte onlar hüdaya (hidayete) mukabil dalaleti satın almışlardır. Onların ticareti hiçbir kazanç sağlamadı ve onlar doğru yolu (gerçeği) bulanlar da olmadılar." (El Bakara-16)

Alışverişleri onlara kâr getirmedi. Buradaki KÂR doğru yoldur, satın alma ise takastır. Onu para olarak düşünmeyin. Günümüzün satın alması parayla. Ayette "hidayete mukabil dalaleti satın alma" ile yapılan iş takastır. Mal takas eder gibi "B" Takdim Formu "BEN" karşılığında "A"yı aldılar. Bu alışverişte dalaleti sahiplendiler, bu ticaret onlara kazanç sağlamadı.

Ezü billahi mineş şeytanir raciym, Bismillahi'r Rahmani'r Rahiym. "Summün, bükmün, umyün fehüm la yarciun: Sağırdırlar, Dilsizdirler, Kördürler, onlar (hakikatlerine) dönemezler." (El Bakara-18)

SAĞIR algılamaları kitlenmiş olandır. DİLSİZ hakikati dillendirmeyendir. KÖR apaçık hakikati fark edemeyendir. Onların algıları kilitlenmiştir, hakikati konuşmaz ve apaçık gerçeği duymaz ve fark etmezler, bu yüzden onlar hakikatlerine dönemezler. Bu ifade geri dönüşsüz nefse zulmün tarifidir. Bu hal devam ederse onlar hakikatlerine dönemezler.

Bu noktada bir İz sürelim. Bu ayet bizi tarif ediyor: "Sağırdırlar, dilsizdirler, kördürler; onlar (hakikatlerine) dönemezler" ayetini lütfen ötelemeyin!

Sağır, dilsiz ve kör oluş “A” Takdim Formu “BEN” yapımızın özelliğidir. Bunu bir örnekle açmaya çalışalım. Hakikatle ilgili bir konu anlatılıyor olsun. Örneğin, en sık karşılaştığımız kader meselesi anlatılıyor olsun. Kişi anlatılanı dinliyor, îmanı kuvvetli olduğu için kabul ediyor. “Anladın mı?” diye soruyorsun, “Anlayamadım” diyor. Bu çok önemli bir mertebedir. Kabul ediyor ama anlayamadım diyor. Anlayamadı ve anlayamadığının da farkında! Ama dikkat edin, dinleyip kabul ettiği halde anlayamamak “A” yapının özelliğidir. Çünkü “A” Takdim Formu “BEN” gerçeğe karşı sağırdır, dilsizdir, kördür. O da bu yüzden anlayamadı! Ancak kuvvetle, imanla kabul ettiği için anlamaya gayret ediyor. Bu iyi bir hal elhamdülillah. Bu iyi hal anlayamadığını anlayamayanlara göredir. Allah cümlemizi muhafaza etsin. Bir de “Anlayamadım” bile diyemeyenler vardır, yani anlayamadığını anlayamayanlar vardır, onlara göre bu iyidir. Diğerinde “A” Takdim Formu “BEN” o kadar güçlü ki, anlayamadığını da anlayamıyor. Bu kadar kuvvetli “A” olmak, o kadar sağır, o kadar dilsiz, o kadar kör olmaktır! Anlayamadığını anlayamayan El Hüsna’yı tasdik edemez. El Hüsna’yı tasdik ileride açılacak olan fiillerin tecellisi yaşantısının temelini oluşturur. Bu kapsamda sizinle bir öneri paylaşayım: Halimiz ne olursa olsun, formatımızda “A” Takdim Formu “BEN” vardır ve o sağırdır dilsizdir ve kördür. Bu yüzden anlayıp göremeyeceğimiz ve dillendiremeyeceğimiz yerlerin olma ihtimali çok kuvvetlidir! Bu hastalığın ilacı olarak El-Bâsıt isminden yararlanalım. El-BÂSİT açan, yayan, vizyon kazandıran, hakikati anlamayı kolaylaştıran Allah’ın muazzam, mükemmel kanunlarından. El-Bâsıt’ın manasına bakalım, onu dualarımıza alalım. Ancak doğru manalara, yani hanif olanın yazdığı manalara bakmak gerekiyor. “Ey Bâsıt olan Allahım, beni sağır, dilsiz, kör olmaktan koruyuver, kurtarıver. Hakikate karşı sağır, dilsiz, kör olmayayım. Ey Bâsıt olan Allahım anlayışımı açıver” diyerek Bâsıt’a seslenelim, O’ndan isteyelim. A’raf Suresi 180. ayet; “Allah’ın Esmâ’ül Hüsna’sı vardır. O’na onlarla dua edin” buyuruyor. Hiç değilse o önerinin bu yanını çalıştırıp dualarımızı Esmâ’ül Hüsna’larla yapmaya gayret edelim ve bu konuda El-Bâsıt’ı değerlendirelim. Ayetlerden, hadislerden ve Esmâ’ül Hüsna’lardan duaya çevirerek yararlanalım, öyle de değerlendirelim. Dua ayetlerine, Efendimiz’in öğrettiği dualara bu anlattığımız idrakla yaklaşın, onlar ancak o zaman bir mana ifade eder. Onların herbiri bizim “A” Takdim Formu “BEN”den kurtulmamız içindir. Ayet ve hadisler zulmetten kurtulmamız için öğütlerdir. Mesela şu hadisleri o gözle inceleyin:

“Allahümme rahmetek e ercu, fe latekilniy ila nefsiy tarfete aynin ve aslihli şe’niy küllehu, La ilahe illa ente Subhaneke inniy küntü minez zalimin.”

“Allahümme ahricniy min zulümatil vehmi ve ekrimniy bi nuril Fehmi.”

“Allahümme elhimniy rüşdiy ve eizniy min şerri nefsiy.”

Bu duaları ve önemini biliyorsunuz. Efendimiz (SAV) bize öğretiyor:

“Allahümme rahmeteke ercu; Allahım merhametini umuyor, bekliyorum.” Çünkü bu iş ancak Allah’ın merhametiyle mümkün! Öyleyse esas dua budur. Furkan-77. ayet bizi bu bilinç için uyarır: (Merhamet nurunu istiyor olmasalar, yani) duaları olmasa neye yararlar. Merhamet istemek gerektiğini öğreniyoruz: “Allahümme rahmeteke ercu, fe la tekilniy ila nefsiy tarfete aynin: Allahım merhametini umuyor ve bekliyorum. Beni göz açıp kapayıncaya kadar -“A” Takdim Formu “BEN”e ait- nefis hallerine bırakma. Halimi indinden gelen bir lütufla temizleyip düzeltiver Allahım.”

“Allahümme ahricniy min zulümatil vehmi ve ekrimniy bi nuril Fehmi.” “Allahım beni vehmin zulmetinden çıkar ve indinden ulaşacak nurun verdiği anlayışla (Hakk olan “B” yapı) nuruna ulaştır.” Nasıl bir ilaç değil mi? Bu bakışla yapışırsanız duaları müthiş birer ilaç olarak bulacaksınız, hep. Ve tanrı yapımdan kurtulmak için ayetlerden, hadislerden ve esmadan nasıl yararlanırım telaşına gireceksiniz ve bulacaksınız. Mesela El-Bâsıt, idrakımızın açılması duası için bir esma olarak nasıl karşımıza çıktı Elhamdülillah.

“Muhakkak ki, kâfir olanlara ve küffar olarak ölenlere gelince; Allah’ın, meleklerin ve bütün insanların laneti onlar üzerinedir.” (El Bakara-161)

Varlık ve muhtariyet iddiasıyla Allah’a eş ve ortak koşana ve o “A” hali ile ölmüş olana Allah’ın, meleklerin ve bütün insanların laneti vardır...

“O lanetin içinde ebedidirler. Onlardan azap hafifletilmez ve onlara bakılmaz.” (El Bakara-162)

Yani izin (mühlet) verilmez, geri dönüş yoktur.

“Kim bunda âmâ ise o ahirette de âmâdır, yol itibariyle daha da sapkındır.” (İsra-72)

Kim dünyada gerçeği fark edemediği için Hakk’tan perdeli ise, o ahirette de âmâdır, yol itibariyle daha da sapkındır.

“A’da A” halinin, yani geri dönüşsüz nefse zulüm halinin akıbetini ayetlerle inceledik. İnşaAllah daha sonra devam edelim.

EL-FATİHA

TALİB İÇİN AYETLERLE YOL HARİTASI

Euzü. Billahi mineş şeytanir racim Bismillahi ir Rahmân ir Rahim	LEYLA MÜZEMMİL SÜRESİ	LEYLA MÜZEMMİL SÜRESİ
1.Ya eyyühe! müzemmil 2.Kumilleyla ilâ kâliya 3.Nüfsehu evkulu minhu kâliya 4.Ev zid alehî ve râtillikur'âne terhiyla 5.İnna senüky aleyke kaulen sekıya KİYÂMET SÜRESİ 1.La ükşimu büeyyükiyâmeti 2.Le la ükşimu bünefsiLewvameh MÜDDESSİR SÜRESİ 1.Ya eyyühe! müddessir 2.Kum feanzir 3.Ye Rabbeke felebbir 4.Ye sıyabeke fetahır 5.Yerrucze fehcır 6.Ye la temün testeksir 7.Ye li Rabbeke fasbir SAFAT SÜRESİ 1.Nes soaffati saffa 2.Fezzacirati zecra 3.Fettaliyati zikra 4.İnne ilâheküm le Vahid 5.Rabbu Semâvati vel Ardı ve ma beynehuma ve Rabbiü meşarık FECR SÜRESİ 27.Ya eyyetühen Nefsü Mutmainneh 28.İrci ilâ Rabbiki radıyeten madiyyeten 29.Fedhuliy fîy 'ibadiy 30.Yedhuliy cennetiyy İHLÂS SÜRESİ 1.Kul Hilv Allahu Ehad 2.Allahu Samed 3.Lem yelid ve lem yuled 4.Ye lem yekün lehu küfüven ehad. 4. O'na küfür mevât değılir.	1.Ey Müzemmil (Örtünen) ; 2.Azı haric geceleyin kâk ; 3.Yarısı kadar yatut arıyila ; 4.Yarıyınu atıvır ve kuran ; 5.Göstüne tefekür ederek oku ; Bir 362 ilâla edüğüle ; 1.Kiyâmet Günü ne kâsem edârim ; 2.Ye Nefs-i Levvame ye kâsem edârim ; 1.Ey Müddessir (Börtünmüş olan) ; 2.Kâk da uyar ; 3.Rabbini yüce azâmetini farke ; 4.Elbisini atırdır ; 5.Rüz (her türlü rüz) den kâim ; 6.Göğü ısteyerek ihşan yopma ; 7.Rabbini iân sabret ; 1.And olsun o saf dorak dâtilenlere ; 2.O siddatle defedenlere ; 3.O zikir okuyanlara ; 4.Muhakkak ki ilâhın vahid'dir ; 5.Senââların arğin ve ikisi aza sında olanların Rabbi'dir ; ve dâğıların da Rabbi'dir. 27.Ey o Nefs-i Mutmainne ; 28.İrci ilâ Rabbiki radıyeten madiyyeten 29.Rabbine rücu'et ; Kullatımnı 30.İçine dâhil ol ; cennetime dâhil ol. 1.De ki : Hİ Allah EHAD'dır 2."Allah SAMED'dir" 3."Doğurmadı ve doğulmadı" 4."O'na küfür mevât değılir."	Ey dünya mesgalesi uğrunluğunu dünyalıkla örtene! Ancak, Eshedü en lâ ilâhe illallah ve Eshedü enne Muhammeden abduhu ve rasuluhu" diyen! Gece nin sana kolay gelen bir vakti, idrakını bu birtüden kırtarmak üzere KÂK ve UVAK OL- Nefs-i Levvame'ye hazır olabilmek için ahiretin için korunman gerekeni ve korunmanın yöntemini farke edebilmek ve anlayabilmek için "Hakkı hatırlatıcı olarak kolaylaştırılmış" olan Kur'an'ı tefekür ederek, acele etmeden ve sana kolay gelecek miktarda OKU ; bu hali, salat ile ikame et.Muhakkak ki; bir, sana, bu yolda gereken bilgi ve halini şuurunda yaşatacağız . (Müzemmil Suresi:1-5). Billahi anlamındaki iman'ın ve bu iman'ın gereği: Kiyâmet gününe hazırlanan, hayat tarzını sana açan nefs-i levvame halin Allah indinde zâk değerli; bu hallerle kâsem edenim . (Ki, kiyâmet Suresi:1-2). Ey , "İhseni Takvîm" hali "Eşlele Saflıyın" ile börtünmüş olan ! İnsan Suresi:30 idrakıyla ve İnsan Suresi:29 gereği olarak RABBİNE YÜCEL MEK üzere KÂK , kıpıda, dövrün ve bu yolda bilincini arındırmak için kendini UVAK . Rabbini etkber-işetini fark et, hisset ve "Allahvekber" derken, hoşye-tullah dolayısıyla, titre ki, kul elbisini örtetek götürmez yapan ZULMÂNİ BENLİĞİN in NUHTARİYET kiteni paramparçacı olsun, dökülün; böylece, temizlen . Ülketigin bu HANİF hali muhafaza için, Allah'a eş ve ortak koşucu TANRILIK İLÂH hallerinin her türlüşünden Kağın . Şütün bunları yaparken ken, din için bir kudret arzın olmasın; ancak, Allah in Nuru'nun sana ulaşması ve Hakk'ı tamamlaması için Sabret . (Müd, desir Suresi:1-7). Zahirin kesret görünüşü ile tonırabilen ef'al aleminde "Var Gönümleri" ve "Har An'leri Var Gönümleri" NUR'undan tertipleynin Rabûlâlemin oluşu bilincinden çıkma-tası sürecindeki imanı sonucı, Kendi "Var Gönümleri" halini; Allah'a eş ve ortak koşmanın şuurunu, VAHDET YOLUNDA tesbihten tenzihle dopultarak VAHİD e olan imanın ikan için; dâilinde, halinde, fillerinde ALLAH YOKMUŞ GİBİ DAVRANMAYARAK VE ALLAH'ın VAHİDÜL-EHADÜSSAMED oluşu bilincinden çıkma-ı neveslerini şiddetle defetenlerin; zulmetten arınmış saf halleriyle safin safı olabilmek için dizilen Muhammedî Muvahhid'lere AND OLSUN (soffat Suresi:5). Ey o Nefs-i Mutmainne, Radıye olarak Rabbine iân et; Kullatımnı içine dâhil ol; Cennetime dâhil ol. (Fecr Suresi:27-30). Onlarc, pörleri ki: "Eshedü en lâ ilâhe illallah Ehadus Samedüleyy, lem yelid ve lem yuled ve lem yekün lehu küfüven ehad. (İhlâs Suresi: f-4).

Yaklaşık dört yıldır belli bir müfredatı işlemeye çalıştık. Konularımız birbirleriyle ilişkili ve hedefi olan konulardı. Bugün tefekkür paylaşımına “Talib için ayetlerle bir yol haritası” olan 20. Tefekkür Şemamız ile başlıyoruz.

Talib’i birkaç defa tarif ettik, şimdi yapacağımız açıklamadan sonra o tanımlar biraz daha netleşecektir. Talib için bu Yol Haritası’nı ayetlerden yararlanarak oluşturduk. Yol haritasındaki ayetleri ve açıklamalarını yolun kilometre taşları gibi değerlendirmeye gayret edeceğiz. Kur’an-ı Kerim’den yararlanarak buna benzer birçok kompozisyon çıkarılabilir. Bu bir örnektir. Eğer hayat malzemeniz Kur’an-ı Kerim ayetleri ve Efendimiz (SAV)’in sünneti/hadisleri olursa, onlardan hayatınız için birçok yemek hazırlanabilir, herkes farklı yemekler yapabilir. Malzeme bunlar olmak kaydıyla hepsi çok güzeldir, hepsi doğrudur, hepsinin lezzeti farklıdır. Ancak ayetlerle bir kompozisyon yaparken onlar menfaate yönelik bölünmez, kesinlikle! “Ayetleri menfaatlerine yönelik sattılar/böldüler” diyen o kadar uyarı var ki! Bu tür beşeri oyunlar normal dünya hayatında sık görülür. İnsanlar anayasa ve yasaların boşluklarından yararlanmaya çalışırlar. Maddenin birini yazar diğerini yazmaz ki bir mantık oluştursun. Özellikle “A” Takdim Formu “BEN”in duygu ve düşüncelerini kanıtlamak için ayet ve hadisleri kullanmak Kur’an ayetiyle yasaklanmıştır ve “çok tehlikelidir” diye uyarı gelmiştir. Ayet ve hadislerden daima Hakk’ı tavsiye eden bir bakış açısı için yararlanmak lazımdır. Bir düşüncenizi desteklemek için onlardan bir kısmını yanına destek olacak şekilde kullanmak bizzat Allah tarafından yasaklanmıştır, dikkat etmek gerekir. Yani ayet ve hadisleri bir hayat yemeği yapmak için kullanırken mutlaka Hakk Yemekleri oluşturmalıyız, mutlaka! Böyle bir hayat yemeği “Talib için ayetlerle bir yol haritası” adıyla 20. Tefekkür Paylaşım Tablosu’nda var. Bu haritada Müzzemmil, Kıyamet, Müddessir, Saffat, Fecr Surelerinden ayetler ve İhlâs Suresi yer alıyor.

Euzü billahi mineş şeytanir raciym, Bismillahi’r Rahmani’r Rahiym. “Ya eyyühe Müzzemmil, kumil leyle illa kaliyla, nısfehu ev inkus minhu kaliyla, ev zid aleyhi ve rattilil Kur’âne tertıyla, inna senulkıy aleyke kavlen sekıyla: Ey Müzzemmil (ey örtünen); azı hariç geceleyin kalk. Yarısı kadar, yahut azıyla. Yahut onu artır ve Kur’an’ı üstünde tefekkür ederek oku. Muhakkak ki, biz sana ağır bir söz ilka edeceğiz.” Sadakallahul azim. (Müzzemmil; 1-5)

Müzzemmil Suresi’nin özellikle 20. ayetten önceki ayetleri ilk gelen ayetlerdendir. Sure “gece kalkın” dediğinde henüz beş vakit salât farz değil ve Kur’an-ı Kerim de elimizdeki haliyle henüz tamamlanmış değil. Böyle bir

durumda Efendimiz (SAV) e ve ona tabi olanlara GECE İBADETİ öneren bir suredir. Sureyi çeşitli şekillerde değerlendirmek mümkündür. Birisi, Sure'nin özellikle muhatabı ve ilk muhatabı olan Efendimiz (SAV) e ne dediğidir. O an Efendimiz (SAV) in yanında olanlar için ne diyor diye de bakılabilir. Üçüncü olarak bizim için ne diyor? Bunların her birine sesleniş farklı mıdır? Temelde aynı mana ama bakarken hedef kitleye göre farklılıklar oluşturur.

MÜZZEMMİL Efendimiz'e verilen bir isim olmuştur, O'nun bir lakabı gibidir. Çok sevdiğiniz, hoşlandığınız birine hoş, güzel bir şeye nispetle seslenmeniz gibi. Örneğin Hazreti Ali radiyallahu anı bir gün toprakta uyurken, onun toprakta yatışını, o halini seven Efendimiz ona "Ey toprağın babası" diye sesleniyor. Müzzemmil de Rabbinin Efendimiz'e böyle bir seslenişidir!

"Ya eyyühel Müzzemmil"i Efendimiz (SAV) için nasıl anlamalıyız? Efendimiz (SAV) kendisini misafir eden dağdaki mağarasında, Hıra'da muhatap olduğu gerçeklerle karşılaşınca Cebrail aleyhisselam'dan hakikatleri duymanın verdiği halle eve geldi ve "beni örtün, beni örtün" diye seslendi. Öyle seslendiği için "Ya eyyühel Müzzemmil" Allah'ın O'na sevgiyle, latifeyle "ey beni örtün diyen" diye seslenmesidir. Bu seslenişe bazı âlimler bir latife gibi bakmıştır. Bir manasıyla da bu hitap Efendimize "Ey salât ikamesi için giyip hazırlanan" diye bir sesleniştir. Yine, "Ey Nebilik ve Rasullük yükünü yüklenen, bu yükü kendisine örtü olarak alan" diye de bir sesleniştir. Bu manaların hepsini birlikte düşündüğünüzde çıkacak olan mana neyse o, Efendimize "Ya eyyühel Müzzemmil" diyen sesleniştir: Ey 'beni örtün' diyen...

Bu seslenişe kendimiz için nasıl bakarız? Kişi ayet ve hadislerdeki olayları ötelemeye, onlara hikâye gibi bakmaya alışmışsa -ki, muhtar olan emmare yapı böyledir- bu hitabı da öteler. Özellikle kendisine faydası olacak bilgileri, muhtariyetini yok edecek uyarıları, ayet ve hadisleri öteler. "Beni örtün, beni örtün" dediği için ayet Efendimiz'le ilgili o olay üzerine gelmiştir, o döneme aittir, o an içindir" der ve Kur'an'ı bir hatır için iyi bir duyguyla okur, ama öteler. Okurken duygulanıp ağlayabilir, hayal de kurar, ama öteler! Çok duygulanmış olsa bile o duygu onun "A" Takdim Formu "BEN"ine ait olduğu için Kur'an'da kendine ait olan mesajı öteler. Bu hal Kur'an-ı Kerim'den yararlanamamayı getirir. Ötelemeyin! Ötelemeden bakacak olursanız ayet ve hadislerin her ân için ve her kişi için bir mesaj, bir bilgi içerdiğini görürsünüz! O zaman, Kur'an'ın bir âna, bir şahsa ait olmadığını, her ân, her şahıs, her hal, her nefis ve her nefes için bir bilgi olduğunu görebilirsiniz. Öyleyse bu ayetleri de ötelemeden birlikte tefekkür edelim:

“Ya eyyühel Müzzemmil: Ey dünya meşgalesi yorgunluğunu dünyalıkla örten!” Bu sesleniş bizedir! Günlük yaşantınıza bakın; gündüz bir mecburiyet nedeniyle bir meşgale, bir koşturma, bir hırs, sonra da yorulma var. Yorulunca dünyaya ait bir şeyle üstünüzü örtersiniz. Bu bir yorgan, bir örtü, bir battaniye olabilir. Ama bu bir semboldür! Yorgunluğunuzu dünyaya ait bir şeyle gidermeye çalışıyorsanız, yorgunluğunuzu unutturacak dünyalık şey neyse o da bir örtüdür. O zaman ayet size seslenir: Ey dünya yorgunluğunu yine dünyalıkla unutmaya, yok etmeye çalışan...

Salâtın vazgeçilmezliğini anlatırken “Salâtsizlik insanı çıldırtır” demiştik. Salâtsiz olanlar çıldırırlar. Çıldırılmamak için, halini unutup neşelenmek için bir şeylerle meşgul olur, bir şeylere başvurur. Kutlayacağı önemli bir şey varsa haramlarla kutlama yolunu seçer. Üzüntülüdür, bir arkadaşını çağırır; “Dertlerim var, gel unutalım (örtelim) onu” der, onu haramlarla örtmeye çalışır. Oysa imanlı insan sevincini, üzüntüsünü, her halini seccadede paylaşma alışkanlığı edinmiştir. Diğeri dünya meşgalesini dünyalıkla örtüyor. Bu yüzden; ey örtülü olan! Ama ayet örtenlerin hepsine seslenmiyor! Dünya meşgalesi yorgunluğunu dünyalıkla örten, ancak Eşhedü en la ilahe illallah ve Eşhedü enne Muhammeden Abduhu ve Rasuluhu diyen! Sesleniş bunlara. Bu halde olana hitap ediliyor; örtülü ama Kelime-i Şehadet getirmiş olan muhatap alınıyor. Çünkü 5. ayet; “Muhakkak ki biz sana ağır bir söz ilka edeceğiz (sana bir bilgi açacağız)” diyor. Eğer kişi böyle bir bağlılıkla, yani “La ilahe illallah, Muhammedün Rasulullah” diyerek aday olmamışsa kendisine açılacak bilgiyle, öğrendiğiyle El Hüsna’yı tasdik etmez. Leyl-9: Onlar El Hüsna’yı tasdik etmezler; edindikleri bilgileri Allah’la ilişkilendirmezler.

Ayet gereği, biraz GECENİN ÖNEMİ’nden bahsedelim. Gece önemlidir! Ama gece yalnızca Allah’a inananlar için mi önemlidir? Yalnızca onlara mı tesir eder? Hayır, tüm insanlara aynı tesiri yapar! Yağmur yağdığı zaman ben şunu ıslatırım, şunu ıslatmam demiyor, altındaki herkesi ıslatıyor. Gecenin tesiri de öyledir; inanana da inanmayana da tesir eder. Fark şudur; kişi gecenin tesirine “La ilahe illallah” bağıyla girmemişse edineceği bilgilerle Allah’a ulaşmaz, El Hüsna’yı tasdik etmez. Gecenin ona vereceği imkânlardan yararlanır, bazı bilgiler edinir ama o bilgilerle Allah’a ulaşamaz. Çünkü “İkra’ Bismi Rabbikellezi halak” ayetine uymadı. Bu ayet çok önemli bir öneride bulunuyor: Yaratan Rabbinin adıyla OKU. Sadece ‘OKU’ demiyor. Ancak Rabbinin adıyla okursan El Hüsna’yı tasdik eder, bulduğun bilgilerle Hakk’a ulaşabilirsin. Böyle yaklaşmıyorsan o örtüden sıyrılmak sana fayda getiremeyebilir. İleri idraklarda Rabbinin “Adına” okunur, o ayrı bir konudur.

Ey dünya meşgalesi yorgunluğunu dünyalıkla örten ama Eşhedü en la ilahe illallah ve Eşhedü enne Muhammeden Abduhu ve Rasuluhu diyen... Gecenin (sana kolay gelen) bir vakti (idrakını bu örtüden kurtarmak üzere) kalk. İdrakını örten kirden kurtarmak için kalk ve uyanık ol! Uyanık ol; gözünü aç dikkatli ol, zihnini aç tetikte ol, önüne gelecek imkânlardan yararlan. "Gecenin sana kolay gelen bir vakti" tanımlaması çok önemlidir. Kur'an âlimlerine göre Müzzemmil Suresi 20. ayet çok sonra gelen bir ayettir. Surenin ilk ayetleri geldiğinde tâbi olmuş kişiler her geceyi Ramazan'mış gibi çok uzun ve önemli şekilde değerlendiriyorlar. Ama bazılarının gündüz çok önemli telaşları var, takatleri yetmiyor. Hastalar, sıkıntılı olanlar var. Bu yüzden, Müzzemmil-20 ile "Artık ondan kolaylaşan kadarını oku" diyen bir kolaylık geliyor. Gece kalkışı İsra-79. ayetle de önerilir ama o zaman zaten beş vakit salât ikame edilmektedir.

"Ayrıca gecenin bir kısmında (yararını göreceğin Kur'an'la) Teheccüd'e kalk. Umulur ki Rabbin sende MAKAM-I MAHMUD'u ba's eder." (İsra-79)

Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem'e bir öneri: Gecenin bir kısmında yararını göreceğin Kur'an'la teheccüdde ol. Umulur ki, Rabbin Sende Makam-ı Mahmud'u ba's eder. Makam-ı Mahmud'u çok konuşmadık, ileride nasib olursa konuşuruz. Ezanın peşine okuduğumuz salâvatı anlatırken daha çok Tam Davet, Salâtın ve Tam Davet'in Sahibi manalarını paylaşmış, Makam-ı Mahmud'a çok az değinmiştik. Nasib olursa ileride paylaşırız.

Müzzemmil-20'den de anlaşılıyor ki, bir kolaylık öneriliyor: Gecenin sana kolay gelen bir vakti, Kur'an'dan da sana kolay gelecek kadar! Bu tüm ibadetlerimiz için önemli bir kuraldır. Mesela zikrullah amaçlı yaptığınız esmaları ve duaları kolay gelecek şekilde yapmak önemlidir. Sıkılarak, bir tamamlansa düşüncesiyle yapmamak gerekir. Sıkılmaya başladığınız an yararlanma bitti demektir. Evi sıkılsanız da temizler bitirirsiniz, bir evrakı sıkılsanız da tamamlarsınız ama beyin işi öyle değil, sıkıldığınızda kapanır. O huzur haliyle açıktır; Kalb'in huzurlu, mutmain olması gerekir. Bu yüzden şimdi göreceğimiz hedef çok önemli. O hedefe, bu işi oflayıp puflayarak, sıkılarak, kendinize işkence ederek ulaşamazsınız. Bu nedenle, "Nasıl kolay geliyorsa öyle yap, yeter ki yararlan" diyor. Küçük de olsa yararlanabilmen için sana kolay gelen şekli ve gecenin sana kolay gelen vaktini yakala. Kur'an'dan da sana kolay gelen miktarı, kolay gelen yeri incelemeye çalış. Çünkü: Nefs-i Levvame'ye hazırlanabilmen için, yani ahiretin için korunman gerekeni bilmen, korunmanın yöntemini fark edebilmen ve anlayabilmen için, Hakikati

hatırlatıcı olarak kolaylaştırılmış olan Kur'an'ı tefekkür ederek, acele etmeden, sana kolay gelecek miktarda okumalı, bu hali salât ile ikame etmelisin. Nefs-i Levvame'ye hazır olabilmen için ve ahiretin için nelerden korunman lazım? Bu korunmanın yöntemleri nedir? Bunları öğrenmelisin. Onları anlayabilmek için; "Hakikati hatırlatıcı olarak kolaylaştırılmış olan Kur'an'ı tefekkür ederek, acele etmeden, sana kolay gelecek miktarda oku, bu hali salât ile ikame et" deniyor. Demek ki; geceden, vereceği idrak açılmasından yararlanmanın bir hedefi de Nefs-i Levvame'ye hazırlanmak. Değişik bir hayat tarzı başlayacak, Kur'an sizi ona hazırlıyor. O hayat tarzına birdenbire giremezsin, senin dünyadaki yapın ona birdenbire adapte olamaz, kavrayamaz. Hazırlanmalısın, idrakını hazırlaman gerekiyor. İdrakınla beraber idrakına uygun vücut kimyasını da oluşturman gerekiyor. Onun için bu çalışmaları yapman ve geceden yararlanman lazım. Ama sen Nefs-i Levvame'ye hazırlanman için ve ahiretin için nelerden korunman gerektiğinin farkında değilsin! Onları ve onlardan korunmanın yöntemlerini öğrenebilmen için Kur'an'ı tefekkürle, manayı düşünerek, burada benim için ne var acaba diye telaş ederek, acele etmeden, sana kolay gelecek miktarda oku. Bu hali salât ile ikame et. Kur'an kendisini "hakikati hatırlatıcı olarak kolaylaştırılmış" diye tarif ediyor. Öyleyse hakikati hatırlatıcı olarak kolaylaştırılmış olan Kur'an'ı bana ne öneriyor acaba diye merak ederek oku ve yakaladığın bu hali salât ile ikame et! Bu, o anda salât ikame et, seccadeye git demek değildir.

Önceki toplantımızda paylaşmıştık, "SALÂTI İKAME ETMEK" salâtta edindiğin hali seccadeden kalkınca yaşantına ikame etmektir. İkame etmek adres oluşturmaktır, yer belirlemektir, yer ettirmektir. Seccadeden kalktıktan sonra duygu ve düşünceleriniz salâttan kopuyorsa henüz salâti ikame edemiyorsunuz demektir. Salâti ikame etmek; salât hareketleri tamamlandıktan sonra fiillerinize edindiğiniz huşu ile devam etmektir. Akıllı insan bunu takip eder: "Ben salâttan kalktıktan sonra huşumu ne kadar koruyabiliyorum?" diye kendini hesaba çeker. Eğer, "Ben bir saat o huşuylayım, sonra tekrar dalıyorum" diyorsan bir saat sonra salât ikame etmelisin. Oraya mutlaka bir nafil bul ve yap! Bu yüzden İsrak, Kuşluk gibi değişik vakitlere ait nafileler var. Onlarla insanlar huşularını korumaya teşvik edilmiştir. Oralara büyük mükâfatlar konularak insanların huşuyu yakalamaları, onu hayatlarına ikame etmeleri, huşu ikamesinden kopmamaları istenmiştir. Nafileler yüksek mükâfatlarıyla bizim haşyet üzere kalmamız, huşu ile yaşamamız için teşviiktir. Örneğin işrak vaktinde salât için Efendimiz (SAV) üç defa söyleyerek; "Tam, tam, tam bir Hac ve Umre sevabı alırsınız" buyuruyor. Böyle

bir mükâfatla o nafileye teşvik ediliyoruz. Huşu devam etsin, haşyetullah depolayabilelim diye. Salâтта daha sonra kullanılmak üzere haşyetullah depolayamazsak salâtı ikame edememiş, o fırsatı değerlendirememiş oluruz.

Ayet “Gece kalkın” dedi, siz de kalkıp ikame ettiniz. Böyle yapınca ne olacak? O zaman, “Muhakkak ki; biz, sana bu yolda gereken bilgiyi ve onun halini şuurlunda yaşatacağız.” Biraz sonra ayetlerde de dikkatimizi çekecek, çok önemli şeyi bir örnekle not edelim: Birisine dediniz ki, matematiğin şu konusunu çalışırsan şu sonuca varacaksın. Dikkat edilecek nokta, bu yolda böyle düşünmenin doğru olmadığıdır. Bu incelik, bu yol haritasındaki çok önemli bir ayrıntıdır: “Gece kalkar, sana kolay gelen bir zamanda kolay gelen miktarda tefekkür ederek Kur’an okursan, hatta bu Kur’an’ı salâтта okursan, sonra bunu hayatına ikame edersen “şunu bulacaksın” denmiyor. “Sen böyle yaparsan BİZ SANA VERECEĞİZ” deniyor. Bu, işin temelini oluşturan önemli bir kuraldır, sizi muhtariyetten kurtarmak üzere çok önemli bir kuraldır. Aksi halde, “Ben yaptım, ben elde ettim” der muhtariyetine bağlanır kalırsın. Ayet bize var olan halinle hiçbir şey elde edemezsin diyor. Ama böyle yaparsan muhakkak ki, biz sana bunu vereceğiz. Bir diğer yanı da “kesin” olmasıdır. Ayet; “kesinlikle biz sana -bu yolda gereken bilgi ve halini şuurlunda yaşatacağız- bunu vereceğiz” diyor. Ayetin ilk muhatabı Efendimiz (SAV)’dir. Şimdi de bizler olduğumuza göre, ayete muhatap olan herkese göre verilecek farklı bir şey vardır. Ayet Efendimiz’i muhatap aldığında O’nun Nebi ve Rasullüğüyle ilgili O’na verilecek, yaşatılacak şey vardı. Bizim muhataplığımızda bize yaşatılacak, verilecek bir hal var.

Yol haritamızdaki ayetlere devam ediyoruz, harita gittikçe netleşecek.

Euzü Billahi mineş şeytanir raciym Bismillahir Rahmanir Rahiym. “La uk-simu Biyevmil kıyameti ve la uksimu Bin’nefsil levvameh: Kıyamet Günü’ne kasem/yemin ederim. Ve Nefs-i Levvame’ye kasem ederim.” (Kıyamet; 1, 2)

Yemin var! Ayetlerdeki yemin ifadelerinin önemini paylaşmıştık. Kıyamet Günü’ne ve Nefs-i Levvame’ye yemin var. Kıyamet Suresi’nin ikinci ayeti Nefs-i Levvame’yi çok önemli buluyor, ona yemin ediyor, lütfen onu siz de önemseyin. Bu işle meşgul olanlar genellikle Nefs-i Levvame’yi hiç önemsemez, kâle bile almaz, bir iki saniyede geçer giderler. Allah “Nefs-i Levvame’ye kasem ederim” diyor ama bu işin anlatıldığı yerler onu iki satırla geçiriyor. Hep geçiştirilmiş, hep bir kenara atılmış, tarifi bile net yok. Büyük bir çelişki değil mi? Nefs-i Levvame, talib olan kişi yaşadıkça devam edecek önemli bir halin adıdır. Öyle bir hal ki, Allah ona yemin ediyor.

Aslında yalnızca iki hal var, herkes bu iki halden birisindedir: Nefs-i Emmare, Nefs-i Levvame. “Nefsin yedi mertebesi vardır, kişiler bu yedi halden birisindedir” denir ama şöyle düşünmek lazım. O söylenen yanlış mı? Değil! Değil ama şöyle düşünmek daha uygundur: Hayat bu iki halden birisindedir; ya nefs-i emmarede, ya nefs-i levvamede. Başka bir yerde olamaz. Yani; ya varlık ve varlığının muhtariyeti iddiasında bir MUHTAR vardır. Veya muhtariyetten kurtulma çalışmalarına başlamış KUL vardır. Muhtar olan nefis, emir veren nefstir EMMARE NEFSİ’dir. Muhtarın nefsi Nefs-i Emmare’dır. Nefs-i Emmare muhtariyetini ilan etmişin halidir. İkinci hal ise bu muhtariyetten kurtulma çalışmalarına başlamış kulun halidir. Buradaki kişi kurtulma çalışmalarının bir yerindedir, derecesi neyse. Muhtariyetten rahatsızlığın başladığı hal NEFS-İ LEVVAME’dir. Muhtariyetten kurtulmaya çalışan nefsin adı Levvame’dır. Ana iki hal budur: Muhtar hal ve Muhtariyetten kurtulmaya çalışan hal. Muhtariyetten kurtulmaya çalışanın o çalışmalar sırasında yaşadığı idrak pozisyonlarına, o idraklara NEFS MERTEBELERİ denir. Onların tümü Nefs-i Levvame süreçleridir. Nefs-i Mülhime, Nefs-i Mutmaine, Nefs-i Radiye, Nefs-i Mardiye gibi nefis mertebeleri hep Nefs-i Levvame içerisinde yaşanan hallerdir. O süreçlerdeki çalışmalar Nefs-i Levvame çalışmalarıdır. İçinde bulunulan idrak neyse ona göre çalışmalar da değişir. Mutmaine’de olanın Levvame çalışmasıyla Mardiye’de olanın Levvame çalışması farklıdır.

Tasavvuf denilen halin temelini oluşturan çok önemli bir cümle paylaşmaya çalışacağım, çok dikkat edelim inşaAllah. Nefs-i Levvame tanrının tanrı olmaktan duyduğu rahatsızlıktır. Levvame nefsi tanrılık iddiasıyla Allah’a eş ve ortak koşma halinin oluşturduğu rahatsızlıktır. Nefs-i Emmare’deki kişi bilsin veya bilmesin haliyle şöyle demektedir; Allahım, sen sana göre Allah’sın, Ben de bana göre. Bu kişinin bu halinden, bu yaşantısından rahatsız olması Levvame’dır. Tanrının diğer tanrılarla münasebetlerinden kaynaklanan rahatsızlıklar Levvame değildir! Buna dikkat edin, bazı yerlerde bu şekilde anlatılıyor ama böyle değildir. Bunun doğru anlaşılabilmesi için bir örnek verelim: Diyelim ki, krallıkla yönetilen komşu bir kaç ülke var. Bu ilkelerden birinin kralı halkı incelemiş ve kendinde enteresan bir mütevazilik duygusu oluşmuş, kral olmaktan rahatsız oluyor; “Ben neden kralım?” deyip duruyor. Kral olmak ona rahatsızlık veriyor. Farklı bir hal, değil mi? Diğer kralın ise şöyle bir rahatsızlığı var: Komşu ülkenin kralıyla ilişkileri sırasında bir yanlış yapmış, bundan rahatsız: “O kralı kırdım, üzdüm” diye düşünüyor, onda krallar arası ilişkiden kaynaklanan bir rahatsızlık var. Bu ra-

hatsızlığı yaşayan kral diğer kraldan özür diler ve rahatlar: “Üzmüşüm, günlerdir gözüme uyku girmiyordu, gönlünü aldım, helalleştik” halleri yaşanır. Bu diğerinden başka bir iştir. İlkinde kral olmaktan rahatsız olan biri var! Bu ise krallar arası rahatsızlık! Bunun diğeriyle -Hakk’la- hiç alakası yoktur! Kişi farkında olsun veya olmasın, tanrılık ilan ve iddiası onun kaçınılmaz halidir! Tanrılığını ilan etmiş kişi halini fark ettiğinde tanrılığından, yani muhtariyet iddiasından rahatsız olursa, onun o rahatsızlığı onu Nefs-i Levvame’ye getirir. Halini fark edip rahatsız olmakla kişi Nefs-i Levvame’ye giriş yapar. Kişi tanrılığından rahatsız değilse, hele de tanrılığının farkında bile değilse İslamiyet’in bütün kurallarını yerine getiriyor olsa bile Nefs-i Emmare’dedir. Tanrılığının farkında değilse neyle meşgul olursa olsun Emmare’dedir. Bu durumda; “Şirk koşarsanız amelleriniz boşa gider” hükmü geçerlidir. Şirk varsa her şey boşa gider; Zümer-65. Nefs-i Emmare şirk koşma halinin adıdır. Şirk koşan halinden rahatsız olmaya başlamakla ve ondan kurtulmak istemekle Nefs-i Levvame’ye adım atılmış olur. Esas sevap budur. Sevab mekanizması o zaman aktifleşir. Sevab Nefs-i Levvame’ye adım atmakla başlar.

Nefs-i Levvame treni ile bu yolda ilerleyenin, Seyr-i Süluk yapanın göreceği istasyonlarından birisi Nefs-i Mülhime’dir. Hızla geçilmesi gereken yer aslında orasıdır, çünkü bütün girdaplar Mülhime’dedir. Nasib olmuş da Mülhime tüneli geçilmişse bir yere gelirsiniz ki, artık size orada “ne bir mahzunluk ne bir korku” vardır. Nefs-i Mülhime tünelini bitirip de Mutmaine’ye gelene kadar yol girdaplarla doludur, Mülhime bir his olduğu için o süreç girdaplıdır, insanın aklının çabuk kayması mümkündür. Bu nedenle Mülhime İstasyonu hızla, bir an önce geçilmelidir. Ama Levvame treniyle! O trenin istasyonları olan Mülhime’de, Mutmaine’de hepsinde çalışmalar başkadır ama hep Nefs-i Levvame çalışmalarıdır. Şöyle: Lisede okuyan bir öğrenci; Lise 1’de de, 2’de de, 3’de de Tarih okur. Fakat okulun adı Lise’dir, o lise öğrencisidir. Ama 1. sınıftaki Tarih’in mantalitesi ve konuları farklıdır, 2’deki ve 3’deki başkadır. Veya Matematik! Lise 1, 2 ve 3’deki konular ve mantalite birbirinden farklıdır. Ama okul Lisedir, kişi lise öğrencisidir. “Nereye gidiyorsun?” denince tarihe, matematiğe demez, “Liseye” der. Nefs-i Levvame de böyledir. Okulun, seyr-i sülüğun ismi Levvame’dir, istasyonlar farklıdır.

Önce Nefs-i Emmare’yi çok önemsemek, onu incelemek gerekir. Onu ötelemeyin, “Emmare’de değilim” deyip ötelerseniz kurtulamazsınız. Nefs-i Emmare’yi kendisinde iyi tanıyanın ve onunla yüzleşenin kurtulması kolaylaşır. “Emmare’yle işim yok” deme, Emmare’nin içine, Emmare’ye doğduk!

Kur'an-ı Kerim'de "Hazreti Âdem'in cennetten kovulması" çeşitli surelerde anlatılır, birisi de Taha Suresi'dir. Hazreti Âdem'in cennetten çıkışı ve yeryüzüne gelişi anlatılır. İnşaAllah ileride Taha Suresi 118 ila 122. ayetlere detaylı bakma fırsatımız olur. Şimdi 121. ayetin son kısmına bakacağız. Orada Hazreti Âdem için bir tespit var. Ayetleri ötelemeyeceğimiz konusunda anlaştığımız için Hazreti Âdemi hemen kendinizde arayın, ayet o zaman size hitap etmiş olur. Âdem aleyhisselam cennetten o zaman bir kere kovulmuş iş bitmiş dersiniz ötelemiş olursunuz. Dünyaya her gelen cennetten Hazreti Âdem gibi kovulur, bu bir mekanizmadır.

"Âdem Rabbine ASİ oldu da YAŞAYIŞI bozuldu." (Taha-121)

Ayetteki tesbit böyle. Dünyaya geliş budur. Âdem Rabbine asi oldu da yaşayışı bozuldu. "Rabbine asi oldu" denilen hal "A" halidir! Bu yüzden ona "A" Takdim Formu "BEN" dedik, asi olanın "BEN" deyişi olduğu için. Âdem'in bu halinin takdimi öyle olduğu için. Bu halde takdim edilen "A" Takdim Formu "BEN"dir. Böyle "BEN" diyenin yaşayışı bozulmuştur. Kur'an o hale "yaşayışı bozuldu" diyor. Kişi bozulan bu yaşayışı o kadar seviyor ve benimsiyor ki, aşık oluyor. Buna "KÜFRE AŞK" demiştik. Gerçekten kişi küfrüne âşıktır. Bundan ancak daha büyük bir aşkla kurtulabiliriz. Allah Aşk'ıyla! Allah Aşk'ını fark edemeyen küfrüne aşkı yaşar ve o aşkla ölür. Hangi aşkla ölürsen o aşkla dirilirsin. Hangi aşkla dirilmişsen huzura o aşkla gidersin! Küfrüne âşık öldüysen öyle dirilirsin. Allah aşkıyla öldüysen Allah aşkıyla. Hangi aşk üzere ölmüşsen o aşk üzere Ba's olursun. Farkında olsun olmasın insan hayata baştan küfrüne âşık başlıyor. Bunu sonradan edinmiyor, hayata cehennemlik formatla başlıyor. Taha Suresi'ni inceleyin; 118, 119, 120, 121, 122. ayetlere lütfen bakın. "Şu ağaca yaklaşsanız ŞAKİ olursunuz." Yaklaştılar Şaki oldular. Şaki olmak uzak düşmektir, küfür ehli olmaktır. Bunu Âdem'e diyor, bize diyor: Zaten bu hayata böyle başlıyorsun. Sana nasıl kurtulacağını da öğretiyor, lütfen dikkat edin: "Hidayetim sana ulaşırsa kurtulursun" diyor. Ancak Allah'ın hidayeti gelirse kurtuluyorsun.

Nefs-i Levvame'nin başlangıcı tanrının tanrılığından rahatsızlığı idi. Bu rahatsızlıkla başlayan Levvame süreci Mülhime'yi geçip de Mutmaine'ye gelebilirse önemli bir noktaya ulaşmış olur. Bir kişi Nefs-i Mutmaine'de sabitse, kararlıysa o tanrılık iddiasından tam sıyrıldı demektir. Kişi tanrılık iddiasından geri dönülmez tam sıyrılmışsa ona ne bir korku ne bir mahzunluk vardır. Nefs-i Mutmaine idrakına gelmiş kişinin de Nefs-i Levvame'si vardır. Nasıldır? O şimdi neye levm eder? O artık var görünmekten rahatsızdır. Var

Görünmekten! Levvame/rahatsızlık devam ediyor. Şimdi var görünüyor olmaktan ve var görünenin fiillerinden rahatsız! Daha önce tanrının davranışlarından, muhtariyetten, muhtar fiillerden rahatsızdı. O tanrısav davranışlara günah demiştik. Mutmaine idrakında iş değışir, artık tanrı rahatsızlığı olmaz, çünkü tanrılık iddiasına ait yaşantı geri dönüşsüz kalktı! Nefs-i Mutmaine'deki kişi var görünen olmaktan ve var görünen olarak fiil ortaya koymaktan rahatsızdır. Oysa var görünmek ve fiilleri yasal çerçevede olan şeyler. O şimdi helal olandan, izin verilenden de rahatsızdır.

-“Var Görünen” dediğimiz bu beden, bu vücut değil herhalde, değil mi?

Saffat Suresi'nde o konuya bakacağız, unutursak hatırlatın.

Tam burada devreye giren en önemli ibadet oruçtur. Oruç var görünmekten rahatsızlığın ibadetidir aslında. Bu nedenle de her şeyin çaresidir, neye kullanıyorsan onun ilacıdır. Ama özellikle var görünmekten rahatsız olanın ilacı Oruç'tur. Sırası gelince genişletiriz inşaAllah.

“Kıyamet Günü'ne yemin ederim, Nefs-i Levvame'ye yemin ederim.” (Kıyamet; 1, 2)

Kıyamet Günü bizim için İMAN'dır, imanı temsil eder. Kişi iman ehliyse bu yemin bir nevi “Senin imanına yemin ederim” demektir. İman eden kişi imanın gereği olarak Kıyamet Günü'ne inanır. Ve o Müthiş Gün'e hazırlanır. Bu yüzden o güne olan imanına yemin var: Senin o imanın öyle büyük ki, senin o imanın indimizde o kadar değerli ki! İman ettin ve senin imanına yemin edildi. Kişinin imanı gereği yaptığı bir şey vardır; SALİH AMEL. Ayetlerde bu ayrılmaz ilişki iman eden ve salih amel işleyen diye geçer. Bu imanın ameli Nefs-i Levvame'dir, Salih Amel odur, sevab onunla olur. İmanın salih ameli Nefs-i Levvame'dir ki, ikinci yemin onadır. Kıyamet Günü'ne yani İman'ına yemin. Nefs-i Levvame'ye yani Salih Amel'ine yemin! İmanın temsili Kıyamet Günü, salih amelinin temsili Nefs-i Levvame'dir. Bu yemini kavrayabilmen için Gece'den yararlanman gerekiyor.

“Çünkü gece kalkışı daha tesirli ve samimidir.” (Müzzemmil-6).

Bu ayetin meallerinde farklı kelimeler olsa da tefsirlerdeki manaları ortak bulursunuz: Gece kalkışı senin için daha tesirli ve samimidir. Gecenin önemi anlama sadedinde daha önce çok konuştuğumuz bir konuya dikkat çekmek istiyorum: Muhtariyetinizi teşvik eden, “A” Takdim Formu “BEN”i motive eden çok önemli şey güneştir. Gece siz muhtariyetinizi dürtten gü-

neşten uzaksınız. Bu yüzden, gece öğreneceğiniz bilgiler daha tesirlidir. Gece öğreneceğiniz bilgileri Muhtariyet Süzgeci'nden geçirmeden elde edebilirsiniz. Gündüz Muhtariyet Süzgeci kuvvetlidir, bilgiler muhtariyet süzgecinizden geçer. Gece haşyetullahı daha kolay tanıyabilirsiniz. Her uyandığınızda, döndüğünüzde haşyetullahı yakalarsınız, eğer zihniniz onunla meşgulse. Kimin zihninde o olur? Akli devamlı O'nda olanın, O'nun delisi olanın! Bu iş kişinin sıkıntısıysa, bu iş kimin canını yakıyorsa o HAŞYETULLAH DELİSİ'dir! Ayet; "Size ağır bir söz, ciğerinizi sızlatacak bir söz ilka edeceğiz" dedi. Tefsirler bu yorumu yapıyor: Ciğerinizi sızlatacak bir söz.

Hazreti Ebubekir radiyallahu anh olsa gerek, dışarıda insanlar açken, bir şey bulup yiyemiyorken onun evinden ciğer kokusu geliyor. Koşup Efendimize söylüyorlar; ya Rasulallah biz açız, ama EsSiddık'ın evinden ciğer kokusu geliyor. Soruyorlar, ciğer falan yok. Koku kendi ciğerinden! Bunun rahatsızlığını yaşayanın gece aklına bu gelir, yatağında döndüğünde gelir. Ve haşyetullahı yakalar. Ama gündüz muhtariyet kuvvetlidir, o duyguyu hemen egale eder. Çünkü dünya hayatı döngüsü için bu gerekiyor, böyle olmasa dünya işleri yürümez. Amaç, yürüyen bu dünyadan cennete sıçramaksa o ağır sözü hazmedebilecek vücut kimyasını hazırlamak şarttır.

Kıyamet Suresi'nin bu ayetlerini bir cümlede toplayalım: "Billahi anlamındaki iman ve bu iman gereği Kıyamet Günü'ne hazırlanan hayat tarzını sana açan Nefs-i Levvame halin Allah indinde çok değerli. Her ikisine kasem ederim."

Neden rahatsız olacağımız, neye levme edeceğimiz artık belli: İlan ettiğin muhtariyetten rahatsız olman gerekiyor! Peki, ondan nasıl kurtulacaksınız? Rahatsız olduğun o tanrı halinden yine tanrının imkânlarıyla, sendeki muhtariyet imkânlarıyla kurtulursun. O zaman şöyle bir tablo çıkıyor: Nefs-i Emmare muhtariyetin imkânlarını muhtariyeti için kullanırken, Nefs-i Levvame muhtariyet imkânlarını muhtariyetten kurtulmak için kullanır. Böylece siz Allah'ın verdiğini Allah için kullanarak İNFAK etmiş olursunuz. "İnfak"ın temelinde önce bu vardır: Tanrının tanrı halinden kurtulmak için kendindeki imkânları kullanması! Allah'ın verdiğini Allah için kullanmak şarttır. İnfak böyle başlar. "Ben bunu Allah için veriyorum" demekle infak olmaz, "İnfak ettim" demekle olmuyor. İnfak, tanrının imkanlarını tanrılıktan kurtulmak için kullanmaktır. İnfak öyle başlar, var görünenin vehimden, yani vehim duygusundan kurtulması ile devam eder. Var görünüşten, vehimden kurtulmak infakın devamıdır. Allah'ın verdiğini Allah yolunda kullanmaya

böyle devam edersin. Kişi infakı nerede bırakırsa o pozisyonda kalır. Seni ileri götüren, ilerleten şey İnfak'tır. İnfak kesildi mi, hangi istasyondaysan orada kalırsın. Nefs-i Levvame adına infak yapmayan Nefs-i Emmare'de kalır. Mülhime'de infak yapmayan Nefs-i Mülhime'de kalır. Memnun olduğu yer neresiyse memnuniyeti yaşadığı hislerle orada kalır. Var Görünme'yi seversen Nefs-i Mutmaine'de infak yapmazsın, orada kalırsın. Levvame sürecinde kulu ileri götüren daima infaktır.

Hazırlanmamız gereken çok önemli şey Nefs-i Levvame olduğuna göre, Levvame'ye hazırlanmak için geceden yararlanmak ve Kur'an okuyup tefekkür etmek ve mümkünse bunu salâtle birleştirmek gerekiyor. Kur'an okuyup salâtle devam etmek ve bunu hayata ikame etmek gerekiyor. Sonra?

Eüzü billahi mineş şeytanir racim, Bismillahi'r Rahmani'r Rahim. "Ya eyyühel Müddessir, kum feenzir ve Rabbeke fekebbir ve siyabeke fetahhir verrucze fehcur ve la temnün testeksir ve li Rabbike fasbir." Sadakallahul aziym. (Müddessir; 1-6)

"Ya, eyyühel Müzzemmil" diye seslenmişti, şimdi "Ya, eyyühel Müddessir" diye seslendi: Ey Bürünen, ey bürünmüş olan, kalk da uyar, Rabbinin yüce azametini fark et, elbiseni arındır. Rucz'den -her türlü şirk'ten- kaçın. Çoğu, çokluğu isteyerek ihsan yapma. Rabbin için sabret." Burada bize, günümüze nasıl bir mesaj var, onu görmeye çalışalım.

Ey Bürünen: Ahseni Takviym hali Esfele Safiliyn ile bürünmüş olan! Bu bürünmeyi İz Düşüm Dosyalarıyla şematik olarak görmüştük. Kul Elbisesi'nin üstündeki necisi, kiri hatırlayın, 19. Tefekkür Şemasında onu paylaşmıştık. Onu Tiyn Suresi'ndeki tanımlarla böyle açıyoruz. Ey bürünen, İnsan-30 idrakıyla İnsan-29 gereği Rabbine yönelmek üzere kalk! Müddessir Suresi geldiğinde İnsan Suresi henüz nazil olmamıştı diye düşünülebilir. Tamam, ama şimdi surelerin hepsi mevcut ve muhatap biziz! Biz, bizim imkanlarımıza göre de bir mana, bir bilgi çıkarmalıyız. Birisi budur: İnsan-30 idrakıyla İnsan-29 gereği Rabbine yönelmek üzere kalk, davran.

Kişinin kalkması için "Eşhedü en la ilahe illallah ve Eşhedü enne Muhammeden Abduhu ve Rasuluhu" demesi yetmişti, yani "Ben talibim" demesi Efendimiz'in kıyıcığına gelmesine yetmişti. Ama Nefs-i Levvameye girdi, yol ilerliyor, ona AĞIR BİR SÖZ ilka edildi. Üstündeki kiri, Esas Örtü'yü öğrendi, ciğeri yanmaya başladı. "Ey ciğeri yanan, yani Ey Ahseni Takviym hali Esfele Safiliyn kiri ile örtmüş, o kire bürünmüş olan. Sana şimdi yeni bir idrak

lazım!” Bu normal bir kalkış değil, bu yüzden yeni bir idrakla kalkacak. O İnsan-30 idrakıdır. O idrakla İnsan-29 gereği kalkacak, davranacak!

İnsan-30; “Ayrıca dileyen yok illa Allah.” İdrakımızı öğretti. İnsan-29 ameli öğretiyor; “Dileyen Rabbine yönelir.” Dileyen Rabbine yönelirse, haydi Rabbine yönelmek üzere kalk ama İnsan-30 idrakıyla! “Ey bürünmüş olan, kalk da uyar” ayeti bize diyor ki, İnsan-30 idrakıyla İnsan-29 gereği Rabbine yönelmek üzere kalk ve kendini uyar.

Ayet ve hadisleri kullanırken duygu ve düşüncelerinizi kanıtlamak üzere onları bölmek Kur’an-ı Kerim’de nehy ediliyor: “Onlar ayetleri menfaatlerine göre satıyorlar/bölüyorlar.” Ayetleri özellikle Kader konusunda sıkça uygulanan bir yöntemdir ki, bölünüyor. İnsanın “muhtar” olduğunu savunanlar, yani Efendimiz (SAV) in tebliğini fark edemeyenler, Allah’ı tanıyamayanlar bu savlarını desteklemek için Kur’an-ı Kerim ayetlerini bölüyorlar. “Dileyen Rabbine yönelir” diyor, demek ki serbestim, muhtarım diyorlar. Ve “Allah dilemedikçe dileyemezsiniz” manasına gelen ayetleri görmüyorlar. Kur’an-ı Kerim’de “Dileyen Rabbine yönelsin, hiç düşünmeyecek misiniz, tefekkür etmeyecek misiniz?” manasına çok rastlayacaksınız. Ama diğer ayetler ne olacak? Bu manayı okudun, hemen peşine gelen İnsan-30 ne olacak! “Dileyen Rabbine yönelir” manasında bir ayet geldi, birkaç ayet sonra; “Hidayet eden Allah’tır, yönlendiren Allah’tır, dileyen Allah’tır, dilemese yapamazsınız” uyarısı geliyor. Eğer manayı bölerseniz yanlış öğrenir ve yanlış öğretirsiniz, insanları Muhammedi Bakış’tan perdellersiniz.

Kıyamet Suresi Nefs-i Levvame’ye yeminle diyor ki: Nefs-i Levvame’ye girmekle Kader Bilgisi’nin içine giriyorsun. Müzzemmil Suresi’nde sana çok önemli bir söz ilka edilecek buyrulmuştu, o şudur: İlka edilecek o sözle birlikte sen kaderi kavramaya başlayacaksın. Nefs-i Levvame bir kader yolculuğudur, kaderi anlama yolculuğudur. Sen dünyada kendini kaderle savaşıp buldun. Çünkü Nefs-i Emmare kaderle savaştığın halidir. O durmadan kaderle didişir, hali hep şikâyetlidir. O Şaki’dir, Şaki’nin dili şikâyetlidir. Ve o aslında hep Allah’ı şikâyet eder. İşi gücü Allah’la, O’nun kaderiyle kavga etmektir. Nefs-i Emmare’nin dili, hali budur; hep şikâyet eder. Bu halden rahatsız olan kişi Nefs-i Levvame ile birlikte Kader Bilgisi’ne giriyor. Bunu idrak ettikçe bu idrake paralel haller yaşanacaktır. Bu yüzden İnsan-29 gereği kalkıp davranıyorsun ama İnsan-30 idrakıyla. Sakın bu idrakla gayretten sapma. Ayet bizi uyarıyor: Kalk, davran, bir şey yap, çünkü bir şey yapmak zorundasın. Yalnızca düşünerek sevab kazanamazsın, kıpırdayarak sevap kazanırsın. Dü-

şünerek sevabı şöyle kazanırsın: Senin kıpırdaman düşüncene göre değerlendirildiği için, davranışındaki niyet ve düşüncenle sevab alırsın. Amellerin niyetlere göre olması, amellerin sevapları niyetlere göre demektir. Davranmadan niyetine göre sevab alacağın bir mekanizma yoktur. Kıpırdarken niyetine göre değerlendirilirsin. Ama kıpırdamadan olmaz, kıpırdayacaksın. Mutlaka İnsan-30 idrakıyla! Bu idrakla ama mutlaka kıpırdayacaksın. Ne için? Bu yolda bilincini arındırmak için. Nefs-i Levvame yolunda, kaderi anlama yolunda bilincindeki kirden arınmak için kalkacak, kendini uyaracaksın.

Kişinin kendini uyarması zaten yaptığı bir şeydir. Üstünüze bir şey damlasa, üstünüz kirlense kalkıp temizleyeyim dersiniz, kalkar davranırsınız. Talib olan bu ayeti duyunca diyor ki; “Kalkıp Rabbime yöneleyim, bilincimi arındırayım, kul elbisemdeki şirk kirini temizleyeyim. Ayet önemli bir yöntemdir, bir yönleme ait öneridir: Davran ve Uyar!

“Kalk ve uyar” temizlik için bir yöntemse bunu nasıl yapacağız? Müddessir-3 öğretiyor: “Rabbinin ekberiyetini fark et.” Kalk kıpırda ve Rabbinin Ekberiyetini, yüceliğini fark et, hisset, o hissetmeyle “Allahuekber” de. Bu ayet gelince Efendimiz (SAV) hemen “Allahuekber” dedi. Bu nasıl bir duygunun peşine söyleniyor ki, bize “Allahuekber” demeyi öğretiyor? Ekberiyetin hissedilmesiyle, yaşanmasıyla “Allahuekber” denir. Efendimizin Tekbir’i böyle bir Allahuekber’dir. Ama biz takliden de olsa “Allahuekber” diyelim. Nefs-i Levvame sürecinde, Seyr-i Süluk yolunda takliden korkmayın. Taklit Ehli olur muyum diye çekinmeyin. Taklit ehli Nefs-i Emmare’dır. Nefs-i Levvame taklit ehli olmaz. Taklitsiz yapamaz ki! Nefs-i Levvame’deki taklitler, bir çocuğun konuşmayı, yürümeyi taklit etmesi gibidir. Görmese yürüyebilir mi? Taklid ederek yürüyor, yürümek için taklit yapıyor. Konuşanlar olmazsa, konuşamaz. Taklit ederek öğrenirken çocuğa taklit ehli demek aklınızın ucundan geçmez. Taklit etmesi için hususi uğraşıyoruz. Öğrensin, yürüsün diye hareketler yapıyorsun. Nefs-i Levvame’de olan onun gibidir, gördüğü doğruyu taklit etmek zorundadır. Taklit Ehli neden Nefs-i Emmare’de olanın adıdır? Çünkü o lastiği sıyrılmış avare kasnaktır, durmadan döner ama ürün yoktur. Zümer-65 diyor ki; şirk varsa ürün çıkmaz, her şey boşa gider. O kasnak boşa dönüyor, çok da yoruluyor. Ama boş. Bir ürün yok. Çok enerji harcıyor ama o sevab enerjisine dönüşmüyor, karşılığında elde ettiği bir sevab enerjisi yoktur. İşte o taklit ehlidir. Neyi taklit ediyor? İş yapan başka bir kasnağı! Ama kendisi boşa dönüyor.

“Ve siyabeke fe tahhir; elbiseni temizle!” (Müddessir-4)

Öneriler böyle: Kalk ve uyar. Rabbinin Ekberiyetini fark et/hisset. Bu hisle Allahuekber de ve kul elbiseni temizle! "Allahuekber" derken haşyetullahla titreyerek kul elbiseni temizle. Öyle bir haşyetullah ile Allahuekber de ki, o elbiseyi örten, onu görünmez yapan zulmani benliğin muhtariyet kirleri çözülsün gitsin. Bilinçteki kir muhtariyet kiridir. Bu kir zulmani benlikten kaynaklanır ve onu ancak haşyetullah temizler. Haşyetullah olmadan Allah sevgisi olmaz. Haşyetin canlanmadığı yerde Allah sevgisi var sanılıyorsa o sevgi Nefs-i Emmare'nin romantik duygularıdır, yanıltır. Bu sevgi nereden anlaşılır? Emmare'ye ait yalancı sevgi relaks ve memnuniyet getirir, amellerden koparır, namazı ve diğer önerileri önemsemezsin. "O beni seviyor ben de O'nu, biz işi sevgiyle hallettik" dersin. Tamamen şeytan kandırmacası! Gerçek Allah sevgisi haşyetullahla başlar. O yerleşmeden esas Allah aşkı ortaya çıkamaz. Konuyu Sabr'la birleştireceğiz, ancak şu ayetlerden sonra.

"Sabredin ve (O'na yönelerek) salât ile yardım isteyin. Allah'a haşyet duymayanın benliğine kesinlikle bu iş ağır gelir." (El Bakara-45)

Çok önemli bir uyarı! İnsanın kendisini test etmesi için çok önemli bir uyarı ve aslında insanı çok utandıracak bir şey. Ayeti dinleyin ve anlayın: Benden korkmayana salâtla yardım istemek ve sabretmek ağır gelir, angarya gelir. Rabbin cümlemizi muhafaza etsin, cümlemize merhamet etsin, böyle olanlardan eylemesin, koruyversin, kurtarıversin inşaAllah. "Bu iş haşyet duymayana kesinlikle ağır gelir" mealini okuyan kişi bu cümleden bir amel çıkaramayabilir, oraya Kur'an'ın mesajını koymak gerekiyor. Bu ayeti öğrendiğimiz bilgilerle meallendirmek önemlidir. Ayetin orijinalinde "kebiyratün" ifadesi var. Yani "Kebîr, kibir, mütekebbir" var. O zaman "Haşyet duymayana" demektense "Haşyet duymayanın Benliğine" diye meallendirmek daha doğru olur. Meali şöyle verelim: "Sabredin ve O'na yönelip salât ile yardım isteyin. Allah'a haşyet duymayanın tanrı yapısına kesinlikle bu iş ağır gelir." Tanrı yapı senin muhtariyetindir, ona bu iş ağır gelir. "Salât bana niye ağır geliyor?" diye sorana deyin ki, "Salât senin muhtariyetine ağır geliyor. Kendini o kadar hür, o kadar özgür sanıyorsun ki, salât senin o özgürlüğüne ağır geliyor." Böyle deyin! Bunu ayet öneriyor.

"O (haşyet duyanlar) Rablerine ereceklerini düşünürler ve nitekim Ona dönerler." (El Bakara-46)

Bu ayette müjde var, haşyetin mükâfatı var, onların sonu böyle açıklanıyor: O haşyet duyanlar Rablerine ereceklerini düşünürler, nitekim O'na dönerler.

Kir'den temizlenenin adı Hanif'tir. Kul elbisesindeki kirden temizlenenin, bilincini ondan arındırmanın ulaştığı hal hanif haldir. Hanif olana farklı ikramlar vardır, ona bazı anahtarlar verilir. Hanif olana verilen yedi anahtar vardır. Yalnızca hanif olana verilen o anahtarlar idrak açan anahtarlardır ve iç içedirler. İlkini kullanmayı öğrenince açtığınız yerde bir anahtar daha bulursunuz. Ama hanif olmadan o ilk anahtarı alamazsınız. Bu anahtarlar size Kur'an'ın manalarını açar. Kur'an'ı anlayabilmek için hanif olmak ve ilk anahtarı almak lazım. Hanif olmadan Kur'an'ı anlamak mümkün olmayacağı için Rum Suresi 30. ayet; "Diy'n'e (Sistem'e, İslam'a) hanif olarak yaklaş" buyurur. Aksi halde kavrayamazsın. Hanif hal böyledir. Hanif hale gelenin o idrakı, o hali muhafaza etmesi çok önemlidir. O hali nasıl koruyabiliriz? Allah'a eş ve ortak koşucu tanrılık ilanı hallerinin her türlüşünden kaçınarak!

"Verrucze fehcur; her türlü şirkten artık kaçın!" (Müddessir-5)

O hali korumak istiyorsan muhtariyete ait her türlü fiilden kaçınmalısın.

"Ve la temnün testeksir: Çoğu isteyerek ihsan yapma." (Müddessir-6)

Bu ayetin çok önemli mesajı şudur; bütün bunları, ilk ayetten beri sayılan işleri yaparken kendin için bir kudret arzun olmasın. Böyle önemli bir çok ipucunu yol haritasında paylaşıyoruz. Daha çoğu isteyerek ihsan yapma uyarısı tanrısal hal içindir. Bu işe tanrı imkânlarıyla başladın, bu yüzden tanrılığını sendeki tanrı imkânlarıyla yok edeceksin, bu sırada tanrılığı kuvvetlendirecek şeyler isteme. Tanrılar dünyasına ait hayatın daha çoğunu isteme, daha çok tanrı olmayı arzulama, muhtariyetini kuvvetlendirici iş yapma. Bir kudret isteme, kudret sahibi olmayı isteyerek iş yapma. Bunu özellikle esma zikirleriyle ilgili olarak çok konuştuk. Kudret sahibi olarak esma zikri yaparsanız o kudrete daha çok sahip olursunuz, o esma zikri sayesinde elde ettiğiniz kudretle tanrılığınız kuvvetlenmiş olur. Bu hal feth-i zulmani kapsamındadır. Tanrılığınız kuvvetlenirse geriye zor dönersiniz.

"Ve li Rabbike fasbir; Rabbin için sabret." (Müddessir-7)

Bu yolda gayret ederken Allah'ın nurunun sana ulaşip Hakk'ı tamamlaması için sabret. Ayet bize sabrı tanımlıyor. Sabretmek tanrıların tanrısal zorluklara dayanması değildir. O tanrının sabrı. Asr Suresi'ndeki sabr o değildir. Bu ayetteki manaya şöyle bakalım: İlk altı ayette bize yapacaklarımız anlatıldı, şimdi sabredin/bekleyin buyruluyor. Neyi? Allah'ın vermesini. O'nun vermesini bekle, bir şey umma, bir şeyin çoğalsın diye çalışma. Gücüm artsın, göreyim, bileyim, uçayım diye düşünme, sakın. Onlar hep

tanrılığını kuvvetlendirir. O çok kolay ve hızlı kuvvetlenir, engelleyemezsin. Yeryüzündeki yaşantının gereği öyle, gücün yetmez, engelleyemezsin. Bu yüzden, isteyerek sakın o kapıyı açma. Peki, ne yapayım? Söylenenleri yap ve sabret, Allah'ın sana vermesini bekle. Allahın vermesini beklemen SABR'dır.

Euzü billahi mineş şeytanir racim, Bismillahi'r Rahmani'r Rahim. "Vas-bir ala ma yekulune vehcurhum hecran cemiyla." Sadakallahul azıym. "On-ların dediklerine sabret ve onlardan hecr-i cemiyl ile ayrıl." (Müzzemmil-10)

Konu sabır olunca bu ayet daha önemli hale gelir. Sabır'da hecr-i cemiyl önemlidir. Nefs-i Levvame'ye giriş yaptınız ve Levvame'de Allah'ın nurunun size ulaşması için gayrette, sabır ve bekleyiştesinizdir. Böyle yaşarken sizi mutlaka eleştirecekler, kınayacaklar, neler söyleyecekler neler. Hoş görme-yecekler, reddedecek, kınayacak, küçümseyecekler. Kur'an diliyle söyleye-lim, "Seninle alay edecekler." Sen onların dediklerine sabret, onlardan hecr-i cemiyl ile ayrıl. "Kavga ederek ayrıl" demiyor. Bu ayet bize sabrın içini tarif ediyor, sabrederken nasıl davranacağımızı söylüyor. Onlara sabret, onlardan uzaklaş. Uzaklaş ki öfke tuzağına düşme. Onlardan hecr-i cemiyl ile ayrıl; kavga etmeden, onları kendi hallerine bırakarak. Ve bir sonraki ayete bak:

"Onları bana bırak!" (Müzzemmil-11)

"Bana" diyor! Birçok yerde "Biz" der ama burada "Bana bırak" diyor! Öyle durumlarla karşılaşacaksın ki, sabret, tartışma, kötü söz söyleme, onlara bir şeyi kanıtlamaya çalışma, oradan hecr-i cemiyl ile ayrıl ve onları bana bırak! Ama sen onlardan güzel bir halle uzaklaş. Öyle yapalım İnşaAllah.

Yol Haritamızdaki bir diğer gösterge Saffat Suresi ayetleriydi.

Euzü billahi mineş şeytanir racim, Bismillahi'r Rahmani'r Rahim. "Ves Saaffati saffa, Fezzacirati zecra, Fettaliyati zikra, İnne ilaheküm le Vahid, Rabbüs Semavati vel Ardı ve ma beynehüma ve Rabbül meşarık." Sadakalla-hul azim. "And olsun o saf olarak dizilenlere; o şiddetle def edenlere; o zikir okuyanlara; muhakkak ki ilahınız Vahid'dir; Semaların, arzın ve ikisi arasın-da olanların Rabbi'dir ve doğuların da Rabbi'dir." (Saffat; 1-5)

Bu ayetleri daha önce incelediğimiz için görüp geçiyoruz. Surenin bu ayetleri bir grup oluşturuyor: İnsan-30 idrakıyla Nefs-i Levvame'ye girip İn-san-29 gereği davrananlar. Bir insan silsilesi oluştu. Nefs-i Levvamede bulu-nanlar bir saf oluşturuyor, idraklerine göre farklı noktalardalar ama bir safı oluşturuyorlar ve ayet bu saftakilere yemin ediyor; "O saf olup dizilenlere

and olsun!” Daha önce Nefs-i Levvame’ye yemin edilmişti, şimdi Levvame’ye girmiş olanlara yemin ediyor. Sabrettikleri için, bu sabredenler bir dizi, bir saf oluşturdıkları için onlara yemin var: O saf olanlara (dizilenlere) and olsun! Onlar ne müthiş bir manzaradır. Bu beş ayeti bir cümlede toplayalım:

“Zahiren kesret görüntüsü ile tanınan ef’al âleminde Var Görünenleri ve Her An Yeni Var Görünenleri ve bunların her türlü hallerini NUR’undan tertipleyen Rabbülalemin olduğuna, dünya yaşantısı sürecinde imanı sonucu, Var Görünüşünü Allah’a eş ve ortak koşmayan şuurunu, VAHDET YOLUNDA teşbihten tenzihe doğrultarak VAHİD’e olan imanını ikan için; dilinde, halinde ve fiilinde Zikrullah’ta olanların; öncelikle vehmin zulmetini şiddetle def edenlerin; zulmetten arınmış saf halleriyle safın safı olabilme arzusuyla bu yolda dizilmişlerin; Muhammedî Muvahhid’lerin kadrini bilebilir misin? Rabbinin izniyle her hükümden, melekler ve Ruh onda tenezzül eder. “Bin aydan daha hayırlı olan” onlara and olsun.”

“Zahiren kesret görüntüsü ile tanınabilen ef’al âleminde Var Görünenleri ve Her An Yeni Var Görünenleri NUR’undan tertipleyen Rabbülalemin olduğuna...” Bu uzun cümleyi biraz açalım. Bu yolda yürüyenin idrakı ilerledi, geldiği yerde işin aslını görmeye başladı. Kendisinin var görünen olduğunu ve her an yeni var görünenlerin olduğunu anladı. Hepsinin Allah’ın nurundan tertiplendiğini, müstakil varlıklar olmadığını anladı ve öyle yaşıyor.

“Dünya yaşantısı sürecindeki bu imanı sonucu...” Bu hal onun yaşarken inanacağı bir şeydir, dünyada yaşarken onun imanı budur. Bu imanı sonucu *“Var Görünen halini Allah’a eş ve ortak koşmayan şuurunu...”* Onda oluşan şuur artık budur, onun imanı artık budur; Var Görünenim! Ve bu Var Görünen halimi Allah’a eş ve ortak koşmuyorum, Allah’a böyle iman ediyorum. Billahi anlamında iman budur. Oysa işe başlamadan önce ne diyordu? Varım ve Muhtarım! Kelime-i Şehadet getirdi, yola girdi, bağlandı, aday oldu, talib oldu, idrakı Hakk’a Hakikat’e doğru ilerliyor. Şimdi geldiği şuurda *“Var Görünenim”* diyor: Var Görünen halimi Allah’a eş ve ortak koşmayan imandayım. *“Bu şuurunu Vahdet yolunda teşbihten tenzihe doğrultarak...”* O hep teşbih yolundaydı, şimdi yolda yeni bir gösterge, yeni bir kilometre taşı var. *“Şuurunu teşbihten tenzihe doğrultup Vahid’e olan imanını ikan için...”* Bu idraka geldi ama o hala iman ehli, Vahid anlamına iman ediyor. Şimdi Vahid’e olan imanını ikana dönüştürmek için, Vahid’e ikan halini yaşayabilmek için, halini soyutluktan somutluğa çevirebilmek için bir şeyle meş-

gul: *“Dilinde, halinde ve fiillerinde Zikrullah’ta olanların..”* Allah yokmuş gibi davranmayanların, O Vahidul Ehadüs Samed’dir bilincinden çıkmayanların: *“Zikrullah’ta olanların; öncelikle vehmin zulmetine ait heva ve heveslerini şiddetle def edenlerin...”* Hemen belirtelim: Allah yokmuş gibi yaşamamak şarttır. Bu yüzden onlar tanrısal davranışlarını def ettiler, böyle yaşıyorlar. Bu yola girmeden önceki tanrısal hayat tarzını def edenleredir bu hitap: *“Zulmetten arınmış saf halleriyle Safın Safı olabilmek için, daha da saflaşabilmek için dizilen Muhammedi Muvahhid'lere and olsun.”* Böyle saf olup dizilmiş Muhammedi Muvahhid’lerin önemini üzerlerine yemin ederek bildiriyor.

Ezübillahi mineş şeytanir raciym, Bismillahir Rahmanir Rahiym. “Ya ey-yetühen nefşül mutmainneh, irci’ıy ila Rabbiki radiyeten mardıyyeten, Fedhuliy fiy ‘ibadiy, Vehduliy cenneti.” Sadakallahülazim. “Ey o Nefs-i Mutmainne! Radiye olarak, Mardıye olarak Rabbine rucu et, kullarımın içine dâhil ol, cennetime dahil ol.” (Fecr; 27-30)

Âmin, inşaAllah. Ayet açıkladığımız idraka, mutmain kula seslendi.

Ezü billahi mineş şeytanir raciym, Bismillahir Rahmanir Rahiym. “Kul HUvAllahu Ehad, AllahusSamed, Lem yelid ve lem yûled Ve lem yekûn leHU küfüven ehad.” “De ki, ‘HU Allah EHAD’dır; Allah SAMED’dir; doğurmamış ve doğurulmamıştır; O’na küfüv mevcut değildir.” (İhlas Suresi)

İhlas Suresi’nin son ayetini böyle meallendirelim; O’na (Dunihi) hiçbir küfüv mevcut değildir. Daha isabetli olur inşaAllah. “Diğer mealler de doğru ama bu daha iyi uyuyor” dersiniz, bu ayetten daha bir tevhide uygun yararlanabilirsiniz.

Yol Haritası’ndaki önerileri uygulayanların sahibi Saffat Suresi’nde onlara bir ikramda bulundu; onlara, onların hallerine and olsun. Ve bir hedef gösterdi; hedefiniz Vahid’dir.

Vahid de Ehad da tek demektir, Vahid de Ehad da bir demektir. Ama birbirlerinden farklılar, en azından birbirlerinin devamı değildir. Vahid Allah’ın halk ettiklerinin, yarattıklarının tekliğidir. Bunu fark edemeyenler Vahid’e Allah’a ermek gibi bakarlar. Öyle bir şey olmaz! Bir varlık gidip Allah’a ermez, orada erimiş, yok olmuş olamaz! Vahid Allah’ın halk ettiklerinin tekliğidir. Ehad Allah’ın tekliğidir, Allah’ın zatının zatındaki tekliğidir. Allah’ın zatında zatını zatıyla bildiği tekliği Ehad’dır ve O yaratılanlardan çok uzaktır. Bu yüzden bize hedef olarak Vahid gösterilmiştir. “Neden Ehad değil de Va-

hid?" sorusunun cevabı budur. Vahid var görünenlerin tekliğidir. Bir örnek vereyim, anladıktan sonra silin, bu kural hep geçerli! Allah'ın bir şeyi nasıl yaptığını tefekkür etmek günah mıdır? Hayır! Bunu ayetler öneriyor, Allah'ın bir şeyi nasıl yaptığını düşünün. "Allah bunu nasıl yapmıştır?" diye tefekkür etmek öneriliyor. Bu yüzden düşünmek yanlış olmaz. "Allah'ın nasıl yaptığını" düşünebilmek için ben o işi nasıl yapıyorum diye bakan, Allah'ın o işi nasıl yaptığını ilişkin küçücük bir ipucu bulur. O ipucundan yararlanınca manayı anlaması kolaylaşır. Allah'ın nasıl yaptığını bulur demiyorum. Allah'ın nasıl yaptığını anlayacak ipucu bulur. O zaman manayı anlamamız da kolaylaşır. Sizin yapışınız Allah'tan, Allah'ın ilminden gayrı değil ki! Bu yüzden, böyle düşünmekle Allah'ın ilmindeki o ipucunu yakalamış oluyorsunuz. Bu sizin tefekkürünüze yardım eder.

Kendimiz için şöyle düşünelim ve sembolik olarak söyleyelim. Bir kendimiz yani zatımız var, bir de çeşitli fikirler, şekiller, bilimler ürettiğimiz beynimiz var. Bir biz varız, bir de beynimizde ilmimizin üretildiği bir tabaka, bir alan var. İlmimizi ürettiğimiz alandaki teklik Vahid'dir. Ehad benim kendi zatımın tekliğidir, Ehad benim zatımdaki tekliktir. Burası anlaşıldı mı? İkisini karıştırmadan anlayabilmek için buna dikkat etmek lazım. Vahid Allah'ın ilminde yarattıklarının ilim alanındaki tekliğidir, var görünenlerin tekliğidir. Var görünenler aslında ayrı ayrı müstakil varlıklar değildir, hepsi Vahid'de birdir, tekdir. Ama siz onları var ve çok görüyorsunuz. Bu konuda holografik açıklamalara ileride belki gireriz. Var görünenler hepsi aslında bir ve tek olduğu için halkın/halk edilişin tekliği Vahid'dir. Allah'ın zatındaki tekliği de Ehad'dır. İdrak hedefimiz anlaşıldı mı? İdrakla ulaşılacak hedef Vahid'dir, yani var görünenlerin tekliğini yaşamaktır. Kul Allah'ın Ehadiyetini yaşayamaz! Sen Allah'ın ilminde bir ilmi suretsin. İlmi suretlerin tekliğini, yani farklı farklı olmayışlarını anlayıp yaşayabilirsin. Onu yaşıyor olman da kendini Allah sanmana yol açmasın, sen Allah değilsin! Kişi zihninde tefekkür ettiğinde kendisini Allah sanıyorsa bu Mülhime girdaplarındandır. Vahidiyet'i gerçekten yaşayanın kendini Allah sanması mümkün değildir. Mülhime'de hissî olarak Vahidiyeti yaşadığını sanan kişi bu girdaba düşer, "Ben kimim biliyor musunuz?" haline girer ve tipik bir general tanrı olur. O yüzden oraya Allah Diye İşaret Edilen denir. Ehad Allah diye işaret edilenin tekliğidir.

Vehm'i hatırlatmaya çalışayım. Burayı iyi yakalarsanız İslamiyet'le, tasavvuf ilgilili anlatılanları kolay manalandırır ve kendinize somutlaştırırsınız. Vereceğim örneği dikkatle anlamaya çalışın: Elimde bir peçete var. Bu peçete düz, üzerinde hiç renk, nakış yok. Peçete bu nakışsız ve şekilsiz haliyle sonsuz sınırsız Allah'ın İlmi'ni temsil ediyor olsun. Şimdi onun bir yerinde

bir çıkıntı oluşturalım. Bu Allah'ın İlmi'ndeki bir İlmi Suret olsun. İlmi suretin vehim halini görebilmek için bir basamaklandırma yapalım. Ama bu anlatacağım basamaklandırmanın aslında olmadığını da bilin, böyle bir şey yoktur. Çünkü evrende yaşanmış, yaşanan ve yaşanacakların hepsi Allah indinde bir AN'dır. Biz, bize göre bir basamaklandırma yapıyoruz: Allah bir şey diledi [Kün], kesret âleminde bir ilmi suret oldu [fe yekün]. Bu peçetede oluşturduğumuz çıkıntı/büküntü o ilmi sureti temsil etsin. Henüz ilmi surete "Kendini bil" denmediği için ilmi suret henüz vehim değil! Vehmi anlayabilmek için şöyle düşünelim: İlmi suret eğer sizin şu bedeninizse o bir vehim değil, o bir ilmi suret! Bu ilmi surete şimdi "Kendini bil" dendi! "Kendini bil" emrinden sonra ilmi suret Kendini Hissetme Duygusu'ndan yararlanarak kendisine verilmiş olan şekille şartlanarak, onunla sınırlı olarak kendini hisseder/bilir ve "Ben Var Görünüyorum" der. Vehim budur! Vehim başladı... Vehm'i ve İlmi Suret'i fark ettik mi? Vehmin ilmi suret olmadığı anlaşıldı mı? Vehim İlmi Suret değildir. Vahid'i anlamak ve hedef edinmek istiyorsanız Nefs'i, Vehm'i, Vahid'i tanım olarak iyi bilmelisiniz, onları elinizle tutuyor gibi görmelisiniz. Eğer ilmi sureti vehim sanarsanız, vehmin zulmetinden kurtulduktan sonra onu yok etmeniz gerektiğini düşünür yarırsınız. Siz Allah'ın ilmini nasıl yok edebilirsiniz, mümkün mü? Allah'ın ilmini yok edemezsiniz. Ancak Allah'ın ilmindeki ilmi suretle ilgili oluşan zannlar yok edilebilir. Onları yok edeceksiniz.

Vehmin ve vehmin zulmetinin başlama süreci daha kolay anlaşılın diye iki tane ilmi suret düşünelim. Onlara "Kendini bil" dendi. Bu emirle birlikte onların kendi şartları içerisinde kendilerini bilmeleri, o şartlarla kendilerini hissetmeleri vehimdir. Vehim bunu hisseden İdrak Nuru'dur. "Kendini böyle bil" dendiğinde kendini bu sınırlarda var gibi hisseden o his Vehim'dir. Bakınca diğer ilmi sureti suret gibi gören his Vehim'dir. Var gibi görünen bu his, yani vehim Ahsene Takviym'e aittir. Vehimle birlikte Ahsene Takviym olarak yaşayan ilmi suret dünyalık olunca, yani Esfele Safiliyn yapıyla, iz düşüm sol dosyalarla yaşamaya başlayınca iş değişir, "Varım" der. Artık "Var gibi görünüyorum" demez, işi ileri götürür, haddi aşar, "Ben Varım ve Muhtarım" der. Bu Vehmin Zulmeti'dir, tanrılık iddiasıdır, tanrılık ilanıdır. Neden tanrılık ilanıdır? Diğer dosyalar gibi Mütekebbir dosyası da Ahsene Takviym'den Esfele Safiliyn'e kopyalandı. İlmi suret Mütekebbir esmasına ait o dosyadan yararlanarak tanrılık iddiasında bulunur, kendini takdim ederken, "BEN" derken müstakillliğini ilan eder. Böylece, Mütekebbir ancak Allah olmasına rağmen tanrılığını ilan eden yapı Mütekebbir Dosyası'nı suiistimal eder. Suiistimal eden bu halin ilmi suretle ilgisi yoktur. Tanrılık iddiasındaki o hal ilmi suret değildir, buna dikkat edin lütfen. O bir iddiadır, "Varım ve

Muhtarım” iddiasıdır. Bu iddiada olan kişi iddiasına göre fiiller ortaya koyar. Kendini polis sananı hatırlayın. Onun kendisini polis sanış hali bedeniyle ilişkili değildir. Kendisini polis sanıp polis elbisesi giyiyor, polis gibi davranıyor, zannına uygun fiiller ortaya koyuyor. O halin ilmi suretle, bedenle ilgisi yoktur. Ondaki vehim kendini polis sanıştır. Onu bu vehminden, bu sanışından kurtaracak bir tedavi gerekiyor. Polis sanışını yok etmek için beden yok edilmiyor. Onu o fiillerden kurtarmak için zannından, polis sanışından kurtarıyorsun, beden yerinde duruyor. O bir daha düdük çalmıyor, kimseye kimlik sormuyor, polis elbisesini çıkarıyor. Zannından kurtuldu. Beden aynı beden. Vehim de bir sanıştır, vehmin zulmeti de bir sanıştır.

Rastlamanız ve bulmanız çok kolay olmayan bir not: İlmi suretin iki hali vardır: İlmi suretin vehmin tasarrufunda olması. İlmi suretin vehmi tasarrufuna alması, yönetmesi. İlmi suret vehmin etkisi altındaysa vehim nuru tasarrufundaki o ilmi sureti Vehim yönetir. Bir de ilmi suretin vehmi yönetiyor olması vardır ki, o hale vehmin kalkması denir. “Vehim kalkınca ne olur?” sorusuyla çok karşılaşırız. Vehmin kalkmasıyla Nefs-i Mardıye başlar. Vehmi kalkmış kişiye ARİF-İ BİLLAH, haline MARİFETİ BİLLAH denir. Vehmin tasarrufu altındaki ilmi surete İnsan, Kul deriz. Lutfedilir de ilmi suret vehmin tasarrufundan kurtulursa, hatta vehmi yönetir hale gelirse insan kalkar, kul kalkar. O zaman ona insan der miyiz ki? Ne deriz acaba?

Süreci basamaklar halinde açıklamaya devam edelim. Peçete ile oluşturduğumuz ve İlmi Suret dediğimiz büküntünün üstüne muhtariyeti temsil eden bir ağırlık, bir yük koyalım, bir kitap koyalım. İlmi suret bu büküntüydü, buna “Kendini bil” dendi ve o; “Ben var görünüyorum” dedi, böylece vehim başladı. Sonra ona Muhtariyet Tercih Gücü yüklendi. O güçle birlikte ilmi suret dünyalık oldu. Şimdi ondan “Varım ve Muhtarım” diyen bir görüntü çıktı. Bu haldeki ilmi sureti vehim öyle kuvvetli yönetir ki, vehmin zulmeti oluşur. Muhtariyetini ilan ettiği için bu yönetimin bir de zulmeti oluşmuştur. Bu süreçleri yaşayan ilmi suret nasib olur da bizim açıkladığımız Nefs-i Levvame’ye girse 20. Tefekkür Şemasındaki yol haritasıyla hakikatine doğru ilerlemeye başlar. Önce zulmetten kurtulur, “Varım ve Muhtarım” demez. O artık var gibi görünüyordur, var gibi görünendir. Bu halde hala vehim devam ediyor, hala ilmi surete vehim tasarruf ediyor. İlmi surete vehmin tasarruf ettiği bu hal Nefs-i Mutmaine’dir. Mutmaine’de kararlı olursa, yani ilmi surette muhtariyet iddia eden idrak geri gelmezse kişi bir daha zulmete dönmez. Geri dönüşsüz mutmain olan bu hale korku ve mahzunluk yoktur. Mutmain nefis seyr-i süluka, ilerlemeye devam ederse razı olur. Yani bu kul Kader İlmi’ni öğrenmeye ve gereğini yaşamaya devam

ederse öyle bir hal olur ki, kaderden, kader ilminden razı olur. Bu cümle onun halini ifade etmeye yetmez, ileride açarız nasipse. O rıza hali oluşunca ona NEFS-İ RADIYE denir. Onun kaderle didişmesi bitmiştir, çünkü kendisi kader oldu. “Kader şöyle, kader böyle” diye didişen veya kadere razı olan birisi yok artık! O kaderin kendisi oldu, bu yüzden adı Nefs-i Radiye’dir. Ama hala o ilmi surette tasarruf eden vehimdir, vehim nurunun tasarrufu devam ediyor! Sonra öyle bir hal gelir ki, Allah ondan razı olur. Allah ondan razı olunca ona bir hediye veriyor. Bu hediye Allah’ın o ilmi sureti vehmin tasarrufundan çıkarmasıdır. Vehimden Kurtuluş dediğimiz hal gerçekleşiyor. Allah onu vehimden kurtardığı gibi vehmin tasarrufunu ona veriyor, hediyein bir yanısıdır bu. Bu hal NEFS-İ MARDIYE’dir. O ilmi surete TASARRUF SAHİBİ denir. Artık vehmi o yönetiyor! Vehmi yönettiği için ahirete intikalden sonra bedenlenebiliyor. O şimdi vehmin tasarrufunda değil, vehim onun tasarrufunda! Nefs-i Mardiye biraz hissedilebildi mi?

Hedefimiz Vahid’dir. Hedefi Vahid olanın, idrakı imandan ikana geri dönüşsüz ilerleyen nefsin, tanrılığa geri dönmeyen halin adı Mutmaine’dir. Yaradan’ı ona Fecr Suresi son ayetlerinde şöyle seslenir: “Artık Radiye olarak Mardiye olarak Rabbine gel, dön. Evliya kullarımın, cennetlik kullarımın içine dâhil ol.” Bu kula bir de şöyle seslenir: “Kul HuvAllahu Ehad; De ki HUAllahu EHAD.” Bu hakikate şahid oldun, artık böyle söyle denir. Zaten İhlâs Suresi’ndeki “Kul” seslenişinin esas muhatabı bu kuldur. Bu hitabı duyunca; “Eşhedü en La ilahe illallahül Ehadüs Samedülleziy lem yelid ve lem yûled ve lem yekün lehû küfüven ehad” cümlesini o şehadetle söyler: Allah Ehad’dır, Samed’dir, doğurmamış ve doğurulmamıştır, O’na Dunihi hiçbir küfüv mevcut değildir. “Eşhedü en La ilahe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhû ve rasuluhu” şehadetiyle aday olan, yola çıkan kul yol haritasıyla ilerleyerek bu şehadete ulaşıyor; Eşhedü en la ilahe illallahül Ehadüs Samedülleziy lem yelid ve lem yûled ve lem yekün lehû küfüven ehad.

Bu idrakların ipucu cümlelerini 10. Tefekkür Şeması’nda yazdık. Sütunların birinci harfi o grubun dünyadaki pozisyonunu, ikinci harfi ise idrakını belirtiyor. A’da A olarak başlayan idrak seyahati B’de B’siz’lik haline kadar görülmektedir. Ama tablo bitse de ok devam ediyor, yani yol devam ediyor, süreç ve ilerleme devam ediyor. Biz de süreci tefekküre devam edelim:

İlk sütun olan A’da A muhtariyetin sabit olduğu haldir. Bu idrakta muhtariyet dosyaları açıktır. Esasa muhtariyet dosyaları hâkimdir ve bu durum geri dönüşsüzdür. Nefse Zulüm bu grupta geri dönüşsüzdür. Ebediyyen cehennemlik hal budur. Sonsuza dek cehennemlik hal! Böyle olduğunu ayetlerle gördük.

A'da A	A'da "B" hissi	B ₀	B'de B ile	B'de B	B'de B' siz
Geri Dönüşsüz Nefse Zulüm Hali	Fatır-32 ve 34'e göre Nefsine zulmedenler		Fatır-32'ye göre Mutediller		Fatır-32'ye göre Öncüler
Kendine YAKIN (=örtücü ilahlığında Aynel yakın)	Hissel Yakın		İlmel Yakın	Aynel Yakın	Hakkel Yakın
Muhtariyet Tecellisi	Hisslerin Tecellisi		Fiillerin Tecellisi	İsimlerin Tecellisi	Sıfatların Tecellisi
Vehmin vehmi (=Vehmin Zulmeti) Hakimiyeti	Vehmin vehmi (=Vehmin Zulmeti)nden rahatsızlık dönemi	Vehmin Zulmeti içindeki gizli hali	Vehim nufundan yaratılmış olan Cüz terkibi (=esma terkibi)'nin Sınırlayıcı ve YABANCI GÖRÜNTÜ OLUŞTURUCU şartlarından sıyrılma süreci		Vahidül Ehad vasfının örtülme-diği hal
İlimle uğraşanların "A"yı pekiştirme süreci	İlim potasına ulaşan iman nurunun oluşturdugu hislerle "A"nın zayıflatılması		"B" ilmi gerçevesinde ilerleyen idrakda açılımlar süreci		Ehadüs Samed ilmi gerçevesinde...
Farkında olarak veya olmayarak kendini "Rab" bilmek	Rabbini Bilmek		Rabbinden Bilmek	"Rabbi" olarak Bilmek	illa Billahî
"Ben Varım"dan "Ben müthişim"e kadar varan iddia hali. BEN HERŞEYİM	Aradığım Bende Herşey Bende		Herşey "Bende" değil BENSİZLİKDE Bir şey olmaya çalışma; YOK ol.		Meğer Arada Birisi Varmış

Tefekkür Şeması 10

İkinci sütundaki A'da "B" hissi Levvame'nin başladığı yerdir. Bu ve ileri-sindeki sütunlarda Fatır-32. ayetin kapsamı var. Dolayısıyla, Fatır-32. ayetin mealine ve Efendimiz (SAV)'in o ayeti yorumladığı hadisine bakalım.

Euzübillahi mineş şeytanir raciym, Bismillahir Rahmanir Rahiym. "Sonra kullarımızdan ıstifa ettiklerimizi (süzüp seçtiklerimizi) kitaba varis kıldık. Onlardan kimi nefsine zulmedicidir. Kimi muktesid (mutedil, orta yolu tutan)dır. Kimi de Biiznillah hayrat (faziletler, hayrlar, tecelliler) ile öne geçendir. İşte bu Fazl-u Kebiyr'dir (büyük lütuftur, üstünlüktür)." (Fatır-32)

Kitaba varis kılınan üç gruptan bahsedildi; nefsine zulmedenler, muktesid/mutedil olanlar ve öne geçenler/sabikun. Ebu Said radiyallahu anh'tan rivayet edilen şu hadiste, Efendimiz (SAV) buyuruyor: "Bu üç grup aynı makamdadır; cennettedir." Ebu'd Derda radiyallahu anh, hadisin devamı niteliğinde bir rivayette bulunuyor: "Öncüler cennete hesap vermeden girer. Muktesidler/mutediller kolay bir hesaptan sonra girer. Nefsine zulmedenlere gelince, bunlar mahşer boyunca hapsedilir. Sonra Allah onların eksiklerini rahmetiyle telafi eder. Bunlar, Fatır Suresi 34. ayette; "Hamd bizden taşıy gideren Allah'a aittir, Rabbimiz Gafurun Şekûr'dur" diyen kimselerdir."

"(Adn cennetine girenler) dediler ki; Hamd, hazanı bizden gideren Allah'a aittir. Muhakkak ki Rabbimiz Gafur'dur ve Şekur'dur." (Fatır-34)

Fatır-32'nin bahsettiği üç grubu tablomuza yerleştirdik. Kanaatimizce, bu kapsamdaki nefse zulmedenler "A'da "B" hissi" sütununda yer alanlardır. Mutediller/muktesidler ise B'de B ile ve B'de B sütunlarında olanlardır. Öncüler, sabikun, mukarrebun ise B'de B'siz dâhil sonrakilerdir.

Alimler yukarıda okuduğumuz hadisi tefekkür ederken bir kısmı nefsi-ne zulmedenler nasıl cennete gider diye araştırıyor. Hadiste sayılan bu üç gruptan birisi olan nefsi-ne zulmedenler için "cennetliktir" müjdesi var. Ayet onları da "Kitaba varis kıldık" diyor. Âlimlerin bir kısmı bu hadise bakıp nefsi-ne zulmedenler de cennete gidecektir diyor. Ama nefsi-ne zulmedenlerin cennete gitmelerinin mümkün olmayacağını söyleyen âlimler de var. Bu tartışmaya tablomuzdaki gibi bakarsanız farklı gibi görünen iki görüşün ikisinin de doğru olduğunu göreceksiniz. "A'da A" sütunundaki nefse zulm hali geri dönüşsüz nefse zulüm olduğundan bu zulmü yaşayanlar bu ayet ve hadisin kapsamı dışındadır, onlara cennet kapalıdır. Bu yüzden nefse zulmü ikiye ayırdık; geri dönüşsüz nefse zulüm, Nefs-i Levvame'deki nefse zulüm. Cennetle müjdelenenler Nefs-i Levvame'de olup da nefse zulümden kurtulamamış olanlardır. Nefs-i Levvame başlar başlamaz nefse zulüm hemen bitmiyor. Geri dönüşsüz hal olan Mutmaine idrak ve yaşantısı oluşuncaya kadar nefse zulüm devam eder. Nefs-i Levvame'de tanrılıktan kurtulma çalışması yapanlar, tanrılık iddiasına ait fiillerden tamamen kurtulup o halde de sabit ve kararlı yaşıyor hale gelinceye kadar nefse zulüm devam eder. Cennetle müjdelenen grup, tanrılık iddiasından rahatsız olanın nefse zulüm halidir. O tanrı tanrılığından rahatsızdır ve o halini fonksiyonsuz yapmak için Nefs-i Levvame'de gayrettedir. Diğeri muhtariyetinde kararlıdır. Onun nefse zulüm hali geri dönüşsüz nefse zulümdür. Dolayısıyla, ayette "kitaba varis kılındığı" söylenen, hadisle de müjdelenen nefse zulmedenler tanrı olmaktan kurtulmaya çalışanlardır, Nefs-i Levvameye girmiş ama işi ölmeden önce tamamlayamamış olanlardır, Allahu A'lem. Rabbim ona bu işi son nefeste tamamlamayı lütfetmiş de olabilir, bilemeyiz. Fakat hadisten anlıyoruz ki, bu halle de ölmek mümkün. Yine hadisten öğreniyoruz ki, bu halde ölmüş olanları bir tasa alacak ve onlar şöyle diyecekler: Biz tanrılık iddia etmiyorduk, kurtulmak için var görünen halimizle Allah'a şirk koşturmak için gece gündüz gayretteydik. Peki, neden cennette değiliz? Tasalanacaklar, onları böyle bir tasa alacak. Ve -sembolik bir tarifle- hadis onların mahşer boyunca hapsedileceklerini söylüyor. Sonra onların bu noksanlıklarını Allah rahmetiyle giderecek de onlar bu tasadan kurtulacaklar buyuruluyor. O zaman bunlar Fatır-34'de bahsedildiği gibi "Hamd, bizden hazanı/tasayı gi-

deren Allah'a aittir. Muhakkak ki Rabbimiz Gafurdur, Şekur'dur' diyecekler." Efendimiz (SAV) böyle buyuruyor. Efendimiz öğretti ki; Nefs-i Levvame'yi fark etmek, ona adım atmak ve orada ısrarlı olmak cennete aday olmak için umutlanmamızı gerektiren çok önemli bir haldir. Ama mutlaka tanrılık iddiasını bilmek, önce onu fark etmek, onun fiillerini tanımak ve onlardan kurtulmaya çalışmak gerekiyor. Açıklanan bu Nefs-i Levvame'de olmak umutlanmamız için çok önemli bir haldir.

B ₀	B`de B ile	B`de B
Fatır-32`ye göre Mutediller		
	İlmel Yakın	Aynel Yakın
	Fiillerin Terellisi	İsimlerin Terellisi
Vehmin Zulmetinden Çıkış Hali	Vehim nurundan yaratılmış olan Cüz terkibi (=esma terkibi)'nin Sınırlayıcı ve YABANCI GÖRÜNTÜ OLUŞTURUCU şartlarından sıyrılma süreci	
	"B" ilmi çerçevesinde ilerleyen idrakda açılımlar süreci	
	Rabbinden Bilmek	"Rabbi" olarak Bilmek
	Herşey " <u>Bende</u> " değil <u>BENSİZLİKDE</u> Bir şey olmaya çalışma; YOK ol.	

Tabloda "B`de B ile" ve "B`de B" sütunlarında olanlar Fatır-32'deki Mutediller'dir. Bir B₀ hattı var. B₀ hattının solu nefse zulmedilen yaşantıyı, sağı nefse zulmün, vehmin zulmetinin geri dönüşsüz kalktığı yaşantıyı gösteriyor. Sağ tarafta vehmin zulmeti kalkmış, "B" idrakı kararlı, sabit bir halde yaşanıyor. Aslında, B₀ noktasının solu vehmin zulmetindeki ef'al âlemidir, sağı ise esas ef'al âlemidir. Vehmin zulmetini yaşayanlar zulmani çokluk âlemiyle perdelidir. Esas ef'al âlemi B₀ noktasından sonra Nefs-i Mutmaine ile başlar. B₀ hattının solu tanrısal âlem olduğu için oradaki çokluk zulma-

nidir, Allah'a eş koşulan yerdir. Nefs-i Mutmaine'yle başlayan gerçek çokluk alemi İhlâs Hayat Döngüsü'nün geri dönüşsüz yaşandığı yerdir. Gerçek Çokluk Âlemi'ne nasıl girilir? Siz eğer çokluk âlemini tanrısal değil de Esmâ'ül Hüsna olarak tarif ederseniz, Esmâ'ül Hüsna'ları tanrısal benliklere bağlamazsanız esmalardan oluşan esas çokluk âlemine gelirsiniz. Dikkat edin, vehmin zulmeti bitip de velayet kapısından girince çokluk âleminden kurtulmazsınız, zulmetten kurtulursunuz, çokluk âleminin esasına gelirsiniz. Öncesi çokluk âleminin küfür haliydi. O âlemin üstündeki küfür perdesi olan tanrısal tanımlar kalkınca, Esmâ'ül Hüsna'ları örten tanrısal örtü kalkınca geriye esmalar, yani gerçek çokluk kalır. Dolayısıyla gerçek esma âlemi hayatı görülür. Çokluktan kurtulma esas şimdi başlıyor. Öncesi, çokluğun küfre dönüşmüş halinden kurtulma süreciydi. "B" noktası geçilince çokluğun üzerindeki küfür perdesi kalkmış olur, esmalardan oluşan esas çokluk, gerçek esma âlemi başlar. Esmâ âleminde örtüsüz yaşayışınıza göre sizin halerinizi değişmeye devam eder. Çünkü Levvame devam ediyor.

B₀ hattına gelene kadar küfrü fonksiyonsuz kılmaya çalışıyoruz. O hattı geçebilirsek, onun sağında vehmi/vehmin tasarrufunu tüketmeye çalışacağız, onun tasarrufundan çıkmak için uğraşacağız. Eğer B₀ noktası dediğimiz hattın solu ve sağ bu şekilde fark edilmezse vehmin zulmeti esas zannedilir, esas hayat bu sanılır. Ve yapılan çalışmalarla, ibadetlerle, esma zikirleriyle vehmin zulmeti kuvvetlenir. Fonksiyonsuzlaştırmak bir yana onu kuvvetlendirmiş oluruz. Vehme hiç sıra gelmez. Amaç önce vehmin zulmetini yok etmektir. Ona ait fonksiyonları, fiilleri fonksiyonsuz hale getirmek ön şarttır. Neden fonksiyonsuz hale getirmek? Çünkü dünyada bulunduğunuz sürece bu dünyaya ait o formatınız yaşayacaktır. Siz o formatın dosyalarını ancak fonksiyonsuz yapabilirsiniz. Dosya bu dünyaya ait olduğu için onu yok edemezsiniz. Bu dünyadaki halimiz olan o vehmin zulmeti dosyalarını yok edemeyiz. O dosyaları geri dönüşsüz şekilde fonksiyonsuz yaptığınızda ve bunda kararlı olduğunuzda Vehim'le tanışırsınız. Siz çoklukla daha yeni tanışıyorsunuz. Esmâ'ül Hüsna'nın esasıyla, esas çoklukla şimdi tanışıyorsunuz. Girdiğiniz bu gerçek esma dünyasında ilerlemek istiyorsanız, orada sizi rahatsız edecek bir şey olmalıdır, değilse ilerleme olmaz. Bu noktadan sonra sizi bu kez çokluğu, yani vehmi, yani esmaları görmek rahatsız etmeye başlar. Esmâ'ül Hüsna'sıyla Allah'a seslenmek çoklukla Allah'a seslenmek gibi gelir. Bu hal sanki tevhid değilmiş gibi gelir! Ve Allah'a Esmâ'ül Hüsna'larla seslenmekten utanmaya başlarsınız. Böylece Vahid isminin utançla ulaştığı ilk noktası olan HU ismine gelinir. Bunlar B₀ hattının sağındaki hallerdir.

“A'da A'nın halini KENDİNE YAKİN HAL olarak tanımlıyoruz. Muhtariyetinde iddialı olanın, ondan taviz vermeyenin, bu işin böyle olduğunda kararlı ve iddialı olanın hali Kendine Yakın halidir. Kendi tanrılığına, tanrılık iddiasına yakın hal! Buradaki kişi örtücü ilahlığına aynel yakîn'dir, örtücü ilahlığını aynel yakîn, çok kuvvetli kavramıştır. Bu kişi bu yaşantıya ait yetenekleri ilerlettiğinde onda Feth-i Zulmani açılır. Çok dikkat edin, zulmetteki bu ilerleyişini ve zulmani yeteneklerini Din'de ilerleme zannederse tamamen yanlış bir yola girmiş olur.

“A'da “B” hissi” HİSSEL YAKİN HAL'dir. Gerçek yakîn yeni başlayacak. Şimdi Vahid kavramına yakîn başladı, ama bu henüz hissel yakîn. Ne hissediliyor ki buna hissel yakîn diyoruz? Kişi tanrılık iddiasını hissediyor. O iddiayı hissetti ve tanrılığından rahatsız oldu. Bu rahatsızlıkla yaptığı çalışmalar, tefekkürler sonucu bazı hisler duymaya başladı. Bu yüzden adı hissel yakîndir. B₀ hattı Gül Bahçesi'nin duvarı olsun. Duvarın sağında çok güzel kokulu güller var. Kişi hissel yakîn halini yaşarken duvara yaklaşır, gülleri görmez ama kokusunu alır. Öyle alır ki, bazen kendini Gül Bahçesi'nde sanar, koku bazen ona o kadar kuvvetle gelir. Ama bunlar tamamen histir, burada çeşitli hisleri yaşar. Bu yüzden oraya Nefs-i Mülhime denir. Duvarın arkasına ait hisler, ilhamlar alınan hayat Mülhime'dir. Tanrı ilmi fark edilmemişse ve tanrının halleri, özellikleri iyi yakalanmamışsa bu hisleri yaşarken girdaplara düşülür. Bu yolda düşülen tuzaklar bu hisleri yaşarken görülür. “A”da B Hissi böyle bir yakîn halidir, hissel yakîndir.

Vehmin zulmetinden kurtulmadıkça velayet/veli yaşantısı başlamaz. B₀ noktası velayet kapısıdır. Bu kapıdan geçen esma alemini esma haliyle görmeye başlar. Zulmani âleme ait tarifler değişir, tanımlar şimdi esma olur. Daha önce esmaları örten tarifler vardı, örtü kalkınca esmalarla tarif başladı. Bu tarif sadedinde buranın adı İLMEL YAKİN'dir. Sonra dilenmişse esmalarla hallenilir, AYNEL YAKİN yaşanır. Özellikle nefsi isimlerin -Hayy, Alîm Semî, Basîr, Müttekellim, Mürîd, Kâdir isimlerinin- halleriyle hallenmiş bir hayat yaşanır. O isimlerle hallenen, onların boyutlarıyla boyutlanan kişi Allah'a aynel yakîn halini yaşar. Aynel Yakîn olarak tamamlanan sınır “B'de B” sınırıdır. Burada hala vehmin tasarrufunda bir hayat vardır, ilmi Suret hala vehmin tasarrufundadır. B₀ hattının solunda tasarruf vehmin zulmetinindi! O da vehmin tasarrufu ama zulmani vehim tasarrufu, vehmin zulmetinin tasarrufu. İlmi suret önce o tasarruftan kurtulup B₀ hattının sağına geçti. Şimdi vehmin tasarrufu var, İlmel Yakîn ve Aynel Yakîn haller vehmin

tasarrufunun devam ettiği hallerdir. Vehmin tasarrufu bizzat esmaların görülmesi, yaşanması halleridir. Nasib olursa, lutfedilirse sonra kişi "B'de B'siz"lik alanına geçerse vehimden kurtulmuş olur. Bu sefer o vehme tasarruf eder hale gelir. "B'de B'siz hal" böyle bir haldir. Oralar sıfatlarla ilgilidir, isimlerle ilgili değildir. Esmalarda vehmin tasarrufu vardı, vehim isimlerle ilgilidir! Sıfatlar isimlerin yöneticisidir, esma âleminin yöneticisidir. Bu yüzden Sıfatların Tecellisi'nin yaşandığı, vehmin tasarrufunun kalktığı bu idrak, bu hal HAKKAL YAKİN olarak isimlendirilmiştir.

A'da A	A'da B' hissi	B ₀	B'de B ile	B'de B	B'de B'siz
Geri Dönüşsüz Nefse Zulâm Hali	Fatır-32 ve 34'e göre Nefsine zulme- denler		Fatır-32'ye göre Mutediller		Fatır-32'ye göre öncüler
Kendine YAKIN (= örtücü ilahlığında Aynel yakın)	Hissel Yakın		İlmel Yakın	Aynel Yakın	Hakkel Yakın
Muhtariyet Tecellisi	Hislerin Tecellisi		Fiillerin Tecellisi	İsimlerin Tecellisi	Sıfatların Tecellisi

Bu satırda tecellilerle ilgili kıyas yapıyoruz. "A'da A" bir tecellidir, Muhtariyet Tecellisi'dir. Bu ilmi surette de bir tecelli vardır. Biz ona talip değiliz, ondan razı değiliz ama o da Allah'ın Emri ve bu dünyanın hali odur. Dünyada seyredilen hal odur. Allah indinden baktığınızda o kutsal bir haldir, çünkü dünya için dilenmiş haldir. Muhtariyet Tecellisi Allah'a rağmen çıkmış bir şey değil ki. Lutfedilir de ondan kurtulma yolu başlarsa B₀ noktasına kadar Hislerin Tecellisi yaşanır. B₀ noktasından sonra Fiillerin ve İsimlerin Tecellisi yaşanır. B₀ Hattı'ndan sonra gerçek esma âlemine, esas çokluğa girildiği için, tanımlar esmalarla yapılmaya başlandığı için lütuf yollu tecelliler başlıyor. Burada bir olaya, bir fiile bakıp onu önce bir insana sonra hakikate bağlamak olmaz. Fiillerin ve isimlerin tecellisi önce kişiyi görüp sonra "Aslında o şu esmanın sonucu" diye yorum yapmak değildir. Böyle düşünmek çok önemli bir başlangıçtır, çok önemli bir mertebedir ama fiillerin tecellisi değildir. Fiillerin tecellisinde yorum yoktur, simultane bile olsa tercüme yoktur. Doğrudan o fiili öyle görüş vardır. Fiillerin tecellisi fiillerin hakikatine yorumla ulaşmak değildir. Çok kapalı geçiyoruz. Eğer isimler yaşıyorsa adı İsimlerin Tecellisi'dir. Yaşanan sıfatlarsa ona Sıfatların Tecellisi denir. Bizim önceliğimiz tanrıyı ve fonksiyonlarını tanımak, onlardan kurtulmaktır! Bu yüzden bu kısımları kısa geçiyoruz.

Tablonun dördüncü satırı "A'da A" ile başlıyor. Orası vehmin zulmetinin hâkim olduğu yerdir. "A'da B" hissi" de öyle, her ikisi de Esfele Safiliyn idraklardır. Ancak "A'da B" Ahsene Takviym'i hissetme, onu hisle yaşama yeridir.

Vehmin zulmetini fark ediş ve ondan rahatsızlık başlamıştır. Tanrının tanrısal halden rahatsızlığının başladığı yer A'da "B" hissidir. İlerlenirse B₀ kapısına ulaşılır. B₀ kapısından sonra kaynağını vehim nurundan alan bir yaşantı başlar. Kul, ilmi suretin sınırlayıcı ve yabancı görüntü oluşturunca şartlardan sıyrılma sürecine girer. Kayıtlı Kendini Hissetme halinden sıyrılış süreci başlar. İlmi Suret'e "Kendini hisset" dendiğinde ilmi suretin şartlarıyla sınırlı bir yabancı görüntü oluşmuştu. Kendini Hissetme Duygusu'ndan kaynaklanan ama İlmi Suret'in şartlarıyla oluşan bu görüntü Yabancı Görüntü'dür. Artık İlmi Suret için dilenen şartlar çerçevesinde kendini hisseden bir yabancı görüntü var. Neden yabancı görüntü? Aslı olmadığı için! Veya aslına yabancı olduğu için! Bunu Zıll/Gölge diye tanımlayan kaynaklar mevcuttur. Aslı olmayan ya da aslına yabancı olan görüntünün görünüş şartlarından yavaş yavaş sıyrılma süreci, o kabuktan çıkma süreci başlamıştır. Nasib olur ilerlenir de o kabuktan çıkılırsa, vehmin tasarrufundan kurtulursan VahidulEhad vasfının örtülmediği bir hal yaşanır, bu tarifile yaşanan hayat tarzı gelir.

Tablonun beşinci satırına bakalım. "A'da A" yaşantısında olup ilimle uğraşanların "A" yapılarını pekiştirdiği yerdir. Tanrılığını ilan etmiş birisi ilimle uğraşıyorsa El Hüsna'yı tasdik etmez. Öğrendiği ilimler onun tanrılığını kuvvetlendirir. A'da "B" hissi ilim potasına ulaşan Billahi anlamında iman nurunun oluşturduğu hislerle "A" yapının zayıflatılması için uğraşır. Billahi anlamında imanın oluşturduğu enerjinin/sevabın, o iman nurunun kişinin "A" yapısını zayıflatması dönemidir. Burada Tanrı İlmi başlıyor. Tanrı İlmi'ni iyi bilmek lazım ki, zayıflatma süreci başarılı olunsun. Çünkü B₀ noktasından sonraki süreç tanrılıktan kurtulunursa başlar, o noktada sabitlenmekle başlar. O noktadan sonra yeni bir hayat başlar. Bu yeni hayat "B" İlmi çerçevesinde yürür. Nasib olur daha da ilerlenirse Öncülerin Yaşantısı başlar. Öncülerin İlmi'ne ise bu işi bilenler "EhadüsSamed İlmi" demişlerdir.

Altıncı satırda farklı bir kıyas var. Bu kıyaslardaki çok ince nüansları dikkat ederseniz yakalarsınız. İlk sütun A'da A: "A'da A" yapısı, muhtariyetini, varlığını geri dönüşsüz olarak Allah'a eş ve ortak koşar. Burada kişi farkında olur veya olmaz ama KENDİNİ RAB ilan eder, kendisini Rab bilir. Sahte Rab! "A'da "B" Hissi'nde kişi Rabbini bilmeye başlar. Bu yüzden Rabbini arar. Rabbini bilmeye başlayınca O'nu arar. Öğrenir ki, Rabbi ötede beride değilmiş, uzağa bakmayacakmış, öyle yapar. Ötede berideki tanrılardan, ötedeki rab inanışlarından ve rab arayışlarından kurtulur. Ama ne olduğunu henüz tam yakalayamadığı için O'nu içine hapseder; "O bende, içimde" der. Bu

yüzden “A’da “B” hissi RABBİNİ bilir, Rabbiyle ilgili böyle bir bilmeyi yaşar. Rahatsızdır ama muhtariyet de devam ediyordur. Kutsal Rabbini bir yere sığdıramaz, onu içine alır; “İçimde, özümde, Bende, Hakikatimde” der veya “her yerde” der. Aslında burada kişi kendine sessiz bir önem veriyor: Ben o kadar önemliyim ki, bende kutsal bir şey var, Rab var! Ben bu kadar önemli bir varlığım, bende Rab mevcut! Böyle bir mana vardır onun hissedişlerinde. Bu idrakta kişi henüz tam bilemiyor, arıyor. Arama döneminde. Rabbini Bilme dönemi idrakına ait bu cümleler Nefs-i Mühlime’nin göstergelerindendir, o idraki gösterirler. B₀ Noktası’ndan sonra o artık RABBİNDEN bilir. Vehmin zulmetinden kurtulduğu ve “İlla Allah” kavradığı için, onu anladığı için Rabbinden bilir, esma âleminde yaşamaya başlar. Esmâ âleminin üstündeki küfür perdesi kalktığı için ne olursa, ne yaşarsa artık Rabbinden biliyor. Aslında Fiillerin Tecellisi’nin basit bir tarifi budur: Ne olsa Rabbinden bilmek! Her şeyi Rabbinden bilen bu kişi çalışmalarına Biiznillah devam ederse onun kaderle olan ilişkisi kuvvetlenir. “Bir kendisi bir de Kader var” şeklinde düşünmez olur. Bakar ki kendisi kaderdir, kader kendisidir. O şimdi artık her şeyi RABBİ bilir. İlerlerse idrak öyle değişir ki, İLLA BİLLAH... Çok değişti, çok farklılaştı. “Rabb” kelimesi bir yere kadar önemli bir anahtardı, şimdi İlla Billah.

Kıyaslamak için özetleyeyim: “A’da A” kendini Rab bilir. “A’da B hissi” Rabbini bilir, yani haddini bilmeye başlar. “A’da A” haddi aştığı için kendini Rab bilerek yaşıyordu. Sonra “eyvah, haddimizi aştık, bu sahte rablıktan kurtulayım, Rabbimi arayayım” deyip Rabbini bilir, yani O’nu arar. Israrlı ve iyi arıyorsa her gün yeni bir tarif yapar. “Rab şudur, Rab şuradadır” diye sevinçle her gün yeni bir tarif gelir. Ama bir sonraki tarifiyle birlikte, dünkü tarihin yanlış olduğunu görür. B₀ noktasını geçerse artık Rabbinden bilir: Vehmin zulmetinden kurtuldu Rabbinden biliyor. O ilmi surete şimdi vehim hâkimdir, daha önce vehmin zulmeti hakimiyetinde yaşıyordu. İlmi suret işe daha hakim hale gelince Rabbi bilir. Sonra bilen olmaz; İLLA BİLLAH... İnce nüansı, gördünüz mü; “Rabbi bilir” halinden sonra Rab kalmaz: “B’de B’siz”lik! Buradan itibaren artık “Rab” kelimesi yoktur. Vehmin tasarrufu kalkınca Rab kelimesi de kalktı. İlla Billah. Adı Arif-i Billâh; İlla Billah...

“Ben Varım” dan “Ben Müthişim” e kadar varan iddia hali. BEN HERŞEYİM	Aradığım Bende Herşey Bende	Herşey “Bende” değil BENSİZLİKDE Bir şey olmaya çalışma; YOK OL.	Meğer Arada Birisi Varmış

Tabloda anlattığımız bilinçlerin hayatlarının dili nasıldır? Onların dili o

kadar önemlidir ki! “A'da A” iddia sahibi'dir, “Ben Varımdan Ben Müthişim”e kadar değişen bir iddiası vardır. O “Aslında ben her şeyim!” der. Eğer yeni hisler başlar da haddini bilmeye başlarsa “Ben her şeyim” demez. A'da “B” hissi ile konuşmaya başlar, “Aradığım bende, herşey bende” der. Gene kendini ihmal etmiyor, inandığı şey onda, onu içine saklıyor. “Niye dışarıda arıyorsun, aradığın sende” diyeni duyduğunuzda anlayın ki, bunu diyen de, onu tasdikleyen de bu noktadadır. “Niye orada burada arıyorsun, aradığın sende” cümlesi bu idrak noktasını gösterir ve o cümle bu idrak için doğrudur. Yani yol doğru ama daha gideceksin. Doğru istikamete girdin, bu şehrin yolundasın ama daha çok kilometren var. Kulvar doğru ama yol uzun... “Aradığım bende, herşey bende” bakış açısı bu yolu arayanlara öyle çok cazip gelir ki, onun cazibesine kapılıp ileri gitmekten korkarlar. Bu cazibe ve zevk ona yeter. Böyle bir cazibe yüzünden mesela Celaleddin Rumi Hazretleri'ni tamamen incelemeyi bırakırlar. Onun bu manadaki bir iki sözüyle perdelenirler, orada kala kalırlar. O cümleleri büyütüp, hedef haline getirip gerçek Mevlana Hazretleri'ni tanımaktan perdelenirler. Elbette bu sözün de kendine ait bir cazibesi vardır, çünkü bir histir. Hisler cazibelidir, çok caziptir! Bu yola talip kişi Allah lutfeder de o idraktan kurtulursa B₀ hattından sonra şöyle der: “Herşey Bende değil BENSİZLİKTE!” İdrak nasıl da değişti değil mi? “Her şey Bende değil BENSİZLİKTE! Bir şey olmaya çalışma, YOK ol.” Artık o böyle diyor. Dikkat edin, B₀ noktasının solu bir şey olmaya çalışır. Hele “A'da A” kuvvetle bir şey olmaya çalışır. “A'da “B” hissi” bile Allah'ı içine hapseder, kutsal insan olmaya çalışır. Konuşurken sesli veya sessiz; “Bende konuşan kim sen biliyor musun?” der, “Bende söyleyen ben miyim ki!” der, “Ben mi konuşuyorum sanıyorsun?” der, kendini kutsal ilan eder, hep birşey olmak ister. BİRŞEY OLMAK insanı cehenneme götürür. Birşey olmak isteyenin mekânı cehennemdir. Birşey olmayı istemeyin! Bu yüzden ayet bizi “Çoğu isteyerek ihsan yapma” diye uyarıyor. Yol haritamızda vardı, çoğunu isteyerek ihsan yapmayın, öyle yaparsanız yolda kalırsınız. Bu kişi bunu fark etti. Onun için kendine “birşey olmaya çalışma; YOK ol” diyor. Lütfen, birşey olmaya çalıştığınız her anı cımbızla yakalayın!

Hayat “B'de B'siz” ise, vehmin tasarrufundan çıkmışsa onu tarif etmek mümkün değildir. Ama yine de bir cümle bile olsa hakkında birşey yazmak gerekiyor. Aslında onu nasıl tarif ederseniz edin o tarif bir vehimdir, oraya koyacağınız tarif vehmi tarif olur. “B”de B'siz olmak VEHİMSİZLİK'tir. Vehimsizlik vehimle nasıl tarif edilir ki? Vehimsizlik vehmî bir cümleyle tarif edilemez, o yaşanacak bir haldir. Allahu A'lem onu yaşayan bilir. Ama o na-

sıl bir şeydir diye merak edilir de bir tarif gerekirse, yani onun sütunu boş kalmasın diye bir şey yazılacaksa bir kaç cümle not edelim. Yazacağımız çok da boş değildir, Biiznillah altı boş bir cümleler değildir. Anlatmak istediğimiz mana bu yazdığımızdan da hissedilir. O idrakta vehmin zulmetinden zaten eser kalmamıştır, vehim hali de kalkmıştır. Vehmi kalkınca o bizzat kendi sözde zatı için “Meğer arada biri varmış” der. Vehim halindeyken var görünen kendi sözde zatının arada perde olduğunu ve onun ne kadar yabancı ve olmayan biri olduğunu görür, anlar, yaşar. “Kendim” dediğinin ne kadar yabancı, sahte, zıll, var görünen olduğunu görür ve yaşar. Onu öyle görünce vehmin diliyle “Meğer arada birisi varmış” der. “Arada birisi varmış” dediği vehmin tasarrufundaki ilmi suretin algılanışıdır. İlmi Suret şimdi de var, devam ediyor. Vehim kalktı diye ilmi suret de kalkmaz. Değişen şey onun “algılanışı”dır. Bunu anlayamayanlar Nefs-i Mardiyé’deki hayatı düşünüp “Vehim kalkınca hayat nasıl devam eder, kişi nasıl gezer, dolaşır?” derler. Kalkan vehimdir, ilmi suret değil! Unutmayın, vehim ilmi suret değildir.

İlmi surete “Kendini hisset” dendiğinde cinsiyeti dâhil hangi özelliklerle nasıl dilenmişse, ilmi suret kendisini o özelliklerle Var Görünüyor sanar. Bu hal VEHMİN TASARRUFU’dur. Kendisini var görünüyor sanan halin adı İNSAN’dır. Yani vehmin tasarrufuyla oluşan o his İnsan’dır. Vehmin tasarrufu kalktı da ilmi suret duruyorsa buna siz ne dersiniz? Ona nasıl “insan” dersiniz? İnsanı bir önceki cümlede tarif ettik, bu o tarife uymuyor ki! O şimdi KÂMİL bir şey oldu. İnsan kelimesi O’nu tarif etmeye yetmez, o çok KÂMİL oldu. O ilmi suret olarak yaratıldığı En Kâmil Hali oldu. Buraya gelince dilimiz dolaşüyor, elimiz titriyor, cümleleri kurmak da, anlatmak da zorlaşıyor.

-Hallacı Mansur’un “Enel Hakk” demesi hangi idrak acaba?

Enel Hakk B₀ noktasının ilerisidir, belki o hattın hemen sağına Ene-l Hakk diyebiliriz. Ene-l Hakk hisle, zulmetle söylenecek bir şey değildir, kanaatimizce. Bilen Allah’tır. Bir dua yapıp tamamlayalım mı inşaAllah?

Euzübillahi mineş şeytanir raciym, Bismillahir Rahmanir Rahiym. “Vel Asr, İnnel İnsane lefiy husr, İllelleziyne amenü ve amilus salihati ve tevasav BilHakk ve tevasav BisSabr.”

Sadakallahul azim.

Sübhane Rabbike Rabbil İzzeti amma yasifun ve Selamün alel mürseliyn vel Hamdülillahi Rabbilalemiyn. Amin.

Allahümme eslemtü nefsi ileyke ve veccehtü vechi ileyke ve fevvedtü emri ileyke ve elce'tü zahrî ileyke, rağbeten ve rahbeten ileyke, la melcee ve la mencee minke illa ileyke. Amentü Bi kitabikelleziy enzelte ve nebiyyikel-leziy erselte,

Allahümme ente rabbi, la ilahe illa ente halakteniy ve ene abdûke ve ene ala ahdike ve va'dike mesteta'tü, euzü bike min şerri ma sana'tü ebûü leke bi nîmetike aleyye ve ebûü bi zenbiy, fağfirliy zünubiy feinnehu la yağfiruz zünube illa ente, Birahmetike ya Erhamer Rahimiyn,

Ve lekel utba hatta terda... Ve la havle ve la kuvvete illa Bike...

Allahumağfirliy hatiyeti ve cehli ve israfi fiy emri ve ma ente A'lemü Bihi minni.

Allahummağfirliy hezlî ve ciddî ve hataî ve amdî ve küllü zalike indî.

Allahummağfirliy zenbî küllehu ve dikkahu ve cillehu ve evvelehu ve ahirahu ve alaniyetehu ve sirrahu,

Subhaneke Allahümme ve Bihamdike estağfiruke ve etûbü ileyke, Sübhanallahi ve bihamdihi Sübhanallahil Aziym estağfirullah ve etubu ileyh. Estağfirullah el Aziym ve etûbü ileyh.

Estağfirullah ellezi la ilahe illa Huvel Hayyül Kayyûmu ve etûbü ileyh.

Estağfirullah Ya Rabbel arşil azim, Estağfirullah Ya Rabbel arşil kerim, Estağfirullah Ya Rabbel âlemiyn.

Allahümme salli ala seyyidina Muhammedin Biadedi ilmike..

Allahümme inni euzü Bike en üşrike Bike şeyen ve ene a'lem ve estağfiruke lima la a'lem, inneKE ENTE Allâmul Guyub.

Eşhedü en La ilahe illallahül EhadüsSamedüllezi lem yelid ve lem yûled ve lem yekün lehu küfüven ehad. Ala hazihiş şahadeti nahya ve aleyha nemütü ve aleyhe nüb'asü inşaAllah.

Allahım bizlere merhamet ediver; bizleri bağışlayiver, bizleri affediver. Bizlere sağlık, sıhhat, afiyet lutfediver, bizlere hidayet nasib eyleyiver. Bizlere hayrlı geniş ve helal rızklar lutfeyleyiver Allahım.

Allahım, yalnızca Senin rızanı umarak bir araya geldik. Yalnızca Seni anlayabilmeye, tanıyabilmeye; Senin razı olacağın kul olabilmeye gayret gösterdik Allahım, Biiznillah indinde makbul eyleyiver, kabul eyleyiver.

Allahım, böyle bir çalışmaya Rasulullah Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem'in bir şubesi gibi düşünerek yuvasını açanlara, böyle düşünerek evini açanlara indinden hediyeler ihsan eyleyiver Allahım.

Allahım bulunduğumuz evin sahibesinin yapmış olduğu hatimleri indinde makbul eyle, kabul eyle, onları yerlerine ulaştırıver ya Rabbi.

Ey Allahım, merhamet ediver, lutfen Allahım merhamet ediver.

Rabbena zalemna enfusena ve inlem tağfirlena ve terhamna le nekunen-ne minel hasırın.

Allahümme rahmeteke ercu, fe latekilnî ila nefsi tarfete aynin ve aslihli şa'ni küllehu, La ilahe illa ente sübhaneke inni küntü minez zalimin.

Rabbi innî zalemtü nefsi zulmen kebira, ve la yağfiruz zünube illa ente, fağfirli mağfiraten min indike verhamnî, İnneke Entel Ğafur'ur Rahim ve Tevvabu'r rahim.

Allahümme salli ala men ruhuhu mihrabul ervahi vel melaiketi vel kevni, Allahümme salli ala men Hüve İmam'ül enbiyai vel mürselin, Allahümme salli ala men Hüve İmamü ehlil cenneti ibadillahil mü'minin.

Allahümme salli ve sellim ve barik ala seyyidina Muhammedin adede halkıke ve rıdâe nefsike ve zinete arşıke ve midade kelimatike..

Cezallahu anna seyyidena Muhammeden ma Hüve ehlüh...

Allahümme salli ve sellim ve barik ala seyyidina Muhammedin ve Âdeme ve Nuhin ve İbrahime ve Musa ve İsa ve ma beynehüm minen Nebiyyine vel Murseliyn, salavatullahi ve salamühu aleyhim ecmaiyn,

Birahmetike ya Erhamer Rahımiyn,

Vel Hamdü Lillahi Rabbil âlemiyn.

EL-FATİHA

13 Muharrem 1432 / 18 Aralık 2010

Hayatımızda tanımlara çok önem vermeliyiz, bir şeyi iyi ve doğru tanımlamaya özen göstermeliyiz. Çünkü, ancak doğru tanımlayabildiğimiz şeyleri doğru yaşayabiliriz, doğru tanımlayabildiğimiz şeylerle doğru hedefler koyabiliriz ve doğru tanımlar yaptığımızda akılla hareket edebiliriz. Bu kapsamda bazı tanımların yer aldığı 21. Tefekkür Şemamızı inceleyeceğiz.

Bu işi hakikaten önemsemiş, kendisine hedef ve öncelik edinip vazgeçilmez hayat olarak seçmiş olan talip aşağıda vereceğim kelimelerin tanımlarını bir yerlerden bulmalı, öğrenmeli, anlamalı, anlamak için araştırmalı ve biriyle bir şey konuşacağı zaman bu tanımlarda buluşmaya çalışmalıdır. Eğer zihinlerdeki tanımlar farklıysa, karşınızdakiyle neyi konuşup tartışıp bir yerde buluşacaksınız? Önce tanımlarda buluşmak lazım. Bu noktada şu çok önemlidir; tanımların Kur'an-ı Kerim'de yapılmışsa varsa, Allah Kur'an'da bir şeyi tanımlamışsa bizim için tanım odur. İman böyle yaklaşmayı gerektirir. Biz Kur'an'a iman ediyoruz. "Şöyle de olmaz mı?" diyorsan sen bilirsin, bu iman işi. Ben böyle inanıyorum, benim için böyle, bu işi seçen için bu böyle.

"Şirk, küfür, kâfir, Billahi anlamında iman, nefis, nefsin şerri, vehim, vehmin zulmeti, şeytaniyet, deccaliyet, ihlâs, ihsan, takva, nefse zulüm, zalim, Hakk, sabır, kader, kulun razı olması, Allah'ın razı olması" ve benzeri kelimeleri mutlaka tanımlamak ve manalarını öğrenmek gerekiyor.

Çok muhabbet duyduğum bir zata bir Tv programında bir soru soruldu, kâfiri açıklıyor. Kâfirin tarifini "bana göre" diyerek yapıyor. Bu durumda, inananlar kendilerine göre çeşitli kâfir tarifleri mi yapacaklar? Bu yaklaşım doğru olur mu? Kâfir'in, küfrün, şirkin Kur'an-ı Kerim'de tarifi var, yapılmış. Kur'an-ı Kerim'deki zalim, kâfir, müşrik, fasık, münafık, yalancı, mütekebbir, müstekbir, müstağni, müflis, müfsid gibi tarifleri araştırmanız, öğrenmeniz ve o gruplara girmemeye çalışmanız gerekiyor. Bu tarifler birilerine göre yapılmaz, "Bana göre böyle" diyemeyiz. Bu temel kavramların her birinin ayet ve hadislerde tarifleri var. Dolayısıyla, tanımların özellikle ve öncelikle ayetle ve hadislerle desteklenen tariflerinin günümüzün anlaşılabilir cümlesine çevrilmiş halleri çok önemlidir. Bu çerçevede 21. Tefekkür Şemamıza bakalıyız. Burada çok önemli tarifler üzerinde duruyoruz, özellikle Talib'i için.

TALİB KARDEŞİM ASÂİDAKİ TANIMLARI BİLİNİLLAH KENDİNDE ARA VE İZLE

VahidülEhadüsSamed olan Allah, ilminde ilmiyle ilmini seyrinde yaratmayı dilediği "insan"ın e'fal âleminde vüud bulması ile, o insanın ilmullah'ta "ilmi suret"i görüldü. İnsan'ın hakikati olan bu ilmi suretini kendisini bilmesini dileyen Allah'ın "Kün" emriyle VahidülEhadüsSamed'in "Kendini Hissetmesi", bu ilmi surette yine bu ilmi suretin şartlarıyla kayıtlanmış halde "Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu" olarak "feyekun" belirdi. İşte, o ilmi suretin kendisini bilmesini sağlayan bu "Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu", o ilmi suretin, yani insanın NEFS'ini teşkil etti. Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu'nun belirmesi ve bu halin diğer ilmi suretleri de tanınması, onlarla iştirake olması gibi durumların mekanizmasını oluşturan idrak ise, VEHİM nuruyla gerçekleşti. Yeryüzüne inmesi dilenen insanda dünya yaşantısının gereği olarak Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu, MUHTARİYETİ TERCİH GÜCÜ ile belirdi. Böylece; dünyalı olan insanda NEFS, NEFSİN ŞERRİ'ne; VEHİM de VEHİMİN ZULMETİ'ne REDDEDİLDİ. Dünyalı insan, kendisini bu yeni halinin içinde buldu ve benimsedi; bu yeni durumunu "BEN" diyerek takdim etti. Dünya yaşantısında nefsin şerri ve vehmin zulmeti hakimiyeti "NEFSE ZULÜM" yaşantısında sebebiyet verdi. Böylece, "La ilâhe illa ente Subhaneke, inniy kuntu minnez zalimiyn" başladı. Muhtariyeti Tercih Gücü, Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu'na muhtariyetin gereği olan HÜKÜM VERMEK, MÜLK SAHİBİ OLMAK ve GÜÇ SAHİBİ OLMAK iddiasına sahip olma özellikleri kazandırması sebebiyledir ki, nefsin şerri belirmişti. Böylece, Muhtariyeti Tercih Gücü sayesinde Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu (nefs) dünyalı olmuştur, ama muhtariyete olan AŞKI ve bağlılıkla İLAHLIĞINI ilan etmiştir; bu durum, her türlü şirkin kaynağını oluşturan ESAS ŞİRK veya TEMEL ŞİRK olarak insanda belirmişti. "La ilâhe..." denilen hâl, forkin da olarak veya olmayarak bu ilan edilen "İLAHLIK İDDİASI"dır. Bu ilahlık iddiası ve bu iddianın gereği olan yaşantıda cennet yasaklanmış olup, bu insanlar için "ASHABUN NAR" hükmü verilmiştir. Vehim mekanizmasıyla insan nefsi, Allah'a karşı muhtariyet söz konusu bile olmaksızın VAR GİBİ GÖRÜNÜR; dünyalı olan insan, muhtariyeti tercih gücü sebebiyle Vehmin Zulmetine düşerek nefsinin şerri gereği Allah'a karşı "Ben Varım ve Muhtarım" demmiştir. Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu'nun yani NEFSİNİ, bu dünya yaşantısı süresince Muhtariyeti Tercih Gücü'nün yol açtığı Muhtariyet iddiası ve bu iddianın gereği yaşantıdan arındıran, gerçekten kurtulmuştur; bir başka deyişle, Nefsini onun serinden, vehmini de onun zulmetinden arındıran, gerçekten kurtulmuştur. Muhtariyeti Tercih Gücü ile ilişkisi bakımından insanları dört gruptan birinde görebilmek mümkündür. Birincisi; Ben Varım ve Muhtarım iddiasını hayatının enerji kaynağı olarak görür ve bu halin sürdürülebilirliği için muhtariyetin her türlü imkanını değerlendirir. İkincisi; Ben Varım ve Muhtarım iddiasında bulunur, ancak bunu hayatının enerji kaynağı görmemeyi mütevazilik sayarak enerjisini Allah'tan aldığını, varlığını ve muhtariyetini bu tercihe yönelttiğini savunur. Üçüncüsü; Muhtariyeti Tercih Gücü'nün ve getirisini olan muhtariyet iddiasının, şirk halinin esasını oluşturduğunu idrak etmiş olup, bu yaşantının rahatsızlığı içerisinde bu halden kurtulma çalışmalarını sürdürür. Dördüncüsü; Muhtariyeti Tercih Gücü'nü sahibi aldığı için Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusunda muhtariyet söz konusu bile değildir. Vehmin Zulmetinden geri dönüşsüz çıkmış olan bu nefis, vehim rahatsızlığı ile bu halden kurtulma çalışmaları sürdürüyordur veya vehim halinden de Allah o kulunu kurtarmıştır. Bu bakımdan insan nefsi esas olarak iki halden birisindedir. Birincisi; Ben varım ve muhtarım iddiası ve gereği olan yaşantı ki, bu hal Nefs-i Emmare'dir. İkincisi; Allah'ın varlığını örten her türlü halden rahatsızlık duyan nefis, öncelikle Muhtariyeti Tercih Gücü'nün yol açtığı Vehmin Zulmetinden, sonra da vehim idrakından arınabilme çalışmaları yaparak Billahi anlamında iman ve bu iman gereği olan salih ameli hedefler ki, bu hal Nefs-i Levame'dir. Nefs-i Levame, de olanların hepsine genel olarak verilen isim MÜTTAKİ olup, hedefleri Muhammedi Muvahhid idrakı ve yaşantısıdır. Nefisler ancak muhtariyeti Tercih Gücü'nden arınınca mutmain olur ki, bu durum Nefs-i mutmaine olup, artık nefsi Levame çalışmalarına vehim idrakından sıyrılmak üzere devam eder. Nefsin tüm davranışları, gayretleri, insan Suresi-29 gereği olup, aslında insan Suresi-30 KAPSAMINDADIR.

"VahidülEhadüsSamed olan Allah, ilminde ilmiyle ilmini seyrinde yaratmayı dilediği "insan"ın e'fal âleminde vüud bulması ile o insanın ilmullah'ta "ilmi suret"i görüldü."

Cümleyi daha anlaşılır hale getirmeye çalışalım. “Allah Vahidül Ehadüs Samed’dir” diye bir tanım yaptık. Ama Allah Ehadüs Samed’dir. Çünkü İhlâs Suresi “Allah Ehadüs Samed’dir” dememizi istiyor; “Kul HuvAllahu Ehad, Allahus Samed, Lem yelid ve lem yûled ve lem yekûn lehu küfüven ehad.” Ama bazı ayetler de “ilahınız Vahid’dir” diyor. Tanımın temelinde Ehad ve Vahid var ve biz bu sıfatları paylaşım toplantılarımızda detaylı olarak açıkladık. Ehad ve Vahid’i daha da anlamamızı kolaylaştıracak açıklamaları şimdi ayetlerle yapacağız. Konuyu çok genişletmemek, anlayacağımız noktadan uzaklaşmamak, kulvardan çıkmamak için ayete konumuz kapsamında bakmaya çalışacağız. Bir de anlatımımızda İnsan-29 dilini kullanacağız. İnsan-30 dilini kullanacağımızda size söyleyeceğiz. İnsan-29. ayet öğüttür, yani amel içerir. İnsan-30 inanmamız gerekeni söyler, imanımızı tarif eder. Eğer Kur’an’ı Kerim ayetlerinin hepsi İnsan-30. ayet gibi olsaydı hiçbir öğüt alamaz, hiçbir amel çıkaramazdık. Bunlar birer dildir. İnsan-29 dili bize özellikle bir amel önerir, bu dildeki ayetler ne yapacağımızı anlatır. İnsan-30 kapsamındaki ayetler ise neye nasıl inanacağımızı gösterir. Dolayısıyla, İnsan-29 dili genellikle Nübüvvet’i, İnsan-30 dili genellikle Risalet’i gösterir. Şimdi göreceğimiz ayetler İnsan-29 diliyle. Biz de anlatımımızda o dili kullanacağız.

Detay arayanlar ve detayı düşünenler için tekrar hatırlatalım: İnceleyeceğimiz tefekkür sayfasını kolay kavramak için sadece yettiği kadar açıklamaya yapacağız, anlamaya yetecek cümleler söyleyeceğiz. Detay arayacaksanız onu ilerideki açıklamalarımıza bakarak yapın inşaAllah.

İhlâs Suresi “Allah Ehad’dır, Samed’dir” der. Burada “VahidülEhadüsSamed olan Allah” diyoruz. Neden? Allah Ehad’dır, Samed’dir. “Eşhedü en la ilahe illallahül EhadüsSamedüllezî lem yelid ve lem yûled ve lem yekûn lehü küfüven Ehad” derken biz EhadüsSamed’in şehadetini yaparız. EhadüsSamed doğrudan Allah’ın zatıyla ilgili bir tariftir, doğrudan zatını tanımlar. VahidülEhadüsSamed dediğinizde yaratma başlamıştır, yani fikir başlamıştır. VahidülEhadüsSamed fikir alanını, yaratma alanını, yaratma prosedür ve koşullarını tanımlar. Buna İLMİNDE İLMİYLE SEYİR dedik. Fikrin başlamasıyla İlmullah’ta ilimle ilgili suretler meydana geliyor. Bu yüzden buranın tanımı, vasfı, özelliği VahidülEhadüsSamed’dir.

Vahid yaratılanların teklifiğini, yaratıkların hakikatlerinin teklifiğini anlatır. Ehad Allah’ın Zatı’nın teklifiğini anlatır. Her ikisi de bir ve tek demektir, ama farklı şeylerdir. Ehad; Allah zatında zatını bilen birdir. Vahid; Allah’ın yarattıklarının İlmullah’daki tevhididir. İlmullah Allah’ın zatından ayrı olmadığı için o da Ehad’dır Samed’dir. İnsanın bir çalışma alanı, bir laboratuvarı vardır ama

İlmullah Allah'dan gayrı değildir. Bu yüzden o da Ehad ve Samed'dir. Bu vasfı daha belirgin hale getirmek için diyoruz ki; Allah VahidülEhadüsSamed'dir. VahidülEhadüsSamed derken o koşullarda bir fikir oluşacağını, bir fikrin varlığını belirtmek istiyoruz. VahidülEhadüsSamed'de bir olay başlıyor.

Başından sonuna her şeyi kuşatmış olan vasıf VahidülEhadüsSamed'dir. Bir kişi yaşarken Allah VahidülEhadüsSamed değilmiş gibi yaşıyorsa küfürdedir. Çünkü yaratılmanın vasfı olan VahidülEhadüsSamed koşulunu örtüyor, onun örtücülüğünü yapıyor, onu hiçe sayıyor. Allah yokmuş gibi, VahidülEhadüsSamed değilmiş gibi davranıyor. VahidülEhadüsSamed yalnız yaratma anında olan sonra geçersizleşmiş bir vasıf değildir, her alanı kapsayan, her an geçerli bir vasıftır, her an dikkat etmemiz gereken bir vasıftır.

"VahidülEhadüsSamed olan Allah ilminde ilmiyle ilmini seyirde." Kivi örneğini hatırlayın lütfen. Neden kivi? Türkiye'de yaşı benim gibi olanların sonradan tanıdığı bir meyve. Çocukluk, gençlik yıllarımızda kiviye bilmiyoruz. O yıllarda bize "Kivi" deseler hayal edemezdik. Şimdi, gördük ediyoruz. Kiviye ilim potama aldım, bu yüzden hayal edebiliyorum. Hayalimi ilmim sınırlar. Kiviye öğrendiğim için hayal edebiliyorum. Kiviye hayal ettiğimde hayal ettiğim şey hayalimde oluştu. Şimdi hayalimde hayalim var. Ben ona bakarken dışa mı bakarım? O hayalimde. Onu hayalimde, hayal alanımda seyrederim. Hayalimde suretlendirdiğim şeye hayalimle bakıyorum, dışıma çıkarmadım. Ona baktığım hayal alanı benim ilmimdir, değil mi? Yani orayı ilmimle kullanıyorum. Ilmimle hayal kurduğuma göre hayal alanım zihnimdeki ilim alanım demektir. Hayalimdeki kivi -kivi bağlamında- benim ilmimi temsil ediyor. Ben ilmimde kivi sureti oluşturarak ilmimi suretlendirdiğimde onu ilmimle seyrederim. İlmullah'ı düşündüğünüzde bu Allah için de geçerlidir: İlminde ilmini ilmiyle seyirde. Neyi seyreder? Dileğini! Sen de öyle değil misin? Hayal ettiğin şeyi hayalinde seyrederisun. Hayaline karışabiliyor mu? Her yere zincir vuruyorlar, hayallere/zihinlere vuramıyorlar.

"VahidülEhadüsSamed olan Allah, ilminde ilmiyle ilmini seyirinde bir şeyi diledi (mesela insanı diledi). İlmullahta yaratmayı dilediği insanın ef'al âleminde vücut bulması ile o insanın ilmullah'ta ilmi sureti görüldü."

Konu hızlı aksın diye hemen insana geçtik ama şunu biraz açalım. Ef'al âlemi, fiil, vücut, madde âlemi yaşadığımız evrendir. Onun sınırı ARŞ'tır. Arş'ın ilerisi mana âlemdir. Konumuza yetecek izahı yapıyoruz, değilse çok uzuyor. Mesela sırf "Arş" konusu bu paylaşımı doldurmaya yeter. Bu yüzden, anlaşılmasını sağlayacak kadarla yetiniyoruz, sonra her birini daha geniş ele alırsız inşaAllah. Ef'al âlemi fiil âlemdir, bulunduğumuz alemdir. Bu âlemin

yani Sema ve Arz'ın nasıl başladığına bakalım, onları Allah nasıl yarattı? Yararak, patlatarak yarattı. O isim Fatır! Fatır, yararak patlatarak yaratandır. Salâta dururken bunu deklare ederiz; inniy veccehtü vechiye lillezi fataras semavati vel arz; semayı ve arzı Fatır olarak yaratan Allah'a vechim hanif olarak yöneldim. Sünnetullah olan bu noktaları bilim âlemi de tespit ediyor, "patladı" diyor, "Big Bang" diyor, bilimsel çalışmalara bu noktadan başlıyor. Biz ona Ef'al Alemleri diyelim ve onun bir başlangıcının olduğunu bilelim.

"Ef'al âleminde insanın vücut bulması ile ilmî sureti İlmullah'ta görüldü."

İnsanın bildiğimiz bu sureti gözüktü. İlmullahta olduğu için buna İLMÎ SURET dedik. Daha güzel bir tanımlama bulunursa onu söyleriz. Ef'al âlemini temsil etmesi açısından suret, ilmullah'da olduğunu anlatmak için ilmî diyoruz: İlmî Suret demekle onun özelliğini, vasfını da ortaya koyuyoruz. Ef'al âleminde bulunanların tümü ilmî suretlerdir. Allah'ın dileği sonucu vücut bulmuş her şey bir ilmî surettir.

"İnsanın hakikati olan bu ilmî suretin kendisini bilmesini dileyen Allah'ın "Kün" emriyle VahidülEhadüsSamed'in Kendisini Hissetmesi bu ilmi surette yine bu ilmi suretin şartlarıyla kayıtlanmış halde Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu olarak "feyekun" belirdi."

Euzü billahi mineş şeytanir raciym, Bismillahir Rahmanir Rahiym "İnne ma emruhu iza erade şey'en en yekule lehu "Kün fe yekün." Sadakallahul azim. "Bir şeyin olmasını irade etti mi "OL" der ve o şey olur." (Ya-Siyn; 82)

Çoğumuzun bildiği bir ayet. Kur'an-ı Kerim'de benzer başka ayetler de var: KÜN fe yekün; OL der olur. "VahidülEhadüsSamed olanın Kendini Hissetmesi" çok önemli olduğu için bu tanıımı biraz açalım. Anlatırken ayetlerle bir kompozisyon oluşturacağız, dikkatle anlamaya gayret edelim lütfen. Tasavvuf literatürlerinde rastlamayacağınız iki şey söylüyorum: Kendini Hissetme Duygusu ve Muhtariyeti Tercih Gücü. Bunları lütfen dikkatle anlamaya çalışın. Her şey, bütün bilgi ikisinin üstüne bina edilmiştir. Bu ikisini yakalarsanız çok şeyi çözersiniz. İlmullah'ın vasfı VahidülEhadüsSamed'dir. O'nun Kendisini Hissetmesi'ni şimdi bu vasma ekleyelim; VahidülEhadüsSamed olanın Kendini Hissetmesi! Bunu yakalamaya gayret edin. Kendisini hissetmesiyle birlikte VahidülEhadüsSamed olana NEFS-İ VAHİDE diyelim. Nefsi Vahide Allah'ın Vahid vasfıyla İlmullah'ta kendisini hissetmesidir, kendisini kendisinin bilmesidir. Bu duyguyu tutan ve saflaştıran kazanmıştır.

“Muhakkak ki, Allah indinde İsa’nın oluş meselesi Âdem’in oluş meselesi gibidir. Allah onu topraktan (mülkün ahirinde) halk etti, sonra ona “OL” dedi (ruh nefhetti), artık o olur.” (Al’u İmran-59)

“Onu topraktan halk etti, sonra ona OL dedi, artık o olur” kısmına odaklanalım. İki aşama var: Âdem’i topraktan halk etti, sonra ona “OL” dedi. Bu önemi fark edip anlamak lazım. Âdem’i topraktan yarattı, sonra ona “OL” dedi. Bir detay var; halk etti, sonra ona “OL” dedi! Lütfen tefsirlere, açıklamalara bakın ve paylaştıklarımızı o bilgilerle harmanlayın, hamur yapın.

“(Ey Âdemoğlu) and olsun ki sizi halkettik, sonra sizi tasvir ettik. Sonra melaikeye; “Secde edin Âdem’e” dedik. İblis hariç hepsi secde ettiler. (İblis) secde edenlerden olmadı.” (Araf-11)

And olsun ki sizi halkettik. Yani insani manayı takdir ve izhar ettik. Sonra sizi tasvir ettik, yani suretlendirdik. İki aşamayı fark edin. Parantez içleri yorumdur, yorumlar kanaattir, meal değildir. Kanaatler meali daha iyi anlayabilmemiz içindir. Bin yıl önce başka, şimdi başka, bin yıl sonra başka bir yorum/kanaat yazılabilir. Ama ayet değişmez, meal değişmez. Sizi halk ettik (takdir ve izhar ettik), sonra sizi tasvir ettik (suretlendirdik).

“O’dur ki sizi Nefs-i Vahide’den inşa etti, Müstekarr ve Müstevda (hale getirdi). Hakikaten; biz, derinlemesine düşünüp iyi anlayan bir kavim için ayetleri tafsil ettik.” (En’am-98)

Nefs-i Vahide’yi bilmezseniz “Sizi Nefs-i Vahide’den inşa etti” ayetini anlayamazsınız. Okur geçersiniz. Tanımların önemini fark edin. Nefs-i Vahide VahidülEhadüsSamed’in kendini bilmesidir, kendisini hissetmesidir. Bu tanıma nasıl ulaşıyorduk? Vahid İlmullah’ın vasfıdır. Vahid olan İlmullah Allah’ın zatından, Ehad ve Samed’den ayrı değildir. İlmullah’ın vasfı olan Vahid’i Ehad ve Samed’de düşündüğünüzde VahidülEhadüsSamed tanımı oluşur. VahidülEhadüsSamed’in Vahid olan o alanda kendini bilmesi, kendini Vahidiyet’te hissetmesi de NEFS-İ VAHİDE’dır.

“Sizi Nefs-i Vahide’den inşa etti, Müstekarr ve Müstevda hale getirdi.” Müstekarr zuhur neticesi istikrar bulma yeridir. Zuhur sonucu sizde bir istikrar bulma yeri oluşturdu. Ve orayı size emaneten kalma yeri/Müstevda’ kıldı. “Hakikaten biz, derinlemesine düşünüp iyi anlayan bir kavim için ayetleri tafsil ettik.” Bunları anlayalım diye böyle buyuruyor. Kim için? Derinlemesine düşünüp iyi anlayan için! Derin düşünüp anlamak Tefekkür’dür, şu an yaptığımızdır. Bu toplantılar için de bir sesleniştir bu; biz ayetlerimizi onlar için tafsil ettik. Elhamdülillahi rabbil alemiyn.

“Ey insanlar, sizi Nefsi Vahide’den halkeden ve ondan da eşini halk eden ve o ikisinden birçok rical ve nisa üretilip yayan Rabbinizden ittika edin (O’ndan çekinin korkun). Ve ancak O’nunla birbirinizden istemekte olduğunuz Allah’dan ve Rahmler’den de ittika edin. Muhakkak ki; Allah, üzerinizde Rakıyb’dır.” (Nisa-1)

Çok önemli manalar var, ancak biz konumuz gereği “Nefs-i Vahide’den halkeden” vurgusu üzerinde duruyoruz.

Kendini Hissetme Duygusu’nu bir adım daha ileride yakalayabilmek için, çok duyduğunuz klasik bir örneği biraz farklı ele alalım ve örnek daha da yerine otursun. Örneği görünce, “Biz bunları yeni söyleniyor zannediyoruz, bunlar hep söylenmiş, örnek bile vermişler” diyeceksiniz. Çoğunuzun bildiği Okyanus ve Buz hikâyesi. Oradaki su ve buzı Kendini Hissetme Duygusu’na örnek yapalım. İnsan beyni kıyas ve somutlaştırma üzerine bina edildiği için anlatabilmek için kıyaslayan, somutlaştıran örnekler vermek gerekiyor. Mana anlaşıldıktan sonra örneği silelim. Örnek, mananın önüne geçmemelidir, meseleyi anladıktan sonra kalkar. O anlamınıza yardımcıdır. Sürekli zihinde tutulacak bir şey değildir. Öyle sanıp örnekleri putlaştırmayın.

Bir okyanusun yekpare olan suyunu “Allah’ın Kendini Hissetmesi” olarak düşünün. Bu sudan ağaç, insan, hayvan, ev gibi çeşitli şekillerde buzdan suretler yapılmış. Bütün suretler o sudan oluşturulmuş ama hepsi buz! Hepsi okyanus suyunun dondurulmuşları! Bunlardan birisi bir insan sureti olsun, o da buz. Bunları okyanusa döktük. Okyanusa döktüğümüz buzlar suretli, şekilleri var, müstakil gibi hareket ediyorlar, okyanustan ayrı fark ediliyorlar. Aslında bunlar okyanustan, okyanus suyundan farklı mı? Tamamen o! Lütfen, örneği yalnızca “Hissetme” olarak “Hissetme Duygusu” olarak düşünün. Aksi halde örnek açılması gereken kapıyı açmaz, zihninizi saptırır ve kendinizi bir şeyin parçaları sanarsınız. “Kendini Hissetme Duygusu” ve “İlmi Suret” manalarını daha kolay anlayabilelim diye örnek veriyoruz; “SU” Allah’ın Kendini Hissetme’sini, “BUZ” ilmi suretleri temsil ediyor. Meydana gelen suretler tamamen Kendini Hissetme Duygusu’ndan oluşuyorlar. Buz kendisini ayrı sanıyor ama onun kendini hissetmesi okyanusun Kendini Hissetmesi’nden farklı değil. Farklı gibi olan şu: Buz dediğimizin bir şekli, bir sureti var. Aslında suret, şekil nedir? Fikirdir ve ilimdir. Böylece Vahid’e, Vahidiyet alanına girdik. Suya bir şekil düşündünüz, yani buzı düşündünüz, o suret meydana geldi. Meydana gelen surette bir ilim, bir bilgi var. Bu haliyle o, suretle ilgili ilmi temsil ediyor. Yani suret için ne düşünülmüşse ilmi suretin şekli o düşünceyi, o fikri temsil eder. O ilmi suretin şekli onu

düşünen fikrin, yani bir ilmin görüntüsüdür. O suret bir ilimdir ve onun her tarafı Kendini Hissetme Duygusu'dur. Kendini Hissetme, ilmin ve ilmi suretin her yerini kaplar. Bunu fark edin. Kendini Hissetme Duygusu'nun olmadığı bir alan, bir mekân yoktur. Mekânsızlık Kendini Hissetme Duygusu'nun kendisidir. Demek ki, gördüğünüz buz ilim olarak var. İlmi bir suret olarak var olan o buz tamamen Kendini Hissetme Duygusu'yla var. Onun buz hali Kendini Hissetme Duygusu'ndan ayrı değil. Biraz anlaşıldı mı? Devam edeceğiz inşaAllah.

“İnsanın hakikati olan bu ilmi suretin “kendisini bilmesini” dileyen Allah’ın “Kün” emriyle VahidülEhadüsSamed’in “Kendisini Hissetmesi” bu ilmi surette yine bu ilmi suretin şartlarıyla kayıtlanmış halde, Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu olarak feyekun belirdi.”

Cümle daha netleşecek. Bir yeni tabirle karşılaştık; Kendini Bilmek! İlmi suretin kendisini bilmesini dileyen Allah’ın “Kün” emri “kendini bil” emri oldu. Kendini bil: Yani ne dilediyse, nasıl dilediyse o doğrultuda ol, Artık o olur: Feyekün. “Kün” emriyle birlikte “feyekün” gereği VahidülEhadüsSamed’in Kendisini Hissetmesi ilmi surette ilmi suretin şartlarıyla kayıtlanmış halde “Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu” olarak belirdi. Belirmesi “fe yekün”dür. Kayıt kelimesi çok önemli yeni bir kavram oluşturuyor; Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu. Kayıtlanmış halde kendini hissetme! Beliren suret kendini kendi şartlarıyla kayıtlı hissediyor. Meydana gelen suretle kayıtlı bir Kendini Hissetme Duygusu oluştu. Buz için yeni bir Kendini Hissetme oluştu.

Basit bir anlatım yapalım. Bu buz/insan suya atıldı ama ona henüz “Kün; kendini hisset” denmedi. Yaratıldı, halk oldu ama henüz ona kendini kendi kaydıyla bilmesi için “Kün” denmedi. FERD kelimesinin ne olduğunu çok merak eden varsa Ferd budur. En’am-94. ayeti hatırlayın; “İlk defa yarattığımız gibi Ferd’ler olarak bize geleceksiniz.” O noktadaki Ferd “yalnız” anlamındaki ferd değildir. Esas prosedür içerisinde Esmâ’ül Hüsna manasında Ferd’dir. O Ferd hale “Kendini bil” dendiğinde, Allah onun kendisini bilmesi için ona “Kün” dediğinde “feyekün” sonucu buz kendini bildi, kendini sınırlı haliyle bildi. Şimdi o yeni bir Kendini Bilme ile “BEN” diyor, kayıtlı haliyle “BEN” diyor. Bu emrin öncesi ile sonrası arasında fark nedir, ne değişti? Bir şey değişmedi! Yalnızca bir ZANN oluştu. “Kendini bil” emriyle oluşan yalnızca bir zandır. Ne değişsin ki? Yine okyanusta buz, yine okyanustan buz! Bir şey değişmedi! “Kendini bil” denince buz farklı bir sanış haline büründü. Ferd hali bilmediği için farklı bir sanışa büründü. Bir surete “Kendini bil” dendiğinde onun kendini nasıl bildiği ve Kendini Bilmenin aslı, esası

anlaşılmıştır inşaAllah. Kendini hissetmeyi o artık kayıtlı olarak yaşıyor, kendini kayıtlı hissediyor, biliyor ama buzun kendini bilmesi esas Kendini Hissetme'den geliyor. Aslında ondaki Kendini Bilme, Nefs-i Vahide'nin Kendini Bilmesi'nin kendisidir, aynıdır. Ama Kendini Bilme artık Kayıtlı! Kendini Hissetme Duygusu surette ne dilenilmişse onunla kayıtlı, onunla sınırlı. O artık kendini o sınırlar çerçevesinde biliyor. Bir insan için ne dilenilmişse, nasıl bir karakter, nasıl bir fizik, nasıl bir cinsiyet dilenilmişse kendisini onlarla sınırlı biliyor, öyle hissediyor. Kendini bildiğinde, "Ben" diye yaptığı tarifler artık o kayıtları tarif eder. Suret olarak onbeş santimlik bir buz parçası dilenilmişse, surete "kendini bil" dendiğinde o kendisini o ebatlarda sert bir cisim olarak hisseder, kendisini o şartlarda o kayıtlı bilir. Halbuki Esas Kendini Hissetme okyanusun tamamıdır. O tamamında, tamamıyla Kendini Hisseder'ken buz kendisini kendi şartlarında hissediyor. Çünkü ona verilen "Kendini bil" emri "Sınırlarında kendini bil" emridir. "Kendini bil" dendiğinde ilmi suret kendini kendi özellikleriyle, o vasıflarla kayıtlı, sınırlı bilir. Okyanustaki o kalıp, o suret oluşturuldu, sonra ona "Kendini bil" dendi ve o kalıp okyanusta kalıbıyla kayıtlı bir varlık olarak kendisini sudan ayrı bildi, hissetti. Şimdi örneği ilerletelim. Unutmayın, bu bir örnek!

Eğer okyanus, bu buzun ebediyyen buz kalmasını dilemişse, o suret kendi sertliğini muhafaza edebilmek için gayret eder, onun yollarını bulur ve kendini ebediyyen okyanusdan ayrı hisseder. Ve öyle kalır. Bir buz olarak okyanustan PERDELİ durur. Öyle yaşar... Ama okyanusu tanıması dilenilmişse buz okyanustaki seyahatinde bir bölgeye rastlar, bakar ki iklim farklı. Biraz o ortamda durunca kendinde değişiklikler görmeye başlar, "Ne oldu bana, pelteleştim" der. Artık kendini tarif ederken "Kendimi sert sanıyordum, meğer bir pelteymişim" der. Dilemişse, sığağa doğru biraz daha gider ve "Çok akışkanmışım" der. Dilemişse, daha sığağa gider ve bir şey diyemez, okyanusa karışır, su. Şimdi: Fransa kenarında okyanustaki böyle bir buzu düşünün. Buz haliyle sınırlı, bir yere dokunamıyor. Erir ve su olarak okyanusa karışırsa bir anda okyanus oldu. Şimdi bir eli Fransa, bir eli Londra kenarında...

İlmi suretin kendisini bilmesini sağlayan Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu o ilmi suretin, yani insanın NEFS'ini teşkil etti. Bu açıklama nefsin anlaşılabilir somut bir tarifidir. Zaten gayretimiz bunun anlaşılabilmesi içindi, bu kadar geniş bir girişi bu tarifi anlaşılabilmesi için yaptık. İlmi surete "Kendini bil" dendiğinde ilmi suret kendisi için dilenilmiş özellikler çerçevesinde kayıtlı olarak kendini bildi, Kayıtlı Kendini Hissetme oluştu. Bu ilmi suretin nefsidir. Ayetlerde HER NEFS derken kast edilen bu nefstir, insanlar

için nefis denildiğinde kast edilen budur. Nefs-i Vahide bu nefsin esasıdır, aslıdır. Nefsin aslı VahidülEhadüsSamed'in Kendini Hissetmesi'dir ve her yanı kaplayan O'dur. İlmi Suretin nefsi "Kendini bil" emrinden sonra bir zann olarak, yeni bir hal olarak oluştu. O artık bu zann üzerine kurulu hissetmeyi, Kayıtlı Kendini Hissetme halini yaşıyor. Kayıt yalnızca insan için değildir. Var görünen her şeyin nefsi, kayıtlı halle kendini hissettiği bu haldir.

"Her nefis ölümü tadacaktır" ayeti her Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu'nun ölümü tadacağını söyler. Bunları geniş açıklıyoruz ki, ayetleri okurken manaya kolay girebilelim. Nefs tezkiyesi yapmak isteyen kişi Nefs'i bilmiyorsa, doğru tanımlamadığı ve bilmediği şeyi nasıl tezkiye edecek?

"Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu'nun belirmesi, bu halin diğer ilmi suretleri de tanıması, onlarla iştirakte olması gibi durumların mekanizmasını oluşturan idrak VEHİM nuruyla gerçekleşti."

Tüm ilmi suretleri düşündüğünüzde, kendini bilen bir sürü ilmi suret var değil mi? Hepsi kendi kaydı çerçevesinde kendini bildi ve çokluk başladı. İlmi suretlerin kendi kayıtlarıyla kendini bilmelerini sağlayan şey VEHİM'dir, onu Vehim Nuru sağlar. "Kendini bil" dendiğinde ilmi suretin kendini bilmesini sağlayan mekanizma vehim nuruyla çalışır. Onun o kayıtlı kendisini ayrı bir varlık sanmasını sağlayan mekanizma Vehim'dir. Diğer ilmi suretlerin varlığını kavramasını sağlayan da vehimdir. İlmi suretin başka ilmi suretlerle ilişkisini sağlayan Vehim Nuru'dur. Bu mekanizma o nurla çalışır; Vehim mekanizması Vehim Nuru'yla çalışır. Mekanizmanın adı Vehim'dir. Günümüz bilimsel çalışmaları bu mekanizmayı Holografik Evren diye izah etmeye çalışıyor. Açıklanmaya çalışılan şey, ilmi surete "Kendini bil" dendikten sonra onun kendini ve başka ilmi suretleri bilmesini ve birbirlerine göre "Varım ve ayırım" demesini sağlayan mekanizma. O aslında Vehim. Onu sağlayan da Vehim Nuru. O mekanizma vehim nuruyla çalışıyor.

"Yeryüzüne inmesi dilenen insanda dünya yaşantısının gereği olarak Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu MUHTARİYETİ TERCİH GÜCÜ ile belirdi."

Karşımıza yeni bir tanım çıktı; Muhtariyeti Tercih Gücü. Bu tanım, kendisini kayıtlı olarak bilen ve kendine ait bir nefis olduğunu sanan Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu'nun yeryüzüne inmesiyle oluşuyor. Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu yeryüzündeki yaşantısına başlayınca o yapıda Muhtariyeti Tercih Gücü beliriyor. Muhtariyeti Tercih Gücü sonra beliren bir şey! Bu süreci anlamak üzere şimdi ayetler okuyacağız, lütfen dikkat edelim.

“Hatırla ki, Rabbin melaike’ye: “Muhakkak ki; Ben, Arz’da bir Halife meydana getireceğim” dediği vakit onlar; “Orada fesad eden ve kan döken kimseyi mi halife kılacaksın? Biz Hamdinle tesbih ve seni takdis edip dururken” dediler. Buyurdu ki: Ben sizin bilemeyeceğiniz şeyleri bilirim.” (El Bakara-30)

Ayetlerin konumuzla ilgili kısımları üzerinde duruyoruz. Hep hatırlatıyorum ki, buradaki birkaç cümleyi ayetin tamamı ile ilgili bir açıklama sanmayın. Şu an “Arz’da halife meydana getireceğim” ifadesi üzerinde duracağız.

“Bunun üzerine Şeytan onları oradan kaydırды da onları içinde bulunduklarından çıkardı. Biz de dedik ki: “Bazınız bazınızın düşmanı olarak inin. Sizin için Arz’da müstakarr (durma, istikrar bulma yeri) ve belli bir zamana kadar faydalanma nasip alma vardır.” (El Bakara-36)

Ayetten öğreniyoruz ki, ilmi suret Arz’a gönderildi!

“Buyurdu: “Bazınız bazınıza düşman olarak inin. Sizin için Arz’da müstakarr ve belli bir zamana kadar faydalanma (nasip alma) vardır.” (A’raf-24)

“Orada hayat bulacak, orada ölecek ve oradan çıkarılacaksınız dedi.” (A’raf-25)

Arz kelimesini tefekkür edelim. “Arz” veya “Ard” diye yazılışına rastlarsanız, çeşitli manalarda karşınıza çıkar. Birisi yeryüzüdür. Arz’a geniş manada baktığınızda ef’al âleminin maddeleşmiş her hali ARZ’dır. İnsan için bakacak olursak şu an yeryüzü arzdır. Bir diğeri bedendir. Beden de arz olarak geçer ve doğrudur. Arz’ı beden olarak da, yeryüzü olarak da düşünebilirsiniz. İkisini birden düşünürseniz daha doğru olur, manayı daha kolay çözersiniz. “Asıl arz bedenmiş” dersiniz yanılırsınız. Öğrendiklerinizi mümkün mertebe birleştirmeye, onları birlikte düşünmeye ve onlardan bir fikir çıkarmaya çalışın. Doğru bilgilerin tevhidini yapmaya çalışırsanız o bilgilerin hepsini kapsayan daha ileri bilgiye ulaşmış olursunuz.

Yeryüzü olan arzı değil de beden olan arzı ele alalım. Anne karnındaki bir insan bedenini düşünün. Anne beslenirken onu da büyütür değil mi? Anne beslenemese bile yavru anneden ne lazımsa alır, annedeki malzemeleri tüketir ve büyür. Şimdi farklı bir bakışla yaklaşalım: Yavrunun kemiklerinde kalsiyum vardır. O kalsiyum bu yavrunun kemikleri için üretilmiştir. O kalsiyum ona gelmeden bin yıl önce de vardı. Kim bilir nerede işe yarıyordu? Arz’ın, yeryüzünün aynı maddesi şimdi o yavrunun bedenini oluşturuyor. Aynı madde! Çocuğun vücudunun meydana gelmesinde kullanılan tüm malzemeler, maddeler aslında Arz’dan alınıp Suret’e çevrilen

maddelerdir. Değil mi? Dolayısıyla bir insanın bedenine arz dediğiniz zaman hata yapmazsınız. Tamamı arz zaten! Dünyada arz olmayan bir şey var mı? Mesela, otomobiliniz arz değil mi? Onu oluşturan tüm malzemeler topraktan alınıp, arıtılıp, şekillendirilip, suretlendirilmiş şeyler değil mi? Ağaçlar, topraktan aldıkları maddeleri suretlendirmiş değiller mi? Bir buğday tanesini toprağa emanet ettiğinizde başak olup da birçok buğday verdiğinde malzemelerini topraktan alıp suretlendirmede mi? Hatta, o malzemeler eksik olursa surette bozukluklar olmuyor mu? Gübreliyorlar, madde veriyorlar, destekler, takviyeler yapıyor. Her şeye bu gözle baktığınızda toprakta bir birlik oluşur. Yalnızca toprağa baksanız toprak açısından bir toprak tevhidi görebilirsiniz. Tevhid çalışması için güzel bir örnek, değil mi? Vahid çalışması için ne kadar güzel bir örnek değil mi? Çok somut. Gözünüzün önünde cereyan ediyor. Her şeyin kaynaklandığı yer, suretlenmek için yararlandığı yer topraktır. Sonra karıştığı yer yine topraktır. Her şeye bu bilimsel gerçekle yaklaşan “Ne yana baksam toprağı görüyorum” demesi yanlış olur mu? Aynı toprak farklı çokluklara bürünüyor, bir sürü varlığa dönüşüyor. Arz’ı böyle arz tevhidiyle düşünüp güzel antrenmanlar yapabiliriz.

Arzda halife nasıl oluşuyor? İlmi Suret arzın malzemeleriyle dünyada suretlenecek ve “arzda halife” oluşacaktır. Çok açık. Halife özelliklerine sahip bir ilmi suretin arzda suretlendiği hal ARZ’DA HALİFE’dir. Sizde bir arz var, yani arza ait şeylerle aranız var. Sizde sema da var. Sema’yı görüp bilmeyince semadan olan semaları ve sizdeki semaları bilmiyorsunuz, sizdeki semaları fark edemiyorsunuz. Arzdan suretlenmiş bir aranız olduğu gibi semalardan olan bir sema varlığınız var. Sema kısmını ileride paylaşıyoruz inşaAllah.

Ve İlmi Suret Arzda Halife oldu. Bu süreç nasıl çalışıyor bir bakalım: Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu olan ilmi surete ait nefis yeryüzüne/arza gelince bir şey belirdi; Muhtariyeti Tercih Gücü. Tanımdaki “Tercih” kelimesi çok önemlidir. TERCİH kıyas demektir. İnşaAllah ayetlerle göreceğiz. Tercih’in olmadığı Muhtariyet Gücü de vardır. Eğer “Tercih” olmasaydı dünyaya gelenlerin hepsi hüsrana uğramışlardan olurdu. Çünkü surette Muhtariyet Gücü sabit olursa küfür sabit olur. Tercih Gücü olmadığı için o birim kıyas/tercih yapamaz ve “Dileyen Rabbine yönelir” ayetini yaşayamaz, Rabbine hiç yönelemez, mümkün olmaz! Bunu biraz erken söylüyorum; İblis o yüzden secde edemedi! Muhtariyeti sabitlendiği için Rabbine yönelemiyor. Melaike behemehâl secde etti. Çünkü o yapıda muhtariyet de, tercih de söz konusu değildir; söylenen olur. Dikkat edin, onlar; “Ya Rabbi, her söylediğin aynı anda bizlerde oluyorken, arzda kan döken ve fesat çıkaran böyle bir

şeyi neden düşünüyorsun?” diyorlar. yni zamanda iki de önemli özellik dile getiriyorlar; kan döken ve fesat çıkaran! Bunları çok incelemek lazım.

Muhtariyeti Tercih Gücü (MTG) Halife'nin özelliğidir. İlmi Sureti Arzda Halife yapan MTG'dir. MTG özelliği ve Esmâ-i Külleha birlikte olunca ilmi surette Halifelik ortaya çıkar. İkisi bir birimde Halifelik özelliğini oluştururlar. MTG ve Esmâ-i Külleha'yı fark edenin ayet ve hadislerden öğrendiği şu bilgiyi anlaması Biiznillah kolaylaşır: İnsan hayvanlardan aşağı da olabilir, meleklerden üstün de. MTG'nin "Tercih"ni Muhtariyet yolunda kullanırsa hayvanlardan aşağı olur. Çünkü Esmâ-i Külleha imkânına sahip olduğu halde bu yolda! Ama MTG'nin "Tercih"ini ayetlerden aldığı öğütle Rabbine yönelerek kullanırsa meleklerden üstün olur. Neden meleklerden üstün? Meleklerde Muhtariyet söz konusu değil ve Esmâ-i Külleha gibi bir imkân da yok. İşlerine, görevlerine göre belli esmalardalar. İnsanda Esmâ-i Külleha ve MTG var. Böyleyken, insan tercihini "Muhtariyet söz konusu bile değil" hale yapmışsa, öyle dilenmişse o kişi meleklerden üstün olur, onun idrakında meleklerden üstün bir pozisyon oluşur. Elhamdülillahi Rabbilalemiyn. Allahümme salli ve sellim ala seyyidina Muhammedin adede halkıke ve rızae nefsike ve ziynete arşıke ve midade kelimetik. Âmin.

Tiyn Suresi'nin önceki toplantılarımızda tefekkürünü yapmaya çalıştığımız iki ayetini hatırlayalım. Şimdi paylaşacaklarımızla öncekileri birleştirence sure daha anlaşılır hale gelecektir inşaAllah.

Euzü billahi mineş şeytanir raciym, Bismillahir Rahmanir Rahiym Elhamdülillahi rabbil âlemin: "Lekad halaknel insane fiy ahseni takviym, Sümme radednahu esfele safiliyn: Böylece, hakikaten biz insanı en güzel bir surette yarattık. Sonra onu Esfele Safiliyn'e reddettik." (Tiyn; 4. ve 5)

Arza geliş süreci ile ilgili iki basamak açıklanıyor: Yaratılış; Ahsene Takviym. Arza geliş; Esfele Safiliyn. Bu iki basamak dikkatimizi çekmelidir. İlmi suretin arza gelmeden önceki hali Ahseni Takviym'dir. Arza geldiği hal Esfele Safiliyn'dir. Onu Esfele Safiliyn'e reddettik, yani onu o hale getirdik, Esfele Safiliyn'e yönlendirdik. Esfele Safiliyn ile ilgili okuyacağınız tüm açıklamalara ait manaları birleştirdiğinizde arzın/bedenin özellikleri nedeniyle "Bedene reddedildi" diyebiliriz. Mükemmel şekilde, en güzel surette yaratıldı, sonra arza geldi, bedene reddedildi. Ayet diyor ki, hakikaten biz insanı en güzel bir surette yarattık, sonra onu esfele safiliyne, zor duruma, kirli duruma, çirkin duruma reddettik. Onu öyle gönderdik.

Ahsene Takviym halin Esfele Safiliyn'e reddedilmesi, ilmi surete "Kendini bil" emrinin gelmesiyle oluşan Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu'nda MTG'nin belirmesiyledir. Esfele Safiliyn yapı MTG'nin Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu'nda belirmesiyle oluşuyor ve MTG'nin belirmesiyle ilmi suret "Halife" özelliği kazanıyor. Şu çok önemli: Kendini Hissetme Duygusu'nu, Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu'nu ve MTG'yi anlayan, özümseyen, bu üç kavramın idrakını yakalayan birçok şeyi çok kolay çözecektir, Biiznillah.

"Melaikeye; Secde edin Âdem'e dediğimiz vakit behemehâl secde ettiler. Ancak İblis dayattı ve müstekbir davrandı (kibrine yediremedi). Zaten gerçeği örten kâfirlerdendi." (El Bakara-34)

Behemehâl secde eden melaikenin hangi özelliği nedeniyle secde ettiği, İblis'in neden secde etmediği artık anlaşılıyor değil mi? Ayet onu açıklıyor; müstekbir davrandı, kibrine yediremedi. Neden? Çünkü gerçeği örtendi, kâfirdi. Ve ona yüklenen MTG değil Muhtariyet Gücü'ydü. Muhtariyet Gücü varlık, müstakillik, birimsellik gücü demektir. "Tercih" yetkisi olmadığı için de ondaki bu küfür hali sabittir, değişmez. Demek ki, Rabbinin emrini değerlendirebilecek idrak gücü İblis'te yok. Ama melaike? Onlarda da Muhtariyet yok, muhtarlık söz konusu bile değil! Öyle olunca, Emir'le beraber behemehâl secde ettiler. İnsan? İnsan arada! Çünkü onda MTG var. Yani hem "Muhtariyet Gücü" hem "Tercih" imkanı var.

"Buyurdu: Sana emrettiğimde seni secde etmekten ne menetti? Ben ondan daha hayırlıyım; beni Nar'dan halk ettin, onu Tıyn'den (topraktan, toprak balçığından, çamurdan) halk ettin dedi." (A'raf-12)

Tıyn balçıktır. Ayet bize İblis'in, şeytaniyetin bir önemli özelliğini öğretiyor: O Allah'ın emrine karşı kıyas yapıyor. Bu özelliği çok önemseyin ve normal yaşantıda o özellik nedeniyle şeytana benzemeyin. Onun akıbetinin ve ona benzeyenlerin akıbetlerinin nasıl aynı olacağını ayetlerle göreceğiz. Ona benzememek için onu iyi tanımak lazım. O kıyas yapıyor! Bu Allah'ın varlığını örtenin önemli bir özelliğidir; Allah yokmuş gibi veya Allah VahidülEhadüsSamed değilmiş gibi davranmak ve bu davranış içerisinde kıyas yapmak! Özellikle üstünlük göstererek, üstünlüğüne göre bir muamele isteyerek kıyas yapmak! Şeytan üstünlüğünü anlatırken ne diyor? "Beni nardan halk ettin, onu ise Tıyn'den! Onun özelliği, onun yapısı nâr. Size "Nâr ister misiniz?" diye sorsam istemezsiniz. Ama İblisin yapısı nâr, kendi dilinden öğreniyoruz. O yapının detayları, özellikleri ayetlerde var, dumansız ateş gibi anlatımlar var. Nâr denince aklımıza hemen ashab-ı nâr geliyor. Cehen-

nemlik olanların Allah tarafından belirtilmiş kimliği; ashab-ı nâr, nâr ashabı, ateş ehli! İblis'in yapısının nâr olması o idrakın gereğidir, nâr yapı o idrakın bedenidir. Eğer insan kendisindeki MTG'yi o idrak doğrultusunda kullanırsa arzda yaşarken günah enerjisi üretir. Günah olarak tanımlanan davranışların ortaya koyduğu enerji ona nar beden, nâr yapı olarak geri döner, mühlet tamamlandığında onun yeni bedeni nâr bedendir. Nâr beden nâr ashabı muamelesi görür. Dünya hayatı süresince nur üretmeyi ve nur biriktirmeyi önceliği yapan işi nur bedenle bitirir. Kişilerin bedenleriyle, beden olan arzlarıyla ürettikleri enerjilere Günah ve Sevab deniyor. Bu enerjilerin, bu nurların hesaplarının görüldüğü sol ve sağ taraflar ölümü tattıktan sonraki haliniz için size bir beden hazırlar. Günah ve Sevab denilen o nurlar size nar veya nur beden oluştururlar.

Fark edilmediği için içine düşülen bir yanılgıdan söz edeyim. Kişileri müflis duruma sokan bir yanılgı var ve bu hal özellikle inanıyorum diyenler içindir, doğru yaptığını zannedenler için söz konusudur.

Kehf Suresi 102. ayet gerçeği örten kâfirlerden bahseder. Bu ayetten kafir için bir tarif çıkaralım. Ayette kâfirin önemli bir özelliği var; gerçeği örten. Gerçek nedir? Allah'ın varlığıdır, Allah'ın VahidülEhadüsSamed oluşudur. Kâfir bu gerçeği örter! Neyle? Varlık iddiasıyla ve varlık iddiasının getirdiği davranışlarla. Kişinin kendine tanrılar edinmesinin veya hiç tanrı edinmesinin önemi yok, ona kendi varlık iddiası yeter! Ateist de aynı şekilde. Ateist inançsız demek değildir, oyuncağı olmayandır. "Varım" iddiasıyla ilan ettiği tanrılığının oyuncağı/oyuncakları yoktur. O da tanrıdır, ama ötede beride bir şeylere yönelip oynamıyor. Kendi varlığı yetiyor, kendiyle meşgul!

"(Gerçeği örten) bu kâfirler (Beni bırakıp) kullarımı dûnumda veliyler (dostlar) edineceklerini mi sandılar? Biz cehennemi kâfirler için bir konak olarak hazırladık." (Kehf-102)

"Kullarımı dûnumda veli edineceklerini sandılar" ifadesine kişinin kendi varlığı da girer. "Dûnillah veli edinilen kullar" ifadesine kendin dâhilsin.

"De ki: Ameller itibarıyla en hüsrana uğrayanları size haber vereyim mi? Onlar (şirk ehli olup) dünya hayatında tüm sa'yleri (çalışmaları) boşa giden kimselerdir. Oysa onlar güzel amel yaptıklarını sanıyorlardı." (Kehf; 103,104)

Bunlar farkında olmadan şirk halinde olanlardır. Dikkat edin, şirkin ne olduğunu iyi anlamış ve şirkten kurtulma çalışmaları yapıyor olmak, o çalışmaları umursuyor olmak çok önemlidir! Bunu yapan kişi Nefs-i Levvame'ye girmiştir, velayet yolunda demektir. B₀ noktası Velayet'in kapısıdır. Nefs B₀

noktasından sonra Mutmain hale ulaşır. B₀ noktasına gelmemiş de olsa şirki doğru tanımış ve ondan kurtulmaya çalışan kişinin tüm çalışmaları Levvame kapsamındadır, bu çalışmalarıyla velayet yoluna girmiştir. Nefs-i Levvameye giren ve azimle orada gayret eden veli gibidir, Veli değildir ama veli gibi muamele görür. Nefs-i Levvame'ye girmek bu kadar önemlidir, Levvame böyle bir mertebedir. Ayetin "Tüm amelleri boşa gider" dediği kimseler şirki tam tarif edememiş olanlardır. Veya şirkin doğru tarifiyle karşılaştığı halde onu kabul etmemiş, önemsememiş olanlardır. Onlar ayette dalalet ehli sayılmıştır. Şirkin doğru tarifiyle karşılaşp onu önemsememek, duyup kabul edip gereklerini yapmamak, umursamamak, o çalışmaları yapmıyor olmak dalalettir. Şirk ehli dünya hayatında amellerle meşgul olan ama çalışmaları boşa gidenlerdir. Oysa onlar güzel amel yaptıklarını sanıyorlar.

"İşte bunlar, Rablerinin ayetlerini ve O'na Lika'yı küfr eden, bu nedenle amelleri boşa giden kimselerdir. Ancak onlar için kıyamet günü hiç bir ölçü ikame etmeyiz." (Kehf-105)

Değerlendirilecek amelleri olmadığından işlerine bakılmıyor. Çünkü müflisler! Allah muhafaza etsin.

"(Gerçeği örtüp) kâfir olmaları, ayetlerimi ve Rasûllerimi alaya almaları dolayısıyla onların cezası cehennemdir." (Kehf-106)

Rasulleri alaya almak onların gösterdiği çalışmaları umursamamak ve yapmamaktır. Alay kelimesini dalga geçmek ile kısıtlamayın. Umursamamak, gösterilen kurtuluşu, kurtuluş önerilerini yerine getirmemek, dikkate almamak Rasulleri alaya almaktır. Sonuç nedir? Cehennemdir.

Kehf; 103, 104, 105 ve 106. ayetler bize aslında Müflis'i anlatıyor. Eğer siz kâfiri yanlış tanımlamışsanız her birinde kâfir ve şirk geçen bu ayetleri okurken öteler, ilgilenmezsiniz. Kendindeki küfr yanı fark etmeyen kişi "Bu ayetler beni ilgilendirmiyor" der ve hakikatten perdelenir. Tanım, tanımlama ne kadar önemli, değil mi?

"Melaik'e; 'secde edin Âdeme' dedik İblis müstesna behemehâl secde ettiler. İblis; 'Tıyn olarak yarattığın kişiye secde eder miyim?' dedi." (İsra-61)

"Biz melaik'e 'Secde edin Âdeme' dedik, İblis hariç hepsi hemen secde ettiler. O (İblis) cindendi, bu nedenle fiska düştü (Rabbinin emrinden çıktı). O halde siz, dûnumda (Benden başka müstakil bir varlık zannıyla) onu (İblisi) ve zürriyetini dostlar mı ediniyorsunuz? Halbuki onlar sizin düşmanınız! Zalimler için ne kötü bir bedel (oldu)!" (Kehf-50)

İblis cindendi, bu nedenle Rabbinin emrinden çıktı. Onun bu emri yerine getirmeyişi cin yapısında olmasındandır. Ayetin sonunda bu hale düşenler zalim olarak tarif ediliyor. Zalimin tanımını doğru yapmayan zulmü birilerine eziyet etmek, işkence yapmak sanar, “Ben kimsenin etlisine sütlüsüne karışmıyorum, zalim değilim, ayet beni ilgilendirmiyor” der, ayeti öterler. Bu yaklaşımla zaten sizi ilgilendirecek hiçbir ayet bulamazsınız! “Bize İhlas Suresi kalıyor” diye düşünürsünüz. Anlattığımızı fark eden için her ayet, ona evirilip çevrilip anlatılan çok kapsamlı bir derstir.

“Biz melaikeye ‘secde edin Âdeme’ dedik de İblis hariç hepsi hemen secde ettiler.” (Taha-116)

Özellikle İsra-61, Kehf-50 ve Taha-116’da İblis’in neden secde etmediğini onun ifadesinden okuduk. Bu konuda melaikenin tavrı ne, onlar ne diyor?

“Sübhansın. Bizim için senin bildirdiğinden başka ilim ne mümkün? Muhakkak ki; sensin, Aliym ve Hakiym” dediler.” (El Bakara-32)

Onlar “Sübhansın” dediler. Bizim de neticede idrak olarak ulaşacağımız şeyler, yani şunları yapmalıymışız diyeceğimiz idrakla ulaşacağımız şeyler bellidir. Birisi “Sübhanallah, Elhamdülillah Allahuekber” diyebilmektir. Ancak bu zikrullahı yaparken ne dediğimizin farkında olmak gerekiyor. Bu zikrullahı söylerken ne dediğini bilen idrak bizim için en önemli idraktır, o idraka ulaşmaya çalışıyoruz: Sübhansın’ı bilerek diyebilmek için, Sübhansın diye seslenebilmek için, salâtlarda Sübhaneke’yi bu duyguyla okuyabilmek için, Sübhanallah, Elhamdülillah, Allahuekber zikrullahını yapabilecek idrakı yakalayabilmek için öncelikle Kendini Hissetme Duygusu’nu ve Kayıtlı kendini Hissetme Duygusu’nu iyi anlamak şarttır. Bu tanımlar nedir, farkı nedir, bunu iyi yakalamak gerekiyor. Çok önemli diğer şey ise salât ikame etmektir. Salât ikamesi mutlaka yapılması gereken olmazsa olmaz ameldir. Bu manalar tam yakalanamadığında ve salât ikame edilmediğinde ne olur? Tasavvufi konularla meşgul kişi -farkında olur veya olmaz- Nefs-i Mülhime’den kokular alır. Nefs-i Mülhime’den koku alanları insanlar çok önemli yüce kişi kabul eder, büyük şahsiyetmiş gibi değerlendirir. Sonuç bu.

İnsanlar hakkında değerlendirme yapmayı bir kenara bırakmak ve daima kendimizi değerlendirmek lazım. “Birilerini değerlendirin” diye hiç ayet yoktur ama; “Hesaba çekilmeden önce kendinizi hesaba çekin” uyarısı vardır! Bu yüzden, hep kendimizi değerlendirmeliyiz. Hep kendisini test edenin, kendisini değerlendirenin başkasını didiklemek gibi bir işi olmaz.

Bu yolda bu işle meşgul ama tanımları doğru/tam yapmamış idrak bazen Kendini Hissetme Duygusu'nun izlerini hisseder ve o yönde cümleler söyler. Bu haller bazı bilim adamlarında da olur. Bulgularıyla hislerini birleştirip müthiş açıklamalar yaparlar. Önemli bir şey zannıyla o makaleyi, kitabı hemen okursunuz. Ama boştur! Doğru ilmin, doğru makalenin, doğru kitabın özelliği şudur: Başladığınızda değil, bitirdiğinizde süper heyecan duyarsınız, bitirdiğinizde bir şey yakalarsınız. Oysa siz diğerine başlarken daha heyecanlıydınız. Bitti, heyecan da bitti! Bir açıklamayı idrakım, halim ilerler umudu ve sevinciyle okuyorsunuz, adrenalininiz de yüksek, bitince bir şey yok! Ne yapacaksın? Umduğumu bulamadım diyemiyorsun, günah olur diye korkuyorsun. Ama bir şey yok, adrenalin de gitti. Ters olmalı. Bittiğinde sana tahmininden ve başladığındaki halinden daha fazla adrenalin yapmalı. Size hayret cümleleri ve halleri yaşatmalı, hayat direksiyonunuzu hızla Rabbinize çevirtmelidir. O direksiyonu orada sabit tutmalıdır, böyle bir idrak açılımı yapılmalıdır. Okuduktan, karşılaştıktan sonra direksiyonu nereye çevireceğini şaşırıyorsan faydasız ilimle/kişiyle meşgulsün demektir, dikkat et! Bu ölçülere dikkat ederseniz idrakınız Biiznillah ilerler.

Tanımları tam ve doğru yapmadığı için Kendini Hissetme Duygusu'nu ve Kayıtlı Kendini Hissetme'yi ayıramayan idrak bir şeyler hisseder ve şiirsel konuşur. "Okyanusda buz" demiştik, o buz biraz bu işlerle meşgul olunca okyanusu hafif hisseder, ne hissettiğini doğru tanımlayamaz, şiirsel konuşmaya başlar. Niye şiirsel? Çünkü insanın dünyaya gelen esfele safiliyn yapısı şiirsel ve romantik cümleleri sever, o tür cümlelerden hoşlanır. Kur'an "Semavat'ı ve Arz'ı biz yarattık" der, bu onu hiç heyecanlandırmaz. Ama birisi hissiyatını şiire dökse müthiş heyecan duyar, gözyaşı oluşur. Ters iş! Rabbimiz; "Onlar ayetlerimizi duyunca gözyaşı dökerler" buyuruyor, tanrısal yapı şiire gözyaşı döküyor, şiirden, şiirsel anlatımdan, romantik duygulardan hoşlanıyor. Nasıl ters değil mi? Romantik olmayacak mıyız? Söylemek istediğim o değil! Anlatmak istediğim sizin tanrısal yapınızı kuvvetlendiren hallerdir. Onu iyi ayırt edebilmeliyiz. Özellikle ve öncelikle Kendini Hissetme Duygusu'nu ve Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu'nu tanımlayıp "Nefsini bilen Rabbini bilir"i anlamalıyız. Kişi Nefs-i Vahide'yi ve Her Nefs denilen kendindeki nefsi iyi tanımlarsa "Nefsini bilen Rabbini bilir" gerçeğine ulaşır!

Kendini Hissetme Duygusu'nu ve Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu'nu tam tanımlayamayan onlardan izler, hisler, kokular yakalar. Yakaladığı izlerle yaptığı anlatımlar tanrı yapınızın hoşuna gider. Bu hoşlanmadan kurtulmak istiyorsanız, yanlış anlatımlardan hoşlanmayayım diyorsanız dikkat edin:

Eğer tanımlara çok önem verirsiniz yanlış hoşlanmalar kalkar! Tanımlara çok önem vermenizle birlikte sizi hayrete düşüren şeylerle tanışırsınız. Daha önce sizi “hayran” bırakan şeyler değişir. Tanımlara önem verirsiniz değişir.

“Sübhanek” diyebilmek için Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu’nu kendinizde ortaya çıkarmalısınız. O zaman “Sübhan” diye Kendini Hissetme Duygusu’na seslenebilirsiniz. Ancak o zaman sendeki kayıtlara veya tüm ilmi suretlerdeki kayıtlara bakarak; “Ey Allahım, seni bütün bu kayıtlardan soyutluyorum, bunlardan münezzehsin, hiç birisi sen değilsin, seni bunlarla kayıt altına alamam, Sübhansın” diye seslenebilirsin. Ve o zaman oraya “Ya HU, ya men HU” deyişin farklı olur, manalı olur. o zaman o idrakın cümlelerinde hissedilir, cümleler senin idrakını hissettirir.

“Derken şeytan, sev’atlarından ortaya çıkarmak için onlara vesvese verdi. Dedi ki: “Rabbinizin şu şecere’den sizi nehyetmesi iki melek (iki melik) olmayasınız yahut ebedilerden olmayasınız diyedir.” (A’raf-20)

“Sev’atlarından ortaya çıkarmak için!” Bunun ne demek olduğu birazdan anlaşılacak inşaAllah. Hazreti Âdem’e vesvese veriyor, “Rabbinizin sizi şu şecereden nehyetmesi, iki melek -iki melik diye açıklanmış- veya ebedilerden olmayasınız diyedir. Verdiği fikir bu! Vesvese kendince fikir vermesidir. Kendince onlara bir fikir verdi. Kanaatimizce şeytan burada onlara iyilik yapıyor, onları kandırmıyor, “Kendi idrakına göre” doğruyu söylüyor. Farkında olmamız gereken bir nokta da şudur. Bu bir prosedürü anlatıştır, bu bir anlatım tarzıdır. Karşıdakinin yapısı zaten o ağaca yönelecek, yani Hz. Âdem kendi yapısına doğru, olması gereken hale doğru gidiyor. Ayette anlatılanlar, o hale doğru giderkenki anlatım tarzı içinde işin prosedürüdür. Hakikat şu ki, Hz. Âdem haline hazırlanıyor. “Rabbinizin şu şecereden sizi nehyetmesi, şu şecereye yaklaşmayın demesi, siz iki melek/iki melik olmayasınız yahut ebedilerden olmayasınız diyedir” cümlesi şeytanın idrakına göre doğrudur. Şecereye yaklaşır ve onun kazandıracağı özellikleri alırsa o ebedî olur. İblis’e göre! Cehennemlikler ebedî değil mi, orada ebedî değiller mi? Kalıcı ama orada! “Ebedî olursunuz” diyerek şeytan kendi idrakınca onlara tavsiyede bulundu, sonra da yemin etti. Kendince doğruyu öneriyor. Normal yaşamımızda da öyle değil mi? Yanlış yolda olan birisi kendi yolunu ne kadar inanarak önerir ve alır götürür. Şeytan da kendince doğru yola götürüyor.

“Onlara, kesinlikle size nasihat edicilerdenim diye kasem etti.” (A’raf-21)

“Ya AdemOğulları, hakikaten size sev’atınızı örtecek libas ve süs (ziynet) olarak giysi inzal ettik. Takva libası elbette en hayrlısıdır. İşte bu Allah ayetlerindendir ki, belki düşünüp öğüt alırlar.” (A’raf-26)

Sev’atla ilgili kısa bir giriş yapalım, gerekirse sonra genişletiriz. Meal ve tefsirlerde sev’at kelimesinin şöyle açıklandığını görürsünüz: Cinsel yerlerinin belirmesi için onlara vesvese verdi. “Sev’atlarından gizli olanın açığa çıkması için vesvese verdi” ifadesi, açıklamalarda özellikle cinselliğe bağlanır. Bu doğruyu daha ileriye götürelim. Önce şunu görelim: “Ya AdemOğulları” hitabına hepimiz dâhiliz. “Ya Âdem” demiyor, “Ya AdemOğulları, hakikaten size sev’atınızı örtecek libas ve süs/ziynet olarak giysi inzal ettik.” Buradaki “inzal” kelimesini de önemle tefekkür etmek lazım. Bir de “Takva Libası elbette en hayrlısıdır” diyor. Takva bir libas olarak tanımlanıyor. Bu yoldaki korunma çalışmaları ve gayretlerle, takva ile edindiğiniz hal elbise olarak tanımlandı. Eğer “Sev’at” kelimesinin manasına yalnızca “cinsellik ve cinsel yerlerinin belirmesi” diye bakarsanız onu örten takvayı nasıl tarif edeceksiniz? Çünkü; “İndirdiğimiz libaslar içerisinde sizin için en hayrlısı Takva Libası’dır” buyruluyor. Yani örtülmesi gereken neyse onu en güzel takva ile örtüp yok edebilirsiniz. Burayı doğru anlamak için sev’attan çıkan şeyi Muhtariyeti Tercih Gücü olarak düşünelim. Böyle görürseniz onu takvayla örtebilirsiniz. Zaten MTG’dir ki, bedende size “Ben şuyum” halini getirir. Dolayısıyla, gizli kalan cinsiyet haliniz MTG sonucu doğal olarak belirir. O da, başkaları da MTG ile belirir. Yalnız cinsellik değil, MTG’ye ait neler varsa hepsi! Onların hepsini tetikleyen, sizde gizli duran MTG’dir. O şecereyle açığa çıkan güç MTG’dir, o açığa çıkıyor.

“Nihayet şeytan ona vesvese verip; “Ya Âdem, sana Ebedilik Şeceresi’ni ve eskiyip yok olmaz Mülk’ü delalet edeyim mi?” dedi.” (Taha-120)

Tasavvuf çalışmalarıyla siz sahip olduklarınızı yok etmeye çalışıyorsunuz. Ama şeytan “Sana Ebedilik Şeceresi’ni ve eskiyip yok olmaz Mülk’ü delalet edeyim mi?” diye fikir veriyor. Yani, sana “Var” halinin yok olmamasının yolunu göstereyim mi diyor. Kendince doğruyu söylüyor. Eğer “Var” halinin yok olmamasını -ebedi öyle kalmayı- istiyorsan sen de o fikre uy, Allah’ı örter mi, perde olur mu diye düşünme. Çünkü “Var” halini seviyorsun, onun kalmasını istiyorsun. Günlük yaşantıda öyleleri yok mu? Siz bir öneride bulunursunuz, o “Var” olan sabit kalsın istediği için bildiği gibi, alıştığı gibi, herkesin beğendiği gibi yaşamaya devam eder. Tesettürü hatırlatırsınız, “Örtü gibi şeylerle meşgul değilim” der. Yani mülkü sabit kalsın istiyor.

Şeytan da böyle bir fikir veriyor; ebedilerden olun, mülkünüz sabit kalsın. İçinizde böyle yaşayanlar yok mu? Bu yüzden çok zor ölenler yok mu?

Tekrar hatırlatalım, bu anlatımlar İnsan-29 diliyledir. İnsan-30 diliyle bu fiilleri kullanamazsınız. İnsan-30 idrakıyla konuşacaksanız “Şeytan şöyle yaptı, Âdem şunu yaptı, Âdemoğulları şunu yapsın” diyemezsiniz. İşe Allah’ın dilemesi, Allah’ın fiilleri gözüyle yaklaşrsınız. İnsan-30 anlatımından çıkacak şey idraktır, o anlatımdan öğüt alamayız, bir amel, bir davranış, bir hayat tarzı çıkaramayız. Kader bahsinde söylediğimiz kural hep geçerlidir: İnsan-30 idrakını kaybetmeden İnsan-29 yaşantısı gerekir. İnsan-29 diliyle anlatım yaparken İnsan-30 idrakından uzak kalan batıla düşer. İnsan-30 idrakının cazibesine kapılıp da İnsan-29 gereği amelleri yapmayan da batıla düşer.

Olayı geldiğimiz noktadan daha ileriye taşımak için çeşitli tasavvuf açıklamalarında rastladığınız önemli ve ilginç iki noktaya bakacağız. Böylece konumuz daha iyi anlaşılabilir inşallah. Lütfen dikkat buyurun. Okuyacağımız ayet bize hem İblis’i hem de öyle olanları anlatıyor.

“Onları Semavat ve Arz’ın yaratılmasına da kendi yaratılmalarına da şahit tutmadım. Mudill olanları yardımcı edinmiş değilim.” (Kehf-51)

Anlıyoruz ki, şeytanlıkla görevli cinlerde böyle bir bilgi ve şahitlik yok. Onlar örtücüdür, mudill’dir. Hâdî değiller, onlarda hidayet yok, hidayetin hiç eseri yok. Ve böyle kalacaklar. Çünkü onlarda Tercih Gücü yok, var olan sadece Muhtariyet Gücü. MTG’nin önemini, nasıl bir lütuf olduğunu fark edelim lütfen. İnsan-30 gereği hüküm bu: Onlar böyle yaratılmışlar! “Hazreti Âdem, Hazreti Musa’ya ilmiyle galebe çaldı” hadisini hatırlarsanız, onun da ana fikri budur; böyle yaratılmış olmaktır. Kıyamet’te şikâyetçi olduğunda şeytanlıkla görevli cin sana gelip “Rabbim beni böyle yarattı” der ve sana ilmiyle galebe çalar. Eğer ona “Beni niye saptırdın” diye hücum edersen sana İnsan-30 gereği cevabını verir. Şimdi, bu idrakla veremez! Çünkü o şimdi mudill, şimdi idrakı kapalı. Ayetteki şu çok önemli bilgiye dikkat edin: “Onları Semavat ve Arz’ın yaratılmasına da kendi yaratılmalarına da şahid tutmadım.” Yapılarında, formatlarında, idraklarında öyle bir bilgi yok! Kapalı! Açılmaz da! Onlar öyle de Âdemoğlu nasıl?

“Rabbin Âdemoğullarından, bellerinden zürriyetlerini ahzedip onları kendi enfüslerine işhad ederek (nefslerine şahidlendirerek) “Elestü Bi Rab-biküm (Ben değil miyim Rabbiniz?” dediğinde) onlar “Bela, şehidna (Evet,

bilfiil şahidiz)” dediler. Kıyamet Günü “Biz bundan gafildik” demeyesiniz diye.” (A’raf-172)

Âdemoğullarına şahitlik var. Yaratılma sürecinde, yani ilmi suretlerin oluş, akış prosedürü içerisinde şahitlik var: Elestü Bi Rabbiküm; Ben değil miyim Rabbiniz? “Bela, şehidna; evet, bilfiil şahidiz” dediler. Bu tarz da anlatım sadedindedir. Ayetten anlaşılması gereken, işin akışında bu bilginin Ah-seni Takviym yapıda var olduğudur, bu hakikatler onda vardır. Bu ayet onun delilidir. Secde etmeyende bu bilgi var mıdır? Secde etmeyen kimdir, onu tanımak gerekiyor. Çünkü o secde etmeyen hala seninle beraber! Yapısını, özelliklerini iyi tanımazsan sendeki secde etmeyeni nasıl bileceksin, sendeki onunla nasıl mücadele edeceksin, sendeki onu nasıl yok edeceksin? “Kalu “Bela, şehidna; evet, bilfiil şahidiz” dediler” ayetinden şimdilik çıkaracağımız ana fikir şudur: Hz. Âdem aleyhisselam’ın cennetten fikir alarak çıkmasına neden olan yapı/şeytan, Semavat ve Arz’ın yaratılmasına ve kendi yaratılışına ait bilgiye şahit değildir. Ademoğlu şahittir! Çok dikkat edin, bir bilgiyi bilmek ayrıdır, şahit olmak ayrıdır. Şahit olmak o konuda İKAN sağlar. İnsan şahit olduğu için bu yolda imkan imkânı vardır. Bu yolda ilerleyene imkan yolu tüm şahit oldukları için açıktır. Bu yüzden Kelime-i Şehadetimiz var. O şehadetler hep şahitlikle ilgilidir.

“Evet, bilfiil şahidiz” dediler. Bu şahitlik niye? Kıyamet Günü “Biz bundan gafildik” demeyesiniz diye! Kıyamet Günü’ne bu bilgiyle gideceksin, “Bundan gafildik” demeyesin.

Bir de; “Daha önce atalarımız yalnızca müşrik olarak yaşarlardı. Biz de onlardan sonra bir zürriyetiz. Batıl işleyenler yüzünden bizi helak mi edeceksin?” (demeyesiniz) diye.” (A’raf-173)

Anlamak için lütfen gayret edin. Yorulsanız da gayret edin inşaAllah.

“And olsun sizi ilk defa yarattığımız (durumdaki) gibi Ferd’ler olarak Biz’e geldiniz. Size verdiğimiz (hayaline daldırdığımız) şeyleri sırtlarınızın arka tarafında (geride) bıraktınız. Ortaklar sandığınız şefaathçılarınızı sizinle beraber görmüyoruz. Andolsun ki, aranızdaki bağlar kesilmiş ve (var zannediyor olduğunuz şeyler) sizden kaybolup gitmiştir.” (En’am-94)

Meallere bazen parantez açarak açıklamalar konuyor. Bu ayetin bazı meallerinde “Sizi ilk defa yarattığımız gibi” ifadesindeki manayı açıklamak için parantez içinde; “beşeri özelliklerden, dünyevi nisbetlerden soyutlanarak” denilmiştir. Yani, bunlardan soyutlanırsan ilk yarattığımız gibi bir halin olur!

Bu gerçeği kolay anlamamız için bir açıklama: Beşeri özelliklerden, dünyevi nisbetlerden soyutlanarak! Meali bir de bu idrakla okuyun:

“And olsun sizi ilk defa yarattığımız gibi Ferd’ler olarak bize geldiniz. Size verdiğimiz (hayaline daldırdığımız şeyleri) sırtlarınızın arka tarafında bıraktınız. Verilen ne acaba? “Allah ortakları sanıp şefaathçi edindiklerinizi sizinle beraber görmüyoruz.” O hayale dalıp onu öyle gerçek sandın ki, Allah’ı bıraktın. Allah yokmuş gibi hayalindekilere öyle sarıldın ki. Ama şimdi onları seninle beraber görmüyoruz. “Aranızdaki bağ kopmuş (Var sandığınız şeyler sizden) kaybolup gitmiş.”

İlmi suretin “Kendini bil” emrinden önceki hali FERD HALİ’dir. “Kendini bil” dendiğinde ilmi suret kendini oluşturan şartlarla kayıtlı olarak kendisini bildi ve bu emirle birlikte bir hayale daldı, vehim nuru sayesinde bir şeyi “Var” sandı. Aslında yalnızca zanna daldı. Elimdeki şu kalem bir ilmi suret olsun. Bu halk edildi. Sonra ona “Kendini bil” dendi. Artık bu kalem rengi, boyu, özellikleri, işlevleri ve karakteri çerçevesinde “Ben buyum” der. Hiçbir şey değişmediği halde takdimi değişir. Aynı kalem! Yeni tek şey sanışı, zannı, hayali. Kaleme tek eklenen bu hayal, bu zann! En’am-94’teki “Size verip hayaline daldırdığımız şeyleri arkanıza bıraktınız” denilen budur.

“And olsun ki aranızdaki bağ kopmuştur!” Bir bağ vardı, o kopmuş! O bağ nedir? Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu dünyaya/yeryüzüne geldiğinde yeryüzüyle beraber beliren bir şey var; MTG. Kopan MTG’dir, bu bağ kopmuştur. Bu mana ile bakarsanız işin tam özünü yakalarsınız, görürsünüz. Bağ yalnızca dünyevi bağlar, dünyevi şeyler değildir. “Aranızdaki bağ kopmuş” derken bizzat ilmi surette bulunan MTG’nin kalkışı ifade ediliyor, ilmi suretin kuvvetle kendinde var olduğunu sandığı bağın koptuğunu gördüğü hal anlatılıyor. Bağ’lanan şey tamamen MTG’dir.

İdrakı ve konuyu ilerletiyoruz.

“Ve dedik ki: “Ya Âdem, sen ve eş’in cenneti mesken edinin. İkiniz de oradan dilediğiniz kadar (bol bol) yiyin, fakat şu şecereye yaklaşmayın. (Yaklaşırsanız) zalimlerden olursunuz.” (El Bakara-35)

Yeme’yi dünyadaki gibi sanmayın, o zaman hristiyanlardaki gibi anlatımlar çıkar. Bu “yeme”nin nasıl bir şey olduğu başka bir ayette gelecek. Ayette özellikle dikkatimizi çekmesi gereken şey şudur: O Şecere’ye yaklaşırsan zalimlerden olursun. Allah, o şecere’ye yaklaşan zalim olur, zalim olursun buyuruyor, iblis ise o şecere’ye yaklaşırsan melik olursun, ebedi/kalıcı olursun” fikrini veriyor.

“Ya Âdem, sen ve eşin cenneti mesken edinin. İkiniz istediğiniz yerden yiyin. Ancak şu şecere’ye yaklaşmayın, zalimlerden olursunuz.” (A’raf-19)

Aynı uyarı. O şecereye yaklaşırsanız zalimlerden olursunuz!

“Dedik ki: “Ya Âdem, muhakkak ki şu İblis senin ve eşin için bir düşmandır. Sakın sizi cennetten çıkarmasın. Sonra şakiy olursunuz!” (Taha-117)

Cennetten çıkan ne olur, onu açıkladı: Şaki ve zalim olur.

“Oysa senin için cennette ne acıkma var, ne de çıplak kalma.” (Taha-118)

Acıkma olmadığına göre dünyadaki gibi bir yeme ve acıkma düşünemezsin. Dünyadaki gibi düşünenler masal üretirler. İşte ayette tanımlanmış; cennette senin için ne acıkma var, ne de çıplak kalma. Kişi ne zaman çıplak kalıyor? Sev’atı belirince. O zaman çıplak kalacak.

“Ve sen onda ne susayacak, ne de güneşten yanacaksın.” (Taha-119)

Susama olmadığına göre cennetteki içmeler nasıl anlaşılmalıdır? Cennete ait içme anlatımları demek ki, bildiğimiz gibi düşünülemez, tarif edilemez. “Orada ne susarsın ne de güneşten yanarsın” ayetine dikkat edin, iyi anlayın. “Dünyada güneşten yanacaksın” deniyor. Bu öyleyse gölgede dururum denilecek bir şey değil. Güneşin yakması nedir? Güneş tanrısal yapını yöneterek seni yakar! Senin tanrını motive eder, onu coşturur. Güneşin yakmasını fark edin lütfen. Olaya tanrısal bakanlar, yani astrolojik açıklamalar yapanlar “Güneş egoyu güçlendirir” gibi cümleler ediyorlar. Onların o cümlelerindeki ego yerine tanrıyı koyarsanız gerçek mana ortaya çıkar. Ego/benlik yerine tanrı deyin: Egosu güçlü; tanrısı güçlü! Güneşin yaptığı şey budur. “Buradan çıkarsan sende oluşacak yeni yapıyı güneş motive eder, coşturur” diyor. Onun yönetimini güneş alacak. Bu yüzden ayetlerde “Gece size bir istirahat, dinlenme, sükûn olarak verildi” ifadelerine rastlarız. Şu öneriliyor: Güneşin el ense çekmesinden kurtul. Haşyetullah’ı anlamaya çalış. Güneş seni künde-ye getirmeden geceden yararlan. Şöyle diyebilirsiniz; geceyi anladık, gündüz nasıl korunacağız? Salâtlarla! Nisa-103 çok açık söylüyor; “Salât mü’minlere vakitlerle farz kılındı.” O size vakitler olarak farz kılındı, o vakitlerde korunun. Zaten Tam Davet sizi korunmaya çağırıyor; Hayye-Al-el-FELAH: Haydi korunun, güneşin etkisinden korunun. Tam Davet çağırıyor; gel korun, güneş seni yakmasın. Cennette olsun o seni yakar mı? Yakmaz.

“İkisi de o şecere’den yediler, sev’atları kendilerine zahir oldu da cennet yaprağından üzerlerine örtmeye başladılar. Ve Âdem Rabbine asi oldu, sap-tı (şaştı, yaşantısı bozuldu).” (Taha-121)

Neticede ondan yediler. Oysa, yerseniz zalim ve şaki olursunuz diye uyarılmışlardı. Yediler ve oldu! Âdem şaştı, asi oldu, saptı, yaşantısı bozuldu.

21. Tefekkür Sayfamıza dönelim. Sayfamızı ve oradaki tanımları ince-liyorduk. Yeryüzüne inmesi dilenen insanı, arzı, Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu’nu, Muhtariyeti Tercih Gücü’nü detaylıca ve ayetlerle gördük.

“Yeryüzüne inmesi dilenen insanda dünya yaşantısının gereği olarak Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu, MUHTARİYETİ TERCİH GÜCÜ ile belirdi. Böylece; dünyalı olan insanda NEFS NEFSİN ŞERRİ’ne, VEHİM de VEHİMİN ZULMETİ’ne reddedildi.”

Lütfen çok dikkat buyurun, insan artık Dünyalı oldu. Dünyalı olan insanda nefsin vasfı değişir, nefsin şerrine reddedilir. Reddedildi! Artık nefsin şerri var! Şu şecereye yaklaşırsan zalim olursun, şakiy olursun demişti, işte o oldu. Nefs neydi? Her nefis derken kast edilen neydi? Nefs ilmi suretin özellikleri ile kayıtlanan Kendini Hissetme Duygusu’dur. Cennetten çıkınca Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu’nun kaydına yeni bir kayıt daha ekleniyor. “Zalim ve şakiy olursun” dendi, kaydına yeni bir ek geldi; zalim oldu, şaki oldu! Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu bu halden önce, yani ilmi suret yeryüzüne inmeden önce Ahsene Takviyim idi, şimdi ona bir başka kayıt daha geldi. Nefs kaydına gelen o yeni kayıtla nefis Nefsin Şerri haline geldi. Nefsi ve Nefsin Şerri’ni ayırd etmek şimdi mümkün mü? İlmî sûretin daha önce Nefs diye tarif ettiğimiz kaydı dünyaya gelmesiyle birlikte Nefsin Şerri’ne reddedildi, Vehim dediğimiz şey Vehmin Zulmeti’ne reddedildi. Bunu Tiyn Suresi açıkladı; Esfele Safiliyn’e reddedildi. Esfele Safiliyn yapının iki temel özelliği var: O Nefsin Şerri’dır, Vehmin Zulmeti’dır. Demek ki, dünyaya gelen insan şaki/şakiy formda geliyor. Dikkat edin, o şakidir, cehennemliktir demiyoruz. Şaki formda, cehennemlik yapıda diyoruz. İnsanın Dünyaya Geliş Formu’nun bu olduğunu ayetlerle gördük. Âdem şecereye yaklaştı Asi oldu, yani “A” Takdim Formu “BEN” haline geldi. Nereden gelip de “A” oldu? “B” halinden geldi asi oldu, yaşantısı bozuldu. İşte yeni bir kayıt size! Bu yeni kayıt var olan kayda eklenince var olanı kirletti, var olan elbisenin, kaydın üzerine necis bir örtü örttü. Demek ki, kulun dünyalık elbisesi necis! Bu yeni kayıtla birlikte o hale reddedildi.

“Dünyalı insan kendisini bu yeni halin içinde buldu ve benimsedi. Bu yeni durumu “BEN” diyerek takdim etti.”

Dünyaya gelenler böyle başlıyorlar. İlmî suret dünyaya bu anlattıklarımızı ve daha önce şahid olduklarını bilerek başlıyor, kendisini bu Şaki

Form'un içinde buluyor. O hali benimsiyor. Bu yeni durumu "BEN" diyerek takdim ediyor, "Ben buyum" diyor, dünya hayatı başlarken nefsinin kirlenmiş şerli halini, suiistimal edilmiş halini "BEN" diye takdim ediyor. İnsan neyi suiistimal etti? Allah'ın "Yaklaşmayın" emrini suiistimal etti. Suiistimal ettiği halini, şeytana uymuş halini "BEN" diyerek takdim etti.

"Nefsin şerri ve vehmin zulmeti hâkimiyeti Nefse Zulüm Yaşantısı'na sebebiyet verdiği için dünya yaşantısı nefsin şerriyle, vehmin zulmetiyle başlamış oldu! NEFSE ZULÜM nefsin şerrinin vehmin zulmeti çerçevesinde yaşamasının ismi oldu! Ve "La ilâhe illa ente Subhaneke inniy küntü minez zalimiyn" yaşantısı başladı."

"La ilahe illa ente, sübhaneke..." seslenişi size yabancı gelmiyor, değil mi? Nefse zulüm halini fark eden nefsin bu yakarışını biliyoruz değil mi?

"Ya Âdemoğulları, şeytan ebeveynlerinizi, sev'atlarını kendilerine göstermek için libaslarını onlardan soyarak cennetten çıkardığı gibi sizi de fitneye düşürmesin. Çünkü o ve onun kabilesi sizin onları göremeyeceğiniz yerden sizi görürler. Biz şeytanları iman etmeyenler için evliya kıldık." (A'raf-27)

Günümüze öğüt; Sakın Hz. Âdem'le anlatılan hale düşmeyin, o sizi de cehennemlik hale getirmesin. Öğüt almamız için prosedürü anlatıyor. Bu yüzden, "Şu tanrılık ilanıdır, şu hal tanrılıktır, cehennemlik haldir" diye hep onu anlatıyoruz. Cennetlik hali tam tarif edemeyebiliriz. Ama cehennemlik hali açık, net, somut tarif ediyoruz. Dolayısıyla, tarif ettiğimiz cehennemlik halden kurtulma çalışmaları en önemli önceliğimiz olmalıdır.

"Rabbi dedi ki: "İkiniz cemian inin aşağı oradan. Birbirinize düşman (perde, zıt)sınız. Benden size bir hüda (rehber, hidayet) geldiğinde kim benim hüdamaya tabi oldu ise, işte o sapmaz ve şakiy olmaz." (Ta-Ha; 123)

"Şu şecereye yaklaşırsan şakiy olursun" dedi, yaklaştılar, şakiy oldular, yaşıntıları bozuldu. Nasıl kurtulacağız? İyi insan olup kimseye zarar vermezse mi? Hayır. O insanlara iyi davranan bir Esfele Safiliyn'dir. Nasıl kurtulacağımızı Rabbimiz söylüyor: Benden size bir hüda, bir rehber, bir hidayet geldiğinde ona tabi olan sapmaz ve şakiy olmaz. Dünyaya geldiği format olan Esfele Safiliyn'den, "A" takdimiyle yaşamaktan ancak o kurtulur.

"Kim zikrimden yüz çevirirse muhakkak ki; onun için dar bir maişet (güç bir hayat vardır) ve onu Kıyamet Günü a'ma olarak haşrederiz." (Ta-Ha; 124)

Zikirten yüz çevirmek nedir? Bir amele dönüştürmek için bunu tanımlayalım. Kim sanki ben yokmuşum gibi, VahidülEhadüsSamed değilmişim

gibi yaşarsa zikrimden o yüz çevirmiştir. ZİKİRDEN YÜZ ÇEVİRME'nin en temel manası budur. Çok farklı cümleler söylenebilir ama o cümlelerin hepsi bu manaya dâhil olur: Allah yokmuş gibi yaşayan Zikr'den yüz çevirmiştir.

“Dedik: Oradan topluca (hepiniz) inin. Artık Ben'den size bir HÜDA (hidayet edici, rehber, Kitab) gelir de kim HÜDA'ma tabi olursa, onlara korku yoktur, mahzun da olmazlar.” (El Bakara-38)

“Küfr edip ayetlerimizi yalanlayanlar; işte onlar nar ashabıdır. Onlar onda ebedi/kalıcılardır.” (El Bakara-39)

Kimlik belirlendi. Küfredenler, Hüdayı gördükleri halde yaşantılarına küfür haliyle devam edenler ayetlerimizi yalanlayanlardır, onlar ashab-ı nardır.

“İblis'e buyurdu: Çık oradan, aşağılanmış ve tardedilmiş olarak. And olsun ki, onlardan kim sana tabi olursa elbette cehennemi tamamen sizden dolduracağım.” (A'raf-18)

Ar'af-18 günümüze bir öğüttür, doğrudan bizedir!

“Ve Âdem Rabbinden bir takım kelimeler telakki etti de bunun üzerine O da tövbesini kabul etti. Gerçek ki, O Tevvab'ur Rahiym'dir.” (El Bakara-37)

Hazreti Âdem'in hayat akışı bir anlatım tarzı içerisinde ayetlerle sunuldu: Şecere'ye yaklaştı, yeryüzüne indi, halifeliği başlattı, yaşantısı bozuldu, şaştı da kaldı, şâki oldu, zalim oldu. Şimdi bu hale bir çare öğretiliyor: Âdem Rabbinden bir takım kelimeler telakki etti. Bunun üzerine tövbesini kabul etti, çünkü O Tevvab'ur Rahiym'dir. O kelimeleri telakki edişle birlikte, o öğrenişle birlikte Âdem ve onun gibi olanlar dediler ki:

“Rabbimiz zulmettik nefsimize! Eğer bizi mağfired etmezsen ve rahmet etmezsen hüsrana uğrayanlardan oluruz: Rabbena zalemna enfüsena ve inlem tağfirlena ve terhamna le nekunenne minel hasiriyn.” (A'raf-23)

Kabul olmuş bu tövbe, Hz. Âdem'in Tövbesi olarak günlük virdlerimiz içerisinde yaptığımız tövbedir. Çünkü bu öğüt aynı yaşantıda olan bizler için de geçerlidir, bizim için de çok önemli bir hediyedir.

“Sonra (Rabbi) onu ictiba etti (seçti, arındırdı) ve tövbesini (dönüşünü, Rabbine yönelişini) gerçekleştirdi ve (Zatına) hidayet etti.” (Ta-Ha;122)

“Ve ZünNun'u (Balık Sahibi'ni, Yunus'u) da zikret. Gadaplanarak gitmiş ve kendisini sıkıştırmayacağımızı zannetmişti. Nihayet zulumatlar içinde “La ilahe illa ente sübhaneke, inniy küntü minez zalimiyn” diyerek nida etti.” (Enbiya-87)

Hayata başladığın hali ve gerçeği fark etmenle birlikte “La ilahe illa ente sübhaneke, inniy küntü minez zalimiyn yaşantısı” başlar. Hz. Yunus (AS) kendi Rasullük süreci ve yaşantısı içerisinde tespit ettiği bu gerçeği bir tövbe olarak haykırıyor: La ilahe illa ente subhaneke, inniy küntü minez zalimiyn...

Kendini Hissetme Duygusu ve Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu’nun farkı bilinirse, yani “Allah ne demek, Kul ne demek” iyi idrak edilirse bu iş düzgün olur. Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu KUL’dur. Bunu anlayan, kulu, Allah’ın parçası gibi veya Allah gibi anlamaz, öyle anlatmaz. Hiç bir kul “Ben Allahım” diyemez! Onlar bu bilgileri karıştırıp sarhoş olanların cümleleridir. Bilen ne der? “Sübhanek; Sübhansın.” Bilen bu ayrımı yapar ve dilinden hep bu dökülür: Sübhaneke Allahumme...

Tefekkür Sayfamıza devam edelim:

“Muhtariyeti Tercih Gücü, Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu’na muhtariyetin gereği olan HÜKÜM VERMEK, MÜLK SAHİBİ OLMAK ve GÜÇ SAHİBİ OLMAK iddiasına sahip olma özellikleri kazandırması sebebiyledir ki, nefsin şerri belirmiştir. Böylece Muhtariyeti Tercih Gücü sayesinde Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu (nefs) dünyalı olmuştur. Muhtariyete olan aşkı ve bağlılığıyla ilahlığını ilan etmiştir; bu durum, her türlü şirkin kaynağını oluşturan ESAS ŞİRK veya TEMEL ŞİRK olarak insanda belirmiştir.”

Ahsene Takviym yapıdaki Nefs dünya yaşantısına başlayınca Nefsin Şerri özelliğini kazanıyor. Nefsin şerrini şu üç belirtisi ile tanırsınız. Nefsin şerrine, vehmin zulmetine tabi olanın, ilahlık iddiasında bulunanın önemli üç özelliği vardır: Hüküm vermek! Mülk Sahibi olmak! Güç Sahibi olmak! “Ben de hüküm verebilirim, benim de kendime göre mülküm, kendime göre gücüm var” der. Bu iddialar ve bu iddialara uygun davranışlarla nefsin şerri faaliyete geçmiş, hayata başlamış olur. Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu olan nefis, MTG sayesinde nefsin şerri özelliğini kazanıp dünyalı olunca “Tercih”i nasıl kullanıyor? Nefsin Şerri Tercih’i muhtariyet yönünde kullanır, muhtariyete olan aşkı ve bağlılığıyla ilahlığını ilan eder. Bu durum her türlü şirkin kaynağını oluşturan esas temel şirk olarak insanda belirmiştir. Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu’yla “BEN” diyerek kendisini takdim eden ilmi suret bu hayali iddia haline getirip haddi aştı, “Ben varım ve muhtarım” dedi. Esas şirk budur. Onun bu ilmi surette ilahlık ilan etmesi şirkin temelini oluşturuyor. Bu kadar açık cümlelerle söylüyoruz; gerçek şirk kendi ilahlığını ilan etmendir. Bu ilahlık iddiası ve onun her hali nar üretir. Bu iddiayla cennete girilmez. Sonraki yaşantında bu iddianın yeri cehennemdir. “La ilahe” deni-

len şey bu ilahlık İddiası'dır, farkında ol veya olma. Esas "La ilahe" denilen budur! La ilahe illallah ilan edilmiş olan bu ilahlık iddiasına, bu yaşantıya "Laa" demektir, "Bu ilahlık yok" demektir. Kelime-i Tevhid onu yok saymak, onu yok etmek, onu fonksiyonsuz kılmak için söylenir.

"Bu ilahlık iddiası ve bu iddianın gereği olan yaşantıya cennet yasaklanmış olup, bu insanlar için "Ashabun Nar" hükmü verilmiştir. Vehim mekanizmasındaki insan nefsi, Allah'a karşı muhtariyet söz konusu bile olmaksızın "VAR GİBİ GÖRÜNÜR"ken; dünyalı olan insan, "Muhtariyeti Tercih Gücü" sebebiyle Vehmin Zulmetine düşerek nefsinin şerri gereği Allah'a karşı "ben varım ve Muhtarım" demiştir. Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu'nu yani NEFSİni, bu dünya yaşantısı süresince Muhtariyeti Tercih Gücü'nün yol açtığı Muhtariyet İddiası ve bu iddianın gereği yaşantıdan arındıran gerçekten kurtulmuştur."

"Nefsini arındıran kurtulmuştur" cümlesindeki nefsi açılımıyla söylüyoruz. Nefs Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu'dur. Onu yani Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu'nu dünya yaşantısı süresince MTG'nin yol açtığı muhtariyet iddiası ve bu iddiaya uygun yaşantıdan arındıran kurtulmuştur. Nefs neden arındırılacak? Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu olan Nefs, yeryüzünde belirince, yeryüzüne gelince onunla birlikte beliren bir şey vardı; MTG. İşte nefsini nefesine eklenen bu güçten yani MTG'den arındıran gerçekten kurtulmuştur. NEFS TEZKIYESİ'nin açık, net tarifi budur. Bunu şöyle de söyleyelim: Nefsi şerrinden, vehmi zulmetinden arındıran kurtulmuştur.

-Nefse ek olarak, yeni bir kayıt olarak MTG nasıl beliriyor?

İlmi Suret dünyalı olunca MTG beliriyor. Gizli iken sev'atından beliriyor.

"Her bir nefs'e ve onu tesviye edene!" (Şems-7)

Şems Suresi başından itibaren bir yemin taşır. Bir yerde yemin varsa akıl sahipleri için o yeminde düşünüp bulmaları gereken çok önemli bilgiler, ahiret için lazım olan ipuçları var demektir.

"Sonra da ona fucûru'nu ve takvasını ilham edene" (Şems-8)

Fücur Hakk'tan, Sistem'den sapmışlıktır. Takva sistemden korunmadır. Ayette Nefs'e fucûrunu ve takvasını ilham edene yemin var. Şems-7'de Nefs'e ve onu Tesviye Eden'e yemin, Şems-8'de ise nefse Fucûr ve Takva'yı ilham edene yemin var. Fücurun vehmin zulmeti, nefsin şerri olduğu, Hakk'tan/Sistem'den sapmışlık olduğu nefse ilham ediliyor. Bir de takva, sapmışlıktan korunma ilham ediliyor. Nefse bu iki ilhamı verene yemin!

“Onu (nefsi) tezkiye eden gerçekten kurtulmuştur.” (Şems-9)

Ayet diyor ki, bulunduğunuz hali tezkiye eden gerçekten kurtulmuştur. Nefsi tezkiye edeceğiniz, arındıracağınız, temizleyeceğiniz şey MTGnin getirdiği muhtariyet bağımlılığı ve muhtariyet içeren davranışlarıdır.

“Onu gömüp gizleyen ise gerçekten kaybetmiştir.” (Şems-10)

“Varım ve Muhtarım” iddiası vehmin zulmetidir, şerdir. Kim nefsi şerle gömer gizlerse o gerçekten kaybetmiştir.

MTG belirdikten sonra MTG’yle ilişkileri nasıl, bu tercihi nasıl kullanıyorlar diye bakıldığında insanlar dört gruptan birindedir:

Bir: Kişi “Varım ve Muhtarım” iddiasını hayatının enerji kaynağı olarak görür ve bu halin sürdürülebilirliği için muhtariyetin her türlü imkânlarını değerlendirir. Yaşantısının enerji kaynağı varlık ve muhtariyet iddiasıdır. “Ben müstakil bir varlığım. İradem ve hayatım özgür” şeklinde düşünmek ona yaşama, ileri atılma enerjisi verir, onu motive eder. Bu motivasyonu sürdürülebilir yapabilmek için muhtariyetin her türlü imkânını kullanır. Çünkü enerjisi muhtariyet. Kendince haklı, Hz. Âdem’e fikir verenin kendine göre haklı olması gibi. Bunlara da bu kolaylaştırılmış, herkes yerine hazırlanıyor!

İki: “Varım ve Muhtarım” iddiasında bulunur ama onu hayatının enerji kaynağı görmemeyi mütevazilik sayar. Enerjisini Allah’dan aldığını, varlığını ve muhtariyetini Allah için kullandığını, O’na yönelttiğini savunur. İçine düşebileceğiniz bir gruptur ve çok rastlanan önemli bir gruptur. “Varım ve Muhtarım ama hayat enerjimi Allah’tan alıyorum” diyerek mütevazilik yapar. “Benim değil O veriyor” der. Ayetler onlar için diyor ki; onlara bunu kim veriyor diye sorsan “Elbette Allah” derler. Sen “Elhamdülillah” de! Bu düşüncede olanlar muhtardır ama muhtarlığı hayatının enerji kaynağı olarak görmezler, “Elbette Allah” derler. Çok dikkat edin, kişi var ve muhtar. Ama varlığını Allah için kullanıyor. İdrakının doğruluğunu ayetlerden delillerle gösterir, “Dileyen Rabbine yönelir” ayetini okur, “Varlığımı ve muhtariyetimi Rabbime yönelterek ayetin gereğini yerine getiriyorum” der. Davranış olarak ayeti yerine getiriyor ama idrak olarak getirmiyor. Davranışı doğru, idrakı doğru değil. O ayetin hemen altında, olması gereken idrakın tarifi var.

Üç: MTG’nin ve getirisi olan muhtariyet iddiasının şirk halinin esasını oluşturduğunu idrak eden kişi bu rahatsızlığı içerisinde o halden kurtulma çalışmalarını sürdürür. Bu cümle Nefs-i Levvame halinin tarifidir: Bu grup, MTG’nin getirisi olan muhtariyet iddiasının, şirk halinin esasını oluşturdu-

ğunu idrak etmiştir, bu yaşantının rahatsızlığı içerisinde, bu halden kurtulma çalışmalarını sürdürmektedir. Elbette çok önemli bir haldir.

Dört: Muhtarlık'tan kurtulmaya çalışan o güzel gruptakiler öyle güzel çalışmalar yaptılar ki, merhamet ediyor ve onlardaki MTG'yi sahibi, Rabbi alıyor. Sahibi bunlardaki MTG'yi almıştır. Onu aldığı için Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu olan nefste artık muhtariyet söz konusu bile değildir. Merhamet etmiş, bu ağır bir yük deyip MTG'yi almış. Bunu bize ayetle öğretmiş: "Elem neşrah leke sadrak, ve vada'na anke vizrak, elleziy enkada zahrak: Sırtında yük var ve bu ağır bir yük.." Kul'un sırtındaki ağır yük MTG'dir. Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu'nun sırtındaki o yük MTG'dir, onun getirdiği muhtariyettir, muhtar davranışlarıdır. Bu tariflere çok dikkat edelim, aksi halde oyuncaklarla uğraşır dururuz.

Talib İçin Ayetlerle Bir Yol Haritası'nda salâtle sabretmeyi önermiş ve sabrı açıklamıştı. Salâtle sabreden bu yolda çalışma yapan ve salâtle bekleyendir. Allah'ın merhametinin ulaşmasını bekliyor. "Allahümme rahmeteke ercu; Allahım merhametini umuyor, bekliyorum" diyerek yaşıyor. Hz. Âdem (AS) tövbesinde merhamet etmezsen mahvoluruz" diyordu. Gerçekten öyle! Bu yüzden o yalnızca merhamet istedi. Bizim de Nefs-i Levvame çalışmaları içinde "Allahümme rahmeteke ercu" yakarıyla merhameti ummamız, beklememiz ve sabretmemiz gerekiyor.

Dördüncü grup hediyeye ulaşmış bir gruptu. Sahibi onlardan MTG'yi aldı, onların sırtından bu yükü aldı. Sırtından yük gittiği için Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu'nda artık muhtariyet söz konusu bile değildir. Dünyada yaşayan ilmi suretteki Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu'ndan merhametiyle MTG'yi aldı. Yeryüzüne gelmesi nedeniyle sırtına yüklenmiş olan MTG'yi Rabbi merhametiyle aldı, artık onda o yok. Bu çok farklı bir şeydir. Bu kul şimdi neyinden kurtulmak için uğraşacak? MTG'niz varken ondan kurtulmaya çalışıyorsanız, o alınmışsa neden kurtulmaya çalışacaksınız?

-MTG'nin olması bir lütuftur demiştiniz. Alınması, lütfun kalkması mıdır?

Hayır, o çok farklı bir mana. Söylediklerimiz yerlerinde doğru cümlelerdir, buna dikkat edin. Lütf dememiz şunun içindi: İnsan dünyaya gelirken MTG ile değil de Muhtariyet Gücü'yle gelseydi, hep muhtar kalacaktı. Tercih yetkisi olduğu için Levvame şansı var. Lütf insanda Tercih Gücü'nün olmasıdır. Tercih Gücü'nü anlatanlar, gördüklerini değil de zanlarını anlatırları için yanılıyor ve yanıltıyorlar. MTG'yi fark edemedikleri için "İnsanın iradesi özgürdür, biz varız ve muhtarız, Allah bizi özgür bırakmış" diyorlar.

Lütuf olan şudur: Kişi Tercih Gücü nedeniyle halini, idrakını düzeltebilir. Yalnızca Muhtariyet Gücü ile yaratılmış olsaydı böyle bir şans olamazdı. Elbette, bütün bunları İnsan-29 diliyle böyle anlattığımızı unutmayın.

Daha önce MTG ile gelen muhtariyet hallerinden kurtulmaya çalışıyordunuz. O alındı, Allah kurtardı. Şimdi? Vehmin zulmetinden geri dönüşsüz çıkmış nefs şimdi vehimden rahatsız olur, o artık vehim halinden kurtulma çalışmaları yapıyordur. Ömrünü bu haldeyken tamamlayabilir. Ya bu çalışmalarla meşguldür veya Allah kulunu vehim halinden de kurtarmıştır.

-Ferdiyet Sahipleri bunlar mı acaba?

Onlar bunlardan daha ileridir, halleri de çok özeldir.

“Varım ve Muhtarım” kriterine göre insan nefsleri esas olarak iki halden birindedir; Emmare ve Levvame. Emmare emir veren nefstir, “Varım ve Muhtarım” iddiasının gereği olan yaşantının adıdır. Nefs-i Levvame, Allah’ın varlığını örten her türlü halden rahatsızlık duyan nefstir. Bu rahatsızlık nedeniyledir ki, kişi önce MTG’nin yol açtığı vehmin zulmetinden, sonra da vehim idrakından arınabilme çalışmalarına başlar. Bu çalışmalarla, Billahi anlamında iman ve bu iman gereği salih ameli hedefler ki, bu hal Nefs-i Levvame’dir. Nefs-i Levvame’de olanlara genel olarak verilen isim MÜTTAKİ olup, hedefleri Muhammedi Muvahhid idrakı ve yaşantısıdır. Nefsler ancak Muhtariyeti Tercih Gücü’nden arınınca mutmain olur ki, bu Nefs-i Mutmainedir. Artık Nefs-i Levvame çalışmalarına Vehim idrakından sıyrılmak üzere devam eder.”

Müttaki korunan kuldur ve Nefs-i Levvame’de olanların genel adıdır! Ve muttakilerin hedefi bellidir: Muhammedi Muvahhid idrakı ve yaşantısı. Konu Nefs-i Mutmaine’ye kadar geldiği için Mutmaine’nin halini söyledik: Nefsler ancak MTG’den arınınca mutmain hale gelir. Mutmain nefsin tarifi budur. Mutmain olmuş nefs Nefs-i Levvame çalışmalarına devam eder. Bu kez zulmetten değil Vehim idrakından sıyrılmak üzere yoldadır.

“Nefsin tüm davranışları, tüm gayretleri İnsan-29 gereği olup, aslında İnsan-30 kapsamındadır.” Bundan şaşmamak gerekir.

Müttakiyi ve hali olan takvayı ayetlerden paylaşılarak devam edelim.

“Onlara Âdem’in iki oğlunun haberini Bil-Hakk tilavet et. Hani ikisi de birer kurban takdim etmişlerdi de birinden kabul olunmuş (amacına ulaşmış, vuslat gerçekleşmiş, yaklaştırmacı yerini bulmuş) diğerinden kabul olunmamıştı. (Kabul olunmayan) şöyle dedi: “Kesinlikle seni öldüreceğim.” (Kabul olunan ise;) “Allah yalnızca muttakilerden kabul eder” dedi.” (Maide-27)

Ayetteki kurban bildiğimiz kurbandır. Kurban yaklaştıracıdır, nefsi şer-rinden temizleyici bir davranıştır, bir sunuştur. Birinin takdim ettiği kurban amacına ulaşmış, vuslat gerçekleşmiş, yaklaştıracı yerini bulmuştur. Diğerinden kabul olunmamıştır. Dikkat edin, kurbanı kabul olunmayan; kesinlikle seni öldüreceğim diyor. Kurbanı kabul olunan ise; Allah muttakilerden kabul eder diyor. Bu iki cümle iki zıt idraka ait iki davranış özelliğidir. Bu yüzden ayette bize öğretilen şey Nefs-i Emmare'yi yani tanrıyı ve Nefs-i Levvame'yi tanımak açısından önemlidir. Emmare'de olandan kabul edilmiyor. Kabul edilmediği için diğerine "kesinlikle seni öldüreceğim" diyor. Yani ona yaşama hakkı tanımıyor. Kabul olunan ise bir açıklama yapıyor: "Allah muttakilerden kabul eder." Bize yaşantımız için birçok ders veriyor. Önce şu, yaptıklarımızın kabul edilmesi için müttaki sınıfında olmamız gerekiyor. Ayetten anladığımız önemli ve öncelikli uyarı budur. Ayette tanrıyı tanımak ve izini sürmek adına çıkaracağımız başka şeyler de var. Mesela, tanrı yapı, ilah yapı kendini kurtarmak için başkasını suçlama yolunu tercih eder, hep! Bunun izlerini kendimizde arayalım, ufak ufak buluruz. Tanrı her zaman kendini paklar, başkasını haklar, o yönde fikirler üretir. Tanrılık iddiasındaki kişi başkasını suçlamaya ahirette de devam eder, kendisini kurtarmak için başkasını suçlama özelliğini orada da kullanmaya kalkar. Ayetteki bir diğer öğüt şudur: "Seni öldüreceğim" diyen kardeş, kurbanı kabul olan kardeşi sevmiyor. Onlar inananı sevmiyorlar. Bunu ayet söylüyor:

"İşte siz öyle kimselersiniz ki onları seversiniz, onlar ise sizi sevmezler. Ve siz Kitab'ın tümüne iman edersiniz. Onlar sizinle karşılaştıklarında "iman ettik" derler, kendi başlarına kaldıklarında size öfkelerinden parmaklarını ısırırılar. "Öfkenizle ölün" de. Muhakkak ki Allah, Aliym'un BiZatis Sudur'dur." (Â'u İmran-119)

İnananlara sesleniyor: Siz öyle kimselersiniz ki herkesi seversiniz, inananları da seversiniz. Hakk'tan dolayı! Ama onlar sizi sevmez. Siz Kitab'ın tümüne iman edersiniz, onlar size "İman ettik" derler, kendi başlarına kaldıklarında size öfkelerinden parmaklarını ısırırılar. "Öfkenizle ölün" de. "Öfkenizle ölün" önemli bir mesajdır. Allah muhafaza etsin, öfkeyle ölmek kesinlikle imansız gitmektir. Çünkü öfke tanrının özelliğidir, "Varım ve Muhatarım" iddiasında bulunan ilahın en önemli özelliği öfkedir. Tanrının cazibe platformu öfke ve cinselliktir. Bu yüzden, onlara "Öfkenizle ölün" deniyor.

"Size bir iyilik dokunsa bu onların fenasına gider. Ama size bir kötülük isabet etse onunla ferahlarlar. Eğer sabreder ve takva üzere olursanız onla-

rın hilesi size hiç bir zarar veremez. Muhakkak ki; Allah, onların amellerini muhittir.” (Âl’u İmran-120)

Maide Suresi 27. ayetle birlikte gündemimize Kurban girmiş oldu. Bu vesileyle Muhammedi anlayışta Kurban’la ilgili birkaç cümleyi paylaşalım İnşaAllah. Bayram salâtı için gittiğimizde dinlediğim iyi niyetle yapılan bir açıklama var. Aslında bu açıklamaların farklı olması gerekir. İyi niyet cehenneme götürür, cennete akıl götürür. Akıllı davranış başlığı altında iyi niyet zaten var. Buna rağmen siz iyi niyeti ana başlık yaparsanız akıl kalker, yolunuz cehennem olur. Ana başlık akıl olduğunda zaten iyi niyet olacağı için iyi niyetli olayım” diye ayrıca gayret gerekmez, o aklın gereğidir. O açıklama da akıllı değil de iyi niyetli bir açıklamaydı. Medyada işi kavrayamamış olanlar kurban ve Kurban Bayramı denince hayvana yapılan yanlış muameleleri gösterdikleri için muhterem arkadaşımız vaazında iyi niyetle şöyle diyor; Tv’ler et dağıtımını gösterseler insanlar daha iyi etkilenir, daha faydalı olur. Baktığınızda söylenen doğru. Ama bu açıklamayı duyan zeki birisi size der ki, et dağıtmak için kurban gereksiz, kasaptan alırım, daha da ucuza gelir. Alır bol bol dağıtırım. Hatta hepsini şimdi değil birkaç ay sonra evlerde bitince dağıtırım. Zeki bir kişi camide yapılan o açıklama üzerine bir sürü şey üretebilir. Küçük bir not düşelim. Bunu zeki birisi söyler, akıllı olan değil! Akıllı Allah’ı bulur. Allah’ı bulamayan zaten akıllı olmaz. Kurban ibadeti hayr yapmak, et dağıtmak sanılırsa zeki olanlar ona başka yollar arar bulurlar. Oysa Kurban öyle anlatıldığı gibi bir şey değildir. Kurban ibadetinde iki temel olay vardır; Kesim ve Hayr. Kesimi gerçekleştirdiniz. Şimdi elinizde et var, yani bir mal var. O malla ilgili yeni bir ibadet başlıyor, eti hayra çevirmek işi başlıyor. Onun yolları var. İhtiyacı olana verirsın, yersin, dağıtırsın, üçe bölüp değerlendirirsin gibi. Demek ki, kurban kesimi ve mal dağıtımı, yani hayr yapmayla kurban kesme birbirine karıştırılmamalı. Kesimi gerçekleştirdikten sonra elinizdeki malı değerlendirmek, onunla da sevap kazanmak hayr işidir, Kurban’dan ayrıdır. Bu kısmı istediğin zaman yapabilirsin. İstedığın zaman et alır dağıtırsın veya başka şekilde mal dağıtırsın. Mal yalnızca et değil ki, başka bir şeyin olur onu hayr yaparsın. İşin aslıyla bunu karıştırmamak lazım. İşin aslı KESMEK’le ilgilidir.

Günümüze kadar devam eden hallerden birisi de tanrıları teskin etme, onların öfkesini dindirme davranışlarıdır. Günümüzde de bu böyle. İlan edilen “Varım ve Muhtarım” ilahı bir tanrı ihtiyacı duyduğunda veya bazı korkularından kaynaklanan sığınışlarda kendine tanrılar edinir. O tanrılardan korunmak için onların öfkesini dindirmek ister. Çünkü kendi ilan ettiği tanrı-

lığın öfkesinin dindirilmesinden memnun. Kendi öfkesi dindirildiği zaman sakinlediği için tanrıyı sakinleştirme yolunu biliyor. Bunu bildiği için, ötede beride inandığı tanrıyı/varlığı teskin etmek, onun öfkesini dindirmek istiyor. Onun yollarından birisi ona kurban vermektir. Bu duygu, dünyaya gelen bu nefsin şerri, vehmin zulmeti yapının önemli bir özelliğidir.

Bir ara Endonezya'da önemli bir yanardağ patlaması olmuştu, Tv'den izledik, yakınlarındaki köylerde ölenler de oldu. O köylerden birinde babasından devraldığı bir işi devam ettiren yaşlı birisi var. Babası yanardağın ağzına kadar çıkıp ona keçi, pirinç gibi hediyeler sunarak öfkesini dindirmeye çalışan birisiymiş. Bakın hala devam ediyor. İnsanın dünyadaki formatının gereği olarak devam eden şey tanrıların öfkesini dindirmek! Kişi yine öyle bir şeyler sunarken yanardağ patlıyor, öfkesini dindirmek istediği dağa secde halindeyken kömür oluyor. Haberlerde onun o halini gördüm, o halde gitti. Nasıl yaşarsan öyle ölüyorsun, nasıl ölmüşsen öyle diriliyorsun.

Tarih boyunca var olan bu anlayışı gösteren bir çok belge var. İnsanları, özellikle çocukları, kadınları veya hayvanları putları/tanrıları için kurban etmekten bahseden bulgular çoktur. Çünkü kan akıtmak, ötede bir tanrıya inananın önemli bir davranış biçimidir. Kan akıtıyor! Melaike; "Kan akıtan ve fesat edenlerden mi halife yapacaksın?" demedi mi? Bu tespitlerden sonra Hz. İbrahim aleyhisselam zamanına uzanalım. Bildiğiniz o kıssa: İbrahim aleyhisselamın oğlu oluyor ve daha önce söz verdiği üzere eğer öyle bir varlığı olursa onu Allah'a feda edecek. Ama evlad bu, olduktan sonraki halle, olmadan önceki hal aynı olur mu? Olduktan sonra oluşan bir bağlılık, bağımlılık, bir sevgi var. Ki Rasul soyunun devamında, o kapsamda bir çocuk, öyle bir özelliği var. Nasıl hayretle bakmasın yavrusuna! Bu işi unutuyor, yani sümen altı gibi bir şey oluyor. Ama hatırlatılıyor. Sevgisi coştukça; İbrahim, hani sözün vardı deniyor. Terliyor hep. Ya İbrahim, hani sözün vardı? Fakat bir türlü meseleyi halledecek noktaya getiremiyor. Kolay bir iş değil, Allah muhafaza etsin, Rasullerin imtihanları akıl alacak iş değildir. Hz. Yunus aleyhisselamı hatırlayın. Biz ne kadar kolay "La ilahe illa ente subhaneke inniy küntü minez zalimiyn" diyoruz. Ayet diyor ki, onu sallamayacağız, sıkıştırmayacağız sanmıştı, zulmetten kıvranarak nida etti; La ilahe illa ente subhaneke inniy küntü minez zalimiyn. Allah cümlemizi muhafaza etsin, merhamet etsin inşaAllah. Nihayet Hz. İbrahim'e mübarek yavrusu; "Ey babacığım, böyle bir sözün var, ben hazırım" diyor. Ve bu işi yerine getirmek için gidiyorlar ve Hz. İbrahim kendince iş kolay olsun diye bilenmiş bıçağını aldığında bir koç hediye ediliyor; "İbrahim, bunu kurban et" deniyor. Bu ya-

şadığıyla İbrahim aleyhisselam önemli ve zor bir sınavla vazgeçmeyi yaşadı. Düşünmesi bile bizi ürküten bir sınavla Allah için vazgeçebilmeyi öğrendi, Allah için nefsin cimri davranmayı öğrendi, dünyalık nefsinin isteğini kesti, ona cimri davrandı, Allah yoluna takas yaptı. O zaman ona kesme işi için yaratılmış olan koç hediye edildi, bu işi zahiren yapması için ona koç önerildi. Bir iş öğretiliyor. Bize de bir iş öğretiliyor. Bu işin zahiren yapılacak yanı o iş için yaratılmış olanı kesmektir. Yavrun o iş için yaratılmadı ama koç zaten o iş için yaratılmıştı. Kurban keserken bu vazgeçmişliğini yaşa, sende bulunan hayvanı yapıyı, zulmeti, nefsin şerrini kes. Zahiren koçu kes, bâtinen sendeki hayvanı kes. Kes ki, o hayvan bu tür arzu ve isteklerde bulunmasın. Vazgeçebil, Allah için vazgeçebil. İbrahim aleyhisselam vazgeçti. O korkuyu yaşadı ve korkusu kalktı, yavrusu onun oldu. Mesele yavruyu almak değil ki. Burada gerçekleşen bir şey de şudur: Zahiren hayvanı keserken, bâtinen kan akıtma olgusunun yanlıştan kişinin kurtarılması. Sende var olan kan akıtma olgusunu yanlıştan kurtarasın diye bu iş için yaratılmış olan hayvanı kesiyorsun. Ayetle öğreniyoruz ki; kestiklerinizin eti ve kanı Allah'a ulaşmaz, takvanız ulaşır. Demek ki, zahiren kestiğinizin kanı Allah'a ulaşmaz. O işi yaparken bâtinen vazgeçmişliğiniz, ilan ettiğiniz ilahtan sıyrılışınız ulaşır. İlah-tan korunmak ve kurtulmak için yaptığınız gayretler, bu takva Allah'a ulaşır. Kurban kesmekle önemli bir ibadeti Efendimizin Sünneti olarak yerine getirirken, her an yanlış uygulanmaya müsait olan Kurban Etme Anlayışı yanlışla sapmasın diye onun doğrusunu muhafaza ediyoruz. Sende o olgu var ve o her an yanlışla sapabilir. Tanrısal hal o kadar kuvvetli ki, yanlış bir kurban etme âdeti her an hortlayabilir. Sen bu önemli ibadeti yapmakla onu doğru yerde tutacak davranışı zahiren yapıyorsun, yapman gerekiyor. Ama zahiren yaptığın o iş Allah'a ulaşmıyor. Zahir dünyanın işi! Allah'a ulaşacak olan onu yaparken kendinde yok ettiklerindir, vazgeçmişliğindir, takvandır! Biz Kurban'ı keserken "Allahım, sana Hanif olarak yöneldim" ayetlerini okuruz, En'am Suresi 79, 162 ve 163. ayetleri okuruz. Manasına baktığında bu ayetlerin senin takva halini anlattığını göreceksin, "Ben Hanifim" halini anlatıyor. Demek ki, bu işi yaparken de nasıl yöneldiğin önemli, Allah'a o ulaşıyor!

Bir magazin bilgi ile devam edelim. Tv'de yöreleri anlatan bir haber izledim. İstanbul Büyükkada anlatılıyordu. Anlatılana göre, Milad'dan sonra altıncı yüzyılda oranın en yüksek tepesine Aya Yorgi Kilisesi inşa edilmiş. Bu mekânla ilgili bilgiler veriliyor. Vurgulamak istediğim önemli bir şey var ve aslında bu işle ilgili olanlara da bu vesileyle seslenmiş oluyoruz. Edindiğim bilgiye göre orayı ziyaret, o tepeye yürüyerek çıkıp kiliseyi ziyaret etmek hristiyan inancına göre onları yarı hacı yapıyor, Efes'te Meryem Ana ziyaret

edilirse tam hacı oluyorlar. İzlediğim o haberi sunan muhabir; “Ziyaret için tepeye çıplak ayakla çıkmanın daha sevap olduğuna inanılıyor” dedi. İnsanlar bu yüzden çıplak ayakla çıkıyorlar, daha çok sevap kazanmak için böyle yapıyorlar. Bu vesileyle şöyle seslenelim: O tepeye çıplak ayakla çıkmak, Ta-Ha Suresi 12. ayetteki “Nalinlerini çıkar da gel” çağrısındaki gibi çıkmak içindir! Milad’dan sonra altıncı yüzyıl, hakikatlerin hristiyanlar tarafından biraz daha doğru yaşandığı yıllardır, henüz. Aya Yorgi’ye çıplak ayakla çıkmak ayakkabını çıkarman değildir. Vurgulanan hakikat “Nalinlerini çıkar da gel” halidir. “Nalinlerini çıkar da gel” ne demek? Eğer ilan ettiğin tanrıdan sıyrılır da oraya çıkarsan sevap kazanırsın, hacı olursun demek. Anlattığımız bu gerçekler -eğer fark edilirse- birçok inancı getirir rayına oturtur. “Varım ve Muhtarım İddiası”nın oluşturduğu ilahlığın anlaşılması birçok inancı orijinal haline getirir. Bu da gerçek sevabların kazanılmasına vesile olur.

Tanrısal bakışla yapılan tanımlardan korunmak ve kurtulmak için doğru tanım şarttır. Bu yüzden Kur’an’da yapılan tanımları öğrenmek, o tanımlara göre yaşamak lazım. 22. Tefekkür Sayfası Güzel ve Çirkin tanımlarıyla ilgilidir. Günlük yaşantıda “güzel” veya “çirkin” derken Allah’ın yaptığı tanıma göre güzel veya çirkin demeyi öğrenmek gerekiyor ki, onları tanrısal yapı tanımlamasın. Bu yüzden hep tanrıyı ve özelliklerini ortaya koymaya çalışıyoruz. Ona uymayalım, kurtulalım diye. O tanrının birçok özelliğini birlikte ele aldık. Çok önemle vurguladığımız bir tanesi merak özelliği idi. Dünyaya gelen bu yapı sahip olduğu merak özelliğini insanları merak etmede kullanır, nefsin şerri ve vehmin zulmeti yüzünden. Merak tefekkür içindir. Onu Allah’ı merak için, Allah’ın nasıl yarattığını merak etmek için kullanmak gerekir. “Varım ve Muhtarım” diyen yapı onu insanları merak etmede kullanır. Ve o merakla oluşan cümlelerle, davranışlarla çok büyük günah/nar elde eder. O özelliği Allah’ı merak etme yolunda kullanıp tefekkür eden talip bu tefekkürle çok büyük sevap/nur elde eder.

“Güzel ve Çirkin” günlük hayatta çok kullandığımız kelimeler. Onları kullanırken dikkat edeceğimiz özellikler var. Mesela tanrısal yapı parlağı sever, o ona güzel gelir. Bu örneği yılbaşı yaklaştığı için de veriyorum. O yapı parlağı, parlayanı, ılıdayanı sever. Size farklı parlaklıklar açıklayacağım, hangi parlağı sevdiğinize dikkat edin. Bu özelliğin aslı şudur ki, parlayan şey nurdur, nur parlar. Senin yapındaki parlağı sevmek özelliği bu yüzdendir. Bu özellik sende nura âşık olman için, nuru tanıman ve nurla mıknaatlaşman için var! Ama Nefsin Şerri’nin, Vehmin Zulmeti’nin, Muhtariyeti Tercih Gücü’nün getirdiği muhtariyet yüzünden sendeki parlağı sevmek özelliği sana öyle parlakları

sevdirebilir ki, o hoşlanma ve meşguliyetin altında cehennemlik bir amel vardır. Bu yüzden, parlak bir şey hoşuna gittiğinde hemen bak; o şey yüzünden yapacağın amel cehennemlik mi? Cehennemlikse o parlaktan kork. Parlağı sevme özelliğini yanlış kullanıyorsun, o senin ilahının parlak sevgisidir. Kendinizde “Ben parlayanları çok seviyorum” cümlesini duyabilirsiniz. Sevebilirsiniz, sevin. Ama ya narsa? Bu yüzden, nuru ve nurdan kaynaklanan parlaklıkları sevmeyi öğrenin. O zaman, Nur’la karşılaştığınızda oluşan o cezbe sizi onunla mıknaştırır.

Parlak ve nur örneğinde gördük ki, tanrı güzel dediğini göstermeyi, çirkin sandığını da örtmeyi seviyor. O formatta böyle bir özellik var. Güzeli gösterecek, çirkinini örtecek. Bu onun yapısında yerleşiktir, bundan kurtulamaz! Kurtulmak isterse kendisini ondan nasıl kurtarabilir? Bu özelliği doğru kullanarak kurtulabilir. Onun için tanrısal düşünmekten kurtulmaya gayret etmesi gerekiyor. Tanrısal düşünen ve bakan, kendince güzel dediği bazı güzellikleri göstermeyi sever. Kendinizde inceleyin, siz neyi göstermeyi seviyorsunuz? “A” yapıyı göstermeyi mi seviyorsunuz, “B” yapıyı mı? Birçok tanrısal cazibe vardır, “A” yapı onlarla gösterilir. Ama “B” yapı nasıl gösterilir? O salâtle gösterilir! “B” yapının göstergesi salâttır. “Göstermek” deyince hemen bayanlar akla gelsin, erkekler için de bu böyledir. İş yalnız vücut göstermek değil ki. Asl olan göstermeyi sevme duygusunun zulmetinden kurtulmaktır: Sahiplenilen şeyi, yani Varım ve Muhtarım’ı göstermekten kurtulmalıyız. Tefekkür Sayfası-22’yi lütfen okuyun. Tanrı sahiplenir ve kendince güzeli gösterir, çirkinini örter! “B” gerçek güzeli gösterir, asıl çirkinini örter. Güzel ve Çirkin tariflerini düzeltirseniz, yani Allah’ın öğrettiği “güzel” ve Allah’ın öğrettiği “çirkin” tanımını kabullenir öğrenirseniz hayat nasıl olur? Bir şeye, bir insana bakıp “güzel” derken Allah’ın güzel tarifiyle bakarsanız, “çirkin” derken de Allah’ın çirkin tarifiyle bakarsanız bu iş nasıl olur, bir düşünün. Aksi halde tanrısal güzel ve çirkinler üretirsiniz ki, tamamen cehennemlik ameldir. Tüm tanımlarda olduğu gibi güzel ve çirkin derken de kriterimiz, yapılan tanımın tanrısal olup olmadığıdır. Bunu çok önemsemek şarttır.

Ey, Talib Kardeşim! "GÜZEL" ve "ÇİRKİN" tanımları düşüncenin her alanında, tam anlamıyla ve geri dönüşsüz değişmeli; DUA ise, yerini bulmalıdır.

"Sözde Tanrı" iddiası sonucunda görülen, "Ben de tanrılığım çerçevesinde MÜLK, GÜÇ ve HÜKÜM sahibiyim" yaşantısı, Tanrı formatında yaşayanın DUYGULARINI oluşturur. Yani "DUYGULAR", tanrının mülkünde gücüyle oluşturduğu hükümlerdir. Ancak, "Mülk Allah'ındır", "Güç Allah'ındır" ve "Hüküm Allah'ındır" ayetlerini yaşayabilenler, bu tanrısal duygulardan alınabilirler. Sözde Tanrı iddiasında bulunan, işte bu tanrısal duygularla kendisine ait olan "GÜZEL" ve "ÇİRKİN" tanımları yapar ve fiziksel olarak da bu tanımlara göre yaşamak ister. Zaman zaman kendi tanrısal duygu fırtınaları içerisinde "GÜZEL" ve "ÇİRKİN" tanımlarını da yeniden gözden geçirebilir ve kendisinin bu konularda olgunlaştığını, tecrübe kazandığını da savunur.

Aynı zamanda yaratıldandaki şu özellik de devrededir: "GÜZEL" i GÖSTERMEK, "ÇİRKİN" i ÖRTMEK. Bu durumda, sözde Tanrı iddiasındaki kendi duygularıyla tanımladığı GÜZEL'i göstermek, sergilemek ve ÇİRKİN'i örtmek, gizlemek davranışının içerisinde bulur kendisini. İnsanların kendilerine göre, özellikle fiziksel güzelliklerini delirmişcesine ve kendilerinde hoş oluşturur tarzda sergilemeleri, çirkinliklerini gizlerken huzur bulmaları da bu sebeptendir. Sözde Tanrı iddiasındaki kendi tanımındaki bir GÜZEL'i kaybedebileceğinden korkarsa gizleyebilir, ama sergileyebilmek için de gıdırır.

Eğer, GÜZEL ve ÇİRKİN tanımları tanrısal duygulardan arınır ve Allah'ın ayetlerinde yaptığı tanımlara kavuşursa doğru yol da bulunmuş olur. Allah'ında ÇİRKİN, ancak Allah'a eş ve ortak koşmak ve bu hale uygun davranışları içeren yaşama biçimidir. GÜZEL ise, Billahi anlamında iman ve bunun gereği davranışları içeren yaşama biçimidir. Eğer, Kul'daki Güzeli ve Çirkin tanımları Allah'ındaki hale kavuşursa; bu durumda, Kul yine Çirkin'i örtmek ve Güzeli göstermek özelliği sonucu, Allah yokmuş gibi davranmanın, Allah'ın varlığını örtmeye yönelik olan her türlü halin çirkinliğine İKÂN olur ve bu çirkinliği örtmek, yok etmek için çirkinir. Böylece; GÜZEL'i göstermek ve ÇİRKİN'i örtmek özelliği de hakettiği yerde kullanılmış, tanrısal kullanımdan arındırılmış olur. GÜZEL'i yaşamının hoşluğu, ÇİRKİN'i yok etmenin huzuru NEFS'i zulumden kurtarmış olur. Kesretin esaretinden kurtulmak ve onu örtmek bu noktadan sonra için ruhuna uygun olarak yerini bulmuş olur. GÜZEL ve ÇİRKİN tanımları aslına ulaşmadan bu hal mümkün olmaz. Gerçek ÇİRKİN örtülünce, gerçek GÜZEL sebest kalır, yani HÜR olur.

Dünyaya inen insanın, yapısına verilen ve ulaşabilmesi için önu açık olan yeteneklerine müracaatı İNSAN SURESİ-29. Ayet gereğince'dir. Bu müracaatta insan beyni büyük rol oynar. Beynin gücünden yararlanmak; böylece, sınırsız gücünü fark edebilmek her insan için açık bir yol olup, bu hallerin hiç birisi MUHAMMEDİ anlayıştaki DUA değildir. DUA, ancak İNSAN SURESİ-30. Ayetin idrakı kapsamında gerçekleştirilebilir. DUA'nın "KADER" gerçeğiyle doğrudan ilişkisi vardır. Kader gerçeğine uymayan cümleler duanın safiyyetini olumsuz etkiler. Bu sebeptendir ki; Kader gerçeği ne derecede yaşanabiliyorsa, Allah'ında KUL'u değerli yapan DUA da o nisbette ortaya çıkar.

22. Tefekkür Sayfası

"Ey, Talib Kardeşim! GÜZEL ve ÇİRKİN tanımları düşüncenin her alanında, tam anlamıyla ve geri dönüşsüz değişmeli; DUA ise yerini bulmalıdır.

Sözde Tanrı iddiası sonucunda görülen, “Ben de tanrılığım çerçevesinde MÜLK, GÜÇ ve HÜKÜM sahibiyim” yaşantısı, Tanrı Formatı’nda yaşayanın DUYGULARINI oluşturur. Yani DUYGULAR tanrının mülkünde gücüyle oluşturduğu hükümlerdir. Ancak, “Mülk Allah’ındır, Güç Allah’ındır ve Hüküm Allah’ındır” ayetlerini yaşayabilenler, tanrısal duygulardan arınabilirler.

Sözde Tanrı iddiasında bulunan, işte bu tanrısal duygularla kendisine ait olan GÜZEL ve ÇİRKİN tanımları yapar ve fiziksel olarak da bu tanımlara göre yaşamak ister. Zaman zaman kendi tanrısal duygu fırtınaları içerisinde “GÜZEL ve ÇİRKİN” tanımlarını da yeniden gözden geçirebilir ve kendisinin bu konularda olgunlaştığını, tecrübe kazandığını da savunur.

Aynı zamanda, yaratılandaki şu özellik de devrededir; GÜZELİ GÖSTERMEK, ÇİRKİNİ ÖRTMEK. Bu durumda, sözde Tanrı iddiasındaki kendi duygularıyla tanımladığı GÜZEL’İ göstermek, sergilemek ve ÇİRKİN’İ örtmek, gizlemek davranışının içerisinde bulur kendisini. İnsanların kendilerine göre, özellikle fiziksel güzelliklerini delirmişçesine ve kendilerinde haz oluşturur tarzda sergilemeleri, çirkinliklerini gizlerken huzur bulmaları da bu sebeptendir. Sözde tanrı iddiasındaki kendi tanımındaki bir GÜZEL’İ kaybedebileceğinden korkarsa gizleyebilir, ama sergileyebilmek için de çıldırır.

Eğer, GÜZEL ve ÇİRKİN tanımları tanrısal duygulardan arınır ve Allah’ın ayetlerinde yaptığı tanımlara kavuşursa doğru yol da bulunmuş olur. Allah indinde ÇİRKİN, ancak Allah’a eş ve ortak koşmak ve bu hale uygun davranışları içeren yaşama biçimidir. GÜZEL ise, Billahi anlamında iman ve bunun gereği davranışları içeren yaşama biçimidir. Eğer, Kul’daki Güzel ve Çirkin tanımları Allah indindeki hale kavuşursa; bu durumda, Kul yine Çirkin’i örtmek ve Güzel’i göstermek özelliği sonucu, Allah Yokmuş Gibi davranmanın, Allah’ın varlığını örtmeye yönelik olan her türlü halin çirkinliğine İKAN olur ve bu çirkinliği örtmek, yok etmek için çırpınır. Böylece; GÜZEL’i göstermek ve ÇİRKİN’i örtmek özelliği hak ettiği yerde kullanılmış, tanrısal kullanımından arındırılmış olur. GÜZEL ve ÇİRKİN tanımları aslına ulaşmadan bu mümkün olmaz. Gerçek ÇİRKİN örtülünce, gerçek GÜZEL serbest kalır, yani HÜR olur.

Dünyaya inen insanın, yapısına verilen ve ulaşabilmesi için önü açık olan yeteneklerine müracaatı İNSAN-29. ayet gereğince. Bu müracaatta insan beyni büyük rol oynar. Beyin gücünden yararlanmak; böylece, sınırsız gücünü fark edebilmek her insan için açık bir yol olup, bu hallerin hiç birisi, MUHAMMEDİ anlayıştaki DUA değildir. DUA, ancak İNSAN-30. ayetin idrakı kapsamında gerçekleştirilebilir. DUA’nın “KADER” gerçeğiyle doğrudan ilişkisi vardır. Kader gerçeğine uymayan cümleler duanın safiyetini olumsuz etkiler.

Bu sebeptedir ki; kader gerçeği ne derecede yaşanabiliyorsa, Allah indinde KUL'u değerli yapan DUA da o nisbette ortaya çıkar."

"Yahudilerden öyleleri var ki, kelimeleri mevziinden tahrif ederler (eğip bükerek ve dinde yermeler üreterek) ve "İşittik ve isyan ettik. Dinle dinlemez olası. Ve bizi gözet" derler. Onlar 'İşittik ve itaat ettik, dinle ve nazar et bize' deselerdi kendileri için daha hayırlı ve daha doğru olurdu. Fakat Allah küfürleri ile onları la'netlemiştir. Pek azı müstesna iman etmezler." (Nisa-46)

Konu yahudiler ama öğüt bize! Daha önce çok üzerinde durduğumuz bir şey var; "A"nın dili! Biz yeryüzüne gelen bu "A" yapımızla "BEN" deriz, bu yapımıza göre konuşuruz. Yani nefsin şerrine, vehmin zulmetine ve MTC'yi suiistimal etmekle oluşan muhtariyet yaşantısına uygun cümleler kurarız. Öyle konuşmaya alışmışız. Allah için konuşma nasıldır bilmeyiz. Bu yüzden Kur'an bize onu öğretiyor. Nisa-46'daki bir öğüt budur. Bir diğeri, küfürle söylenen sözleri tanıyıp onları yok etmemizdir. Onların cümlelerine itiraz edildikten sonra, "Allah küfürleri ile onları la'netlemiştir" buyruluyor. O sözlerin küfrün gereği olduğunu, küfrün işareti ifadeler olduğunu fark etmemiz isteniyor. Efendimiz (SAV)'e buyruluyor; sen onları söz söyleyiş tarzından tanırırsın. Bu tanrısal dili fark etmek, tanımak gerekiyor. Ve ayetteki öğüt gereği o dili susturmak, o konuşma tarzını yok etmek gerekiyor.

Ayette, yahudi idrakıyla yaşayanların 'işittik ve isyan ettik' manasına gelen deyiş ve yaşayışlarına karşılık bizim 'işittik ve itaat ettik' dememizi, öyle yaşamamızı öneriyor. Bu bize "Amene'r Rasulü"de öğretilen haldir; Semi'na ve eta'na. Bu kapsama girmek üzere bir duayla tamamlayalım inşaAllah:

Allahümme eslemtü nefsi ileyke ve veccehtü vechi ileyke ve fevvedtü emri ileyke ve elce'tü zahri ileyke, rağbeten ve rahbeten ileyke, la melcee ve la mencee minke illa ileyke, amentü bi kitabikellezi enzelte ve nebiyyikellezi erselte. Semi'na ve eta'na, ğufraneke Rabbenâ ve ileykel masıyr. Âmin.

Allahümme salli ala seyyidina Muhammedin ve ala ali seyyidina Muhammed. Cezallahu anna seyyidena Muhammeden ma Hüve ehlüh.

Eüzü billahi mineş şeytanir raciym, Bismillahir Rahmanir Rahiym Elhamdülillahi rabbil âlemiyn. Bismillahir Rahmanir Rahiym Elhamdülillahi rabbil âlemiyn, Er Rahmanir Rahiym, Maliki yevmidDiy, İyyaKE na'budu VE iy-yaKE nestayn, İhdinas Sıratıl Müstakıym, Sıratelleziyne en'amte aleyhim, Ğayril mağdubi aleyhim ve laddaalliyn. Âmin. EL FATİHA

18 Safer 1432 / 22 Ocak 2011

“(Rasulüm) onlara dünya hayatının misalini ver. (Dünya hayatı) semadan indirdiğimiz bir su gibidir ki, onunla arzın nebatı birbirine karıştı. Derken (o bitki) rüzgârın savurduğu çöp kırıntısı haline geldi. Allah her şeye muktedirdir.” (Kehf-45)

Allah bizlere Rasulü’nün bir örnek, bir misal vermesini buyuruyor. Rasulüm onlara dünya hayatının misalini ver. Bu misal kimlere? Bütün insanlara değil! Amentü Billahi kapsamında iman etmiş ve bu imanın gereklerine aday olmuş kişiye. Bütün insanlar için diye anlarsak çok isabetli sonuç çıkaramayız. Eğer kişi, Efendimiz (SAV) in açıkladığı iman tarzını kavramış ve Billahi anlamında iman etmişse bu örnek onadır. Çünkü örnek ancak ona tesir eder, bu imanda olmayan okusa bile tesir etmez. Önemli bir şey söylemeye çalışıyorum, Billahi imanında olmayan bu ayette yararlanabileceği bir şey bulamaz. Ancak Billahi anlamında iman etmiş ve onun gereklerini yapmaya çalışanlar, onlar bu ayeti tefekkür ederlerse bir açılım olacak demektir. Diğer ayeti umursamaz, alaya alır. Ama Billahi imana talip olan hem ayeti hem diğer ayetleri önemser. Ayetten etkilenir, yararlanır, onu uygular.

Konumuz gereği Kehf-45 ve Hadid-20. ayetlerin tefekkürünü öneriyoruz. Kehf Suresi 45. ayet ve Hadid Suresi 20. ayetin meallerine lütfen bakın ve hiç değilse en az onbeş gün yoğun olarak bu ayetleri tefekkür edin. Bunu kendinize verdiğiniz bir ödev gibi yapın. Zihninizde genişletmeye, tefekkür etmeye, oradan manalar çıkarmaya çalışın. Bu iki ayeti zikrullah yapıyor gibi hiç değilse onbeş gün tefekkür edin, önemli açılımları yaşamaya başladığınızı fark edeceksiniz. Ayetleri tefekkür etmek ve yaşamaya çalışmak esas zikrullahlardan birisidir. Lütfen, kendi kendinize kaldığınızda bu tefekküre devam edin. Her iki ayette de Rabbin bu örneği öneriyor. Eserin Sahibi diyor ki, eserin prospektüsüne uygun olarak onlara bu örneği ver, çünkü onlarda bu örnek çalışacak. Rasul’ün verdiği örneğin sizde çalışmasına izin verin. Bu tefekkürleri yaparken bazı esmaları o ayetlerle ilgili bulursunuz. O tefekkürün yanına ilgili esmaları da koyabilerseniz o zikrullah çok yararlı olur, inşaAllah.

Sırası geldikçe Zikrullah'ı çeşitli boyutlarıyla ele alıyoruz. Şimdi de farklı bir boyutunu söylemeye çalışayım. Zikrullah yaparken bu örneği hafif gülümseyerek hatırlayın. Büyük bir ecza dolabınız var ve içinde de alfabetik sıralı iyi bir ilaç stokunuz var. Hepsi çok yararlı olacak güzel ilaçlar. Siz ara sıra "ilaçlar yerinde mi?" diye gidip güzelce onları sayıyor, tozlarını alıyorsunuz. A ilacından şu kadar var, B ilacı var, C ilacı tamam, D ilacı şöyle, tüm ilaçların demirbaş sayımını yaptıktan sonra dolabı kapatıyorsunuz. Bu ilaçların size bir faydası olabilir mi? Bekçiliğini yapmış oluyorsunuz. Belki şöyle faydası olur, ilaca baktığınızda çeşitli sağlık dürtüleri çalışabilir. Veya bazı ilaçların dokunmakla geçen ışınlımsı bir tesiri varsa, biraz onlardan yararlanabilirsiniz. Asıl o ilaçları kullanırsanız oluşacak yarar önemlidir. Tüm esmalar birer ilaçtır. Esmaları zikrederken, Zikrullah halinde esmalarla meşgulken onları tüm hücrelerinizde hissetmenin bir yolunu bulun. Aksi halde ecza dolabında demirbaş sayımını yapmaktan ileri gitmez, durmadan dolap açar kapatırsınız ve şu kadar yıldır ilaçları sayıyorum ama hiç başımın ağrısı geçmedi dersiniz. Yutmadınız ki. Yutmayınca geçmez. Kaç aspirin varmış diye saymakla tesir etmez, yutacaksınız, yutmanın bir yolunu bulacaksınız. Nasıl yutulduğunun ve onu hücrelerinizde hissetmenin yolunu bulun. Bunu farz salâtlarının peşinde "Sübhanallah, Elhamdülillah, Allahuekber" zikrullahını yaparken deneyin, antrenmanını yapın. Zaten otuzüç taneler, acele etmeyin, onları içmeye çalışın. "Parmağımın ucunda hissedebildim mi?" telaşıyla gayret ederek yapın. Orada da demirbaş sayımı yapmayın; "Sübhanallah ve Elhamdülillah tamam, Allahuekber de dedik, seccadeyi kapat kalk" olmasın. Gayret edin ki yararları görölsün inşaAllah.

"(Rasulüm) onlara dünya hayatının misalini ver: (Dünya hayatı) semadan indirdiğimiz bir su gibidir, onunla arzın nebatı (bitkileri) birbirine karışır. Derken (o nebatat) rüzgârın savurduğu çöp kırıntısı haline geldi. Allah her şeye muktedirdir." (Kehf-45)

Bu tefekküre başlarken ilk cümle şu olabilir: Dünyadaki her şeyin sonu bir çöp yığını olmak! Neye yatırım yapsam, neyin peşine koşsam, ne için ömrümü tüketsem neticede o, Sahibi'nin bahsettiği bir çöp kırıntısına dönüşecek. Onlar siz öldükten sonra insanların kavga ettikleri bir mal haline gelecek, sonra eskikip çöp kırıntısına dönüşecek. Ya senin halin? Senin halin ne olacak?

"İyi bilin ki dünya hayatı ancak bir oyun, bir eğlence, bir süstür, aranızda bir övünmedir, mallarda ve evlatta bir çoğalma yarışıdır. Bu bir gays (yağmur, rahmet meselesi) gibidir ki onun nebatı küffarın hoşuna gider. Sonra (o nebat) kurur, sen onu sararmış görürsün. Sonra bir tutam kuru bitki (atılası

çöp) olur. Ahirette ise şiddetli bir azab ve Allah'tan bir mağfiret ve Rıdvan vardır. Dünya hayatı aldatıcı bir metadan başka bir şey değildir." (Hadid-20)

Uygulamak istediğiniz şeyler var ama yapamıyorsanız, öyle olduğunu biliyorum ama olmuyor" diyorsanız neden olmadığını söyleyeyim. Onun olması için gerekli yapılar sende canlı değil. Onları canlandırmalısın. O zihniyetin ortaya çıkmasını sağlayacak beyin hücrelerinin canlanması gerekiyor. Buna Talib'seniz Sahibi'nin dediğini yapın ve bu örnekleri tefekkür edin.

Konuya girmeden önce hatırlatmak istediğim bir ayet daha var:

"(Rasûlüm) sen onların içlerinde olup onlara salâtı ikame ettirdiğinde, onlardan bir taife seninle beraber kıyam etsin, silahlarını da alsınlar. Bunlar secde ettiğinde diğerleri sizin arkanızda olsunlar. Sonra salât ikame etmemiş diğer taife gelsin seninle birlikte (bilfiil) salât ikame etsin ve onlar da korunma tedbirlerini ve silahlarını alsın. Kâfir olanlar arzu ederler ki, siz silahlarınızdan ve eşyalarınızdan gafil olasınız da tek bir meyl ile meyletsinler. Eğer size yağmurdan bir eziyet olur yahut hasta olursanız silahlarınızı bırakmanızda size bir günah yoktur. Bununla beraber korunma tedbirinizi alın. Muhakkak ki; Allah, kâfirler için alçaltıcı bir azab hazırlamıştır." (Nisa-102)

Ayet salât-ı havf'ı, korku salâtını öğretiyor. Korku sırasında salâtın nasıl ikame edileceğini savaşa ait bir örnekle anlatıyor. Düşman saldırdı, saldıracak, salât vakti de geldi, nasıl salât ikame edecekler? Savaşın korkusu ve telaşı var, nasıl olacak? Tahayyül edin, savaş meydanındalar ve kılıçla bir savaş bu. Dikkat edin, bir savaş ortamındalar ama salâttan taviz yok. Ayet öğretiyor ki, bu kadar önemli! Bunu yaşadığınız hayatta tefekkür edin. Kaloriferli evde, sıcak suyun aktığı, karnınızın doyduğu, açtığınız zaman buzdolabının ve cüzdanın dolu olduğu hal için tefekkür edin. Salât yapıyoruz işte deyip aradan çıkaracağınız bir iş midir? Sahibi bir salât tarif ediyor, kılıçla yüz yüze yapılan birebir savaşta ikâme ediliyor. Salâtın önemini kavrayalım lütfen.

Konu bir sonraki ayette devam ediyor. O endişeli ortamda salâtın ikamesi sonrası için buyuruyor: "Salâtın ikamesinden sonra ayakta veya otururken ya da yanlarınız üzerine uzanmışken sürekli Allah'ı zikredin. Emniyete kavuşunca salâtı gereğince ikame edin (artık gereğince yapın). Muhakkak ki; salât, mü'minler üzerine vakitlenmiş bir yazıdır." (Nisa-103)

Demek ki, zikrullah devamlı. Öğüt bu: O endişeli ortamda tarif edildiği üzere münavebeli olarak salâtı ikame ettikten sonra da sürekli Allah'ı zikredin, savaş halinde bile!

“Muhakkak ki, salât mü'minler üzerine vakitlenmiş bir yazıdır.” Hüküm bu; salât mü'minler üzerine bir yazıdır, insanlar üzerine değil. Salâtın insanlarla ilişkisi yoktur. O, Billahi anlamında iman eden için bir farzdır. Ve salât vakte/vakitlerine göre, vakitli farz kılınmıştır, vakitlenmiş bir yazıdır.

Nisa Suresi 78. ve 79. ayetler konuştuğumuz birçok konuyu özetleyen bir bakış içermektedir. Bu iki ayeti incelemekle idrakımız ayetlerle pekişmiş olacak, çeşitli meallere ve yazılara nasıl bakacağımızı göreceğiz.

Günümüzde artık birçok şey rahat ve açık konuşuluyor. Elhamdülillah İslami konular açık oturumlar veya internet ortamında rahatlıkla konuşulabilir, tartışılabilir hale geldi. Ancak İslamiyet'in diğer konulardan farklı olmasını gerektiren bir yanı var ve maalesef diğer konularda gösterilen bir hassasiyet bu konuda gösterilemiyor. Bir grup oturmuş sağlıklı ilgili tartışıyor olsun. İnceliyorsunuz ki konuşanların hiç biri doktor değil ama çok önemli tıbbi konuları konuşuyorlar. Ne kadar geçerli olabilir bu tartışma? Bir mühendislik dalında saatlerce süren bir açık oturum izlediniz, çok önemli iddialar var ama kişilerin özgeçmişlerinin mühendislikle ilişkisi yok. O işin bir değeri kalır mı? Peki, konu İslam olduğunda kriter nedir? Konuşanların hangi diplomasına, hangi kariyerine bakacağız? Diplomanın ne olduğunu bize Rum Suresi 30. ayet söylüyor: “Hanif olmayan yaklaşmasın.” Kriter budur. Hanif olmadan yaklaşmayın! Sisteme, İslam'a hanif olan yaklaşır! Hanif olmayan yöneticiler, hanif olmayan tartışmacılar, Tv'nin veya tartışma ortamının hanif olmayan izleyicileri oturup bu konuyu tartışıyorlarsa bu tartışmadan çok tehlikeli sonuçlar çıkacak demektir. Hazreti Ali radiyallahu anh'den rivayetle Efendimiz buyuruyor: “Şunlardan olmaktan korkarım ve şöyle grupların gelmesinden korkarım: Bir cahil etrafına cahilleri toplar, İslamî bilgilendirme yapar.” Efendimiz uyarıyor. O dönemin idrakında cahil demek örten demektir. Hanif olmayan örtücü birinin bu konuları hanif olmayanlarla tartışmasının tehlikesine karşı uyarıyoruz. Onun nasıl tehlikeli olduğunu örneklerle göreceğiz. Nisa Suresi 78 ve 79. ayetleri bu kapsamda inceleyeceğiz Bu iki ayete birkaç mealden bakacağız. Siz daha sonra başka meallerden de bakabilirsiniz. Önce Muhyiddin İbni Arabî Hazretleri'nin Tefsir-i Kebir/Te'vilat'ına bakalım. Bu tür kitapları hazırlayan veya Türkçeleştirenler hanif değilse nasıl sonuçlar çıkıyor görelim. Tefsir Muhyiddin İbni Arabî Hazretleri'nin olsa bile Türkçeleştiren hanif değilse iş değişiyor. Bu durumda sonuç hanif olmayandan yana çalışır, hanifden yana değil!

“Nerede olursanız olun ölüm size ulaşır, sarp ve sağlam kalelerde olsanız bile. Kendilerine bir iyilik dokunsa “Bu Allah'tan” derler, başlarına bir kötü-

lük gelince de “Bu senden” derler. “Hepsi Allah’tandır” de! Bu adamlara ne oluyor ki, bir türlü laf anlamıyorlar.” (Nisa-78) “Sana gelen iyilik Allah’tandır, başına gelen kötülük ise nefsendir. Seni insanlara Rasul gönderdik, Şahit olarak da Allah yeter!” (Nisa-79)

Eğer kişi karşısına gelen manaları önemseyen ve onu cidden öğrenmek isteyen biriye Nisa-78 ve 79’u okuduğunda veya önüne bu ayetler çıktığında -okuduğum bu meale göre- ne yapacağını şaşıracaktır. Nisa-78’de diyor ki; “Onlara söyle, iyilik de, kötülük de hepsi Allah’tandır desinler.” Bunu okuduğunda ne anlarsın? İyilik de, kötülük de Allah’tandır diyeceğim. Çünkü önerilen bu: Hepsi Allah’tandır de! Sonra Nisa-79’u okudum: “Sana gelen iyilik Allah’tandır, başına bir kötülük gelirse nefsendir (kendindendir).” Bu meale göre bu ayet öncekine ters. İnsan ne diyeceğini şaşırır. “Olmadı” dese bu bir ayet, günah olur. En iyisi günaha girmektense bu işlere hiç karışmayayım deyip meseleyi kapatır. Niye? Allah’ın işine karışılmaz! Bununla uğraşırsam dinden çıkarım, inanışım bozulur der ve içinde bulunduğu örtülü hayata, dünya hayatına devam eder. Hem de meal okuyarak.

Öncelikle şunu söyleyeyim, ayetin orijinal metninde bir tezat yok. Muhyiddin İbni Arabî Hazretleri’nin eserine “Acaba o da öyle mi?” diye baktık, o orijinaline uygun. Türkçeye çevirenler böyle çevirmiş. Ve hanif olmayan birisi tarafından Türkçeleştirilmiş hangi meale bakarsanız böyledir, yanlıştır! Muhyiddin İbni Arabî Hazretleri’nin yazdığı bu değil. Hazret Türk’ler okuyacak diye Türkçe meal yazmadı. Birisi onu Türkçeye çevirdi. Onu Türkçeleştiren veya sadeleştiren kişi hanif olmayınca onun adına eklemeler yapıyor, yanlış meal koyuyor ama adı Muhyiddin İbni Arabî Hazretleri’nin meali. Size Muhyiddin İbni Arabî Hazretleri adına diyorum ki; bu onun meali değil! İnsanların kafasını karıştıran bu meal hanif mealı değil!

Bir de Türkiye’de bulabileceğiniz, başvuracağınız en önemli Türkçe kaynaklardan birisi olan Elmalılı Hamdi Yazır Efendi’nin mealine bakalım: “Her nerede olursanız olun ölüm size yetişir, son derece sağlam kaleler içinde de bulunsanız yine kurtulamazsınız. Onlara bir iyilik erişse “Bu Allah’tandır” derler, bir kötülüğe uğrarlarsa “Bu senin yüzündendir” derler. (Ey Muhammed) de ki; “Hepsi Allah’tandır.” Bu topluma ne oluyor ki hiç söz anlamaya yanaşmıyorlar.” (Nisa-78) “Sana gelen her iyilik Allah’tandır, sana ne kötülük dokunursa kendindendir. (Ey Muhammed) biz seni bütün insanlara bir elçi olarak gönderdik, buna şahit olarak Allah yeter.” (Nisa-79)

Bu meal de, 78’de “Her şey Allah’tandır” diyor, 79’da “İyilik Allah’tandır kötülük kendindendir” diyor. Bu kadar yan yana bir tezat! Bu mealı oku-

yan Kur'an'a nasıl itimat etsin? Bu da, meali sadeleştiriyoruz diyerek Elmalılı Hamdi Yazır Efendi'ye -aslında Kur'an'a- yapılan yanlışlardandır. Hanif olmadan sisteme yaklaşmanın sakıncalarını örneklerle görüyoruz. Böylece, "Hanif olmadan sisteme yaklaşmayın" uyarısını anlamaya çalışıyoruz.

Türkiye'nin en önemli kurumlarından Diyanet'in mealine bakalım: "Nerede olursanız olun, sağlam kaleler içinde bulunsanız bile ölüm size yetişecektir. Onlara bir iyilik gelirse "Bu Allah'tandır" derler, bir kötülüğe uğrarlarsa "Bu senin tarafındandır" derler. (Ey Muhammed) de ki, "Hepsi Allah'tandır." Bunlara ne oluyor ki hiçbir sözü anlamaya yanaşmıyorlar." (Nisa-78) "Sana ne iyilik gelirse Allah'tandır, ne kötülük dokunursa kendindendir. (Ey Muhammed) seni insanlara peygamber olarak gönderdik, şahid olarak Allah yeter." (Nisa-79)

Fark ettiniz mi? Bu çelişkiyle nasıl amel edeceksiniz? Bu çelişki görüntüsü kime yarıyor biliyor musunuz? Kader konusunu yanlış anlayanlara, yanlış anlatanlara! Kader konusunu yanlış bir teslimiyetçilikle anlatacak olan Nisa-78'in bu meallerini alıyor. Kaderi "Varsın ve Muhtarsın" idrakıyla anlatacak olan ise Nisa-79'un bu mealini alıyor. Kime hangi meal yarayacaksa onu seçip kendine dayanak yapıyor. Yorumlarken veya tefsir yaparken ona ters gelen manayı es geçiyor veya ayetleri toplayıp topluca mana verip geçiyor. Ama arada doğru mana yok, en önemli yerin açıklaması yok!

Efendimiz (SAV) e şeytan bir suretle gelir ve insanlar öğrensün diye bazı konuları anlatır. Muhyiddin İbni Arabî Hazretleri'nin Şeytanın Hileleri isimli kitapçığı bu hadisi ele alır, olay hadis kitaplarında da var. Şeytan ne tür yetkiler aldığı, insana nasıl yaklaştığını, görevini nasıl yerine getirdiğini anlatırken bir gruba ait bir özellik söyler; "Kaderiyeciler benim kardeşimdir" der. Hadisteki bu ifadeden anlıyoruz ki, kaderiyeciler onun kardeş edindiği bir gruptur, bir idraktır. Arkadaş değil kardeş! Yani "Kaderiyeciler öyle bendedir ki" diyor. Bu yolun talibi bunu görünce şeytana kardeş olmaktan korkar, ona kardeş olmak istemez. "Acaba şeytana kardeş miyim" diye korkup, hemen "Kaderiyecilik nedir, düşünce ve davranışlarımla onun içine giriyor muyum?" diye araştırır. Nereye başvuracak? Hadis kitaplarına!

Bu vesileyle bir hadis kitabına bakalım. Allah rahmet eylesin, yakınlar da vefat etmiş çok değerli bir hadis profesörünün hazırladığı bir eser var; Kütüb-i Sitte. Bir kitapta konuya en hızlı şekilde ulaşmak için İçindekiler'e bakarız. Bir de aradığımız kavramın bir tanımı yapılmış mı diye Lügatçe kısmına bakarız. Biz de öyle yapalım, Lügat'i açıp Kaderiye'yi oradan bulup okuyalım. Şeytanın "Onlar kardeşimdir" dediği o idrakı lügatten okuyalım.

Sonra da kitabın 16. cildinin 467. sayfasında bu konudaki hadisin metni var, ona bakalım. Hadiste buyruluyor ki, “Mürctie ve Kaderiyenin İslam’dan hiçbir nasibleri yoktur!” Bunu duyunca “bunlar nasıl bir idrak” diye öğrenmek istiyoruz, çünkü ötelenecek konular değil, hüküm çok ağır! Ve bu idraklar bugün olmayan şeyler değil! Mürctie de, Kaderiye de birer idrakı temsil ediyor. Eğer bu idraklardan birindeysen çok korkunç! Efendimiz (SAV) bu işin Rasulü olarak; eğer idrakı mürctie ve kaderiye ise kişinin İslam’dan hiçbir nasibi yoktur buyuruyor. Düşünebiliyor musunuz, Efendimiz (SAV) var, henüz hayatta ve zamanında bu idraklar var.

Kısa ve öz tarifini öğrenelim diye Lügate bakıyoruz, lütfen dikkatle okuyun: Kaderi inkâr edip, kulun tam irade sahibi olduğunu da inkâr eden sapık mezheb. Buradaki tanıma göre Kaderiyeci kaderi inkâr ediyor ama kulun tam irade sahibi olduğunu da inkâr ediyor. Böyle sapık bir mezheb! Bu tanıma göre hem kaderi hem tam iradeyi reddediyor. Bunun üzerine hadisin orijinalini ve hadis profesörü olan yazarın açıklamasını okumak üzere kitabın 16. cildinin 467. sayfasına gidiyoruz. Yazar, bu hadise göre kaderiyeyi şöyle tarif ediyor: Kaderiye Fırkası kaderi inkâr eder, kulun tam irade sahibi olduğunu iddia eder. Bu tanıma göre lügattaki cümle hatalı! Hata nereden kaynaklanıyor? Kitabı yazdınız, ona bir sözlük koyacaksınız, Lügatçalar hazırdır, alır arkaya bir Lügatça koyarsınız. Eğer incelememişseniz, sizin kitapta yazdığınızla Lügatta yazan birbirine uymaz, hem de en önemli yerde! Yazarın Kaderiye tarifi ile lügatın yazdığı birbirine uymuyor. Lügate “hem kaderi, hem de iradeyi inkâr eden” diyor. Burada “tam irade iddia eden” diyor. Bu tezatı fark eden ne yapsın? “Şeytanın kardeşi mi değil mi?” nasıl anlasın? Hanif olmadan yaklaşıldığı zaman veya özensiz davranıldığı zaman nasıl bir anda insanın ahiretini nasıl saptırıyor? Kaderiye hakkında yazarın tanımı doğru ama Lügatça içerideki tanıma tamamen zıt! Kaderiye Fırkası kaderi inkâr eder. Çünkü kulun tam irade sahibi olduğunu iddia eder. Demek ki, kulun tam irade sahibi olduğunu iddia etmek kaderi inkâr etmekmiş. Ve o grubun ismi Kaderiyeciler. Bunların İslam’dan hiçbir nasibi yoktur. Bu grupları Abdülkadir Geylani Hazretleri’nin Gunyet’üt Talibin adlı eserinde genişçe görebilirsiniz, Efendimiz (SAV) in önerdiği idrak olan FIRKA-İ NACİYE’yi ve diğer idrakları okuyabilirsiniz.

Meallerin doğruluğunu nasıl görebiliriz, nasıl anlayabiliriz? Çok Arapçanız olmasa, hatta hiç Arapçanız olmasa bile ayetin orijinal okunuşuna bakın, mutlaka ipuçlarını göreceksiniz. O ipuçlarını şimdi söyleyeceğim ve meali kendiliğinden oluşturacaksınız. Örnek olarak Nisa-78 ve 79’u ele al-

mıştık, onunla devam edelim. Bu ayetlerin meali en azından şöyle olmalı, en azından şöyle başlamalıdır. Kısım kısım ele alalım:

Nisa-78: “Nerede olursanız olun ölüm size ulaşır, sağlam ve yüksek kalelerde bulursanız bile.” Kale ifadesi ayetin orijinalinde “buruc, burc” diye geçer. Günümüzden düşünürsek, gelecekte olabilecek burç seyahatlerini, yıldız seyahatleri de gündeme gelir. O zaman geleceğe de hitap eden bir cümle olarak; “Başka gezegenlerde bile olsanız ölüm size ulaşır” denilebilir.

İkileme ve hataya “Onlara bir iyilik isabet ederse ‘Bu Allah indindendir’ derler” kısmında düşülüyor. Ayetin orijinalinde “indillah/Allah indi” geçiyor. Bunu aklımızda tutalım. Onlara bir iyilik gelirse “Allah indindendir” derler. Eğer bir kötülük isabet ederse “Bu senin indindendir” derler. “Bu sendendir” değil de “senin indindendir” diyorlar! De ki; “Küllün min indillah; hepsi Allah indindendir.” Ayette “Allah’tan” denmiyor, “Allah indinden” deniyor.

Ayetteki kavramları fark edebilmek için birkaç açıklama daha yapalım. “İyilik” olarak çevrilen kelime hasenedir, kötülük diye yazılan ise seyyiedir. Hasene normal insanların yaşantısında da iyiliktir, güzelliştir. Eğer iyilik ve kötülüğü Kur’an’ın mesajına uygun meallendirmezseniz tanrısal bir mana oluşur. Size uygun olana, ilan ettiğiniz tanrılığa uygun şeye iyilik, size zararı olana kötülük dersiniz. Ama ayetteki mana böyle değil. Tanrılar ve tanrılık ayetin umurunda değildir. Ayette anlatılan hasene ve seyyie, ilan ettiğiniz tanrılığının menfaati değil! HASENE Allah’ı örtmeyen idrak ve davranışlardır. Allah’ın varlığını örtmeyen, küfre girmeyen idrak ve bu idrakın davranışları hasenedir. SEYYİE Allah’ın varlığını örten idrak ve davranışlardır. Tanımlara bu ana şemsiye altında bakmak gerektiğini başından beri anlatmaya çalışıyoruz. Çünkü iki idrak var; Allah’ı örtmeyen idrak, Allah’ı örten idrak. Bir de bu idrakların davranışları. Yapılan listeler hep bu iki şemsiye altındaki detaylardır. Esas budur, Allah’ı örtüyor mu, örtmüyor mu?

Şimdi meale yeniden bakalım. Nisa-78: “Eğer onlara bir hasene isabet ederse (hasene şemsiyesi altındaki tüm fiiller için) derler ki; “Bunun hükmünü (kararını) Allah verdi.” Ona bir seyyie isabet ederse (örtücülük şemsiyesi altındaki her şey için) “Bunun hükmünü sen verdin” derler. Öyle demeyin, insana hüküm veren bir özellik kazandırmayın: “Hüküm Allah indindendir” deyin. Nisa-78’deki mesele hüküm meselesidir. Hüküm Allah indindendir, yani Allah’ın zatındandır. “Hüküm Allah indindendir” demek, onun hükmünü Allah verdi demektir. “Senin indindendir” dediğinizde siz insana da bir ind ve bir hüküm noktası, hüküm verebilen bir özellik kazandırıyorsunuz. Ayet, öyle diyerek insana hüküm veren bir özellik kazandırmayın diyor.

Hüküm Allah'ındır, hüküm verme iddiası ise tanrınınındır. Kim "Ben hüküm veriyorum" derse tanrılığını ilan etmiş veya birine tanrılık yüklemiş olur. Ayette bahsedilen o grup, kötü işlerin hükmünü Allah vermemiştir, o senin indindendir, o hükmü sen veriyorsun diyerek kendilerince Allah'a iltifat ediyor. Halbuki iltifat edeyim derken küfrediyorlar, O'nun varlığını örtüyorlar. Bu yüzden uyarıyor: Öyle demeyin, her şeyin hükmünü Allah verir, "Her şeyin hükmü Allah'tandır" deyin. Anlaşıldı mı inşaAllah? Bu ayet bize İnsan Suresi 30. ayeti hatırlatıyor. "Ayrıca dileyen yok, İlla Allah." Dilemenin bir hüküm olduğunu fark eden idrakla söylersek; "Ayrıca hüküm veren YOK, hüküm veren illa ALLAH!" Nisa-78 bize, İnsan-30 idrakının insanlar arasında yanlış dile geldiğini, düzeltilmesi gerektiğini söylüyor. Hükmün Allah indinden olduğunu ve bunu dille de söylemenin gerektiğini belirtiyor.

Nisa-79'da "İndellah" ifadesi yoktur. Nisa 78 ve 79'un mealleri bu farkı yansıtmalıdır. Nisa-78'de hasene ve seyyienin ikisi için "min indellah/Allah indinden" diyor, Nisa-79'da ise hasene için "min Allah/Allahtan", seyyie için "min nefsi/nefsinden" diyor. Lütfen dikkat edin, ind ifadesinin olduğu Nisa-78'de bir hüküm var. Nisa-79'da hüküm yok, hükme ait uygulama var, hükmün uygulanış hali olan amel var, iş var. 79'da hükmün uygulamaya geçmiş hali için diyor ki, sana haseneden ne isabet ederse Allah'tandır, başına gelen kötülük ise nefsindendir. Bu manayı görebilmek için şu ayetlere de bakalım.

"De ki: Eğer saparsam ancak nefsimin aleyhine saparım. Eğer doğru yolu bulursam Rabbimin bana vahyettiği şey iledir. Muhakkak ki; O Semi'dir ve Kariyb'dir." (Sebe-50)

İki seçenek var: Sapmak ve doğru yolu bulmak! Bunların nasıl oluştuğu ve o mekanizmayı nasıl ifade etmemiz gerektiği öğretiliyor. Çünkü dünyaya gelen yapı "B" kapsamında düşünmeyi ve konuşmayı bilmez. Bilmediği için ayrıca öğretiliyor. Sahibi onu talibe, muhataba Kur'an ile öğretiyor: Saparsam ancak nefsimin aleyhine saparım. Doğru yolu bulursam Rabbimin bana vahyettiği şey iledir. Sapmak denince ne anlayacağız? Kur'an'ın mesajı ve kriteri bellidir: Saparsam; küfre düşersem demektir, başka bir şey değil! Küfre düşersem, yani bir Seyyie içerisinde olursam nefsimin aleyhine saparım. Bunu Nisa-78 ve 79. ayetlerle ilişkilendirerek söyleyelim: Eğer saparsam ancak kendi nefsimin aleyhine saparım de! Bir yanlış yaparsan, küfre düşersen, küfürle ilgili bir idrak ve fiil içerisinde olursan bu senin nefsinin gereğidir, dünyaya geldiğin zaman aldığın format gereğidir. Senin dünyaya geldiğin, yaşamaya başladığın, "BEN" dediğin ve sahiplendiğin formatın işi saptırmaktır, o başka bir iş yapamaz. O yapı hiçbir zaman seni hidayete er-

diremez. Hidayet Rabbimin vahyettiği şey ile oluşur. Doğru yolu bulması için dünyaya nefsin şerrine bürünerek gelen o yapıya ayrıca bir müdahale gerekiyor. Dünyalı yapının doğruyu fark ve idrak edebilmesi ve o idrakın gereğini yerine getirebilmesi için ayrıca bir müdahale şarttır. Onun imkanlarıyla gayret edersin ama dünyaya gelen format doğruyu yapamaz.

Euzü Billahi mineş şeytanir raciym Bismillahir Rahmanir Rahiym. "Allahu veliyyülleziyne amenü yuhricühüm minez zulumati ilen nur. Velleziyne keferu evliyaühüm'üd tağut'u, yuhricünehüm minen nuri ilez zulumat. Ülaike ashabun nari hüüm fiyhe halidun." Sadakallahul aziym. (El Bakara-257)

Buyuruyor: "B" ile iman edenlerin velisiyim. Onları zulmetten/karanlıktan nura çıkarırım. Dünyaya geldiği hal olan vehmin zulmetinden alır nura çıkarırım. Dünyaya geldiğin formatla yani sendeki imkanlarla kurtulamazsın. Seni dünyaya geldiğin format olan vehmin zulmetinden nura ben çıkarırım. Çünkü Billahi anlamında iman edenin velisiyim. Fiilen küfür halinde olanların evliyası/dostu ise Tağut'tur. Formatı gereği o kapsamda kalıp daim onunla yaşayacak olanların dostu odur. Tağut onları küfrün içine iyice sokan fikirleridir ki, onları nurdan alır karanlıklara çıkarır, onların velisi onları karanlıkta iyice sabitler. Onlar nar ashabıdır ve orada ebedi kalıcıdırlar.

Hadid Suresi'nin ilk on ayeti Hz. Ali radiyallahu anh efendimiz tarafından bize bildirilmiş önemli bir müjdedir: "Eğer kişi Hadid Suresi'nin ilk on ayetini, sonra da Haşr Suresi'nin son ayetlerini okur ve "Ya HU, ya men HU, La ilahe illa HU, ya men HU" diye seslenir de muradı için dua ederse o olur." Bu Hazreti Ali radiyallahu anh'ın önerisidir; Hadid Suresi'nin on ayeti, akşam-sabah okuduğumuz Haşr Suresi son ayetleri ve "Ya HU, ya men HU, La ilahe illa HU, ya men HU" zikri ile muradını söyle, inşaAllah hayırlısıyla olur.

On ayetin dokuzuncusu şöyle bir müjde veriyor:

"O sizi zulmetten nura çıkarmak için apaçık ayetleri kulunun üzerine tenzil edendir. Muhakkak ki; Allah, size Rauf'ur Rahiym'dir." (Hadid-9)

"Allah kimin sadrını İslam'a şerh etti (açtı, genişletti) ise o Rabbinden bir nur üzere değil midir?" (Zümer-22)

Görüyoruz ki, kişinin hidayet idrakına ulaşması, hidayetle ilgili fiiller ortaya koyması dünyaya geldiği yapıyla ilgili değil. Dünyaya gelinen yapı cehennemlik yapıdır, örtücü fiiller üretir. Bu yapının Allah'tan bir müdahale alması gerekiyor. Bu idrakla Nisa-78 ve 79'u daha kolay anlarız: Sana bir hasene isabet ederse Allah'tandır. Çünkü hasene için bir müdahale şart-

tır, Allah'ın merhamet etmesi gerekiyor. Başına bir kötülük gelirse bu senin dünyalık nefsindendir. Yani bir seyyie ile meşgulsen bu senin şerle bürünmüş dünyalık nefsindendir, dünya formu olan Esfele Safiliyn yapındandır, nefsin şerrindendir. Böyle bakınca bir çelişki, bir terslik olur mu?

Nisa-78 İnsan-30'un idrakını ve dilini, Nisa-79 ise İnsan-29'un idrakını ve dilini yansıtıyor. "Dileyen Rabbine bir yol tutar" bir icraat önerir. Hemen peşine gelen İnsan-30 "Dileyen yok, hüküm Allah'ın" diyor. Hüküm noktası cümlesiyle hüküm sonrası yaşanan halin cümlesi farklıdır.

Şimdi gelin Nisa-78'den bir amel çıkaralım. Ayetten öğrendik ki, hasenenin de seyyienin de hükmü Allah'dandır. Bu bilgiden nasıl bir amel çıkarırız? Seyyiden korunmak hasene kapsamında olmak istiyorsunuz, yani örtücü olmak istemiyorsunuz ama bu örtmeme halini size kim verir? Allah! Örtücülüğü kim verir? Allah! Öyleyse örtücülükten kurtulup örtücü olmamayı bir dua ile dile getirip isteyebiliriz; senden sana sığınırım. Efendimizin öğrettiği "senden sana sığınırım" duasının yerini ve önemini fark ettik mi? Bu idrake ulaşınca dua kendiliğinden çıkıyor: "Allahümme inni euzü bi rıdake min sehadike ve bi muafetike min ukubetike ve bi rahmetike min gadabike ve EUZÜ BİKE MİNKE, la uhsiy senaen aleyke ente kema esneyte ala nefsik: Allahım, hoşnutsuzluğundan rızana, cezalandırmandan bağışlamana, gazabından rahmetine, SENDEN SANA sığınırım. Senin kendine olan senan gibi sena etmekten aczimi itiraf ederim." Bu duayı bir de Nisa-78'in mealı ile birleştirerek yapalım: Tüm seyyielerden hasanelere, hasene hükümlerine sığınıyorum; hoşnutsuzluğundan rızana, cezalandırmandan bağışlamana, gazabından rahmetine Senden yine Sana sığınıyorum. Duadaki "Euzü bike minke: Senden sana sığınırım" kısmı hepsini özetliyor.

İki şey çok önemlidir; merhamet istemek ve sığınmak. Merhamet istiyorsun ve sığınyorsun, bu kadar, hep bu. Ne olursa olsun "Allahım merhamet isterim ve sana sığınırım" diyoruz. Meşgul olduğumuz şeyin bir şerrini fark ettik, hemen "Allahım sana sığınırım" diyoruz. Dua budur, bu kadar. Korktuğumuzda, tereddüt ettiğimizde, hep dilimizde bu: Merhamet isterim ya Rabbi, sığınırım ya Rabbi...

Nisa-79'da şu gerçeği gördük: Saparsanız, seyyielerle meşgul olursanız bu sizin dünyaya ait nefsinizin dünyaya gelen nefsin şerri formatındandır. Hükümden sonra uygulama alanındaki görüntü bu: Saparsanız nefsin şerrindendir. Hidayeti bulur Hasene'ye yönelirseniz, bu dünyalık halinize Allah'ın merhametle yönelttiği, vahyettiği bir nurla, bir destekledir. Şimdi bu manayı Efendimiz (SAV)'in öğrettiği hadislerle duaya çevirelim.

“Allahümme rahmetek e ercu, fela tekilniy ila nefsi tarafete aynin ve aslih-liy şe’niy küllehu La ilahe illa Ente: Allahım merhametini umuyorum, beni göz kırpması kadar bile olsa (dünyalık) nefsim e bırakma, her anımı düzelt; La ilahe illa Ente.”

Nisa-79’un öğüdü gereğidir ki, bir seyyie, bir örtücülük oluşursa bu nefsin şerrindendir. Bu durumda nefsin şerrinden Allah’a sığınır, merhamet isteriz. Duayı bir de bu öğüt ile yapalım: Allahümme rahmetek e ercu; Allahım rahmetini umuyor, bekliyorum. Beni göz kırpması kadar bile dünyalık nefsimin haline bırakma. Beni o şer halden çıkar ve her halimi düzelt. İnananların velisi sensin, onları zulmetten alıp nura gark eder, yerleştirirsin. Beni de oradan alıp nura yerleştiriver Allah’ım.

“Allahümme elhimniy rüşdiy ve eizniy min şerri nefsiy: Allahım bana rüştü-mü ilham et, nefsimin şer olacak davranışlarından sana sığınırım.”

Efendimiz (SAV)’in öğrettiği bu yakarış Nisa-79’u içeren idrakın duasıdır.

“Allahümme inna nec’alüke fiy nühurihim ve neuzü bike min şürurihim: Allahım, senin onların karşısına çıkmanı ister, şerlerinden sana sığınırız.”

Çok özel bir yardım istiyoruz. Allahım benim dünyaya gelen halimle yapacağım mücadeleyi benden sen yap. Bu mücadeleyi bende açılacak “B” haline bile bırakma, mücadeleyi benden sen yap. Duadaki “Onlar” tüm örtücülerdir, örtücü ne varsa hepsidir. Hem dünyadaki insan formatının şeytani hali, hem şeytanlıkla görevli İblis’in hali. Tümünün şerrinden sığınıyorsun, onlarla mücadelede Allah’ın çok özel yardımıyla korunuyorsun!

“Allahümme ahricniy min zulümatil vehmi ve ekrimniy bi nuril fehmi: Beni vehmin zulmeti yapıdan çıkariver, bana nurunu ikram ediver Allahım.”

Ekrimniy; ikram et demektir. Çünkü ancak ikramla mümkün. Bu yüzden “Bana bir ikramda bulun, bir anlayış, bir nur ikram et ki, ikramınla oluşacak anlayışla zulmet halinden kurtulayım, çıkayım” diyorsun.

Bu kitapçıktaki paylaşımlar Tanrı İlmi müfredatı kapsamındadır. Bu müfredatla idrakımızı ayetler ve hadisler ışığında bir yere taşımaya çalışıyoruz. Bu müfredatın başladığı nokta Sefa Tepesi’ndeki Tebliğ’dir, oradan başladık. Efendimizin o Tebliği’ni ayet ve hadislerle yükseltmeye, anlamaya ve yaşamaya gayret ediyoruz. Dünyadaki manzarayı tanımaya çalışırken yeri geldikçe işin yöntemlerini de paylaşıyoruz. “Ne dersek, nasıl yaparsak olur?” veya “ne yaparsak olmaz?” gibi cümlelerle anlatmaya çalıştığımız hep birer yöntemdi. O yöntemlere şimdi yenilerini ekleyelim.

Bu işin yolu Lefs-i Levvame'dir. Levvame nefis, dünyaya gelen vehmin zulmeti halinden, nefsin şerrinden kurtulmayı da içeren sürecin ismidir. Başlangıcı zulmetten kurtuluştur. B₀ noktasıyla birlikte Levvame süreci başka bir şekilde devam eder. Ama önce zulmetten, nefsin şerrinden kurtulmak gerekiyor. Bu Nefs-i Levvame'yle başlar. Levvame süreci içerisinde sıkça yapılacak şeylerden birisi her işiniz için "Hangisi doğru?" testidir. Doğru olanı arayacağız, sürekli. "Bu yaptığım dünyaya gelen vehmin zulmeti, nefsin şerri yapıya mı ait?" diye sorgulamak, nefsin şerrine ait olmayan hali aramak bulmak gerekiyor. Bu başarılırsa bir ileri test şudur: Daha doğrusu nedir? "Hangisi doğru veya bu iş doğru mu?" telaşı başarıyla tamamlanmışsa bu başlar. Bu testi yaparken hedefimiz, Billahi anlama ulaşmak için "B" Takdim Formu "BEN" in yapacağı fiilleri yakalamaya çalışmaktır. Hangisi Doğru Testi'nin hedefi budur. Bu testi yaptığınızda çok net fark edersiniz ki doğrularınız çoğalıyor. Sizde öyle değişiklikler olur ki, fark etmemek, hayretle izlememek mümkün değildir. Doğrularınız çoğaldıkça "Hangisi doğru?" sorusu azalır ve "Hangisi efdal, hangisi daha iyi?" sorgusu başlar. Artık bunun çalışmasına geçmek gerekir. İnsanı zulmet çukurundan "Hangisi doğru?" testi çıkarır, o "Hangisi iyi?" çalışmalarıyla yükselir. Doğruyu buldun ama daha iyisine talipsin, daha ilerisini tespit etmek istiyorsun. "Hangisi doğru?" ve "Hangisi daha iyi?" testini uygularken cevapları ilhamla bulursun. Levvame Yol'una girmişsen görürsün ki, ilham ve vahy havuzundasın hep. Zaten o ikram olmazsa bu iş, bu yol olmaz.

-Şems-8. ayette "fücurunu ve takvasını ilham eder" bu mudur?

Elbette. Şems-8'deki o bilgiden sonra 9 ve 10. ayetler nefsin arındıran ve onu örtenin akıbetlerini anlatarak bize bir yöntem, bir yol ve bir hedef gösterir. O ayetleri bu manada düşünürseniz çok güzel açılımlar olur, inşaAllah.

Bütün anlattıklarımız "Varım ve Muhtarım" idrakıyla kendini Allah'a ortak koşan tanrı yapıyı, tanrılık ilanını, ilahlığını ilan edeni tanımak için. Onu tanımak, onunla mücadele etmek ve onu alt etmek için ipuçları. Bu mücadele içerisinde olanın dikkat edeceği önemli şeylerden biri de hayat alırken ve hayat verirken hangi pozisyonda olduğudur? Sizin hayat alan ve hayat veren halleriniz var, bu hallerinizde hangi hale vesilesiniz? Hayat alırken, hayat verirken hangi pozisyonundasınız? Biraz açalım: Siz bir şekilde hayat alıyorsunuz. O hayatı alırken dünyaya gelen formatla alıyorsanız onun karşılığı zor ödenir, hatta ödenemez karşılıklarla karşılaşsınız. Veya bir hayat oluşturuyorsunuz, dünyaya gelen formatınızla hayat oluşturuyorsanız onun da sonu hüsrandır. Günlük yaşantımızdan basit örnekler verelim: Kıl

koparıırken hayat alıyorsun. İlan ettiğin tanrı adına yapıyorsan tanrı hayat almaya başladı demektir. Neticede ona haddi bildirilir! Tırnak kesiyorken hayat alıyorsun, bir böceği öldürdün, hayatını aldın. Hayat alma işine bu derece dikkat etmeliyiz. Hangi işlerinin hayat almak olduğunu ara, o hayatı nasıl dindirdiğini araştır ve bul. Âl'u İmran Suresi 26 ve 27. ayetleri sabah-akşam okuyoruz, “Ölüden canlı/hayat, hayattan ölüm çıkarır” diyoruz. Bu iş bazen sizinle olur. Bir hayatı durduruyorsanız hayattan ölüm çıkarıyorsunuz demektir. Bunu nasıl yaptığınız önemlidir. Nasıl yapıyorsunuz? İlan ettiğiniz tanrıyla mı? Allah muhafaza etsin, eğer öyleyse karşılığı çok korkunçtur. Veya bir ölüden hayat çıkarıyorsunuz. Biz insanların “canlı” anlayışına göre bakalım ama siz “canlı” derken lütfen detaylı düşünün. İnsan gözüyle bakınca kalsiyum, magnezyum, demir gibi elementler canlı değildir. Siz rahimden bir hayat çıkarmıyor musunuz? O canlı bu elementlerden oluşmuş bir canlı değil mi? Size göre siz cansızdan/ölüden hayat oluşturdunuz, vesile oldunuz. Mesela bir şeyler yiyerek kendinizde yeni hücreler oluşturunuz. Hücre oluştururken tanrılık iddiasında bulunanın idrakıyla mı, yoksa Biiznillah mı oluşturunuz? Eğer dünyaya gelen tanrılık iddiasındaki yapının idrakıyla oluşturunuz, o hücrelere ibadet ağır gelir, zor gelir. Yapamaz, anlayamaz, kavrayamaz. Çünkü o hücrelerin görevi isyan etmektir. Suyu ilgili yapılan deneyleri görüyor, okuyorsunuz. Suyu bakışınız, niyetiniz, düşünceniz su moleküllerini değiştiriyor. İdrakınızla su molekülleri değişiyor da hücrelerinizin halleri niye değişmesin? Eğer küfür idrakla yiyip içiyorsanız meydana gelen hücreler küfür yapıdır. O yapıyla nasıl baş edersiniz? Elbette ona salât ağır gelir. Ve elbette ona hep başka şeyler cazip gelir! Demek ki, hayat alırken ve hayat verirkenki idrak çok önemlidir. Öyleyse oluşturulan hücrelere, doğan çocuklara dikkat etmek lazım. Oluşacak hayatın “Allah adına” olmasına dikkat etmek lazım. Bunun bir yolunu bulacaksınız.

Kendini Hissetme Duygusu’nu kendinizde iyi inceleyin. Bir kenara çekilip “kendim” dediğiniz dünyaya gelen yapıyı izleyin. Onu film izler gibi izleyebilirsiniz. İzlerseniz, ona; “Demek ben senin içine girip sen oluyordum ha” dersiniz. Kimin rolünü yüklendiğinize hayret edersiniz. Cazibesi, hevesleri, merakları neymiş izleyin. Onu cezbeden, heveslendiren, merakını celbeden şeyler çok farklıdır! Siz onların peşindesiniz, benim hevesim, benim merakım diye onları yapmakla meşgulsünüz. Çünkü hücreleriniz ona meyilliler!

“BEN” ile kurulan cümlelerinize dikkat edin, BEN’li cümlelerin sayısı çoktur. Özne gizli olabilir, “BEN” gözüküyor olabilir. Günlük konuşmalarda öznesi BEN olan cümlelerde şuna çok dikkat edelim: O cümleyi dünyalık

nefs mi kuruyor, o onun kurduğu bir cümle mi? Dikkat edin, ona kesinlikle cümle kurdurmayın! Cümlelerini engellerseniz o kadar bunalır, o kadar sıkılır ki, sizi terk eder gider. Onun en hoşlandığı şey konuşmaktır. Konuştukça var olur. Onu konuşturmazsanız sizi terk eder. Bu yüzden iki “BEN”i fark edin, dünyalık olanla cümle kurmayın. Onu nasıl fark edeceğimizi ve dilini nasıl keseceğimizi çok anlattık. Yapımızda var olan merak özelliği ile o yapının kurduğu cümleler arasında bir ilişki vardır. Merak insana tefekkür etsin diye verilmesine rağmen Allah’ı hiç düşünmez. Hep insanlar... İnsanı merak ettiğinin binde biri kadar Allah’ı merak etse, kurtulacak belki! Ama tanrı hep insanları merak ediyor. Böyle olunca merak yeteneğiyle cümle kuran dünyaya gelen küfür yapınız oluyor. Konuşurken de, düşünürken de dünyaya gelen küfür yapı kendi merakına yönelik cümleler kuruyor. Onu konuşturmayacaksınız. Dikkat et, ona konuşma fırsatı verme!

İlişkilerinize dikkat edin, insanlarla ilişkilerinizi düzenleyen kim? Kişilere bakışını, o bakış halini kim ayarlıyor? İşyerindeki çalışanlardan birisi amiri tanımasa, önünü iliklemese, yanından geçerken selam vermese kara listeye alınır, ona göre ilişki ve muamele görür. Karşılaştığında hesabını sorar, ilişkilerinde hep onu hissettirir. Kişi yaptığıının farkında değilse amirin niye öyle davrandığını bir türlü anlayamaz. O amirin ilişkilerini böyle düzenleyen kim? Dünyaya gelen kâfir yapısı! Sizin ilişkilerinizi kim düzenliyor bir bakın. Kafir yapıysa ona fırsat vermeyin, onun ilişki düzenlemesine özellikle izin vermeyin. İlişkilerinizi o yönetirse, insanların size olan muamelelerine göre davranmaya başlarsınız. Sesinizin tonu bile ona göre ayarlanır. Bu hal tanrılığı en çok kuvvetlendiren şeylerdendir. Bu yüzden Ehlullah ipucu verir; veliler için, ona hakaret edenle iltifat eden birdir. Onlar ilişki ve davranışını muhatabın davranışına göre belirlemez. Çünkü o, tanrılık iddiasından, örtücülükten geri dönüşsüz kurtulmuştur.

Affetme bu yolda çok önemlidir. Hayatın içerisinde arkadaşlıklarınızın, ilişkilerinizin arasında öyle gizli affetmedikleriniz, affedemedikleriniz vardır ki, bir türlü affedemezsiniz. Ama Allah’ın sizi affetmesini istersiniz! Allah’ın karşısına geçer, “Allahım ben günahkâr kulunum, sen affet” diye yalvarırsınız. Ama sen kimseyi affetmiyorsun! Yapmadığın bir muamelenin sana yapılmasını istiyorsun. Önemli bir ipucu vereyim, yapmadığınız bir muamele belki size yapılmayacaktır. Yapılmasını istediğiniz muamelenin kilidini siz açacaksınız, yaşarken. Vücudunuzdaki kâfir “BEN”, sizdeki kafir yapı o kildin açılmaması için mücadele eder, uğraşır. O sizinle böyle savaşıyorken siz onunla mücadele etmeyecek misiniz?

Bir başka hayati nokta plan yapmakla ilgilidir. Önünüzdeki birkaç gün tatil, öğrenci ve memurlar izinli, takvime bakıyorsunuz, orayı değerlendireceksiniz. Veya gün içerisinde müsait zamanlarınız var, oraya bir plan yapıyorsunuz. Dikkat edin o planı kim yapıyor, o işi kim planlıyor? O müsait zaman için plan yapan sizin vücudunuzdaki kâfir “BEN” mi, hidayete talib “BEN” mi? Hidayete talib “BEN” müsait zamanları için cehennemlik ameller planlamaz. Sizde plan yapma işini kim ele geçirmiş, bir bakın.

Yaşantında seni motive eden şeylerle ilgili de bir test yapalım. Adrenalin cehennemlik amelleri görünce mi yükseliyor, cennete ait amelleri görünce mi? Hangisi heyecan verici? Motivasyon kimde, vücudun yönetimi kimde?

Zayıf, zorda, çaresizken kendine bir bak, bir de her işin yolunda gidiyor-ken nasılsın, o anına bak. Kendini güçlü hissediyorken sende davranan kim, zayıf düştüğünde kim davranıyor? İmkânların zorlandığında, sesin biraz kısıldığında nasılsın, ne yapıyorsun? Bir bak, tanrıyı çok rahat yakalayacaksın.

“Ameller niyetlere göredir” ifadesini bir iki cümleyle açalım. Bu cümleyi okuyunca insanlar yanılırlar. Bu hüküm insanlar için değildir, Allah içindir. “Ameller niyetlere göredir”i insan uygularsa cennete biraz zor gider. Çünkü kişi bu cümleyi yanlış yorumlarsa aklı rafa kaldırır, iyi niyete sığmaz. Sonuç? İyi niyetle ve güler yüzle cehenneme gidiş. “Ameller niyetlere göredir” hükmü Allah için geçerlidir. Bir örnekle açalım, bir mübarek dostumla konuşurken oluşan bir örneği vereyim. Kariyer sırasında bir hocamız vardı. Yeni asistanız, her hocadan bir şey öğrenmeye çalışıyoruz, o da bir şey öğretiyor. Bana demişti ki, kitap okurken önemli yerlerin sakın altını çizme. Neden hocam, dedim. Bir başkası da görür öğrenir. Altını çizip kimseye ipucu verme, o da fark eder dedi. Gülüp geçtik. Bu espriyi o dostuma anlatmıştım, “Ben de kitap çizmeyi sevmem” dedi. O kitap çizmeyi sevmez, ben de çizmem. Gelin şimdi kitap çizmeme fiiline bir bakalım. Bir kitaba baktık, hiç çizilmemiş. Bu “Doğruları başkası da görür, öğrenir” düşüncesiyle çizilmemiş bir kitap olsun. Bir kitapla daha karşılaştık, çizili değil. Bu da “Notumu başka yere alayım kitap temiz dursun, başkası da tertemiz yararlansın, onun zihnini, estetiğini bozmayayım” diye çizmeyenin kitabı olsun. Bu da çizmedi, çünkü temiz saklamayı seviyor. İki kitaba da baktınız, ikisine de kitap çizilmemiş notunu verdiniz. İnsanın yapacağı ancak budur, niye çizilmediği onun işi değildir! İnsan nasıl niyetlere göre not versin? Kitabın çizilmeme sebebi ikisinde farklı ama insan bu sebeplere göre nasıl not verebilir? Nasıl kanıtlayabilir, nasıl bilebilir? Onun bakacağı amellerdir, o amele bakar. Demek ki, ameller niyetlere göredir hükmü Allah için. Sen bakıp “çizilmemiş” diye ikisine de tam puan

verirsin ama ikisi farklı. İşte o farkın muamelesi Allah'a aittir. Senin zihninden geçeni, kalbini, nefsini, idrakını, sadrında olanı, içini dışını, her şeyini Allah Aliym'dir, bilir. Ama bizimki gibi bir bilme değildir. Günümüzde bazı feth-i zulmani sahibi kişiler düşündüğünüz şeyi biliyor, gafiller de bunu önemli sanıp alkışlıyor. Diyelim bildi, ne olacak? İkisi de cehenneme gidecek. Karşıdakinin ne düşündüğünü bilene de orada yer var. Oraya gittikten sonra ne fark eder? Bir insan da senin zihninden geçenleri veya başka şeyleri bilebiliyor. Ama Aliymün Bizati's sudur olan Allah öyle değildir. "B"yi anlamada bir ipucunu verelim: Bir şeyin önünde "B" varsa mana farklı olur denir. Allah Aliymün Bizati's sudur'dur. "B" olarak Aliym'dir, "B" olarak Semi'dir, "B" olarak Basir'dir. Aliymün Bizati's sudur; onda Allah bilir demektir. Allah onda o olarak, bu düşünceyi hem söyleyen hem dinleyen hem bilen olarak bilir. Allah kulun niyetini Aliymün Bizati's sudur olarak bildiği için ameli ona göre değerlendirir, bu yüzden ameller niyetlere göredir. Bu cümleyi bir kişi ancak kendi niyetini kontrol etmede kullanabilir.

Bu yolda gayret edenin dikkat etmesi gereken bir cümle var, "Sen aslında bu görünen değilsin." Bu cümle insanları cezbeder. Dikkat edin, tasavvufa başlarken sizi cezbeden cümlelerin sonra değişmesi gerekiyor. Değişmiyorsa ilerleyemiyorsunuz demektir. Başlangıçta sizi tasavvufa çeken cümleler aslında tanrısal cümlelerdir, hepsinin değişmesi lazım. Çok müthiş bir idrakla tasavvufa yöneldiğinizi sanmayın, tanrısal cazibelerle bu yola düştünüz. "Sen aslında o görünen değilsin" cümlesi de tanrısal bir mana içerir, "Demek ki ben müthişim" demektir. Kudret hevesini fark edin. "Ben bu "BEN" değilim. Zaten çok önemli olduğumu, bende gizli bir şeyin olduğunu hissediyordum" bakışı düşülen bir tuzaktır. Tuzağı gör! Hala tanrı var ve o daha kutsal olmak istiyor. Dünyaya gelen kâfir hal statüsünü daha kutsal, daha güçlü kılmak istiyor. "Sen o gördüğün değilsin, o seni taşıyan bir şey, sen O'sun, sen aslında..." demek istiyor. Zulmani Benlik sapasağlam duruyor ama görünen sen değilsin havasındasın, fark et! Sendeki zulmani benlik SEN duygusunu, tanrısal BEN duygusunu daha kutsal bir yere koydu. Tasavvuf adı altında kendini yücelmiş zanneden general tanrılar böyle oluşur. "Ben aslında kimim biliyor musun? Bende konuşan kim? Bende bunu söyleyenden haberin var mı?" diyen ulu kişiler böyle çıkar. O cümleye dikkat edin.

Buhari, Müslim, Ebu Davud ve Tirmizi'de bulunan bu hadisi Hz. Aişe radiyallahu anıh validemiz anlatıyor: "Ben Rasulullah (SAV) i ciddi bir şekilde, küçük dili görünecek derecede gülerken görmedim. Sadece tebessüm ederdi." Hadis bize "Efendimiz nasıl gülüyor"u anlatıyor. Hadisin Buhari'de konumuzla ilgili bir devamı var: Aişe validemiz anlatıyor: Rasulullah sallal-

lahu aleyhi vesellem bir bulut görecek olsa yüzü değişirdi. Ben bir seferinde sordum: Ey Allah'ın Rasulü, halk bir bulut görecek olsa yağmur getirebilir ümidiyle sevinir. Bir bulut gördüğünde seninse üzüldüğünü yüzünden okuyorum, sebebi nedir? Bana şu cevabı verdi: "Ey Aişe, bu gelen bulutta bir azab bulunmadığı hususunda bana kim teminat verebilir? Nitekim geçmişte bir kavim rüzgârla azaba uğratılmıştır. O kavim azabı gördükleri vakit; bu bize yağmur getiren bir buluttur demişlerdi." (Hadis)

Dikkat edin, bu hâli yaşayan Rasulullah! Lütfen halini tahayyül edin, zihninizde canlandırmaya çalışın. Allah'ın Rasulü bir bulut görüyor ve o bulutu görünce bacakları titriyor, korkuyor. Kavmime bir azab geliyorsa diye korkuyor ve bu hali yüzünden belli oluyor. "Halk yağmur geliyor diye sevinir, neden korkuyorsun?" denince bir kavmin böyle yok olduğunu hatırlatıyor ve korkuyor. Günlük yaşantıdaki bir Rasulün halini tahayyül etmeye çalışıyoruz. Onun normal yaşantıdaki halini, korku halini anlamaya çalışıyoruz.

Aynı hadisin Müslim'de bir teferruatı var. Hazreti Aişe radiyallahu anh anlatıyor: "Şiddetli bir rüzgâr estiğinde Rasulullah sallallahu aleyhi vesellem; "Allahım, senden bunun hayrını, bunda bulunanın hayrını, bununla gönderilenin hayrını diliyorum. Bunun şerrinden, bunda bulunanın şerrinden, bununla gönderilenin şerrinden sana sığınıyorum" derdi. Hava bulutlandığı vakit rengi değişir, girer çıkar, gider gelirdi. Yağmur yağınca da rahatlardı. Bunu O'nun yüzünden anlardım." (Hadis)

"Vaktaki, onu vadilerine istikbal etmiş geniş bir bulut olarak gördüklerinde dediler ki; "Bu bize yağmur indirecek bir buluttur." Hayır, o kendisini acele istediğinizdir. O içinde elim bir azab olan rüzgârdır." (Ahkaf-24)

Ayeti gördünüz. Kur'an'ın özünü yaşayan, ayetler zihninde sürekli canlı duran Rasulullah'ın yaşadığı bu tedirginliği, bir rüzgârda, bir bulutta yaşadığı korkuyu ve Allah'a sığınıışı da gördünüz.

Hz. Enes (RA) anlatıyor: Rasulullah (SAV) buyurdular: "Şurası muhakkak ki, Allah hakkında benim korkutulduğum kadar kimse korkutulmamıştır. Allah yolunda bana çektirilen eziyet kadar kimseye eziyet çektirilmemiştir. Zaman olmuştur, otuz gün ve otuz gecelik bir ay boyu Bilal ile benim yiyeceğim, Bilal'in koltuğunun altına sıkışacak miktarı geçmemiştir." (Hadis)

Abdullah İbni Mes'ud radiyallahu anh anlatıyor. Rasulullah (SAV) buyurdular: "Sinek başı kadar bile olsa gözünden Allah korkusuyla yaş çıkan ve bu yaş yanak yumrusuna değecek kadar akan hiçbir mü'min kul yoktur ki, Allah onu ateşe haram etmesin." (Hadis)

“... O halde onlardan korkup çekinmeyin, Benden korkup çekinin ki, sizin üzerinizdeki nimetimi tamamlayayım. Ve umulur ki (bu sayede ideal olan hidayete ulaşsınız) hidayet olunursunuz.” (El Bakara-150)

Hız. Enes radiyallahu anı anlatıyor: Rasulullah (SAV) ölmek üzere olan bir gencin yanına girmişti, hemen sordu: “Kendini nasıl buluyorsun? Ölüm anındaki durumun, halin, duyguların nedir? “Ey Allah’ın Rasulü, Allah’tan ümidim var, ancak günahlarımdan korkuyorum” diye cevap verdi. Rasulullah (SAV) bunun üzerine şu açıklamayı yaptı: “Bu durumda olan bir kulun kalbinde ümit ve korku birleşti mi Allah o kulun ümit ettiğı şeyi mutlaka verir ve korktuğı şeyden onu emin kılar.” (Hadis)

Bu olay, o gencin ölmeye yakın haliyle, ölmeye yakın haldeki kişinin idrakıyla ilgilidir. İdrakımızın tamamen elimizden sıyrılacağı o korkunç anı düşünebilmek için yaşarken havf ve reca diye bilinen ümit ve korkuyu birlikte ve yüksek tutabilmenin, yaşayabilmenin antrenmanını çok yapmak lazım.

Ebu Hureyre radiyallahu anı anlatıyor: Rasulullah (SAV) buyurdu ki: “Mü’min Allah indindeki ukubeti bilseydi cennetten ümidini keserdi. Kâfir Allah’ın rahmetini bilseydi cennetten ümidini kesmezdi.” (Hadis)

Ebu Zerr radiyallahu anı anlatıyor. Rasulullah sallallahu aleyhi vesellem buyurdular: “Ben sizin görmediğinizi görür, işitmediğinizi işitirim. Nitekim sema uğuldadı, uğuldamak da ona Hakk oldu. Semada dört parmak sığacak boş yer yoktur, her tarafta Allah’a secde için alnını koymuş bir melek vardır. Allah’a yemin olsun, benim bildiğimi siz bilseydiniz az güler çok ağlardınız. Yataklarda kadınlarla telezzüz etmez, yollara çöllere dökülür, belanızı def etmesi için Allah’a yalvar yakar olurdunuz.” (Hadis)

Hadis rivayeti yapan kişi hadisi işitince bir fikir beyan ederse hadis dilinde ona İdrac deniyor. Ebu Zerr burada bir idracta bulunuyor. Efendimiz (SAV) “Bildiklerimi bilseydiniz az güler çok ağlardınız, dağlara çöllere koşar, merhamet merhamet diye bağırdınız” deyince kendisine demiş ki; keşke sökül en bir ağaç olsaydım! Bunu Rasulullah’tan dinlemenin nasıl bir şey olduğunu hissetmeye çalışın. Bizzat Bilen’den dinlemek nasıl bir etki oluşturuyor? Öyle Bilen ki, bildiğini de yaşayan. Olayı yaşayan birinden dinlediğı zaman insan böyle korkuyor. Ebu Zerr radiyallahu anı insan olmanın sorumluluğundan, cehennemi atlatamamaktan o kadar korkmuş ki, bu sorumluluğı yaşayan bir insan olacağıma, sökülüp atılan bir ağaç olsaydım diyor.

“Doğrusu biz sizi yakın bir azab ile uyardık. O gün kişi ellerinin ne takdim ettiğine bakar ve kâfir olan şöyle der: Keşke toprak olsaydım!” (Nebe-40)

İkinci salâtından sonra okuması sevap diye bildiğimiz Nebe Suresi'nin 40. ayetinden anlıyoruz ki, hatalar için geri dönüşün olmadığı o zor günü yaşayan “Keşke toprak olsaydım” diyecek. Ama o temenni geçersizdir. Mü'minün-100, “Bu onların geçersiz görüşüdür” buyurur. Ebu Zerr yaşarken onun benzerini söylüyor: “Keşke sökülen bir ağaç olsaydım.” Yaşarken bunu söylemiş olmak sonraki hayat için size çok önemli fırsatlar getirir.

“Allah size kendisine karşı ürperti içerisinde bulunmanızı emreder.” (Al'u İmran-30)

Bu ayeti 24 saat yaşayabilmek lazım, onun antrenmanını yapmak lazım. Hele ki salâta bu hali mutlaka yaşayabilmek lazım. Efendimizin “Benim bildiklerimi bilseydiniz merhamet merhamet diye koşar yalvarırdınız” hadisindeki halin düşüncesiyle salâta olmak lazım. Sanki dağ tepe gittiniz, her şeyi unuttunuz, “merhamet merhamet” diye yalvaran halinizle salâttasınız. Böyle durmak gerekir! Böyle durduğunuzda aklınıza başka bir şeyin gelmesi mümkün değildir. “Salâttayken aklıma bir sürü şey geliyor” diyorsan az korkuyorsun! Az korktuğun için, yeterince korkmadığın için, Allah'ı korkundan çok sevdiğini sandığın için öyle! Çok seviyor, az korkuyorsun. Allah'ı O'ndan korkmadan seven sizin tanrısal yanınızdır. Allah'tan önce korkulur, hem de öyle korkulur ki. İnsan Allah'ı sevmez, Allah insanı sever. İnsan ancak Allah'tan korkar, özellikle tasavvufta. Dikkat edin, tasavvufta ilgilenenleri rehavete düşüren “Allah'la aramı düzelttim, biz işi sevgiyle hallettik” tuzaklarına düşmeyin. Korkacaksınız, titreyeceksiniz daima! Daima! Bakın Rasul nasıl korkuyor! Bir bulut gördüğü zaman korkuyor, bir rüzgâr gördüğü zaman korkuyor. Bu zat Rasulullah! Rasulullah korkuyor! Öyleyse korkmayı öğrenmek şarttır! Korkmayı öğrenip sürekli titreyeni Allah sever ve sevdiğini ona hissettirir. Onu hisseden Allah'ı sever. Sevdiğini sana hissettirmesi senin Allah'ı sevmendir. Kuldaki Allah sevgisi Allah'ın onu sevdiğini hissetmesidir. Bu ancak Allah'tan korkmakla olur. Ve dikkat edin, Allah'tan korkmayı başaramayan Efendimiz'in tebliğini anlayamaz! Bu konuda Efendimiz'e açık uyarı vardır. Yasin-11; “Sen ancak Zikr'e tabi olanları ve Rahmandan haşyet duyanları uyarabilirsin.” Sen beni sevenleri uyarabilirsin demiyor. Hadiste geçmişti, Allah sevgisiyle gözünden yaş akan demiyor, “Allah korkusuyla gözünüzden akan yaş indimde çok önemlidir” diyor. Demek ki, insan Allah'ı sevmeyi beceremez, insan ancak Allah'tan korkar. Öyle korkar ki Allah onu sever. Sevince sevgisini kulu bilsin, hissetsin ister, onu hissedecek hali kula verir, lutfeder, o hali bahşeder. O nasıl bir haldir ki, ona dayanabilmek kolay mıdır ki? O hal kula gelip de kul Allah'ın kendisini sevdiğini hissedince

onda “Allah’ı seviyorum” düşüncesi oluşur. Kulun Allah’ı sevdiğini düşünmesi Allah’ın onu sevmesidir. Âl’u İmran-30, bizde bu halin oluşması için sesleniyor; Allah kendisine karşı ürperti içerisinde bulunmanızı emreder.

Mü’minun Suresi 60. ayeti ve onunla ilgili bir hadisi tefekkür edeceğiz ama altındaki ve üstündeki ayetlerle ilişki kurarak anlamaya çalışalım.

“Onlar ki, Rablerinin haşyetinden titreyenlerdir. Ve onlar ki, Rablerinin ayetlerine iman edenlerdir. Ve onlar ki, Rablerine ortak koşmayanlardır. Ve onlar ki, verdiklerini “Rablerine rücu’ edecekler” diye kalbleri korkuyor oldukları halde verirler. İşte onlar Hayrat’ta müsaraat edenlerdir (Hayrat’ta öne geçenlerdir).” (Mü’minun; 57-61)

Mu’minun-60 ile ilgili hadisi göreceğiz. Ama önce şu ayet: “Onlar verdiklerini Rablerine rücu edecekler diye kalbleri korkuyor olduğu halde verirler.”

Hazreti Aişe validemiz radiyallahu anh buyuruyorlar: “Mü’minun Suresi 60. ayet nazil olunca Rasulullah’a sordum: Ayette zikredilenler, zina etmek, hırsızlık yapmak ve içki içmek gibi haramlardan irtikab edenler midir, yani bu işle meşgul olanlar mıdır? Rasulullah buyurdu: “Hayır ya Aişe, onlar salât ikame edip, oruç tutup, sadaka verdiği halde kabul olup olmadığı endişesiyle tir tir titreyenlerdir.” Nasıl bir şans! Eşi Rasulullah’a soruyor. Rasulullah’ın açıkladığı ürpertiye duymak Allah’ın lütfuyla, hayrlısıyla kolaylaşır inşaAllah.

Beş vakit salâtımız için şu testi yapalım; “Acaba kabul olacak mı?” diye titreyen bir halle salâтта mıyız? “Onların salâtları yüzlerine çarpılır” sınıfında mıyım diye korkuyor muyuz? Allah muhafaza buyursun, değildir inşaAllah, ama bu korkuyla mıyız? “Acaba kabul olacak mı?” diye titriyor muyuz? Bu testi uygulamaya devam ederseniz size çok güzel bir hayat oluşur inşaAllah. Salâtı seccadeye mahkûm etmez de hayata ikame edersen, öyle yaşıyor hale gelirsən o zaman uyurken korkarsın, uyanınca korkarsın, yürürken korkar, otururken korkarsın, yatarken korkarsın, yerken korkarsın, konuşurken korkarsın, dinlerken korkarsın. Hep korkarsın. Öyle miyiz acaba?

“(O’nun yarattığı) hers (ekin, mahsul, ürün)den ve en’amdan (hayvanattan) Allah’a bir pay ayırdılar. Kendi zanlarınca şöyle dediler: “Bu Allah’ın, bu da ortak koştuklarımızındır.” Oysa ortak koştukları için olan Allah’a vasıl olmaz. Ama Allah için olan onların ortak koştuklarına ulaşır. Ne kötü hüküm veriyorlar!” (En’am-136)

Ayette örtücü yapı suçlanıyor, o yapıda olan suçlanıyor. Onlar bir hüküm veriyor, ayet “Ne kötü hüküm veriyorlar” diyor. Çünkü verdiği hüküm

geçersiz! Neden? Tanrılığını ilan etmiş sahte/örtücü ilah hüküm verdiği için! Onun verdiği hükümler karşılıksız ve geçersizdir, boştur! Karşılıksız demek, sonu hüsrana demektir. Allah'ın yarattığı ve verdiği ürünlerden kendince dağıtıyor, pay ediyor ama "Bu Allah içindir, bu da ortakları içindir" diyerek dağıtıyor. Bu hali güncelleyin. O dönemde zahiri putları bulunduğu için kişiler Allah'a ve putlara yöneliyor, putları vasıtasıyla Allah'a ulaşacaklarına inanıyorlar. Bu inanç içerisinde ürün neyse, ne olursa onu pay ediyor. Ayette "ekin ve hayvanat" geçiyor ama geniş manada baktığınızda onun içine her türlü davranış girer. Ürünü, davranışlarını ve yaşantısını "Şu Allah için, bu da ilahlar için" deyip dağıtıyor. Kendi zanlarına göre böyle yapıyorlar ama ortak koştukları için yaptıkları Allah'a vasıl olmaz. Çünkü bu onların geçersiz zannı. "Onları zannları mahvetti" ayetinde uyarıldığımız mahveden zann bu zandır. Hüküm böyle, ortak koşulanlar için yaptıkları Allah'a vasıl olmaz. Ortak koşuyor olarak neyi vermişseniz o Allah'a ulaşmaz; Allah indinde onun bir değeri yoktur, Allah onu değerlendirmez, kıymete almaz! "Allah için" dediğiniz kısım da ortak koştuklarınızadır. Allah buyuruyor: Böyle düşünmeleri nedeniyle ne kötü hüküm veriyorlar! Eğer siz bir ürünü böler ve bölerken de "bu Allah rızası için, bu da diğerlerinin rızası için" derse- niz ortak koştuklarınız için yaptığınız hayır Allah indinde değer bulmaz! Allah için ayırdığınızı da Allah o ortak koştuğunuza verir, hepsi o tarafa gider. Allah rızasını bölerseniz böyle olur. Neyi Allah'a ortak koşarak bölmüşseniz Allah için yaptığınızı sandıklarınız da oraya gider. Ortağı için yaptığınız da, Allah için yaptığınız da değerlendirilmez.

"Muhakkak ki, Allah şöyle buyurdu: Ben ortağın en hayırlısıyım. Her kim benimle beraber bir ortak koşarsa ortak koştuğu şey ortağıma aittir, onu ortağıma bırakırım. Ey insanlar amellerinizi Allah'a halis kılınız. Çünkü Allah ancak kendisi için halis olarak yapılanı kabul eder. "Bu Allah için, bu da rahim için" demeyin, onlardan Allah için bir şey olmaz. "Bu Allah için ve bu da sizin yüzünüz/hatırınız için demeyin." (Hadis)

Rasulullah açıklamasına göre, kim Allah ile beraber bir ortak koşarsa, ortak koştuğu şey ortağına aittir. Neden "ortak" denmiş? "Kim benimle beraber bir ortak koşarsa"nın manası nedir? Bu manayı tam kaynağında çöze- bilmek için şöyle düşünelim; ben Allah'a neyi ortak koşuyorum? Varlığımı! Bunu dediğinizde bütün işleri, ciltlerle kitap yazılmış meselelerin hepsini çözersiniz. Ana konu, esas iş budur. Ciltlere sığmayan maddelerin hepsi bu- radadır: Kendi varlığını ortak koşmak! "Varım ve Muhtarım" diyerek varlık

iddia etmek, onu Allah'a ortak koşmak! Hep bu. Hadis'e bu bilinçle bakalım, kim benimle beraber bir ortak koşarsa: Yani kim hem bana inanıyor hem de "Varım ve Muhtarım" diyerek varlığını ortak yapıyorsa ortak koştuğu ortağıma aittir, onu ortağıma bırakırım. Eğer benim rızam için bir şey yaptığını söylüyorsa ve varlığını da bana ortak koşuyorsa, bana yaptığını da ona veririm, bana bir şey gelmez! "Allah böyle buyurdu" diyor Rasulullah (SAV). Ve anlayalım diye açıklamaya devam ediyor: Ey insanlar amellerinizi Allah'a halis kılın. Çünkü Allah ancak kendisi için halis olarak yapılanı kabul eder.

"Kabul eder" ifadesi çok önemli bir tanımdır. Kabul'le ilgili iki husus var. Önceki tefekkür paylaşımında Kurban'dan bahsederken; Âdem ve oğullarını örnek veren ayeti gördük. Kurbanı kabul edilen şöyle demişti: Allah muttakilerden kabul eder. Demek ki, bir şeyin kabul görmesinin şartlarından birisi müttaki olmaktır. Müttaki Nefs-i Levvame'de bulunanların tamamının ortak ismidir, Billahi anlamında iman edendir, "Allahım, var görünüşümü bile sana eş ve ortak koşmuyorum" diyendir, böyle yaşıyandır, böyle yaşamaya çalışandır. Dikkat edin "Varlığımı" demiyor, çünkü artık o yok! Var görünüşünü eş ve ortak koşmadan iman ediyor! Böyle iman edip o imanın gereklerine göre fiiller ortaya koyan muttakidir ve Allah ancak onlardan kabul eder. Hadisin son kısmında kabul için ikinci bir kural var: Ey insanlar amellerinizi Allah'a halis kılın. Allah ancak kendisi için halis olanı kabul eder.

Hadis bir uyarı ile devam ediyor: "Bu Allah için, bu da rahiym için" demeyin. Onlardan Allah için bir şey olmaz." Rahiym akrabalıktır, kan bağıdır. Efendimiz o günkü grubun anlayabilmesi için o anki yaşantıya bir örnek veriyor. Bir şey yaparken, "bu Allah için, bu da akrabalarımız için" demeyin. O rahiym için, yalnızca akrabalarınız için olur. İşi, yaşantıyı, ürünü ikiye böldüğünüz için o Allah'a ulaşmaz. Akrabalara akrabalık için vermek ortaklık kabul ediliyor. Yalnızca Allah için ver! Hadisten anlamamız gereken çok önemli şey Allah'a ortak koşmanın yalnızca zahiri putlarla ilişkili olmadığıdır. Efendimiz (SAV) bunu anlatırken dinleyenlerin zahiri putları yoktu. Onlara; "Şu da akrabalarım için dersiniz bu halis olmaz, Allah Rızası'na girmez, yalnız akrabalar için olur" diyor. "Bu hem Allah için hem de hatırınız için" demeyin" vurgusunu şu örnekle daha iyi anlarız. İř daha zihni, daha anlaşılır olur inşaAllah: Ziyarete gittiğiniz kişiye "Size Allah için geldim ama sizi çok sevdiğim için sizin hatırıma geldim" demeyin. O hatır için olur, boşa gider.

Son ayetleri ve hadisi, bir iş Allah rızası için nasıl yapılrı kavrayabilmek için, bizde o açılımın olması için tefekkür etmeye çalıştık. Allah rızası için bir

şey yaparken yanına ne getirirseniz, yani o tanrı ne düşünürse o Allah rızasını bozar. O zaten hep Allah Rızası'nı bozmak için iş yapar. Çünkü o Allah Rızası'nı bozmak için yaşıyor. İnşaAllah bir duayla noktalayalım.

Eüzü Billahi mineş şeytanir raciym Bismillahir Rahmanir Rahiym Elhamdülillahi rabbil alemin. Ya HU, ya men HU, La ilahe illa HU; ya men HU;

Allahümme eslemtü nefsiy ileyke ve veccehtü vechiy ileyke ve fevvedtü emriy ileyke ve elce'tü zahriy ileyke, rağbeten ve rahbeten ileyke, la melcee ve la mencee minke illa ileyke, amentü bi kitabikelleziy enzelte ve nebiyyi-kelleziy erselte.

Semi'na ve eta'na, Semi'na ve eta'na, Semi'na ve eta'na gufraneke Rabbe-na ve ileykel masıyr.

Allahümme ENTE RABBİY, La ilahe illa ente halakteniy ve ene abdüke ve ene ala ahdike ve va'dike mesteta'tü, eüzü bike min şerri ma sana'tü ebûü leke bi ni'metike aleyye ve ebûü bi zenbi, fağfirliy zünubi feinnehu layağfiruz zünube illa ente, Birahmetike ya Erhamer rahimiyın.

Ve lekel utba hatta terda...

Ve la havle ve la kuvvete illa bike...

Sübthaneke Allahümme ve Bihamdike estağfiruke ve etübü ileyke.

La ilahe illa ente Subhâneke inniy küntü minez zalimin.

Rabbi inniy zalemtü nefsiy zulmen kebiyran ve layağfiruz zünube illa ente, fağfirliy mağfiraten min indike verhamniy, inneke entel Gafurur Rahiym ve Tevvabur Rahiym.

Allahümmağfirliy hadiyetiy ve cehliy ve israfiy fi emriy ve ma ente a'lemü bihi minniy.

Allahümmağfirliy hezli ve ciddiye ve hataiy ve amdiye ve küllü zalike ıdniy.

Allahümmağfirliy zenbiy küllehu ve dikkahu ve cillehu ve evvelehu ve ahirahu ve alaniyetehu ve sırrahu.

Allahümme inni eüzü bike en üşrike bike şey'en ve ene a'lemü ve estağfiruke lima la a'lem, inneke entel Allâmul ğuyub.

Eşhedü en La ilahe illallahül Ehadüs Samedüllezi lemyelid ve lemyûled ve lemyekün lehu küfüven Ehad. Ala hazihîş şahadeti nahya ve aleyha nemütü ve aleyha nüb'asü inşaAllah.

Ya HU, ya men HU, la ilahe İlla HU; ya men HU;

Allahım, inanan din kardeşlerimizin hastalarına acil şifa, dertlerine acil deva, borçlularına acil eda, yolcularına acil selametlik, işsizlerine acil iş, gelir-sizlerine acil gelir; hayrlısıyla, lütfunla, onlara çok kolay olacak şekilde lütfen lufteyleyiver. Ey Allahım, Ya Zel Celali vel İkram, ihsan ediver, nasib ediver.

Allahım bizlere merhamet ediver, bizleri bağışlayıver, affediver. Bizlere hidayet nasib eyleyiver. Bizlere hayrlı, geniş ve helal rızklar lufteyleyiver...

Ya men HU, bizlere sağlık sıhhat afiyet lufteyleyiver. Bizler sana emanetiz, bu emaneti kabul ediver, bizleri muhafaza ediver ya Rabbi. Bizlere indinden hayrlı yüksek başarılar lütfediver Allahım.

Allahım, öncelikle Rasulullah, Nebiullah, Habibullah Efendimiz Muhammed Mustafa aleyhissalatü vesselam'ın güzel latif temiz ruhu şerifleri için, onun Ehli Beyt'inin ruhları için, onun sevdiklerinin ruhları için,

Allahım, gelmiş olan Nebi ve Rasül efendilerimizin ruhları için,

Halife efendilerimizin ruhları için,

Ashabı Kiram, sahabe efendilerimizin ruhları için, Allahım indinde makbul kullarının ruhları için,

Allahım yalnızca senin rızanı umarak seni anlayabilmek kavrayabilmek, sana olan şirklerin tamamından sıyrılabilme arzusuyla, "Ente maksudiy ve rızake matlubiy; seni ve rızanı umuyoruz" diyerek buraya gelen kardeşlerimizin rahmetine intikal etmiş tüm yakınlarının, özellikle anne-baba yakınları varsa onların ruhlarını bu güzel faaliyetlerinden haberdar edivermen için, bizlerin ve inanan din kardeşlerimizin, yakınlarımızın ruhaniyetleri için, Allahım dualarımızı kabul edivermen için, bizlere merhamet edivermen için SANA SIĞINIYORUZ...

Yalnızca RIZAN için El-FATİHA

Arz'da halifetullah dilenen insan, "Esfele Safiliyn" yapının gereği olarak hayata kalbinde maraz ile başlar. İnsanın, "Kalb-i Selim" için bu marazdan kurtulması gerekir. Kalbdeki bu maraz sebebiyle insan, "Allah Yokmuş Gibi" veya sanki "Allah VahidülEhadüsSamed Değilmiş Gibi" inanır ve buna göre yaşar. Bu marazdan kurtulmak ise, yalnız ve yalnız "Amentü Billahi ve Rasulihi" ve Salih Amel ile mümkündür. Reçete ise, Kur'an ve Efendimiz (sav)'in açıkladıklarıdır.

Bu kitapçık bu konuyu ele almak üzere Sadr, Kalb, Fuad ve Lüb organizasyonunu ilgili ayet ve hadisler çerçevesinde, bir reçete şeklinde dikkatlerinize sunmaya çalışmaktadır.

kitap talebi için

www.birdusunyansimasi.com

birdusunyansimasi@gmail.com

Salât “Diyn”in direği, mü’minin miracıdır. “Fatiha”sız salât olmaz, noksan olur. “Amentü Billahî ve Rasûlihi” diyen mü’min için salât hayat tarzı olunca, Fatiha da onun biricik müracaat kitabı ve kurtuluş duası olur. Kurtuluş kapısının açılmasına vesile olabilecek en alt sınır ise, mü’minin salâtta Fatiha’yı okurken “Mâliki YevmidDiyn” ve “İyyaKE na’budu VE iyyaKE nesta’iyn” ayetlerini o anda yaşayabilmesidir. Bu kitapçıkta “Talib” için, bu en alt sınırı oluşturabilmek adına, bir paylaşım sunulmaktadır.

kitap talebi için
www.birdusunyansimasi.com
birdusunyansimasi@gmail.com

Ahseni takviym üzere yaratılan insan, dünyahayatı için esfele safiliyn'e reddedilince idrakı da Allah'ı hakkıyla bilebilme bakımından aşağıların aşağısına indi. Böylece insanda Allah'ı bilen ve bilmeyen vasıf oluştu. Kur'an bilen insanı Billahi algıda, yani ahseni takviym; bilmeyen insanı da Dunillah algıda, yani esfele safiliyn olarak tanımlamıştır. Dunillah algıya sebep ise insanın kendisini Allah'ın dışında bir mekanda sanmasıdır. Dunillah algı ile oluşan ilk zann ise "Müstakilen Varım ve Muhtarım" iddiasıdır. Dunillah algı ve zann'larına göre bir hayat tarzının ahirette karşılığı cehennem yaşantısıdır. İnsan dünya hayatında iken Dunillah algı ve zann'larından kurtulursa, dünya ve ahiret azabından da kurtulmuş olur.

kitap talebi için
www.birdusunyansimasi.com
birdusunyansimasi@gmail.com

Bu kitapçıkta; Rabbimizin bize ikram olarak buyurduğu “İyyâKE na’budu ve iyyâKE nesta’iyn” sığınışıyla, Hakk’a hicret için Hakk Yol’a çıkışın Başlangıç Çizgisi olarak, Kur’ân’ın öğrettiği “Âmenû Billahi ve Amilus Salihâti” prensibi çerçevesinde, “Müstakilen VAR ve Muhtar olmaksızın hürüm” idrakıyla bir hayat tarzı ele alınmıştır.

kitap talebi için
www.birdusunyansimasi.com
birdusunyansimasi@gmail.com

Hakikat Yolcusu Talip için, bu yolun ilmini üç basamakta incelemek mümkündür. Bu basamaklar; 1. “Tanrı” İlmi, 2. “B” İlmi, 3. “EhadüsSamed” İlmi diye isimlendirilebilir. Tanrı İlmi öğretisinin talipte, geri dönüşsüz özellikte bir hayat tarzı haline gelmesi, diğer basamakların anlaşılabilmesi ve yaşanabilmesi için olmazsa olmaz bir şarttır. “Vehmin Zulmeti şartlarında Nefsin Şerri program” gereği “Sözde Tanrılık İddiası” ile dünyadaki yaşantısına başlayan insan, hakikate talip ise, Tanrı İlmi onun en öncelikli meselesidir. Elinizdeki kitapçık bu amaçla, Tanrı İlmi’ni konu alan bir müfredat ile sunulmuştur.